

ឯកសារគម្ពីព្រះត្បែតបិដកស្កាននេះ ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះត្បែតបិដកដប៉ុន។

ឯកសារគម្ពីវព្រះ វែត្រ បិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០ គឺជាវបស់ ខ្យាសិកា កាំង ល្អិច វ័ណ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា, ធ្វើជូនលោកត្រូអគ្គបណ្ឌិត ច៊ុត-សាវង្ស ។ និងទុកក្នុង គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ សម្រាប់ដាធម្មទាន ។

វែកសម្រួលតាមកុំព្យូទ័វ តម្រូវិនុបកវណ៌អានរអទ្បិត្រូនិច ដោយខ្ញុំព្រះកវុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ៕

www.5000-years.org

9

វេរញ្ជកណ្ឌន៍ន៍ទារាជិកុកណ្ឌ

បោះពុម្ពលើកទី ៤



#### ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ ស្ងមផ្គង់ស្មារតីស្ងូត្រព្រះធមិនទ្ទិសជ្ជនជនជាតិខ្មែរ ។ ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនកម្ពីរព្រះត្រៃថិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។ ព្រះធមិនៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានស្វូត្រចេញពីជម្រៅដូងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជនជាតិជប៉ុន ។

> このカンボジア版南伝大蔵経を カンボジアの佛教徒へ 贈ることができることに感謝します。 これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

#### អារម្ភកថា

ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន ! ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

ពម្ភីរព្រះត្រៃចិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃចិដក នៃពុទ្ធសាសនបណ្តិត្យ នៅភ្នំពេញ បកប្រៃពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គឺត្រូវចំណាយ ពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ភរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិក ជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ភជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដូងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំង មនុស្សជាតិទ្ធទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងឲ្យេត ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្ដី ទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគ្លួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំផ្លួនឥម្ពីរព្រះត្រៃចិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្តេជ្ញាចិត្ត របស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាព ក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងចេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និង ប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្កត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សចាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara អាកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

#### 『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん! 敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん!

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球 上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未會有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の 時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離 れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓う しるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ (南伝大蔵経) 復刻救援委員会

 世話人代表
 無着
 成恭
 世話人
 松永
 然道
 有馬
 実成

 事務局長
 篠原
 鋭一
 伊藤
 佳通
 渡井
 奎一

 杉谷
 義純
 茂田
 真澄

 前田
 利勝
 中島
 教之

 永
 六輔

#### Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace—loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence. July 1994

#### TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE

Project Manager: The Rev. Seikyo Muchaku Secretary General: The Rev. Eiitsu Shinohara

Management Team:

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta

The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

Les fonds nécessaires à l'édition du premier volume du TRIPITAKA ont été offerts personnellement par Monsieur PAUL REYNAUD, Ministre des Colonies, en témoignage de l'intérêt que le Gouvernement de la République Française porte au Peuple Cambodgien.

Un exemplaire de ce premier volume a été remis le Vingt-Deux Octobre Mil Neuf Cent Trente et Un, en audience solennelle, à SA MAJESTÉ SISOWATH MONIVONG par Monsieur PAUL REYNAUD, assisté de Monsieur le Gouverneur Général PASQUIER et de Monsieur le Résident Supérieur LAVIT, en présence du Conseil des Ministres, des Chefs de Secte et d'une délégation de tous les bonzes du Royaume.

ទ្រាក់ខំណាយ ក្នុងកោរទេះពុទ្ធព្រះ ត្រៃខំដកា
ខ្សែ០ នេះ ក៏លោកទ្វិលរបស្វន៍ សេខាទតិក្រសួង
ខ្យែនសរាជ្យទានចូល ដើម្បីឲ្យឃើញជាក់ស្ពុតាងនៃ
ខ្យែលាជន៍ដែលរាជការខ្មែននានិទតី ទារាំងសែស
នាំមក ឲ្យដល់ខេមរជាតិ ។

សៀវភៅជី០ នេះ លោក ប្វិលបេស្វ ន៍ ខាន់ថ្វាយមួយ
ខ្សែចំពោះ ព្រះការណា ព្រះ ខានសម្ដេច ព្រះស៊ី សុវត្ថិ ខុនីវត្ស៍
ចមចិក្រពង្ស ក្នុងខ្ញុំតាស់ដែលចូលកាល់ជាមន្តល
អំពីថ្ងៃ ក្រព័ត្តលា ឆ្នាំ មួយតាន់ ខ្រាំប្អូន យេសាមសំប
មួយ ដូបដុំជាមួយនឹងលោក ឱ្យឹក្សពែលោះ យេលោៈ
ពលទាំស្តីយោ នឹងលោក ឱ្យឹកស៊ីដង់ត៍ សុប៉េប៉េប៉េះ
ឧព្រះគ នៅនីចំពោះមុខអស់លោកការត្បីយ៍ សេនាបត់តំ
នូវព្រះសង់ខ្លាយកានាំងពីកោណ: នឹងតំណាងសង់ប្រ
ក្រមន្ត ក្នុងស្រុកខ្មែរមួយក្រុម
ក្នុង ក្នុងសុកសំប្បាធាតា

# ព្រះរាជពត៌មាន

ព្រះពុទសម្ដេចព្រះស៊ីសុវត្ថិមុនីវង្ស ចមចក្រពង្ស ហរិពជបរមិន្ទរកូវណៃ ក្រែកែវហ្វាសុទ្យាឡៃ ព្រះចៅក្រុងកម្ពុជាធិបតី ជាអំម្ចាស់ជីវិតលើត្បូង

ទ្រង់ស្ងមអំណរ ព្រះតេជិញ្រះគុណ ជាបឋមហេតុ នៅ ទី នេះ ដល់ក្រុងបារាំងលែស ដែលជ្ជួយ ទំនុកបម្រង់ក្រុងកម្ពុជា ដោយ សុបរិតបានប្ដើងរុងរឿងរៀងមកនឹងតទៅមុ១ ហើយដោយបាន បង្កើតមន្ទីរពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ បានយកបិត្តទុកដាក់ជ្ជួយទំនុក បម្រុងនឹងផ្សាយព្រះបារមីព្រះពុទ្ធសាសនា និងជួយឲ្យបោះពុម្ព ព្រះត្រៃបិដិកជាខ្លឹមឫសកែវិទ្រះពុទ្ធសាសនា ជាសេបក្ដីរាប់អាន ពេញចិត្តរបស់បណ្ដាទេមរជនទាំងអស់គ្មានសល់ ហើយទ្រង់ ពុំមានភ្លេចឡើយ ចំពោះអំណរអរគុណដល់ពួកឧបាសក ឧបាសិកាដែលមានចិត្តសទ្ធាជ្រះថ្លា ចេញប្រាក់ចូលជ្លួយឲ្យ ការដ៍ឧត្តមនេះបានសម្រេច ។

ទ្រង់មានសេចក្ដីសោមនស្សជាទីបំផុត ដែលក្នុងរវាងផែនដ៏
ទ្រង់ព្រះការុណាបានសម្រេចឲ្យមានក្រុមជំនុំព្រះសង្ឃបណ្ឌិតប្រៃ
ព្រះបាឡីក្នុងគម្ពីរព្រះត្រៃចិដក គឺភាជនៈទាំង ៣ដែលដំកល់ដាក់
ក្បួនព្រះពុទ្ធសាសនា មានទាំងអស់ប្រាំបីម៉ឺនប្អូនចាន់ព្រះធម្មក្ខុន្ធ
មកជាភាសាខេមរៈជាក់ស្លែង ឲ្យបោះពុម្ពទាំងបាឡីនឹងសម្រាយ
ជាសៀវភៅផ្សាយព្រះមធុរសក្នុងព្រះវិន័យ គឺកាន់ក្រិត្យនឹងគំនិត
មារយាទ ។ ព្រះស្ងុត្រគឺព្រះធម៌សំរាប់ប្រដៅសត្វឲ្យកាន់វិធី
ត្រង់ ។ ព្រះអភិធម្ម គឺញ៉ាំងផ្លូវព្រះបរមតិព្វានដែលព្រះពុទ្ធអង្គ
ព្រះសមណភោតមបានត្រាស់ហើយ ទ្រង់សំដែងទុកឲ្យមនុស្ស

លោកកាន់ប្រព្រឹត្តឲ្យត្រឹមត្រូវ នឹងបានតម្រង់យេតសិករាល់រូប កាយ ឲ្យប្រកបដោយសេបក្តីបរិសុទ្ធិ ជាបំហុតក្នុងការកុសល ទើបបង្កើតជាមគ្គផល ដែលអាបធ្វើឲ្យបានសេបក្តីញ្សមក្សាន្ត នឹងបំពីនសិរីស្ងូស្គីដ៍ប្រពៃថ្លៃឧត្តម ជាបរមសុ**១** ដល់បរិសទ្យ ទាំងព្លងគ្រប់គ្នា ។

ដោយហេតុ ទ្រះធម៌ដ៍វិសេសទាំងនោះសុទ្ធតែជាហ្មឡឹក៏ទ្រះ ពុទ្ធវិបនៈ ពីបុរាណតាំងពីមុនទ្រះពុទ្ធសករាជ ៤៤៧៤ ទៅទៀត បានជាទ្រះសង្ឃនឹង១បាសកច្រើនជៀនចេះហំបាន តែមិនយល់ ច្បាស់ប៉ាជាអ្វី បានជាទ្រះករុណាទ្រង់ទ្រះរាជតំរិះទ្រមនឹងរាជការ ប្រតិកត្តរាត់ក្រុងបារាំងសែស មានលោកឡឺធស៊ីដងត៍សុច៉េរីយើរ ហ្វែណង់ឡាវិត ជាតំណាង ដែលទ្រង់ស្ងមអំណរគុណដោយ រូសរាន់ ក្នុងទិកាសដែលបានជ្លួយគិតសម្រេចមហាប្រយោជន៍ ឧត្តមនេះ ឲ្យបានបំពីនត់រិះប្រាជាជាតិទេមរៈ ឲ្យកាន់តែចេះ ដឹងមាំម្ននឡើង ដើម្បីនឹងរក្សាទ្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យខ្លាប់ខ្លួនជាទី

### អារម្ភពថា ព្រះ ពរុណា ព្រះ បា ទសម្ដេច ព្រះ ស៊ីសុវត្ថិមុនីវង្ស

រុងរឿងនៃក្រុងកម្ពុជា ឥតអាក់ ជោយបានតាំងមន្ទីរពុទ្ធ-សាសឧបណ្ឌិត្យ និងព្រះរាជបណ្ណាល័យ ហើយឲ្យបោះពុម្ពុកម្ពីរ ព្រះត្រៃបិដិក ទុកជាគោល ដើម្បីឲ្យអស់មហាជនទាំងឡាយ ដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសតាក្នុងប្រទេសឥណ្ឌូ ចិនទាំងមូល រឹតតែ ជឿព្រះពុទ្ធសាសតាមហាប្រសើរថែមទៀត ។

ធ្វើក្នុងព្រះបរមរាជវាំងក្រុងភ្នំពេញបតុម្ម១នៅថ្ងៃព្រហស្បត៌ ១៣ ពេបខែស្រាពណ៍ ឆ្នាំមមៃត្រីស់ក ព្រះពុទ្ធសករាជ៤៤៧៤ ត្រូវគឹងថ្ងៃ ១០ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៣១ ។

# តា ដា មុខរបស់ ក្រុម ដំពុំ

រាំពី q ប្បត្តិហេតុ ការកា សា ខ័ ្រះ ត្រៃ ចិដ្ឋ កា

ការផ្ទៀងព្រះត្រៃបិដិកជាភាសាញឡី នឹងការប្រៃពីញឡី មកជាសម្រាយភាសាខ្មែរនេះ យ៉េងជាក្រមជំនុំបានចាប់ផ្តើមធ្វើ តាំងពីថ្ងៃ ៣ កើតខែបុស្ស ឆ្នាំមមីទោស់ក ពុទ្ធសករាជ ៤៤៧៤ ច្រវិតឹងថ្ងៃទី ៤ ខែមករា ១៩៣០ នៅមគ្គីរព្រះរាជបណ្ណាល័យ កម្ពុជា ក្រង់ភ្នំពេញ ក្នុងក្រស្លងពុទ្ធសាសឧបណ្ឌិត្យ ការកសាង់គ្រះព្រៃចិដកនេះ កើតឡើងដោយគ្រះករុណាគ្រះបាទ សម្ដេចព្រះស៊ីសុវត្ថិមុនីវង្ស ព្រះលៅក្រុងកម្ពុជា ដែលទ្រង់ ព្រះបិ<del>ន្ត្តាបង់</del>ឧបត្ថម្ភព្រះពុទ្ធសាសតា ដោយការបោះពុម្ពផ្សាយ ព្រះព្រៃចិជិក ហើយប្រគល់ការបោះពុម្ពនេះ មកឲ្យព្រះរាជ**-**បណ្ណាល័យ ។ ការកសាងព្រះព្រៃបិជិកនេះកើតឡើងដោយ រាជិការប្រតិកត្តរាត់ផង ដោយបានបង្កើតពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ហើយតម្រវិការឲ្យជ្ឈិយព្រះរាជបណ្ណាល័យ គឹងឲ្យយកចិត្តទុក ជាក់ក្នុងការទាំងឡាយ ដែលមានឧត្តមប្រយោជន៍ដល់ព្រះ ពុទ្ធសាសនា ។

អំពីសេចក្តីចំរើននៃការទោះកុម្ពី ព្រះ ត្រៃចំឧក សេបក្តីបំរើនដែលតាំមុខការបោះពុម្ពីព្រះត្រៃចំឧក ប្រព្រឹត្តទៅដោយស្រួល ឥតមានទើសទាក់់នោះ ព្រោះអាស្រ័យ ប្រាក់បំណូលដូចមានសេបក្តីតទៅនេះ :

o ដោយច្រះករុណាជាម្ចាស់ជីវិត ច្រះបៅក្រុងកម្ពុជា ទ្រង់បានចំណាយប្រាក់ច្រះរាជទ្រឲ្យសម្រាប់ច្រះអង្គ ជួយទំនុក បម្រុងក្នុងការបោះពុម្ពនេះ ហើយទ្រង់បានពន្យល់ច្រះរាជវិង្សានុ-វិង្សត្វអស់លោកមន្ត្រីធំត្វប នឹងច្រះភិក្ខុសង្ឃ បើវានុត្ថេរ: វាជា-គណ:ឋានានុក្រមឲ្យជ្ឈយទំនុកបម្រុងក្នុងការបោះពុម្ពនេះផង ។

៤ ដោយព្រះរាជវិង្សាសុវិង្សតិំងអស់លោកកុង្សីយ៍សេតាបតី ត្រូវអស់លោកមន្ត្រីធំត្វប តឹងព្រះភិក្ខុសង្ឃរាជាគណៈឋានានុក្រម តំងពុទ្ធសាសតិកជនទាំងឡាយក្នុងកម្ពុជវដ្ឋទាំងមូល ត្រមទាំង ពុទ្ធសាសនិកជនក្នុងដែនក្លសាំងស៊ីនផង បានបរិប្ចាគទ្រព្យ ចូលផ្លួយតាមកំឡាំងសទ្ធាក់មាន បានបរិប្ចាគទ្រព្យទទ្ធលយក ដល់ពេញមួយចប់ ឬច្រើនចប់ក៍មាន ។

ព ដោយប្រាក់ចំណូលផ្សេង ក្រៅអំពីប្រាក់ដែលបាន ថ្លែងខាងលើនោះក៍មាន ។ ក្នុងឱកាសនេះលោកប៉ូលជ៉យណូទ៍ សេតាបតី ក្រស្លង់ត្រូតត្រាប្រទេសរាជ្យជាស្រុកចំណុះ ដែល លោកមានដំណើរអញ្ជើញពីមហានគរបារាំងសែស មកឯ ប្រទេសឥណ្ឌូចិន បានជ្រាបអំពីការបោះពុម្ពូព្រះត្រៃបិជិកនេះ លោកក៍មានអធ្យាស្រ័យត្រេកអរជាមួយផង ហើយបានបរិប្ចាគ ទ្រព្យរបស់លោកចូលជួយឧបត្ថម្ភការបោះពុម្ពូនេះ ដើម្បីសំដែង ឲ្យឃើញជាភ់ស្គាងថា លោកមានអំណរជាទីចំផុត ក្នុងការ បោះពុម្ពូព្រះត្រៃបិជិកនេះ ។

អំពីសេខគ្លីយល់ឃើញ នឹងសេខគ្លីពេញខិត្តរបស់ ក្រុមជំនុំ យើងជាក្រុមជំនុំយល់ឃើញថា ដែលព្រះការុណាជាម្ចាស់ ជីវិតជាមួយនឹងរាជការប្រតិកត្តរាត់ បានបាត់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃ- បិជិកទាំងបាឡីទាំងសម្រាយភ្ជាប់ជាមួយគ្នានេះ ជាការវិសេស
ប្រសើរបំផុត រាប់បាជាកុសលជ៍ធំបណ្ដាច់ អាបឲ្យឈ្មោះ
តេញទីហ បានលើកសង្គាយនា យើងកំណត់នាមការនេះថា
"ឧត្តមសង្គ័តិ" ប្រែថា "ការលើកសង្គាយនាដ៍ប្រសើរបំផុត"
ត្រោះតាំងពីសង្គាយនាជាន់ណា ១ មក ក៏មិនឮមានសេចក្ដី
ជំណាលថា ដែលបានប្រែជាសម្រាយផង ជំរាបដល់ចប់ព្រះ
ត្រៃបំជាក់ ជួបសង្គាយនាក្នុងជាន់នេះទេ ។ ដោយហេតុនេះយើង
មានអំណរនឹងសេចក្ដីតេញចិត្តដ៍ក្រៃលែង ដោយមានសង្ឃឹម
ជាប្រាក់ជំ ជួបសេចក្ដីដែលយើងថ្លែង ដោយសង្ខេចតទៅនេះ

១អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសតាក្នុងកម្ពុជិរដ្ឋទាំងមូល តឹងមាន សេចក្តីប្រតិបត្តិត្រវិជ្ជិត្តា ព្រោះមានព្រះផ្ទៃចំដានេះជាគ្រូប្រាប់ ១សត្រូវ ជាគោលចារិកសម្រាច់អាងត្រូវគ្នាតែបែចមួយ ហើយ តឹងបានកំបាត់បង់តូវិអស្មិមានះប្រកាន់១សឋាជាត្រវិតោះចេញ។

៤ ព្រះត្រៃប៍ដិកនេះទុកជាប្រទីបជ្វាលាឆ្លុះប៉ំភ្លឺអស់មហា-ជន ឲ្យឃើញសេបក្តីខុសត្រវិជាក់មិនភាន់ប្រឡំ សំឲ្យកើត មានប្រាជ្ញាស្មារតីល្អ បេះរៀនៗសេរង្កៀស រអាស្អប់ខ្លើមអំពើ អាក្រក់ ឲ្យខ្ទីឃ្មាតសង្វាតទំច្រឹងប្រច្រឹត្តសុចរិតស្លូតត្រង់ ដែល ជាព្យជបង្កើតសេចក្ដីសុខឲ្យមានបរិច្ចណ៌ឡើង ។ កាលបើអស់ បណ្ដាជន មានសេចក្ដីអៀនៗស ជ្រេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់ ហើយ ព្រះនគរក៍នឹងប្ដើងរុងរឿង មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះក្រអូបសាយ ទៅក្នុងលោកទាំងមូល ពីព្រោះធម៌សុចរិត មានក្លិនក្រអូបជា បំផុត ជាងក្លិននៃគ្រឿងក្រអូបទាំងអស់ ។

## मंगाएं) एकामधरा कि धर्व दे

របៀបមុខការគ្រប់យ៉ាង ដែលបានរៀបចំព្រះត្រៃចិដិកនេះ យើងជាក្រុមជំនុំ បានធ្វើដោយកំឡាំងព្យាយាមដ៍មាំម្លូន ព្រម ទាំងបានពិនិត្យពិច័យ ដោយល្អិតល្អ ដូចមានសេចក្តីរាយ ដំណើរការតទៅនេះ

បណ្តាព្រះត្រៃបីដក គឺព្រះវិន័យ ព្រះស្ងុត្រ ព្រះ
 អភិធម្ម យើងបានចាប់រៀបបំព្រះវិន័យប៉ដកមុន រូបហើយ

ទើបរៀបចំព្រះសុត្តខ្ពប់ដក នឹង ្រីនេះរតិធម្មនិដ្ឋាត ១ ទៀ ធ្វើ តាមរបៀបហ្វរហៃ គឺតាមលំដាប់គម្ព័រមុនក្រោយ ។

៤ យើងបានយក្រុះព្រៃបិដក អក្សាខមគម្លឹរស្លឹកវឹតមក ធ្វើជាច្បាច់ដើម ចម្លងស្រង់បាឡឹជាក់ក្រុជាស ហើយបានយក ព្រះត្រៃបិដិកគ្រប់យ៉ាង ដែលមាននៅក្នុងព្រះរាជបណ្ណាល័យ កម្ពុជា មកធ្វើជាច្បាច់ផ្ទៀងធៀបគ្នា ។ បើផ្ទៀងធៀបគ្នា ទៅហើយឃើញមានបាឡីត្រង់ណាដែលផ្សេងគ្នា 🤋 យើងបាន ស្រង់បាឡីនោះយោងលេទមកជាក់ត្រង់កន្លែងនយលក្ខណៈ "កំណត់ហេតុពន្យល់" ខាងក្រោមមានគំន្ងសខណ្ឌរាំងដោយ ឡែកឯលេខដែលយោងមកតោះខាងលើគឹងខាងក្រោមត្រូវគ្នា។ កម្ចីរព្រះព្រៃច្រិដ្ឋកាប្រទេសទិរួច យើងកំណត់តាមដោយបាឡឹបា ឱ្យប្រជាធិយ្យ ព្រឹង្ធក្ស្រជាអាទិសង្កេតន៍យតែ ១ ត្វថា 🤻 . ។ កម្ពីរភូមាថា មរុម្មហេត្តក ច្រើរាទិសង្កេតន៍យឋា ម.។ កម្ពីរមន ឋា វាមញ្ញបោត្តក ច្រើអាទិសង្កេតន័យថា វា. ។ ឯព្រះត្រៃបិជិព អក្សរសៀម យើងមិនបានឆ្លើយក្នុងនយលក្ខណៈទេ ព្រោះមាន

ទំនងជួបគ្នានឹងច្បាប់អក្សទេមដែរ ។ បើក្នុងច្បាប់អក្សរខមត្តិ អក្សរសៀមត្តិ មានបាលីផ្សេងគ្នាខ្លះដោយអន្លើៗនោះ យើង យោងលេខឆ្លើយមកក្នុងនយលក្ខណៈ ប្រាប់ដំណើរដែលផ្សេង គ្នានោះដែរ ។

៣ លុះបានផ្ទៀងបាលីដោយត្រឹមត្រូវហើយ េឹបយក បាឡឺនោះមកប្រែរៀងសេចក្ដីជាក្រោយ ។ ឯការប្រែនោះយើង បានយកគម្ពីរអដ្ឋកហិ ជីកា យោជិតា មកមើលជាជិរាប ដើម្បីឲ្យឃើញសេចក្តីជាក់ប្រាកដ ច៉ុន្តែមិនបានថ្ងៃបុរាធិប្បាយ តាមន័យក្នុងអដ្ឋកហ ជីកា នោះទេ យើងប្រែតាមលំអានបាឡឹ ព្រះត្រៃបិជិក "គ្លូដើប" នោះប៉ុណ្ណោះ គឺឋាបាឡឺនោះមាន សេចក្តីច៉ុត្មាន យើងប្រែឲ្យគត់តែត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង តែបើសគ្ ប្រយោធណា ដែលមានសេចក្តីបង្អៀតពិបាកយល់ នោះយើង បន្ថែមពាក្យ ឬសេបក្តី 🤋 តាមត៍យក្នុងអង្គឹកថា ជីកា ជាក់ក្នុង រិដ់ក្រចក ( ) នេះ សំគាល់ឲ្យដឹងថា ពាក្យឬសេចក្ដីនោះ បញ្ចូលបៃបមពទេ

ម្យ៉ាងទៀត ប្រយោកខ្លះ មានដំណើរបាឡីតិបាកប្រែ រៀងសេបក្តីសម្រួលមកជាសម្រាយតោះពេក បើលុះតែបញ្ចូល ពាក្យបៃមមកខ្លះ ទើបមិនងាស់សេបក្តី កាលបើដូច្នេះ យើង បញ្ចូលពាក្យបៃមមកខ្លះជាក់ក្នុងវង់ក្របក () នេះ ដែរ ដូចជាតាក្យបា (នេះ)(នោះ)ជាដើម ដើម្បីឲ្យស្រួលតាមលំតាំ សេបក្តីភាសាខ្មែរ ។

៤ ពាក្យឬប្រយោធណា ដែលមានសេចក្តីជ្រៅកំបាំង ពេក ប៉េមិនទាញយកមកអធិប្បាយពន្យល់ផងទេ មុខជានឹង អាចច្ចូលចិត្តសេចក្តីមិនបាន នោះយើងបានស្រង់យកសេចក្តី អធិប្បាយពីក្នុងអង្គកថា ឬដីកា យោងលេខមកជាក់ត្រង់នយ-លក្ខណៈខាងក្រោម ដើម្បីឲ្យងាយយល់សេចក្តីជាក់ប្រាកដ ឡើងបាន ។

ដ លុះប្រែរួបបម្លងសម្រេចស្រេចហើយ យើងបានប្រវ៉ិត្តា ផ្ទៀងផ្ទាត់យល់ព្រមហិត្រឹមត្រូវហើយ ក៏ជ្លិនសេចក្តីបម្លងបាឡី នឹងសម្រាយនោះ ចូលទៅអស់លោកក្មេរ៉ិ្យយ៍សេតាបតីតាម ក្រស្លង ត្រាតែបានអនុញ្ញាតអំពីលោកឡឹបស៊ីដងត៍ស៊ិប៉េរិយើរ នឹងអស់លោកកុង្ស៊ីយ៍សេតាបតី ព្រមទាំងសម្ដេច ព្រះសង្ឃ-តាយកទាំងពីរគណៈស្រេបហើយ ទើបរាជការបាត់បែងឲ្យ បោះពុម្ពតទៅ ។

៦ ក្នុងឱកាសដែលបោះពុម្ពព្រះថ្ងៃចំដកនេះ រាល់សៀវ-ភៅទាំងអស់ យើងបានផ្ទៀងវិញ្ញាសាពុម្ព ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ពិនិត្យពិច័យមាំម្លួនណាស់ តែថាធម្មតាការបោះពុម្ពច្រើនដល់ ម្ល៉េះ បើទុកជាតិនិត្យពិច័យយ៉ាងណា ក៏គង់តែនៅមានភ្លាត់ ទុស2្លះបន្តិចបន្តួចមិនលែង ។

#### បឋមោ ភាគា

តមោ តហ្ស ភគរិតោ អរបាតោ សម្មាលម៉ូទូស្ស ។ មក្សាត ឃ្លាំ

(០) គេខ សមយេខ ពុទ្ធោ ភកវា បរញ្ជាយំ វិហាត់ នេ នៅ្រុស់ខ្លួទ លេ មហតា ភិក្ខុស ឡេន សម្ងឹ បញ្ជូមគ្នេហ៍ កិក្ខុស គេហ៍ ១ អស្បាស់ ទោ ប់ញ្ចោ ញ្ជាណា សមសោ ១៧ ភោ តោងមោ សក្សបុត្តោ សភា្យក្មហ៍ មត្វជំនោ ៤៣៣ ឃុំ វិហាន នឡេរុម្មចំ-បន្ទទូលេ មហតា កិត្តសេស្តែ សន្ទឹ បញ្ជូម**ត្តេហ៊** ភិក្សាតេហ៍ ។ គំ ទោ ១១ ភវឌ្ណ គោត់ រៀវំ តេហ្យាណោ តំន្តិសន្ទោ អក្កក្តុនោ ឥនិថិ សោ **កក្នុង អាញ សម្នាស់អ្នី ខ្វេញ វ**េដ្ឋា ខរសាស់ម្បី**ខ្មេះ** 

### វាគ្រឹត្ត

សូមឥមស្តារថ្វាយបង្គំ បំពោះក្រះជ័មា៩ត្រះភាគជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ត្រះអង្គនោះ ។

(๑) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានៈថាគ (មន់គន់
នៅក្បែរដើមស្ដៅ ជាល់នៅបេសនឡេយក្ស ជិតស្រុកប៉េញ្ហោ ជាមួយ
នឹងកិត្តសង្ឃមានប្រមារប្រើនចំនួន៥០០រូប ។ ប៉េញ្ហេញហ្គេណ៍(๑)

ជានក្បាស់ (នូវជំណឺង៍នោះហើយ ទើបប្រកាសសេចក្ដីថា)

ម្នាសគ្នាយើង បានឲ្យថា ព្រះសមណៈគាតម ជាសក្បបុត្រចេញ

ហាកសក្សត្រកូល ទៅ (ខជ៌ព្រះដូស ឥឡាមកគង់នៅក្បែរដើមស្ដៅ

ជាលំនៅបេសន់ឡើយក្ស ជិតស្រុកប៉េញ្ហោ ជាមួយនឹងកិត្តសង្ឃមាន

បមាណៈ ប្រិនចំនួន៩០០រូប ។ កិត្តិសព្ទជំពីពេះរបស់ព្រះគោតម
ជីចំពីននោះ ពុទ្ធរូវ្យាយ សុះសាយ យ៉ាង៍នេះថា ព្រះជ៏មានព្រះ

ភាគអង្គនោះ (ខង់ព្រះនាមថា អាហំ ព្រោះព្រះអង្គធ្លាយបាកសេចក្ដី

សៅហ្មូងតែបយ៉ាង ថា សម្មាសម្ពុទ្ធា ព្រោះព្រះអង្គគ្រាស់ដឹងនូវ

ញោយ្យធម៌ទាំងពួង ដោយប់ពេចពោះព្រះអង្គ ថា វិជ្ជាចរណៈសម្បៈឆ្នា

ស្រុកជាញ្ជាញ់ស្រុកសំពេញ ។ ដៃក្នុង ស្រុកសំខេត្ត ស្រុកសំខេត្ត ស្រុកជាញ់ ស្រុកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបានស្រាកបា

#### វិទយចិដិកេ មហាវិកង្គោ

សុកតោ លោកវិន្ទ អនុត្តពេ ឬសែនឬសាថេ សត្ថា នៅឧទទម្សាច សង្ខោ ឧសង្គ មេ មុខ លេយ ស នៅកំ ស មា កំ ស ឲ្យ ឬកំ ស ស ទ្រ ណ ឲ្យ ហ្ម ណំ ចជំ ស ខេមែនុស្សំ សយំ អក់ិញ្ញា សច្ចិកាទ្វា ២៤ ខេត់ សោ ជម្មុំ ដេសេត៌ អាធិតាប្បាណ់ មដ្ឋោតប្បាណ់ ព្យាយាទបន្ទេសប្រហុ មាន៉ូ មាន់សិទ្ធ នេះភេ-ចាំពុស្តាំ ចាំសុខ្ញុំ ត្រូញចាំយំ ចកាសេតិ សាខុ សេ ឧខ ឧទ្សាខាច កសោត ខកាច្រ ឈេងឆ្នំ ឯ ភេឌ។ គេខុបសន្ថ៍ ឧបសន្ថ៍ទិត្ត ភេឌវតា សន្ធំ សម្ពោធិ សម្ពោធនីយំ ៣៩

#### វិនយប៌ជា មហាវិភក្ត

ត្រោះត្រះអង្គ័បរិហ្គុណ ដោយវិជ្ជានិង័បរណៈគឺសេចគ្គីចេះដឹងនឹង<sup>[</sup>ក្កត្ ដែលបុគ្គលគប្បីប្រព្រឹត្ត ថា សុគតោ ញ្រោះព្រះអន្តមានដំណើរលួ ទៅ កាន់ព្រះនិត្វាន ថា លោកវិទ្ធ ព្រោះព្រះអង្គផ្ទាបច្បាស់ទូវគ្រៃលោក ថា អនុត្តពេ េតាះត្រះអង្គប្រសើរ ដោយស៍លាខិត្តណ រកបុគ្គល ណាមួយ ស្មើគ្មាន ថា ឬសែនម្មសារថំ គ្រោះព្រះអង្គជាអ្នកទូនាននូវបុសេ ដែលគួរទន្ទាន់ ថា សត្តា ទៅមនុស្សន ក្រោះព្រះអង្គីជាគ្រីនៃ ទៅតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ថា ពុទ្ធោ ព្រោះព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹងទូវ អរិយសច្ចធម៌ ថា ភគវា េព្រះព្រះអង្គលែងវិល ត្រុទ្យប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ពែះអង្គថាន តាស់ជ័ង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ចំពោះព្រះអង្គនូវលោសនេះ ព្រមទាំងខេរលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ចំពោះព្រះអង្គ ខ្ទង់ញ៉ាំង នុវពពុកសត្ ព្រមទាំងសម្ពោៈនឹងត្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព នឹងមនុស្សដ៏សេស ហើយ[ខុង[ប្រកាស [ខ្ងស់ដែងធម៌ ពីពេះបទដើម ឋទភណ្តាលទឹងឋទចុង ត្រះអង្គ្លប្រកាសទុវត្រហ្មាវិយធម៌ ត្រមទាំងអត្តទឹង ព្យញ្ជនៈជ៏ពេញបរិប្ចូណ៌បរិសុទ្ធទាំឱអស់ ក៏ដំណើរដែលបានឃើញ បាន ដ្ឋមនិង[ពុះអហេន្ត្តតាន៍ឡាយ មានសភាពយ៉ាង៍ហ្នឹង ជាការ[ប្រិពពេក។ (៤) គ្រានោះ វេរញ្ញព្រាហ្មណ៍កំពូលសំដៅទៅ ត្រង់ទីដែលព្រះ ដ៏មាន ព្រះភាគគន៍ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលពាក្យាក់ពាក់ សំណេះ

#### វ៉េញេក្តក្មេ កក់ពេ អត្តក្ខានកថា

សារាល់យ៉ា វីតិសាបត្វា បាកាមខ្លុំ និសីខិ ។ ឯកាមខ្លុំ ធំសំណេ ទេ ឃុំឃើញ (ខ្លាស់ពេល ឧស្សំ វេសនយុខ សុតប្មេច កោ តោតម ន សមលោ តោតមោ ကြာည္၊က င်းက္လာ ႏွစ္ဆ $^{(0)}$  စပာက္၊က အင္အက ႞ေတာ-អនុហ្យុត្ត អត់វាខេត់ វា មច្ចុឌ្គេត់ វា អាសាធន វា ត៌មគ្លេស៊ីស៊ំ សយៈនំ កោ កោតម តមៅ ន ហិ អរំ មេខាស់ (២) ស្វាស់ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ឧស្សា មន្ទំ-តាតេ ដូលាមថាពី ដង្គមានស្នា ប្រជាពិ អាសាធេល វា ជំមាន្តេត់ ពយ៌ធំ កោ កោតម ន ကရေးဒီးရေးနဲ့ ေသသမွဳ သြည္ေပး ရေးသီးနဲ့ မားေ ೇಟ (ಉಟ ಸಾಗಟ ಇತ್ರಿಮೇಟ ಆಸ್ಟಾಕಯು

w #. 319 1

#### វេះញ្ជកណ្ឌ នាក្យនោលបង្កាច់ព្រះ គំមាន ព្រះភាគ

សំណាលទៅកេ ត្រុះជីមានត្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយ នឹងពាក្យដែលគួរលើកល្មមឲ្យកើតសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលលើយ ត៌អង្គ័យក្នុង <sup>ខ្ព</sup>ង់សមគួរ ។ តាលដែលវេរញ្ញ[ញហ្មណ៍អង្គ័យក្នុងខ្ពង់សមគួរហើយ  $\hat{m{\pi}}$ ်းရွိမကာကျဒေးကြာပစ္သ $m{v}$ ြားဆီမာ $m{s}$ ြားကာခံတံ ပဲဂါ $m{m{\epsilon}}$ ြား၊ခာရာမ $m{\omega}$ ចំរើន ខ្ញុំថ្មានត្មកាក្យថា ព្រះសមណៈគោត្តម មិនសំពុះ មិនក្រោក စစ္တက် ကြောက္ကက် ၏ ရေဂျယ Karon သင်္ကြား ခြား ေက်ာင္တာတ႑ ေ មាណ ្រួន ស្រុះនៅស្ថានយុវធ្លាំមកហើយ មានអាយុក៏ដែលចូលមក ក្នុងបច្ចុម្មរយៈហើយ មោះប័គ្រាន់តែអញ្ចេញហៅកេញ្ញណ៍ទំងែនោ ឲ្យអង្គុយលើអាសនៈ (តែះអង្គិតមិនធ្វើ) បត្តិត្រិត្រះគោតមដ៏ចំរើន ពាក្យ ដែលខ្ញុំបានល្មកនោះ ជា ប្រាកដថា ព្រះគោតមដ៏ចំរើន មិនសំពះ មិនក្រោកខណ្ស់ ព្រហ្មណ៍ ទាំងឡាយដែលចាស់ គ្រាំ គ្រា ជាព្រឹទ្ធាចារ្យ មានអាយុ ្រេចិន សេនៅយុវត្នាំមកហើយ មានអាយុក៏ជ្រែលចូលមក ក្នុងបច្ចិមវ័យហើយ ថា សូម្បីត្រឹមតែមញ្ចេញ:ហៅរក(៣ហ្មណ៍ទាំង នោះឲ្យអង្គ័យលើ៣សនៈ ( ( នេះអង្គ័កមិនធ្វើ) បត់ត្រិ( នេះគោតមដ៏ចំរើន កិច្ចមានមិនស័ព៖ជា ដើម ខោះ ជាទំនង៍ពុំសមគួរ ឡើយ ។ ៣៖ដ៏មាន ព្រះភាគ (ខ្ទុស់ត្រាស់ថា ម្នាល់ ព្រាហ្មណ៍ ក្នុងលោក (ខេះ) ព្រមព៌ង ទៅលោក មារលោក ព្រៃហ្មលោក ក្នុងពេញកសត្វព្រមពុំងសមណៈ;

#### វិតយបិជិព្រ មកោវិកង្គោ

. ಮ್ರಾಮಿಯ ರವಿಯ ಕುಣಿಕ್ಕನ್ನುಯ ಅತರು អភិវាធយ្យ វា បច្ចុម្តេយ្យ វា ភេសខេន វា និមខ្លេញ យំ ហ៊ុំ ញ៉ាហ្មណៈ តថាក់តោ អភិក្សនយ្យ ក បទ្ដេយ្យ វា ភាសាខេន វា ខំមន្តេយ្យ មុឌ្ធាចិ តស្ប វិប គេលាក្រ ។ អសេរ៉ា ស ស, មេខា ស ម ខ្ ែំ ទេំ ကြောက္သည္က တြင္းေတြ အေန အက္လ္လြင္း ကိုအင္း ಕಾಣ ಸಣೆಗೆ ಚಾನ್ಗಿಟ್ ಇದೇಶು ಚಿತ್ರಗಳು ಚಿತ್ರಗಳು ಚ (ಕ್ರಾಬ್ನ್ಯೂ ಕ್ರಚು ಕ್ರಚು ಕರ್ಚುಗಳು ដោដ្ឋៗសោ គេ គមាគតស្បូមហ៍ខា ១ភ្នំគ្នូមូលា នាលា-វត្តភាតា អ**រកាវ ភភព<sup>(೪)</sup> អយ**ត់ អនុប្បាននឡា អយ ေကာ ကြာည္ရွိလက္ၿပီးဟာ ေလာဒ ခိ ၿပဳသာေတာ့ နာမ္းျ វឌមាលា វឌេយ្យ អះសរុទោ សមលោ គោតមោត់

១ គតាតំបិ ជាហ៉ោ ។

#### វិនយមិជា មហវិវង្គ

នឹង ញ្ច្រាល្មាំ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេ៣ នឹងមនុស្សជាសេស តថាគត មិនឃើញអ្នកណាមួយ ល្មឲ្យតឋាគតសំពះ ឬក្រោកទទួល ឬអញ្ចើញ *ហៅរកឲ្យ*អង្គ័យលើអាសន:នោះឡើយ គ្នាល់ព្រាហ្មណ៍ ព្រោះថា เบลซาลลง ตะมูล เกา ซุเโกลง จุญหุล เกา ซุมเกู้ ตาเพาร អ្នកណាឲ្យអង្គ័យលើតាសន: ក្បាលរបស់អ្នកនោះ នឹងដាច់ធ្លាក់ចេញ ហភក ។ វេរញ្ជ្រាហ្មណ៍ ក៏ពេលពាក្យច្រឡោះបោះ ទៅរកព្រះ សាស្តាថា ព្រះគោតមដ៏ចំរើន ជាមនុស្សសោះកក្រោះ ឥតរសជាតិ ទេតើ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រង់ត្រាស់តបថា ម្នាល់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតមជា មនុស្សសោះភក្រោះ ៩តរសជាតិ ដែលគេថានោះតែវហើយ ម្នាល ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះសេជាតិ គឺ រួប សំឡេង ក្នុន ឱ្យសេ សម្ផស្ស ទាំងប៉ុន្មាននោះ តថាគតបានលះស្រឡះហើយ បានផ្ដាច់ផ្ដល់ឲ្យសគល់ អស់ហើយ បានធ្វើវត្តសម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់រលីឯដូចជាដើមត្នោត ដែលគេក្របែលគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះគទៅទៀតហើយ ជាធម៌លែង ឋានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ជាធម៌លៃងមានកំណើតតទៅទាងមុខ ទៀត ហើយ ថ្នាល់ ខាហ្គូណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ទ្រះសមណៈគោតម ជាមនុស្សសោះកក្រោះ ឥតរសជាតិនោះ គឺត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯធី

#### វេរញ្ជកណ្ដេ ភគវិលា អ័ព្តក្ខានកថា

នោ ខ ទោ ឃុំ ត្វូ សត្វាយ ។ នេស៊ីតិ ។ ជំព្រោះកា ក់ កេតមេត់ ។ អត្ត ទូស ក្រហ្មណ បរិ-ឈាយោ យេខ ចំ ឬហៃយេខ សម្មា វិនមានោ វានយ្យ និញ្ញោតា សមាណា គោតមោតិ យេ គេ ញ្ច្រាណ រូបភោត សន្ទកោតា ឥន្ទកោតា រស-ភោក ដោដ្ឋៗភោក គេ គថាក់គស្បី ខហ័យ ជុខ្ជុំខ្នុ-ម្វុល តាលាវត្តភាតា អនកាវ៉ ភាតា អយត៍ អថ្មរាខឌឌ្មា អយុ សោ ញ្រហិសា ឧរ្ឌិលាយោ យេខ ចំ ចរិយាយេខ សម្អា ខែមាលេ វាឧយ្យ ខំញោកោ សម ណោ គោន មោតិ លោ ខ ហោ យំ ត្វំ សណ្ហប វ ខេស់ត់ ១ ទក់វិយវា គេវ កេតទោត ១

ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវត្រង់ហេតុ ដែលអ្នកឯង័ន យាយសំដៅនោះទេ โต ญูณ์เตเนซา โตะเลาลยน็อเรื่อ คายเโล่ในบริเภาลเดเลี้ ช ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ [ នៅ ត្រាស់តបថា ម្នាល ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មាន ហេតុ**ជាទំន**ង គួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណៈគោតម ជាមនុស្សគ្មាន គ្រឿងបរិកោគ ដែលគេថានោះត្រវហើយ ម្នាល់ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះ គ្រឿងបរិភោគ គឺរូប សំឡេង ក្និន រស សម្ផស្យូទាំងប៉ុន្មាន នោះ តថាគតបានលះស្រឡះហើយ បានផ្ដាច់ផ្ដុំលឫសគល់អស់ហើយ *បានធ្វើវត្តស*ម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់រលីង ដូចជាដើមត្នោត គេក្របែលគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ ជាធមិលែងមាន បែបភាពតទៅទៀតហើយ ជាធម៌មិនមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតទេ ម្នាល់ ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណៈគោតម ជាមនុស្សគ្មាន គ្រឿងបរិកោគនោះ គឺជាសំដីត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវ ត្រីន់ហេតុ ដែលអ្នកឯងនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចំរើន ជាអ្នកពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការ ថាមិនត្រូវធ្វើទេតើ ។

#### វិតយជ្ជិជា មហាវិកង្គោ

អត្តិ ទ្វេស ត្រាញ្ណស ចរិយាយោ យេន ទំ ចរិយាយេន សឡា ជនមានោ វុធេយ្យ អការិយវាធា សមលោ កោតមេត់ អហញ្ញា ញ្រហ្មណ អក់វិយំ វេនាមិ តោយឧុហ្វិតស្ស វិចិឧុហ្វិតស្ស មនោឧុហ្វិតស្ស អនេះ កៅហិតាន់ ទាបកាន់ អកុសហដ ខម្មាន់ អក់វិយំ វឌាមិ អយ់ ទោ ព្រាញ្ញណ ខរិយាយោ យេឧ ទំ ខរិយា-យេខ សម្មាវឧមាលេវ ឧយ្យ គត់វិយេវា ភេ សម េណា គោតមោត់ លេ ខ ទេ ឃុំ តុំ សញ្ឈ ជនសំតំ ។ នុច្ឆេក់នោះ អវ់ គោតមោត៌ ។ អត្តិ ទ្វេស (ញ្ញណ ចរិយាយោ យេឧ ទំ ចរិយាយេឧ សម្មា វែឧទានោ វេឌេយ្យ ជុះខ្លេងនោះ សមណោ កោតមោតិ អហញ្ញា ကြောတ္တက ရင္းေနအခ်ာ အေလးမႈ အေလးမႈ မေးေပးမႈ អន្តេកាវិហ័តាន់ ខាចកាន់ អកុសលន់ ខម្មាន់

#### តែយប់ដក មហាវិកង្គ

តែះសាស្ត្រ (នៅត្រស់តប់ថា មាល់ត្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជា ំនង គុរឲ្យអត់ផងគេថា ព្រះសមណ្ឌគាត់ម ជាអ្នកពោលពាក្យឃាត់ កិច្ចការថា មិនតែវៈធ្វី ដែលគេថានោះតែវរេហ័យ ម្នាល់ព្រាហ្មណ៍ ព្រោះ តថាគតប្រកាន់និយាយហាមឃាត់ថា មិនត្រវអ្នកណាមួយ ធ្វើ កាយខុច្ចវិត វិចិខុច្ចវិត បនោទុច្ចវិតខ្សើយ តថាគត់តែងនិយាយហាម ឃាត់ថា មិនត្រវដ្តណាមួយ ធ្វើនូវធម៌ទាំងឡាយជាអកុសលដ៏៣[កក ច្រើនប្រការនោះឡើយ ម្នាល់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះ សមណៈគោតថ ជាអ្នកពោលពាក្យឃាត់កិច្ចការថា មិន ត្រវធ្វើនោះ គឺ ជាសំដីត្រវត្តែន៍ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រវត្តែង់ហេតុ ដែលអ្នកឯង និយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចំរើន ជា អ្នកពោលពាក្យកាត់ផ្ដាច់ផ្ដល់ទេតេ ។ ព្រះសាស្ដា (ទង់ត្រាស់តែបថា ម្នាល់ ញ្ចាណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នកធងគេថា ព្រះ សមណៈគោតម ជាអ្នកពោលពាក្យកាត់ផ្ដាច់ផ្ដិល ដែលគេថានោះ តែវ ហើយ ម្នាល់ ញែល គ្រោះ តឋាគត់ ប្រកាន់និយាយថា ឲ្យសត្ កាត់ត្រាច់ផ្តួលខ្ញុវវាគ: ពេស: មេហ: តថាគត់តែងនិយាយថា ឲ្យសត្ កាត់ផ្តាច់ខ្លុវធម៌ទាំងឡាយ ជាអកុសលដ៏អាក្រក់ ច្រើនយ៉ាងនោះចេញ

#### វេរញ្ជកណ្ដេ កគរិតោ អគ្គក្នានកថា

ទុខ្មេន នោទ អយ់ ទោ ព្រៃញ្ណ មរិយាយោ យេន ទំ បរិយាយេន សម្មា វេឌមានោ វេឌេយ្យ ជុខ្នេកនោ សមលោ គោតមោត៌ នោ ច ទោ យំ គុំ សទ្ធាយ "ខេសីត៌ ។ ដេក្ខី ភាំ កោតមោត៌ ។ អគ្គិ ဖွေနှာ ကြာည့်လာ မင်္ဂဏားဟာ ဟေ<u>န မင်္</u>ဂဏားဟန សុស៊ា នេសខោ នេសា ខេងខ្លុំ មានយោ ខេងខេត နော် မေလာက္ကို ကြာလ်ကာ အွန်ခံ နေတွင် မေလာက် ကြာလ်ကာ အွန်ခံ မေလာက် ကြာလ်ကာ အွန်ခံ မေလာက် မေလ វេត្តទុប្ខាតែល មលោនុទ្ធាតែល អលេកាវិទាំតាល់ ចាបការលំ អគុសហនំ ខម្មានំ សមាចត្តិយា ជិត្តាម៉ $^{(9)}$  អយ់ ទោ ត្រាញ្ញណ មវិយរយោ យេង មំ មវិយរយេង នោ ខ ទោ ឃុំ ទុំ សន្ទាយ ។ ខេស់តំ ។ ។ សេចិតោ ភាំ គោតមោត់ ។ អត្តិ ទ្វេស ញ្ច្រាណ បរិយាយោ ពោខ ត្ ស្ពាហពេខ មាស៊ា នេសយេ រូនេលា រូនេញ-តោ សមលោ កោតមោត៌ ។ អហញ្ញុំ (៣្ហំណ ាំឧយាយ ១ថ្មុំ ឧសេមិ វាកស្ប ខោសសុប្រមាលស្ប

៰ ឥមេសុ ទ្វីសុ ឋានេសុ ដេត្ប៉ូ វិទាមីតិថិ ជាឋោ ទិស្សតិ ។

# វេរញ្ជកណ្ឌ ពាក្យពោលបង្កាច់ព្រះដំមានព្រះភាព

ម្នាល់ ញ្ចាល់ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណៈគោតម ជាអភាពាល ពាក្យផ្ដាច់ផ្ដល់នោះ គឺត្រវ ត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែន ត្រវ ត្រង់ ហេតុ ដែលអ្នកឯងនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះ តោតមដ៏ចំរើន ជាអ្នកខ្លើមរអើមណាស់ ខេតេី ។ ព្រះសម្ពុទ្ធ[ខ្ពង់ ត្រាស់ថា ម្នាល់ ញ្ច្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង៍ គួរឲ្យអ្នកផង គេថា ព្រះសមណៈគោតម ជាអ្នកខ្លើមរេអីម ដែលគេថានោះត្រវ់ហើយ ម្នាល់ ស្រាល់ ស្រោះ តថាគតខ្លើមសេចក្តីប្រព័ត្តអាត្រក់ ដោយកាយ វាហ ចិត្ត តថាគតខ្លើមសេចក្តីប្រកបចិត្តផ្នេកផ្និតទៅរកអកុសលធម៌ទាំង ទ្វាយដ៏អាត្រក់ច្រើនប្រការ (នោះណាស់) ម្នាល់ព្រាហ្មណ៍ ដែល អ្នកផង៍គេថា ព្រះសមណៈគោតម ជាអ្នកខ្លើមរអើមនោះ គឺត្រវៀតង៍ ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រវិត្រង់ហេតុ ដែលអ្នកឯងនិយាយសំដៅ នោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចំរើន ជាអ្នកបំផ្លាញ ទេតើ ។ ព្រះលោកនាថជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាល់ព្រាហ្មណ៍ ពិត មែន មានហេតុជា «នេង គួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណៈគោតម ដាអ្នក បំផ្កាញ ដែលគេថានោះត្រៅហើយ មាល់ត្រាហ្មណ៍ ក្រោះ គថាគត សំដៃងធម៌ចំពោះផ្ទៅ បតិបត្តិ ដែលចំផ្កាញបង់ទូវភគ: គេស: ចោហ:

### វិតយប់ដំពេ មហាវិពង្គោ

អ េកៅហិតាន់ ទាខភាន់ អកុសលន់ ខម្មាន់ ်နေလာလာ ဆမ္ဆံု ဒေနောမို အထိ ေစာ ကြားညာက တိုတာ-ណេ លេខ តុ ស្ណោះលេខ មាស៊ា ខេសាស រុខេល្ប វេជយ៍កោ សមណោ កោតមោត៌ ពេ ខ ទោ យ៍ ត្វ សឆ្វាយ ៥ឧសីតិ ។ តបស្ប៉ី ៩។ តោតមោតិ ។ អគ្គិ ទេ្ទស ព្រាញ្មណៈ ចរិយាយោ យេខ ចំ ចរិយា-យេខ សម្មា ខែមាលេ ខែប្ប ឧបស្បី សមណោ តោតមោត តមន័យល់ ព្រាហ្មណៈ ថាមកោ អក្-សលេ ១ ម្មេ នោម កាយឧុទ្ធវិត វេចឧុទ្ធវិត មនោឧុទ្ធវិត យស្បៈ ទោ ញ្ច្រាណ តម្លើយ ទាមកា អកុសហ ឧទ្មា បហិនា ជុខ្ជុំខ្លុំហ តាលាវត្តភាតា អនភាវិ គេលា អះយត្ត អជ្ជា្ជឧញ្ សមហំ ស្ជក្សឹត្ វជាទី តថាកតុស្ប ទោ ព្រាហ្មណ តុខធំណ ខាចកា អកុសលា ជញ្ញា ជល្លាំ ជុខ្ចីនិងិហ

### វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

ព្រច្យគតសំដែងធម្មចំពោះផ្ទៅប្រតិបត្តិ ដែលរំលាងបង់ឲ្យអកុសលនមិទាំង ឲ្យយដ៏អាក្រក់ច្រើនប្រការ គ្នាល់ ញ្ចែល ជំនំ ដែលអ្នកផងគេថា នេះ សបណៈគោតថ ជាអ្នកបំផ្លាញនោះ គឺត្រវ ត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែបិនថែន ត្រវត្តថ៍ហេតុ ដែលអ្នកឯងខិយាយស់ដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ទោល ថា ព្រះគោតមជ័ចរើន ជាអ្នកដុតតំដៅទេតើ ។ ព្រះសព្វពាជាម្ចាស់ ទៃង់ ត្រាស់ថា ចាល់ ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នក ផងគេថា ព្រះសមណៈគោតមថាអ្នកដុតកំដៅ ដែលគេថានោះតែវិហើយ ច្ចាលព្រាហ្មព្ភភ៍ ព្រោះត្រប់គត្លប្រកាន់និយាយថា ការប្រព្រឹត្តិភាក្រក ដោយកាយ វាចា ចិត្ត ជាទីតាំងនៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ជាអកុសលធមិជ័ សាក្រាំ អកុសលធម៌ទាំងឲ្យយដ៏អាក្រក់ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីក្រៅ ကြဟာ ဏ (အေး) ပြေမှနကော တုံ့ခလူးပုံနှံလြစ္ပြားဟို ထုံ ခြေရုံ ပြေမှလ តល់អស់ហើយ បានធ្វើវត្តសម្រាប់កើតទៀត ឲ្យអស់រលីដដូចដើមត្នោត ដែលគេក្របែលគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះគេទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែជ មានបែបកាពត ទៅទៀត ហើយ ឲ្យជាធម៌ហែងមានកំណើតព ទៅខាងអុខ ទៀតហើយ តថាគតហៅអ្នកនោះថា អ្នកដុតកំដៅ ម្នាល[៣ហ្មណ៍ អកុសលធម៌ទាំង e្យាយដ៏អាក្រក់ជាទីតាំងនៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយ (នោះ) តថាគតឯងីឲ្យនលះបង់ស្រែឲ្យ៖ ហើយ បានផ្ដាច់ផ្ដិលចុសគល់អស់ហើយ

### វេរញ្ជកណ្ដេ គនវិទោ អព្តក្លានកថា

តាលាវទូតាតា អនភាវ កាតា អាយត់ អនុព្យុ-ေရးမှာ မက္ ေစာ ကြာည့္ခက မႏဏာေ**ယာ ေယာင္း** မွဴ ត្តិយោធាន មាស៊ា នេសាយ រូវនេយា ឧសមាវិ សម េឃា គោតមោត់ ខោ ខ ១១ យំ ត្វ សត្វាយ វាធស់តំ ។ អចកញ្ញេ កា ំ កោតមោត៌ ។ អត្តិ ខ្មេស ည်း သောကာ အသည်။ အသည်။ အသည်။ အသည်။ အသည်။ វឌមា េះ វឌេយ្យ អបកញ្ញោ សមាណា កោតមោត៌ ကန္႔ က ေတြးညွှင့္တာ မာဏၡဳ ကရူးနေတာ့႐ បុខពួកភិនិព្ទឹ បហិសា ជុំខ្លួមូល តាល់វត្តភា អន្ទារ គេល អាយត្ត អនុហ្គានជាមា ភមហ អ្នយ ម្នាញ់ ម្នាញ់ ម្នាញ់ មេខាញ់ មេខា កត្តសេយ្យ ចុនត្តវាភិនិត្តត្តិ ចទាំនា ឧទ្ទិន្នមូលា

បានធ្វើវត្ថុស ម្រាប់កើតទៀត ឲ្យអស់រលីង ដូចជាដើមត្នោត ដែលគេ ក្រែបែលគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមាន បែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាជម្លៃង៍មានកំណើតតទៅខាងមុខទៀត ហើយ ម្នាល់ ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកដងគេថា ព្រះសមណៈគោតម ជាអ្នក ដុតកំដៅនោះគឺត្រវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រវត្រង់ហេតុ ដែលអ្នក ឯងុនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ត្រាហ្មណ៍តោលថា ត្រុះគោតមដ៏ចំរើន ថា មនុស្សឥតកំណើតទេតើ។ ព្រះជ័មានដោត ទ្រង់ គ្រាស់ថា ម្ចាល់ ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែនហើយ មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណៈគាតម ជាមនុស្សឥតកំណើត ដែលគេថានោះត្រវិហើយ ម្នាល់ព្រាហ្មណ៍ ញ្រោះករិយាដេកក្នុនគតិតទៅទៀត ដំណើរកើតក្នុងកពតទៅមុខទៀត បើអ្នកណា បានលះបន់ស្រឡះហើយ បានផ្ដាចផ្ដល់បុសគល់។ស់ហើយ បានធ្វើវត្តសច្រាប់កើតទៀត ឲ្យអស់លើង ដូចជាដើមត្នោត ដែលតេ ត្រែលេគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងហន បែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀត ហើយ តថាគតហៅអ្នកនោះថា អ្នកឥតកំណើត ម្នាល់ព្រហ្មណ៍ តិវិយាដេកក្នុងគកិតទៅទៀត ដំណើរកើតក្នុងភពតទៅមុខទៀត (នោះ) តថាគតឯឪបានលះបន់ស្រឡះហើយ បានផ្ដាច់ផ្ដិលឫសគល់អស់ហើយ

### វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

តាហៅត្តកានា អនភាវ កានា អាយត់ អនុទ្យានជញ្ អဏ် (၈) ရြာဤ္ကက ဗၢိဏ္သ(ဟာ (ယာန ဗံ ဗၢိဏ-យោធ សាទ្មា ដូខទា នោ ដូខយៀ អូចកញ្តោ សមាណោ មោសស្ស យេ ខ សេ ល ខំ មជំាល ជ្រក្សួង (๓) អេយុវជ្ជា ញ្ជ្រំ ភាគ្គាដ្ឋ ហេ អណ្ឌាធំ អដ្ឋ ជ ឧស ជ នា្ធស ជ តានសុុះ កុក្ក្ដិហ សញ្ អនិសយ៍តានិ សញ្ញ បរិសេនិតានិ សញ្ បរិការិតាធំ យោ ធុ ទោ តេសំ កក្កដព្ឌមកាធំ ពណ្តង, ខាឧខស្សាញ ឯ ត់ខម្មហ៊ែមេខ ប្ អណ្ឌូកោសំ មនាលេត្វា សេត្តិនា អភិនិព្វិស្លេយ្យ ក់ខ្ញុំ ស្វាស្ប វចន៍យោ ដេដ្ឋោ វា កាខ់ដ្ឋោ វាត៌ ។ ជេឌ្ឌោតិស្បា ភោ កោតម វខនីយោ សោ ់ ហិ ខេស់ ដេដ្ឋោ យោឌ្ឌូឌ ១ ៧វមេវ សេ អសុ យរសិសា អវិជ្ជាក់តាយ ខជាយ អណ្ឌូកូតាយ ខរិយោនភ្ជាយ

## វិនយបិដក មហាវិកង្គ

បានធ្វើវត្តសម្រាប់កើតទៀត ឲ្យអស់រលីន៍ ដូចជាដើមត្នោត ដែលគេ
ក៏បែលគាស់រំលើន៍ ឲ្យលែន៍ដុះគេទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមាន
បែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លៃងមានកំណើតតទៅទាន់មុខទៀត
ហើយ ម្នាស់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកដង់គេថា ព្រះសមណៈភាពប ជា
មនុស្សឥតកំណើតនោះ ជំត្រូវត្រង់ហេតុ នេះឯង៍ ប៉ុន្តែបិនមែនត្រូវត្រង់
ហេតុ ដែលអ្នកឯង៍និយាយសំដៅនោះទេ ។

(៣) ម្នាស ញាញណ៍ ប្រៀបដូចជាពន៍មាន់ មាំន៍ រ្យាយ ៨ ក្ដី ១០ ក្ដី
១៤ ក្ដី ពង៍មាន់ មាំងនោះ ពីមេមាន់ កាបដោយប្រភពហើយ ធ្វើឲ្យកក់
ក្ដៅដោយប្រពៃហើយ ឲ្យចាប់ក្នុំ ខ្យាជាមេដោយប្រពៃហើយ (លុះដល់
វេសាញាស់) ក៏បណ្ដាកូនមាន់ មាំងនោះ កូនមាន់ណា ចំលាយសម្បក
ពង៍ ដោយចុង កែចកដើន ឬដោយចុងចំពុះ ហើយញាស់បេញមកដោយ
ស្នែលមុនគេបំផុត បើដូច្នេះតើ ក្នុងដ៏គួរហៅកូនមាន់នោះថា កូនច្បូង
ឬកូនពៅហី ។ ញាហ្មណ៍ក្រាបចូលថា បពិត្រៃ នេះគាតមដ៏ចំរើន
(កូនមាន់នោះ) គេគួរហៅថា កូនច្បូង ញោះកដាបង់គេបំផុត ។ ព្រះ
សាស្ដា ខ្ពស់តាស់ថា ម្នាស់ញាញណ៍ កាលបើពញ្ជកសត្វ ដូចជាពង៍
បាន់ កើតហើយ មានអើញគើសេចក្ដីល្ខៈ ដូចជាសម្បកពង៍កំពុងរួបតែ

ಸ್ಕಕ್ಷೆಯ್ಬಲು ಇವಾಣಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಮ ಸಿ ಮಾರ್ ಇಕ್ಕಪ್ಪ ភាស៊ីស សេត្ត សេត្ត សេត្ ស្រាស់ ស្រាស៊ីស នេះដោ (4)ស្លំ មណេទ្ធ មមហ្គំទូ ៤០គឺ្ខ មន្ទ មណិត មណិត់ មណិត បស្សុខ្វោ ការយោ អសាវឌ្គា សមាហ៊ុន ខិត្ត ឯកក្តុ សោ ទោ អញ ញ្ច្រាញ្ណា អ្វីច្នេះ កាមេញ អ្វីច្នុ អក្ស-សលេហ៍ ខម្មេហ៍ សាំតេញ សាំចារ់ វិថេតជំ ច័ត់សុខំ មមមំ ឈាន់ ឧមសម្បដ្ឋ វិហាស់ ។ វិតត្តាវិចារានំ វ្ទែសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសានជំ ចេតសោ ឯកោធិកាវ៉ អាតិញ្ញុំ អាចារំ សមាជំជំ ជំនិសុខំ ឧតិយំ ឈាជំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាស់ ។ ខ័ត់យា ខ វិវាគា ឧបគ្គគោ ខេរិហាស់ សេតោ ខ សម្បូជានោ សុខញ្ គាយេន បន្ទុំ ពេធម្នា ស្គ្រា មាន្ទ្រិស្តិ វេធ្វេស សេ

o q. ម. អសម្មដ្ឋា ។

# វ៉េរញ្ជកណ្ឌ សំដែងអំពីសេចក្តីប្រៀបធៀបដោយក្លួនមាន់

ក្នុងលោក មានតែតថាគតម្នាក់ឯង ដែលទំលាយសម្បកពង គឺសេចក្តី ិល្ងត់ ហើយត្រាស់ដឹងទូនឯង ដោយប្រពៃ នូវសច្មាសម្ពោធិញ្ញាណ ដែលមិនមានគុណជាតឯទៀត ប្រសើរជាងឡើយ ម្នាល់[ចាញ្ណាំ តថាគតឯងជាចម្បង ជាបុគ្គលប្រសើរចំផុតជារីសត្វលោក ពុំងស្មារតី តថាគតកvជមិនឲ្យមានក្អាត តាយសោតក៏ស្ងប់រញ្ជប ព្រាហ្មណ៍ តថាគតឯង លុះដល់ ជាភាត់ ជាភាត់ចាក់កាមទាំងឡាយ ជ្រាកដដាសា្ធតិចាតធម៌ទាំងឲ្យយ ជាអកុសលហើយ តិចូលដល់ បឋមជ្ជាន ដែលប្រកបដោយវិតក្កៈវិទាវ: ចានបីតិនឹងសុ១ ដែល เก็ลห์ตีเผอกู้ผูช่ผาล่สามายุณ์เราเท็ษ ฯ លុះតថាគត ច្ចលទៅជិតម្យេចវិតត្ត: វិចាវ: វួចហើយ ក៏បានចូលដល់ឲ្យតិយដ្បាន ជាទីផ្លូវ៨៨ ប្រែព្រឹត្តទៅខាងក្នុង មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក គ្មានវិតក្នុ: វិហារៈ មានតែបីតិនឹងសុ១ កើតពីសហជិនៅហើយ ។ លុះលះបង់បីតិខេញ ហើយ តថាគតជាបុគ្គលព្រងើយ មានសតិមានសេចក្តីដឹងច្បាស់នៅហើយ ត្រាត្ត សោយសុខដោយកាយផង មរិយបុគ្គលទាំងឡាយ តែងសំដែង ្សូវបុគ្គល ដែលបានគតិយជ្ឈានណាថា ជាបុគ្គលមានចិត្ត[គួរជ័យ

## វិនយប៌ដកេ មហាវិភឌ្នោ

សទិល សុខាំហារ៉ត់ គត់យំ ឈាន់ ១០សមន្ត្រ រិយាស៊ី ។ សុខសុទ្ធ ខ ឧសាខា ឧុគ្គសុទ្ធ **ខ ឧ**ហា**ខា** ត់ល្វេ មោតចម្បីនោតបម្សើត អងីខ្លីស អន់មានមាំ មព្រះស្នាមស្នាមេខ្មែន និង ខេងខ្មែរ មាន មោ ក្សុ មាស្លាន ខ្ពុន ស្មមខ្មុំ ស្យោយនេះ หင်္ခလာ ကိုအစ္ခုတ္တိုလာလ ခုခဲ့ချွဲကောက်ကေ ಕು ರಾಖ್ ವಿ ರೇಜಿ (<sub>0)</sub> ನೇವಿ ಶ್ರಭಾಗ ನಾನ್ ಕ್ರಾಪ್ ಕಾರ್ಟ್ ಕಾರ್ಟ ត្តភាគេស្នា មេខាងស្នេន ជា មេខាង មេខា សេយ្យដីធំ ។ ឯក់ខំ ជាតំ ខ្ទេខំ ជាតំយោ តំសេញខំ ជាតិយោ ទត់សេក្ខ ជាតិយោ ខេតាទំ ជាតិយោ ឧសទំ ជាតិយោវីសំខិ ជាតិយោ តឹសំខិ ជាតិយោ ខត្តឲ្យីសំខិ ជាតិយោ បញ្ញាស់ប៉ា ជាតិយោ ជាតិសត់ប៉ា ជាតិស-मादाक्त के ग्रेट्स काण्या मादाक्त के स्वीट्स ने का मास्त्री का ម្នា រារូឃ គេ រារុមេខេស រារុមេខែវ រារុម សាលេ វារុមា ៦. ខុត្តប្បដ្ឋិសំរេឌី ឃុំមោយព្រំយន្តោ សោ គគោ ខុតោ

o ខ. **ម.** អនញ្ចម្បត្ត ។

### ខែយប់ដាក់ បញ្ហាវិស្ណា

ជាអ្នកមានសារតិ មានប្រែក្រឹត្តនៅជាសុខ ជាថាគត់កំពុនដល់ទូវតតិ-យជ្យាននោះហើយនៅ ។ ញ្រោះលះបង់ខ្លាំសេចក្តីសុខផង ញ្រោះលះ ឋង៍នូវសេចក្តីឲុក្ខផង េញាះរំលត់ន្ទាំសោមនស្សនធ័នទោមនស្ស អំពីមុន ៨ឯ តថាគត ានចូលដល់ចតុត្តជា្ននឥតឲុក្ខ ឥតសុ១ មានសត់ដ៏ស្អាត រេញ៖៖បេក្ខាហើយនៅ ។ កាលដែលចិត្តភ្ជាប់ខ្លួន បរិសុទ្ធផ្**រផ**ង់ មិន មានកំលេស ជ្រុសលាកសេចក្តីសៅហ្មង៍ ជាចិត្តទេ សមគួរដល់កម្ម ជាចិត្តនឹងធឹង មិនញាប់ញុំវ យ៉ាងនេះហើយ តថាគតឯង ក៏ចុន បង្គេរនចត្តបូលទៅ ក្នុងបុត្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ (ញាណដា គ្រឿង រលឹកជាត់មុខហុន) ។ តថាគតឯង ក់រលឹកជាត់ដែលហ្នុមសាស្រ័យ នៅ មកអំពីមុន ជាអនេកជាតិ ។ រលឹកជាតិបានដុយ្យេច ។ រលឹកបាន ១ ជាតិ ៤ ជាតិ ល្ ជាតិ ៤ ជាតិ ៥ ជាតិ ១០ ជាតិ ២០ ជាតិ ៣០ ជាតិ ៤០ជាតិ ៥០ជាតិ ១០០ជាតិ ១ពានជាតិ ១សែនជាតិកំពុន រល់ក តឋាគតចុរនកេត្តក្នុងកព្រៃណោះ មានឈ្មោះយាង៍នេះ គោ ត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហាវយ៉ាងនេះ សុខទុក្ខុយ៉ង់នេះ មានកណត់អាយុប៉ុណ្ណេះ តថាគតច្បត្តចាកអត្តភាពនោះ

## ជាញាក់ណ្ឌេ តេវិជ្ជាកេវិា

អត្ត ជឧទាឌី គ(ត្រាទាក់ សំពេល សំពេញ សំ-វណ្ណេ ស្នាសាលេ ស្នាស់សំខន់យើនម្កាញ់នុម្មាន ស្នាស់ យន្តោ សោ គតោ ខុតោ ឥឌ្ធបខណ្ឌេត ។ ឥតិ សាការ សនុខ្លេស់ អធេតាហៃត់ ឬព្យេធិវាស់ អនុស្បារម ។ អ $\alpha$  សេ ខេ  $\theta$  ស្វី $\psi$  ខេត្ត $\phi$  ឧណ្យ បឋមា វិជ្ជា អជ៌កាតា អវិជ្ជា វិហាតា វិជ្ជា ឧប្បញ្ញា តមេា វិហៈតោ អាហេកោ ឧប្បន្នោ យថាតំ អប្ប-មត្សរុ ្រភាពពេ បហិតត្សេរ វិហរតោ ។ អយ់ ទោ មេ ញ្ចំណ បឋមា អភិធិត្វិជា អយោករំ ပါးက စ်က္က ဗၤိလု၊ဒ္ဓ ဗၤိဏာဆာက អនន្ត័ကေ វិកត្វ-បត្តាលេរស មុនគួរតេ តាម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្ត មត្តាធំ ខុត្មទាន់ណាលាយ ខំតុំ អភិធិឆ្នាមេម ។

## ះវរញ្ជកណ្ដ សំដែងអំពីត្រៃវិជ្ជា

ហើយបានទៅកើតកង្គព្ធង្គរណាះ ដែលទៅកើតកង្គកពនោះ មានគោ(ត្រយ៉ាងនេះ ក៏មាន់ ឈ្មោះ យ៉ាង៍នេះ ឋានសម្បុរយ៉ាង៍នេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានអាហាវយ៉ាង៍នេះ អាយុប៉ុណ្ណេះ តថាគតឯងឲ្យភបាកអត្តភាពនោះហើយ មកកើតក្នុង ភពនេះ 🤊 តថាគតរលឹកតាមនូវជាតិ ដែលអាស្រ័យនៅពីមុន បានប្រើន ជាតិ ព្រមទាំងសេសវៈព្រមទាំង«ខ្ទេសយ៉ាងខេះ ។ ឬលេញណ៍ បឋមវិជ្ជា នេះ ហើយ ដែលតថាគតបាន ត្រាស់ដឹង ក្នុងយាមជាជំបូងនៃកត្រី လုံးដល់សេចក្តីល្អន៍គ្គាន់  $\phi$  សេចក្តីចេះដឹង $\phi$ កដ ក៏កើនឡើង ង៍ងឹតខ្លាត់បាត់ ថៅ ពន្ធឹកកើតឡើងដល់តថាគត ដែលកំពុងអង្គុយ ប្រង ស្មារតី មិន ប្រហែសធ្វេសទំ ប៉ឹងដុតបំផ្កាញកិលេស មានចិត្តមូលស្ទងឥត មាននឹកនាដល់កាយនឹងជីវិតឡើយ ដូចជាបណ្ឌិតទាំងឡាយ ដែលបាន ខ្លុវបឋមវិជ្ជា ខ្លះដូរ ហ្វះដែរ ។ ម្នាល ព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាបឋមវិជ្ជាដែល តថាគតបាន(តាស់ដឹងហើយ ដុចជាកូនមាន់ញាស់ចេញចាកសម្ប**កព**ង **។** កាលដែលចិត្តខាប់ខ្លួនបរិសុទ្ធផ្លូវ៨ជ៍ មិនមានកំលេស ប្រាស្លាកសេចក្តី ជាចិត្តទទួសមគ្គរដល់កម្ម ជាចិត្តទឹងធឹងមិនញាប់ញុំវយ់រ៉ង សៅហ្មន៍ នេះហើយ តថាគតទើបបង្គោនចិត្តចូលទៅក្នុងញាណ ដែលទាំឲ្យជាន ត្រាស់ដឹងខ្លូវចុតិនឹងបដិសន្ធនៃសត្វទាំង ឡាយ គឺចុត្តបញ្ជាណ

### វិតយប់ដីកេ ចហាវិភង្គោ

សោ ចំព្យេង ខត្តានា វិសុម្ពេធ អតិក្តាន្តហនុស-កោះជ សុខេត្ត ខុសព្ឌាទិ ខ្យស់ខេត្ត ១០១៩ ខែ ខេត្ត បណ្ឌាធ សុះណ្ហេ ឧព្ធាណ្ឌ សុកាធ ឧក្ខាធ យថា-តាញ្ចាត សក្តេ បជាល្ខំ ៩ខេ វត កោឡោ សត្តា តោយដុច្ចាំនេះ សមន្នាគតា វិចិ៍ឧុទ្ធរំនេះ សមន្នា-កតា មនោឌុច្ចាំតែន សមញ្ញាកតា អរិយាធំ ឧប្ឋានភា ត្បិត្តភ្នឹកា ទំពួធឱ្យិកម្មេសទានា គេ កាយស្ប កេខា បរំ មរណា អចាយំ ឧក្កត់ វិធិចាត់ ធំយ៉ា ជនជំនាំ មុខ ដោយ មេស្តី មាល-សុខាតែន សមន្ទាក់តា ខ្មែសុខាតែន សមន្ទាក់តា ម នេះ សុខវិតេខ សមស្នាក់តា អវិយានំ អនុបារឧកោ សម្បាន់ជួំកា សម្មាន់ជួំកម្មេសទានា គេ កាយស្ប အေး မင်္ဂလက မရုံးကို မရုံ လက်<sup>(6)</sup> ရမမည္အို ၅ ឥត៌ ធំឡេជ ចត្តាសា វិសុធ្វេជ អត់ក្តាត្តមានុសកោជ សត្តេ ខស្សាទ៍ ខវទានេ ឧបបដ្ឋទានេ ហ៊ុនេ បណ្ដីត

<sup>េ</sup>សគ្គលោកន្តិមិ ជាហៅ ។ .

### វិនយចំជាក់ មហាវិភង្គ

តថាគតពិលារណា មើលនូវសត្វទាំង ឡាយ ដែលឲ្យគម៌ងចាប់បដិសន្និទាប ឋោកនឹង «គួម មានសណ្តានលួន ធ័ណ(ក្កក់ ទៅកាន់សុគតិនឹងខុគ្គតិ ដោយចត្ន ដូចជាទិព្វដ៍បរិសុទ្ធ កែលែងជាងចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញា ត់ឃើញច្បាស់នូវសត្វទាំងទ្បាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មថា អើហ្ម សត្វទាំងអម្យាលនេះ ប្រគបដោយកាយខុច្ចវិត ប្រគបដោយវិចិ៍ទុច្ចវិត ប្រភពដោយមានាខុត្តវិត ជាមិត្តាខិដ្ឋិ ប្រកាន់មាំនូវកច្ចុ ជាមិត្តាខិដ្ឋិ និយាយគិះដៀលអរិយបុគ្គលទាំងទ្យាយ សត្វទាំងនោះ លុះដល់វិលាជ ១ន្ទ បន្ទាប់អពីមរណៈ ក៏ទៅកើតឯអហុយ $^{(0)}$  ទុគ្គតំ $^{(b)}$ វិនិហ្គត $^{(m)}$ នរត<sup>(L)</sup> មួយ េសាត អើហ្មុំ សត្វទាំងអម្យាល េខ៖ ប្រកបដោយកាយ-សុចរិត ប្រកបដោយវិចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត ជាសមាទិដ្ឋិ ប្រកាន់មាំនូវកម្ម ដាសមា្ធិដ្ឋី មិនតិះដៀលអរិយបុគ្គលទាំងឲ្យាយ សត្វ ទាំងអម្យាលនោះ លុះដល់វិលាង១៩ បន្ទាប់អំពីមរណ: ក៏ទៅកើត ក្នុងលោកគឺសុគតំ $({}^{2})$  នឹងស្ថានសួគ $({}^{3})$  ។ តថាគតពិបារណាមើលនូវ សត្វទាំង ឡាយ ដែលឲ្យគនឹង ចាប់បដិសន្និ ទាប់ថោកនឹង ឧត្តម

ពំណើតសត្វតិរត្តានៈ ។ ២ ប្រេតវិស័យ ។ ៣អសុរកាយដែលមានមហិទ្ធិឫទ្ធិដូចរាហ្វ
 រវសុរិន្ទដាដើម ។ ៤ លោកដែលញុនសេចក្តីចំរើនមានប្រការប្រើន មានអរីបិនរកជាដើម ។
 ជ សង្គ្រោះយកគតិរបស់មនុស្សក្លូលផង ។ ៤ ជំពោះយកគតិនៃទេវិតាតែម្យ៉ាង ។

## វេរញ្ជកណ្ដេះ នេះិដ្ឋាកថា

ಸುಗ್ರಮ ಕಟ್ಟಿಯ ಸುಖ್ಯ ಜನ್ಮಿಯ ದಾರು ಅವೆ ಹೆಸ್ತೆ ಕಾರ್ಯ ភាទេ ខេឌ្ឍភាគ ១ មេញ សេ ខេ យ្រសិសា មេខិសា មជ្ឈិមេ យាមេ ខុតិយា វិជ្ជា អជ៌ភាតា អវិជ្ជា វិហាតា វិជ្ជា ឧប្បន្នា នមោ វិមាតោ អាលោកោ ឧប្បន្នោ យថាតំ អព្យមត្តស្ប អាតាចំណេ ចចាំតត្តស្ប វិហា-តោ ។ អយ់ ទោ មេ ព្រាហ្មណៈ ខុតិយា អភិនិត្តិជា អយោក្ យុយ្យដូលិនយូវៅ អហ៊ាយមេសិ ឯ សោ ឃុំ សមាហ៍គេ ចំគ្លេ បរិសុធ្វេ បរិយោជាគេ អនន្តលោ វិតត្វបក្តាំលេសេ មុនុក្វគេ កម្មនិយេ ឋិតេ អាឧញ្ជព្យុត្ត អាសវាជំ ១យញ្ជាណាយ ចំតុំ អភិជិញ្ញមេស៊ី សោ ឥន៌ ឧុគ្គាន្តិ យថាភូត អព្តាស៊ី អយ់ ឧត្តសមុឧយោទ៌ យថាភ្ទុំ អព្តារៈ សំ អយ់ ឧុត្តនិរោ នោត យថា ភូត អត្តពាស់ អយ់ ឧុត្តាធិរោជតាមិធី បដិបខាតិ យថាភូត អព្តព្រាស់

## វេរញ្ជកណ្ឌ សំដែងអំពីក្រៃវិជ្ជា

មានសណ្តានល្អនឹងអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតនឹងខុគ្គតិ ដោយចក្ខុដូចជា ទិត្តដ៏បរិសុទ្ធ ក្រៃលែនជានិច្ចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ ក៏ឃើញច្បាស់នូវ សត្វទាំងទ្បាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ដោយ ថ្ងៃការដូច្នេះ ។ ម្នាល ត្រាហ្មណ៍ វិជ្ជាទី៤ នេះឯងហើយ ដែលតថាគតថាន[តាស់ដឹងក្នុងយាម ជាភណ្តាលនៃ៧ត្រី លុះដល់សេចក្តីល្ងន៍ភ្លាត់បាត់ទៅ សេចក្តីចេះដឹង ប្រាកដ ក៏កើតឡើង ងីងឹតខាត់បាត់ទៅ ពន្ធឹក៏កើតខ្សើងដល់តថាគតដែល កំពុង (បងស្មារតី មិន (ប្រហែសធ្វេស ខំ (ប៉ឹងដុតបំផ្កាញកំលេស មានចិត្ត មូលសុងឥតមាននឹកនាដល់កាយនឹងជីវិត ឡើយ ដូចជាបណ្ឌិតទាំងឡាយ ដែលបាននូវវិជ្ជាទី ៤ នុះដូច្នោះដែរ ។ ម្នាល់ ពាហ្មណ៍ នេះឯងជាវិជ្ជា ទី ៤ ដែលតថាគត់បាន ត្រាស់ដឹងហើយ ដុខជាកូនមានដែលញាស់ចេញ ហកសម្បកពង៍ ។ កាលដែលចិត្តខ្លាប់ខ្លួន បរិសុទ្ធផ្សផង៍ មិនមានកំលេស ប្រាស់ ភាសេចក្តីសៅហ្មង៍ ជាចិត្តទន់ សមគួរដល់កម្ម ជាចិត្តនឹងធឹង មិនញាប់ញ័រ យ<sup>៉ុ</sup>ងនេះហើយ តថាគតទើបបង្អោនចិត្តចំពោះ**ទៅក្**ង ញាណជាហេតុឲ្យបានអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ គឺអាសវត្ថយញ្ញាណ តថាគតក់ដង៏ស្រុកដតាមពិតថា នេះជាខុត្ត ដងស្រុកដតាមពិតថា នេះ ជាហេតុនាំឲ្យកើតឲុក្ខ ដ៏ង៍ (បាកដតាមពិតថា នេះជាសេចក្តីលេតឲុក្ខ ដឹង (បាកដតាមពិតថា នេះជាបដិបទាឲ្យបានដល់នូវសេចក្ដីលេត់ខុក្

## វិនយប់ដីពេ ចហាវិភង្គោ

ನೀತ ಕಾನುಗಿತ್ತ ಯರುಗ್ರತಿ ಆಥಲಾನ್ ಚಯ អាសាសមុខយោធ៌ យថាភូធំ អត្តញ្ញាស់ អេលំ អាសាធិយា នោត យថាត្រ អព្តាកាស អយុ អាការចំពេលតាម៉ន់ ខេត្តខាត់ យថាក្តុំ អត្ត ភាមាសវាចំ ចំនួ ម៉ុច្ឆិន្ត ភាសវាចំ ចំនួ ម៉ៃក្ចិ្ន(9)ងច្រោសមត្ថ ខ្ពុង ផ្ទៃខ្ពុំង ផ្ទង់ឡា ផ្ទង់ខ្ពុង(២) ကြာလက် အေးလောက် စီလက တော်ရှာ ဂိုလ်းကို စြုတွေ့စေးလိ កាត់ ការឈាយ នាមរំ ឥត្តាយាត់ អតុញាស់ ៗ မက္ ေလ အ သြားသိုဟာ အီတာ အဦးေန ကားေန ឧទ្ធ្យា រុទ្ធា មន្ទ្រមា រុស្ស រុទ្ធា ឧធ្យន្ធា ឌ ទេ វិទានោ មាហោយ ខិតិទ្រើ ៣ឧាឌ មតិ-មត្សារ ្គាស់ ទេ មេស្នងស្នា វិហា គេ ។ មណ្ လေ (ခ မြဲ့ညီလာ ಜဖ္ဖက မမ္မင့္မို့င္တာ မးညာမှာ ក្យាជទីរព្យាស្រ្សា មណ្ឌាយមេសិខ្

o យេក្បប្បទ ជនភា បរំ ទិដ្ឋាសវាបីគឺ អត្ថិ ។ ៤ វិមុត្តអ្វីតិបិ ជាហិ ។

## វិនយចិជិក ចហាវិភង្គ

ជំងឺ (ហុកដតាមពិតថា ធម៌បុរណ្ណះជាអាសវ: ដឹង (ហុកដតាមពិតថា ធម៌នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតអាសវ: ដឹង ប្រាកដតាមពិតថា នេះជាសេចក្ដី រលត់នៃអាសវៈ ដឹងស្រុកដតាមពិតថា នេះជាបដិបទាឲ្យបានដល់នូ**វ** សេចក្តីរលត់នៃអាសវ: កាលដែលតថាគតដឹងយ៉ាងនេះ ពថាគតឃើញ យា $^{3}$ នេះ បិត្តតឋាគតក៏ផុតហាក[គ្យឹង[គាំពីកាមជង ព័កពផង គឺអវិជ្ជាផង កាលបើចិត្តតថា គតជានរួចផុតស្រឡះហើយ ជ្រាញ់ ក៏កើតប្រាកដដល ត្រប់គតថា ចិត្តរួចផុត[សុខ្សះចាកអាស!:ហើយ ទាំងតឋាគតក៏ដឹងច្បាស់ កំណើតរបស់អញអស់ហើយ ព្រហចយៃធម៌អញុជាន[បត្តិត្ គ្រប់គ្រាន ហើយ សោទ្យសតិច្ច អញកំពុនធ្វើសែចហើយ កិច្ចដទៃ ដើម្បីសេខស្រែកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ម្ចាល[ភាហ្មណ៍វិដ្ឋាទី ភា នេះហើយ ដែលតថាគត់មាន ត្រាសដ៏ងិក្នុង យាមជាបំផុតនៃវាត្រី លុះដល់ សេចក្តីល្ង៍ទៅភ្នាត់បាត់ទៅ សេចក្តីចេះជំងឺ ប្រាកដក់កើតឡើង ន៍ងឹត ភ្នាត់បាត់ទៅ ពន្ទឹក់កើតឡើងដល់តថាគតដែលកំពុងអង្គ័យ ថ្ងៃ សាវត័ មិន (ប្រហែសធ្វេស ១ (ប្តឹងដុតបំផ្ទាញកំលេស មានចិត្តមូលស្ទុងឥតមាន នឹកនាដល់កាយនឹងជីវិតឡើយ ដូចជាបណ្ឌិតទាំងឡាយ ដែលបាននូវ វិជ្ជាទី ៣ នុះដូច្នោះដែរ ២ ម្នាល់ ព្រាហ្មណ៍ ការត្រាស់ដឹងបេស់តថាគត ជាគំរប់ ៣ នេះ ដូចគ្មានឹងការញាស់ចេញរបស់កូនមាន់អំពីសមុក្រពង ប

### វ៉េរញ្ជកណ្ដេ វ៉េរញ្ជស្ស ឧបាសកត្តកប៉ា

[៤] ស្ដុំជូន ដេយើរ (២ សិលោ មន្ដុំ ភូនឧបុខ ដេដ្ឋា ភាំ កោតមោ សេដ្ឋោ ភាំ កោតមោ អភិភាជ កោ កោតម អភិក្ខាន់ កោ កោតម សេយ្យជាប៉ កោ កោតម ខំក្តុជ្ជិត វា ឧក្សដ្ឋយ្យ បដិច្ចជ្ញុំ ប្រណា តិខាមា ប្រសួម មន្ទ្រំ មន្ទ្រំ មន្ទ្រំ ប្ដូច នេស្សា នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស និស្ស រៀវមេរ<sup>(๑)</sup> កោតា កោតមេជ អធេ្យជញ្ជាយជ ជាឡោ បភាស់តោ រាស្លាំ កាន្តែ កោតមំ សរណ៍ កញ្ម ជម្ពុញ ភិក្ខុសជ្យូញ ឧទាសក់ មំ ភាំ កោតបោ ជាប់ខ្មុំ អដ្ឋិតក្ដេ ចាណ់ខេត្ត សរេឃុំ គត់ អជ៌វាសេតុ ខ ខេ ភវ តោតមោ វេញ្ហាយំ វេស្បាក់សំ សខ្វឹ តិត្តស ស្ពេត្ត ។ អចិកសេស តកក តុលាកា៤៩ ។

សព្វត្ថ ឯវមេវាតិ បាហេ ទំស្សតិ ។

# ប៉ាញ្ជាកណ្ឌ ការសំដែងខ្លួនដា ១បាសកនៃវ៉េរញ្ជព្រាហ្មណ៍

(៤) កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ទង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ វេរញ្ជ[តាញ្ញណ៍ ជានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគវិញថា គោតមដ៏ចំរើន ព្រះអង្គីជាចម្បងជាងមនុស្ស ប្រសើរបំផុតជាងមនុស្ស បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គច្បាស់ណាស់ បពិត្រ ព្រះគោតមដ៏បរើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គប្បាស់ណាស់ បតិត្រិព្រះ គោតមដ៏ចំរើន ធម្យីដល់ព្រះអង្គសំដែងហើយ ដោយអនេកបរិយាយ យាំងនេះ (ភ្នំច្បាស់ណាស់) គួរនាដូចជាមនុស្សចាប់របស់ដែលគេផ្ដាប់ ចុះឲ្យផ្ទារទៀត ពុំនោះ ដូចជាមនុស្សបើកបង្កាញរបស់ដែលគេលាក់ចំទ ជុំង ពុំនោះសោត ដូចជាមនុស្ស (ជាបផ្ទុវដល់អ្នកវង្វេងទិស ឬក៏ដូច ជាមនុស្សកាន់ប្រទីប ទេសហគ្គីក្នុងទីងនឹត ដោយគិតថា មនុស្សមានក្អែក វមែងមើលឃើញនូវរូបទាំងឡាយ 🤋 ព្រះអង្គនោះសូមដល់នូវព្រះគោតម ពីថ្ងៃនេះទៅ សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនយ្រាបនូវទំព្រះអង្គថាជា៖ បាសក ដល់សរណតមន៍ស្មើដោយជីវិត មិនតែប៉ុណ្ណោះទេ សូមព្រះគោតម *ឲ*ុលនិមន្តគង់ចាវស្សាជិតស្រុកវេរញ្ញាមួយអន្វើដោយភិក្ខុ សង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ព្រមទទួលនិមន្តដោយគុណ្ឌភាព  $^{(9)}$  ។

o ទទួលនិមន្តដោយស្យៀម ។

## វិនយប៌ជាក មហាវិភង្គោ

អ៩ ទោ ហេញ ញ្ញែញ សោកកា អនិក្សន៍ វិនិត្តា ឧឌ្ឌាយាសលា កការភ្នំ អភិក ខេត្តា ខឧត្តិលាំ កាត្វា ឧត្តាទំ ។

យាម ភូហ៊ីហេ ១ ១៩ មានក្រេង ក្រេង ប្រឹង្សា ស្រុយ ឧ ម្យេង ឧ មានក្រេង ក្រេង ប្រឹង្សា ស្រុយ ឧ មេដ្ឋាន ឧ មានក្រុង ក្រុង ប្រឹង្ឋា សា ឧ មេដ្ឋាន ឧ មានក្រុង ក្រុង ក្មុង ក្រុង ក្មុង ក្រុង ក្រុង

<sup>🍳</sup> សព្វត្ថ បត្ថបត្ថមូលកន្តិ ជាហ៊េ ទិស្សតិ ។ 🔈 ឌ. ម. ជ:ញៀ ។

ល់ដាប់នោះ វេវញ្ជញ្ជាហ្មណ៍ដ៏ឪច្បាស់ថា ព្រះអង្គទទួលនិមន្ត:ហ៊ុយ ក៏ ក្រោកចាត់អាសន:ថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មានព្រះកាគ់ហ៊េយ ធ្វើបទក្ស៊ីណ ដើរចេញទៅ **។** 

(៥) សម័យនោះឯង សែកវេរញ្ជាកើតអំណត់អត់បាយ មនុស្សទាំង ទ្យាយចិញ្ចឹមដំវិតឲ្យនដោយកម្រិក្រែពេក មនុស្សណាដែល (ភលំឲ្យភ  $\left(\mathcal{M} \circ \hat{\mathbf{n}}^{k} \mathcal{M} \circ \hat{\mathbf{n}}^{k} \right)$  មានគ្នឹង $\mathcal{M} \circ \mathcal{M} \circ \mathcal{$ សម្បត្តិល្មទិញដូរស្រវអង្គរគេចាន ក៏មិនងាយនិងទិញដូរ បើលុះតែមាន ស្មាតកាន់ជាសំគាល់៖ ទីបទិញដូរបាន ជនទាំងអស់ក្នុង[សកនោះព្យាយាម ស្វែងរកអាហារជានដោយកម្រកែពេក ។ សម័យនោះ មានពួកឈ្មួញ សេះនៅក្នុងទត្តរាបថ្ងៃខេស នាំសេះចំនួន ៥០០ចូលមកនៅសម្រាកក្នុង ស្រករៅវញ្ហា គ្នងរដ្ឋវែទវស្សា ។ ព្យុកឈ្មួញដែលនៅក្នុងរោងសេះទាំង ្ត្រី កំពុនបញ្ជាគ្នាឲ្យ (គ្នាន់ជាយ គ្រៀមចំនួន ១ នាឡិ ៗ មាក់ ដល  $\hat{\sigma}_{\hat{\sigma}}^{\hat{\sigma}}$ က်န်ဈာ $\omega$  ។ လုံးဆလ်၊စလပုရှ $\omega$ လမ် $\omega^{(*)}$   $\hat{\sigma}_{\hat{\sigma}}^{\hat{\sigma}}$ က်န်ဈာ $\omega$ ၊ေလြုံ ស្បង់ ខែង់ចីវរនឹងបុរាតែ នាំគ្នាចូលទៅចិណ្ឌ ចុះតក្នុង ស្រុកវេរញ្ញា បទទេសនអាហារបណ្ឌិសុតសោះឡើយ ទេបទៅបិណ្ឌសុគភាងពួកឈ្មេញ ឯរោងសេះវិញ ក៏បានបាយក្រៀមគ្នាឡិក្សាក់ ហើយវិលមក៣៣ម

សម័យដាច់ណែកខាងដើមនៃថ្ងៃ គឺពេលព្រឹកគ្រិលឹម ។

## វេរញ្ជកណ្ដេ វេរញ្ជាយ៍ ទុត្តិក្នុកថា

នុឌុក្ខាលេ កោដ្តេត្វា កោដ្តេត្វា មវិកុញ្ជន្នំ ។ អាយុស្មា ပေသင်္ကော ဝန္ဓပ္ခံလန္မာ ကိုလာက္ ဦးမ်ာ့  $_{(0)}$ ភក់ តោ ឧបលមេតិ ។ តំ ភក្ស បក្សញ្ជតិ ។ ដម្សេស សា ភភក ជន់ស្លែកនុំ ឯ ជាប្រឹត្ តថាកតា បុច្ច ជាឧត្តាច ឧ បុច្ច កាល វិឌ៌ត្យ បុឌ្ជន៍ កាល់ វិឌ៌ត្យ ជ បុឌ្ជន៍ អត្តសញ្ជាត់ ឧឧស្សន្ន នេះ មន្ទ្រមាន មន្ទ្រមាន សេតុឃាតោ តថាកតាន់ ។ ខ្ញុីហាការេហ៍ ពុទ្ធា ងឧដ្ឋា ង្គំ ឧត្តពិទី ខេត្ត ង ខេកោមាបិត សាវភាន់ វា ស់ក្ដាបន់ បញ្ជាបស្បាស់ក ។ អ៩ទោ កក្ស អាយក្សន្នំ អានផ្គុំ អាមន្តេស កិច្ច 

໑ ຊີ. មີ. ບໍ່ຄ້າຄຸກ ។

# វេរញ្ជកណ្ឌ សំដែងអំពីស្រុកវេរញ្ជាអត់បាយ

យកចាយក្រៀមនោះបុកក្នុងត្បាលរួចនាគ្នាធាន ។ ចំណែកទាង ព្រះ អានន្ទដ៏មានអាយុ យកពុយ កៀម ១ នាព្យុំ កំនក្នុងត្បាលថ្មហើយយក ទៅថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គក៏ទ្រង់ទទួលសោយហុយក្រៀម នោះ ។ វេលានោះ ព្រះសមុទ្ធ (ទង់បានឮសុវត្យាល់នឹងអង្គែរនោះដែរ ។ ពែះតថាគតទាំងឡាយ បានជាបន្ទះហេតុហើយសួរក៏មាន បានជាប លើយមិនស្ទរក៏មាន ដ្រាបច្បាស់ទូវកាលគួរលើយស្ទរក៏មាន ដ្រាបច្បាស់ ន្ទវតាលគួរហើយមិនសូរក៏មាន ឯព្រះតថាគតទាំងឡាយ ព្រះអង្គតែង  $\kappa_{i}$ ន្ទេវការណាដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ កម្មដែលមិនប្រកបដោយ ប្រយោជន៍ ព្រះអង្គមិនសូរឡើយ ព្រោះព្រះតថាគតទាំងឡាយ ៤៨ ច្បានផ្ដាច់បង់នូវកម្មមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងឡាយ ដោយអរិយមគ្ន ដែះស្រឲ្យ៖ហើយ ។ ព្រះសព្វភាពុទ្ធដ៏មានដោគទាំងឡាយ ទ្រឹងតែងសួរ ន្ទុវភិត្តទាំងទ្បាយ ដោយហេតុពីរប្រការ គឺ ទ្រង់សួរដើម្បីនឹងសំដែងនទូវ ធម៌ ១ ដើម្បីនឹងបញ្ជូនវេសិក្ខាបទដល់សាវកទាំងឡាយ ១ ២ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ទង់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមក ហើយខ្ទង់ស្បូវថា မ္ခာလអានន្ទ សូរសំឡេងនោះជាសូវត្បាល់អ(ង៍ឬអ្វី  $\gamma$   $\epsilon$ បែបនអានន្ទ ដ៏មានអាយុក្រាបទូលវឿងនុះឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគជ្រាប**គ្រប់ប្រការ** 

### វិនយមិជិញ ១ហារិភញ្ជា

សាជុ សាជុ អាជជ្ជ តុខ្លេញ អាជជ្ជ សប្បាសែញ វិជិត បច្ចិមា ជជតា សាល់ម៉ាសោធធំ អត់មញ្ជស្បត់តំ។

 $\{p\}$  ងខ្សស មាជាស៊ា ឧសាខេងដ៏សំនេះ បោះ កក្សា គេជុបសង្គ័ម ឧបសង្គ័ម៉ាត្យា កក់វេឌ្គំ អភិវាធេត្យា ာန္ကရာ ျွန္နာ့မွာ ၈ ရာမွာရာ ျွန္နာ့က္သြား (၈) မာတည္ ဗဟၤမာနုတ္၊ဆ နာကုန္ရ ၅೩೮(၃၄ ၅೩) မ $^{\circ}$ ឋាញ្ញា ឧត្តភា ខ្ទី១ តិកា សេតខ្ពុំកា សហភាវត្វ ទ សុឌារ ជយោខ ឧឌ ខេឌ យាខេឌ្ នុគ្មបារ ងខេ ခေညာစည္မွာက ကေနီ့ခနက္ မာဓါဒ္ခ $\hat{\mathbb{F}}_{(0)}$  မေကါင္းခွ ទន្ទេក្នុ $^{(k)}$  អធិបតាំ ១វមស្ជាធំ សានាទាំ ភាព ဗហ់ ဗက်ရွေးယ၂ ခ်ခ္ခေ့ ဗေါ့ဧကောင်း ဗက်ရှည် မျှဋ္ဌိန်း ។

စ ម. ກ. រសសមុទ្រ ។ 🖢 ធ. १९ৢមធ៌ ។

### វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

ព្រះអង្គគ្រាស់សរសើរថា ត្រូវហើយ អាននូ ប្រពៃហើយ អាននូ អ្នក
ឯងរាល់គ្នាជាសច្បុរសឈ្នះវិសេសហើយ បណ្ដាជនទាងក្រោយគេនឹង
- និក្ខុជនិទ្រុខ្ទុវចង្អាន់ដែលគេខំអិន ដោយអង្គវស្សៃទា្យយ ព្រមទាំងមូប លាយដោយសាខ់ដ៏គ្នាញ់ពិសារ (ដល់អ្នកពល់គ្នា) ។

(៦) គ្រានោះ ព្រះមហាមោគ្គហ្វានដ៏មានអាយុក៏ចូលទៅគាល់ព្រះ ដ៏មានព្រះកាគ លុះចុលទៅដល់ជានក្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះអង្គដោយគោរព វុចហើយក៏គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះ ព្រះមហាមោគ្គ ល្ងានដ៏មានអាយុគង៍ក្នុង ទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលស្នើសេចក្តីនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា សូម ទៃ ន៍ ព្រះមេត្តា ប្រាស ឥឡូវនេះ ស្រុកវេវេញ កើតអំណត់អត់ចាយ មនុស្សទាំងទ្យា យនឹងចិញ្ចឹមជីវិតចានដោយកម្រិក្រពេក ដែល ក្រល់ជាក់ស្រាប់កំស្លាប់មានធ្នឹងស (ដេរដាសលើផែនដី) មនុស្ស ដែលមាន ទ្រព្យសម្បត្តិល្មទិញដូរស្រវអង្គរគេបាន ក៏មិនងាយនឹងទិញ ដ្ឋ បើលុះតែមានស្វាក់កាន់ជាសំគាល់នោះទើបទិញដ្ឋវុទ្ធាន ជនទាំងអស់ ក្នុងស្រកនោះ នឹងព្យាយាមស្វែងកេអាហាវេធានដោយកម្រៃកែពេក សុម e ន់ ព្រះមេត្តា េ ប្រាស ផ្ទៃ ខាង េ ក្រាមនៃ ផែនដីនេះ មាន ខ្ពង់ សេ ផ្ដែមដូច ទឹកឃ្មុំ ដែលស្អាតបរិសុទ្ធឥតលាយ ច្រឡំដោយមេឃ្មុំ សូម ទង់ ព្រះមេត្តា េជ្រាស ខ្ញុំ ព្រះអង្គបង់ប្រែត្រឡប់ដែនដីនេះឲ្យផ្ការទ្បើង ដើម្បីនឹងឲ្យកិត្ត ទាំងទ្បាយគាន់ខ្លួវឱ្យវេស ដែលកើតទ្បើងអំពីស្រែចប់នៃដែនដីនោះ ។

## វេរញ្ជកណ្ដេ វេរញ្ជាយំ ទុត្តិក្នុកថា

ေသ ဗဂ္က အေ မောဇ္လဟုဂ္က ဗဟိုင္ဂ်ီနာ္မီက တက္က အေ ကောင် ကုန်ကျွည်း၏ ។ သါကာတော် ကရေး တာလော် မက် န်း၌န်ည္႐ုဒ် လေယျချင်း စေကစက် ယေ စက်-និស្បិតា ទាណា តេ ភេទ្ត សង្គាមេសុក្ម ឯកោន សា នេះ ខេ ខេស្ស ខេស្ស ខេត្ត ខេត្ បា នេ រុច្ចិ បហ្វឹ ចរាំគ្លេង រិចហុសចិ សត្តា បដិលគេយុទ្រ្តិ ។ សាពុ កាន្តេ សញ្ចោ យេ បន នេះ មោត្តហ្វាន ភិត្តា អន់ធ្វិមន្តោ នេះ គាថ់ តាស្បែស់តំ ។ តឋា ហំ ភាព្ត កាស្បែម យថា សាព្វ ភិក្សា កិច្ចិស្បត្តិតំ ។ អល់ មោក្សាន មា គេ ច្រុំ សត្វសុទ្ធ ភិក្ខុសខ្យស់ទ្រ ឧត្តាក់ខ្ពុំ ខណ្ឌយ កមេខឆ្នំ ។

## វេរញ្ជកណ្ឌ សំដែងអំពីស្រុកវេរញ្ជាអត់បាយ

តែះបរមសាស្តា ( ) ជ៍ ត្រាស់ថា គ្នាលាខាគ្គល្ងាន ចុះអ្នកនឹងយកមនុស្ស **សត្វទាំងទ**្យយដែលនៅអាស្រ័យលើផែនដីនេះ ទ្យីទៅនៅឯណា စြေးမဟာ၊ မာန္ဂုတ္ခုဒ္ကမ္မလ္ခရဗ္မာ လုပ္ေစြခ်စ္ပြား၊ မန္ဂာေတြလ ခံ့စြားမန္က នឹងខិម្មិត**ពុតដៃម្ខា**ង ឲ្យពុខដូចជាផែនដីធំ នឹងឲ្យសត្វទាំងឡាយដែល នៅអាស្រ័យលើផែនជី មកនៅលើថាតដៃម្ខាងនោះ ហើយ១ំ(ភាះអន្តនឹង **ែ្រទូវផែនដីដោយដៃម្ខាង ។ ព្រះអង្គទ្រង់ឃាត់ថា មោគ្គល្ងាន អ្នកក្** ពេញចិត្តនឹង ត្រឡប់ផែនដីនោះឡើយ សត្វទាំងឡាយនឹងបាននូវសេចក្តី  $oldsymbol{\pi}$   $oldsymbol{$ មេត្តា (ច្រុស ព្រះពុទ្ធដីកាដែល (ទង់ ត្រាស់មកនោះ ប្រពៃ ហើយ (បើ ដូច្នោះ) សូមឲ្យកិត្តសង្បត់ន៍អស់ទៅចិណ្ឌ បាតឯឧត្តក្រុវទ្វីបវិញ ។ ព្រះ ដឹមាន ព្រះភាគ ( ជើតាស់តបថា ម្នាល មោគ្គលាន ចុះភិត្តទាំង ព្យយ ឯណាដែលមិនមានឲ្យ អ្នកនឹងធ្វើនូវភិក្ខាងនោះដូចម្ដេចទៅ ។ ព្រះ មហាមោគ្គល្ងានក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា (ពុរស ភិក្ខុទាំងអស នឹងទៅបានយាងណា ១ (ព្រះអង្គនឹងធ្វើយាងនោះ ។ (ពុះដ៏មាន(ពុះភាគ [ទង់ ត្រាសតបថា កុំ មោគ្គល្ងន អ្នកកុំពេញចិត្តឲ្យកិត្តសង្ឃទាំងអស រទៅប៊ណ្ឌ ស្វាត់ឯឧត្តរកុរុទ្ធិបនោះរៀយ ។

## វិទយប់ជីពេ មហាវិភង្គោ

(៧) អដុលោ មាលាស៊ីខេ មារេជន៍មារិ រយោមនេស្សិ ឧទ្ធស្មានស្បា ស្ដី ខេត្តសោ ឧត្តិទាន់ កាត្តមេសាធំ ទោ តុធ្វាធំ ភកវញ្ជធំ ត្រូញ្ចវិយំ ខ ខំធ្វើតំក់ អហោសំ គាតមេសាជំ ពុទ្ធាជំ ភក់ខ្លាជំ ឲ្យឬចរិយំ ចំរដ្ឋិតិគាំ អយោកវិតិ ។ អ៩ខោ អាយក្មា សាថ្ងៃខ្នា សាយណ្ណសមយំ ខដិសហ្វានា វុឌ្ឌិតោ យេធ កកក តេខ្មែសស្ត័ទ ជុបសង្គ័ទិត្វា កក់ខ្លុំ អភិវាធន្ធា ឯកាមខ្លុំ ខិសីធិ ។ ឯកាមខ្លុំ និស់ឆ្នោ ទោ អាយស្មា សារីប៉ុត្តោ ភកវន្តំ ឯតនៈ រោច ៩៩ ឧណ្ឌំ អទើ រឈេយសមរិ ឧត្យុសណ្ឌិមវិរិ ស់ ចេតសេ **ប**រិត្តក្តោ ឧឧទាធិ **ភាគមេសា**ជំ ទោ ពុឌ្ធានំ កក់ស្ពាន់ ត្រូឡចវិយំ ន ចំន្លើ-ត់ត់ អយោសំ តាតមេសាន់ ពុន្ធានំ កក់ខ្លាន់ ត្រូញ្ចាំយំ ចំខ្ពុំតំតាំ អហោស៊ីតិ ។ កកាតោ ខ សារីពុត្ត ម៉ែស្ស៊ីស្ប កក់ពោ ខ សិទិស្ប

## វិនយប៌ជា មហាវិវាង្គ

(ល) គ្រាះនាះ ព្រះសារីបុគ្គដ៏មានអាយុ លោកចូលទៅនៅក្នុង វៈហាហិខ្ទាន់ខេញលាក់ពួក ហើយសម្បន់ក្រុងកម្មដ្ឋាន បានសេចក្តីតែះ  $\hat{t}$ းဟာ ရုံးနေးက ေတြကဲ့လူထားမ $\hat{t}^{(o)}$  ကေလ်ကြးကိုရှင်းမားေတာ့ရေး ဤ ယာမုန္တ ណា ១៖ 📆 ជា ត្រ ហ្មច្ចាំយធម៌មិនឋិត នៅយុវ ត្រ ហ្មច្ចាំយធម៌របស់ត្រឹះពុទ្ធ ដ៏មានដោគទាំងឡាយអង្គណា ខ្វះហ្គំ ជា ព្រហ្មពិលធម៌ថិត នៅយុវ ត្រានោះ ព្រះសាវីបុគ្គគ្គេរដ៏មានអាយុ ចេញចាក់ទីសម៉ូពួនក្នុងវេលា សាយណ្ដូសម័យ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅ ដល់ចានក្របថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដោយគោរព ហើយគង់ក្នុងទីជីសបគួរ ។ ้ ส์ โกชตุเชพูร លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុគជ៍ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ១ព្រះអង្គប្ចូល ទៅនៅក្នុងវេហាឋានជាទី២ញាលាក់ពួក ហើយសម្បំនៅក្នុងកម្មដ្ឋាន មាន សេចក្តីតែះរិះថា ព្រហ្មចរិយធម៌របស់ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគទាំងទ្យាយអង្គ ណា ទុះញ្ញុំ ជា ត្រាញចរិយធប៌មិនឋិតទេវយ្យ ត្រូញចរិយធម៌របស់ ត្រះ ពុទ្ធដ៏មានដោគទាំងទ្បាយអង្គ្លាលា ទុះញ់ ជា ព្រហ្មព័យធម៌ឋិតនៅយូរូ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្មែត់ត្រាស់ថា ម្នាលសារីបុគ្គ ព្រហ្មរិយធម៌របស់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះនាមវិបស្សី 🤊 ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះនាបសិទី 🤉

e ពាក្យប្រៀនប្រដោរបស់ព្រះពុទ្ធដាម្ចាស់ ចំពោះត្រង់ត្រៃសិក្ខា និ សីល សមាធិ បញ្ហា ។

## វេរញ្ជកណ្ដេ អចិរដ្ឋិភិកព្រិញ្ញចរិយកថា

កក់កោ ច វេស្សកុស្ស (ត្រូស្លាយំ ១ ចំខ្មើតក អយោសំ ភ៩ នោ ច សាប៉ុត្ត ភាកុសនូស្សូ កក់ពោ ខ កោលកម្សង់ ក្រុងត្រោ ខ កង់រួបសួរ (ត្រូវ ចាំយំ ចំខ្ចើត់គាំ អហោស៊ីតំ ។ កោ តុ ទោ អគ្គេ ហេតុ កោ បច្ហា យេខ ភ៩។ ខេ បិបស្មីស្ប ភក់ពេល ខ សេទិស្ស ភក់ពេល ខ វេស្សកុស្បូ ត្រូញ្ចាំយំ ឧ ចិច្ចើត់គាំ អហោស៊ីតំ ។ ភក្ស ច សាប្តែត្ត ប្រែស្ស៊ី ភភក ខ សិទ្ធី ភភក ខ ឋេស្សគ្ តំលសុខោ អហេសុំ សាវភានំ វិត្តាបន ១ម្មុំ ឋយ្យការណ៍ គាថា ជ្ធាធំ ឥត់ក្តែកំ ជាតក់ អត្តជត្ ៤៥លំ អព្យញ្ញន់ សារសាធ ស្មីសាធន់ អនុខ្ទុំដ្ឋ ទាត់ ទោក្ខា តេស ពុន្ធាន់ ភក់ខ្លាន់ អន្តរជានេន

# ដេះញ្ជកណ្ឌ សំដែងអំពីក្រហ្មចរិយធម៌មិនឋិត នៅយូរ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះនាមហេស្បុក្ខ ជាព្រហ្មពិយធម៌មិនបិតរនៅយូវ ម្នាលសារីបុគ្គ ឯ ត្រហ្មរិយធម៌របស់ ក្រះដ៏មាន ត្រះភាគ ត្រះនាមកក្-សន្ 🤊 ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះនាមកោនាគមន 🤊 ព្រះដ៏មានព្រះភាព ព្រះនាមកស្យូប ១ ជា ព្រហ្មព្រះយធម៌បិតនៅបានយុវ ។ ព្រះសារីបុត្ត-ត្តេរ[ត្រាបទ,លស្សឋា សូមទ្រន់[ពះមេត្តារ [បាស ព្រហ្មចរិយធម៌របស់[ពះ น็ยาร โตะกาล โตะภาษาใชงปัจ โตะนัยาร โตะกาลโตะภาษงวิจ ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះនាមវេស្សក្ ១ បានជាមិនឋិតនៅយុវ្វ នោះតើ ្រើញរៈហេតុនឹងបច្ច័យដូចម្ដេច ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល សារីបុត្ត ព្រះជ័មានព្រះកាគព្រះនាមវិបស្ស័ 🤊 ព្រះជ័មានព្រះកាគព្រះ នាមសិទី 🤊 ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះនាមវេស្សក្ 🔊 ព្រះអង្គមិន $m{\kappa}_i$ ្រឹ $m{\hat{s}}$ ែ្រង $^{(2)}$ សំដែនធម៌ដល់សាវភទាំងឡាយដោយពិស្តាហ្ម៉េនានទេ ត្រហ្ម-ចរិយធម៌មានអង្គី ៩ ប្រការ ប្រស់ព្រះពុទ្ធ ទាំងឡាយនោះគឺ គេយុុះ វេយ្យាករណៈ គាថា ទទាន: ឥតវិត្តកៈ ជាតក: អព្វត្ធម្មៈ ជាធម៌មានចំនួនតិច ៗ ណា ស សិក្ខាបទក៏(ពិះពុទ្ធព៌ង៍ នោះ មិនបានបញ្ជាត្តដល់សាវិកទាំងឡាយទេ វាណា ធាតិមោត្ត ក៏ព្រះពុទ្ធ ទាំងនោះមិនបានសំដែងឡើយ ដល់អំណើះ ឥតពីព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ

ប្រេចញេញីញឡឹមា កំណសុនោ សព្ទនេះប្រែមាខ្លិល ប៉ុន្តែក្នុងទីនេះបើប្រែមាខ្លិល នឹង
 ទៅជាន្តងសេចក្តី មិនសមតាមន៍យក្នុងអដ្ឋពមា ១ ប្រាប់សេចក្តីថា ទ្រះពុទ្ធតានសេចក្តីខ្លិលទេ ។

### វិនយចិងពេ មហាវិកង្គោ

ពុទ្ធាខុពុទ្ធាធំ សាក្រោធំ អព្តាធានេន យេ នៃ បច្ចិស សាវតា ៣៣៧៣ ៣៣គេត្ថា ៣៣-ជទ្វា ទានាកុលា មព្ទជិតា គេ គំ ត្រូឡប់យ៉ ត្តត្រាដ្ឋ អន្តរយៈ ទេសុំ មេយៀនរត្ត មារិពុត្ត នានាមុទ្ធាធំ ដល់គេ ខិត្តិត្តាធំ សុត្តេខ អសន្ត-ហ៊ុនាន នាន វាគោ វិកាំទេ វិឌមត វិឌុំសេត តំ តិស្ស ហេតុ យថានំ សុគ្គេន អស់ខ្ពុំហិត្តា ນៅ ទោ សារីពុត្ត តេសំ ពុន្ធាន់ កក់ខ្មែរនំ អន្តរជាធេន ពុង្វានុពុន្ធាន់ សាវភាល់ អន្តរជាធេន យេ គេ បច្ចឹមា សាវាកា នានានាមា នានាគេទ្វា လာသင့္ တေလးကိုေတာ့ ဗရိုင္တီ၏ ေရး ရိုင္ကြံ-ចរិយំ ទិប្បញ្ញៅ អន្តរဆាចេសុំ កើលាសុនោ ច ចេ ពុន្ធា<sup>(a)</sup> កក់ខ្នែា អមោសុំ សាក់កែ<sup>(b)</sup> ខេត្តសា ចេតោ ប្រិច្ច ជុំវិនិត្ត កូនបុត្វ សារីពុគ្គ

អយ់ បាឋៅ កត្ថិ ខ ទិស្សិធិ ។ ៤ សាវិកាខន្តិបិ អត្ថិ ។

## វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ទាំងទ្យាយនោះទៅ អំណើះឥតពីសាវកទាំងទ្យាយថាអក្សិតសេដឹងតាប ព្រះពុទ្ធ នោះ ទៅ សាវកទាំងីឡាយជាខាង[ក្រោយឥមក ដែលមាននាម **ផ្សេងៗគ្នា មានគោត្តផ្សេងៗគ្នា មានជាតិ ផ្សេងៗគ្នា បេញព**៏ត្រូក្ស ដ្បេង គ្រាហេយបួសនោះ កញ៉ាំង ព្រហ្មៈយេធម៌នោះទិ្យសាបសុន្យថាត់ អស់គ្នាមទៅ គ្នាលសារិហុត្ត ១០មាដូចជាដ្ឋាឈើផ្យេងៗដែលគេមិនចាន ដោត ក្រុងបង់ដោយបេសហើយ គេដាក់លើបន្ទុះក្ការ ១រូលក៏រមែងតែបក **ក្**កេត៌ហាតក់ហាយផ្តាំទាំងនោះឲ្យវិនាសអស់ទៅ ១ស្រដែលធ្វើនូវផ្តាទាំង នោះឲ្យវិនាសៈ(ពោះហេតុអ្វី ពី)(ពារធានាំង៍នោះគេមិនបានដោត(ក្នុង៍ចង ដោយចេស ក៏សេចក្តីនេះយ៉ាន៍ណាម៍ញ ប្រាសារីថុត្ត ចុះអំណើះ៩ត **ទំ**ង៏ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏ទ្រង់ព្រះភាគ (ទាំង ៣ ព្រះអង្គ )នោះ នឹងពួកសារក់ដែល ជាឬក[ត្យស់ដឹងតាម[ចុះពុទ្ធទាំងនោះទៅហើយ ព្លួកសារកជាន់[កោយៗ តមក មាននាម តោត្ត ជាតិ ផ្សេងៗគ្នា ដែលចេញលាក់ ត្រក្លប់ផ្សេងៗគ្នា មកហួសនោះ ក៏ញ៉ាំង[៣ហ្មបរិយធម៌នោះឲ្យវិនាសទេវត្តបក្អាម ដូចជា ផ្ទាឥតកំរង្ហារ៉ុងនោះឯង ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោតទាំងនោះ លោកមិនស្លាំ ថ្ងៃនី ថ្ងៃង៍ ស្ទង់ ចិត្ត (របស់សារក) ដោយព្រះហថ្មទ័យ (របស់ (១៖ 🖒 ) ហើយទូន្មាននូវសាវកទាំងឲ្យយប៉ុន្មានឡើយ ម្នាលសាហ្វែត្ត

## វេរញ្ជាណ្ឌេ អចរដ្ឋិតិតព្រិហ្មចរិយកថា

្រុស្សីង ឧឧប អាស្ ភាសាសាសិន្ត្រ អយាស្ត្ នឹសន កោ ជនសណ្ដោ សហស្បំ ភិក្ខុសខ្យុំ ខេត្តស ខេត្ត ព្រំខ្មុំ នុងខេត្ត អនុសាសត៌ ឃុំ នៃក្រេដ មា រៀវ វិតត្ថាយ៍ត្ត រៀវ មនុស្សព្រេខ មា រៀវ មជ្ជាភាគ្នា ឥនំ បជ្ជា៩ ឥនំ ឧប្សម្បីជួ រូស នេះ  $\mathbf{r}$  នេះ  $\mathbf{r}$ ប្រវារដ្ឋ ក្នុង អាស្ត្រ សុទ្ធាសម្ពីធ្វេខ រៀវ ជុំជ្រួលមាលចំ ឃុំ អនុសាស្ថាយមាលចំ អនុទានាយ អាសាព្រ ខ្<sup>ទំ</sup> ខ្ទំ ទំ ទំ ទំ ទំ ស្ទំ សស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ សស្ទំ ស្ទំ សស្ទំ សសទំ សសទំ សស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ សស្ទំ ស្ទំ សស្ទំ ស្ទំ សស្ទំ ស្ទំ សស្ទំ សស្ទំ ស្សំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ សស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ទំ ស្ស ស្ទំ សស្ស សស្ស សំ ត្លូវ នេសឈ្លួស ក្រុមឧក្សេស យោត យោ គោច អត្តែរាគោ តំ ដែមឈ្លាំ ចាំងតំ ကောင်းကါအရ ကောင်း ကောင်း မက္ခန်း ကောင်း ကောင်းကို ကောင်းကို ကောင်း ကောင်း ကောင်း ကောင်း ကောင်း ကောင်း ကောင်း ကောင်းကောင်း ကောင်းကောင်း ကောင်းကောင်း ကောင်းကောင်းကောင်း ကောင်းကောင် បោតុ អយ់ មច្ចយោ យេឧ ភក់គោ ទ វិមស្ស៊ីស្ស ភក់ គោ ខ សិទិស្ស ភក់ គោ ខ វេស្សុក្ស្ស ត្រូញ្ចាំយំ ន ចំផ្ដើត់គាំ អហោស៊ីតំ ។ កោ មន កានេ ហេតុ កោ បច្ហា យេខ កក់តា ប

១ តេសំ ភិក្ខុនត្តិ អម្លាក់ ខត្តិ ។ ៤ ប. យេក្លយេន ។

# វេរញ្ជកណ្ឌ សំដែងអំពីព្រហ្មបរិយធម៌មិនឋិតនៅយូវ

ត់ដើមមកមានរឿងដំណាលថា ព្រះអរហំសច្ចាសម្ពុទ្ធដ៏មានដោគ[ទង់ ព្រះនាមវេស្សក្ ព្រះអង្គកំណត់នូវចិត្ត (របស់សាវក) ដោយព្រះហថ្ម័យ (របស់(៣៖អង្គ) ហើយ(ទង់ទូន្មាន បៀន(បដៅកិត្តសង្ឃបំនួន១ ៣៩រូប នៅនាដង់ ព្រែមួយ ដាដង់ ព្រែគួរស្យើម ដោយពុទ្ធភាសិតថា អ្នកទាំង **ទ្យាយ ក្ករិះគិត យា**ងនេះ កុំរិះគិតយាងខេះឡើយ ក្ខាយក ចិត្តខុកដាក់ យាង នេះ កុំយកចិត្តឲុកដាក់យ៉ាង៍នេះខ្យើយ ចូរលះបង់អំពើយ៉ាង៍នេះចេញ ហើយឲ្យផ្នែកផ្តល់ចិត្តឲ្យប្រជុំតិប្រជុំទៅរកអំពើនេះវិញ ម្នាល់សារឹបុត្ត នៅវេលាដែល ព្រះអរហំសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានយោគ៤ ឪ៤ព្រះនាមវេស្សក្ចូ៤ឪ **បានទុ**ន្ទាន [មៀន [បដៅយ៉ាង៍នេះ ។ ហើយ ចិត្តរបស់កិក្ខិទាំង ១ ពាន់រូប ក៏បានរួច(សព្យះហកអាសវត្តិលេស មិនមានសេចក្តី(បុកាទ**់ទាំ** ឡើយ ម្នាលសារីបុគ្គ ដង្សែព្រៃដែលមាននៅទីនោះមុខគួរឲ្យស្យើមពេក ណាស់ បើបុគ្គលណាមួយមិនទាន់ ប្រាស់ ចាក់វាគ: នៅឡើយ ខេ លុះថ្នាន ចូលទៅកាន់ដង់ព្រៃនោះហើយ បុគ្គលនោះនឹង[ពីរោមដោយច្រើន ម្នាល សារីបុត្ត ព្រហ្មព្ធិយធម៌របស់ព្រះដ៏មានព្រះកាង ព្រះនាមវិបស្បី ១ ព្រះនាមសិទ្ធិ ព្រះនាមវេស្សក្គុ ជាព្រហ្មព្រិយធម៌មិនឋិតនៅយុទ្ធ ្រោះហេតុនឹងបច្ច័យប៉ុណ្ណេះឯង ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបចូលសូវតេថាទៀត 

## វិនយប់ដំពេ មហាវិភង្គោ

ភពាគោ ខ តាស់ប្រុស្ស (១១០១០១០១០១១១៩) មលោភូទ្នា ១ ១១៤ ១ សារិជន្នា ២២។ ទៀ នេះប្រែក ខ នេះ នេះខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត អត្តិលាសុនោ អមោសុំ សាវភាជំ វិត្តាបេន ជម្ន នេះសេញុំ ពហុញា នេស អហោសិ សុញ្ញុំ កេយ្យុំ មេខភាព ក្នុង ខ្មាញ ស្រុក្សា មេខ្មាំ មេខ មេខ្មាំ មេខ មេខា ខេ ទទ្ធិដ្ឋ ចាត់មោត្ត គេស ពុទ្ធាន់ កកាត្តាន់ អន្តក ವಾರದ ಕೃತ್ಯಾಸ್ತರಾಹಿ ಹಾಗಣಾಹಿ ಈಜ್ಞಾಮಾರದ ಚಟ តេ បច្ចុំខា សាវាគា សាសាសាមា សាសាកាត្ថា ស-ေးငါတ္ျား ေဆးကုလာ ဗက္ခရီကား ကောင်္ကာပညာပညာပညာ ចំ និយមន្ទាន់ មមេសុំ សេយ្យថា**ចំ សា**រីពុត្ត នា-ឧាបុទ្ធាធិ ដល់គោ ធិត្តាតិ សុត្តេ សុសខ្ព័ហិតាធិ តានិ វាតោ ន វិកាតេ ន វិធមតិ ន វិទ្ធសេត តំ តិសុ ្រាតុ យថាតំ សុគ្គេល សុសខ្ពុំហិត គោ

## ផ្គួកវីឈម កង្គប៉យឧវិ

ព្រះនាមកកុសន្ន ១ ព្រះនាមកោនាគមន ១ ព្រះនាមកស្សប១ (ទាំង ភា ត្រុះអង្គនេះ) បានជាឋិតនៅយូវ តើព្រោះហេតុនិធបច្ច័យក្ដី ៗ ព្រះ សព្វព្យាពុទ្ធត្រាស់តបថា ម្នាលសាវបុគ្គ ៦ ព្រះជីមានព្រះភាគព្រះនាមកកុ-សន្នឲ្យ ព្រះនាមកោនាគមនឲ្យ ព្រះនាមកស្សបទ្ ( ទាំងីល្ ្រះអន្តីនោះ) គឺសុត្ត: គេយ្យ: វេយ្យករណ: គាថា «ទាន ឥត្សិត្តក: ជាគក: អព្ភធម្មៈ ដេទល្វៈ របស់ព្រះពុទ្ធទាំន៍ ៣ ព្រះអង្គនោះកំសឹងមានប្រើន ព្រះអង្គ្លី (ទ្ធ បញ្ញាត្តសិក្ខាបទ ទ្រង់សំដែនអាណា ទុរតិមោត្តដល់ពួកសាវក លុះ[កាះ សម្ពុទ្ធដ៏មានដោគទាំងអម្បាលនោះ ៤ ជ់ចូលខិញ្ចានទៅ ទាំងសាវតដែល ត្រាស់ដឹងតាមព្រះពុទ្ធទាំងនោះ ក៏និព្វានអស់ទៅទៀត សារ់កទាំងឡាយ ជាន់ក្រោយ១តមក ដែលមាននាមផ្សេងៗគ្នា មានគោត្តផ្សេងៗគ្នា មានជាតិផ្សេងៗគ្នា បានចេញអំពីត្រកូលផ្សេងៗគ្នាហើយហ្លួសនោះ កំ **បានញ៉ាំង[ពហ្មចរិយធម៌ ឲ្យបិតថេវៈទស់កាល**ដាក់ផ្លែងតមក ច្នាល **សាវីបុត្ត មានគួរនាដូចជាផ្ការឈើ**ផ្សេង ៗ ដែលគេក្រឱស្រែចសេសលីយ ជាក់លើបន្តរត្នាវ ខ្យល់ក៏មិន (ភាប) បក់បោកថ្នាំ ទាំងនោះឲ្យកត្តវាយ **ភ្លាត់ភ្ជាយវិនាសទៅបានឡើយ សេ**ចក្ដីនោះព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា **ង្គាទាំងនោះគេក្រង់**ចង់ខ្លាប់ដោយអម្បោះ នេះមានឧបមាលាដែណាមិញ

## វេរញ្ជកណ្ដេ សិក្ខាបទឲ្យភ្លាត្យរត្តបៅ

ស់ ខេត្ត ស្រុំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត្

(d) អ៩ទោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឧដ្ឋាយាសខា ឯត់សំ ឧត្តារាសខ្ពុំ គារិត្តា យេខ អកវា គេឧញ្ជល់ បណាមេត្វា អកវខ្ពុំ ឯគឧភេខ ឯកស្ប អកវ គាលោ ឯកស្ប សុគត គាលោ យំ អកវា សាវការ សំក្នាបខំ បញ្ជាបេយ្យ ជូខ្លិសេយ្យ ចាត់មោក្ខំ យ៩យិខំ<sup>(១)</sup> ត្រូស្ទបំយំ អន្ធខំយំ អស្ប ចិរឌ្និត់គាន្តិ ។ អាកមេខាំ ធ្វុំ សារីបុត្ត

o ម. យថៈយំទំ ។

# ឋវញ្ជកណ្ឌ វិចាលពាក្យប្រារព្ធនូវសេចក្ដីបញ្ញត្តិសិក្ខាបទ

ម្នាលសារីបុត្ត សេចក្តី ខេមេយ្យក៏ដូចគ្នាដែរ លុះព្រះពុទ្ធដ៏មានដោគទាំង អម្បាលនោះចូលនិត្តានទៅហើយ សាក់កទាំងឡាយដែល ត្រាស់ដង់តាម ព្រះពុទ្ធទាំងនោះក៏និត្តានទៅហើយដែរ សាក់កទាំងឡាយដាទាងក្រោយ ដែលមានឈ្មោះជំន្រី ១ គ្នា មាននោត្តផ្សេង ១ គ្នា មានជាតិផ្សេង ១ គ្នា មានជាតិផ្សេង ១ គ្នា មានជាតិផ្សេង ១ គ្នា ពេញចាក់ត្រកូលផ្សេង ១ ហើយបួស ក៏ញ៉ាំងព្រហ្មចរិយធម៌ (សាសនា) ឲ្យបិតនៅជាអង្វែងមក ម្នាលសារិបុត្ត នេះឯងជាហេតុ ជាបច្ច័យ ញ៉ាំងព្រហ្មបរិយធម៌ វបស់ព្រះដ៏មានព្រះកាត្តមនត្តិ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត្តមនត្តិ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត្តមនត្តិ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត្តមនត្តិ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត្តមនត្តិ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត្តមនត្តិ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត្តមនត្តិ ព្រះដ៏មាន

(៤) លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុគ្គដ៏មានអាយុ គោកបាកអាសន: ហើយ
ធ្វើសម្ពត់ «ត្តកសន្ត៍ ខៀងស្មា ម្ខាន៍ ប្រណម្បអញ្ជល់ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ
កាគ ហើយកាបឲូលពាក្យនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគថា សូម (ខង់ ព្រះ
មេត្តា ប្រោស កាលនេះជាកាលគួរហើយ បពិត្រព្រះសុគត កាលនេះជា
កាលគួរដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ៗ គួរបញ្ញាត្តសិក្ខាប់ ខ គួរសំដែង
មាណា ថាតិ មោត្តដល់សាវតទាំងឡាយ ព្រោះកិច្ចដូច្នេះ ហើយជា ហេតុ
នឹងឲ្យព្រហ្មវិយធម៌បិត្ត ថេរសស់កាលអង្វែងទៅ ។ ព្រះដ៍មានព្រះកាន
ជាម្ចាស់ (ខង់ត្រាស់ថា ច្នាលសារីបុត្ត អ្នកប្រវប្ផង់សំន ច្នាលសារីបុត្ត

### វិនយម៌ដោយ បញ្ជាក្រ

អាចមេហ៍ ថ្វំ សហិបុត្ត ១៩១៤៣ វ ពទូ កាសំ ជានិស្សត៌ ន តាវ សាខ្មែត្ត សគ្នា សាវកាន់ ម៉ត្តាបន់ បញ្ហាបេត ជុន្ទឹសត់ ចាត់បោក្ខំ យាវ ជ ៩ ខេត្ត ព្រះសង្ហាន់ថា ឧញ្ជា សង្ឃេ ចាតុកាន្តិ យ េ ខេ សេរបុត្ត ឥ ខេត្ត ទ្វេ សសៅដ្ឋា• ភ្លា ជុញ សម្ដេ ខាន់ងទ្រី អុឌ្ធ មុខិស សាវតាជំ សិត្តាខជំ ខញ្ញាខេត់ «ម្ចឹសត់ ភាត់-មោះ ត្រុម ញៀវ អាស់ដ្ឋាធិយាធំ ឧឡាធំ បដ៌ឃាៈ តាយ ឧ តាវ សារីពុត្ត ឥខេកច្ចេ អាស់វឌ្ឈានិយា ខេត្ត មន្ត្រី ខាន់ងទ្រឹ លា, ខ មន្ត្រើរ ខេសាឧសន បត្តោ ហេតុ យេតោ ខ ទោ សារមុន សេខ្យែ គេ៣. ពល្ស ពុស្ស ឈ្មោះ អនុ ៩ ៩ ខេត្ត ខេត្ត សមាដ្ឋាន្តិយា ឧម្មា ស ខ្មែរ ទាតុកាវត្តិ អថ សត្តា សាវការ សិក្តា. បន បញ្ហាបេត ខុខ្ទិសន៍ ទាន់មោក្ខា ទេសញ្ជាវ អាស់ដោធិយាធិ ខញ្ញាធំ ខដិឃាតាយ ១ តាវៈ

#### ផ្ទីរវិលម ពង់ចំយន់៖

អ្នកចូរបង្អីន៍សិន តថាគត្តឯន៍សង៍ដ៏និកាលគួរក្នុងកិច្ចដែលនឹងបញ្ជាតួសិក្ខា-ប្សជាដេមនោះ គ្នាលសាបុត្ត កំធម៌ទាំងឲ្យយៗ៖ ដែលជាទីតាំងនៃ មាសវ:មិនទាន់ ច្រាកដបំពោះសង្ឃក្នុងសាសនានេះ ត្រឹមណា ព្រះសាស្ដា ក៍មិនទាន់បញ្ជាត្តសភ្ជាប់ មិនទាន់សំដែងអាណាយុត៌:មាក្ខុ ដល់សាវក តំនទ្យាយ(តិមនោះ ម្នាលសារបុត្ត ជមិត្ដឥឡាយ១១ជាទីតាំង នៃអាសវ: មានប្រាកដច់ពោះសង្ឃកង្គីសាសនានេះកង្គកាលណា ថេបព្រះសាស្តា បញ្ជាត់សិក្ខាប់ សំដែនអាណា ថ្មាត់ មោត្តដល់សាក់កំពុំកិច្ច្បាយក្នុងកាល នោះ ដើម្បីនិ៍ងការពាររារាំងខ្ទុវធម៌ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃអាសារៈ ទាំងនោះប៉ុណ្ណោះ ម្នាលសារបុត្ត សង្ឃនៅមិនទានមានកិត្តបួស៣សាស្សា ເប៊ុនគ្នាត្រឹមណា ធម៌ទាំងឡាយ » ដែលជា តត់ជំនៃអាសវ: ក៏មិនទាន់ មាន ប្រាកដចំពោះសង្ឃក្នុងសាសនានេះ តែមនោះ ម្នាលសារីបុត្ត ម្យ៉ាង ទៀត សង្ឃបានដល់ទូវសេចក្ដីចំរើនមានកិត្តបូសចាស់ស្យាច្រើនគ្នា ក្នុង កាលណា ធម៌ទាំងឡាយទូះដែលជាទីតាំងនៃអាសរៈ ក៏នឹងមាន ច្រុកដ ចំពោះសង្ឃក្នុងសាសនានេះ ក្នុងកាលនោះ ទើបព្រះសាស្តាបញ្ញាត្តសិក្ខា-**បទ សំដែងអាណាជាតិមោក្ខដល់សាវកទាំង**ឡាយ ដើម្បីការពារពរាំង់នូវ ធម៌ទាំងទ្យាយដែលដាទីតាំងនៃអាសា:ទាំងអម្បាលនោះ ក្នុងកាលនោះឯង

# វោញពណ្ដេ សិក្ខាបទប្បញ្ញន្បូរម្ដេចជា

សារីថ្មង្គ ឥពេកាច្នេ ភាសវឌ្ឍន៍យា ពម្មា សង្ឃេ ទានុកផ្តុំ យាវ ជ សម្ពើ្យ មេពុល្យមាត្ត មត្តោ យោតិ យតោ **ខ** ទោ សារីបុគ្គ សណ្ដែ ៤មុល្-ឧញ្ សឌ្ឍេ **ទាតុក**់ខ្លែំ អ៩ សត្តា សាវភាធំ ល់គ្នាប់ បញ្ហា**បត់ ។**ខ្លឹសត់ ទាត់មេត្តំ តេសត្រៅ រោស់ដ្ឋាធិយាធំ ឧញ្ធធំ ខឌិឃាតាយ ធ តាវ សារីពុត្ត ឥ ខេត្ត ស្រុស ខ្លាំ ខេត្ត ស ខ្មែរ ទាតុភាវិទ្ធិ យា៖ ខ ភាឡើរ ហាងដឹងសង្ខំ ឧមើរ ឈេង ណាម ខ ទោ សម្ដេត្ត សង្ខៀ លាភក្ដុមហត្ត បត្តោ យោង អ**៩ ជពេ**កាហ្វេ មាសង្គោធ្លល ជញ្ជា សង្ហេ ទាតុកាខ្លុំ អថ សត្តា សាវកាខំ សិក្ខាមធំ បញ្ជា-ဖော် ရေးရှို့လာတဲ့ တော်လေးကွန် ကေလးကောင်းကောင်းကျွန်တာနှင့် ဆင်းာဖွဲ့ ရေးကောက္က စွာမ်းခြင့်အ ည မောင်းရှိ အမြေးခြေး

# វេរញ្ជកណ្ឌ ពាក្យពោលបារព្ធនូវសេចក្ដីបញ្ញត្តិសិក្ខាបទ

ម្នាល់សារិបុត្ត សង្ឃមិនទាន់បាននូវសេចក្ដីបំរើនមានគ្នាច្រើនត្រឹមណា ធម៌ទាំងខ្សាយៗ៖ ដែលជាខឺតាំងនៃ៣សវៈ ក៏មិនទាន់មាន ច្រាកដចំ:ពាះ សង្ឃក្នុងសាសនានេះ ត្រឹមនោះ ម្នាលសាវបុគ្គ ម្យ៉ាងទៀត សង្ឃបុរន ដល់នូវសេចក្តីចំរើនមានគ្នារ(ចំនុក្ខងកាលណា ធម៌ទាំង ឡាយខ្វះដែលជា ទីតាំង នៃអាសវ: តមាន ហ្រុកដប៉ះពោះសង្ឃក្នុងសាសនា នេះក្នុងកាល នោះ ខេប់ព្រះសាស្តាបញ្ចាត្តសិក្ខាបទ សំដែនអាណា ថ្វាតិ ទោក្ខុដល់សាវកទាំន ទ្យាយ ដើម្បីការពារពព៌ង៍នូវធម៌ដែលជាទីតាំង៍នៃអាសរៈទាំង៍អម្បាល នោះ ក្នុងកាលនោះឯង មាលសារបុត្ត សង្ឃមិនទាន់ដល់ខ្លាំសេចក្តីចំពន ដោយលាកសក្ការ:ដ៏ប្រសើរត្រឹមណា ធម៌ទាំងទ្បាយ១៦ដែលជាទីតាំង នៃអាសវៈ ក៏នៅមិនទាន់មាន ប្រាកដចំពោះសង្ឃត្រឹមនោះ ម្នាលសារឹបត្ លុះសង្ឃដល់នូវសេចក្ដីចំរេនដោយលាកសក្ការ:ដ៏ប្រសើរក្នុងកាលណា ធម្**ទាំងទ្យាយ**ខ្វះដែលជាទីតាំងនៃសាសវ: ក៏មាន√ច្រាកដចំពោះសង្ឃក្នុង កាលនោះដែរ ទើបព្រះសាស្លាបនាត្តសិក្ខាបទ សំដែងមាណា ជាតិមោក្ខុ ដល់សាវកទាំងឡាយ ដើម្បីការពារវារាំងនូវធម៌ដែលជាទីតាំងនៃអាសរៈ ទាំងអម្បាលនោះ ក្នុងកាលនោះឯង មាលសារបុគ្គ ពី(ព្រះ (ឥឡូវ ) កិត្តសង្ឃនៅមិនទាន់មានពុត (ហាំនលបល្ចបធ្វើអាក្រក់) នៅឡើយ

### វិខយចិនិពេ មហាវិភង្គោ

ជំរាន់៤ហើ អមគតភាឡៈភោ សុខ្នោ មរិយានាគោ សាយ បត់ដ្ឋិតោ ៩បេស ហំ សាប់ពុត្ត បញ្ចុំ ភិក្ខុសតាន យោ បន្ទឹមកោ ភិក្ខុ សោ សោតបន្ទោ អាំជំទាតឧញ្ចោ ជ័យតោ សម្ពោធិចកយនោត់ ។ (។) អុឌ្ធសា សម្រុស សាលា ស្មីខ្លុំ សេខខ្លុំ សេត្ត ស្ន ហេចិណ្ឌ ទោ ខនេត អានទ្ធ តែខាកតានំ យេហ៍ និមន្តិតា ស្ប៉ុ ស្តែន ន នេ អនមលោកេត្វា ញ្ច្រាំ អបហេកេស្សមាត់ ។ រៀវ ជន្លេត់ សោ មាលទាំប មានយើ មន្សម្រ ជន់ទៅមិញ ជ រដេល ពក្ស និងសេត្វ បត្តទីវិមានាយ មិនទាន់ថានទោសមោះម៉ែនៅឡើយ កំពុងនៅមានធម៌បរិសុទ្ធ ឥតទាន់ ថានពណ៌ឡៅសៅហ្មង៍ សុទ្ធសឹងតែផ្យូផង់ផ្គង់ចិត្តស្ថិតនៅក្នុងធម៌មាន៖ ប៉ឹ នៅឡើយ ម្នាលសារីបុត្ត ក៏បណ្ដាក់ក្នូទាំង ៥០០ រូប្<sup>(ទ)</sup>នេះ កិត្តដែល ចានមគ្គផលយ៉ាងទាប់ចុងគេបំផុតនោះ ក៏គង់បានសម្រេចត្រឹមថ្នាក់សោត: ជាបុគ្គលទៀងទាត់លែងធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយកូម៉ាហ័យ នឹងបានត្រាស់ដឹង បគ្គផលតា ទៅទៀតជាប្រាកដ ។

(៧) (លុះដល់ចេញវេស្សាហើយ) ព្រះដ៏មានដោត (ខ្ទុំ ត្រាស់ហៅ ព្រះអានខ្លុដ៏មានអាយុមក ហើយមានព្រះបន្ទូលថា អានខ្លុ ខំនៀមព្រះ តថាគតទាំងឲ្យយ បើអ្នកណាគេនិមន្តឲ្យនៅចាំវេស្សាហើយ តែនៅមិន ចាន់បានលាអ្នកនោះទេ ក៏មិនដែលចៀសចេញ (ពីទីនោះ) ទៅកាន់ ដនបទចារិកឡើយ ចរិតខេះជាខំនៀមរបស់ព្រះគថាគតទាំងឡាយ មក ពានខ្លុ យើងខឹងទៅលាវេរញ្ណ ព្រាហ្មណ៍ ។ ព្រះអានខ្ចុដ៍មានអាយុក៏ ខណ្ឌព្រះពុទ្ធដីកាថា សូម (ខ្ទុំ ព្រះមេត្តា (ប៊ុស មែនយ៉ាងខេះហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះកគក់ព្រះអង្គ (ខ្ទុំស្បង់ចីពរព្រមទាំងប៉ាត្រស្រែបហើយ

**<sup>េ</sup> រាំក្ខុទាំង ៥០០ រួប** ដែលមកនៅចាំវស្សាជាមួយន៍ង ្រិះអង្គ ដ៏ពក្រុងបរញ្ហាសោះឯង ។

# វេរញ្ជូកណ្ដេ ភគវិកោ វេរញ្ជៈញ្ច្រាញ្ចូណនិវេស៩គមនំ

អាយក្សា អានធ្លេខ បញ្ជាក់មេលោខ **យែន** ឋាញ្សា ព្រាញ្លាស់ ដំបស់ គេឧុបសខ្លាំ ១០៩៩ម័ត្ត បញ្ជា អាស ខេ និស័ឌិ ។ អ**ឋ ទោ** ឋេយា ញ ញែ ហេ យេខ ភគវ គេខេត្ត ទី ឧច-សន្នទំត្យ ភកវត្ត អភិវាធេត្យ ឯកាមត្ត និសីនិ ។ ឯគមខ្លុំ និសិច្ច ទោ ៤៤ញ៉ូ (ញ្ច្រាស់ ភភវ ឯគឧវេស ខ្ពស់ខ្លួនស ឧណ (២១០០០ ក្រាំ ខ្មែរ អព្ធលេ-ကေးဗ<sup>(೯)</sup> ကို နှင့်၅ဗ ဗယ် မင်္ဂဗေဒေဘါကို ဗေ<u>ကျာမ်ာ</u>ရှည့် ၅ សច្ចុំ ភោ កោតម និមន្តិតត្ត មហា វស្សុំវុត្តា អព៌ច យោ ខេយ្យខុខេញ្ញា កោ ឧ ឧ៍ខ្មោ ឥញ្ចូ ទេ៣ ខោ អស់ខ្លុំ ដោច អភាតុគាម្យតា តំ គុំគេគ្ន បញ្ជា ពហុគាំទ្វា ឃារាងសា ពហុគារណ៍ឃា អនិងសេឡ មេ កាំ កោតមោ ស្វាត៧៤ កត្ត សន្ធឹ កិត្ត-ស់ ខ្មែលទំ ។ អនិវាសេស ភិត្តិ តុណ្ណិតាប់ខ ។

<sup>🗣</sup> ឡ. ម. អប្រាហាម ។

# វេរញ្ជកណ្ឌ នំពីពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ផ្ទះវេរញ្ញប្រាហ្មណ៍

e្រង់យក ព្រះភានន្ទដ៏មានកាយជាបច្ចាសមណៈ (ឲ្យនិមន្តតាមក្រោយ**ព្រះ** អន្ទៈទេវ ) ទ្រង់យាងសំដៅទៅរកលំនៅរបស់របញ្ជាញ្ហារក៍ លុះចូល ទៅដល់លើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេរៀបចំថ្វាយ ។ គ្រានោះ ប៉េញ្ចេះ ព្រហ្មណ៍ កិច្ចលមកគាល់ព្រះអង្គ លុះមកដល់ទីគំនាល់ហើយ ក៏ក្រាប ថ្វាយបន្តំ ត្រះអន្តដោយគោរព ហើយអង្គយក្នុងទីដ៏សមគ្គរ ។ កាលបើ វេរញ្ជ[តាហ្មណ៍អង្គ័យស្រែលហ្គលហើយ ក៏ព្រះជ័មានព្រះភាគ មាន[្រះ បន្លប់ ព្រាហ្មណ៍ អ្នកឯងជាននិមន្តយើងឲ្យនៅចាំវសព្វ (ឥឡូវ) ចេញវស្សាហើយ យើង ត្រវសាអ្នកនឹងចេញទៅកាន់ជនបទលាវិក ។ វេ-រញ្ញ្ញ ពេញ ณ์ ก็โกาบรุงเลบชา บติโตโตะเคาลยนั้งเรือ โษยเทีย 🤅 ព្រះអង្គបាននិមន្តសុម<sup>្</sup>ស្រាះអង្គគង់ចាំស្សា តែថាទេយ្យធម៌ ដែល ភ្នំព្រះអង្គបំរុងនឹងថ្នាយនោះ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនទាន់ចានថ្វាយទៅឡើយ ទេយ្យធម៌នោះមិនមែនជាគ្មានទេ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងចានបុងថានឹងមិនថ្វាយ នោះក៏ខេ (បេះតែខានមិនទាន់បានថ្វាយ) ព្រោះជាតិជាគ្របស្មុក្រគ្រប់ គ្រង់ផ្ទះសម្បែង វមែងមានកិច្ចវេល់ប្រើន មានការងារក៏ប្រើន ចំណែក វាងព្រះអង្គសោត (ទង់នឹងបានទេយ្យជមិនោះមកពីណា **សុ**ម្យា៖ គោតមដ៏ចំរើន (៣មទាំង[៣៖ភិក្ខុសផ្ឃុទទួលចង្កាខ់បេស១][៣៖អង្គ ក្នុងថ្ងៃ អ្នែកសិខ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ខ្ពង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ណីភាគ ប

## វិនយម៌ដកេ ចកេខិតវង្គ

រា៥ទោ ភគវា យាញ់ ញ្ច្រាសាំ ឧត្តិណ កាថាយ **ភាស៊ី ភៅទាំ មាស**ឧលេខិ មាជ់ដើញខិ មាជិត្រ(មាខិ) ៩ឌីលាមាស ឧយៈឆ្នាំគ្ន ឯ ឧ៩១េ ណ្ណោះ ប្រៃសិ-ណោ តស្សា រន្តិយា អព្ទយេន សក្តេ នំវេសនេ ប្រហ្នុំ ស្នេច្ន ម្រេចក្នុង ស្នេច ស្នេច ស្នេ រាក់ពោ កាល់ អហ្គេល ភាលេ ភោ តោតម ជំនួន កត្តភ្នំ ១ អ៩ទោ កកក បុគ្គភ្នះ ស្នេញ ខ្ញុំ ស្នេស ខេត្ត ខ្មែរមានយេ យោធ ប្រញ្ជូស្ស ត្រាញ្ណស្ស និឋេសន្នំ ភេទុខសន្តមិ ឧបសន្ត័ម៌ត្វា បញ្ជាត អាសាន និស័និ សន្ទឹ ស្ទឹសឡើន ១ មនុសោ ពេយ័រ (មាស៊ីវេយា ស់ខំណិត់ មួយ ស្នាំ ពេញ ខេត្ត សាខត្តពេលប យោជជ្រោច មាសាស្ថា មានី នៅស្និ មានាប្រវសិ កក់ខ្លួំ កុត្តារឺ ជុំជំនមត្តចាលាំ តំខំពេល អញ្ជាធេស

## វិតយបិជិត មហាវិកង្គ

ល់ដាប់នោះ ព្រះជ័មានព្រះភាគក៏គ្រាស់សំដែងធម៌ពន្យល់លែនាំឲ្យវេ-វញ្ណ្ញាញណ៍យល់ប្រយោជន៍ គ្នងបច្ចុប្បន្នន៍សវលោក ឲ្យជឿជាក់ក្នុង កុសលធម៌ ឲ្យរីកពយទ្ធ័យ្មានសង្ឃានធ្វើការកុសល រួច[ខង់ក្រោកចាត អាសន: ហើយយាងតែឡប់មកវិញ ។ ដល់វេលាព្រឹកឡើង វេវញ ព្រហ្មណ៍ បង្គាប់ជនទាំងទ្បាយឲ្យចាត់ចែង ធ្វើខា ទន័យ គោជន័យ ហារ (បង្អែមនឹងចំណប) ដ៏ត្នាញ់ពិសារក្នុងលំនៅរបស់ខ្លួនស្រេចហើយ ទើប อาลับเรียรเลา กาบรุงบโตะนัยารโตะกาลลายกัณลเตเบชา ชติโล [ตะเลาลยน็อหร กางเระฝากางลุงเท็น อสุรล็ตุรห]ของโพอ ហើយ ។ លំដាច់នោះ (តេះដ៏មានត្រះភាគត្រះអង្គ្លូ (ទង់ស្បង់ចីវ៉ាត្រម ទាំងថ្ងៃ ត្រហើយយាងចូលទៅកាន់លំនៅនៃវេរញ្ជូំ ព្រែ ហ្មណ៍ ជាមួយនឹង ព្រះភិត្តសង្ឃក្នុងវេលព្រឹកនោះ លុះដល់ហើយ៤៩ន៍គង់លើកាសនៈដែល គេរៀបចំថ្វាយ ។ វេលានោះ វេរញ្ជ្រិញហ្មណ៍ ចានអង្គាសថ្វាយ ភាទន័យកោជន័យាហា៖ (បង្អែមនឹងចំអាប) ដ៏គ្នាញ់ពិសាកដោយដៃទូន ឯង ចំពោះព្រះកិត្តសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ត្រាតែ ដល់លោកប្រកែកលែងខទួលទៀត លុះព្រះជីមានដោគ ខ្ទែងសោយ ស្រេច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងទុក្រហើយ ក៏ថ្វាយចីវេ ១ ត្រៃ

# ជាញ្ហាណ្ឌេ វាធរតែ ជាញ្ញៀញឬណន់ជាបន្តមនិ

ឯកមេកញ្ ភិក្ខុំ ឯកមេកោន ធុស្សយុក<u>នេ</u> អត្តាធេសិ ១ អ៩ទោ ភាគវា ម៉ាញ៉ូ (ត្រូប្បាណ់ ឧត្តិយា ២៩៣ មានពេទិវ សមុត្តេ ស្នេត្ត សម្បីសុំ សេទ្ធា ជន្លាយសេខា បត្តាម ។ អ៩ទោ ភភក ៤៤ញាចំ យ៩គេនៃ វិហាគ្វែ អត់ពងតំ មោពេល មុខ្មែរ ្ទំ មេស័ងអំពុ មណៈកម្មភ្នំដ្ឋាន់ គេខេ្មសន្មទំ ១មករត្តទំទា បយាកមត់ជា្នេ កខ្ញុំ ១៩ ឧត្តាំទា្យ យេខ ៣៣៣៩ តនៅសារិ ។ អ៩ ទោ ភកវា ពារាណសំយំ យថាក់ផ្ដែ វិហាត្ងៃ យេន វេសាលី នេន សាតែ បត្តាម៉ អនុឌុទេខ ចារិគាំ ខមោខោ យេខ វេសាលី តន់សាំ ។ ត្រៃ សុខំ កក្ស វេសាលំធំ វិហាធិ មហាវេធ កា្ដាតារសាលាបំ ។

យញ្ជាណាស់ និទ្ធិតំ ។

# វេរញ្ជកណ្ដូ អំពីពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ផ្ទះវេរញ្ជព្រាហ្មណ៍

ហើយ ប្រគេនសម្ពត់ ព្រះកិក្ខុសង្ឃ ១ គ្ ។ វាល់អង្គ ។ លំដាប នោះ ព្រះកគវា (ទុន់ត្រាស់សំដែនធម៌ណៃ នាំពន្យល់ឲ្យវេរញ្ជូញ ហ្មណ៍ យល់ប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្ននឹងបរលោក ឲ្យដឿជាក់ក្នុងកុស**លធម៌** ឲ្យរីករាយ១ីឃាតសង្កាត់ធ្វើការកុសល រុចព្រះអង្គគ្រោកចាក់អាសន: ហើយ ខ្ទង់យាង ត្រឡប់មកវិញ ។ លុះព្រះអង្គគង់នៅជិត ស្រកវេវញ្ញា តាមគួរដល់អធ្យា ស្រ័យហើយ ទ្រង់កំយាងរចញាទៅកាន់នគរសោរយ្យ រួចទៅនគរសង្គស្ស ហើយហួសទៅនគរកណ្ណកុដ្ឋ: (តពីនោះទៅ)  $\int e^{\frac{1}{2}}$ យាងសំដៅទៅស្រែកបយាគបតិដ្ឋាន លុះទៅដល់ហើយ[ខ្មន់គ្នងគង្គានទី ក្នុងស្រុកបយាគបតិដ្ឋាន ហើយយាងទៅដល់នគរពារាណសី ។ គ្រា នោះ ព្រះអង្គគន់កំសាន្តក្នុង[ក្នុងពាពណសី ហើយ[ខ្ពង់ច្រៀសទៅ កាន់ចារិកនៃ[កង៍វេសាលី កាល[ខ្ងែយងទៅកាន់ចារិកតាមលំជាប់ ភា **បា**នទៅដល់ក្រុងវេសាលី ។ បានព្យុថា ព្រះដ៏មានដោគព្រះអង្គទៅ គង់ស មាន្តសិយាបថ ក្នុងកូដាគារសាសានៅនាមហាវន (ព្រៃធំ) ជិត[ក្នុងវេសាល់នោះ

វារៈលំដែងអំពីនិទានវេរញ្ជញ្ញាហ្មណ៍ ចច់ ។

ស់ដែនអតិទារដើតកណ្ដាននៅ

# បារាជិកកណ្ដោ បឋិមសិក្ខាបទំ

(೧۰) ភេជ ទោ ១៨ សមយេធ វេសាលិយា អវិទ្ធ៤ កាលខូត្តាមោ<sup>(១)</sup> ហោតំ ។ ឥត្ត សុឌិញ្ញោ នាម គេលន្ទន្ត្រា $^{(b)}$  សេដ្ឋិទន្ត្រា ហោត់ ។ អ៩ទោ សុខ៌ឌ្នោ កាលនូបុត្តោ សម្គសុលេខា សហាយកោលាំ សន្ទឹប់សាល់ នគមាស់ គោនចំនៅ ការហើយ១ ។ នេះ ទោ ខាន សមយោន ភក្សា មហតិយា ១វិសាយ បញ្ជីតោ ជម្មុំ ដេសេ ខ្លោះ និសិ ខ្មោះ ហេតា ។ អធូសា ទោ កុឌ្យ គេលន្ទត្រោ ភកវន្តំ មហតិយា បរិសាយ ប្រវុត ខត្ត នេសេន្តំ និសិន្នំ ។ និស្វានស្យ ឯកឧយោសិ យឌ្ឌាហ៍ចំឧញ៉៍ កាលោយឱ្យឹង អ៩ ទោ កាំធ្យើឃ ៩-លក្ខពុត្ថា យេជ សា បរិសា នេជ្ជសង្គ័ម៌ ឧបសង្គ័ម៌ត្វា သေး အောင်း ရေး အောင်း ಆಂಗತ್ರಜ್ಞಾನಿ ಗೂಜಾಣು ಕ್ರಾಂಥಾ ಇದು ಚಾನಾ ಕಾನ್ಯ ភេឌភា ជញ្ញុំ ខេស់ទំ អាជាលាម៌ ជយំខំ សុគារំ អតារ អង្គារសតា ខាក់ខ្លួចបែញ ខាក់ខ្លួចសែខ្លឹ

စ ធ. ពលទូកភាមោ តាម ។ ម. ពលទូកាមោ ។ 🌬 ធ. ពលទូកបុត្តោ 🤫

# បារាជិកកណ្ត សិក្ខាបទទី ១

(๑๐) គួងសម័យនោះឯង មានស្រុកមួយឈ្មោះកលខូនៅមិនតាយ ប៉ុន្មានអំពីក្រុងវេសាលី ។ ក្នុងស្រុកនោះ មានកូនសេដីហ្គាឈ្មោះសុទិន្ន្ កុមារជាបុត្ររបស់កល់ទូរសង្គី ។ គ្រានោះ សុខិត្តកុមារកល់ទូបុត្រជា មួយនឹងសំឡាញ់ទាំងឡាយ បើខនាក់ នាំគ្នា ទៅឯក្រុងវេសាលី ដោយ ហនកិច្ចការអ្វីមួយ ។ សម័យ នោះឯង៍ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអុហ្វាស់ហន ពញ្ជកបរិសទ្យ (ចែនគាល់ ត្រៀប[តា (ទ្រង់កំពុងគង់សំដែងជមិ ។ សុទិន កល់ខ្លួចត្រ កំនៅប្រទះធានឃើញព្រះអង្គមានបរិសទ្យច្រើនគាល់ត្រៀប ត្រាក់ពុងគង់សំដែងធម៌។ លុះឃើញ ហើយ សុខិទ្ធកុមារនោះក៏មានសេចក្ត โลรเซา ผลานุตลูร์เลงกบลยิงโล ๆ โลงเมาะ พุริยุศพลุบุโลคั ចូលទៅកាន់ទីដែលថាសទ្យអង្គ័យនោះ លុះចូលទៅហើយបានអង្គ័យនៅ ក្នុងទីមួយដ៏សមគួរ ៗ ភាលដែលសុទិន្នកុមារកលន្ទបុត្របានអង្គ័យនៅ ក្នុងទីមួយដ៏សមគ្គរហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះថា ធម្មដែលព្រះដ៏មានព្រះ ကခေါ်နှင့်လုံးမြန်းကိုယူးမားယူးများကြားမှာ အကျောက်များတွောပ်လာလုံ តាមដំណើរទាំងនោះលើយ ប៉ុន្តែបើអញនៅជាគ្របាស្ត្រីធំឲ្យឥផ្ទះ មិន ង្ហាយនឹង ប្រព្រឹត្ត ព្រហ្មព័យជម្ងំ ឲ្យបរិប្បណ៌តែម្យ៉ាង ឲ្យបរិសុទ្ធតែម្យ៉ាង

# វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

សន្ត័ហ្សុខ ព្រិសិចក្តេ ឧរ្ទុំ ឧទ្ទ័យស្ មេទេ. ប្រជាំ និសារទៀ ការមាយ ខំវត្តាធំ អគ្គាខេត្ត អតា ម្សា អនការិយ ឧទ្ធដេយ្យន្តិ ១ អ៩ទោ សា ឧរុសា កក់តា ដម្ម័យ កស្ង សក្សៀត សមាឧបិតា សមុត្តេជិតា សម្បីហ៍សំតា ជុឌ្ឍាយសភា ភកវឌ្គ អភិវា ខេត្ត ខេត្តិលាំ ភេត្តា ខេត្តាទី ។ អ៩ទោ សុខិញ្ញេ តាលន្ទបុត្តា អចិរុវឌ្ឌិតាយ ចរិសាយ យេជ ភក្សា គេជុបសន្ន័ម ឧបសន្ន័មិត្តា ភក់ខ្លែ អភិវាធេត្តា វាយឧច្ចុំ ខ្មុខ្មុំ វាយឧទ្ទុំ ភ្នំម្បើញ សេ មាន្ទ្រើ ស្សាស្ត្រី មនុស្ស ខាង ខេត្ត ខាង ខេត្ត មនុស្ស មនុស មនុស្ស មនុស មនុស្ស មនុស មនុស្ស មនុស មនុស មនុស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស មនុស មនុស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស មនុស្ស មនុស្ស មនុស មនុស មនុស មនុស្ស មនុស មន្ត្រ មនុស ស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស្ស មនុស ភកាតា ១មុំ ខេស់តំ អជាខាម ១ឃុំខំ សុគារ់អតារ អជ្ឈាស់តា រាស់ខ្លួច ស្លាំ រាស់ខ្លួច ស្នំលំ. ្នុំ ខ្ពស់ខ្មុំ ខ្មុំ មុសនស្ មេខ មេកាត់ ជុំហាបត្វា តាសាយានិ វត្តានិ អញ្ជាធ**ត្វា អ**តារស្មា

## វិនយចិងក មហវិកង្គ

ដូចដាស់ផ្លែដែលគេខាត់ហើយនោះទេ បើលុះតែអញកោរសត់នង៍ពុកមាត់ ពុកចង្ការួចស្នៀកដណ្ដប់សម្លត់ដែលកអម្លត់ ហើយចេញ**ចាកថ្ងះ ៧បួស** ប្រតិបត្តិក្នុងផ្ទុស ដែលគ្មានប្រយោជន៍ ដោយកិច្ចការក្នុងផ្ទុះ (នោះទេប ប់ពីត្តព្រហ្មាធិយធម៌កើត) ។ គ្រាះនាះ ពួកពុទ្ធបរិសឲ្យបានស្លាប់ធម្ម-ឲ្យរករាយពល់គ្នា ហើយ ត់ក្រោត ខាត់ទីអង្គ័យ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ វួចដើរប្រទុក្សិណហើយក៏ចេញអស់ទៅ ។ ឯសុទិន្នកល់ខ្លួចត្រ កាលបើ ពុកពុទ្ធបរិសទ្យ កោកទៅអស់ហើយភ្លាម ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ក្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះអង្គដោយគោរព រួចអង្គយក្មុងទីមួយដ៏សមគួរ ៗ លុះសុទិន្នកលន្ទបុត្រ អង្គ័យទៅក្នុងទីមួយដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូល ព្រះអង្គថា សូម ទ្រង់ នោះមេត្តា េ ប្រុស ធម៌ដែល ព្រះអង្គសំដែង ហើយ ដោយដំណើរយ៉ាងណា ១ ១ ព្រះអង្គបានយល់តាមដំណើរទាំងនោះដែរ ហើយ ប៉ុន្តែបើ១ ត្រះអង្គនៅជាគ្របាស្គ្គិល់គ្រង់ផ្ទះ ( យ៉ាងនេះ ) ក៏មិន ង្ហាយនឹង ប្រព័ត្ត ព្រហ្មថវិយធម៌ ឲ្យបរិប្តូកភិត្រែម្យ៉ាង ឲ្យបរិសុទ្ធតែម្យ៉ាង ដុចជាសន្នដែលគេខាត់ហើយនោះទេ សូមទានខ្ញុំ ព្រះអង្គចង់កោរសក់នឹង ពុកមាត់ពុកចង្កា រួចស្វៀកដណ្ដប់សម្ពត់ជ្រលក់អម្ងត់ហើយចេញលកផ្ទះ

# បារាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទ សុទិន្នកលន្ទបុគ្គវត្ថ

អនការិយ៍ បព្វជិត្ត បញ្ជាជេត្ត ប៉ កក្សា ។

អនុក្សាយ៍ បព្វជិត្ត បញ្ជាជេត្ត ប៉ កក្សា អភា

អនុក្សាយ៍ បព្វជិត្ត បញ្ជាជេត្ត ប៉ កក្សា អភា

ក្សា អនុក្សាយ៍ បព្វជ្ជាយាត់ ។ ឧ ហេ អប់ា

កន្លេ អនុញ្ញាតោ មាតាចិត្តប៉ា អក្សាជ្ជិត្ត ។ សោហំ

កន្លេ អនុញ្ញាតោ មាតាចិត្តប៉ា អក្សាជិត្ត ំ ។ សោហំ

កន្លេ គនា ការិស្បាច់ យថា ចំ មាតាចិត្យហ

កន្លេ គនា ការិស្បាច់ យថា ចំ មាតាចិត្តហ

កស្បាច់ មាតាចិត្តហា ហេតុ មានបំណាច់ ហេតុ មានបំណាច់ មានបំពេញ មានបំណាច់ មាន

(೧೧) អ៩ ទោ សុធិន្នោ កាលខ្លួច ត្រោ បាសាលំយំ តំ ការហំយំ នី ត្រោ យេឧ កាលខ្លួក ទោ យេឧ មាតា ចិតកេ តេខុបសម្ព័មិ ឧបសម្ព័មិទ្ធា មាតាចិតកេ ឯតឧៈ កោច អម្ម គាត យេថា យេថា ១ កក់តា ជម្មុំ ឧសិតំ អាជានាមិ ឧយ៌ធំ សុការំ អការំ អជ្ឈាសតា ឯកក្ដេះ បរិបុណ្ណំ ឯកក្ដេច សុខ្ទំ សង្ខ័លិទិតំ ឲ្យឮចវិយំ ចវិតុំ

ພ ຄເກ ចរំ កត្ថបិ អថខោ សុទិន្ទោ កល់ខូបុន្តោ ភគវ ភោ ភាស័គំ អភិនខ្ចិត្យ ឡង្គ-យាសនា ភគវន្តំ អភិវាមេគ្នា ២៤ជ្ជីណ៍ កគ្នា បញ្ហាម័តិ លំទិតំ ។

# យារាជិកកណ្ដ លើក្ខាបទ ទី១ នំទានសុទិន្នកលន្ទបុត្រ

មកប្បស ប្រតិបត្តិក្នុងផ្លុស ដែលគ្មាន ប្រយោជន៍ ដោយកិច្ចការក្នុងផ្ទះ (នោះ ណា ស់) សូម ប្រះដ៏បានៈ ជាគេ ខ្ ង់បំបូសខ្ញុំ ពែះអង្គផង ។ ព្រះសាស្តា ខ្ ន៍ តាស់ស្បូថា ម្នាល់សុខិ្ធ ចុះអ្នកឯងបាតាបិតាបានយល់ ពែមឲ្យ ចេញ បាកផ្ទះមកប្បស ប្រតិបត្តិក្នុងបញ្ជញ្ញា ដែលគ្មាន ប្រយោជន៍ ដោយកិច្ច ការក្នុងផ្ទះ ហើយឬ ។ សុខិន្ន កាបទូលថា សូម ខ្ ង់ ព្រះមេត្តា ជ្រុស ខ្ញុំ ពេះអង្គមាតាបិតាមិនទាន់បានយល់ ពែមឲ្យចេញ បាកផ្ទះមកបួសក្នុង ព្រះ ពុទ្ធសាសនា ទៅ ឡើយ ខេ ។ ព្រះដមាន ព្រះភាគ ខ្ ង់ តាស់តបថា មាល សុខិន្ន ព្រះតថា គត់ទាំងទ្បាយ មិនដែលបំបូសកូនដែលមាតាបិតា មិន មានអនុញាត្តនោះ ខេ ។ សុខិន្ន កាបទូលថា សូម ខ្ ង់ ព្រះមេត្តា ប្រេស ខ្លុំ ព្រះអង្គមាតាបិតា មិន ព្រះតថា គត់ទាំងទ្បាយ មិនដែលបំបូសកូនដែលមាតាបិតា មិន មានអនុញាត្តនោះ ខេ ។ សុខិន្ន កាបទូលថា សូម ខ្ ង់ ព្រះមេត្តា ប្រេស ខ្ញុំ ព្រះអង្គន៍ និងខទូបលាមាតាបិតា តាតែអនុញាតឲ្យខ្ញុំ ព្រះអង្គ បេញ បាកផ្ទះ មកបួសក្នុង ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យបាន ។

(๑๑) លំដាប់នោះ សុខិទ្ធកលន្ទបុត្របានសម្រេចកិច្ចការដែលខ្លួន
តែវធ្វើក្នុងក្រុងរេសាលីនោះរួចស្រេចហើយ ក៏វិលតែទ្បប់មកស្រែកលន្ទ
វិញ បានចូលទៅរកមាតាបិតាហើយជំរាបមាតាបិតាថា បពិត្រអ្នកឡាយ
អ្នកឥពុក ខ្ញុំបានស្លាប់ធម៌ដែលព្រះដ៏មានដោតខ្ពង់សំដែងដោយ
ដំណើរយ៉ាងណា ។ ក៏យល់តាមដំណើរទាំងនោះហើយ ខ្ញុំបាទគិតថា
បើខ្ញុំនៅជាតែហស្តគ្រប់គ្រង់ផ្ទុះនោះ មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មរិយធបិ

## វិនយៈំដីកេ មហាវិកង្គោ

ឥទ្ធាមមាំ គោសមសុរ្ត ជុំហាបត្វា គាសាយាដ វត្តាធំ អញៈខេត្តា អការស្មា អនការិយំ បព្វជិត្ អនុជានា៩ មំ អតារៈឡា អនគារិយំ បព្ទដ្ឋាយាត់ ។ ត្ស ដូឌ្ឌ សុខ្ទឹមរា ២០១៩ ស្នេសា សមាត្នប လုံးနိုင္တဲ့ အလမ္မရွန္နဲ့ သနားအကျင့္ ခွံ စောက် តាត សុឌ៌ε្ន អម្ចាក់ ឯកចុត្តកោ ចំយោ មនាទោ សុខេឌ៌ តោ សុខម៌មា នេ ធ្វំ តាត សុឌិន្ន្ ក់ឃុំ ឧក្ខស្ស ជាខាស់ មពលេខចំ មយុខ្លេ អភាមភា វិឍ ភាសៃក្រុម គឺ ប្ធ មយំ តំ ជីវឌ្គំ អនុជាខុស្សាម អការស្មា អនុគារិយ៍ បត្តដ្ឋា. ယားဆို ၅ ရုံဆိုယမျှိ (၅) လုံရိုက္ဆော အလဉ္စပုံရွာ មាតាចិនកោ ឃិតឧកេខ អញ្ តាត យថា យថាខាំ កកាតា ជញ្ញុំ ឧសេចំ ភាជានាមិ ឧយ៍ជំ សុការំ អតារ អជ្ជាស្រតា ឯកាន្ទរិច្ចឈាំ ឯកាន្ទរិស្ទ្ សង្ខល់ទំនំ ២ហ្ថាល់ ទុំនុំ ឥសូមហំ គេស-មក្ស៊ី ជុំហាបត្វា ភាសាយានិ វត្តានិ អញ្ជានត្វា

### វិនយប់ដី៣ មហាវិកង្គ

ឲ្យបរិប្បណ៌តែម្យ៉ាន៍ ឲ្យបរិសុទ្ធតែម្យ៉ាន៍ ដូចជាស័ន្ធដែលគេគាត់ហើយនោះ 19 ខ្ញុំជាទចង់កោរសក់នឹងពុកមាត់ពុកចង្កា រួចស្នៀកដណ្ដប់សម្ពត់ដែលក់ អម្ភត់ ហើយចេញចាក់ផ្ទុះ ទៅប្លុស ប្រតិបត្តិក្នុងផ្នួសដែលគ្មាន ច្រយោជន៍ ដោយកិច្ចការក្នុងផ្ទុះ (នោះណាស់) សូមអ្នកម្ដាយអ្នកឪពុកអនុញ្ញាតឲ្យៗ ។ មានាបិតារបស់ ជា្ពេញពាក់ផ្ទុះទៅប្លូសក្នុង[ពុះពុទ្ធសាសនាឲ្យទាន សុខិន្នកលន្ទបុត្រ កាលបើបុខនព្ទក្លួនលាដូច្នេះហើយ ក៏និយាយឃាត់ថា ម្នាលសុខិន្នកូន ជាឯងជាបុត្រឯករបស់យើង ជាទីស្រែឡាញ់ពេញ ចិត្តរបស់យើង ធ្លាប់ឋិតនៅក្នុងសេចក្តីសុ១ មានអ្នកទំនុកចំរុងឲ្យបាន សេចក្តីសុខ នៃសុខិន្នកូន ជាឯងមិនដែលស្គាល់ទុក្ខបន្តិចបន្តួចសោះឡើយ ពោះបីបាឯងស្វាប់ក្ដី យើងក៏មិនចង់[ពាត់] បាសថាកលុឯង**េ យើ**ងនឹង អនុញាត់បាត់ពុងស្រេនៅឲ្យចេញបាក់ផ្ទុះទៅប្អូសក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាម្ដេច **។** ទើបសុទិន្នកលន្ទបុត្រនិយាយពាក្យនេះនឹងមាគាបិតាជាគំរប់ពីរ ដងថា បពិត្រមាតាបិតា ធម្មីដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយដោយ ដំណើរយ៉ាង៍ណា ៗ ខ្ញុំជានយល់តាមដំណើរទាំងនោះដែរហើយ ប៉ុន្តែបើ ဦးအေါင်္ကာက နေတြင်္ကြန်မွဴး (ယာန်းဒေး) ကိုဗိဒိဘာယနိန်တြကြီးရှုကြတ္-ចរិយធម៌ឲ្យបរិហ្គណិតែម្យ៉ាន៍ ឲ្យបរិសុទ្ធតែម្យ៉ាង៍ ដូចជាស័ង្ខដែលគេខាត់ ហើយនោះទេ ១០៩កោរសត់នឹងពុកមាត់ពុកបង្កា រួចស្នៀតដណ្ដប់សម្ពត់

# បារាដឹកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទ សុទិគ្នកលទូបុត្តវិត្ថ

អតារស្មា អនគារិយ៍ បព្ទជ៌តុំ អនុជានា៩ ទំ អគារស្មា អនតាវិយំ បព្ទដ្ឋាយៈទំ ១ ឧុត័យម្ប៉ា ទោ សុធិច្ចស្ប តាលទូបុត្តស្បី សុខាភ្នំនេះ មានធំនុំ មាលចំនុំ វាឧទ-វេ) တို့ စောက် ဆေးအ လုဒ်၌ អទ្ឋាភ ឯកបុត្តកោ ចំយោ មភាទោ សុខេធ៌តោ សុខបរិហាតោ ជ តុំ តាត សុធិត្ត ក់ញ៉ាំ ឧុក្ខស្ម ជាខាស់ មរណេនថំ មយុធ្វេ អភាមភា វិល ភាំស្យូម 🕏 ថន មយ់ 🕏 ជីវន្ត អនុជានិស្សាម អការស្វា អនការិយំ បញ្ជ្ជាឃាត់ ។ តតិយម្បី ទោ សុធិច្នោ កាលច្ចុប្តត្តា ភាតាចិត្តពេ ស្**តឧវេស្ស អ**ុម្មា តាត យេថា យេថា ហំ ភក់វិតា ឧញ្ញុំ ឧសេទំ អជានាទំ ឧយៈធំ សុការំ អការំ អជ្ឈាវសតា ឯកឧ្ទវិទុល្លាំ ឯកឧ្ទវិសុន្ធំ សន្ធ់លិទិតំ စြတ္ပြင္းတဲ့ င်းရဲ့ ရွစ္မြတ္ ကေလေမလံု့ နဲ့တာဖရာ តាសយន់ វត្តាន់ អច្ជានេត្វា អការស្មា អនការិយំ បព្វជ៌តុំ អនុជាលា៩ ទំ អការស្មា អនការិយំ តដំណាយ ។ ឧទ្ទភាព ស មន្ទឹករាំ មហ្វំ-បុគ្គសុុ មាតាបិតរោ សុនិន្នំ កេលន្ទបុគ្គំ ឯតឧកេចុំ

# បារាជិកកណ្ដា សិក្ខាបទទី១ និទានសុទិន្នកល់ស្តូបត្រ

ដែលក់អម្ពត់ ហើយចេញថាក់ផ្ទះមកហ្លួសក្នុង[ខាះពុទ្ធសាសនា សូមមាតា• បតាអនុញាតឲ្យខំបេញថាកង្ទុះ ទៅបូសក្នុស៍ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យទាន ឋាតាបតារបស់សុទ្ធិន្នកល់ន្ទុបុត្រ ទើបនិយាយនឹងសុទិន្នកល់ន្ទបុត្រជាគំរប់ ពីដេងដូច្នេះថា នៃសុខិទ្ឋកូន ចាងងជាបុត្រតែមួយ ជាទីស្រឡាញ់ពេញ ចិត្តរបស់យើង (ធ្យង់ង៍) ធ្លាប់ឋិតនៅក្នុងសេចក្តីសុ១ មានអ្នកថែរក្បា ឲ្យបានសេចក្តីសុ១ នៃជាសុខិន្ទ បាមិនធ្លាប់ស្គាល់សេចក្តីខុក្ខបន្តិបច្សិច :សា៖ ពេះប៊ីស្វាប់ចុាឯង៍ក្ដី យើងមិនចង់[៣ត់|ច្រាស់ចាក់ចា្រ យើង នឹងអនុញាត់ថាកំពុងវស់នៅឲ្យចេញថាក់ផ្ទះទៅប្លូសក្នុង ព្រះពុទ្ធសាសនា ម្តេចបាន ។ សុទិន្នកលន្ទបុត្រ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងមាតាបិតាជា តំរប់បីដងថា បពិត្រមាតាបិតា ១ជំងឺច្បាស់ខ្លួវធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ [ នៅសំដែង ដោយអាការយ៉ាងណា ១ ជម្មតា អ្នក ទៅ គ្រប់ គ្រងផ្ទះ នឹង ប្រិ (ពឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឲ្យបរិប្ចូណ៌តែម្យ៉ាង ឲ្យបរិសុទ្ធតែម្យ៉ាង ប័ដុចជាស<u>ង</u>្គ ដែលបុគ្គលដុសភាត់ហើយ មិនងាយធ្វើទេ ១ ជាថ្នាដើម្បីកោរសភន៍ន៍ ពុកមាត់ហើយស្វេកដណ្ដប់សម្អត់កាសាយៈ ហើយចេញចាក់ផ្ទះទៅប្លុស ជាបុគ្គលមិន ត្រាការដោយផ្ទះ ហេតុនេះសូមមាតាបិតាអនុញាត់១ឲ្យចេញ ញកផ្ទះទៅហ្គួស ជាបុគ្គលមិនត្រូវការដោយផ្ទះវិញចុះ ។ មាតាបិតារបស់សុeិន្នកលន្ទបុត្រ ចុរននិយាយពាក្យនេះនឹងសុទិន្នកលន្ទបុត្រីជាគំរប់បីដងថា

## វិនយចិដិកេ មហាវិកង្គោ

តែ្ខសេស តាត សុខិច្ច អហ្គាក់ ឯកចុត្តកោរ ចំយោ មេលា ទោល់ នៅ សុខឃុំហា ខេត្ត សេច សុធិន្ន គំញ់ ឧុក្ស ជាជាសំ ម ណេជប៍ មយ ខេ អភាមៈ សា វិល អាវិស្សាម គាំ ១៤ ១ ឃុំ ត ជីវត្ថំ អត់ជា ទូមវិសា អតារេញ្ អនការិយំ បញ្ជាហាត់ ។ អ៩ទោ សុឌ៌គ្លោ តែលន្**ឬត្ថោ ន មំ មាតាបំ**តហ អនុជានន្តិ អការស្នា អនតាវិយ៍ បញ្ជ្ជាយាត៌ ឥត្តៅ អនត្តហើតាយ ភូមិយា ធំបញ្ជំ ៩ នេះ មេ ម េហ ភាវិស្សទាំ បញ្ជា កគំ $^{(0)}$  ។ អុខស្វេ មាន្ត មេសាខិតខ្មែរ ភាយុត្ត មន្ត្ត ម មិល្បី **ទ្វេច** កត្តាធិ ធ កុញ្ជាំ គឺឈាំចំ កត្តាធិ ឧ កុញ្ជាំ ចត្តាវិច **ភត្ត ជ ភុញ្ជិ** បញ្ចុំ ភត្តធំ ឧ ភុញ្ជិ **ធ**ប់ ភត្តាធំ ន ភុញ្ជិ សត្វបំ ភត្ថាធំ ឧ ភុញ្ជិ ។ (၈၆) អ៩ ទោ សុខិទ្ទស្ស កាលខ្ពុំពុត្តស្ស មាតាចំ-តេហេ សុធិច្ចំ គេលន្ថត្ត ឯតនេៈហេចុំ ត្វ ទោស់ តាត សុធិត្ត អម្លាក់ សកម្មភ្នំកោ ចំយោ មនាទោ សុខេត្តតា សុខបរិហៈ នេ ទំ តាត សុធិន្ទ គាំញ៉ាំ ខុក្ខស្ប

ជានាក់ មរណេនចំ មយន្តេ អគាមកា នៃរ អាំស្សាម

o បព្ទត្តាយាតិថិ ជា**ឋៅ** ។

## វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

នៃសុទិន្នកូន ចុាឯជពបុត្រតែមួយ ជាទីសិទ្ធាញ់ពេញចិត្តរបស់យើង
ជ្ជាប់បំត នៅតែក្នុងសេចក្តីសុខ មានអ្នកថែទាំឲ្យបានសេចក្តីសុខ នៃបា
សុខិន្ន ចាប់និស្គាល់សេចក្តីទុក្ខបន្តិចសោះ ទោះបីស្គាប់ទៅក្តី យើងក៏មិន
ជ្រាញ់ឲ្យព្រាត់ប្រាស់ចាក់បា យើងនឹងអនុញ្ញាត់បា ដែលកំពុងសេនៅ
ឲ្យចេញចាក់ផ្ទះ ហើយប្លូសក្នុងសាសនាដូចទ្តេចបាន ។ គ្រានោះឯជ
សុខិន្នកល់នួបត្រគិតថា មាតាបំតាមិនអនុញ្ញាតអញឲ្យចេញចាក់ផ្ទះបូស
ក្នុងសាសនា ដូច្នេះហើយ ក៏ដួលដេត នៅលើផែនដី ប្រាស់ចាក់ គឿង
ក៏មាល់ក្នុងទីនោះឯងដោយគិតថា អញនឹងស្គាប់ប្តូនដ៏បានបូសក្នុងទីនេះ
ជាប្រាក់ ខាន់ តាខេត់ បាល់ក៏មាន ៤ ពេល់ក៏មាន ៤ ពេល់
ចិន្តិច ៤ ពេល់ក៏មាន ៧ ពេល់ក៏មាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់ក៏មាន ២ ពេល់ក៏មាន ២ ពេល់ក៏មាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់ក៏មាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់ក៏មាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់ក៏មាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់កំមាន ២ ពេល់កំពង់ ២ មាន់កំពង់កំពង់កំពង់ការ មាន់កំពង់ការ មាន់ការ មានសាន់ការ មាន់ការ មានាស្រី មាន់ការ មាន់ការ មាន់ការ មាន់ការ មាន់ការ មាន់ការ មាន់ការ មាន

(១៤) លំដាប់នោះ មាតាបិតារបស់សុខិន្នកលន្ទបុត្រនិយាយនឹង
សុខិន្នកលន្ទបុត្របា មាលសុខិន្នកូន បាងផជាកូនប្រស់តមួយហើយជា
ខឺសេទ្បាញ់ពេញចិត្តរបស់យើង ធ្លាប់សុខធ្លាប់សប្បាយដោយមានស៊ី
ពីលៀងថែរក្សា សុខិន្នកូន បាងផមិនធ្លាប់ស្គាល់សេចក្តីខុត្តចិចតួចសោះ
ខេ ទោះបីបាស្គាប់ទៅក្តី យើងក៏មិនចង់ឲ្យពាត់ប្រាស់ចាក់បាឡើយ

យុ ឧ៦ ឧភ មុ ព្រះ មេខាច្ចមាន មេខាទាំ អនការិយំ បញ្ជជួយ ខុឌ្នេហ៍ តាត សុខិន្ន កុញ្ជ ខ ថា ខ បរិចាបេរា ខ កុញ្ជន្តោ ថាខ្មែ បរិទាប់នោ កាមេ បរិកុញ្ជនោ បុត្តាធំ ការេនោ ဆားကာ စည္ခင္တာကားမွာ ၅ ၿပီး ကိုေရး အလည္း បុត្តោ តុណ្ឌី អញោស៍ ។ ឧុត៌យឡឺ ៤៣ ។ បេ ។ តត្យម្បី 🔊 សុឌិន្សា ក្រសួទុត្សា មាតាមិតៈហ សុធិជ្ញុំ កាលខ្លួត ឯតឧរេវាចុំ តំ ហេសំ តាត សុធិជ្ អង្គាក់ រាយព័ឌ្ឍយា ភ្នំលោ ឧធាធោ មាន នាង មាន ប់ហែ នេ ត្វំ តាត សុធិន្ឌ ក់ញ៉ាំ ឧុក្ខាស្បូ ជាពស់ មាលោន បំ មឃុំ អភាមភា វិនា ភវិស្បាម ក់ បែល មេឃុំ តំ ជីវេឌ្តំ អស្សាធិសារ្សាម អតាស្មា អស្តា-်ကြော ဗက္ကီးက ဧရီးကို ချားက လုံဆိုန္ ကုတ္တု ေ ဗ်ာဒီ ខ ឧរ្ទុខពេល ឧ ដល់ខេស ក្នុង នេះខេត្ត មានេ បរិក្ញា ព្ញា ជ ការ ការ អភិទេសរួ ឧ តំ មយំ អត់ជាខាត ងយមើប អខុយាក្លេ ឧឃិជ្ជាលាឃុ ។ ២២-យ៩ ្រ សុឌ្យភា ឧបនិជម្រា ៩ឃ្មុំ មណេក្ រ

យើងនឹងអនុញាតអ្នកពុងសេនៅ ឲ្យចេញថាកផ្ទះហើយបូសក្នុងព្រះពុទ្ធ សាសនាដូចម្តេចបាន សុទិន្នកូន អ្នកចូរក្រោកឡើនបរិភោគបាយផឹកទឹក នឹងឲ្យគេបំរើទៅ កាលបើអ្នកបរិកោគបាយផឹកទឹកនឹងឲ្យគេបំរើហើយ ចុវ បរិភោគកាមនឹងធ្វើបុណ្យចុះ យើងមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកចេញ ១ាកផ្ទះ ហើយប្ចូសក្នុង[ពុះពុទ្ធសាសនាទេ ។ កាលបើមាតាបិតាពោលហើងនេះ ហើយ សុខិន្នកលន្ទបុត្រ ក៏សៀបនៅ ១ ឯចាតាបិតាសុខិន្នកលន្ទុ-បុត្រ និយាយល្អដែលមេសុទិន្នកលន្ទបុត្រពីដេង ។ បេ។ បីដង៍ថា នៃ សុខិត្តភូន អ្នកឯងជាកូនប្រស់តែមួយ ជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តយើង ធ្លាប់ ចំរើនដោយសេចក្តីសុ១ មានទាំង[សីពីហៀងថែរក្សាសហ្វាយ សុខិន្ន ក្នុន អ្នកឯងមិនដែលស្គាល់សេចក្តីទុក្ខតិចតួចសោះ ទោះបីអ្នកឯងស្លាប់ *ទៅត្ត យើ*ងមិនចង់ឲ្យពាត់ ជ្រាសចាកអ្នកឯងខ្សើយ យើងនឹងអនុញាត ដល់អ្នកកំពុងរស់នៅឲ្យចេញចាកផ្ទះ ហើយប្ចូសក្នុង (ចិះពុទ្ធសាសនាដូច ម្ដេចបាន សុទិន្នកូន អ្នកប្រាស្រាក់ឡើងបរិភោគបាយផឹកទឹក នឹងឲ្យគេប់អ ទៅ កាលបរិកោគជាយផឹកទឹក និង្សិទ្រេទំរើលើយ ចូរបរិកោគកាមនឹង ធ្វើបុណ្យតាម ជ្រាញ៖ យើងមិន ព្រមអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកចេញចាកផ្ទះ ហើយ បុសក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាទេ ។ សុទិន្នកលន្ទបុត្រក់សៀមនៅទៅវិញ ជាគំរប់ប៊ីដង៍

#### វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

(០៣) អ៩ទោ សុនិត្តស្ប កាលខ្ពុំពុត្តស្ប សហាយកា យេន សុខនៃ្នា កាលន្ទត្រោ តេនុម-សន្ន័មសុ ឧបសន្ន័មិត្ត សុធិន្ទ្ គេលន្ទុទុ វានធ. រោច់ តំ ខោស សគ្ម សុខ៌ធ្ន មាតាបិត្តធំ វាយឧដ្ឋយោ ភូពោ ឧងខេ មាខេត្ត មាន បរិហ េខ តំ មគី មន្ថិ មួយ ម៉ូបិ ជានាស់ មរណេនចំ នេ មានាចិនពេ អភាមភា វិលា ការីស្បត្តិ គាំ បន តំ ជីវត្តំ អត្តជាតិស្បត្តិ អការៈស្មា អនការិយំ បញ្ជាួយ ជដ្ដេញ សម្ម សុនិន្ន កុញ្ជូ ខ ថា ខ មាំខាមេហ៍ ខ កុញ្ជូវន្តា ប់ព្រៃ បរិទាព្រន្ត កាមេ បរិកុញ្ចូរនា បុគ្គាធិ ការព្រះ អភិមេស្ប ខ តំ មាតាចិត្តពេ អព្ជាជន្តិ អការស្មា អឧការិយំ បព្ទដ្ឋាយាតិ ។ រៀវ វុត្តេ សុធិច្ឆោ តាលន្ទគ្រោ តុណ្ឌ អហោសិ ។ ខុត៌យឡិ ကောင်း ជំនឹក្សី ភាណយយ មន្ទ្រឹទ្ធ ២០១៥ខ្លុំ ភូឌពប្រជុំ

## ផ្គ័កវិឈម កងមីយនវិ

(၈၈) ကိုဗ်ာဗ၊ အား ရှုံ့နည်မျှေ ဤညာညှစ်နွေနလန္ဒပုံ့ခြာ တျခေ်းနှာဗွယ မေါ និយាយអង្វរសុទិន្នកលន្ទបុត្រថា នៃសុទិន្នសំឡាញ់ អ្នកឯងជាកូនប្រស់តែ មួយហើយជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តរបស់មាតាបិតា គ្នាប់បានសេចក្តីសុខ មានទាំង[ស៊ីពី:សៀងថែរក្សាសច្បាយ នៃសុខិន្ទសំឡាញ់ អ្នកឯងមិនធ្លាប់ ស្គាល់សេចក្តីលំជាក់តិចតួចសោះទេ ទោះបីអ្នកស្លាប់ទៅក្តី មាតាបិតា វបស់អ្នក ក៏មិនចង់ឲ្យព្រាត់ ជ្រាសចាកអ្នក ឡើយ មានាបិតាទាំងឡាយ របស់អ្នកន៍ង៍អនុញ្ញាតអ្នកដែលកំពុង៍សេនៅឲ្យចេញថាក់ផ្ទះ ហើយប្អូស គ្នេ៍ ព្រះពុទ្ធសាសនាដូចម្ដេចបាន នៃសុទិន្នសំឡាញ់ ចូរអ្នក िភាកឡើង បរិកោគហុយ ជឹកទឹក ឲ្យគេបំរើទៅ កាលបើអ្នកបរិកោគហុយចំណ ជ័កទឹក ឲ្យគេប់រេទ្ធលេល និងបរិកោគន្យុកាមទាំងឡាយ ធ្វេបុណ្យ (ឲ្យទាន) រករាយសហ្បាយតាមសេចក្តី ជ្រុយ្យចុះ មាតាបិតាទាំងឡាយ របស់អ្នក មិន ព្រមអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកចេញថាកផ្ទះ ហើយបួសក្នុង ព្រះពុទ្ធ-សាសនា ខេ ។ តាលបើពួកសំព្យញ់បែស់សុទិន្នពោលពាក្យយ៉ាងនេះ ហើយ សុខិន្នកលន្ទបុត្រ ក៏នៅសៀម ។ ពួកសំឡាញបែស់សុខិន្ន. កលន្ទបុត្រ បានពោលនូវពាក្យនេះនឹងសុទិន្នកលន្ទបុត្រពីរដង ។ បេ ។

# បារាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស សុទិត្តកល់នួបុត្តវត្ថុ

ရှိ ကောက် လမ္ လုဒ်ဥ္ ។ ២ ។ ឥតិយម្បី ទោ សុធិច្ឆោ តាលន្ទត្រោ តុណ៍ អញ្ចេស ។ អដ្ឋទោ មាន្ទឹមា ២០១៩៩៩៧ មានាយម កោច ស់ខ្ទុសា ៩០ខ្ទុខ្ទុសា មាខាត្ឌពេ ខេត្តសមុ မ်ိဳးက ရေမာက်ခဲ့တာ ကျန်ဥ္ကေး ကလေးမှုရေလျှ មានាចំនាពេ វានឧប្រេចំ អតី ខាន ភ្យាម មន្ត្របា អនន្តរហិតាយ ភ្ទុំចំហា និមន្ត្រា ៩នៅ មេ មរណ៍ ភាស្បត៌ បញ្ជា វាត៌ សចេ តុទ្លេ សុធិច្ចំ នាជ្-ជានិស្ប៩ អការស្មា អនការិយំ បញ្ជ្ជាយ នន្ត្រៅ ចរណ៍ អាតមិស្បតិ៍ សចេ ចន តុច្ឆេ សុនិន្នំ អនុជាធិស្បី៩ អការស្មា អនការិយំ ខេត្តដ្លាយ់ ខេត្តជិ-តំខំ ជំ ឧត្តាំស្បី៩ ស េ សុធិ៍ ណ្ឌ សភិ៍ ម៉េស្បីតំ អតារស្មា អនការលំ បព្ជជួល ភា តស្ប អញា កត់ ការិស្សត់ ៩ នៅ បញ្ជាក់មិស្សត់ អង្សាធាថ សុធិន្នំ អការស្មា អនការិយ៍ បញ្ជជួយវាតិ ។ អនុជាលាខ តាតា សុធិន្ឌំ អតារស្មា អនការិយំ មពុដ្ឋាយាត់ ។

# បារាជិពពណ្ឌ សិក្ខាបទទី១ និទានសុទិន្នកលន្ទប្រឹ

ប្ដងថា នៃសុខិទ្ធសំឡាញ អ្នកឯង ។ បេ។ សុរិន្ទកលន្ទបុត្រក់នៅតែ សៀមអស់ក់រៈជាគំរប់បីដង ។ គ្រានោះឯង មាតាបិតាទាំងឡាយបេស សុខិន្តកលន្ទបុត្រនៅក្នុងខណា សំឡាញទាំងឲ្យយរបស់សុខិន្នកលន្ទ-ឋុត្រ កិច្ចូលទៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានពោលនុវិពាក្យនេះ និងមាតាបិតាទាំងឡាយនៃសុខិន្ទកលន្ទបុត្រថា បពិត្រលោកម្តាយលោក ៩ពុក សុខិន្មនេះ ដេកនៅលើផែនដី វកគ្រឿងកម្រាលអ្វីគ្មានសោះទេ ហើយគិតថា សេចក្តីស្វាប់ក្តី បព្ទជ្ញាក្តី និងមានដល់អញក្នុងទីនេះឯង ចេលកទាំងឡាយមិន ព្រមអនុញ្ញាតឲ្យ សុទិន្ទ ចេញថា កផ្ទះ ហើយប្ចុស ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាទេ សុទិន្ននឹងលេខូវសេចក្តីស្វាប់ ក្នុងទីនោះមិន ានឲ្យើយ ប្រសិនណាបើលោកទាំងឡាយព្រមអនុញ្ញាត្**ឲ្យសុទិ**ន្ធចេញ បាកផ្ទះហើយបូសក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ជងតែនឹងបានឃើញមុខសុទិន្ន ដែលនៅជាអ្នកបុរសតទៅ បើសុទិន្នមិនគ្រេកអរ ក្នុនិបព្វជ្ជាហើយ ដត់របស់សុខិន្ននោះប្រត្រឹត្តទៅក្នុងទីដទៃដូចម្ដេចបាន មុខជានឹងតែឡប់ បុកក្នុងទីនេះវិញមិនខាន ដូច្នេះ សូមលោកទាំងឡាយ អនុញាតឲ្យ សុទិន្ធចេញថាកផ្ទះ ហើយប្ចូសក្នុង ព្រះពុទ្ធសាសនា ។ មាតាបិតាទាំង ရှောဏ်(နေလုံနဲ့နှင့်ကောလဗ်) မ္မာလမှုခုတို့န်ဈာဏ ထြေန်တို့န်ဈာဏ်စြာဗ អនុញាតឲ្យសុទិន្ធចេញចាកផ្ទះហើយប្ផសក្នុង[ពះពុទ្ធសាសនាចុះ ។

## វិសយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

(೧೯) ಇರುಖ ಕುಜ್ಞಾನಗಿ ಆಗುತ್ಪಟ್ಟಳಾಗಿ ಕಾಮ. យគា យេខ សុនិន្នោ កាលខ្លួបត្តោ នេាជុបសក្លឹមសុ ៩ឧសម្ព័ទ្ធស្នា មានក្នុំ ឧសេខិជន្លំ ពុឧមេជ្ជល្វ សម្ម សុធិន្ន អនុញាតោស៍ មាតាចិត្តបាំ អការស្មា អនការិយ៍ បញ្ជជួយវាតិ ។ អ៩ទោ សុធិញ្ញោ កាលខ្លុ បុត្តោ អនុញាត្រាថ្ម ការ មានបេត្តបា អការស្មា អនការិយ៍ ខត្វជ្ជាយាតិ សដ្ឋោ ឧឧក្ដោ ចាណ៌លា កត្តាធិ មាំចុញ្ចេញ ដ្ឋាសិ ទ អ៩ទោ សុធិច្នោ តាលខ្លួញ តោត់ទាហ់ ពល់ តាហេត្វា<sup>(១)</sup> យេខ ភកវា តេជ្ជស័យ ជុំជស់ ម៉ូន ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ម៉ឺន ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង និស័និ ។ ឯកមន្តំ និសិន្ទោ ទោ សុឌិន្ទោ កាបន្ទុ បុត្តោ ភកក្ដុំ ឯតឧកេខ អនុញាតោម៉ូ<sup>(២)</sup> អបា ភក្ដេ មាសត្ថភា អការស្មា អនការិយ៍ ខព្វជួយ ៤ព្វាដេតុ ម ភាព្តេ ភកវាតិ ។ អហត្ត ទោ សុធិញ្ញេ ក្សាស្ត្រ ក្សាសា សន្តិកោ បត្តជំ អលគ្

យេក្យៀត តហេត្តាតិ បាហេ ទំស្សិតិ ។ ៤ ខ. ម. អតុញ្ញាតោ ។

#### វិសយចិតិកា មកៅវិកង្គ

(១៤) គ្រានោះឯង សុទិន្នកលន្ទប្បនេះនាក្នុងទីណា សំឡាញ់ទាំង en យនៃសុទិន្នកលន្ទបុត្រ កិច្ចលទៅក្នុងទីនោះ យុះចូលទៅដល់បើយ ពុន ពោលន្យពាក្យនេះ នឹងសុទិន្នកលន្ទបុន្តថា នៃសុទិន្នសំឡាញ ចូ**រ** អ្នកគ្រោតឡើង អ្នកឯងមាតាបិតា ព្រម ព្រៀងអនុញ្ញាតឲ្យចេញថាកម្មុះ បុសក្នុងត្រះពុទ្ធសាសនាហើយ ។ គ្រានោះ សុទិន្នកលទូបុត្រ បានដង ឋាមាតាបិតា តែម ត្រៀងអនុញាតឲ្យចេញ ភាកផ្ទះ ដើម្បីប្ដូសក្នុង តែ៖ពុទ្ធ-សាសនា (ដូច្នោះ) ហើយ ក៏មានចិត្តរករាយ ដូចជាអណ្តែតឡើង ដូត សំអាតខ្លួនដោយដៃទាំងឡាយហើយក្រោកឡើង ។ គ្រានោះ សុទិន្ន-កល់ខ្លុប្តីត្រ សំរាក់កំលាំងថ្កាន់ពីបើថ្ងៃ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងទីណា កំពុលទៅកាន់ទីនោះ លុះចូលទៅហើយ ក្រាបថ្វាយបន្នំ ព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ហើយអង្គ័យក្នុងទីដីសមគួរ ។ សុះសុទិន្នកលន្ត។ <del>ត</del>្តិ វង្គ័យ នៅគ្នងទីដ៏សមគ្គរហើយ បានក្រាបបង្គ័ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដ្យូច្នេះថា ឋពិត្រៃពេះអង្គដ៏ចំរើន 🦫 នេះអង្គីជាបុគ្គល គឺ មាតាបតាអនុញ្ញាតឲ្យបេញ ញកផ្ទះ ហើយប្មូសក្នុងកេទជាបុគ្គលមិនមាន (បយោជន៍ដោយការងារក្នុង ផ្ទះលើយ បតិត្រៃត្រៃអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៤ ឪបំបួស 

យាសិក្សា ១៤មសិក្ខាបទស្ស **សុទិគ្គប្ប**ព្វដ្តិបស់ឡាក

၃၀ႀမျှမ် ၅ ဂစ်ဖြေလာမျှူးစွာ စ စကားတယ္ လုံနီးစွာ

ព្យរៃ ដំនង់ទោ ភាសាភា ម៉េង មួយ មារណ៍មោ

ហោត់ ខ្ញុំល្ខាត់គោ ខុសុក្យល់គោ សខនានៈ

ចារ កោ អញតាំ វដ្ឋិតាម ខុមនិស្សាយ វិទាវតិ ។

(០៥) នេះ ទោ បន សមយេន ជ្លើ ឧត្តិក្តា

ហោត៌ ខ្វីហ៍តំកា សេតខ្ពុំកា សហគារ៉ុត្ ន

ហ្គុក្ស ខ្មៅខ ឧឌ្ឋលេខ ៧ខេឌ្កំ ឯ ឯ៩សោ

អាយស្នាតា សុនិន្នស្បា ឯតនយោស់ ឯតចោំ ទោ

វដ្តី ខ្ពុំក្នា ខ្ទុំបាំតិកា សេតដ្ឋកា សហការុត្

# បារាដារកណ្ដ សំត្លាបទទី១ បញ្ជផ្លានឹងឧបសម្បទារបស់សុទិត្តភិក្ខុ

ក្នុងសំណាក់ព្រះជ័មានព្រះកាគលើយ ។ សុទិន្នក់ក្ដុជ័មានអាយុបានឧបៈ សម្បូលហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ប្រពិត្តសមាលនធុតផ្គុគុណ មានសភាព យ៉ាងនេះ គឺ ជាអ្នកនៅក្នុងព្រៃ ប្រពិត្តបណ្ឌបាត ប្រើប្រាស់សម្ពត់ បំសុក្យូលនឹងក្រេចទៅ (បំណ្ឌបាត) តាមលំដាប់ផ្ទះ ហើយចូលទៅ ជាស្រ័យនៅក្នុងស្រែកដ្ដើងណានីមួយ ។

(១៥) សម័យនោះឯង៍ ស្រុកដ្ដើមានអំណត់អត់បាយ មនុស្យទាំង

ឲ្យយនឹងចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រៃតែពេក មនុស្យណាដែលកែលំបាក

សាប់ក៏ដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់មានឆ្អឹងស (ដេដោសលើផែនដី) មនុស្សដែល

មាន (១៧សម្បត្ដិល្មទិញដូរស្រែវអត្ដ៍គេបាន ក៏មិនងាយនឹងទិញដូវដែរ

លុះតែមានស្លាកជាទីសំគាល់ទើបទិញដូរបាន ជនទាំងអស់ក្នុងស្រុកនោះ
នឹងព្យាយាមស្ងែកអាហាបោនដោយកម្រាំកំពេក ។ លំដាប់នោះឯង

សុទិន្នកិត្តដ៏មានអាយុមានសេចក្ដីតិះរិះដូរច្នះថា ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ស្រុក

វិជ្ជីមានអំណត់អត់បាយ មនុស្សទាំងឡាយនឹងចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រ

តែពេក មនុស្សណាដែលក្រលំបាត់ស្រាប់ក៏ដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់មាន

ឆ្នឹងស (ដេដោសលើផែនជី) មនុស្សដែលមាន (១ព្រស់មាត្តិល្មមទិញដូវ

ស្វាអង្គរគេបានក៏មិនងាយនឹងទិញដូវដែរ លុះតែមានស្វាតជាទីសំគាល់

ဥ လုံကားက ရက်ောင် ရေးများမှ ရေးကို ရေးကို ရေး បន មេ វេសាល័យ ញាត $\mathfrak{S}^{(\mathfrak{g})}$  អឌ្ឍ មហទូនា មហាភោក មហ្វុតជាតមេជេត បហ្វុតវិត្តមកសហា ၓၯၟႜႜႜႜၒၕႜၮၟ ယဋ္ကတ် ၮၟႜႜႜႜႜႜၮၨ $\hat{\mathbf{s}}^{(b)}$  ဒူၓ-န်းဆဂျူယာ ဂါတေးလကျို ကွာရေးကာစ်<sup>(က)</sup> မိ နဲ့ ဆ**ုဂျယ** အေးအာစ် ឧស្បត្តិ ពុត្តានិ ការិស្បត្តិ ភិក្ខុ ខ លាតំ **លុខ្ពុន្តិ** អហញ្ ចិណ្ឌុកេខ ខ កាំលម៉ស្សាម៉ីតាំ ។ អ៩ទោ ಕುಡನ್ನು ಸ್ಥೀಪ್ರ ಚುಪುಸತೆ ಸೆಸುಚಕ್ರ ಆಕ್ಷ-ខ្មែរមាធាយ យេឧ វេសាលី គេឧ ឧញ្ថាម អនុឲ្យព្រួន ទារិ $\hat{m}^{(k)}$  ខាមានោ $^{(k)}$  យេន ដេសាលី តន់សេរិ ។ ត់ ស្នេំ អាយស្មា សុខិញ្ញេ វេសាលិយ៍ វិហាត់ មហាវេធ ក្នុយាតាអោលាយំ ។ អស្បាស់ ទោ អយស្មាត សុធិន្នស្ប ញានកោ សុធិន្នោ កាំ កែលន្ទត្តេ វេសាលី អនុច្បត្តេធិ ។ គេ អាយស្មតា សុធិន្សា សដ្ឋមត្តេ ថាលំចាគោ ភត្តាភិហារំ អភិ-សារសុ។ អ៩ទោ អាយស្មា សុធិញ្ញេ តេ សដ្ឋិ**មត្តេ ថា លំ**-ទា គេ កំគុំ វេស្សជ្ល់ត្វ បុព្ធណ្ឌសមយំ និវាសេត្វ

๑– ๒-៣ ធ. ម. ញាតី ។ ៤-៥ តីលុបិ បោត្តកេសុ ឥទំ ជាប់ទ្យំ ន ទិស្សតិ ។

## វីសយ៍លាម ពង់ប័យស្តី

លើបទិញដូល្ខេន ជនទាំងអសក្នុងស្រែកនោះ នឹងព្យាយាមស្វែងកេ ភាហាវជានដោយកម្រៃកែពេក ញាតិទាំងឡាយវបស់អញមានប្រើនក្នុង ក្នុងវេសាល់ ជាអ្នកស្ដុកស្ដូម មានឲ្រព្យច្រើន មានកោគ:ច្រើន មាន មាសប្រាក់ប្រើន មានគ្រឿងឧបករណ៍ប្រើន មាន៤៣រុខឹងស្រែវប្រើន បើដុច្ឆោះ មានតែវាត្មាវេញ គប្បីចូលទៅគា សយ័ន្ទវិញាតិទាំងឡាយ រហ័យនៅ ញាត់ពុំងឡាយសោត អាស្រ័យនូវអាគ្នាអញហើយ នឹង បានឲ្យទានទីងធ្វើបុណ្យ កិត្តទាំងទាួលនឹងបានលក់ផង អាគ្មាអញ នឹងមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតផង ។ ទើបសុខិទ្ទភិក្ខុដ៏មានអាយុវៀបចំ សេនាសន: ហើយកាន់យកហុត្រនិងចវែរ ក្រង់វេសាលីនៅក្នុងទិសណា តិចៀសចេញទៅក្នុងទិសនោះ កាលដែលគ្រេចទៅកាន់ចារិកដោយ ល់ជាប់ ៗ ត្រឹងវេសាលីនៅក្នុងទីណា ក៏ចូលទៅដល់ទីនោះ ។ មាន ដំណំងីថា សុទិន្នកិត្តដ៏មានអាយុនៅក្នុងកូដាគារសាលាព្រែមហាវនទៀប **ត្រឹងអេសាលីនោះ ។ ព្ទុកញាតិសុទិន្នកិត្តដ៏មានអាយុបានព្ទថា សុទិន្ន-**ភិត្តជាកល់នូប្សិតមកដល់ក្រង់វេសាលីហើយ ។ ពួកញាតិទាំង នោះ ក៏នាំនូវកោជន ចែមាណហុកសិបស ម្រាប់ទៅ ចែគេនសុខិន្នកិត្តដ៏មាន អាយុ ។ លំដាប់នោះឯង សុខិន្ទកិត្តដ៏មានអាយុ ចែក៣យស ម្រាប់ **ប្រមាណហុកសិបឋាសនោះ** ដល់ភិក្ខុខាំងឲ្យាយ ហើយស្ទៀកស្បូង់

បារាជិតតណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស សុទិន្នភិក្ខុអាភិទោសិកកម្មាសបរិវា្តក្នុនិ

បត្តចំរមោធយេ គេលន្ទគាម បំណ្ឌាយ ទាវិស៌ គេលន្ទ. តាមេ សេខខាន់ ខ័ណ្ឌាយ ខាមានោ យេជ សភាខិតុ ជំពុសជំ គេជុបសន្ថមិ ។ គេជ ទោ បជ សមយេជ អយស្នាតា សុខិត្តសុក្រ ញាតិពាស់ អាភិ ពេស៌កាំ កុម្មាស់ ជឌ្ឌេតុកាមា ហោត់ ។ អ៩៧៣ អាយស្មា សុខិច្ឆោ នំ ញាន់ខាស់ ឯនឧកេខ ស េ នំ ភភិធិ ជន្ទឹក្ខាជន្តិំ មុខ គេ ឧឌេ មាយុបន្ទ ឯងខុស សាយស្មាតា សុខិត្តសុក្រ ញាត់ខាស់ តា អាកា ខោស់កា កុម្មាស់ អយស្មាតា សុធិន្ទស្បី ខាត្ត អាក់វិន្តិ ខាត្តា. ឧញ្ ចាខាឧញ្ សស្បេ ខ ឧិម័ត្ត អក្តុហេស៍ ។ អ៩ទោ អយ្មភោ សុខិច្ចស្បី ញាខ្លួនអ្ន ពេលសិខ្មែ សុឌិទ្សា មាតា គេនុបសន្ថ័ទិ ឧបសន្ថ៍ទិត្វា អាយ-ក្មាតា សុខិត្តស្បី សង្ស វាឧស្សេខ ៣៩៣៣ ជា ខេយ្យាសំ អយ្យថ្មត្តោ សុឌ៌ ខ្នោះ អនុច្បត្តោត ។ សចេ ដេ សច្ចុំ ភណស់ អេខាស់ តំ ការោមតំ។ តេខ ទោ បែន សមយោន អាយស្មា សុខិន្ឌោ តំ អាភិ នោសិត៌ា កម្មាស់ អញ្ជាំ កុខ្ខុម្វល់ ជំសា្សយ បរិកុញ្ចាំ ។ ចំតាច់ ទោ អាយស្មតោ សុនិន្នស្ប កាម្មន្តា អាកន្មន្តោ

# បារាជីតកណ្ដ សិក្ខាប<sup>ទ្ធ ស</sup> អំពីសុទិន្តវិក្ខុធាន់នំកុម្ចាស់ផ្លូប

ប្រជាជាដោយជាត្រនឹងទីវក្សេងរេស គ្រិករហ័យ ចូល ទៅកាន់កល់ ទូគ្រាម ដើម្បីបិណ្ឌ បាត កាលដើរទៅដើម្បីបិណ្ឌ បាតគាមលំដាប់ផ្ទះក្នុងកល់ខ្លួំ គ្នាម លំនៅ ខែចំតារបស់ខ្លួននៅក្នុងខ្ពុំណា ចូលទៅក្នុងខ្លួន ។ ក៏ក្នុងសម័យ ာလီးဖလ်ကျာရီနေလှစ်နှင့်ရှိနီဗာနေမယု မာ $oldsymbol{s}$ ြာင္ဆုပြီးမျို រេហលន់កុម្មាសផ្គម ។ គ្រានោះ សុទិន្នកិត្តដ៏មានអាយុ និយាយនឹងភ្ញុំ ស្រែរបស់ញាត់នោះថា ម្នាលនាងទាស់ បើននោះជារបស់ចោលហើយ ច្ចុះនាង៣ក់ដាក់មកក្នុងប្បត្រិកាត្នានេះវិញ ។ លំដាប់នោះ 🦫 ស៊ីនៃញាតិ បេសសុទិន្នដ៍មានអាយុ កំចាក់នក្មាសផ្ទមនោះទៅក្នុងបុរា ត្របែសសុទិន្ន រហ័យធានស្គាល់ជាក់នូវដៃដើននឹងសំឡេងបេស់សុទិន្ននោះច្បាស់ ។ វេលានោះ មាតារបស់សុទិន្នដ៏មានអាយុនៅក្នុងទីណា 🦫 ស៊ីរបេស់ ញាត់នៃសុទិន្នដ៏មានអាយុក៏ចូលទៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ห็ริเทพร์สิยาลาเบพ์พุธิรูน็ยารคาพุชา ชติโลศุลยาพ์ พุษศุล យ៉ាប សុទិន្នជាអយ្យុឲ្យតែ និមន្តមកដល់ហើយ ។ មាគារបស់សុទិន្ទធ្វើយ **ថា ខែហុង បើ**ហង្ងងន៍ឈ្យ<mark>់</mark>យកាត្យតិតមែន អញនឹងឲ្យហង់រួចជាអ្នក ជា ។ សម័យនោះឯង៍ សុទិន្នកិត្តដ៏មានអាយុក៏បាន់និក្សាសផ្តមនោះប្រប ជញ្ជាំឥសាលា ១ ១ ១ ខែណកខាជខិតារបស់សុខិន្ទមកពីធ្វើការងារវិញ

#### វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

អនុស អាយស្នំ សុនិន្នំ នំ អាក់ នោស់ក់ តុម្ចាស់ អញ្ញា ក្នុឌូទូលំ ឧិសក្លយ បរិក្សាខ្លុំ ឧិស្វាធ យេនា-ယည္က လုဒိုက္ေရးရမည္ဆိမ္ခ် ရၿပည္ဆိမ္ခ်ိဳမွာ အယည္ခ်ိန္မွ សុធិច្ចំ ឯតឧវេជ អគ្គិ លាម តាត សុធិច្ច អាភិ លោសិកាំ តុទ្ធាសំ មាំកុញ្ចិស្សសំ ននុ<sup>(ទ)</sup> តាត សុធិន្ទ សភាភេហ<sup>(៤)</sup> កន្ត្រឹ។ អកមទ្រា ទោ គេ កសបត់ គេលំ គគ្នា ឃំ<sup>(៣)</sup> អាភិបោសិកោ កម្មាសោ មយា លន្ទោត៌(៤) ។ អ៩លោ អាយស្មៈតា សុធិន្នស្បី ចំតា អាយស្មៈតា សុធិន្នស្ប ពាហាយ កហេត្វា អាយក្សខ្លុំ កុធិខ្លុំ ឯគឧវេក្ខ ឯហិ តាត សុធិន្ទ ឃរំ កម៌សុក្ខទាត់ ។ អ៩ ទោ អាយស្មា សុធិ៍ញ្ញេ យេឧ សភៈប៉េតុ ជំវេសជំ តេខុបសផ្ល័បិ ឧប-សន៍មិត្ត បញ្ជានេ អស់នេ ខិស៊ីនិ ។ អថ់ទោ អាយស្ម-តោ សុខិទ្ទស្បីចិតា ភយស្ម័ខ្គុំ សុខិទ្ខំ ឯភឧបាប ភុញ្ជ តាតសុធ៌ញ្ចាំ ។ អល់ កហមត់ កាត់ ខេ អជួ កត្ត គោំចូឆ្លំ ។ អចិវាសេហ៍ តាត សុខិឆ្ល់ សូតលយកត្តិ។ អធិវាសេស ទោ អាយស្នា សុធិ៍ឆ្នោ តុស្តាភាឋន អ៩ ទោ អាយស្មា សុឌំ ឆ្នោ ឧដ្ឋាយសេខា ឧក្ដាទ ។

<sup>ា</sup> ឌ. ម. ៩៩ ៩២ ។ ៤ ឌ. ម. សក់ គេហំ ។ ៣ ឱ. គ[ភ្ជាយ់ ។ ៤ មយា លទ្វោធិ ជាមា្យ ឱ្យបើយមរដ្ឋបាត្តកសុខ ទីស្បតិ ។

## វិនយបិដាក មហាវិភង្គ

ត់ទានឃើញសុខិន្ទកំពុងខាន់នកុម្មាសផ្គមនោះប្រថដញ្ហាំងសាលា ឃើញហើយ សុខិន្នកិត្តនៅក្នុងខណា (ចិតានោះ) ក៏ចូលទៅក្នុងទីនោះ សុះចូលទៅហើយក៏និយាយនឹងសុខិន្នដ៏មានអាយុថា នៃសុខិន្នកូន យើង ជាអ្នកមាន ទ្រព្យសម្បត្តិ បើន ថ្មីតំលោកមកធាននិក្ខមាសផ្គមវិញ សុទិន្ន ក្លួនគួរតែលោកទៅឯផ្ទះរបស់១នវិញ ។ សុទិន្នកិត្តទ្វ័យថា បតិ៍ត្រ ជលបត្ត អាត្មាជានទៅឯផ្ទុះញោមហើយ នំកុម្មាសផ្គមនេះ អាត្មាជានពីផ្ទុះ នោះមក ។ លំដាប់នោះ បិតាសុទិន្នកិត្ត ក៏ចាប់កក្លួនដែសុទិន្នកិត្តហើយ និយាយនឹងសុទិន្នថា សុទិន្នកូន លោកចូរុមក យើងនឹងទៅផ្ទះ ។ លំដាប នោះ លំនៅបិតារបស់ខ្លួននៅក្នុងទីណា សុទិន្នដ៏មានអាយុ ក៏ចូលទៅ ក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេចុន ក្រាល ប្រគេន ។ បិតាក៏និយាយនឹងសុទិន្នកង់ពេលខោះថា សុទិន្នកូន សូម រលាកនិមន្តជានួចង្កាន់ ។ សុទិន្ធធ្វេយថា ណ្ដេយគហបត់ ថ្ងៃនេះអាត្នា• ភាពធាន់រួចហើយ ។ បិតាធ្វើយថា សុទិនកូន សូមលោកនិមន្តទទួល ចង្កាន់ក្នុងថៃស្តែក ។ សុទិន្នកិត្ត កិទ្ធលនិមន្តដោយគណភាព ។ សុខិន្នកិត្តក៏ (កាក់ចាក់គេសន:ហើយនិមន្តទៅក្នុង:ពលនោះឯង ។

# បារាដឹកកណ្ដេ បឋម់សំក្លាបទស្ស ចិតុនោ សុទិន្នាយាចនំ

(vp) អន្តសេ មាលសាំខេ មាន្ទទឹមរិ សុខ ឧមរិប វត្តិយា អច្ចយេធ មារិតេធ តោមយេធ មហិ និបុត្យាមេត្វា ន្ទេ ឬញ្ញេ ភាពខេស៌ ឯគំ ហំពោស្ប ឯគំ សុវណ្ណស្ប តាវ មហត្ត បុញ្ញា អហេសុំ ជុំរតោ ឋិតោ បុរិសោ ទារតោ បំតំ បុរិសំ ជ បស្បតិ៍ ទារតោ បំតោ បុរិសោ ជុំតោ ប៉ត់ំ បុរិសំ ឧ បស្បត់ តេ បុញ្ចេ គាំលញ្ចេសាំ បដិច្ឆាធាបេត្វា បដ្ហោ អសន បញ្ហាបេត្តា តំរោកស្រាយំ បរិក្ខិ-တေးဖေးကွာ $^{(o)}$  နာဏည္းက လုဒိဋက္ ပုံဂက္ေနာ်တဲ့ကိ អាមន្តេស៍ គេនេហ៍ វឌុ យេន អល់ខ្លាបន អល់ខ្លែតា បុត្តស្ប សុធិន្នស្ប ខំយា អហោសិ មភាទា. តេខ អល់ខ្លាបខ អល់ខ្លែកតំ ។ ៧វ អយុត្រិ ទោ អយស្មតោ សុនិទ្ធស្ប ពុរាណឧតិចចិតា អាយស្មាតា សុខិត្តស្បា មាតុយា បច្ចុស្បាស់ ។ អ៩ទោ អាយស្មា សុធិ៍ឆ្នោ បុព្វណ្ណសមយំ និវាសេត្វា បត្តចារមានាយ យេជ សភាពិត្ ជំរេសជំ តេជ្-បសញ្ញុំ ឧបសញ្ញុំទិត្តា បញ្ជាត្ត អស្សេ ជិស៊ីធិ ។ អ៩ទោ អាយស្មតោ សុខិទ្ខស្ប ចិតា យេជាយស្មា សុនិណ្ឌ គេឧបសន្តមិន្ទសន្តមិត្ត គេ ឬញ្ជេះ វិវេកមេត្វ

<sup>🗣</sup> យេកយ្យេន បរិក្ខិបិត្យាតិ បារេវា ទីស្សតិ ។

# បារាជិតកណ្ដូ សិក្ខាបទទី ១ អំពីបិតាអង្វរសុទិនកិច្ច

(១៦) លុះដល់វេលា[តឹកឡើង មាតាសុខិន្តកិត្ត ប្រើមនុស្សឲ្យ បង្កាប់ (ប្រពីដោយអាចមន៍គោ (សស់ វុចឲ្យគរគំនរ (ទិព្យពីរគំនរ គឺ ច្រុក់ទ្គិនរ មាសទ្ គំនរ ជាគំនរធំ។ បុរសឈរទាងអាយមើលទៅ ភាឌ្ឌមាន ស្ត្រី ស្ត្ ឲ្យក្រាលអាសនៈខុតត្រង់តណ្ដាល រួចឲ្យជាំងរនាំងជុំវិញពីខាងក្រៅ (គំនរនោះ) ហើយហៅ(ស៊ីជាគ្គពីមុនរបស់សុខិន្ទជ៏មានគាយុមកបង្គាប កូនស៊ី ចេដ្តចោះ គ្រឿងប្រដាប់ណាដែលឯងស្អិតស្អាងហេយ ជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តរបស់សុទិន្នកូនអញ ត្រូវឯងស្អិតស្អាងគ្រឿង ប្រជាប់នោះចុះ ។ ស្រីជាគ្គីពីមុនបេសសុទិន្នដ៏មានអាយុ កិទ្ទិល ពាក្យមាតារបស់សុទិន្នដ៏មានអាយុថា ចាស់អ្នកមាតា សុទិន្នដ៏មានអាយុស្វេតស្បន៍រួចកាន់យកថា្ត្រនឹងចីវវត្តវេលាព្រឹក លំ-នៅបិតារបស់ខ្លួននៅត្រឹង់ទីណា ច្លួលទៅត្រឹង់ទីនោះ ពុះះចូលទៅ ដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលខុកបំរុង ។ លំដាប់ បិតារបស់សុទិន្នដ៏មានអាយុ សុទិន្នដ៏មានអាយុនៅត្រង់ទីណា ล็ตูญเ**ฟ** โลล์จีเลาะ ญุะตูญเฟสญเท็น ชลาช่นุลบัเนียานี้ส

## វិតយូចិដ្ឋមេ គឈ្សូរបង្កើរ

មាល្រី សំខ្ញុំ វាឧឧប្រេខ មុខទើ ខាង ស់ខ្ញុំ មាតុមត្តិក ឥត្តិកាយ ឥត្តិ១១ អញ្ជាំ បេត្តិកាំ អញ្ ចំតាមហំ លញ្ជ តាត សុធិច្ច ហ័យយាវត្តិតា ភោតា ខេត្តញ៉ូតុំ ဗုဏ္ဏာធិ ខ ភាតុំ ៧១ តុំ ភាត សុធិន្ សំខាយាវត្តិត្យ កោក ខេ គុញ្ជូស្ស ខុញ្ញាធិ ខ គាហ-ហ៊ុន ។ តាត ជ ឧ្សស្រាម ជ វិសហាម អភិវាតា អេហ ខ្រស្មី ខេស្មីគំ ។ ឧុគ៌យទ្យ ទោ ។ មេ ។ តតិយម្បី ទោ អយស្មុតោ សុនិន្តស្បូ ចិតា អាយក្មត្តំ សុឌិឌ្ឌំ ឯទឧកេខ ឥឧធ្តេ តាគ សុឌិឌ្ មាតុមត្តិកំ ឥត្តិកាយ ឥត្តិដន់ អញ្ញា មេត្តិក អញ្ញុំ ចិតាមហំ លញ្ហា តាត សុធិន្ទ្ ហ៊ីខាហាវត្តិត្វា ကေက ဗ ရုက္ခွဲရဲ့ ဗုဏ္ဏာဒ် ဗ ကောရံ့ သါတ် ရှိ តាត សុឌិន្ន ហិលយវត្តិត្វា កោកេ ខ កុញ្ចស្បុ ပုဏ္ဏ**် ខ តេ**រេស់តំ ។ វខេយ្យម ទោ តំ កស្ត្រ ភាព ខ្ញុំ ស្ត្រាក់ឡើយ្យក្ស៊ីគំ ។ ជនស្ តាត សុធិញ្ញតិ ។ តេខហិ តុំ កហមតិ

## វិតយចិជិក មហាវិភង្គ

គន ្រេព្យទាំងនោះ ហើយ ប្រាប់សុទិន្នដ៏មានអាយុថា សុទិន្នកូន នេះ ជា ខ្ញុំព្រសម្បាច់ដើមវាងស្រីរបស់មាគាលោក នៅមាន ខ្ញុំព្យស់ម្បាច់ ដើមទាង ប្រសបស់បិតានឹងមតិករបស់ជីតាផ្សេងទៀត សុខិន្នកូន លោកបានសំភាចេញជាគ្រហស្ដមក នឹងបានប្រើប្រាស់សម្បត្តិផង ធ្វើ បុណ្យទាំងឡាយផង **សុទិ**ន្នកូន ចូរលោកសិកចេញជាគ្របាស្មមក ហើយនឹងប្រើប្រាស់សម្បត្តិទាំងឡាយផង ធ្វើបុណ្យឲ្យទានផង សុខិត្តបថា ញោម អាត្មាមិនអាចនឹងសឹកបានទេ ព្រោះអាត្មាពេញចិត្ត តែក្នុងការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មវ័យធម៌ ។ បិតាសុទិន្នដ៏មានអាយុ និយាយន៍ន៍ សុទ្ធិនដ៏មានអាយុ ជាគំរប់ពីរដង៍ផង ។ បេ ។ ជាគំរប់ពីដង៍ជង៍ថា  $\lambda$ နိုင္ခဲ့ကို s နေးက်ေတြကတျပင္ခဲ့မောန်ေတြကေလမ်ာ sကေလမ်ားကေလကs နေးမာန [ **ព**្យសម្បាប ដើមខាង [ បស្សបស់ បិតានឹងមតិករបស់ជីតា ផ្សេង ទៀត សុទិនកូន បើលោកបានសិកចេញជាគ្របាស្គមក នឹងបានគ្រប់គ្រង សម្បត្តិទាំងទ្បាយផង ធ្វើបុណ្យឲ្យទានផង ។ សុទិន្នកូន ចូរលោក ស់តចេញជាគ្រប់ស្ដមត ហើយគ្រប់គ្រងសម្បត្ដិទាំងឡាយផង ធ្វេបុណ្យ ឲ្យពនផង ។ សុទិន្នភិក្ខុនបថា គហបត់ បើញោមអត់ទោសឲ្យអាតា្ ភាព ៗ និងសុរុមជំរាបញ្ចោមបន្តិច ។ បិតាទទុល្យ ៣មថា សុទិន្នកូន ចូរ លោកនិយាយមកចុះ មិនជាអ្វីទេ ។ សុទិន្នភិក្ខុក៏ប្រាប់ថា គហបត់

មហ្សេ មហ្សេ សាណ៍មស់ព្យុកេ ការប្រេត្យ ហ៍វញ្ញ-សុវណ្ណស្បី ជិរាខេត្ត ស្សនេស្ ខ្ញុំ ស្លាសាខេត្ត ឧដ្ឋើ កស្តេយ សោធ ង្សាធេល<sup>(a)</sup> គំ គិស្ស ហេតុ យំ ហ៍ គេ កហេខត៌ ភាសៃត្រិ តតោន់ខាន់ ភយំ វា ជម្ពីតត្ត វា លោមហ៍សោ វា អាក្តោ វា សោ នេះ ខ សុទ្ធាន័ង ។ សុវុឌី មេល្ទាខែ មាំថ្មីទៅ ច្ខុំ មន្ទុមលោ មហោក គេខុំ ស ខាគ ជុំខ្មែ មន្ត្រី វា, មន្ទ្ទន្ទ ៧ អនុសេ មាលសាខេ មន្ទ្ទសា ចិតា អាយៈស្មាតា សុធិច្ចស្ប ពុរាណខុតិយ៍កាំ អាមធ្លេស គេខេស្ វុឌ ទុំ ច្ចំឈ ខ មភាទា ខ អប្បវេខាម បុត្តោ សុធិ៍ ញេះ តុឃ្លាំ បំបន់ ភាពយោក្រ ។ អ៩ទោ អាយស្មាតា សុធិច្ចស្ប ព្រាណខុតិយ៍កា អាយស្មាតា សុធិត្តស្បា ថា ខេសា កាយស្មាន្តំ សុឌិញ្ញុំ ឯ**តឧហេខ ក់ឧិសា សម** តា អយ្យួប្ត អត្តរយោ ឃាយ់ ត្វំ ហេតុ ត្រាញ្ចាំឃំ ចកើតិ ។

១ ឱ. ឱតារហើ ។ ម. ភ. ឱសារហើ ។

# បារាជិតកណ្ដូ សិក្ខាមទទី ១ អំពីរឿងសុទិគ្នាវិក្ខុព្រមឲ្យពូដ

បើដូច្នោះ ញោមតែវបង្គាប់មនុស្សឲ្យធ្វើការុងខ្មែធំ១ ហើយឲ្យប្រឹក្សាក **នំង់**មាសឲ្យពេញ រួចផ្ទុកដោយ**រទេះ** យកទៅចាក់ចោលក្នុងកណ្ដាលខ្សែ **ឹក**ទន្លេគង្គា :ហតុអ្វីហុនជាអាត្វាថាដូច្នោះ គហថតី ៤ ព្រះថា (ទព្យទាំង ត្នឥតែមានដល់អ្នកណាហើយ សេចក្តីទ្វាចក្តី សេចក្តីគក់ស្ងួតក្តី សេចក្តី ព្រះរាមក្តី ការថែរក្សាក្តី តែងមានដល់អ្នកនោះមិនទាន ព្រោះតែឲ្រព្យ ភ្នំងនោះជាហេតុ (មើអ្នកយកមាស ជ្រាក់ទៅបាក់បោលក្នុងខ្សែទឹក ហើយ) សេចក្តីអន្តរាយមានក័យជាដើមនោះនឹងមិនមានដល់អ្នកឡើយ ។ កាល សុទិនដ៏មានអាយុពោលយ៉ាង៍នេះហើយ បិតាបេស់សុទិនដ៏មានអាយុ មានសេចក្តី រោមនសុត្រចចិត្តថា ហេតុដូចម្តេច បានជាលោកសុទិន្នជា နှေ့ဧးကေလဏ<sup>®</sup>န်းနေး ၂ ခြားနောင်္ခန် တို့ စားလလ်လုံစို့နှင့်မာနေကဏ္ မေတ conlarge v ហាconlarge v ហាconlarge v ហាconlarge v conlarge v conlargeបើដូច្នោះ នាងឯងជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តបេស់សុទិន្នកូនអញ នាងធ្វើ ដុចម្ដេចនឹងឲ្យសុទិន្នកូនអញធ្វេតាមពាក្យនាងឯងបាន ស្រីបុរាណខុតិយិការបស់សុខិន្ទដ៏មានអាយុបានប្រវាន្បៈដើនទាំងពីររបស់ សុទិន្នដ៏មានអាយុហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងសុទិន្នកិត្តថា Hဖားပြုရေး ကောက်ပြုစိုးရှိတြက္ခရီဖားမေ $\hat{m{v}}$  ကြေးကေရးနေတြမဟုက္ကေ $\hat{m{v}}$ **ទ្យាយណា** ស្រីអប្បរទាំងទ្យាយនោះមាន**្ទ្រង់(ទា**យប្រពៃដូចម្ដេចទៅ។

#### រិខយច់ដកេ មហាវិភង្គោ

ន ទោ អហ កក់ន់ អច្ជាន់ ហេតុ ត្រូញ ចេះយំ ចរាម៉ត់ ។ អ៩ទោ អាយស្មាតា សុខខ្លួស្ប ព្យាណខុត់យ៍កា អដ្ឋ-តក្ដេម អយ្យឲ្តោ សុខិញ្ញោ កក់ខិវា ខេត សមុខា ចតើតិ តេទ្ឋេ មុខ្មុំតា ប្រខា ។ អន្ទេសា អាយស្មា សុឌ៌ខ្មោ ចំតាំ ឃិតឧក្រេ ស ខេ កហ្ចត់ ភោជនំ នាគតុំ នេះ៩ មា នោ វិសេមយ៍គ្នាត់ ។ កុញ្ច តាត សុខិទ្ឋាត់ ។ អថាទា អាយស្មាតា សុខិទ្ធស្ប មានា ខែ ខំតា ខ អាយក្ខំ សុខិច្ចំ បល់ គេឧ ទានន័យេឧ កោជធំយែន សហគ្នា សន្ទប្បុសុំ សទុក្រសុំ ។ អុខសោ មាល់ស៊ី » មន្ទ្រីទាំ មាខា មាល់ស៊ីខ្ញុំ សុខិទ្ធំ កុត្តាវី ងុខិតបត្តទាល់ ស្នឧកេច ឥន តាត សុឌិច្ច គោ្ឋ អឌ្ឍ មហនុធ មហាកោត បហ្វុតជាន-រូបដេត បញ្ជាតិខ្លួចការណ៍ បញ្ជាជនជញ្ញាំ បញ្ជា តាត សុឌិន្ន មានយោវត្ថិត្តា ភោក ខ កុញ្ចុំតុំ បុញ្ញាធំ ច កាត់ ឃាញ់ ត់ ភាគ សុធិន្ទ ហីណយាវត្តិត្វា តោគេ ខ គុញ្ជអ្យ ខុញ្ញាធ៌ ខ គេហេស៊ីតិ ។

## វិតយប់ដីក មហាវិកង្គ

សុទិន្នកិត្តធ្វើយថា ខែប្អូនស្រី អាគ្មាធិនបានប្រើពិត្តព្រហ្មប្រ័យធម៌ដើម្បី ស្រីអប្បទាំងនោះទេ ។ វេលនោះ ស្រីបុកណៈខុតិយ៍ការបស់សុទិន្ន ភិក្ខុក៏នឹក ខោមនស្សតូចចិត្តថា តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ លោកសុទិន្នអយ្យបុត្រ **តែនៅត ហៅអញ ថា មួនស៊ី ១ ប៉ុណ្ណោះ ខេ ដូ ច្នេះ ហើយ ក៏ដែបដ់**រួលដេក ក្នុងទីនោះឯង ។ គ្រានោះ សុទិន្នដ៏មានអាយុទើបនិយាយពាក្យនេះនឹង ចិត្តថា គហបតី បើញោមមានកោជនគូរនឹងឲ្យទានអាគ្មាធានសុម្យោម ឲ្យទានមកចុះ កុំធ្វើអាគ្មាឲ្យលំបាកពេកម្យើយ ។ បិតាសុខិន្នធ្វើយថា សុខិន្តកូន កោជនាហាវនោះមាន សូមលោកនិមន្តធានចុះ ។ វេលា នោះ មាតាចិតារបស់សុខិន្នដ៏មានអាយុបានចាត់ចែងចង្កាន់ដ៏គ្នាញ់ពីសាវ ឲ្យសុទិន្នកិត្តដ៏មានអាយុធាន់ ដោយដៃខ្លួនឯង ។ សម័យនោះឯង មាតា វបស់សុទិន្នដ៏មានអាយុបាននិយាយនឹងសុទិន្នភិក្ខុនៅវេលាគានរួចហើយ លែងលូកដែទៅក្នុងបាត្រហើយថា ខែសុទិន្នកូន ត្រឹក្ខលនេះស្នុកសូម មាន e្រព្យប្រើន មានកោគ:ប្រើន មានមាស ជ្រាក់បរិបូណ៌ មាន គ្រឿង<sub>ឧ</sub>បក-រណ៍បរិបូណ៌ មានស្រាអង្គរបរិបូណ៌ នៃសុទិន្នកូន សូមលោកនិមន្តសឹក ចេញជាគ្រប់ស្ដមក និង៍បានប្រើប្រាស់នូវ ខេព្យសម្បត្តិទាំងឡាយផង ធ្វើបុណ្យឲ្យទាន៨ង សុទិន្នកូន សូមលោកនិមន្តសំកចេញជា គ្រហស្ត មក ហើយនឹង០ាយវាយនូវសម្បត្តិទាំងទ្យាយ ធ្វើបុណ្យឲ្យទានចុះ ។

សេតា សេត្ត មាន សេត្ត សេ

# យារាជិតភណ្ឌ ស**ិក្ខាបទទី១ អំពីសុទិ**ន្នភិក្ខុឲ្យពូជ

សុទិន្នក់តូ ខ្លើយថា ញោម សត្វាមិនអាចហាំន (ធ្វើយាំងនោះខេ)
អាត្វាត្រែកអរចំពោះតែត្រង់ប្រពីត្តព្រហ្មចំរិយធម៌ម្យ៉ាង ។ មាតារបស់
សុខិន្នក់ត្តដ៏មានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងសុខិន្នក់ត្តដ៏មានអាយុ
ជាតំរប់ពីដេងផង ។ បេ។ ជាតំរប់បីដងផងថា សុខិន្នកូន ត្រៃកូលនេះ
ស្តុកស្តូម មានខេព្យច្រើន មានភោគ: ចើន មានមាស ប្រាក់បរិបូណិ
មាន គ្រឿង ១ករណ៍បរិបូណិ មាន ស្រអេត្តរបរិបូណិ សុខិន្នកូន បើដូច្នេះ
សូមលោកអាណិត្ត នៅតែឲ្យពូជបន្តិចចុះ កុំឲ្យពួកស្តេចលិច្ចរីមករឹបជាន់
យត្វ ខេត្តសូវត្វ ជារបស់យើង ដែលជាត្រកូលឥតកូននោះឡើយ ។
សុខិន្នក់តូ ធ្វើយថា ញោម បើត្រាន់តែធ្វើកិច្ចប៉ុណ្ណេះអាត្វាអាចធ្វើឲ្យបាន។
មាតាសុខិន្នសូវថា សុខិន្នកូន ឥឡូវនេះ លោកគង់នៅឯណា ។ សុខិន្ន
កិត្តតបថា ញោម អាត្វានៅក្នុងពីព្រមហាវន ។ គ្រានោះឯង សុខិន្ន
ជំមានអាយុ ក៏ក្រាតបាតអាសនៈហើយចេញដើរទៅ ។

(១៧) ត្រានោះ មាតារបស់សុទិន្នដ៏មានអាយុ ហៅនាងបុកណទុតិ-យិការបស់សុទិន្នដ៏មានអាយុមកហើយខិយាយថា ម្នាលនាងកូនប្រសា បើកាលណានាងមានដ្យៅហើយ ផ្កាត់ឈាមរបស់នាងកើតឡើងហើយ នាងត្រូវប្រាប់ដល់ម៉ែ ក្នុងកាលនោះ ។ នាងបុកាណខុតិយិការបស់សុទិន្ន ដ៏មានពេយុ បានទទួលពាក្យមាតារបស់សុទិន្នដ៏មានអាយុថា ចាស់មែ ។

#### វ្តែយបំជិញ ។ វាពីប័យឧត្តិ

អនុសោ មាលជាលេ មាន្ទឹមរ៉េ ដែលឃន់អ្នកមួយ ឧ ចំរស្មេ ឧតុធី អហោសិ ឬចំ្នុសា ឧហ្បន្និ។ អ៩ទោ អាយស្មាតា សុនិន្នស្ប ពុរាណឧត្តិយ៍កា អាយក្មាតោ សុឌិន្នក្ប មានរំ ឯនឧកេខ ឧត្តនិទ្ឋិ អយៀ ជំជុំ មេ ៩៧១ ឆ្នំ ។ ខេចស្វ ដែ លេច អលគ្គារេន អលគ្គិតា បុត្តស្ប សុខិត្តស្ប ចំហា ម មេស្ត្ ឧសខា ខេត្ត មហ្គាំព្រះ មហ្គ័មន្ទ ។ រារុំ អយ្យេត ទោ អាយស្មាត សុខិទ្ធស្បី ជុវាហាន់ងូញ យ រោយស្មេតោ សុធិន្តស្ប មាតុយា បច្ចុស្បោសំ ។ អ៩ទោ អាយៈស្មីនោ សុខ្ញុំខ្មុំស្បី សុខា អាយៈស្មីខោ សុខិត្តស្ប ពុរាណឧុតិយ៍កាំ អាខាយ យេខ មហាវិទំ ယေလးလည္ လုဒ္ငိုင္ဆာ ဧရပ္ေနာင္ကိုင္ခ် ဒုပ္ပည္ထိုင္ခ်စ္မွာ អាយុស្ព្ញ សុឌិន្ន្ ឯតនយេច ឥន់ តាត សុឌិន្ន្ តោល អញ្ជ មហន្ទន់ មហាកោត បហ្វុតជាតារូបជេត បហ្វតវិត្តបការណ៍ បហ្វតជជជញ្ជាំ លញ្ញា តាត សុធិ៍ឆ្ន ហ៊ីលយាវត្តិត្យ ភោតា ១ កុញ្ចិតុំ បុញ្ចាធិ ១ ភាតុំ រាល្ ទុំ ខាន សុខ្ទី ស្នេះ សារន្តិទាំ មោខេ ខ ដល់ សារី

#### ខ្មែលបំណុខ ក្នុងបំណូនរិ

ល់ដាប់នោះ នាងបុកណៈខុត៌យិការបស់សុខិនដ៏មានអាយុ មិនយុវប៉ុនាន នាងក៏មានរដ្ឋ ផ្កាគឺឈាមនៃនាងនោះក៏កើតឡើង ។ ទើបនាងបុរាណៈ နှေရိယ်ကြေးလည်ညှန်နွှင်းမာဒကယု ဌာဒ ဌာပမာရားလည်ညှန်နွှင်းမာဒကယှ យាងនេះថា ម៉ែ រ៉ូមានដេរូប្រើយ ផ្កាគឺយោមរបស់រំក្រឹតហើយ ម្នាលនាងកូនប្រកា បើដូច្នោះនាងឯងប្រដាប់តាក់តែង ដោយគ្រឿងអលង្ការឯណា ដែលជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តបេស់សុទិន្ទកូន (យើង) នាងឲ្យរប្រជាប់តាក់តែងដោយគ្រឿងសម្រាប់ស្អិតស្អាងនោះចុះ ។ នាងបុកណៈខុតិយិការបស់សុខិន្ទដ៏មានអាយុ បានខទួលពាក្យមាតារបស់ សុខិនដ៏មានអាយុថា ០ាសម៉ែ ។ លំដាប់នោះ មាគារបស់សុខិនដ៏មាន អាយុ ក៏នានាងបុរាណខុតិយិការបស់សុខិន្នក៏មានអាយុច្យប់ទៅកាន់ [ភ្ជ មហាវនដែលសុទិន្នភិក្ខុនៅនោះឯង លុះចូលទៅហើយ ក៏បានពោលនូវ ពាក្យនេះ និងសុរិន្នដ៏មានអាយុថា មាលសុទិនកូន ត្រឹក្សានេះសកសម បាន [៖ ព្យុ ច្រិន មានរបស់ស [មាប់ ប្រើប្រាស់ ច្រិន មានមាស [ជាក់ (ច្រិន ម្នាលសុខិន្ត្ត អ្នក ត្រឡប់មកដើម្បីហ៊ុនគេខ កគង់នឹងបានបរិភោគ នូវកោគសម្បត្តិផង ធ្វើបុណ្យទាំងទ្បាយផង ទាល់សុខិន្តកូន អ្នក ត្រវៀត-ទ្បីបម្មកកាន់ហ៊ុនគេខ្ពស់ គ្រហស្តវិញ ហើយបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិផង

# បារាជិតកណ្ឌេ បឋមសិក្សាបទស្ស សុទិន្តដឹងកទាន់

ជុញ្ញាធិ ៤ គារេសស៊ីស្ ។ អត្ត ខ ជុំស្សាញាធិ ខ វ៉ុំស **សាត្ត អង្គរយោ អសុ ( )** សិលី ឧប្រក្នុង រ ៩ង្គភាគរិ ទោ ។ បេ ។ ឥត៌យម្បី ទោ អាយក្សា តា កុំធំខ្លួក្ស សេខា មាល់ស័ឌ មន្ទ្រី វាឧឧប្ខេ ឋុច ខាឧ សុធិន្ឌ កាល់ អឡុំ មហនុធំ មហាភោក បហ្វុត-ជាសុម្រាជត បហ្វុតាត្តបការណ៍ បហ្វុតជនជញ្ញា គេឧហ្ តាត សុធិច្ច ពីជត់បំ នេហ៍ ស នោ អបុត្តតំ សាចនេញ ហ៊ុចព្រៃ អត្ថសារ សេស្ត្ ។ វាខំ ទោ ខេ អម្ម សត្ថា ភាតុភ្នំ ពុរាណខុត៌ចំតោយ តាហាយំ កហេត្វា មហាវនំ អជ្ញោតាមោត្វា អព្យេយ ខ មន្ទាពនេ អសន្តព្រម្យេ ជំងប្រ-ឧុត៌យ៍តាយ តិត្តតំ មេដុធ៌ ជម្មុំ អភាពាមេសំ ។ សា គេខ កញ្ញុំ កណ្តាំ ។

(០៨) កុម្មា នេក សន្ទមនុស្សាប់សុំ និរត្តនោះ ។ កោ កិត្តសង្ខៀ និកនីនកេ សុនិច្នេន កាលខ្លួបុគ្គេន អពុនិ ឧប្បានិតំ អានីនកេ ឧប្បានិតោតិ ។

# ញរាជិតកណ្ឌ សិក្ខាមុខ ១ អំពីសុខិន្ទ្រពិត្តូឲ្យពូជ

ធ្វើបុណ្យទាំងទ្យាយផង ។ សុខិន្នតបថា ញោម អាត្មាសិកមិនកើតខេ **หลายิธ** โดย พื้กเจ หลา เธิ หมาโล โบ โตล โด บุ ซา้ เพลย ๆ ยา ลา របស់សុទិន្នដ៏មានអាយុ បាននិយាយនឹងសុទិន្នដ៏មានអាយុ អស់វារៈ 6-៣ ដងហើងនេះថា នៃសុទិន្នកូន ត្រកូលនេះស្មកសូម មាន (ទព្យ ទីតាប់ចិត្តច្រើន មានធនធានស្រាវអង្គរច្រើន នែសុទិន្នកូន បើដូច្នោះ អ្នក ចុះ ទៀត មាន ត្រូវ ចុះ កុំឲ្យពួកស្ដេចលិច្ខាមករែបយកសម្បត្តិ (ទេព្យយ៍ន៍ ដែលជា ត្រកុលឥតក្លុនទៅបាន ។ សុទិន្នធ្វើយថា ញោម អាគ្មាអាចធ្វើ គិច្ចនេះជូនបាន ហើយក៏ចាប់ដែនាងបុរាណខុតិយិកា គៀកចូលទៅកាន ក្រែមហាវន យល់ឃើញថាមិនមានទោសព្រោះសិក្ខាបទព្រះអង្គមិនទាន់ ជានបញ្ជាត់ ហើយញ៉ាំងមេថុនធម្មឲ្យសម្រេចដោយនាងបុរាណទុតិយិកា អស់ការៈ ញ ដង៍ នាងក៏មានគក៌ដោយមេថុនសេវនៈនោះ ៗ

(១៨) កុម្មទៅតាទាំងទ្បាយ ក៏ញ៉ាំងសំឡេងឲ្យពុទ្ធរ៉េឡើងទៅថា ម្នាលគ្នាយើងទាំងទ្បាយ ពួកកិត្តមិនដែលវិកវរ មិនដែលមានទោស (ឥ-ឡូវនេះ) សុទិន្នកលន្ទបុត្រធ្វើសេចក្តីវិកាវនេងខោសឲ្យកើតឡើងហើយ ។

## វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

កុម្មាន នេងនំ សន្ទំ សុត្វា យកម្មហាងនិកា នេង មានិតថមស័ប្រមាំ ខារឌ្មមា ខេង ៤៦៦ នេក តុសិតា នេក ខំម្នាន់កើ នេក ប៉ុខេម៌្មត. រុស្សង្គី នេង (២សិយាញ្យ នេង មន័ឧឋអាំរៈ ឋេសុំ ជិះត្រូនោ វត កោ ភិក្ខុសង្ហែ ជិកនឹះ ខណ្ឌ សម្ពាធិន ឧល្សិតនៃង អង់ច នតិបន្ទុ អាឌីជវ៉ោ ជុញ្ជាធិតោត ។ ឥតិហ តេជ ១លោជ ကောင် နေသါမီးငေ ကာန မြည်းကေတာ့ မှားသော် អ្នក្ស ១ មុខស មាល់ទាំខេ មាំខ្លឹករិ ត់ឯហាន់អ្នក្ខុខ អក្សិ ឧដ្ឋភាព ត្រូវ ក្នុង ភស្ប សក្រស្ប ១៩គោត់ សាម អត់សុ សល្សា សុខិត្តប្រហល់ខំងួញ្ចុំ មាន មុខ្នាំ ហតាត់ នាម់ អត់សុ អាយស្នាតា សុធិច្ចស្នាពីជគាៈ រំតាត់ ಐាម អត់សុ ។ តេ អប នេ សម យេ**ជ ខុ**កោ អការឃ្មាំ អនការយំ ខក្ខាំត្វា អហេត្ត សញ្ជាក់សុ ។

# វិតយបំពីក មហាវិកង្គ

**ហតុម្មហាកជិកាទៅភាទាំង**ទ្បាយ ពុស់ឡេងកុម្មទៅភាទាំងនោះហើយ កញ្ចាំងសំឡេងឲ្យឮឡើងទៅ ពួកទៅតាជានគាវតិង្ស យមា តុសិតា និញ្ទវតិ បរនិម្មិតវេសវត្តិ (រហូតដល់) ពួក(ពហ្ម (បានពុសំឡេងតៗ គ្នាមក ហើយ) ក៏ញ៉ាំងសំឡេងឲ្យពូឡើង១ ទៅថា ម្នាលគ្នា យើងទាំង កលន្ទបុត្រ មកធ្វេរសចក្តីកែវរនិងទោសឲ្យកេតឡើងហេយ ។ សូរសញ្ចុ (ឃាងនេះ) ក៏ពុកង៍ពេងឡើងទៅដកបដល់ព្រឹហ្មលោកដោយ ១ ១៣: ទរំពេចនោះឯង ។ គ្រានោះ នាងបុរាណខុតិយិការបស់សុខិន្នដ៏មាន អាយុ អាស្រ័យគភិនោះកាន់តែចាស់ទៀតជាលំជាប់ ទើបសំរាល់នូវកូន បែសមួយ ។ លំដាប់នោះ ពួកសំឡាញ់សុទិន្នដ៏មានអាយុ បានតាំង ឈ្មោះទារកនោះថា ពីដក បានតាំងឈ្មោះនាងបុរាណខុតិយិការបស់ សុទិន្នដ៏មានអាយុថា ពីដកមាតា បានតាំង ឈោះសុទិន្នដ៏មានអាយុថា ពិជកបិតា ។ លុះដល់សម័យទាងក្រោយមក អ្នកទាំងពីវរនាះ ចេញចាក់ផ្ទុះហើយប្លូសក្នុងកេទជាបុគ្គលអ្នកមិនមានប្រយោជន៍ដល់ការ ងារក្នុងផ្ទះហើយបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវ ព្រះអរហត្តផល ។

## បារាជិពកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្សុ សុទិនវិប្បដិសាជា

(០៩) អុខ្សេស មាណហ៊ីខ្មេស পុឌ្ធទីហ៊ី អស់នេះ ក្តេញ អហុ ប្រែក្រុំសារេ មហភា នៃ ខេ ខ នៃ မေ လာက ရုတ္နွံ ကေမ ေက် ေမ က်လန္ပံ ကောက် ည်း ကျောက္ကားက ဆေမွာ်ငါးဟာ ပေရှင်းရှာ ဘလေးကွီး ဟာဒင်း<sup>†</sup> បរិបុណ្ឌ បរិសុន្ធ ច្រហ្មបរិយ៍ បរិតុន្តិ ។ សោ តេនៅ ត្តត្តេខ្នុំ នេះ វិទ្យុឌិសាវេន តំសេ អមោសិ ហិសេ ខ៍ជិយ្យេ ខំជិញ្ចាំជិញ្ចាំមេឌាមេ ឧឧច្ សន្តតត្តា អន្តោមនោ ល័នមនោ ឧុគ្គិ ឧុម្មនោ រូពេរីឌ្មហរុ ឧឌ្យាយ្ ឯ អនុសេ មាល់ ទៅមេ មាន្ទឹមបាំ សហាយកា ភិក្ខុ អាយស្នំ សុធិឆ្នំ ឯតឧកេចុំ ត់ នៃ នៃ មាន្ត្រ ក្រារ មន្ត្រិត ក្រារ ក្រាអា ជមានិត្សប្រា រូជាមានិត្សប្រហា និធ្វីស្រា ចរិយោធាតោ សោធាន៍ គ្នំ ឯកចេរ កំសេ លូទោ ខ្លែក្រ និត្តិសាធិន្ត្រាម ខេត្ត មាន ខេត្ត

# បារាដិកកណ្ឌ ស៊ិក្ខាបទទី ១ អំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយរបស់សុទិន្នភិក្ខុ

(១៩) គ្រានោះ សេចក្តីសង្ស័យនឹងសេចក្តីក្តៅក្រហាយស្វាយ ក្រោយ ក៏កើតមានដល់សុខិន្ទដ៏មានអាយុថា អាគ្នាអញពេញហៅ ជាឥតលាក លាកមិនមានដល់អាត្មាអញ េ ភាពជាមនុស្ស ពេញ ហៅអាត្មាអញចុនដោយអាក្រត់ មិនមែនអាត្មាអញ បានដោយល្អទេ ដោយហេតុអាត្វាអញ បានបួសក្នុងធម្មានិយ ដែលព្រះសាស្តាឲ្រន៍ ស់ដែនដោយ ប្រពេលនៃខេះ ហើយមិនអាចដើម្បីប្រពិត្តព្រហ្មពិយធម៌ ឲ្យបរិហ្គណិ បរិសុទ្ធ ដរាបដល់អស់ជីវិត ។ ញោះសេចក្តីសង្ស័យនឹង សេចក្តីក្តៅក្រហាយស្តាយកោយនោះឯន៍ សុទិន្នក៏ទៅជាស្គមប្រជកមាន សម្បុរភា ក្រក់កេតទៅជាកោតលឿងស្វេកស្វាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ មានចិត្តក្រៀមក្រិទ្រម័ងទ្រមើយ កើតទុក្ខតួចចិត្តទឹកស្ដាយក្រោយសញ្ជប់ សញ្ជីង ។ លំដាប់នោះ កក្ខុទាំងទ្បាយជាសំទ្បាញ់របស់សុទិន្នដ៏មាន ព្យាយុទ្ធនេះ យាយពាក្យនេះនឹងសុទ្ធិន្នដ៏មានអាយុថា អាវុសោសុទិន្ន កាល ពីដើមលោកមានសម្បុរល្អ មានឥន្ទ្រិយពេញលេញ មានសម្បុរមុខដ៏ថ្វា មានសម្បុរថ្ងៃស្រស់ផ្លូវ៨ន៍ល្អ ឥឡូវនេះលោកទៅជាស្គមសៅញ្ជ មានសម្បារអាក្រក់ ភេតរោគលឿងស្ដេកស្ដាំង មាន១៩រវាមដោយសរេស

## វិនយប់ជំពា មហាវិកង្គោ

ងទៀតយេ ភូឌតយេ ខ់យ៉ឺ ខ់តិយេ រូវិន្ទឹមបរ ရရီပါကန္ မာရီ **(ဃ ခဲ့** ဗာန်မာ မာရီဇာဇီ អនកាតោ ត្រុំហ្មចាំឃំ ចាស់តំ ។ ជ ទោ អហ សារុសោ អនុភាព (១១១១ ខេត្ត អង្គ ទេ စာစက္ မွ် (၈) ကန္နာ ပုဂ္ဂလာရန္တာယီကာယ မေရးက ឌឝោំ ឧត្យមា្រមា ២មាំ គណី មារុមោ មស់ខេរ ក្សាល់ អស់ រូពីនុមាលេ មហេម ខេ ខេ ខេ ខេ នេ ហាង ខ្មែរខ្ញុំ នេ នេ ន នេ មេ សហខ្ញុំ យោល រាំ ក្សាក្ខាតេ ជម្នាំ៤យេ បព្វជិត្តា ជាសក្ដី យាវជីវ ចាំពុណ្ត ចាំសុខ្វ ត្រូញចាំយំ ចាំគុន្តិ ។ អល់ ហាំ re ಕುಳಳು ಕೃತ್ತತ್ತಿ ಆಟ್ಟಿಪಿದು **ಕೂ** ಕುವಿತ್ರಳುಗಡ က္ ေနာ့ ၅ႏ ကေယာင္သြား အဆိုေတာ့ အေနာ္မွာ-နာ့နာ် ယားင်း စာစုလ္ကိ စာနာ်ခဲ့ စြည့်စာတ် စာခုံ

໑ ຊີ. ໝາບໍ່ ກະຊຸ້າ ອ. ໝາກໍ່ ງ

# វិនយចិដិព មហាវិភង្គ

មានចិត្តក្រៀមក្រិទ្ធិង៍ទ្រើមយ កើតទុក្ខភូចចិត្តក្រៀតហាយសញ្ជប់ សញ្ជឹង ម្នាលអាវុសោសុទិន្ន លោកមិនសុវៈ(តែកអរហើយចេះតែ១ ប្រព័ត្តព្រហ្មរិយធម៌ទៅខេឬអ្វី ។ សុខិទ្ធធ្វើយគបថា នែលោក ដ៍មានអាយុ**ព៌ង**ឡាយ ១ំមិនមែនមិន តែកអរ ហើយ ចេះតែ ១ំ ប្រពឹត្ត ព្រហ្មព្រធ្នេច ១ មានធ្វេចមេ គ្នាសេលមេជនធម្មន៍ង ស្ត្រាណទុតិ. ထဲက မျာလဆုံးလာ ကိုန် ဈာဇာ ေလောင္ဂ်ီလန်းျပန္ခ်ီန်းလောင္ဂ်ီလွာလား ကြေလာ ត់កេតមានដល់១ នោះឯងថា អាត្មាអញពេញហៅជាឥតលាក មិនមានដល់អាត្មាអញទេ ភាពដាមនុស្សពេញហៅអាត្មាអញជានដោយ អាក្រភ មិនមែនអាត្ថាអញ បានដោយល្អ ទេ ដោយហេតុអាត្ថាអញ បានប្លូសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះសាស្ត្រ (ខង់សំដែងដោយ ប្រពៃយ៉ាងនេះ เท็พษรทธเนีย์ ซิด็ลดีตทธเพลง โรชเช็พ ธรหรั สมถ ដល់អស់ជីវិត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយជាសំឡាញ់ក់និយាយថា អាវុសោ សុទិន្ន លោកហួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះជ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែន ស្គេះហ៊េយ យ៉ាង៍នេះ  $\theta$ និអាចដើម្បីប្រែត្រឹត្តត្រហ្មចរិយធម៌ ឲ្យបរិសុទ្ធ ពេញលេញ ដnoដល់អស់ដីវិតពុខ ព្រោះមេថុនធម្មសេវនគិច្ចណា

បារាជិតតណ្នេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញាត្តិ

ឧឧ អាវុសោ ភត់តា អនេតាមវិយាយេខ វ៉ាតាយ ឧម្មោ ខេស់តោ នោ សភគយ វិសយោគយ ឌុស៊ា នេសុខោ លេ សុវសសល្ល ឯង សុខ សាតាយ ខេតេស្សសំ វិសំយោតាយ ជម្រេ ខេស់គេ សំយោតាយ ខេតេស្សសំ អនុទានាជាយ ជាត្ម ខេស្មា សន្ទានាជាយ ចោតអា្ត្រ ឧឧ អាស្រែ ភភាតា អនេតាហយន រាការិកតាយ ជម្នោ ខេស់តោ មនធំម្មឧសយ

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី១ សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាដំបូង

មាលអាវ៉ាសា មេថុនធម្មសេវនកិច្ចនោះ ល្មមិ្យលោកសង្ស័យ ល្មមិ្យ ស្វាយ កោយមែន ហ្គលអាវុសោ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ(ខ្មែ សំដែងហើយដោយអនេកបរិយាយ (សុទ្ធតែ) ដើម្បីឲ្យប្រាសហករាគ:មិន មែនសំដែនដើម្បីឲ្យប្រកបដោយវាគ: ទេ ធម្មដែលព្រះអង្គសំដែនហើយ ដើម្បីឲ្យប្រាស់ ហេសជាគ្រឿងប្រភប មិនមែនសំដែងដើម្បីតែមែរ เฟรกลิเพพตาเโครื่น โบลบเจ ตอเนพโลงในสเพ็บ เนียรี មិនឲ្យប្រកាន់មាំ មិនមែនសំដែងដើម្បីឲ្យប្រកាន់មាំទេ (ក្រែងដូច្នេះ) មិនមែនឬ នៃអាវុសោ ត្រង់ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្មែរសំដែង ហើយ ដើម្បីឲ្យប្រាសហភាគ: លោក ត្រឡប់ជាយល់ក្នុងធម៌នោះថា ប្រកបដោយវាគ: ទៅវិញ ត្រង់ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគ់ខ្ពង់សំដែង ហើយ ដើម្បីឲ្យជ្រាសហភកលេសជាគ្រឿងប្រឹកប លោកត្រឡប់ ជាចូលចិត្តតម្រាំទៅរកកិលេសជាគ្រឿងប្រកបទៅវិញ ត្រង់ធម៌ដែល ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ទង់សំដែងហើយ ដើម្បីមិនឲ្យប្រកាន់មាំ លោកទៅ ជាច្ចល្បិត្តថាឲ្យប្រកាន់មាវិញ ម្នាល់អាវុសោ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះ តាគ ទ្រង់សំដែង ហើយដោយអនេកបរិយាយ ដើម្បី ជ្រុសហករាគ: ធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រង់សំដែងហើយ ដើម្បីញ៉ាំញីន្ទូវសេចក្តីស្រឹង

## វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

ភ្នំសុះ ពេល មាលល់សង់ដាំ២ ខេត្ត នេះ នេះ ភាព តស្លាក្ខាយាយ វិពតាយ នំពេទាយ ន់ព្យានាយ នម្មោ នេស់តោ ឧឧ អាវុសោ ភពវតា អនេកទេវិយយេឧ តាមាន មេហាន អក្កាត់ តាមសញ្ជាន់ បញ្ជា អក្ខាតា ភាមម៌ទាសានំ បន់វិលយោ អក្ខាពោ ភាម-វិតក្តាធំ សមុឡាតោ អក្តាតោ តាមបរិខ្យាហាធំ វ៉ូប-សមោ អក្តាតោ ខេត់ អាវុសោ អប្បសញ្ជនំ វា បសាធាយ បសញ្ញនំ វា តិយោកវាយ អ៩ទ្វេទំ អាវុសោ អ្នត់មាននេះ មេរុំ អ្នត់មានកា ឧមានិខេស់ អាយក្មខ្ពុំ សុជិខ្ញុំ អនេកម្យិយយេធ វិកមេាំត្វា កកវតោ ឯតមត្ត ភាពេចរត់ ។

#### វិតយប់ដក ចហៈវិភង្គ

ដើម្បីកំពាគ់បន់ខ្ញុំសេចក្តីស្រែកឃ្វានគ្នងកាប ដើម្បីដកចេញនូវសេចក្តី តាល័យក្នុងតាម ដើម្បីផ្តាច់បង់ឲ្យវដ្ត: ដើម្បី«ស់ទៅនៃតណ្តា ដើម្បី តានពត: ដើម្បីនិរោធ ដើម្បីព្រះនិញ្វាន (ក្រែងឥ,ច្ចេះ) បិនមែនថ្ម ម្នាលអាវុសោ ករិយាលះបន់នូវកាមទាំងទ្បាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ[ឲ្ង សំដែងហើយ ការកំណន់ដង់នូវសេចក្ដីសំគាល់ក្នុងកាប (ពុះអង្គកំចុន សំដែងលើយ កិរិយាកិចាត់បង់នូវសេចក្តីស្រែកឃ្វានក្នុងតាម ព្រះអន្ត កំណុនសំដែងលើយ· ករិយាដកចេញនូវសេចក្តីគ្រឹះរិះក្នុងកាម**ទាំ**ងឡាយ គឺព្រះអង្គបានសំដែងហើយ គិរិយាចូលទៅរម្វាច់នូវសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយ អន្ទុះអន្ទែងក្នុងតាមទាំងឡាយ ក៏ព្រះអង្គបានសំដែងហើយ ដោយអនេត ចរិយាយ (យ៉ាង៍នេះ) មិនមែនឬ ម្នាលអាវ៉ុសោ កម្មដ៏លាមករបស់លោក មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីដែះថ្នាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ ដែះថ្វានោះខេ មិនមែនដឹកនាំជនដែល ដែះថ្វាហើយ ឲ្យវិធីវិតតែដែះថ្វា ទ្បើងទេ ម្នាល់អាវ៉ុសោ កម្មដ៏លាមកបេសលោកនេះ វមែងដឹកនាំសេចក្ **មិន**ជ្រះថ្វា ឲ្យកើតមានដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជែះថ្នាទៅឡើយ ដឹកនាំដនទាំងឡាយ១៖ដែលដែះថ្នាហើយឲ្យទាស់ចិត្តគំនិតទៅវិញទេតើៗ លំដាប់ទោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏តិរដៀលសុទិន្នដ៏មានអាយុដោយអនេកបរិ-យាយ ហើយនាំគ្នាក្រាចទូលនូវសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ

# បារាជិតកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិ

(៤០) អ៩ទោ ភគវា ៧៩ឡី ជំនានេ ៧៩ឡី បការណេ ភិក្ខុសម្ប៉ា សន្និទាតាមេត្វា សយុស្ន က်င္တာ့ ငန္ဝင္တဲ့ မာင္တဲ့ မွား ခဲ့ မ်ာင္တာ ငါးမွာ စည္တယ္။ ត្លាយ មេដុធ ឧញ្ញុំ បដ្ឋសេរស៊ីត្<sup>(0)</sup> ។ សច្ចុំ ភគក់ត ។ កែហើ ពុខ្លោ ភគក អនឧុទ្ធាំក់(២) មោភាស្ន្ត អេច មេសាត្រ អ្នាវត្ស អមាវិធាហាយ ទេសាភាស្នា អេសាវិធាហាយ មយន្តិញ មទះហោញ ២៩ ស ២៩ ខ្មុំ គោសស់្ម រា, សាយយន ឧតីរួចកោ ឧដិទ្ធា ច មយ្មីមាំក្ យាវដីវ ខាំមួយ ខាំសុខ្វំ ត្រូញខាំយំ ខាំតុំ ឧត្ មហា មោយពុំស អនេក្សាយាយេន វិវាតាយ ឧម្មោ ខេស់តោ ខោ សំយោកយ អនុទានាជាយ ឌម្មោ ខេស់តោ ពោ សធ្យាខាលាយ ឥត្ត្លាប តុំ តាយ ខេតេ់ស្បស់ វិសយោតាយ ខម្មេ ខេស់តេ

ទ នុ, បដិសេរីតិ ។ 🦛 យេកយ្យេន អនគុប្តទិយុត្តិ ជាហេ ទិស្សតិ ។

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី១ សេចក្តីបញ្ញាត្តិងាដំបូង

(๒๐) เโตระเป็นเอะ เโตระน์เก็บเละ โตระน็ครโตรภาสตัว ្រៃជុំភិក្ខុសឡូ ហើយត្រាស់សូរសុខិន្នដ៏មានអាយុភ្នុងកាលនោះថា សុទិន្ន ព្ទុឋាអ្នកឯងសេពមេថុនធម្មនឹងនាងបុរាណខុតិយិកា ពិតមែនឬ។ សុខិន្នកែបទូលថា សូមទានពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ[ខ្ពង់តិរ ដៀលថា នៃមោយបុរស បាបកម្មដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនសមគួរ មិនត្រាំ **ំ**នង៍ មិន ត្រវថែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ នែមោ-ឃុំពុរស គួរបើដែរ អ្នកឯងបួសក្នុងធម្មវិន័យដែលតថាគតសំដែងលើយ ដោយ ប្រពៃ ហាំងនេះ ត្រុំ ទ្វាំង ទៅជា ប្រព្រឹត្ត ព្រហ្មពិធធម៌ឲ្យបរិសុទ្ធ ពេញលេញដnបដល់អស់ជីវិតមិនកើត នៃមោយបុរស ធម៌ដែលតថាគត ស់ដែងលើយដោយអនេកបរិយាយ (សុទ្ធតែ) ដើម្បីប្រាសចាករាគ: មិន មែនដើម្បីប្រកបដោយវាគ: ទេ ធម្យីដល់តថាគតសំដែងហើយ ដើម្បីឲ្យ ប្រាស់ ភាព សេស ជា គ្រឿង ប្រកប មិនមែន សំដែង ដើម្បីត ម្រាំ ទៅវិ គិលេសជាគ្រឿងប្រកបទេ ធម៌ដែលតឋាគតសំដែងហើយ ដើម្បីមិនឲ្យ ប្រកាន់មាំ មិនមែនសំដែងដើម្បីឲ្យប្រកាន់មាំទេ មិនមែនឬ មាលមោឃ-បុរស តែង័ឌម៍ដែលតថាគតសំដែងហើយ ដើម្បីឲ្យប្រាសចាកពគ: អ្នកជំងឺ តែឡប់ចូលចិត្តក្នុងធម៌នោះថាឲ្យប្រកបដោយកគៈវិញ តែងធម៌ ដែលត្រាគតសំដែនហើយ ដើម្បីឲ្យប្រាស់ បានកំលេសជាគ្រឿងប្រឹកប

## វិនយប់ដកេ មហាវិភស្តោ

ស់យោតាយ ចេតេស្សសំ អនុទានានាយ ជាម្ន នេស់តេ សន្ទាធានាយ ចេតេស្បូសុំ ននុ មហា មោលព្យំស អនេតាព្យាយាន វាការាកាយ ឧម្មោ នេះសំតោ មនៈខំម្មិននាយ ចំទាស់វិនយាយ អាលយ-សមុខ្យាតាយ ដដ្ឋបញ្ជេញ តណ្ឌេត្តយាយ វិវាតាយ ធំពោទ្ធ ធំត្វាស្ថា ខុស្មា នេសិត្តា ឧធ្ម មហា មោយបុរិស អធេតាបរិយាយេធ ភាមាធំ បញាធំ អក្វាត់ ភាមសញ្ជាន់ បរិញ្ញា អក្វាតា ភាមប់បា-សាន ខដ្ឋានយោ អក្ខានោ កាមវិតក្ដាន់ សមុត្យាតោ អយ្ញាតោ យាគតរួចរ៉ាល់ចុំ ជ្នៃភាគោ អយ្លាខោ រុវទើ មោយបុរិស អាស៊ីវិសស្បៈ ឃោលវិសស្បៈ ឲ្រេ អត្តជាតំ បក្ខំតំ ជ ត្យេ មាតុតាមស្ប អន្តជាតេ អន្តជាតំ បក្ខិត្ត

# ិនយប់ជា មហាវិភង្គ

អ្នកឯង ត្រឡប់ជាចូលចិត្តថា ឲ្យប្រគប់ថោយកំលេសជាគ្រឿងប្រាប វិញ ត្រង់ធម្មដែលតហគត់លេំដែងហើយ ដើម្បីចិនឲ្យប្រកាន់មាំ ឯងតែខ្យប់ទៅជាចូលចិត្តថាឲ្យប្រភាន់ទាំវិញ នែមោយបុរស ដែលតថាគតសំដែងលើយដោយអនេកបរិយាយ ដើម្បីឲ្យប្រាសចាត ทล: ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយ ដើម្បីញាញីនូវសេចក្តីស្រឹង ដើម្បីតំខាត់បង់នូវសេចក្តីស្រែកឃ្វានក្នុងកាម ដើម្បីដកចេញនូវសេចក្ត អាល័យក្នុងកាម ដើម្បីឆ្នាំចបង់នូវដែះ ដើម្បីអស់ទៅនៃតណា ដើម្បី ជ្រាសចាកដម្រេក ដើម្បីលែត ដើម្បីព្រះនិព្វាន មិនមែនឬ មោឃបុរស ករិយាល៖បង់ខ្លុវតាមទាំងឡាយ តថាគតចានសំដែងហើយ ការកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកាមទាំងឡាយ តថាគតបានសំដែង ហើយ កិរិយាតំបាត់បង់នូវសេចក្តីស្រែកឃ្វានក្នុងតាមទាំងឡាយ តថា -គត់ជានសំដែងហើយ កិរិយាដកចេញនូវសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងកាមទាំងឡាយ តឋាគតបានសំដែងហើយ តិវិយាចូលទៅវេទ្វាម៉ន្ទ/សេចក្តីក្តៅក្រហាយ ក្នុងកាមទាំងទ្បាយ តថាគតហ៊ុនសំដែងហើយ ដោយអនេកបរិយាយ មិនមែនឬ ម្នាលចោឃបុរស អ្នកឯង៍ដាក់អង្គជាតទៅក្នុង៍មាត់អាស៊ីរពិស ជាសត្វមានពិសត្វៀវគ្នា ប្រសើរជាងអ្នកឯងដាក់អង្គជាគរថាក្នុងអង្គជាគ

# បារាជិកកណ្ដេ ចបមសិក្ខាបទស្ស ចប់មច្បញ្ញវិ

ប្រទេស គេលាម្នាំ មាន មន្ត្រាស់ បក្ខិត្ត ជ ត្រៅ មាតុតាមក្សា អង្គជាគេ អង្គជាត់ បក្ខំតំ វា ខេ មោយបុរិស អន្តារកាសុយា អាជិត្តាយ សម្បីជួល់តាយ សញ្ជោតិភូតាយ<sup>(a)</sup> អន្តដាត់ បក្ខិត្ត ជ ត្វេ មាតុតាមស្ប អន្តជាតេ អន្តជាត បក្តិត្ត ត ត់ស្ប ហេតុ តតោធិធាធំ ហ៍ មោយហុស មរណ៍វា ភ្នំក្នេញ មាហេមត្ត វា ឧុក្ខំ ជ ត្វៅ តប្បច្ចុំហ កា-យក្សា គេខា ១ ខែសា អាមាយ ឧក្កត់ វិធិខាត់ ធំរយំ និតតម្លើលាំ មុខេត្តខ្លួន សា សេ សេ សេ សុំ ស ២៣ សារី កេខា ថា មរណា អចាយ់ ឧក្គំ រិធិចាត់ និយេំ ဒဓឧင္မြေကါ ဆည္ဆီ သေရ ဆို ေနာက္အင်္မက ကို ဆို អសន្ទម្ម តាមជម្ម ស្រែលជម្មុំ ឧុដ្ឋហ្ ជុំឧកាន្តិតាំ រសស្ប៍ ខ្វល់ ខ្វល់សមាបត្តឹសមាបជ្ជិស្សស់ ពហុច្

ទ យេកយ្យេន សង្ខោតិភ្នូតាយាគិ បាហ៉េ ទិស្សតិ ។

เชស์อเลุโลเอชิรใชเพ้าเอ็พ เอาพชุเพ អ្នកឯន៍ដាត់អន្តជាត ទៅក្នុន៍ មាតពស់វភ្សាល់ មង្គ្រីជាតដែលអ្នកឯងដាក់ទៅក្នុងអង្គជាតរបស់ មាតុ គ្រាមមិន ប្រសើរឡើយ មោយបុរស អ្នកឯងដាក់អង្គជាតទៅក្នុងគំនរ រធ្វើកគ្នេងដែលចេះភ្វឺ ច្រាលរន្ទាល់ ប្រសេរជាង អង្គជាតដែលអ្នកដាក់ទៅ ក្នុងអង្គជាតរបស់មាតុ នាមមិន ប្រសើរឡើយ ហេតុអ្វី បានជាតថាគត ទោឃបុរស ព្រោះថាមនុស្សដែលជាត់អង្គជាតទៅក្នុង ពោលដុចោះ គំនររងើកភ្លើង គ្រាន់តែដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ថ្មដល់នូវសេចក្ដីឲុក្ដ្ឋប្រហែល នឹងស្វាប់ប៉ុណ្ណោះ ឯនឹងចានទំលាយរាងកាយស្វាប់ហើយ ទៅកើតក្នុង តិរិខ្លានកំណើត ប្រេត អសុកោយ ន**កេ ព្រោះ**បច្ច័យដែលដាក់អង្គជា**ត** ទៅក្នុងគំនរបង្កើតក្កើងនោះក៏ទេ នៃមោយបុរស ចំណែកខាងកិត្តដែលដាក់ អង្គជាតទៅក្នុងអង្គជាតទេសមាតុ គ្រាមនោះ តែទំលាយ៧ងកាយ ហើយ ត្រីវទៅកើតក្នុងតិវិញនកំណើត ៤បត អសុវកាយ នរក មាលមោឃ-បុរស កាលបើកម្មទាំងនោះ (សុទ្ធតែជាកម្មប្រកបដោយទោសធំយ៉ាង នេះ) អ្នកឯងនៅតែប្រពិត្តធ្វើនូវអស់ទូមជាធម៌របស់អ្នកស្រុក វបស់មនុស្ស ថោកថយ អាក្រក់ មានកិច្ចដោយទឹកជាទីបំផុត លាក់លៀប ដាធម៌របស់ជនពីរៗអ្នក តែងប្រជុំធ្វើតាមតែប្រទះនោះ របាឃបុរស (ក្នុងសាសនានេះ) មានតែអ្នកឯងហើយជាអ្នកធ្វើអ**ក្**សល

# រិសយមិដិពេ មហាវិកង្កោ

ទោ 🦸 មោយបុរិស អត្តសហាដំ ឧម្មាដំ អាដ់គេត្ត បុព្ជុំ មោ ខេត មោយបុរិស អព្យសឌ្ឋាធំ វា ខសា ကေတာ့ မက္သည္နွာ ကို ကို တြောက္ခြာသည္က အတြင္း မောက္မ ស់្ក អ្ណិស្ស៊ីខណ្ណ អ្នស្សាស្ណា ឧស្ស៊ីខេញ៉ រាយសំខ្លុំ មួយខ្លួំ ស្រង់ អ្នកស្រង់ អ្នកសំខ្លួំ សុឌិន្ឌ្ អនេត្តមហោយន កែម៉ាត្វា ឧត្តាសេ ឧញ្ជា-សនាយ មហិច្តាយ អសត្តដ្តាយ សផ្តុំណាំកាល កោសជួស្ប មណ្ឌ សស់ត្វា មខេត្តបំណែលេខ សុ ភាគាយ សុខោសតាយ អញ្ជុំខ្មស្ប សន្តដ្ឋស្ប សល្វេ-ತಳಾ! ಜಿಜ್ಞಾಗಿ ಎಳು ಕೃಷ್ಣ ಇವಿ ಇವಿ ಪ್ರಮ-រម្ភស្បារណ៍ ភាសិត្វា ភិក្ខាន់ តននុច្ឆាំក់ តននុហេមិ-ត់ ១៩ តម់ តត្វា ភិក្ខុ អាមាន្តសំ តេនហ៍ ភិក្ខុវេ ភិក្ខាន់ សិក្ខាននំ **ប**ញ្ជាមេសភ្លាម់ ឧស អ**ក្**វសេ បនិច្ច

#### វិនយចិដក មហាវិភង្គ

វាងដើមនៃអកុសលធម៌ទាំងឡាយមានប្រមាណប្រើន ហៅថាជាអ្នាធ្មើ ធ្វេត្តខេត្ត គ្នាលគោយបុរស កម្មដំលាមករបស់អ្នកឯងនេះ មិនបណ្តាលខ្យ កើតសេចក្តីជិះថ្វាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជែះថ្វាឡើយ មិនមែន นึกคำสมเสเดโสะชาเท็นดูก็มีก็สเสโสะชาโชษเดูโมเดิดเด មោយបុរស កម្មលាមករបស់អ្នកឯងនេះ រមែងបណ្តាលឲ្យកើតសេចក្តី មិនជែះថ្វា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជែះថ្វានៅឡើយ ជឹកនាំជន ទាំងទុក្រយ៖ដែលដែះថ្លាល័យ ឲ្យត្រឲ្យបទាសបិត្តគំនិត ទៅវិញ ។ គ្រា នោះ ព្រះជ័មានព្រះភាគ (ទុងិតិ៖ដៀលសុទិន្នជ័មានអាយុ ដោយអនេក-เท็นใจลังเ็สล์รูปเคางโรกาธิทั้ยใก โชต์เหญาใก ជ្រាជ្ញា ប្រេច មិនសន្តោស ប្រទ្យកប្រទ្បុំដោយពួកគណៈនឹងសេចក្តីខ្លិល ច្រអុស ទើបទ្រង់សំដែងដោយអនេកបរិយាយន្ទវគុណនៃការដែលគេ ចិញ្ចឹមងាយ ការដែលគេថែលរក្សងាយ ប្រាថ្នាតិច សន្ទោស ចិត្តផូរផង់ ការកំហត់បង់នូវតិលេស ការទាំទិ្យកើតសេចក្តីដែះថ្នា ការមិនសន្សំ នឹងការ ប្រារព្ធព្យាយាម ហើយ ខ្ទរ់សំដែនធម្មីកថាដ៏ល្មមសមគួរ ដល់សិក្ខាបទ នោះ ដល់សំវ:នោះចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយហៅភិក្ខុទាំងឡាយមក (មាន ព្រះពុទ្ធជីកា) ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ចត្ត 

# យារាធិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បឋមានុប្បញ្ញាត្តិ មក្កដីវត្ថុ

# សុទិន្នភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។

ពេល ឧសារិ មួយ ប្រាប ខេត់តមម័ត្តមាំ ឯ ព្រសាស្តា នេះ សេន សេន សេន សេន ប្រាប់ សំណីល ស្រុម នេះ សេន សេន សេន សេន សំណីល ស្រុម នេះ សេន សេន សេន សំណីល ស្រុម នេះ សេន សេន សេន សំណីល ស្រុម នេះ សេន សេន សេន សំណើល ស្រុម នេះ សេន សេន សេន សំពី សំហើយ សំរុម សំរាម សំរុម សំរាម សំរុម សំរុម សំរុម សំរុម សំរុម សំរុម សំរាម សំរា គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ១ ដើម្បីនៅសច្បាយដល់សង្ឃ១ ដើម្បីសង្កត់ សង្គិននូវចុគ្គលទាំងឡាយដែលមានសំលេងទើសឡាញ១ ដើម្បីរារាំងពាស់វជមិ ជាសក់ត្តទាំងឡាយដែលមានសំលេងទើសឡាញ១ ដើម្បីរារាំងពាស់វជមិ ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ ១ ដើម្បីកំបាត់បង់នូវអាស់វជមិទាំងឡាយក្នុងបះ-លោក១ ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជែរថ្វាឡើង១ ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលទាំងឡាយដែលជែរថ្វាហើយ ឲ្យរឹងតែដែរថ្វាឡើង ១ ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលទាំងឡាយដែលជែរថ្វាហើយ ឲ្យរឹងតែដែរថ្វាឡើង ចាលក់ត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយតែវសំដែងនូវសំភ្ជាបខនេះដូច្នេះថា ក់ត្ត ណាមួយសេតមេថុនធម្ម (ក់តូនោះ) ត្រូវអាបត្តិចារាជិក រកសំវាសគ្មាន។ សិក្ខាបខនេះ ព្រះជំមានព្រះភាគ់ខ្ពស់បញ្ជាត់ បើយចំពោះក់ត្តទាំងឡាយ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។

#### វារ:ពោលអំពីរឿងសុទិន្នភិក្ខុ ចប់ ។

(৮๑) សម័យនោះ មានកិត្ត ១ រូប ប្រហេមហួងមេស្វា ដោយ
អាមិស: ក្នុង ព្រែមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ហើយសេពមេថុខធម្ម
ខឹងមេស្វានោះ ។ លំដាប់នោះ កិត្តនោះស្វេកស្បង់ ប្រដាប់ដោយ
ប្រាត្រទឹងបីវរ ហើយចូលទៅកាន់ ក្រុងវេសាលី ដើម្បីបិណ្ឌបុតក្នុង
វេលា ព្រឹកព្រហាម ។ ក្នុងសម័យនោះ កិត្តទាំងឡាយ ប្រើនរូបដើរទៅ
កាន់សេនាសនហាតៃ ក៏នាំគ្នាចូលទៅត្រង់ក់ខ្ញុងដែលកិត្តនោះនៅ ។

# រិនយប់ជិពេ មហារិភង្គោ

អនុសា លោ សា មត្តដី គេ គិត្ត នូវតោ វ អាងជីខ្លែ ធ្វូទី លោខ លោខ មួយ មួយ ខេត្តប្រសាធិប្ ឧបសម្ព័ទ្ធ គេលំ កិត្តជំ បុតោ កដើច ចាលេស ដេច្បីចំ ចាលេស តេដីចំ 🐧 ច្ចុំ និម៌ ន្តំចំ អភាសំ ។ អ៩ ទោ នេះសំ ភិក្ខាជំ សភាឧ ហោសិ ជិស្បីសយ៍ ទោ អេ ភគ្គ ឥទិស្សា មត្តជំបា មេដុជ ជម្មុំ បជ់សេៈ က်တံ စ်က္သကဏ စာရွာ စ်က္သေစာဆို အဆေတာ့ စဆို ဣာမိ ၅ ಜರಣ ಕು ಅಹ್ಲಕ್ಷ ಯರ ಚು ಕ್ರಹ್ಮಿ ಚಿಕ್ಕರಿಗಳು ಇ អ៩ ោ ស ភិក្ខុ នំ ខំឈ្លាទាន់ ឯក ខេស់ ភុញ្ចិត្តា ည္ဆင္းမွာ အမည္ ရမ္တိန္တက္ સဗၤမွာ မ មេញដី តំ ចំណូខាត់<sup>(0)</sup> កុញ្ញា តស្ប ភិក្ខុពេ តដឹ ជុំខ្ញុំ ។ អថលោ សោ ភិត្តុ តស្បា មក្ខជ័យ មេដុ**ជំ** ಜಕ್ತ ರಜೀವರಣೆ ೨ ಆರ೯೦ (ಕ ಸ್ಥಾ ಕ ಸ್ಥಿಕ រានឧរោចុំ ឧឧ អាវុសោ ភភាភា សិទ្ធាបន បញ្ជូន ಆರ್. ಈ ಸುಭಿಳು ಕ್ಷಕ್ಟು $U_{(\mu)}$  ಕರ್ಪಿಗು ಕರ್ಣಿ ឧញ្ទំ បស់សេរស៊ីតំ ។ សច្ចុំ អាក្រស ភកាតា ស៊ីក្តាប់ខំ

ខ ឱ. តំប៉ណ្ណាំ ។ 🖢 ជា្យតោយំ ជាហ៊េ ៩ត្ថិ ។

# វិនយបិដក មហាវិភង្គ

មេស្វានោះ បានឃើញកិត្ត្តិអម្បាលនោះមកអពីចម្ងាយ ក៏ចូលទៅ តែនឹ កន្ទែងដែលភិក្ខុខាំងនោះនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ (ក៏សំដែងអាការ) ធ្វើចង្កេះឲ្យញាក់ញ័រផង ធ្វើកន្ទុយឲ្យកំរ៉េកផង ភើងចង្កេះផង បានធ្វើ នូវនិមិត្តផង៍ អំពីទាង៍មុខភិក្ខុទាំង់ឡាយនោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំង់នោះ មានសេចក្តីត្រិះវិះយល់ឃើញថា កិត្តនោះសេតមេថុនធម្មនឹងមេស្វានេះ ដោយពិតឥតមានសង្ស័យ ទើបនាំគ្នាពួនចាំឃ្នាំ២លក្ខងទឹក់ចាំង ១ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះដើរទៅបំណ្គបុាតក្នុង[ភង់ដោលបី ចុះនប់ណ្ឌបុាត เข้าผลิตถุบ่ยกริญ ។ โลาเลาะ เยญาเลาะก็อุณเตรโลล์กร์อุล์เสณ ភិក្ខុនោះនៅ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះ ធានបណ្ណា បាតនោះមួយចំណែក **ពុន**ឲ្យដល់មេស្វាមួយចំណែក ។ គ្រានោះ មេស្វាស៊ីអាហារបិណ្ឌបុរត នោះហើយ ក៏ពើងចង្កេះចំពោះទៅកិត្តនោះ ។ លំដាច់នោះ កិត្តនោះ ត់សេតមេថុនជម្នឹងមេសានោះ ។ ខេប់កិត្តភាងឡាយនោះ បាន ភោល ពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនោះថា អាវុសោ សិក្ខាបទ ពែះជ័មានព្រះភាគឲ្រង៍បញ្ជាត្ ហើយមិនមែនឬ នៃអាវ៉ុសោ ហេតុអ្វី ក៏បានជាអ្នកមកសេពមេថ្៩១ឬ និងមេសានេះ ។ ភិក្ខុនោះ គ្នេយថា ខែអាវុសោទាំងឡាយ សិក្ខាបទ ព្រះដមានព្រះភាគ ៤ និបញ្ជាត្តព័ត៌មេនហើយ តែសិក្ខាបទនោះ

# បារាជិតកណ្ដេ បឋមសិក្ខាប**ទស្ស** បឋមានុប្បញ្ជាត្ត មក្កដ៏វិត្ត

បញ្ជន្និតិណ នេះ និះប្រាន់ខេស្តាល់និ ។ នន អាវុសោ នា៥វ នំ យោត៌ អននុខ្យាំក់ មាវុទោ អេច៩ហោគ្នយ អណីជុវិត អេហិតេហៈយុ អភាព្រំ អភាពលឺយំ ភាថ់ ហិ ១មេ តុំ អាកុំសោ ៧វ ស្វាក្ខានេ ឧញ្ទិនយេ ឧព្វជិត្វា a सक्केसारों धार्यों धार्यक्षे धार्यक् ត្រូញ្ចុំ ចំពុំ ននុ អាវ៉ុសោ ភក់ខា អនេក -បរិយាយេន វិកកាយ ឧម្មោ ខេស់តោ នោ ស្សាស្ណា ពេ ១ សាឧត្សៀសាច្ វិត្សសេ អគ្គា តេ នំ អាវុសោ អប្បសញ្ជនំ វា បសានាយ ត្តស្តី ម្នាញ់ ស្នា មន្ត្រ អព្ទស្ជាន ញៅ អព្ទសាធាយ បសញ្ជន់ញ ឯកច្បាន់ អញ្ជត្លាយាត់ ។ អថ្យា គេ ភិក្ខុ គំ ភិក្ខុ អនេត្តមហោយន វិកាហិត្វា ភកវតោ ឯតមគ្គ អារោខេសុំ ។

# បារាជីកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🗢 អនុប្បញ្ញត្តិទី 🤊 និទានមេស្វា

បញ្ជាត្តចំពោះតែស្រីមនុស្ស មិនមែនបញ្ជាត្តចំពោះសត្វតិច្ឆេនញ៉ូទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលថា នៃអាវុសោ សិក្ខាបទដែលព្រះអង្គបញ្ជា ចំពោះស្រីមនុស្ស ត៏ដូចសត្វតិរុច្ខានញីដែរ មិនថែនឬ នៃអាវុសោ (អំពើអាក្រក់ដែលអ្នកធ្វើនោះ) ជាអំពើមិនសមគួរ មិន ត្រូវទំនង មិន ត្រៅបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគរ្យជ្រឹះ នៃអាវុសោ គ្នរបើដែរ អ្នកឯងបួសក្នុងធម្មវិន័យដែលព្រះជ័មានព្រះភាគត្រាស់សំដែង က္မႈကိုယယ္။ န်းေန ေရွာန္း ေတြက ပြဲခြင့္မွြက္ ပညာထားမို႔ေတြကို နေျပာန္းကေတာ့ លេញដnបអស់ជីវិតមិនកើត នែអាវុសោ ធម៌ដែល[ពុះដ៏មាន[ពុះភាគ[ទុផ សំដែងហើយដើម្បីឲ្យប្រាស្សាក្ខាគៈ មិនមែនដើម្បីប្រកបដោយវាគៈទេ ។ បេ ។ កំរិយាវម្វាប់នូវសេចក្តីក្តៅ ក្រហាយអន្ទះអន្តែងក្នុងកាមទាំងឡាយ ព្រះអង្គ[ ( ន់សំដែង ហើយដោយអនេកបវិយាយ មិនមែនឬ ម្នាលអាវុសោ អំពើអាក្រក់ដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជែះថ្វាដល់ជនទាំង ទ្យាយដែលមិនទាន់ ដែះថ្វាទេ មិនមែនដឹកនាំជនទាំងទ្យាយដែល ដែះថ្វា เท็นองร์มโลโลโสเซาโชยเจาลเจ โรคทุ่เลง คำเด็กโลกโนเกษกเต็ នេះរមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីមិនជែះថ្នាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ ដែះថ្វា ដឹកនាំជនទាំងឡាយខ្លះដែលដែះថ្វាហើយឲ្យជាត់ដែះថ្វាទៅវិញ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំឥទ្យាយនោះ ក៏តិ ដៀលភិក្ខុនោះ ដោយបរិយាយ ្រើន ហើយនាំគ្នា ក្រាបខូល សេចក្តីនុះ ចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។

# វិនយប់ជំពា មហាវិកង្គោ

(៤៤) អថទោ ភកវា បានស្មី និពេល បានអ្វី បការណេ ភិក្ខុសឡំ សន្និទាតាបេត្យ តំ ភិក្ខុ ត្តសំនិ មាន់ ង្គា ម្នាំ មេនុខ ឧញ្ទី ខឌិសៅស៊ីតិ ។ សក្ខុំ កក្កតិ ។ កែលេ ពុធ្វោ កក្សា អនុខុត្តាំក់ មោយព្យុំស អនុខ្មលាគឺកំ អព្យុឌ៌-ါ်ဂျော် မေလော်မြောက်သွေး မေးသော်တွေ မေးရှိ ညှေ သာမ ရှိ မောဏပုံ လ ညို ကျွာက္ခားေလ ငမ္မင်းေတ ငမ္မင်းေရွာ ေ ကေန္ကြာနည္နည္ ထားရီး စာစိုလ္ကို စာနားနဲ့ စြစ္သံု ចរំយំ ចរុំទំ ខថ ឧក ខេម្មា ខេម្មា មុខមនុវិ ។ ជេ ។ ២ ខេត្តនាំសាច ជុំឧក គេ អយី ខេត្ត ។ បើ មោយបុរិស អាស៊ីវិសស្បៈ ហេជុះសស្បៈ មុខេ អន្ត់ជាតំ ប្ទង្គំ ខ នៅ ឧទ្ធាន្ត្តិលា អន្តុបាន អន្តុបាន ប្ទង្គំទំ វា ខ្មេស បុរិស ភា ណូស ប្បស្ប មុខេ អឌ្គីជាន់ បេក្ខិត្តិ ច ស្ដេ ឧយ៍ខ្ពុកា អនុជាខេ អនុជាម ខេម្មិទ័ វាធ្មេ មេសស្មុំ អង្គ័រ កាស់លា អធ្មេី ស សម្បដ្ឋហិតាយ សញ្ជាតិក្ខុតាយ អន្តជាតំ បក្ខិត្ត

# វិនយប់ជាក មហាវិភង្គ

(66) ក្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ក្រះដ៏មានត្រះភាគ (ទន់ឲ្យ ប្រជុំកិត្តសង្ឃ ហើយ ត្រាស់សូរកិត្តនោះ ក្នុងវេលានោះថា ម្នាលកិត្ត ពុថា អ្នកឯងសេពមេថុនធម្មនឹងមេស្វាពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនោះ ក្រាបទូលថា សូម ទានពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ(ទង់តិះដៀលថា នែមោឃបុរស (អំពើអាក្រក់ដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ) ជាអំពើមិនសមគួរ មិនត្រវទំនង មិន ត្រវបែប មិនមែនជារបស់សមណ: មិនគប្បី មិនគរួរធ្វើទេ នៃមោឃបុរស គរួរ បើដែរ អ្នកឯង៍ហ្លួសក្នុង៍ធម្មវិន័យដែលតថាគតសំដែងហើយដោយល្អួយ ន ទៅជាប្រែព្រឹត្តព្រហ្មរិយធម៌ឲ្យបរិសុទ្ធពេញលេញដកប ដល់អស់ជីវិតមិនកើត នៃមោឃបុរស ជម្ងឺដែលតថាគតសំដែងហើយ ដើម្បីប្រាស់ ភាគរាគ: មិនមែនដើម្បីប្រកបដោយវាគ: ខេ ។ បេ។ កិរិយា វទ្វាប់នូវសេចក្តីក្តៅក្រហាយអន្ទះអន្ទែងក្នុងកាមទាំងទ្វាយ តថាគតសំដែង ហើយដោយអនេកបរិយាយ នៃមោឃបុរស អ្នកឯងដាក់អង្គជាតទៅក្នុង មាត់អាស៊ីរពិស មានពិសដ៏ក្រៀវគ្នាប្រសើរជាង អ្នកឯងដាក់អង្គជាតទៅ ក្នុងអង្គដាតរបស់មេស្វាមិនប្រសើរសោះឡើយ ម្នាល់មោឃបុរស អ្នកឯង ដាក់អន្តជាត ទៅក្នុងមាត់ពស់វែកប្រសើរជាង ដែលអ្នកឯងដាក់អន្តជាត ទៅ ក្នុងអង្គ័ជាតរបស់មេស្វានោះពុំប្រសើរសោះឡើយ ម្នាល់មោឃបុរស សូវ អ្នកឯងដាក់អង្គជាត់ទៅក្នុងគំនររងើកក្នុងក្ដៅ ដែលកំពុងនេះសន្ទោរសន្ទៅ

បារាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បឋមានុច្ឆក្នេះ មក្កដីវត្ត

ជ ត្យៅ មក្តាដំណា អន្តជាតេ មក្តិត្ត **ភ** ត់ស្ប ហេតុ តតេខិធាខំ ១ មោយហុំស មហេ វា និកច្ចេយ្យ មហេមត្ត វា ឧុត្ត ន ត្វេ តប្បច្ចុយា កាយស្ប ភេឌា បរំ មរណា អទាយ់ ឧុក្គត់ វិធិទាត់ និយេ ឧបពជ្ឈេញ ឥតោ-ចំខានតា ទោ មោយបុរិស កាយស្ប កេខា ប់ តឈោ មសត្ថ និង្ខ្នុង ចូល និស្ថា និស្ថា និស្ថា តេត្ត លាម ត្វ មោឃបុរិស យំ ត្វ អសន្ទុម្ម សាតពត់ ម្រហពត់ ដ់ដីលំ វូឌេយ៉ូយុ ស្រេហ៊ី ឌ្យំ ឌ្យសមាបត្តឹ សមាបឌ្ជិស្បូស៌ នេត់ មោ-សសុំស អប្បស្នាន់ វេ ប្រភាយ ។ បេ ។ ည/ញ បន ភិក្ខាប ឥទំ សិក្ខាបនំ ឧធ្ចុំសេយ្យ-ငံ ကော ၁၁ နာက္က မေရနံ ငန္ ဝင္ခံလေဟဟ၂

# យារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាមទទី១ អនុប្បញ្ញត្តិទី១ ឆិទានមេស្វា

មានអណ្តាតក្កើងដ៏រុងរៀងវិញ ប្រសើរជាង ឯអង្គជាតដែលអ្នកឯងដាក់ *ទៅក្នុងអង្គជាតរបស់មេស្វានោះ ពុំប្រសើរៈឡើយ ពាក្យដែល*តថាគត ពោលនោះ ព្រោះហេតុអ៊ី ម្នាលមោឃបុរស ព្រោះថា ទេះបីបុគ្គលដល់ ន្ទាំសេចក្តីស្វាប់ ឬសេចក្តីខុត្តស្ទើរនឹងស្វាប់ ដោយហេតុដែលដាក់ន្ទាអង្គ-ជាតទៅកង្គមាត់ពស់វែកជាដើមនោះក៏ដោយ បុគ្គលនោះលុះរំលាង ១ន នឹងបានចូលទៅកាន់គឺរិហ្វូនកំណើត ប្រេត អសុរកាយ នរក ព្រោះតែដាក់អង្គជាតទៅក្នុងមាតពស់វែកជាដើមនោះក៏ទេ ម្នាលមោឃ-បុរស (ឯភិក្ខុនោះ) លុះរំលាង១ន្ទ ក៏រមែងតែទៅកាន់តិរច្ជានកំណើត ច្រេត អសុរកាយ នរក េញេះហេតុដែលដាក់អង្គជាតទៅក្នុងអង្គ-ជាតមេសុនេះឯង៍ មាលមោឃបុរស កាលបើកមនោះមានទោស ធ្លន់ដល់ ទោះ ហើយ អ្នកឯងមិនគួរបើហានសេពអសឲ្យជាធម៌របស់អ្នក ស្រុក ជាធម៌របស់មនុស្សថោកទាប ក្រាស់ដោយអំពើអាក្រក់ មានកិច្ច រដាយទឹកជាទីបំផុត របស់ជនមានគូស្រិករ ជាធម៌លាក់លៀម ដែល គេត្រាវប្រវុមគ្នាតែពីរនាក់នោះសោះ ម្នាលមោយបុរស អំពើដែល អ្នកឯងធ្វើនោះមិនប្រកិត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីជែះថ្នាដល់ជនទាំងទ្បាយ ដែលមិនទាន់ជែះថ្កាទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំង ឡាយគប្បីសំដែងសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយសេពមេថុនធម្ម

# វិតយប់ដពេ មហាវិភង្គោ

អន្តម សា តំឡានកតាយមិ មានដីកោ យោតិ អស់វាសោតិ ។ សាញ៉ាំជំ កក់តា ភិក្ខុជំ សិក្ខាមជំ បញ្ជាត់ យោត៌ ។

# មក្កដីវត្ថ (១) និដ្ឋិតំ ។

(៤៣) នេះ ទោ ១៩ សមយេន សម្ពីស្លា រសាល់កា រដ្ឋីបុត្តកា កិត្តិ យាវនេត្តំ កុញ្ជីសុ យាវនេត្តំ សុទីសុ យាវនេត្តំ នេញយឺសុ យាវនេត្តំ កុញ្ជិត្តា យាវនេត្តំ សុទិត្វា យាវនេត្តំ នេញយឺត្វា អយោន៍សោ មនសំការ៉ិត្វា សំក្តិ អច្បទ្ធក្វាយ ឧត្វល្បំ អនាវិកាត្វា ខេនុនំ ១ម្នំ ១៩សៃវីសុ ១ នេ អចរេន សមយេន ញាត់ត្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភោកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភេកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភោកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភេកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភោកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភេកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភោកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភេកព្យសនេនទំ ដុដ្ឋា ភោកព្យសនេនទំ ដុង្ហា ភេកព្រសនេនទំ ដុង្ហា ភោកព្យសនេនទំ ដុង្ហា ភេកព្រសនេនទំ ដុង្ហា ភោកព្យសនេនទំ ពុន្ធភាហ៍នោ ឧ យម្មភាហ៍នោ ន សង្ឃភាហ៍នោ អត្តភាហ៍នោ ឧយំ ភាន្តៃ អានន្ទ អនញ្ញកាល់នោ

៣យពោ មក្តដ៏សិក្ខាប់៖ ្គី ទីស្សតិ ។

#### ផ្គុំព្យាម ពង្គព្យាន់វ

ដោយ ហោច ទៅ សូម្បីនឹងសត្វតិរិច្ជានិញ កិត្តនោះ ត្រូវអាបត្តិបារជំត កេសពសគ្មាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រឹបញាត្តសិក្ខាបទនេះ ចំពោះភិក្ខុ ទាំងឡាយដោយ ហេតុយ៉ាងនេះឯង ។

# ลิตลเยญา ซซ่ ฯ

(២៣) គ្នេសម័យនោះ ពួកកិត្តជ្រើប្តិតនៅក្នុងក្រុងវេសាលីជា ច្រើនរូប នាំគ្នាធានផ្នែកហើយសិង ។ ស្គប់ហើយ ស្រង់ទឹក ។ ហើយធាន់។ เด็นผลิ ๆ ผูบผูญเด็นใหม่จัก สุธฤธเลือดกฎล์ ရောယ ြာကျဖြို့လာ မိုးကောလလာည်က မိုးကြော်ဖြောကျပန္ပါကt:ကော်များ ธารก็จฏา๊ฉีชเซ (ลี๊ษิรพ์็หพิ่ร) เท็นเพตเยชุรลษุ ๆ ญะพษัน តមកទាងក្រោយ ភិក្ខុទាំងនោះ ប្រទះសេចក្តីព្រាត់ប្រាសចាកញាតិខ្វះ ប្រទះសេចក្តីនៃសកោគសម្បត្តទុះ (បទពេធមកបៀតបៀនខ្វះ (ក៏នាំគ្នា) ចូលទៅរក  $\widehat{n}$ ះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិ $\widehat{n}$ ព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន យើង១ំទាំងទ្បាយមិនមែនជាអ្នកតិះដៀលព្រះពុទ្ធ តិះដៀលព្រះធម៌ តិះដៀលព្រះសង្ឃទេ បពិត្រព្រះមានខ្ទុងចំរើន យេង១ ទាំងទ្បាយជាអ្នកគិះដៀលតែខ្លួនឯង មិនមែនគិះដៀលអ្នកដ**េះ**ទ

បារាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស ។ គឺយានុប្បញ្ជាត្តិ វិជ្ជីបុគ្គកវិត្ត

ឧល នេះ និង មន្សា ឧល្ខា និង នេះ ឧល្ខ ည်း နှာ<del>န္တာ၊ကေ</del> ငေး<u>မွာ</u>င်းေလး ဗက္ခင်းနာ ဆခန္တာမွာ ကားဆုံး စားရုတ္တာ စားနေးနို့ စြာတွင်းထံ င်းရှိ နေအင်မ  $\mathfrak{tg}^{(9)}$  ម $\mathfrak{w}$  ភាព្ត អានន្ទ លភេយ្យម ភភវាតា សភ្នំគោ បញ្ជូំ លភេយ្យាម ឧបសម្បន់ ឥនានិបិ មណៈ វិបស្បាតា គុសហរំ ជម្នាំ បុព្យុត្តាប្យវត្តិ ពោធ៌បក្ខិកាន់ ជម្នាន់ ភាវជាឧយោកមឧយុត្តា វិ-សព្រហ្សាម សាជុ ភាឌ្ដេ អាជន្ ភក់ពេល ឯគមគ្គ មារេខេល្ខ្ន រ ស្រង់មោឌ សេ មាជាមាំ មានយើ ឋេសាល់កាន់ ដ្ហើត្តកាន់ បដ់ស្បូល់គ្នា យេន ភកវា នេះខ្ទេសស្តី នុមសស្តីទិត្តា ភភាពោ ឯគមគ្គ អាពេប ಕು ಇ អដ្ឋានមេតំ អានន្ទ អន់វិការេសា យំ នេយ៉ាងនោ

១ ១. ម. ឥទានិ ២ប៉េ ។

# បារាឌិតកណ្តា សិក្ខាបទទី១ គង្ខប្បញ្ញត្តិទី ២ និទាសវឌ្គីបុគ្គកភិក្ខុ

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ បានមកបួសក្នុងធម្មានិយៈដែលត្រឹះធមាន[គាះភាគ [ ( នៃ គ្រាស់សំដែង ហើយដោយ ប្រពៃ យ៉ាងនេះ គឺ ទៅជា ប្រព្រឹត្ត ព្រហ្ម. ច្ចេះយធម៌ឲ្យបរិសុទ្ធ ឲ្យបរិប្ចូណ៌អស់មួយជីវិតមិនកើត យើង១ំទាំងឡាយ ហៅពេញជាមនុស្សឥតសំណាងវាសនា យើង១ំពេញជាមនុស្សឥត បុណ្យ បត្តិត្រាះអានន្ទ្រីចំរើន បើប្រសិនជាយើង១ំឲ្យនន្ទ្ឋបព្វជ្ជា  $\,$   $\,$   $\,$   $\,$   $\,$   $\,$   $\,$ នូវ ៤ បសម្បទា ក្នុងសំណាក់ ( ពេះដ៏មាន ( ពេះភាគឥឡូវ នេះ ទៀត នោះ យើង ខ្ញុំគង់នឹងបាន ឃើញនូវតុសលធម៌ទាំងឡាយ នឹង១ំប៊ឹងប្រកបព្យាយាមជា គ្រឿងញ៉ាំងធម៌ទាំងឡាយ ដែលជាចំណែកនៃ ពោធិញាណឲ្យចំរើនអស់  $\eta$  ត្រឹម្មននិង $\eta$  ត្រឹ $\iota$  ក្រាយ (គឺបឋមយាមនឹងបច្ចុមយាម) ក្នុងកាលឥឡូវ:នះ ឯង បពិត្រព្រះអានន្ទុដ៏ចំរើន យើង១៉ូសូមអង្វរ សូមលោកម្ចាស់នាំសេច-ត្តនេះទៅក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យទានផង។ ព្រះអានខ្លួដ៏មានអាយុ ត់ទទួលពាក្យរបស់ពួកកិត្តដើម្បីតម្កកក្នុងវេសាលីថា មើ អាវ៉ុសោ ហើយ ចូលទៅកាន់ទីដែលព្រះដ៏មានព្រះកាគគង់ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាន ក្រាបទូលសេចក្តី៖ ចំពោះព្រះជ័មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្លិទ្ធ តែស ថា ម្នាល់អានន្ទូ តថាគតគប្បីដកសិក្ខាបទឈ្មោះល្អរាជិត ដែលគថាគត

# វិនយប់ដីកេ មហាវិកង្គោ

វដ្តិចំ ក់ វដ្តីបុគ្គកាច់ ក់ ការណា សាវភាធិ ទារជិត សំគ្នាបន បញ្ជូន សមូហ ខេយ្យន៍ ។ (២៤) អថទោ ភកវ ឯតស្មឹ និធានេ ឯតស្មឹ ឧយស្រេ ឧត្តិ យន្ត យល់ អង់ខេត្ត លេខ ទោ<sup>(9)</sup> ភិក្ខាប ភិក្ខា សិក្ខាំ អប្បច្ចុក្ខាយ ឧុភ្វល្ស៍ អនាកៃត្យា មេដុន ជម្មុំ បដ្តិសៅតំ សោ អាកតោ ೧ ಇರನುಕ್ರುಣಕಾಣ್ರ ಯ ೮ (ನಾ ಸ್ಥೆಕ್ಟ್ ಸ್ಥೆ $^{(b)}$ ស់ក្លុំ បច្ចុក្ខាយ ឧុព្វល្យុំ អាវិកាត្វា មេដុធ ជម្មុំ ត្រក្សេង មេ មានខោ ៩៤មានប្រិន្នយើ វារួយ ឧប ក់ក្លាប់ តម្លាប់ និទ្ធិសេយ្យថ យោ បន ក់ក្ ភ្នំ ភ្នំ ភ្នំ ភ្នំ ក្នុង ក្នង ក្នុង ឧុភ្វល្យុំ អនាវិតាត្វា មេដុខ ឧទ្ទំ ១៩សេវេយ្យ អន្តមសោ ត់ទោះឧកតាយថំ ទារាជិកោ មោវត៍ អស់វាសាវត់ ។

e ឱ. បន ។ 🖢 សព្វត្ថាយ៍ ចាហ់ នត្ថិ ។

# វិនយចិដិត មហាវិកង្គ

បានបញ្ជាត្ត ហើយដល់សាវកទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនៃជនអ្នកនៅក្នុងដែន វដ្តីទាំងឡាយក្តី ព្រោះហេតុនៃវដ្តីបុត្តកកិត្តទាំងឡាយក្តី ដោយអំពើណា អំពើនុះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាឱ្យសព្វ័យ ។

(៤៤) ក្រោះនិទាននេះ ក្រោះដំណើរនេះ ទើបក្រឹះដ៏មាន ព្រះភាគជាម្ចាស់ ខ្ទង់សំដែងធម្មកថា ហើយ (គាស់ ហៅកិត្តទាំងឡាយ មកហើយ មាន ព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តណាមួយ មិនពោលលាស់ក្នា មិនប្រកាស១នថាជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ហើយ សេពមេថុនធម្ម បើភិក្ខុនោះមក (សូមឧបសម្បទាន់ង៍សង្ឃទៀត) សង្ឃ មិន $\int_{\mathcal{B}}$ តែខ្មែបសម្បទ ឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុណាមួយពោល លាសិក្ខាហើយ ប្រកាស១នថាជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ហើយសេពមេថុន ជម្ម បើកក្ខុនោះ (សូមបួសទៀត) សង្ឃគប្បីឲ្យឧប**សម្បូត**ចុះ ម្នាល ភិក្ខុទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែង $\hat{\lambda}$ ក្ខាបទនេះយាងនេះថា ភិក្ខុ ណាមួយដល់ ព្រមដោយសិក្ខានឹង៍សាជីវ: (ដែលតថាគតបញ្ជូត្តហើយ) ស ម្រាប់ភិត្តទាំងឡាយ ហើយមិនពោលលាសិក្ខា មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ *ខ្លុះការ*ៈជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ហើយសេខមេថុនធម្ម ដោយហោចទៅ សូម្បីតែនិងសត្វតិវិញនញ៉ី ភិត្តនោះ ត្រូវអាបត្តិបាពជិក រកស់វាសគ្មាន ។

#### **បារា**ដឹកកណ្ដេ ១បមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទនៃង្ហោ

(២៤) យោ ឧសន្ទ យោ យន្ទមោ យដ្ឋាមេ យដ្ឋាយ យដ្ឋាយ យដ្ឋាមេ យដ្ឋាមេ យដ្ឋាមេ យដ្ឋាមេ យដ្ឋាមេ ដោយ ប្រជា ប្រជា ប្រជា ប្រជា

(৮៦) កំក្លេត់ កំក្លេខ ការប្រេត កំក្លេខ ការប្រេត់ កំក្លេខ ការប្រេត កំក្លេខ ការប្រេត្ត កំក្លេខ ការប្រេខ ការប្រេត្ត កំក្លេខ ការប្រេត្ត កំក្លេខ ការប្រេត្ត កំក្លេខ ការប្រេត្ត កំក្លេខ ការប្រេត្ត កំក្លេខ ការប្រេត្ត កំក្លេខ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច ការប្រេច្នាក់ ការប្រប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្បេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្ងាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក់ ការប្រេច្នាក

<sup>-</sup> ១ អនុបុះពុខ ភះទ្រាត្យទីសុ ១គូសុ ជាបើសុ ឥនិសទ្ធា សតុត្ត ៩ ទិស្សន្និ ។

# ញរាជិតឥណ្ឌូ សំក្លាយទទឹង សំក្លាយទវិភង្គ

( ២ ៩ ) នៃន៍ពាក្យថា ណាមួយ អធិប្បាយថា កិត្តជាថេរៈក្តិ ភិក្ខុបូសថ្មីក្តី កិត្តកណ្តាលក្តីឯណា គឺថាតាមតែកិត្តរូបណា ដែលប្រកប កង្កមួយ នំណា មានជាតិយ ន៍ណា មាន ឈ្មោះយ ន៍ណា មាន គោត្រ ហ ន៍ណា មានប្រក្រតីយ ន៍ណា មាន គ្រឿង នៅយ ន៍ណា មាន គោច វេ យ ន៍ណា ក៏ដោយ កិត្ត នេះ គេថាគត ហៅថា ( កិត្ត ) ណាមួយ ។

( ២ ) តែង៍ពាត្យថា ភិក្ខុ មានវិប គែរៈថា សមណៈណាជាអ្នក
សូប សមណៈនោះហៅថា ភិក្ខុ ។ សមណៈណាចូលទៅអាស្រ័យនូវ
ភិក្ខាចលៃវត្ត សមណៈនោះហៅថា ភិក្ខុ ។ ជនណា ៤ ៤ និសម្លត់ដែល
គេកាត់ហើយ ជននោះហៅថា ភិក្ខុ ។ ជនដែលហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះហេតុ
ហើយបញ្ជាតិថា សមណៈ ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះចានប្ដេជាខ្លួន ។
ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះសមេចជា ឯហិភិក្ខុ ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះហេតុជាអ្នក
ចំរើន ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះមានសាវធម៌ ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះហេតុជាអ្នក
ចំរើន ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះមានសាវធម៌ ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះជា
អ្នកសិក្សា ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះមានជាចសិក្សា ។ ហៅថា ភិក្ខុ
ព្រោះជានេះ ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះមានសាវធម៌ ។ ហៅថា ភិក្ខុ
ព្រោះជានេះ ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះមានសាវធម៌ ។ ហៅថា ភិក្ខុ
ព្រោះជានេះ ។ ហៅថា ភិក្ខុ ព្រោះមានជាច់សិក្សា ។ ហៅថា ភិក្ខុ
ព្រោះជានេះ បសម្បទាដោយ ញាត្តិចតុត្តកម្មវាចាដ៏សមគួរដល់ហេតុដែល
ចំនមាន:សចក្តីអន្តរាយ ដោយសន្យដែល ព្រមព្រៀន៍ហើយ ។ បណ្តាភិក្ខុ

# វិនយចិងពេ មហាវិភង្គោ

មុត្តភ្នំ ងនើ ងឌ្.ជឿខោ ងួយ៉ំន្ទ ឯ យក្ដេច ងយៈជឿខ ស្វារយោប ៤ឧមគឿទើរ ងញុ ឧទ្ត យិរល្ មួយ៉ មាតមើប មាឡើប ណិខ្ម័ត្តខែខិត

(២៧) សំក្តាត់ ត់ស្បេ សំក្តា អជិសិលសិក្តា អជិចិត្តសំក្តា អជិប្បញ្ញាសិក្តា គេ យល់ អជិសិល-សិក្តា អយ់ ឥមស្មី អគ្គ អជិប្បាតា សិក្តាត់ ។

(២៤) សាជីវ៉ា លម យ កក់តា បញ្ជាំ សិក្ខាៈ បន់ ៧នំ សាជីវ៉ា លម នក្ស៊ី សិក្ខាន់ នេះ វុច្ចុន់ សាជីវសមាបញ្ជាន់ ។

က္မည္တဲ့ ၉ မဂ္ဂိုင္ခ်င္တာမွာ ၁ မန္မီ မွမ္ဆံလု မွာၿပီး မန္မီ မွမ္ဆီလု ဗ်ပိုလါပုံမွာရွိေဆာ့် လောမွာ (၉५) ကွမ္တို့ မဂ္ဂိုင်းမိတ္ဆဲက ဗ်ေးမိတို့ မလာ္မ

# វ្តីតពីលេម ពង់ប៊ីយឧវិ

ទាំងនោះ ភិក្ខុណាដែលបានឧបសម្បទ ដោយញត្តិចតុត្តកម្មវាថា ដ៏សម-គួរដល់ហេតុដែលមិនមានវិបត្តិកំរើក ដោយសង្ឃដែល[ពមៈ[ព]ង៍ហើយ ភិក្ខុនេះ តឋាគតសំដៅយកក្នុងអត្តនេះ ។

- (៤៧) តែង៍៣ក្យថា សិក្ខា សំដៅ តែង៍សិក្ខា ៣ គឺ អធិសិល សិក្ខា ១ អធិបិត្តសិក្ខា ១ អធិប្បញ្ញាសិក្ខា ១ បណ្ណាសិក្ខា ទាំង ៣ នោះ សិក្ខាណា ដែល ហៅថា អធិសិលសិក្ខា សិក្ខា នេះតថាគតសំដៅយកក្នុង សេចក្តីនេះ ។
- (២៤) ត្រង់ពាក្យថា សាជីវ: គឺសិក្ខាបទណា ដែលព្រះជំបាន

  ព្រះកាគ់ទ្រង់បញ្ជាតួ ហើយ សិក្ខាបទដែលព្រះជំមានព្រះកាគ់ចានបញ្ជាតួ
  ហើយនុះ ហៅថា សាជីវ: កិត្តដែលសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទ ហៅថា សាជីវ:
  នោះ គថាគតហៅថា អ្នកដល់ព្រមដោយ សាជីវ: ដោយហេតុនោះឯងៗ
- (២៧) តែង៍ពាក្យថា មិនពោលលាសិក្ខា មិនធ្វើឲ្យច្បាស់នូវភាវៈ ជាអ្នកមានកំឡាំងថយ (មានព្រះពុទ្ធភាសិតថា) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏រិ-យាដែលភិក្ខុ គ្រាន់តែធ្វើឲ្យច្បាស់នូវភាវៈជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ប៉ុន្តែសិក្ខា ហៅថា ភិក្ខុមិនទាន់ពោលលា នៅឡើយក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

បារាជិត។ណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាអប្បច្ចុក្ខានលក្ខណៈ

၎၅၀ကျ်ကဋ်ကျောင် ပောင်း မ်ာကာ ေ ဗဇ္ဇက္ကာ၏ ၁ (៣០) យន្ដឃំ ង្គុយ ខេត្តហារួយគឺលើរ ឈេង ស់ត្វា ខ អប្បច្ចុត្ខាតា ។ ៩១ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឧក្ខណ្ឌិល **អនក**រតោ សមញ្ញា ចាំតុកាមោ ភិក្ខុការ អដ្តិយមាលេ ហាយមាលេ ជិក្ខុមាលេ តំហិការំ បត្ថយមានោ ខុខាសកការំ បត្ថយហ នោ អារាម៌តាតារំ បត្តយមានោ សាមណោការំ បត្តយៈ សាយ ខ្ទុំលេស ខេត្តលេស ខេត្តលេសប្រាស្រប បត្ថយមាលោ អស្បីឧឃុឃ, ជនិយុគា មេ មេៈំ ပုံရှိလက<sup>ို</sup> ဗရ္ဓလမားဆ ယဥ္ဆေပာ် ရုန္နံ ဗင္ဗုန္ဓလျန် វឧត វិញ្ហាចេត ។ រាំចំ ភិក្ខាប់ ឧុព្វប្សាកែម្មញ្ចេ ហោធ៌ សំគ្នា ច អព្យុច្គុគ្គាតា ។ អថវ បន ឧត្តាណ្ឌិតោ អនករតោ សាមញា ខាំតុកាមោ ភិក្ខុ-ភារ៉ា អឌ្តិយមានោ សារាយមានោ ជិក្ខុមានោ គំហិភារំ រត្តេយមា ភេ ១ ១ អសក្សមុទ្តិ<mark>យ</mark>ភារំ បត្តយមា លោ

# បារាធិពពណ្ឌ សំក្លាបទទីទ លក្ខណៈមិនពោលសាសិក្ខា

(៣០) ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិរិយាដែលកិត្តគ្រាន់តែធ្វើឲ្យច្បាស់ ន្ទាំការ់:ជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ប៉ុន្តែសិក្ខា ហៅថា កិក្ខុមិនទាន់បានពោល លានៅឡើយ នោះតើដូចម្ដេច ។ ម្នាលក់ភ្លុំ គំនិត្ត យក់ភ្លុំ ក្នុងសាសនានេះ អផ្សកមិនកែរាយ ចង់ដើម្បីឲ្យឃ្វាតផុតថាកគេខជាសមណ: នឿយណាយ ធុញ[ទាន់ គ្នេម ដើមន៍ងភាពខ្លួនជាភិក្ខុ ប្រាថ្នាភាពជាគ្រហស្ត ប្រាថ្នា ភាពជា ៖ ជាសភ ជ្រុប់្នាភាពជាអ្នកក្រោពម ជ្រុប់្នភាពជាសាម ណេរ ជ្រាថ្នាភាពជាតិ្ត្រយ ជ្រាថ្នាភាពជាតិ្ត្រយសាវភ ជ្រាថ្នាភាពនៃខ្លួនមិនមែន ជាសមណៈ ជ្រាថ្នាភាពនៃខ្លួនមិនមែនជាសត្យបុត្រ ក៏និយាយឲ្យអ្នកដែរ ជំងឺច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែៗត្រៃវលះបង់ប្រះពុទ្ធ ។ ម្នាលភក្គ្នាទាំង ទ្យាយ យ៉ាង៍នេះឯង ហៅថា កំរិយាដែលកិត្ត គាន់តែធ្វើឲ្យព្យាស់ទូវកាវ: ជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ប៉ុន្តែសិក្ខាហៅថា ភិក្ខុមិនទាន់បានពោលលា នេះ ឡើយ ។ ម្យ៉ាន៍ទៀត ភិក្ខុអផ្សកមិនរិករាយ ចង់ចេញចាកសមណភាព នឿយណាយ ធុញ្ញាទាន់ ឡើមរដើមនឹងភាពខ្លួនជាកិត្ត ប្រាថ្នាភាព ជាគ្រាហស្ត្ ។ បេ ។ ប្រាជ្ញានូវភាពមិនមែនជាសក្សបុត្រ ក៏និយាយឲ្យ

#### វិនយបំដំពេ មហារិកង្គោ

យទិសស ឧគុំ ឧជំនៃ លាទំ រុខខ្ រួយខេត្ត រ នេ រ យច្ចិយស្ មឡុំ ឧជ្ជា ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខេត្ត ១ ល់ចិយស្ ម្នាំ ស្ណាយន្ទៃ នេះ មួយនេះ រ ကြင့်သည့္ နူတက္ အထိုးသို့ ကြန္တဲ့ နည္တာ အသည့္က က យចិយស ខាន់គោយុំ ឧជំខេំ ការ៉េ រូប នេះ រួយក្រេង រ ထင္ေလးက္ ရန္ေနပံ ဗင္မႈက္လွာ ယ၂င္ရွိ ဒေနာ္မ်ားကူးျပန္မွာ ၁ លទិខាល្ ៩ឧឌី២៣ ឧជិទ្ធេ លាខ្វី មនុខ្គ មើយខេឌ្គ ឯ យគ្នតាហំ សន្ធិរិហាតែ<sup>(0)</sup> បច្ចុះក្ខេយ្យឆ្គុំ វឌត់ រិត្តា. មេតិ ។ យន្ទលហំ អន្តេក់សិក បច្ចុត្ត្យាន្ត្រិ ខេតិ វិញ្ញាមេនិ។ យុខ្លួលហំ សមានុខដ្ហាយគាំ ខច្ចុត្តោយ្យន្តិ វែធតិ វិញាប្រេតិ ។ យុខ្លួនាហំ សមានាឲាយក់ င္ကြင့္ကို ကျင္တဲ့ နည္တို့ အေန နည္တားကို မွာ က်င္တိုင္တည့္ရွိ က်င္တြင္တည့္အေန အေန နည္တားကို မွာ က်င္တြင္တည့္အေန စင္မႈက္တြယ္ခ်င္တဲ့ ဂ်င္တေ ဂ်င္တာျပစ္ပဲ ေတာင္အာက ပံ តិហ៊ី អក្សត្តិ វិនតិ វិញាខេតិ ១ យន្ទនាហំ

<sup>🔹</sup> បុព្វេ សទ្ធិវិហារីកន្តិ បឋន្តិ ខ តំ សព្វត្ថ សមេតិ ។

### វិតយច់ដក មហាវិកង្គ

អ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា មើដូច្នោះ មានតែទំ[នវល៖បង់[៣៖ធម៌ ។ ២ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែ 🦫 តែវលះបង់ ព្រះសង្ឈ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែ១ំត្រៃវលះបង់ស់ក្វា ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែទំឲ្រវលះបន់វិន័យ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែ ១ តែវលះបង់ចុរតិមោក្ខុ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែ១ំ ត្រៃវលះបន់ខម្ទេស ៗ និយា យឲ្យអ្នកដទៃដ៏ឥច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែខ្ញុំ ត្រៃវលះបង់ឧបដ្យាយ៍។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែទំតែវលះបង់អាចារ្យ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដង់ឥញ្ជាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែ១ត្រៃវលះបង់សិទ្ធិវិហា-រិក ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដំងីច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែ១ំ ត្រវលះបន់ អន្តេកសិក ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែខ្ញុំត្រៃវ លះបង់កិត្តដែលមានឧបជ្ឈយ៍ស្មើគ្នា ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដុច្ចោះ មានតែ១ ត្រៃលេះបង់កិត្តដែលមានអាចារ្យស្មើគ្នា ។ និយាយ ឲ្យអ្នកដទៃដង៍ច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែទំ្ងឹតវិលះបង់កិត្តអ្នកប្រិត្តិត្តធម៌ ជ័ប្រសេរស្មេត្ត ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែៗ តែវទៅជាគ្រហស្ត ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មាន់តែ

#### បារាជិតកណ្ដេ ២៤៩សិក្ខា២៤ស្បូ សិក្ខាអប្រកួតនសក្ខណ៍

ឧទាសកោ **អស្ប**ត្តិវឌត់ វិញ ខេត់ ១ យ<sub>ទ</sub>្ទាល់ អារាម កោ អស្បត្តិ ខេត់ វិញាខេត់ ។ យុទ្ធភាហ សាមលោប អស្បត្តិវឧត ក្រោចេត ។ យន្ទនាហ៍ តិភ្នំ. យោ អស្បន្តិ វឧតិ វិញាខេតិ ។ យន្ទនា ហំ តិទ្វិយស្សាវ-កោ អស្បត្តិ ខែតំ វិញា ខេត់ ។ យ<u>ន្</u>នាល់ អស្បមណោ អស្បត្តិ វេឌត់ វិញ្ញាមេត់ ។ យុខ្លួនាហ៍ អសក្ស-បុត្តិយោ អស្បត្តិ វឧតិ វិញ្ញាបេតិ ។ រៀវបំ ភិក្ខាវ ឧុព្វហ្សាក់កម្មញ្ជេរ យោត់ សំក្ដា ច អប្បច្ចុក្ខាតា ។ អថ្វា បន ឧក្គណ្ឌិតោ អនកិត្ត សាមញា ខាំ-តុកាមេ ភិក្ខុកាវំ អដ្តិយមានោ ហរាយមានោ ជ៌កុច្ចមា េត សំអាវ ខេត្តយទា េត ។ ថេ ។ អ-សតាប្រតិ្ធយការំ បត្ថយទានោ យធ៌ បនាហំ ពុន្ធំ ឧតិ មេ ភូ ភាព នេះ រួម មេ ខេ ភូ ភូមិ ខេ ភូមិ ខេ ភូមិ អសកាព្រត្តិយោ អស្បត្តិវឌតិវិញា ចេតិ ។ ចេ ។ អថា-တ်<sup>(၈)</sup> ရန္ဒိ အင္ဒိုက္တေလာဒ္တြို့ အဆို နီတာျပေးဆို ၁ ပေ ၁ မေလး

ç ឌុ, ម, អ្នក្សាំ ។

# ញរាជិពកណ្ដ សំក្លាបទ ទី ១ លក្ខណៈមិនពោលលាសំក្ខា

🧃 ត្រូវ ទៅជាខណ្ឌភក ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មាន តែទ្ញុំ តែវ ទៅជាអ្នករក្សវត្ត ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើដូច្នោះ មានតែទំត្រីវទៅជាសាមណេរ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺចក្រស់ថា បើ ដូច្នេះ មានតែ 🤊 តែវទៅជាតិវិយ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បើ ដូច្នោះ មានតែទំ្សិត៤ទៅជាតិត្តិយសាវក ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាសថា បើដូច្នោះ មានតែខ្ញុំលៃងធ្វើជាសមណៈ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា មើដូច្នោះ មានតែទំលែងធ្វើជាសក្យបុត្រ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ង់នេះ ឯង ហៅថា កំរិយាដែលកិត្ត្ គ្រាន់តែ ធ្វើឲ្យច្បាស់នូវការៈជាអ្នកមានកំឡាំង ៥យ ប៉ុន្តែសិក្ខាមិនទាន់ហៅថាកិក្ខុបានពោលលានៅឡើយ ។ មួយវិញ ទៀត ភិក្ខុអផ្សុកមិនរីករាយ ចង់ឃ្វាតចាកសមណភាព កាលជាខុត្តធុញ ពែនខ្លើមរដើមភាពជាកិត្ត ហ្វ្រាញភាពជាគ្រហស្ត ។ បេ ។ ហ្វ្រាញភាពមិន មែនជាសក្យបុត្រ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺចព្យស់ថា បើមែន មានតែ១ តែវលះបង់ ព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា បើមែន មានតែទំ្សិតវេលឥធ្វើជាសត្យបុត្រ ។ ថេ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ ថា កាលចើលេតុយាងនេះមានពិតមែន 🦫 ត្រូវលះបង់់ព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដីនីច្បាស់ថា កាលបើយ៉ាងខេះ មានតែទុំ ត្រវលែងធ្វើ

## វិស្សាប៊ីនិពា មហារិកង្គោ

អសក្សត្តិយោ អស្បត្តិ វឌត វិញ្ញា:១ភិ ១ ខេ ។ មាណ្ឌមា តុផ្ទុំ មធ្វក្ដេចបង្ក្រំ ខេត្ត វិញ្ញាមេតិ ។ មេ ។ សត្វាញ់ អសក្សពុទ្ធិយោ អស្សត្តិ ខែតិ វិញា. ဖော် ၈ ဖေ ၈ လောရ အ ရန္နီ အင္ဒီ<del>ကြွေ</del>လျှ<u>င့်</u> វឧតិ វិញ្ញាមេតិ ។ មេ ។ ហោតុ មេ អសក្យបុត្តិយោ मस्तिहै रवके रेक्काएक १ थर्षे केक्कार द्वारा វិតាឡូញៅ យោតិ សំក្ដោ ច អព្យច្ចក្ខាតា ។ អថ្នំ ១ន ឧក្ខាណ្ឌាតា អនុការតា សាមញ្ញា បរិ-តុកាទោ កិត្តការ អដ្ឋិយទានោ ហាយទានោ ជិក្ខុទ្ធមានោ គឺហិកាវ៉ ខត្តយទានោ ។ ខេ អសក្បចុត្តិយការំ ចត្តយមានោ មាតរំ សារម៉ឺតិ វឧត វិញាមេតិ ។ មិនាំ សភមិតិ វឧតិ វិញាមេតិ ។ កាតា សកម្មត់ វេឌត់ វិញាខេត់ ។ កក់ជំ សកម៉ត់ វឧត វិញាមេតិ ។ បុត្ត សរាមគំ វឧត វិញាមេតិ ។ ជ័ត្ត សកម៉ីតិ វេឌត វិញ្ញា មេតិ ។ មជាមតិ សក្រីត វែនត់ វិញ្ញា ខេត់ ។ ញាតកេ ស្មានតំ វែនត់ វិញ្ញា ខេត់ ។

# វិនយចិជា មហាវិកង្គ

ជាសក្សបុត្រ ។ បេ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ប៉ា រណ្ណីយចុះ ភ្ញុំត្រូវ តែលេះបង់ ព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ និយាយឲ្យអ្នកដ ៃដឹងច្បាស់ថា ណ្ហើយចុះ <u>ទំត្រាវលេងធ្វេីជាសក្យបុត្រ ។ បេ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា</u> ហេតុរបស់ខ្ញុំលើកឲុកសិនចុះ ខ្ញុំ ត្រូវលះបង់ ព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ និយាយឲ្យ หุกนใจนี้มีตูกงชา เบลุเบงวิเพ็ลจุลงิธตุ: โลปลาใ**เ**นื้ ពេសក្យុបុត្រ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ យ៉ាងនេះហៅថា កិរិយា[គាន់តែ ធ្វើឲ្យច្បាស់នូវភាវៈជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ប៉ុន្តែសិក្ខាមិនទាន់ហៅថាកិក្ខុ បានពោលលានៅឡើយ ។ មួយវិញទៀត កិត្តអផ្សុក មិនរីករាយ ជ្រាញដើម្បីឲ្យឃ្វាតផុតហកសមណភាព ជាខុត្ត ធុញ[ទាន់ ខ្លើមរដើប ភាពជាក់ក្នុ ជ្រុក្ខាភាពជាគ្រហស្ត ។ បេ។ នឹងបង់ឲ្យខ្លួន ទៅជាអសក្ស• បុត្រ ក៏និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំរពុកមាតា ។ និយាយឲ្យអ្នក ដ ៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំរពុកបិតា ។ និយាយឲ្យអ្នកដ ៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំ រពុកបង្ហ័ន្ទប្រុស ។ និហេយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ទំរពុកបង្ហ័ន ស្ត្រី ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជីងច្បាស់ថា ខ្ញុំរឭកកូនប្រុស ។ និយាយឲ្យអ្នក ដទៃជំងឺច្បាស់ថា ខ្ញុំត្យេកកូន ្រី ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា ខ្ញុំទ្វេក ប្រពន្ធ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជីជច្បាស់ថា ខ្ញុំទ្វេកពុកញាតិ ។

# បារាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាអប្បច្ចុក្ខានលក្ខណ៍

ម៉ុត្តេ សកម៉ូត វឌ្ឍ វិញ្ញាបេត ។ តាម សភម្ម័ វឌ្ឍ វិញា បេឌិ ។ ជំនម់ ស្សម័ឌិ វឌ្ឍ វិញា បេឌិ ។ ខេត្ត សពម៌ត ខេត្ត វិញា ខេត្ត ។ ខ្ញុំ សពម៌ត ខេត្ វិញ្ញា មេនា វិស្សា មេនា វិស្សា វិស្សា មេនា ។ សុវ្សា សហម័ត៌ វឌត់ វិញ្ហាបេត៌ ។ សំប្ប៉ូ សហម័ត៌ វឌត់ វិញា ខេត្ ។ ឬព្វេ សស់ត លប់ត ភិឌ្យិត សមនុស្ស-រាមីតិវឌត់ វ៉ិញាមេតិ ។ រៀវបំ ភិក្ខាវេ ឧុព្វល្យាកៃម្មញ្ជេវ ហោត៌ សំក្តា ខ អប្បច្ចុក្ខាតា ។ អ៩វា បន ឧក្គាណ្ន៎-តោ អនករតោ សាមញា ខាំតុកាមោ ភិក្ខាវា អន្តិយ-មាលេ សរាយមាលេ ជិត្តខ្មាលេ តំហិតារំ បត្ត យមាលោ ។ មេ ។ អសក្សពុត្តិយភាវ បត្តយមាលោ សេតា មេ អត្តិ សា មហេ ចោសេតញាតិ ជនតិ វិញាខេត៌ ។ ខិតា មេ អត្ត សោ មយា ទោសេតព្វេត៌ វឧត៌ វិញ្ញាបេត៌ ។ ភាតា មេ អត្តិ សោ មយា ទៅសេតញេតិ វនតិ វិញាខេតិ ។ ភកិត្តិ មេ អត្តិ

## បរាជីពកណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី ៖ លក្ខណៈមិនពោលណសិក្ខា

និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំរពុកពួកមិត្ត ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃ ដ៏ងច្បាស់ថា ខ្ញុំរពុកស្រុក ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំរពុក និគម ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ១ព្រុកស្រែ។ និយាយឲ្យអ្នក ដទៃដង់ថ្បាស់ថា ខ្ញុំរពុកចំការ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដង់ថ្បាស់ថា ខ្ញុំ រពុក ជ្រាក់ ។ និយាយឲ្យអ្នកដ ៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំរពុកមាស ។ និយាយ ឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ១វេពុកសិល្បសាស្ត្រ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹង ច្បាស់ថា ខ្ញុំរពុកជាញឹកញូយនូវការសើច ការស្រដី និងការលេង អំពី មុន ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ យ៉ង់នេះហៅថា ការិយា គ្រាន់តែធ្វើឲ្យ ប្បាស់នូវភាវៈជាអ្នកមានកំព្យុំងថយ ប៉ុន្តែសិក្ខាមិនចាត់ហក់ក្នុបានពោល លាឡើយ ។ មួយវិញទៀត ភិក្ខុអមុក្រ មិនកែកយ (ជាថ្នាឲ្យឃ្វាត ដុត្តភាតសមណភាព ជាខុត្ត ធុញ(ទាន់ គ្នេមរដើមភាពជាភិក្ខុ ពេញ ចិត្តទឹងភាពគ្រប់ស្តេ ។ បេ ។ ពេញចិត្តទឹងភាពមិនមែនជាសក្យបុត្រ កំ និយាយឲ្យអ្នកដុខ្វែដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំមានមានា ៗ នោះខ្ញុំត្រៅតែចិញ្ចឹម ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា បិតារបស់ខ្ញុំមាន បិតានោះខ្ញុំត្រូវតែ ចិញ្ចឹម ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា បង្ហូនប្រុសបេស់ខ្ញុំមាន បង ម្នេចសនោះ ៖ ត្រូវតែចិញ្ចិត ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជ័តិច្បាស់ថា បតីមួន

### វិនយចិតិកេ មហារិកង្គោ

សា មហា ចោសេតហ្គាំ វេឌត់ វិញា មេតំ ។ បុត្តោ មេ អគ្គិ សោ មហា ចោសេតព្វេតិ វេឌតិ វិញាបេតិ ។ ដ៍តា មេ អគ្គិ សា មហេ ទោសេតព្វាត់ វេឌត់ វិញា-បេត៌ ។ បជាបត់ មេ អត្តិ សា មយា ចោសេតព្វាត៌ វឧត្ត វិញ្ញាបេតិ ។ ញាតកា មេ អត្ត តេ មយា ទោសេត្តាត់ វឧត់ វិញា មេតំ ។ មិត្តា មេ អត្ថិ តេ មហា ចោសេតហ៊ុត វឌត វិញាបេតិ ។ ឃុំបំ ភិក្ខុវ ឧុត្តប្រាំកម្ម ញេវ ហោត់ សំក្តា ខ អប្បច្ចុក្ខាតា ។ អប់វា បន ឧក្ខណ្ឌ នោ អនការតោ សាមញា បាំតុ តាមោ ភិក្ខុភាវ អដ្តិយមាពេ ហរាយមាពេ ជិក្ចុ មានោ គំហិកាវំ បត្ថយមានោ ។ បេ ។ អសក្ស-បុគ្គលការ បុគ្គលមាលា មាតា មេ អគ្គ សា ម ចោសេស្ស៊ីតិត នៃតិ វិញ្ញាបេតិ ។ បិតា មេ អត្តិ សោ មំ ទោសេស្បូតិតំវនត់ វិញាបេត៌ ។ ភាតា មេ អគ្គិ សោ មំ ចោសេស្បត់តំ វនត់ វិញ្ញាបេត ។ ភកិច្ចិ មេ អត្តិ សា មំ ចោសេស្បត្តិតំ វេឌតិ វិញាបេតិ ។

## វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

ស្រែបស់រ៉ូមាន បង្ក្លួនស្រែនោះរ៉ូត្រូវតែចិញ្ចឹម ។ និយាយឲ្យអ្នកដ**ែ** ដឹងច្បាស់ថា កូនប្រសបេស១មាន កូនប្រសនោះ១ គ្រវតែចិញ្ចឹម ។ និ-យាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា កូនស៊ីវបេស់ខ្ញុំមាន កូនស៊ីវនោះខ្ញុំតែវ**គេ** ចិញ្ចឹម ។ និយាយឲ្យអ្នកដ ទៃដ៏ង៍ច្បាស់ថា ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំមាន ប្រពន្ធនោះ <u>១ំ ត្រៃ តែ ចិញ្ច្ចិម ។ និយាយឲ្យអ្នកដ ទៃ ជី ដ៏ ច្បាស់ថា ពួកញាតិ បេស់ ១</u>មាន អ្នកទាំងនោះ ត្រូវតែខ្ញុំចំញុំម ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងឺច្បាស់ថា ពួកមត្ត វបស់ ខ្ញុំមាន ពួកមត្ត ទាំងនោះ ខ្ញុំ ត្រូវតែ ចិញ្ចឹម ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ យ៉ាង នេះហៅថា ករិយា គ្រាន់តែធ្វើឲ្យច្បាស់នូវកាវៈជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ប៉ុន្តែ សិក្ខាមិនទាន់ ហៅថាភិក្ខុជានគោលលាឡើយ ។ ន័យមួយទៀត ភិក្ខុ អឥត្រ មិនរីកពយ ចង់ឃ្វាត ចេញចាកសមណភាព ជាខុត្ត ធុញ[ទាន់ ខ្លើមរដើមភាពជាភិក្ខុ ប្រាជ្ញភាពគ្របាស្ត្ ។ បេ ។ មិនប្រាជ្ញភាពជា សក្យបុត្រ ត់និយាយឲ្យអ្នកដ ទេដី ង៍ច្បាស់ថា មាគារបស់ខ្ញុំមាន នោះនឹងចិញ្ចឹមរំ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ចិតារបស់រំួមាន បិតា នោះនឹងចិញ្ចឹមភ្នំ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដ៏ង៍ច្បាស់ថា បងប្អូនប្រស របស់រ៉ូមាន បង្ហូនប្រសនោះនឹងចិញ្ចឹមរ៉ូ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹង ច្បាស់ថា បងម្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំមាន បងម្អូនស្រីនោះនឹងចិញ្ចឹមខ្ញុំ

#### បារាណិកកណ្ដេ បឋិមសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាអប្បច្ចុក្ខានលក្ខណៈ

បុត្តោ មេ អត្ត សោ មំ ចោសេស្សគីត វែនត វិញ្ញា-ចេន ។ ជីតា មេ អត្តិ សា មំ ទោសេស្ស៊ីតិតិ ខែតិ វិញ្ញាបេតិ ។ បជាបតិ មេ អត្ត សា ម ចោសេស្សតិតិ វឧតវិញាបេតិ។ ញាតភា មេ អត្ត តេម ចោសេស្បៈ ជំនាំវឌត់វិញា បេតិ ។ មិតា មេ អត្តិ តេ មំ ចោសេស្ស-ភ្នំ នៃតំ វិញា មេតំ ។ កាមោ មេ អត្តិ តេខចាមាំ<sup>(១)</sup> ជុំនៃរុក្មិត្ត ខេត្ត ព្រែលខ្លួន ១ ខ្លួន ទេ មេ អត្តិ នេះ ខេត្ត បា ជីវិស្សាម៉ត់ ខេត់ វិញ្ញាបេត់ ។ ខេត្ត មេ អគ្គិ តេចចាបា ជីវិស្សាម័ត្ វឌត់ វិញា បេត់ ។ វត្ថុ មេ អត្ថិ តេជទាហំ ជីវិស្សាម៉ត់ វេធត់ វិញា ខេត់ ។ ហ័រញុំ មេ អត្ត នេះខេត្ត ជ្យូវមាន នេះ មួយ នេះ ។ មាយ មេអត្ត គេឧទាហំ ដីវិស្សាម៉ីតំ វេឌត់ វិញា មេតំ ។ ស់ច្បំ មេ អត្តិ ទេឧទាហំ ជីវិស្យុម័ត៌ វែឧត៌ វិញា មេតិ ។ ឃុំខំ ភិក្ខុវេ ឧុត្វស្សាវិកាម្មញ្ចេវ មេហត

ទ តេខ ភាហគ្គីបី ណ្ឋោ ។

# ចារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាម៖ ទី ១ លក្ខណៈមិខគោលលាសិក្ខា

និយាយឲ្យអ្នកដទៃជំងីច្បាស់ថា គូនប្រសរបស់ខ្ញុំមាន គូនប្រសនោះនឹង ចិញ្ចឹម១ំ ។ និយាយឲ្យអ្នកដ ៃដឹងច្បាស់ថា កូនស៊ីបែសេខ៌មាន កូន ស្រែនោះនឹងចិញ្ចឹមខ្ញុំ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុ មាន (ប្រាន្ទនោះនឹងចិញ្ចឹមៗ ។ និយាយឲ្យអ្នកដ ទេដ៏ង៍ច្បាស់ថា ពួក ញាតិរបស់ខ្ញុំមាន ញាតិទាំងនោះនឹងចិញ្ចឹមខ្ញុំ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃ ដឹងច្បាស់ថា ពួកមត្តបេស់ខ្ញុំមាន មិត្តទាំងនោះនឹងចិញ្ចឹមខ្ញុំ ។ និយាយ ឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ស្រុករបស់ខ្ញុំមាន ខ្ញុំនឹងចិញ្ចឹមជីវិត ដោយស្រុក នោះក៏ចាន ។ និយាយឲ្យអ្នកជទៃជំងឺច្បាស់ថា និគមរបស់រំមាន រុំនឹង ចិញ្ចឹមជីវិតដោយនិគមនោះក៏បាន ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ស្រែរបស់ខ្ញុំមាន ខ្ញុំនឹងចិញ្ចឹមដីវិតដោយស្រែនោះក៏បាន ។ និយាយ ឲ្យអ្នកដទៃដង៍ចក្រស់ថា ចំការរបស់ខ្ញុំមាន ខ្ញុំនឹងចិញ្ចឹមជីវិតដោយចំការ នោះកំណុន ។ និយាយឲ្យអ្នកដុខែងងែចក្រស់ថា 🗸 🤄 ក្របេស់រ៉ូមាន 🠧 នឹងចិញ្ចឹមជីវិតដោយ (ពុក នោះកំពុន ។ និយា យឲ្យអ្នកដទៃជ័ង៍ច្បាស់ ឋា មាសរបស់ខ្ញុំមាន ខ្ញុំនឹងបិញ្ចឹមជីវិតដោយមាសនោះក៏ឲ្រន និយាយឲ្យអ្នកដទៃដង៍ឥញ្ជាស់ថា សិល្បសាស្ត្របេស់ខ្ញុំមាន ខ្ញុំនឹងចិញ្ចឹម ជីវិតដោយសិល្បសាស្ត្រនោះក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាង នេះ ហៅថា តំរិយ គ្រាន់តែធ្វើឲ្យឲ្យសំនូវកាវៈជាអ្នកមានកំឡាំងថយ

## វិនយចិដិពេ មហាវិភង្គោ

ម្នាំ ឧ អពិនិយ្សាខា ៧ អនុប្ ឧଟ នយ្ឌហើរខា អន្តភាពេ សមញ្ញា ចរិត្តភាហេ ភិក្ខុភារំ អន្លឹ-យមាលេ សភយមាលេ ជិត្តមូមលេ តំហិតារំ បត្ត-យទា នោ ។ មេ ។ អសក្សព្តិយការំ បត្ថយទា នោ ឧក្សាធ៌ ខេត វិញាមេតំ ។ ១ សុកាធ្វេ ខេត វិញា-មេត្ត ។ ឧុទ្ធាន្តិ នៃត ពៃឃាមេត្ត ។ ឧ សុខាត្តិ នៃតំ វិតាក្រស់ ។ ឧ ឧស្សាយម៉ត់ វែនត់ វិត្តាមេតំ ។ ន សែយាម៉ូន វែនត សៃឃាបេត ។ ន មោ**ម៉ូត** វែនតិ ញ រំតាលេខត ។ នាក់មោមតំ វេនត់ វិញាលេខ ។ សំបំ စော န်က္ခုံး ဧရွလျားကန္းကူး တောင်္ခ လ်က္ခာ ဗ អប្បច្ចុត្តាតា ។

ಆರ್ಮೆಮ್ನೆ ಣುಪ್ಪ ಕ್ರಾಪ್ತಿ ಕ್ರಮಿಸಿ ಕ್ರಿಮಿಸಿ. (ಎಂ) ಅನ್ನು ಕ್ರಿಮಿಸಿ ಕರೆಯಿತು ಕ್ರಿಮಿಸಿಗೆ ಕ್ರಿಯಿಸಿ.

# វិនយបិដក មហាវិកង្គ

ဗုံဒ္ဂြ**ယ်**က္ချမဲဒေ**ာင်းဟ**ါတဲ**့ န**ိဂ္ဇရာဒဏေလလာ၊ဤေယ ၅ နိယမူယမြေခ ភិត្ត្តអង្សត មិនតែវាយ ចង់ចេញចាតភាពជាសមណៈជាខុត្តនឹងភាពជាភិត្ត ជំនត្ត ខ្លើមរដើមកិត្តភាព ប្រាថ្នានូវភាពជា គ្រហស្ ។ បេ ។ ប្រាថ្នា ភាពមិនមែនជាសក្យបុត្រ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា (អំពើនេះ) ត មហុត្តលនិងធ្វើបាន ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា (អំពើនេះ) បុគ្គលមិនមែនងាយនឹងធ្វើបានទេ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា (អំពើនេះ) បុគ្គលប្រិពិត្តបានដោយកម្រ ។ និយាយឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ ថា (អំពើនេះ) បុគ្គលមិនមែនប្រព្រឹត្តបានដោយងាយ េ ។ និយាយឲ្យ អ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំមិនអាច (នៅក្នុងកេទបព្វជិតបាន)ទេ។ និយាយឲ្យ អ្នកដ ខែជំងឺច្បាស់ថា ខ្ញុំមិនហាន (នៅក្នុងភេទបព្ធជិត) ទេ ។ និយាយឲ្យ អ្នកដទៃដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំមិន ត្រែកអរ (នឹងកេខបព្ទជិត) ខេ ។ និយាយឲ្យ អ្នកដ ខែ ដឹង ច្បាស់ថា ខ្ញុំមិន ពេញ ចិត្ត (នឹង ភេទ បព្ទជិត) ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុ **ទាំងទ្បាយ យ៉ាងនេះ**ហៅថា តិវិយា ត្រាន់តែធ្វើឲ្យច្បាស់នូវកាវៈជាអ្នក មានកំឡាំងថយ ប៉ុន្តែសិក្ខាមិនទាខ់ហៅថាកិក្ខុច្នានពោលលាឡើយ ។ (៣១) ម្នាលកិក្ខុទាំងទ្បាយ កំណៃដែលកិក្ខុធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវ កាវៈនៃខ្លួនជាបុគ្គលមានកំឡាំងថយ ទាំងសិក្ខាក់ហៅថាកិក្ខុចានពោលណ

### បារាជិតកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្សុ សិក្ខាបក្ខក្ខានលក្ខណ៌

៩៩ ភិក្ខុឋ ភិក្ខុ ឧក្ខណ្ឌិនោ អនភរនោ សមញា ទៅតុកាមេ ភិក្ខុភារំ អដ្តិយមាយេ ហរាយមាណេ ជិក្ខុមាលេ កំហ៊ុសា បត្ថយមាលេ ។បេ។ អសត្ស បុគ្គិយភារំ បត្តឃមានោ ពុខ្ញុំ បច្ចុក្ខា ម៉ូត នៃត វិញ្ញា. បេត៌ ។ ឃុំចំ ភិត្ត្រាវ ឧុព្វល្បាវិកម្មញ្ចៅ យោតំ សំត្វា ខ បច្ចុត្តាតា ។ អ៩វា បន ខុគ្គឈ្នាំតោ អនកាតោ សាមញា ទវិត្តាមោ ភិក្ខុអាវ អដ្តិយមាលេ ហ-រាយមានោ ជិកុច្ចមានោ ក៏ហ៊ុកាវ៉េ បគ្គយមានោ ។ បេ ។ អស់តាព្រត្តិយការ បត្តយមាលោ ជម្មុំ បច្ចុត្តាម៉ឺត៌ វនតិ វិញ្ញាមេតិ ។ សម្ប៉ា បច្ចុត្តាមីតិ វន្តិ វិញា មេតិ ។ សិក្ខិ មច្ចុក្ខាម័ត៌ វឌតិ វិញ្ញា មេតិ ។ វិនយំ បច្ចុត្តាម៉ឺតិ វឌតិ វិញាបេតិ ។ ចាត់មោក្តុ បទ្តាម៉ត់ វឌត់ វៃញា បេត់ ។ «ខ្ពេស់ បច្ចុត្តាម៉ត់ វឌត់ វិញា មេត់ ។ ឧបជ្ឈប់ បច្ចុត្តាម៉ឺត់ វឌត់ វិញា ខេត្ត ។ អច្ចេំ បច្ចុត្តាម៉ូត្តិ ខេត្ត វិញ្ញា-មេតិ ។ សម្លាំហាវិគាំ មច្ចគ្នាមីតិ វេឌតិ វិញ្ញាមេតិ ។

# បារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី១ លក្ខណៈពោលណសិក្ខា

នោះត្រដូចមេច ។ មាលភិក្ខុទាំងឲ្យយ ភិក្ខុងសាសនានេះ អផ្សកមិន ្រើតកអរ បង្ហើយត្របាតភាពជាសមណៈ ខឿយណាយ ជំនិត្តន ខ្លើម រអើមនឹងភាពជាកិត្ត ជ្រាថានូវភាពជាគ្រហស្ត ។ បេ ។ ពេញចិត្តនឹង ភាពមិនមែនជាសក្យបុត្រ ក៏និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា ភ្ញុំសូមលះបង់ ព្រះពុទ្ធ ។ មាលភិក្ខុ ព័ទ្ធ យ យ ន៍នេះ ទើប ហៅថា កិរិយា ធ្វើឲ្យ ជាក់ច្បាស់នូវកាវៈនៃទូនជាបុគ្គលមានកំឡាំងថយ ទាំងសិក្ខាក់ ហៅថាភិក្ខុ បាន ពោលលា ។ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុអផ្សុក មិន ត្រែកអរ ប្រាញ់បង់ ឃ្វាតចាកកាពជាសមណៈ នឿយណាយ ដិនធ្នន់ គ្គើមរដើមនឹងភាពជា ភិក្ខុ ពេញចិត្តទឹង៍ភាពជាគ្របាស្ត្ ។ បេ។ ពេញចិត្តនឹងភាពមិនថែនជា សក្យុមុត្រ ក៏និយាយឲ្យគេដ៏ងច្បាស់ថា ១សូមលះបង់ព្រះធម៌។ និយាយ ឲ្យគេដ៍ងច្បាស់ថា ខ្ញុំសូមលះបង់ ្រែះសង្ឃ ។ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ ថា ១ុំសុមលះបង់សិក្ខា ។ និយាយឲ្យគេដ៏ងច្បាស់ថា ១ុំសុមលះបង់ វិន័យ ។ និយាយឲ្យគេដ៏ង៍ច្បាស់ថា ខ្ញុំសូមលះបង់បាត់មោក្ខ ។ និយាយ ឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា ១សូមលះបង់នូវទុខ្ទេស ។ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ ឋា ខ្ញុំសូមលះបន់ខបដ្បាយ៍ ។ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំសូប លះបង់អាចារ្យ ។ និយាយឲ្យគេជំងឺច្បាស់ថា ១ុំសូមលះបង់សន្តិវិហារិក។

## វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

អន្តេកសំគាំ បច្ចុទ្ធាម៉ឺត វឌត វិញ្ញាបេតី ។ សមាអុ បជ្ឈបាលកាំ បច្ចុក្ខាម៉ាត់ វេឌត់ វិញា បេត់ ។ ស**ភា-**មាន្រ្តី ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត វិទ្ធា ខេត្ត ។ ខេត្ត ។ ក្សាភ ម ជាប្រើតំវឌត់ វិញា បេត់ ។ ឧទាស កោត់ ម ជាប្រើតំ វេឌត់ វិញាប្រេតិ ។ អាក្រ គោត់ ម សម្រេច នៃ នៃ វិទ្ធា ទេ ។ មានបោយ ខ្ ជាមេស៊ីន វែឌត់ វិញ្ញាមេតិ ។ តិត្តិយោតិ បំ ជាមេ ហ៊ុន វឌន វិញ្ញាខេត្ត ។ ត្តិយក្សាក្រាត មំ ខារស្នេន វេឌ្ឌ វិញ្ញាសេន ។ អក្សម្លោយ មំ ជា ហើត វឌត វិញ្ញា ខេត ។ អស់ក្យុបុត្តិយោត មំ យតិដោះ លោយ ក្មាំ ១ ១៩២២២ ១ ១ ១៩៦ ឧត្ត ណ្ឌិតោ អនភាតោ សាមញ្ញា ចាំគុតាមោ ភិត្តាវា អឌ្តិយទាលេ មារាយមាលេ ជិក្ខុមាលេ កំហំភាវ ឧទ្**ភព**ុស្ស ៤ ៤ ៤ ៤ មុខ ខេត្ត ខេត្ត

# វិនយចិដក មហាវិភង្គ

និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា 🤰 សូមលះបង់អន្តេកាសិក ។ និយាយឲ្យគេដឹង ច្បាស់ថា ១,សូមលះបង់បព្ទជិត ដែលមាន៖បដ្បាយ៍ស្មើគា ។ និយាយឲ្យ គេដឹងច្បាស់ថា ១ំសុមលះបង់បព្ទជិតដែលមានអាចារ្យស្មើតា ។ និយាយ ឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា ១សូមលះបង់ក់ត្ដដែលប្រព័ត្តព្រហ្មពិយ: ជាមួយគ្នា ។ បេ។ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា លោកចូរ១ ខុកនូវ១ំថាជាគ្របាស្ដ្ចះ។ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា លោកចូវចាំខុកខ្លាំខ្ញុំថាជាឧបាសកចុះ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា លោកច្ចរចាំខុកន្លូវខ្ញុំថាជាញោមវត្តចុះ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា លោកចូរទាំទុកនូវទំ្មថាជាសាមណេវចុះ និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា លោកចូរចាំខុកខ្សួរ១ំថាជាតិ្វិយចុះ។ និយាយឲ្យ គេដឹងច្បាស់ថា លោកចូរចាំខុកនូវទំថាជាសាវកនៃតិវិយចុះ ។ និយាយឲ្យ គេដឹងច្បាស់ថា លោកចូរចាំខុកនូវ១ំ្មវៈមិនមែនជាសមណៈខេចុះៗនិយាយ ឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា លោកចូរចាំទុកនូវទំ្ងថា មិនមែនជាសក្សបុត្រទេ ។ စ္ခာလခ်္ခေတ်ရ ၅၀ ဟ်ခြင်းမေတ်ကြောက် နီးယာမြှီမြောက်တူလွန့် កាវៈខែខុនជាបុគ្គលមានកំឡាំងថយ ទាំងសិក្ខាក់ហៅថា ភិក្ខុជានពោល លាហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុអផ្សុក មិន តែកអរ ចង់ឃ្វាតហក ភាពជាសមណៈ នឿយណាយ ជំនិត្តន ក្ដើមក្រើមនឹងភាពជាភិក្ខុ ពេញ ចិត្តទឹងភាពជា គ្រហស្ត ។ បេ ។ ពេញចិត្តទឹងការាមិនមែនជាសក្សបុត្រ

អល់ មេ ពុខ្ទេសត់ វឧត វិញ្ញាមេត ។ បេ ។ អល់ ភិក្ខាវេ ។ បេ ។ អថវ បន ។ បេ ។ កិត្ត មេ ត់ខេម្មិញ មន្ទ្រ រួម ខេត្ត រួម ខេត្ត ខេម្មិញ។ ចារីហ៊ីត ខែត ពីញា ខេត ។ ឃុំខំ ។ ខេ ។ អថ្វា បាន ។ បេ ។ ន មមត្តោ ពុខ្មេសត់ វេឌត់ វិញ្ហាបេត់ ។ ខេ ។ ឧ មមត្ថោ ស ត្រូញ្ចារីហ៊ុន វឌន វិញ្ញា-ចេត្ត ។ រាំំចំ ។ ចេ ។ អ៩៤ ខេខ ។ ចេ ។ សុមុត្តាហ៍ ពុខ្វេញតា វឌតា វិញ្ញា ខេតា ។ ខេ ។ សុ-មុត្តាហ៍ សត្រូហ្មារីហ៊ីត វែឧត វិញ្ហាមេតិ ។ រៅប៉ា តិត្ត្ហា ឧុព្វល្បារិតម្មញ្ញៅ ហោត់ សិត្ត្ថា ខ ខឌ្ឌត្តា-តា ។ យាធិ វា មធ្យាធិចិ អគ្គិ ពុធ្ធប់ខេស្តិ វា ឧទ្ទាយខេសាធិ វា សគ័្យ្យខេសាធិ វា ស៊ិក្តាយខេសាធិ វា

# បារាដ៏ពេកណ្ឌ សំក្លាប៖ 🖣 ១ លក្ខណៈពោល១៣សំក្លា

និយាយឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំមិនត្រូវការដោយព្រះពុទ្ធទេ ។ បេ។ ពោល ឲ្យគេដង៍ច្បាស់ថា ខ្ញុំមិនត្រូវការដោយបព្វជិតមាន ព្រហ្មារ្យស្មើគ្នាទាំង ရောဏ**េ ។** ရာလက္ခ်ိန္မာရွိရာထ ကိုလာရွိေဒ ។ ៤ ។ မျာရွိ ေတြ ។ បេ ។ និយាយឲ្យគេជំង៍ច្បាស់ថា ប្រយោជន៍ អ្វីដោយ ព្រះពុទ្ធដល់ខ្ញុំ ។ បេ ។ និយាយឲ្យគេដង់ឥច្បាស់ថា ប្រយោជន៍អ្វីដោយស ព្រហ្មភារីភិក្ខុទាំង ရှေယေးက ေ်ာ့ ၂ ကိုယ်ကိုန်းေႏ ၂ လေ ၂ မေ႐ိုန်းခဲ့ေတြ ၂ လေ ၂ နွဲလေးလ ឲ្យគេដ៏ងច្បាស់ថា សេចក្តីត្រៃវិការដោយព្រះពុទ្ធនៃ១៉ុមិនមាន ។ បេ ។ និ-យាយឲ្យគេដ៏ងច្បាស់ថា សេចក្តីត្រូវការដោយស ព្រហ្មភាវិកិត្តទាំងឡាយ ខែខ្ញុំមិនមាន ។ ក៏យ៉ាង៍នេះ ។បេ។ ម្យ៉ាង៍ទៀត ។បេ។ និយាយ ឲ្យគេដង៍ច្បាស់ថា ខ្ញុំចែស្រឡះចាក់ ព្រះពុទ្ធហើយ ។ បេ**។** និយាយ ឲ្យគេដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំច្ចែស្រឡះចាកសព្រហ្មទារីកិត្តទាំងឡាយហើយ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏យ៉ាងនេះ ហៅថា ការធ្វេនផ្ទេញជាក់ច្បាស់នូវភាវ: នៃទ្នេយបុគ្គលមានកំឡាំងថយ ទាំងសិក្ខាក់ហៅថា កិក្ខុជានពោលលា ហើយ ។ ម្យ៉ាន់ទៀត ពាក្យទាំងឡាយណា សូម្ប៊ីដ ទៃជាពាក្យផ្ទាស់ ប្តូរដោយពាត្យថា ព្រះពុទ្ធក្តី ជាពាត្យជាសប្តរដោយពាត្យថា ព្រះធម៌ក្តី ជា **ភាក្សផ្ទាស់ប្តូ**រដោយ៣ក្យថា ព្រះសង្ឃក្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយ៣ក្យថា

# វិតយប់ដកេ មហាវិកង្គោ

វិនយឃាខភានិ វា ខាត់ខោត្យឃាខភានិ វា ១ខ្ទេស-ហាខណៈធំ ក នុមជ្ឈល់លាច់ខណៈ ម មានក្រាណានេះ លាធិ វា សម្ទាំហាក់កាហ់ខេលាធិ វា អគ្គេវាសិ-ក្រោះ វា សមានុជ្ជាយក់ក្រេះ វា សមានាខ្លាំយក់ហើយជានិ វា ស្ត្រីហ្គារ៉ាហើយជានិ វា តែហ៍យាខេលាធំ វា នុទាសក់ហើយ៣ធំ វា អាវាមិកា-ឃុនសង្ ឯ សាមលោរឃុនសង្ ង និទ្ធិយឃុនសង់ វ) ခ်ခွ်တေလကျကောက်စေသခဲ့ វ) អស្បូមឈញ់ខែលាខំ វា អសកាច្រត្ថិយ៧៥ខាន វា គេហិ អាការបៀ តេស ហុម៉េស ខេស ខុត្តស វុឌម វុឃ្ណាលេខ ។ ကို ရေး အမေး ရေးကြည့်ၾကို ရေးမှ အမေး ខ បច្ចុត្តាតា ។

## វិនយប់ជាក មហាវិភង្គ

សិត្តាត្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា វិន័យត្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយ ពាក្យថា បាតិមោត្តក្ដី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្ដូរដោយពាក្យថា ១ខ្ទេសក្ដី ពាត្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា «បជ្ឈាយ៍ក្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា អាហាវត្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា សន្ធិវិហារិកត្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ បុរដោយពាត្យថា អន្តេកសិតក្ដី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្ដូរដោយពាត្យថា សមានុ-ឋជ្ជាយក:ក្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្ដូរដោយពាក្យថា សមានាចរិយក:ក្ដី ជាពាក្យ **ផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា ស**[ពហ្មលរីត្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា គេហស្ត្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា «បាសកត្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរ ដោយពាក្យថា អារាមិក:ក្ដី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្ដូរដោយពាក្យថា សាមណេវក្ដ ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា ឥត្តិយក្តី ជាពាក្យផ្ទាស់ប្តូរដោយពាក្យថា តិត្តិយសាវកត្តិ ជាពាក្យផ្ទាស់ប្ដូរដោយពាក្យថា មិនមែនជាសមណៈក្ដី ជា ពាត្យផ្ទាស់ប្ដូរដោយពាក្យថា មិនមែនជាសក្យបុត្រក្ដី ភិក្ខុនិយាយឲ្យគេ ដឹងច្បាស់**ដោ**យពាក្យអម្បាលនោះ ដែលដាគាការ ពោលលាសិក្ខា) ដែលជាគេ៖ ដែលជានិមិត្ត ។ ម្នាលកិក្ខទាំងទ្បាយ យ៉ាងនេះហៅថា ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវការៈនៃខ្លួន ជាបុគ្គលមានកំឡាងថយ ទាំងសិក្ខាក់ ហៅថា ភិក្ខុធ្យានពោលលាហើយ ។

(៣២) ភេ៩ញុំភិក្ខុឋេមប្បុទ្ធភាគា មេហត់ សំក្នា។ ៩៩ ភិក្ខុឋ ភិក្ខុស<sup>(0)</sup> យេខាំ អាការយោំ យេហ៍ ល់ខ្ដែ<mark>ហ</mark>៍ យេហ៍ និម់ត្តេហ៍ សិក្ខា បច្ចុក្ខាតា យោត៌ តេហ៍ អភាប្រ នេហ៍ ល់ផ្ដេហ៍ នេហ៍ និម៉ុត្តេហ៍ ឧម្មត្តកោ ស់ក្តុំ បច្ចុត្តាត់ ។ អប្បច្ចុក្ខាតា ហោក សិក្ខា ។ ឧម្ទេកស្បូ សន្តិកេ សំគ្នា បច្ចុគ្នាទិ ។ អ**ប្បច្ចុគ្នាតា** ហោធំ សំគ្នា ។ ទំនួច នោ សំគ្ បច្ចុត្តាតំ ។ អប្បច្ចភាតា ហោត់ សំគ្នា ។ ១៩ខេត្តស្ប សន្តិគោ ស់គ្លា បច្ចុត្តាត់ ។ អប្បច្ចុត្តាតា ហោត់ សំគ្នា ។ ឋឧឧដោ ស់ក្តុំ បច្ចុក្ខាន់ ។ អប្បច្ចុក្ខាតា ហោត់ ស់គ្នា ។ ៥ឧឧ៩ស្ស សត្តិ សក្តិ បច្ចុត្តិតិ ។ អប្បច្ចុត្តាតា យោតិ សិក្តា ។ ដៅតាយ សន្តិកោ ស់ក្តុំ បច្ចុត្តាត់ ។ អប្បច្ចុត្តាតា ហោត់ សំក្តា ។ ត់ច្រោនកត្សា សន្តិកោ សិក្ខាំ បច្ក្រាត់ ។ អប្បច្ចុត្តាតា យោត៌ សំគ្នា ។ អរិយគោជ មិលគ្ន-ကောက္ မရွိက မ်ာက္တံ ဗ႐္ကာက် ၅ (မ) ឧ ១៩ នៃ ខេត្ត អព្យុទុក្ខាន់ មេវាតំ សំក្ខា ។

<sup>្</sup>រុំ ខ្យាចិយមរដ្ឋភេឌ្ឌភេស្វាយំ ជាហេ ៩ ទិស្សតិ ។ 🖫 ជាយរោ 👪 ជាតិ សំខិតិ ។

(៣៤) ម្នាល់ភិក្ខុខាំងឡាយ សិក្ខាដែលភិក្ខុមិនបានពោលលា នោះ តើដុចម្តេច ។ ច្នាលក់ត្តទាំងទ្បាយ សិក្ខាដែលក់ត្តក្នុងសាសនានេះ បាន ពោលលា ហើយដោយអាការ នឹងកេខ នឹងនិមិត្តទាំង ឡាយណា ១ ភិក្ខុ ជាមនុស្សគត ក៏បានពោលលាស់ក្នាដោយអាការ នឹងកេខ នឹងនិមិត្តទាំង ឲ្យ យនោះ ១ ដែរ ។ សិក្ខាមិនហៅថាកិក្ខិតតនោះបានពោលលា ឲ្យីយ ។ តិត្តពោលលាសិត្តាក្នុងសំណាក់បុគ្គល់ខ្លួន ។ សិក្ខាមិន ហៅថាគិត្តូធុន ពោលលាទេ ។ កិត្តមានចិត្តរវើរវាយហើយពោលលាសិក្ខា ។ សិក្ខា មិន ហៅថាភិក្ខុចុន ពោលលា ទេ ។ ភិក្ខុ ពោលលាសិក្ខាក្នុងសំណាត់ ចុគ្គលមានចិត្តរវើរវាយហើយ ។ សិក្ខាមិនហៅថាគិក្ខុជានពោលលាទេ ។ ភិត្តដែលវេទនាក់ពុង[គ្មបសង្គត់ ពោលលាសិក្ខា ។ សិក្ខាមិនហៅថាភិក្ខុ បានពោលលារ៖ ។ ភិក្ខុពោលលាសិក្ខាក្នុងសំណាក់បុគ្គលដែលវេទនា តំពុងគ្រឹបសង្កត់ ។ សិក្ខាមិនហៅថាភិក្ខុបានពោលលាខេ ។ ភិក្ខុ ពោលលាសិក្ខាក្នុងសំណាក់ទៅតា ។ សិក្ខាមិនហៅថាភិក្ខុបានពោល លាទេ ។ កិត្តពោលលាសិក្ខាក្នុងសំណាត់សត្វតិវិញ្ជូន ។ សិក្ខាមិន ហៅថាភិក្ខុជានពោលលាទេ ។ ភិក្ខុពោលលាសិក្ខាភ្នង់សំណាក់ជនជា មិលក្ខុកជាតិ ដោយអរិយកភាសា ។ បើជនជាមិលក្ខុកជាតិនោះ បិន ដឹងសេចក្តីច្បស់រេ សិក្ខាក៏មិនហៅថា ភិក្ខុធុនពោលលាខេ

#### វិសយប់ដកេ មហាវិភក្ដោ

មែលតូកោន អរិយតាសា ្ត្រ សត្ថិតា សំគ្លាំ បច្តេញ-ត់ ។ សោ ខេ ឧ ១៩៩៣ខាត់ អព្យុទុក្ខាតា យោត សំគ្នា ។ អាយកោន អាយកស្ប សន្តិកោ ស់ក្តុំ បច្ចុក្ខាត់ ។ សោ ខេ ជ ខដ់ដែលតំ អប្បច្ចុត្តាតា ហោត់ ស់ក្តា ។ មំលក្កកោន មំលក្ខុ-តែស្បី សថ្មី មេ សំ មេ ខ្មែញ ខ្មែក សំ ខេ ខ ខេឌុំជានាត់ អព្យុទូក្ខាតា ហោត់ សំក្ខា ។ ឧវាយ ស់គ្នា បច្ចុត្តាតិ ។ អប្បច្ចុត្តាតា ហោតិ សំគ្នា ។ រោយ សំគ្លាំ បច្ចុត្តាត់ ។ អព្យច្ចុត្តាតា យោត់ ស់គ្នា ។ អស់វេតុកាមេ សឋត ។ អប្បច្ចុត្តានា បោក សំក្លា ។ សាប់តុកាមោ ខ សាប់តំ ។ អប្បច្ចុក្ខាតា ហោត់ សិក្ខា ។ អវិញស្ប សារ៉េត់ ។ អប្បច្ចុក្ខាតា ហោត់ សិក្ខា ។ វិញស្ប ន សាឋតំ ។

## វិនយប៉ាដក បហាវិភត្ត

គិត្តពោលលាស់គ្នាគ្នងសំណាក់ជនជាអរិយកជាតិដោយមិលត្ថកកាសា ៗ បើជនជាអរិយកជាតិនោះ មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ សិក្ខាមិនហៅថា ភិត្តបានពោលលាខេ ។ ភិក្ខុពោលលាសិក្ខាក្នុងសំណាក់ជនជាអរិយក-ជាត់ដោយអរិយកភាសា ។ បើជនជាអរិយកជាតិនោះមិនដឹងសេចក្ដ ច្បាស់ទេ សិក្ខាមិន ហៅថាកិត្តបាន ពោលលា ឡើយ ។ កិត្ត ពោលលាសិក្ខា គ្នង៍សំណាក់ជនជាមិលក្ខុកជាតិដោយមិលក្ខុកភាសា ។ បើជនជាមិលក្ខក-ជាត់នោះ មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ សិក្ខាហៅថា កិក្ខុមិនឲ្យនពោលលា ឡើយ ។ កិត្តពោលលសិត្តាជាហ្បែងលេង ។ សិត្តាហៅថាកិត្តមិន បានពោលលា ឡើយ ។ ភិក្ខុ ពោលលាសិក្ខាដោយគ្នាន់មាត់ ។ សិក្ខា *ហោះ បាតិត្តូ*មិនបានពោលលាឡើយ ។ ភិក្ខុមិនមាន (ជាញ្ញាឲ្យអ្នកដទៃព្ តែបែរជាឲ្យឮវិញ <sup>(១)</sup> ។ សិក្ខាហៅថាភិក្ខុមិនជានពោលលេះឡើយ ភិក្ខុមាន $\int$  ្យាញាឲ្យអ្នកដនៃព្ តែបែរជាមិនឲ្យព្រឹ $\mathfrak{g}^{(b)}$  ។ សិក្ខាហៅ ឋាភិក្ខុមិនធ្ងានពោលលាឡើយ ។ ភិក្ខុពោលលាសិក្ខាត្នង៍សំណាត់ មនុស្សដែលមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ។ សិក្ខាហៅថាកិត្តមិនបានពោលលា ទ្បើយ ។ ភិក្ខុមិនពោលលាសិក្ខាឲ្យព្ទុដល់មនុស្សដែលដ៏ង៍សេចក្តីច្បាស់ ។

<sup>េ</sup>សំដៅភិក្ខុដែលកំពុងបង្ហាញក្ដី សាកសួរក្ដី រៀតក្ដី ខគ្ខេញក្ដី ពណ៌តាក្ដី នូវបាឡីសូត្រ លាសិក្ខា គឺសូត្របាឡីសឹក ។៦ សំដៅភិក្ខុដែលមិនបញ្ចេញវិចីភេទឲ្យអ្នកដទៃញ៉ូ ។

## បារាជីកកណ្ដេ ២ឋមសិក្ខា២៩ស្សុ ២៩ភាជនីយំ

អប្បច្ចុត្តាភា យោតិ សិក្តា ។ សព្វសា វ បន ឧ សាឋតិ ។ អប្បច្ចុក្ខាតា យោតិ សិក្តា ។ ឃុំ ទោ ភិក្ខុឋ អប្បច្ចុក្ខាតា យោតិ សិក្តា.។

និញ និយភាសពន្ទំ ត្យទោ នេ៩៩៩គើ ខាត រ មាតពស៊ី ស្រហពស៊ី ៩៩៤ភ្នំ វូ៩២ខ្លុំ ស្រទាំ (៣៣) តេ៩៩៩ស៊ើ ខាម យោ ទោ អមាធិស៊ី

(៣៤) បដិសៅទិ នាម យោ និមិត្តេន និមិត្តិ អត្តជាតេន អត្តជាត់ អត្តមសោ តំលដលមត្តិចំ បឋសេត៌ ឃិសា បដិសៅត៌ នាម ។

ស្តែត្ត អន្តមសោ គាំច្បានគតាយព័ត្ត ។ (៣៥) អន្តមសោ គាំច្បានគតាយព័ត្ត តាំច្បានគ ស្តេត្ត អស្តាពុត្តិយោ បត្តៅ មនុស្សិត្តិយា គេន ប្រាត់ អស្តាពុត្តិយោ បត្តៅ មនុស្សិត្តិយា គេន ប្រើតំ អន្តមសោ គាំច្បានគតាយព័ត្ ។

# ញភាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ១ បទភាជនីយ

សិក្ខា ហៅថាភិក្ខុមិនឲ្យនពោលលាឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុ ពោលលា សិក្ខា ១ប្រឹប ១ តែបបខមិនឲ្យអ្នកដខៃញ្ ។ សិក្ខា ហៅថាភិក្ខុមិនបានពោល លា ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង សិក្ខា ហៅថា ភិក្ខុមិន បានពោលលា ឡើយ ។

(៣៣) ធម៌ដែល ហៅថា មេថុន នោះគឺធម៌ដែលដារបស អសហ្វសេ ធម៌របស់អ្នកស្រុក ធម៌របស់មនុស្ស ថោកទាប ឬអំពើ អាក្រក់ មានកិច្ចដោយទឹកជាទីបំផុត ជាអំពើដែលជនពីរនាក់តែងរួប វូមគ្នាក្នុងទឹកម្យ៉ាង នេះឯង ហៅថា មេថុនធម្ម ។

(៣៥) តែង់ពាត្យថា ដោយហោចទៅសូម្បីដោយសត្វតិរច្ជានញី
អធិប្បាយថា កិត្តសេពចំពោះមេថុនធម្ម សូម្បីដោយសត្វតិរច្ជានញី
ក៏មិនមែនជាសមណៈ មិនមែនជាសក្យបុត្រឡើយ នឹងបាចនិយាយទៅ
ថ្វីដល់កិត្តដែលសេពមេថុនធម្ម ដោយស្រឹមនុស្ស ព្រោះហេតុនោះ
បានជាហៅថា (កិត្តសេពមេថុនធម្ម) យ៉ាងហោចទៅសូម្បីដោយ
សត្វតិរច្ជានញី (ក៏តែវិតាបត្តិបារាជិក) ។

#### វិសយចិនកេ មហាវិកង្គោា

(mb) ទារជិតោ យោតិត សេយ្យីជាថិ ជាម ប៉ុស្រែ ស៊ីសច្ចិន្នោ អកញា គេន សរីពេទ្ធនេន ជីវិតុំ សិវមេវ ភិក្ខុ មេដុធំ ធម្មំ ចជ់សេវិទ្វា អស្បីមយោ យោតិ អសគាព្រុទ្ធិយោ គេន ថ្ងៃតិ ទារាជិកោ យោតិតិ ។

(៣៧) អស់វាសោតិ សំវាសោ នាម រ៉ាត់អម្មិ រ៉ាក់ខ្លេសោ សមស់ក្ខាតា រ៉ាសោ សំវាសោ នាម សោ តេខ សន្ធឹ ខត្តិ តេខ វុច្ចតិ អស់វាសោតិ ។ (៣៧) តំស្បា ឥត្តិយោ មខុស្បិត្តិ អមខុស្បិត្តិ តំប្បា ខៈ កត់តិ ។ នយោ ខុកនាព្យាញ្ជូខកា មខុស្បិត្តិ តំប្បា ខៈ ខេត្ត អមខុស្បិទ្ធិកាតា ព្យាញ្ជូខកា ទំប្បា ឧកឧទុក តោ ព្យាញ្ជូខកោ ។ នយោ បណ្ឌាកា មខុស្បិទ្ធិកានេតុកាតា ព្យាញ្ជូខកោ ។ នយោ បណ្ឌាកា មខុស្បិទ្ធិកានេតុកាតា ពុស្បិចណ្ឌាកា តំប្បា ឧកឧបណ្ឌាកោ ។ នយោ បុរិសា មខុស្បិចណ្ឌាកា តំប្បា ឧកឧបណ្ឌាកោ ។ នយោ បុរិសា មខុស្បិចណ្ឌាកា តំប្បា ឧកឧបណ្ឌាកោ ។ នយោ បុរិសា មខុស្បិច្ចិយា នយោ មក្តេ មេដុខ ជម្មំ បដិសៅខ្ពស្បា មខុស្បិត្តិយា នយោ មក្តេ មេដុខ ជម្មំ បដិសៅខ្ពស្បា

# វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

(៣៦) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តតែវមាបត្តិបារាជិត អធិប្បាយថា ធម្មតា
បុរស់ដែលមានក្បាលដាច់ មិនអាចនឹងតភ្ជាប់ដោយសរីរៈនោះ ហើយរស់
នៅវិញបាន យ៉ាងណាមិញ កិត្តតែសេពមេថុនធម្មហើយ ត៌មិន
មែនជាសមណៈ មិនមែនជាសក្សបុត្រ យ៉ាងនោះឯង ហោះហេតុនោះ
បានជាហៅថា ត្រៃវមាចត្តិបារាជិក ។

(៣៧) ត្រង់ពាក្យថា រកសំពសគ្មាន អធិប្បាយថា សង្ឃកម្ម ជាមួយគ្នាក្ដី «ខ្ទេសជាមួយគ្នាក្ដី ការសិក្សាស្មើគ្នាក្ដី នេះឯងហៅថា សំពស សំពុំសេនោះមិនមានជាមួយនឹងកិត្តុដែលត្រូវមាបត្តិបា្យជិកនោះទេ ព្រោះហេតុនោះ បា្នជាហៅថា រកសំពសគ្មាន ។

អាចត្តិ ចារាជិតាស្ប វច្ចពេត្ត បស្សាវមក្តេ ចុខេ ។ អមនុស្បិត្តិយា ។ ខេ ។ តិរញ្ជានកត់ត្តិយា តយោ មក្តេ នេះ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មាន ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មក្ដេចសុក្សាមក្ដេ ១០១១១៩ស្បានកាតាព្រះជា នកត់ខុកតោត្យញ្ជូនកាស្ប៉ តយោ មក្ដេ មេដុំនំ ខត្តិ ឧឌ្យមាទីមា មាន្ទី ខាបជ្ជម្នាំ ជើងដើ តែឧត្ត ឌគុំ ឧត្តម្សាទីអា មានន្ទំ ខាបក្នុយអារី រូជិតទេ គ់ខេ ឯ អត្តមាព្រហាំងមារិ ឯ ខេ ឯ ត្តរថ្មានឧសពណ៌ម្នាជា 1 នេ 1 អងន់មារិត្យមការិ ។ ខេ ។ គំរញ្ជូនកត់ខ្មាំសស្បា ខ្លេ មក្ដេ ខេត្ត ខេត្ត បដ់សៅន្សា អាចត្ត ចារាជិតស្បា ថ្ងៃកេត្ត មុខេ ។ (៣៤) ភិត្តាស្ប សេរខច្នុំ ឧជជ្ជិនេ ឧជស្បិទ្ធិៈ យា វច្ចុមក្តុំ អន្តដាត់ បឋសេត្តស្ប អាចត្តិ ចាកៈ ជំតាស់រ ។ ភិត្តស់រ សៅឧបិត្ត ឧបដ្ឌិតេ មនុស្សិត្តិៈ យា ឧស្សាវមត្ត អន្តជាតំ ខយុសន្តសុដ្ ភាចត្តិ ទារាជិតសោ្ន ។ កិត្តសា្ន សេវជចិត្ត ឧបឌ្គិត

គឺវច្ចមគ្គ (ទ្វារធំ)១ បស្សាមេគ្គ (ទ្វារត្ចច)១ មុខមគ្គ (ទ្វារមាត់ )១ (ទ្វារមគ្គ ណាមួយ) បេសមនុស្ស ស្រី ត្រូវមាបត្តិបារាជិក ។ កាលបើកិត្តសេពមេ ឋុនធម្មាយ ទោះមន្ត្តទាំង ៣ គឺវិច្ចមគ្គ ១ បស្សាវមគ្គ ១ មុខមគ្គ ១ (ទាវ មគ្គណាមួយ) របស់អមនុស្ស(សី។ បេ។ របស់តិវិច្ចានញ៉ី តែអែលត្តិ បារាជិក ។ កាលបើកិត្តសេពមេថុនធម្មចំពោះទាមគ្គទាំង ៣ គឺវច្ចមគ្គ ១ បស្សាមេគ្គ ១ មុខមគ្គ ១ (ទ្វាមេគ្គណាមួយ) របស់មនុស្សមានកេខពីវ ។ បេ ។ បេសអមនុស្សមានកេខពីវ ។ ប្រ ។ បេសតិរិញ្ជូនមានកេខពីវ ត្រវិមាបត្តិបារាជិត ។ កាលបើកក្តុសេពមេថុនធម្មចំពោះឲ្យមេគ្គទាំងពីវ គឺវច្ចមគ្គ ១ មុខមគ្គ ១ (ទ្វាមេគ្គណាមួយ) បេសមនុស្សខ្មើយ តែវអាបត្តិ ជារាជិក ។ កាលបើកក្នុសេពមេថុនធម្មចំពោះទ្រមេគ្គទាំងពីរ គឺ វច្ចមគ្គ១ មុខមគ្គ១ (ទ្វារមគ្គណាមួយ) របស់អមនុស្សខ្ទើយ ។ បេ។ របស់គំរិក្ខាន เจ็ต มเลม เลหุลละพฤโลพ มเลม เฉพุษเอาะเพิ่ง ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។

(៣៩) ភិក្ខុមានចិត្តចង់សេពផ្តួចផ្តើមឡើង ហើយបញ្ចូលអង្គ័ដាត់
របស់ខ្លួនទៅកាន់ទ្វារវច្ចមគ្គមនុស្យស្រី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុមានចិត្ត
ចង់សេពផ្តួចផ្តើមឡើង ហើយបញ្ចូលអង្គជាតរបស់ខ្លួនទៅកាន់ទ្វារបស្សាវបគ្គមនុស្សស្រី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុមានចិត្តចង់សេពផ្តួចផ្តើមឡើង

#### វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

ត្រ ស្ដេះ ស្ដាំ ស្ដេះ ស្ដាំ ស្ដេះ ស្ដាំ ស្ដេះ ស្ដាំ ស្ដេះ ស្ដាំ ស្ដេះ ស្ដាំ ស

(៤០) ភិក្ខុប្បច្ចខ្ញុំ ភា មនុស្សិត្តិ ភិក្ខុស្ប សន្តិ គោ
អានេត្យ វច្ចបក្កេន អន្តដាត់ អភិនិសីនេន្តិ ។ សោ
ចេ បឋេសនំ សានិយត់ បរិឌ្ឌិ សានិយត់ ឋិតំ
សានិយត់ ជន្បល់ សានិយត់ អាចត្តិ ចារាជិកាស្ប ។
ភិក្ខុប្បច្ចគ្គិកា បនុស្សិត្តិ ភិក្ខុស្ប សន្តិកោ អានេត្យ

#### ផ្គុំកក្រែម កង្គប៉យឧក្

រហ័យបញ្ចូលអង្គដាតរបស់ខ្លួនទៅកាន់ទ្វារមុខមគ្គមនុស្សស្រី ត្រូវអាបត្តិ ច្នាក់ជិត ។ កិត្តមានចិត្តចង់សេពផ្តួចផ្តើមឡើង ហើយបញ្ចូលអង្គជាត របស់ខ្លួនទៅកាន់ទ្វាវេច្ចមគ្គក ទ្វាបេស្សាមគុក ទ្វាវមុខមគ្គក (ទ្វាវមគ្គ ណាមួយ ) របស់អមនុស្សស្រី ។ បេ ។ របស់តិរិច្ជានញឹ របស់មនុស្ស មានកេខពីរ របស់អមនុស្សមានកេខពីរ របស់គរិក្ខានមានកេខពីរ ត្រវ អាបត្តិបារាជិក ។ កិត្តមានចិត្តចង់សេពតាំងឡើង ប្រាកដ ហើយបញ្ចូល អង្គជាតរបស់ខ្លួនទៅកាន់ទ្វាវច្ចមគ្គក្ដី ១ បេ ។ មុខមគ្គក្ដី របស់មនុស្ស ខ្វេីយ តែវិអាបត្តិបារាជិត ។ ភិក្ខុមានចិត្តចង់សេពតាំងឡើង បា្រកដ ហើយ បញ្ចូលអង្គជាតរបស់ខ្លួន ទៅកាន់ទូរវេច្ចមគ្គត ទូរមុខមគ្គក (ទូរមគ្គណា មួយ) បេសអមនុស្សរទ្ទើយ ។ បេ ។ បេសតិវិញនរទ្ទើយ បេសមនុស្ស ប្រស ប្រសាអមនុស្សប្រស ប្រសាធិរញ្ជូនឈ្មោល ត្រូវអាបត្តបារាជិត ។ (៤០) ពួកភិត្តជាសត្រវិនាយកមនុស្សស្រី (១ នាក់) មកកាន់ សំណាក់កិក្ខ (១ រួប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (កិក្ខនោះ) ទៅតាមទាវ វច្ចមគ្គ (ស្រនោះ) ។ បើកិត្តនោះ: ត្រកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្តុ ត្រែកអរនឹងអង្គជាតដែលច្ចូលសិចទៅហើយក្ដី ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែល កំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុង**ទ្វាមេគ្គនោះ**)ក្តី ត្រឹកអនេឹងអង្គជាតដែលបន្ទួយចេញ ក្តី ត្រូវមាបត្តិហារាជិក ។ ពួកភិត្តជាស ត្រូវទាំយកមនុស្ស ( ១ នាក់ )

# បារាដិពកណ្ឌេ ២ឋមសិក្ខា២៩ស្សូ ២៩ភាដនីយេ អសន្តតភាណវារំ

វិច្ចមក្ខេ អន្តជាត់ អភិនិសីខេត្តិ ។ សោ ចេ ರು. ಕ ಕುರ್ಥಾಪ್ ಕ್ರಾಪ್ ಕುರ್ಪ್ ಕುರ್ಪ್ ಕುರ್ಕಿ ಕುರ್ಕಿ ន័យតិ ជន្រលាំ សាធិយតិ អាចត្តិ ទារាជិកាស្បូ។ ភគ្គុប្បច្ចត្តិកា មនុស្សិត្តិ ភគ្គុស្ស សន្តិកោ អានេត្វា វច្ចខេត្ត អន្តជាតំ អភិទិសីនេទ្ធិ ។ សោ ចេ ប់ក្រេច ខ សាធិយត់ ប់ខ្លំ ខ សាធិយត់ ប់តំ សាធិយត់ ជុធ្វាណ់ សាធិយត់ អាចត្តិ ទារាជិកាស្បូ។ ក់ក្ខុំព្យុំត្តិភា មនុស្ស៊ីត្តី ក់ក្ខុស្ស សន្ថិកេ អានេត្វា វិច្ចមក្តេច អង្គដាត់ អភិធិសីធេត្តិ ។ សោ ២ ១៤-សន៌ ឧ សាធ៌យត៌ បរិជ្ជំ ឧ សាធ៌យត៌ ប៉ិត ឧ សានិយតិ ជុន្ធរណ៍ សានិយតិ អាចត្តិ ទារាជិ-យទា ក្នុង ខ្មែញ ខ្មែត ខេត្ត ខ្មែក ខេត្ត ខេ ត្រា អាជេត្វា វិច្ខុមក្ដេន អង្គ័ជាតំ អភិនិសី ខេត្តិ ។

បតកាន់សំណាក់ភិក្ខុ (១រូប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (ភិក្ខុនោះ) ទៅតាម ទ្រាវច្ចមគ្គ (ស្រីនោះ) ។ បើកិត្តនោះមិន េត្រកអវនឹងអង្គជាតដែលកំពុង ច្ចូលទៅទេ តែថា ត្រែកអរនឹងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅ ហើយក្ដី គ្រេក អនេធិ៍អង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទ្វារមគ្គនោះ)ក្ដី ត្រែកអរនឹងអង្គ-ជាតដែលបន្ទួយចេញក្ដី តែវេអាបត្តិបារាជិត ។ ពួកគិត្តជាស តែវៃនាយក បនុស្ស (១នាក់) មកកាន់សំណាក់ភិក្ខុ (១ រូប) ហើយបញ្ចូលអង្គី-ជាត (ភិក្ខុនោះ) ទៅតាមទុរវច្ចមគ្គុ (ស៊ីនោះ) ។ បើភិក្ខុនោះ មិន ្រេតកអុវនិ៍ ដូអង្គជាតដែលភពុងចូល ទៅក្ដី មិនគ្រេកអុវនិ៍ ដូអង្គជាតដែល ច្ចូលសិបទៅហើយក្តី តែថា តែកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុង ទ្វាមេគ្គនោះ)ក្តី ត្រេកអរន៍ងអង្គជាតដែលបន្ថយចេញក្តី ត្រៅអាបត្តិចុា-ពជិត ។ ពុកកិត្តជាស តែនៃបាយកមនុស្សស្រី (១នាក់) មកកាន់សំ-ណាក់ភក្ខុ (១រូប) ហើយបញ្ចូលអង្គដាត (ភក្ខុនោះ) ទៅតាមទារវច្ចមគ្គ (សែនោះ) ។ បើភិក្ខុនោះមិន ត្រែកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូល ទៅក្ដី ชิនเโลกหาร์ฉัหฐสาลโสเงธุเงเงียเทียงขึ้นกู้ ชิรเโลกหาร็ฉัหฐ์-ឋាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទាមេគ្គនោះ)ក្ដុំ តែថា តែកអរនឹងអង្គជាព ដែលបន្ទួយចេញ ត្រូវអាបត្តិជារាជិត ។ ពួកភិត្តជាសត្រវិនាយកបនុស្យស្រី (១ នាក់) មកកាន់សំណាក់កិត្ត (១ រូប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (កិត្តនោះ)

## វិនយប់ជីពេ មហាវិពង្គោ

សោ ខេ ខាវសន់ ន សានិយតិ មាំខ្ញុំ ន សា និយត់ ឋិត់ ន សានិយត់ ជុន្ធ្លាណំ ន សានិយត់ កោ អាខេត្ត បស្សាមក្មេខ។ បេ ។ មុខេខ អន្តជាត អភិនិស៍ ខេត្ត ។ សោ ៤០ ២៤សន៌ សានិយត់ មវិជ្ជំ សានិយត់ ឋិតំ សានិយត់ ខុធ្វាណ់ សានិយត់ អាចត្តិ ទារដេត្តសុ ្រ ខេ ។ ឧ សាឧ៍យត់ អេខាមត្ថិ ។ ភិក្សាប្រុត្តិកា មនុស្ស័ត្ត ជាការ ស្តុំ មតុ ១មុន បមត្ត មត់ អក្តាឃំតំ មត់ យេក្យេព្រ អក្គាឃំ ំ ។ ខេ ។ អបត្ត ទារាជិកាសា ្ម្រត់ យេក្យៀ-្ខ សက្ខុ មួយការ មន្ទ័មេ មាខេទ្ធិ រុជ៌តមេខ

### វិនយចិដ្ឋា មហវិវាង្គ

ទៅតាមទ្វាប់ក្មមគ្គ (ស៊ីនោះ) ។ ចេកក្នុមនៃ(តកអរនឹងអង្គជាតដែល កំពុងចុលទៅក្ដី បិនគ្រេកអនេងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅហើយក្ដី មិន ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទារមគ្គនោះ) ក្នុំ មិន៤<sub>គ</sub>ក អរនិងអង្គជាត់ដែលបន្ទួយចេញក្ដី មិខ ត្រូវអាបត្តិ ឡើយ ។ ពួកកិត្តុជា ស ត្រវនាំយកមនុស្ស ស្រី (១នាត់) មកកាន់សំណាក់ភិក្ខុ (១វូប) ហើយ បញ្ចូលអង្គជាត (ភិក្ខុនោះ) ទៅតាមទារបស្កាមគ្គក្ដី ។បេ។ ទាមេ១• ชลุก (เบม (มีเธาะ) ๆ เบ็กิฐเธาะ (ลิกหเร็มหลุดตลในเหตุน็ตูเง ទៅត្តិ គ្រេតអរនឹងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅហើយក្តី ត្រេតអរនឹងអង្គ-ជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទាមគ្ននោះ)ក្ដី ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែល បន្ទួយចេញក្ដី គ្រាវអាបត្ដិបារាជិក ។ បេ។ បេកក្ដិនោះមិន ត្រែកអរ ក៏ពុំ ត្រូវអាបត្ត ទ្វើយ ។ ពួកកិត្តជាសត្រវទាំយកមនុស្សស្រី (១ នាក់) ដែល នៅកាត់ជំងំ១នត្ត ដែលតំពុងដេកលក់ភ្នំ ដែល $\left\{ \mathcal{N}_{1}^{1}$ ង៍ត្ត ដែលគ្គត្ត ដែល១,ច្ចសាតេត្តី ដែលស្វាច់ហើយមានទាមេគ្គ សត្វមិនមានស៊ីត្តី ដែល ស្លាប់ហើយមានធ្លារមគ្គ សត្វពុំ វាន់សុំដោយ (ប៊ុនក្ដី ។ បេ។ ត្រវអាបត្ដ ព្យាជ័ត ។ ព្យួកភិត្តជាសត្រវនាំយកមនុស្ស(សិស្សាប់(១ នាត់) ដែលមាន ទ្វារមគ្គ សត្វស៊ីហើយដោយប្រើន (នៅសល់បន្តិចបន្តួច) មកកាន់សំណាត់ កិត្ត (១រូប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (កិត្តនោះ) ៧តាមទា្ធវេច្ចមគ្គ

### បារាជិតកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បទភាជន័យេ នសន្តគភាណវ៉ារ៉

បស្សាមក្ដេខ មុខេជ អង្គជាត់ អភិនិសីខេឌ្ឌិ ។ សោ ចេ មក្រុង សានិយត់ មន្ត្រី សានិយត់ ឋិត មាន្ត្រាស្ត្រ មាន្ត្រាស្ត្រ មាន្ត្រី ដុល្ចិនិ-យសុុ ។ បេ ។ ឧ សាឧិយត់ អភាបត្តិ ។ ភិក្ខុ-ប្បទ្ធិកា អមនុស្សិត្តិ ១ ចេ។ គឺរញ្ជានកត់គ្គី មនុស្ប-ជ្ជាស្វាញ នេះ អមនុស្សជ្ជាសាញា នេះ តិច្រោនៈ កត្តកត្តេញញូខត់ ភិក្ខុស្នា សន្តិកោ អាខេត្ត វ្ទិតម្លេខ ឧស្សាធម្លេខ គាំខេម អង្គុខាន្ទ អង្គម្នា-នេត្តិ ។ សោ ខេ ១៤សន់ សានិយត់ បន្លៃ សា. ខ្លែត ប៉ុន្ត សាធិយត់ ជុខ្វាល់ សាធិយត់ អាចត្ ទារាជិតស្បី ។ ខេ ។ ខ មាធ្លាំង អស្ចង្ខ៍ ។ វាក្សាប្បច្ចុំកា តំពោជកត់ជាតាញាជ្រក់ ជាក់ផ្តុំ សុត្ត មត្ត ជម្ពុំ មគ្គ មគ្គ អក្សាយ៍តំ មគំ យេក្យេរុខ អក្សាយ៍តំ ។ បេ ។ អាខត្តិ ភាពជិកាស្បូ ។ បេ ។

ហវាជិពកណ្ឌ សិក្ខាបទទី០ បទភាជន័យ អំពីអង្គជាតន៍ងទ្វារមគ្គឥតស្រោមទ្រសាប់

ឬទ្វារបស្សាវមគ្គ ឬទ្វារមុខមគ្គ (បេសមនុស្ស សក្សាបនោះ) ។ បើកិត្ត នោះ ត្រេកអូវនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្ដី ត្រេកអូវនឹងអង្គជាតដែល ច្ចលសិចទៅហើយក្ដី ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងៗក មគ្គនោះ)ក្តី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ថយចេញក្តី ត្រូវមាបត្តិថ្មល្វ-ขั้น ๆเขๆ เบ็กิกูเลาะ ยิ่នเโลกหาเจ ก็ตุโลงคบลูเจา็น ๆ ពួកកិត្តជាស ត្រវនាំយកអមនុស្សស្រី ។ បេ។ តិរញ្ជូនញ៉ី មនុស្សមាន កេទពីវ អមនុស្សមានគេទពីវ តិវិញ្ជូនមានគេទពីវ មកកាន់សំណាក់ ភិក្ខុ (១វូប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (ភិក្ខុនោះ) ទៅតាមទារវច្ចមគ្គ ិប្តទារបស្សាមគ្គ ឬទារមុខមគ្គ (របស់ជនទាំងនោះ) ។ បើកិត្តនោះ ្រើតកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្ដី ត្រេតអរនឹងអង្គជាតដែលចូល សិចទៅ ហើយក្ដី គ្រេតអនេធិ៍អង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទារមគ្គ នោះ)ក្តី ៤ត្រកមន្ទើងអង្គជាតដែលបន្ទយចេញក្តី ត្រវអាចភ្និច្ចារាជិត ។ បេ ។ បេមិន េត្រកអរទេ ក៏មិន ត្រៃវមាបត្ត ឡើយ ។ ពួកភិក្ខុជាស ត្រវ នាំយកតិរិទ្ធានមានកេខពីរ ដែលនៅភាក់ដឹងខ្លួនក្ដី ដែលកំពុងដេកលក់ ត្តី ដែលស្រីង៍ត្តី ដែលគត្តី ដែល១០សារតីត្តី ដែលស្ងាប់ហើយ មានឲ្យមេគ្គសត្វមិនខាន់ស៊ីក្ដី ដែលស្វាប់ហើយមានឲ្យមេគ្គសត្វមិន ទាន់ស៊ីដោយ (ប៊ីនត្តី ។ បេ ។ (តវេមាបត្តិបារាជិត ។ **បេ** ។

#### វិនយប់ជា មហាវិកង្គោ

មត់ យេក្យៀន ទាល់តំ ភិក្ខុស្ប សន្និកោ អានេត្វា វត្ថុមក្តេច បស្បារមក្តេច មុខេច អត្ថជាតំ អភិច្ចិស់នេត្ត ។ សេ ខេ ១៤សន់ សានិយត់ ទាំខ្នំ សានិយត់ ឋិតំ ကေဒ်ယက် ရေဒူးလက် ကေဒ်ယက် ကေဒဏ္ဏ ရုံလှုဒ္မ-យុស្ស ។ ខេ ។ ខ សាធិយតិ អភាបត្តិ ។ បណ្ឌុក ភាព្ទានកត្តបណ្ឌុក ភិក្ខុស្ប សន្តិកោ អាធេត្វា វិច្ចមក្តេច ។ បេ ។ មុខេច អន្ត័ជាត អភិនិស៊ីខេត្តិ ។ សោ ៤០ ២៤សន់ សានិយត់ មវិន្នំ សានិយតិ ឋិតំ សានិយតិ ខុន្ទរណ៍ សានិយតិ អាបត្តិ ទារាជិកាស្បូ ។ ខេ ។ ឧ សាធ៌យត់ អភាៈ បត្តិ ។ ភិក្ខុប្បុទ្ធិកា ទាំព្ធឧកទបណ្ឌក់ ជាកាន្តំ

# វិខយចិត្តក មហវិភេឌ្ឌ

ពួកភិត្តជាស[តវនាំយកតិច្ឆោនមានកេខពីរដែលស្លាប់ហើយ មានទ្វារមគ្គ សត្វស៊ីហើយដោយ (ចិន (នៅសល់បន្តិបបន្តប) មកកាន់សំណាក់ ភិក្ខុ (១រួប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (ភិក្ខុនោះ) ទៅតាមទ្វាវេច្ចមគ្គ ឬទ្វាបេស្យាមេគ្គ ឬទ្វាមេខមគ្គ (បេសតិវច្ឆានមានកេទពីវដែលស្វាប់ ហើយនោះ) ។ បើកិត្តនោះ (តែកអរនឹងអង្គដាតដែលកំពុងបូលទៅក្ត ្រេតកអរន៍ជអង្គជាតដែលចូលសិចទៅហើយក្ដី ក្រេតអអរន៍ជអង្គជាតដែល ភពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទ្វារមគ្គនោះ)ក្ដី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ថយចេញក្ដ ត្រវមាបត្តិថ្ម ស្ត្រ័យ ។ បេ ។ (បេកក្នុនោះ) មិន ត្រែកអរទេ ក៏មិន ត្រវមា -បត្តទ្វើយ ។ ពុកកក្ដាជាស ត្រវនាយកមនុស្សរទ្ទ័យ ។ បេ ។ អមនុស្សរទ្ទ័យ តិវិទ្ធានខ្ទេីយ មកកានសំណាក់ភិក្ខុ (១រួប) ហេយបញ្ចូលអង្គជាត (កិត្តនោះ) ទៅតាមទារវេច្មគុត្ត ។ បេ។ តាមទាមេខមគុត្ត (បេស ជនទាំងនោះ) ។ បើកិត្តនោះ (តែកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្ត ្រើតកអរនឹងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅហើយក្ដី ក្រេកអរនឹងអង្គជាតដែល កំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទ្វារមគ្គនោះ)ក្ដី គ្រេតអវនឹងអង្គ័យតដែលបន្តយ ចេញក្ដី ត្រាវមាបត្ដិបារាជិក ១ បេ ១ បើមិន ត្រែកអរទេ ក៏មិន ត្រាវមាបត្ដិ ឡើយ ។ ពួកកិត្តជាស ត្រវនាំយកតិវច្ឆានខ្លើយដែលនៅភាក់ដឹង១ូនក្តី បារាជិពពណ្ឌេ ចឋមស៍ក្ខាបរស្ស បទភាជន៍យេ ផសន្តតភាណវារំ

**លេឃ លេខ មេយាល្**ខ ១ ខេ ១ មានខ្លី ខាបៈ ជិត្តសុុះ ។ ខេ ។ ខេត្ត យេក្យយុទ្រ ទាឃ់នំ ភិក្ខុស្បូ សន្តិគោ អាធេត្វា វិច្ចមក្ខេន ។ បេ ។ សាធិយតិ មាំដ្នំ សាធិយត៌ មិតំ សាធិយត៌ ធុន្វ-ហេ មាច្លន្ទ មានខ្លុំ ៩ហិជំពមារី ឯ នេ ឯ ខ មាន្ត្រាង មេសឧង្ខំ រ ម្លាំជិន្ត្រឹយ ឧប់អាំ បុរិស៍ ។ បេ ។ អមនុស្សបុរិស៍ ។ បេ ។ តិច្ឆោនក-តបុរិស ភិក្ខុស្ប សន្តិគោ អាខេត្តា វិច្ចុមក្ដេន ។ បេ ។ មុខេត្ត អន្តជាតំ អភិជិសីនេត្តិ ។ សោ ចេ បឋេ-សន់ សានិយតិ មន្ត្រី សានិយតិ ប៉ិត់ សានិយត៌ ឧទ្ធាលាំ សានិយត់ អាមត្តិ ទារជិកស្បាប ខេ<sup>្</sup>ប

ប់ារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី១ បទរាជន័យ អំពីអង្គដាតនឹងទ្វារមគ្គឥតស្រោមទ្រនាប់

ដែលកំពុងដេកលក់ក្តី ដែលស្រវឹងក្តី ដែលគ្គក្តី ដែលខុចស្មាត់ក្តី ដែល ស្លាប់ហើយមានទ្វាវមគ្គសត្វមិនទាន់ស៊ីក្ដី ដែលស្វាប់ហើយមានទ្វាវមគ្គ សត្វមិនទាន់ស៊ីហើយដោយ $\overline{\mathcal{C}}$  ខេត្ត ។  $\overline{\mathcal{C}}$  ១ នៅអាបត្តិច្បារជិត ។  $\overline{\mathcal{C}}$ ពួកកិត្តជាស ត្រៃ នាំយកតិរញ្ជូនខ្វេយដែលស្ងាប់ហេយ មានទូរមគ្គសត្ ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (ភិក្ខុនោះ) ទៅតាមទ្វាវេច្មគ្គតិ ។ បេ ។ ទ្វាវ ษุจษากั (เบพลาการเจ็พโนพพาบเท็พเลาะ) ๆ เบ็ลรูกเลาะโลล អរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្ដី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលចូលសិច ទៅហើយក្តី (តែកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទារមគ្គនោះ) ត្តី គ្រេកអរនឹងអង្គដាតដែលបន្ទួយចេញក្តី ត្រវអាបត្តិថ្មលួច្ច័យ ។ ២ វ (បេកក្តនោះ) មិន តែកអរទេ ក៏មិនត្រីវអាបត្តិឡើយ ។ ពុកកិត្តជាស្នែវ အိဏက္ခန္ႀကႏြစ္သည္က အက္သည္က အက်ည္က အက်ည္တ အက်ည္က အက်ည အက်ည္က အက်ည အက်ည္က အက်ည္တ ឋកកាន់សំណាក់កិត្ត (១វូប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (កិត្តនោះ) ទៅតាម ញាវេច្មគ្គិត ។ បេ។ មុខមគ្គិត (របស់ជនទាំងនោះ) ។ បើកិត្តនោះ (តិក អនេីងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្ដី គ្រេកអនេឹងអង្គជាតដែលច្ចូលសិច ទៅហើយក្ដី ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទូរមគ្គនោះ) ក្តី គ្រេកអនេ៍ងអង្គជាតដែលបន្ទួយចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិធា្វាជិក ។ ប្រ។

## វិនយចិដ្ឋពេ មហរិកង្គោ

ច មាន្ត្រាង មេសាធន្ទឹង មួយស្ពីពិន្ទ័យ ខ្ពស់ កតបុរិសំ ជាក់ ស្តេំ មត្ត ១មត្ត មត់ អក្សាយ៍តំ មត់ យេក្យេព្រ អក្សាយ៍តំ ។ ខេ ។ ភា-បត្តិទារជិតសៀ ។ ១ ។ ឧភ្ពលសាល្បិន សញ្ជុំ ភិក្សាស្រ្តិកោ អាខេត្តាវត្ថុមក្ដេខ ។ ២ ។ ១០ខេ អន្តជាត់ អភិជិសី ខេត្ត ។ សោ ១ ១៧សន៌ សាធ៌យតិ បរិជ្ជំ សាធ៌យតិ ប៉ិតំ សាធ៌យតិ ជុន្ធៈ ្រាំ មាន្ត្រាង មាន្ទ្ឋ ៩៤៤៩៣។ ។ នេ ។ ខ សេច្ចល់ខ្លួន មេខាត់ខ្លួន រ

(៤០) ភិក្ខុព្យព្វទ្ទិកា មនុស្សិទ្ធិ ភិក្ខុស្ស សន្តិកោ អា េត្យា ប្ទេមក្ដេន បស្ជាមក្ដេន ចុខេន អន្ដជាតំ អភិធិសីខេត្តិ សន្តតាយ អសន្តតស្ស អសន្តតាយ

## វិនយចំងិត មហាវិភង្គ

(បេកត្តនោះ) មិន ត្រែកអវទេ ក៏មិនត្រវមាបត្តិ ឡើយ ។ ពុកកិត្តជាសត្រវ នាំយកតិវត្ថានឈ្មោល ដែលនៅភាកដ៏ងី១នក្ដី ដែលកំពុងដែកលក់ក្ដ ដែលស្រវឹងក្ដី ដែលធ្លូតក្ដី ដែល១០ស្មារតីក្ដី ដែលស្ងាប់ហើយមានទ្វារ មគ្គសតុមិនខាន់ស៊ីក្តី ដែលស្ទាប់ហើយមានគ្នាមេគ្គសត្វមិនខាន់ស៊ីដោយ ្រើនក្ដី ។បេ។ ត្រាវអាបត្តិបារាជិត ។បេ។ ពួកកិត្តជាសត្រិវនាំយក ត់ច្រេនឈ្មោលដែលស្ងាប់ហើយមានទាមេគ្គសត្វស៊ីហើយដោយ ៤ ថឹន (នៅសល់បន្តិចបន្តច) មកកាន់សំណាក់ភិក្ខុ (១រួប) ហើយបញ្ចូល អង្គជាតភិក្ខុនោះទៅតាមទា្រវេច្ចមគ្គិត្ត ។ បេ ។ ទា្ធវម្មខគ្គិត្ត (របស់តិរុត្តាន នោះ) ។ បើកិត្តនោះ (តែកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្តី (តែកអរ នឹងអង្គមាតដែលចូលសិចទៅហើយក្ដី គ្រេកអរនឹងអង្គមាតដែលកំពុង ស្តេទៅ (ក្នុងទាមេគ្គនោះ)ក្តី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ទួយចេញក្ត โลร์มาบลิชางั้น ว เบ ว (เบ๊ก็ฐเมะ) ยิ่มเโลกมาเร ก็ยิ่มโลร์ អាបត្តិឡើយ ។

(៤๑) ពួកកិត្តជាសត្រវៃនាំយកមនុស្សស្រី (១នាក់) មកកាន់ សំណាក់កិត្ត (១រួប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (របស់កិត្តនោះ) ដែលគ្មាំន ស្រោម (នាប់តាមទូរវេច្ចមគ្គ ឬបស្សាវមគ្គ ឬមុខមគ្គ (របស់ស្រី) ដែល មានស្រោម (នាប់ក្ដី អង្គជាត (របស់កិត្ត) ដែលមានស្រោម (នាប់

យារជីពពណ្ឌេ ចឋមសិក្ខាចឧស្ស ចទភាជន័យេ សន្តគភាណវារំ ಸಾಧ್ಯಸ್ಟ್ ಸಾಧ್ಯಮಯ ಸಾಧ್ಯಸ್ಟ್ ಸರ್ಕಾಥಿಯ ಚಳುದೆ-តសា្ ។ សា ខេ ១៤សន៌ សានិយតិ មាំដែំ សា. ខ្លែត ម៉ិត សាខិយត់ ខុខ្លាល់ សាខិយត់ អាមត្ ទារជំនាស់ ។ ខេ ១ ខ សាធិយត់ អាខាបត្តិ ។ ភិក្ខុបច្ខុំត្តា មនុស្ស៊ីគ្គី ជាកាធ្លើ សុត្ត មត្ត ១មុត្ត ឧឧទ្តំ ឧឌុ អក្សាឃុំ ឧឌុ យេក្យៀន អក្សាឃុំ តំ ។ បេ ។ អាបត្តិ ទារជិកសៀ ។ បេ ។ មត យេដ្ឋាធ សក្ខុម មុខ្មែន មាខេទ្ធ វច្ច៩ក្ដេច បស្សាមក្ដេច ទុខេត អន្តជាតំ អភិធិបា នេះខ្ញុំ ម្នាយ ងម្សាធិនមារិ ងម្សាធិនាល ម្សាធិនមារិ

បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី១ បទភាជន័យ ទំពីអង្គដាគនឹងទ្វារមគ្គឥតស្រោមទ្រនាប់

(តាមទ្វាមេផ្ទុវបស់(សំ)ដែលគ្មាន(សាម(ទិនាប់ក្តី អង្គជាត (របស់កិត្ត)ដែលមានរ $\left($ សាម $\left( e
ight)$ នាំ  $\left( e
ight)$  តាម $\left( e
ight)$  មេគ្គរបស់ $\left( e
ight)$  ដែលមានរ $\left( e
ight)$ (ននាប់ក្តី អង្គជាត (បេសក់ក្តុ) គ្មានស្រោម (នាប់ (តាមទារមគ្គរបស់ ស្រី) គ្មានរ ស្រែម ទៃនាប់ក្ដី ។ បើកិត្តនោះ ត្រេកអវនឹងអង្គជាត់ដែលកំពុង ចូលទៅក្តី គ្រេតអរនឹងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅហើយក្តី គ្រេតអរនឹង អង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទារមគ្គនោះ)ក្ដី រេត្រកអរនឹងអង្គជាត ដែលបន្ទួយបេញក្ដី ត្រវអាបត្ដិចា្ធកជិត ។បេ។ (បើកិត្ដិនោះ) មិន ្រើតកអរទេ ក៏មិនត្រីវិអាបត្តិទ្វើយ ។ ពួកភិក្ខុជាស ត្រវនាំយកមនុស្ស ស៊ (๑๓๕)โซงเฟลาล์น์ม์จูรลี โซงลตุน์เนลงล์ลี โซงโมลี ដែលធ្ងាត្ត ដែល១០សារតិក្ខុ ដែលស្ងាប់ ហើយសត្វមិនមានសុក ដែលស្វាច់ហើយសត្វមិនទាន់ស៊ីដោយច្រើនក្ដី ។ ចេ។ ត្រូវអាចត្តិចា-វាជិត ។ បេ ។ ពួកភិត្តជាសត្រវិនាយកស្រីដែលស្ងាចហើយសត្វស៊ីហើយ ដោយ ច្រើន (នៅសល់បន្តិចបន្តួច) មកកាន់សំណាក់កក្តិ (១,ប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (បែសភិក្ខុ) ដែលគ្មាន (សម្ទេនាប់ តាម ទ្វាវវច្ចមគ្គ ឬទ្វាវេស្សាមែគ្គ ឬ**ទ្វាវមុ**១ម**គ្គ (វបស**្សី) ដែល ថានស្រោមឲ្យទាប់ក្ដី អង្គជាត (បេស់កិត្ត) ដែលមានស្រាមឲ្យទាប់

#### វិនយប៌ជិកេ មហាវិភង្គោ

មានិស្លា មានិស្សា អមានិស្លា អមានិស្សា រ សោ ខេ មវេសនំ សានិយត់ មវិឌ្ឌំ សានិ-យត់ ម៉ត់ សាធិយត់ ឧទ្ធរណ៍ សាធិយត់ អា-စန္တီ ရိက္ခ်က္ခနည္။ ၁ က ေ ၁ ေ မာန္ ကန္မွာ អលបត្តិ ១ គិត្តប្បវុត្តិកា អមខុស្ស៊ីទ្ទឹ ១ បេ ១ ត់ច្រោនកត់ត្តឹ មនុស្សនុកគោព្យញ្ជនៈ អមនុស្សនុក តោញញូនគាំ គិរច្ឆេនក្នុងតេញញូនគាំ ភិក្ខុងរួ សត្ថិកោ អាខេត្តា វេច្ចមក្ខេខ បស្បាវមក្ខេខ មុ ខេត្ត អនុសាធ អភិជិសាធេត្ត សត្តសុប្ អសត្-តស្ប អសន្តសប្រ សន្តសប្ប សន្តសប្ប សន្ត-តែស្បី ដូសនិស្សី ដូសនិស្សី រ ទេ ខេ

## វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ស្រោម ខែនាប់ (តាមទារមគ្គប្រស់ស្រី) មានស្រោម ខែនាប់ក្តី អង្គជាត  $(\imath v \kappa \kappa \kappa_{p}^{2})$  គ្មាន  $[\kappa \kappa v v]$   $(\kappa \kappa v)$  គ្មាន  $[\kappa v]$   $[\kappa v]$   $[\kappa v]$ e្រនាប់ក្តី ។ បើកិត្តនោះ គ្រេតអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្តី គ្រេត ពរទេំងអន្តជាតដែលចូលសិចទៅហើយក្ដី ត្រេកអរទំងអន្តជាតដែលស្ថិព នៅ (ក្នុងព្វមេគ្គនោះ) ក្ដី គ្រេតអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ថយចេញក្ដី ត្រូវ ทบลี่ ปุญญัง ๆ เบ ๆ (เบลิสูเลาะ) ยิ่ลเโลกหาเจ ส์ยิลโทบลี ឡើយ ។ ពួកភិត្តជាសត្រវៃនាំយកអមនុស្សស្រី ។ បេ ។ តិច្ឆោនញី មនុស្ស មានគេទព័រ អមនុស្សមានគេទព័រ គិរញ្ជូនមានគេទព័រ មកកាន់សំណាក់ ភិត្ត (១រួប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (បេសភិត្ត) ដែលគ្មាន េសម ៤ នាប់ ទៅ តាមទ្វាវេច្ចមគ្គ ឬទ្វាបេស្សមៃគ្គ ឬទ្វាវមុខមគ្គ (របស់ជនទាំងនោះ) ដែល មាន ស្រែម ទ្រាប់ក្ដី អង្គជាតក់ក្ខុមាន ស្រេម ទ្រាប់ (តាមទាមេគ្គ វបស់ជនទាំងនោះ) គ្មាន [សោម[ទនាប់ក្ដី អង្គជាត (របស់កិត្ត្) ដែល សាន (សែម ទៃនាប់ (តាមទាមគួរបស់ជនទាំង នោះ ) ដែលមាន ្រែមែន្រប់ក្តី អង្គ័ជាត (បេស់កក្ខ) ដែលគ្មានស្រេម៤នាប់ (តាប ទ្វារមគ្គរបស់ជនទាំងនោះ ) ដែលគ្មានស្រោម[ខនាប់ក្ដី ។ បើកិត្តនោះ

បារាជីពពណ្ឌេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បទភាជន៍យេ សន្តតភាណាវ៉ាពា ប់សេច សានិយត់ ប់ដ្នៃ សានិយត់ ឋិត់ សានិយត់ នុទ្ធរណ៍ សាន័យត់ អាចត្ត ទាពជិត្តស្បី ។ ចេ ។ ន សាធិយត់ អនាមត្តិ ។ ក់ក្បុប្បុត្តិកា តំរញូនៈ មត់ អក្សាយ៍តំ មត់ យេក្យេព្រ អក្សាយ៍តំ ។ បេ ។ អាចឆ្នាំ ចារាជិតស្បា ។ ចេ ។ មត់ យេក្យយ្យេធ សាល្ខុំ មួយ សន្ទ័យ មាខេស្ត ដូចមេខេត្ត ។ នេ ។ ទុ េខ អន្ត្តាត់ អភិធិស ខេត្ត សត្តស្បា អសន្តស្បា អសន្តតស្ប សន្តតស្ប សន្តតស្ប សន្តតស្ប

បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ១ បទភាគិន័យ សំដែងពីអង្គដាតនឹងទ្វារមគ្គមានស្រែមទ្រិតាប៉ ្រើតកម្មន៍ជអង្គបាត់ដែលកំពុងប្លាទៅក្ដី គ្រេកអុរនឹងអង្គបាត់ដែល ច្ចលស៌បទៅហើយក្ដី គ្រេតអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទារមគ្គ នោះ) ក្តី (តែកអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ថយចេញក្តី តែវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។ (បើភិក្ខុនោះ) មិន តែកអរទេ ក៍មិន ត្រូវអាបត្តិ ឡើយ ។ *ព*ួក ភក្ដ្ឋាស ត្រវនាំយកតិរច្ជានមានកេខពីរ ដែល នៅភាក់ដឹងខ្លួនក្ដី ដែលពី ពុងដេកលក់ក្ដី ដែលស្រីវីងក្ដី ដែលគ្គត្ដី ដែលក្ដេចស្មារតិក្ដី ដែលស្ងួច ហើយសត្វមិនទាន់ស៊ីក្តី ដែលស្លាប់ហើយសត្វមិនទាន់ស៊ីដោយ (ប៊ែនក្តី ។បេ។ ត្រាវមាបត្តិបារាជិក ។បេ។ ពួកកិត្តជាសត្រាវិសាយកតិរិញ្ជូនមាន កេទពីរដែលស្វាប់ហើយសត្វស៊ីហើយដោយ (ចិន (នៅសល់បន្តិចបន្តួច) មកកាន់សំណាក់ភិត្ត (១រួប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (របស់ភិត្ត្ ដែលគ្មាន ្រែម ទៃនាប់ តាមធ្លាវវប្តមគ្គក្ដី ។ បេ ។ តាមទា្ធវម្មទុក្ដី (របស់តិរុញ្ជូនមានកេខពីរ) ដែលមាន ្រសម្រិន្ទាប់ក្ដី អង្គជាត (របស់ ភិក្ខុ ដែលមាន [សាម ទិនាប់ តាមទាមេគ្គ (បេសតិរញ្ជូនមានកេខពីរ) ដែលគ្មានស្រោម ទៃនាប់ក្ដី អង្គជាត (បេសក់ក្នុ) មានស្រោម ទៃនាប់ តាប ទ្វារមគ្គ (បេសតិរខ្ជានមានគេខពីរ) ដែលមានស្រោម[ខនាប់ក្ដី អង្គជាត

### វិនយបិដិកេ មហាវិភង្គោ

អសន្តសរ្ អសន្តសរ្ ។ សោ ៤ ១៤សន់ សាធិយត់ មាំដ្ឋំ សាធិយត់ ឋិត់ សាធិយត់ ខុច្ចាណ៍ មាន្ត្រាស្ត្រ មាន ម្នាំ ដុំសំជំពាមរា ឯ ខេ មាន្-យត់ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុប្បច្ចត្តិកា មនុស្សបណ្ឌិក អមនុស្សបណ្ឌក់ តំច្ឆោនកតបណ្ឌក់ មនុស្សបុរិសំ អមនុស្សបុរិសំ និះថ្នានឧតបុរិសំ ភិក្ខុស្ស សន្ថិកោ អាខេត្តា វិច្ចមក្ខេ ។ ខេ ។ មុខេត អត្តជាតំ អភិនិសី ខេត្ត សន្តស្ប អសន្តសប្ប អសន្តសប្ប સાદ્જરા સાદ્જયા સાદ્જયા મસદ્જયા મ-សន្តសុក្ស ។ សោ ខេ ១៤សន់ សានិយតិ បរិឌ្នំ ကန်ယော် ဗိတ် ကန်ယော် ရာဌာက် ကန်ယော်

#### វិតយចិនិក មហាវិកង្គ

(របស់ភក្តុ) គ្មាន (សែម ទៃនាប តាមទាវមគ្គ (របស់តិវញ្ជូនមានកេខពីវ) ដែលគ្មានស្រោមខ្នាបក្ដី ។ បើកិត្តនោះ គ្រេកអនេីងអង្គដាតដែលកំពុង ชุงเฟลู้ เโลกหเร็มหฎีฝาลในงาชุงเพียเฟเท็นคู้ เโลกหเร็ม អង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងព្យាមគ្គ) ក្ដី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែល បន្ទួយចេញក្ដី ត្រាំអាបត្ដិថ្មហ្វច្ច័យ ។ បេ ។ (បើកិត្ដិនោះ) មិន (ត្រក អរទេ ក៏មិន តែវិអាបត្តិទៀយ ។ ពួកភិក្ខុដាស ត្រវិនាយកមនុស្ស ខ្ទើយ អមនុស្សខ្មើយ តិវត្ថានខ្មើយ មនុស្សប្រិស អមនុស្សប្រិស តិវត្ថាន ឈ្មោល មកតានសំណាក់ភិក្ខុ (១ រូប) ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (របស់ ក់ភ្នំនោះ) ដែលគ្មានស្រោម ( នាប តាមទាវវច្ចមគ្គក្ដី ។ បេ ។ តាមទាវមុខ មគ្គក្តី (បេសធនទាំងនោះ) ដែលមាន (សាម ( នាប់ក្តី អង្គជាត (បេស ភិក្ខុ) ដែលមានស្រោម[ទនាប់ (តាមទារមគ្គបេសជនទាំងនោះ) ដែលគ្មាន ស្រោម (នាប់ក្តី អង្គ័យត (របស់កិត្ត) ដែលមាន (សាម (នាប់ ) តាម ទ្វារមគ្គរបស់ជនទាំងនោះ) ដែលមាន ្រែមែទ្រល់ក្ដី អង្គជាត (របស់ ភិក្ខុ ) ដែលគ្មាន (សាមទ្រនាប់ ( តាមទ្វារមគ្គរបស់ជនទាំង:នាះ ) ដែល គ្មានស្រោម ទៃនាបក្ដី ។ បើកិត្តនោះ គ្រេតអវន៍ងអង្គជាតដែលកំពុងចូល សៅត្តិ ត្រេកអរនឹងអង្គដាតដែលចូលសិចទៅហើយក្តី ត្រេកអរនឹងអង្គ-ជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទារមគ្គនោះ) ក្នុំ ក្រេតកអវនឹងអង្គជាតដែល

បារាជិតកណ្ដេ បឋមសិក្ខាិប«ស្សូ ប«រាជឌីយេ អសន្តតារាណវារោ អាចត្តិ ទាររាជិតាក្សា ១ ខេ ១ ឧ សុធិយត៌ អ• ខាមត្តិ ។ គំគ្នាប្បច្ចត្តិតា គំប្រេខកតហុំអំ ជាក់ខ្ពុំ សុត្ត មត្ត ១មត្ត មត្ត អក្សាឃុំតំ មត់ យេក្យេព្រ អក្តាយ៍តំ ។ បេ ។ អាមត្តិ ទារាជិៈ ម្នាក្ស ភាព ភាពស្លាលនៃ សាក្សុម្ភាម្ពី សន្តិកោ អានេត្វា វិច្ចមក្ខន ។ បេ ។ ឬខេន អន្តាត់ អភិធិសី ខេត្ត សន្ត្រាស្បា អសន្ត្រាស្បា **મಳುಶಿಜ್ಞಳು ಕ್ರಾಜ್ಟ್ ಕ್ರಾಜ್ಟ್ ಕ್ರಾಜ್ಟ್ ಕ** សន្តស្បា អសន្តសប្ ។ សោ ខេ បឋេសនំ សាធ៌យត់ មវិជ្ជំ សាធ៌យត់ មិតំ សាធ៌យត់

យារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី១ បទភាជន័យ សំជែងពីអង្គដាតនឹងទ្វារអត្តឥតស្រោមទ្រិនាប់

បន្ថយចេញក្ដី ត្រាមេត្តជារាជិក ។ បេ។ (បើកិត្ត:នាះ) មិន (តែកមរទេ កម្មន្ន្រីម្នេស ។ ពុកកិត្តថាសត្រវិនាយកគិរញ្ជូនឈ្មោលដែល នៅភាកដឹង១នក្ដី ដែលកំពុងដេកលក់ក្ដី ដែលស្រឹងក្ដី ដែលគ្គភក្ដិ ដែលភ្វេចស្មារតិក្តី ដែលស្ងាចហើយសត្វមិនទាន់សុក្តី ដែលស្ងាច់ហើយ សត្វមិនទាន់ស៊ីដោយ (ចិនក្ដី ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។ ពួកកិត្ត ជាសត្រវនាំយកតិច្ឆោនឈ្មោលដែលស្ងាប់ ហើយសត្វស៊ីហើយដោយ ្រើន (នៅសល់បន្តិចបន្តច) មកកាន់សំណាក់ភក្តុ (១រួប) ហើយ បញ្ចូលអង្គដាត (បេសភិត្ត្) ដែលឥត ្រោមទ្រនាប់ទៅតាមទ្វាវៅចូមគ្គ ក្តី ។ បេ ។ តាមព្រះមុខមគ្គក្តី (បេសតិរញ្ជូនឈ្មោល) ដែលមាន (សែប e្រនាបក្តី អង្គ**ជាត (បេសកក្**ត្ត) ដែលមាន (សាមe្រនាប់ តាម ទ្វាមេត្តភិរិញ្ជនឈ្មោល ដែលគ្មានស្រោមទ្រិនាបក្តិ អង្គជាត (បេស  $\hat{\pi}_{m{\eta}}$ ) ដែលមាន ေសြម ေန នាប់ តាមទាមេគ្គ (ហេស់គរញ្ជូន ឈ្មោល) ដែលមានស្រោម[ទនាប់ក្ដី អង្គជាត (របស់កិក្ខុ) ដែលគ្មានស្រោប (ទេនាប់តាម ទ្វារមគ្គ (របស់តិរុច្ខានឈ្មោល) ដែលគ្មានស្រែម [ នាប់ក្តី ។ -បើកិត្តនោះ គ្រេកអវនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូល ទៅ ក្តី គ្រេតអរនឹងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅហើយក្តី : ត្រិកអរនឹងអង្គជាន

## វិនយបឹងកេ មហាវិភង្គោ

នទំពេញ មាន្ត្រាន្ត្ត នុហិជិញមារិ ។ ខេ ឯ មាន្ត្រាន្ត្ត នុហិជិញមារិ ។

(៤៤) កិត្តប្បច្ចុត្តិកា កិត្ត មនុស្សិត្តិយា សត្តិកោ អាធេត្វា អន្តដាគេន វិទូមក្តុំ បស្សាវិមក្តុំ មុខ អភិ-ត៌ស៊ីខេត្តិ ។ សោ ខេ ខវេសនំ សានិយត៌ ខវិឌ្នី សានិយតិ ឋិត សានិយតិ ឧុន្ទ្រលាំ សានិយតិ ಕಾರಶ್ಷೆ ರಾಗವಿಣ್ಕು! ಇ ರ ಇ ಎ ಕುಡೆಯಣಿ ಕಾರ್ಮ ឧឌ្ឌ ឧ ម្ដេញជំនិងមា ម្ដុំ ឧឋមាវិនិកា បានធំ យុ សុត្តាយ មត្តាយ ឧុម្មត្តាយ មគ្គាយ មតាយ អក្សាយ៍តាយ ខតាយ យេក្យៀន អក្សាយ៍តា• កា រា នេ រា មានខ្ញុំ ខាងជួយមាំ រា នេ រា មតាយ យេក្យៀន ទាយ់តាយ សន្និកោ អានេត្វា

## វិនយបិជិត មហាវិភង្គ

ដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទ្វារមគ្គនោះ) ក្តី ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ទយ ចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិថុល្យថ្ម័យ ។ បេ ។ (បើកិត្តុ) មិនគ្រេកអរទេ ក៏មិន ត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៤៤) ពួកភិត្តជាសត្រវិនាយកភិត្ត (១រូប) មកកាន់សំណាត់ មនុស្សស្រី (ម្នាក់) ហើយបញ្ចូលទារប្ចែមគ្គ ឬទា្ធបេស្សាមគ្គ ឬទា្ធរមុខមគ្គ (របស់ស៊ីនោះ) ឲ្យចូលទៅដោយអង្គជាត (របស់ភិក្ខុនោះ) ។ បើភិក្ខុនោះ ត្រេតអរនឹងអង្គដាតដែលតំពុងចូលទៅក្តី ត្រេតអរនឹងអង្គដាតដែលចូល  $\tilde{\mathcal{N}}$ បទៅហើយក្ដី គេតមរនឹងអង្គដាតដែលកំពុង $\tilde{\mathcal{N}}$ តនៅ $\left( \hat{\mathcal{N}}$ ងទាវមគ្គនោះ $\right)$ ត្តី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ទយចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ។ បេ ។ (បើ ក់ក្ខុ) មិន តែកអរទេ ក៏មិន ត្រវអាបត្តិ ឡើយ ។ ពួកក់ក្នុជាស ត្រវនាំ យកកក្ខុ(១រូប) មកកាន់សំណាក់មនុស្សស្រី (ម្នាក់) ដែលនៅភ្ញាក់ដង ខ្លួនក្នុំ ដែលកំពុងដេកលក់ក្ដុំ ដែលស្រវឹងក្ដុំ ដែលគុតក្ដុំ ដែលក្ដេច ស្មារតិត្តី ដែលស្ងាប់ហើយសត្វមិនទាន់ស៊ីត្តី ដែលស្ងាប់ហើយសត្វមិន ទាន់ស៊ីដោយ (ប៊ែនក្ដី ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិបា្នាជិក ។ បេ ។ ពួកភិត្តជាសត្រវ នាំយកភិត្ត (១,5 $\sigma$ ) មកកាន់សំណាក់មនុស្ស ${\cal N}$ ដែលស្ងាច់ហើយ 

# បារាជិកកណ្ដេ បឋិមសិក្ខាបទស្ស បទភាជន័យេ អសន្តតភាណវាជា

អង្គជា នោះ វច្ចុខក្តុំ ប្រសុទ្ធាមក្តុំ មុខ អភិធិសី ខេត្តិ ។ :៤០ ខេ សក្រមុខ មាច្ចការ ស្នេច ខ្មែរ មាន្ត្រាស់ ម៉ាន់ មបត្តលៃខ្លួន សង្គ្រាល់ មបត្តលាខ្លួន មហិតិ-យស្ប ។ ខេ ។ ឧ «សធ៌យត់ អភាបត្តី ។ ភិក្ខុប្បច្ចុំត្តិកា ភិក្ខុំ អម**ុស្ស៊ីខ្លុំ**យា ។ បេ **។** ទ័រទ្វានកត់ត្តិយា មនុស្សនុកតោព្យញ្ជនកស្ប អម-នុស្សនុកតោត្យញ្ជូនកស្ប តំប្រោនកតនុកតោត្យញ្ជ-**ខេ**ម្មភាព ឧដ្ឋភាពិសាធ្យាម្នា អ្នក្សាពិសាធ្យាម្នា ្នះស៊្នាខ្មន្តព្យ័ាយមារិ គេមហ៊ិស្និមមារិ អូត បំ**មាំ**-បុរិសស្ប នាំប្រឧតនបុរិសស្ប សត្ថិតេ អាខេត្តា អន្តជាគេខ វច្ចុមក្តុ មុខ អភិទ្ធិសុំខេត្ត ។ សេ ចេ បឋេសជំ សាជ័យត៌ បវិជ្ជំ សាជ័យត់ ឋិតំ សាជ៌យត់ នុឌ្ធាណ សាធិយត់ អាចត្ត ទារាជិតស្ប ។ ថេ ។ ជ សាធិយត់ អនាបត្ត ។ ភិក្ខុប្បុទ្ធិកា ភិក្ខុ ខ្លាសិខមនព្ធភេទា ខាងទើស្តី មនិស្សិ ៩គីឌមារី ឧឧឌមារី ឧឌមារី ឧយមារ្

បារាជិតកណ្ឌ សំក្លាបទទី១ បទភាជន័យ សំដែងពីអង្គជាត្រនឹងៗរមគ្គឥតស្រោមទ្រិសប់

វត្ថមគ្គ ឬគ្នារបស្សវមគ្គ ឬគ្នាមុខមគ្គ (បេសស្រនោះ) ឲ្យចូលទៅដោយ អង្គជាត (បេសភិក្ខុនោះ) ។ បើភិក្ខុនោះ (តែកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូល ្លៅក្តី (តែកអរនឹងអង្គ័យតដែលចូលសិបទៅហើយក្តី (តែកអរនឹងអង្គ័យត ដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងឲ្យមេគ្គនោះ)ក្ដី ៤តែកអរទង់អង្គជាតដែលបន្ទយ ចេញក្តី ត្រាមពេទ្ធបាលចំណាម លេ ។ (បេកក្តុ) មិន ត្រែកអរទេ ក៏មិន ត្រា អាបត្តិទ្វើយ ។ ព្យួកភិត្តជាសត្រវិនាយកភិត្ត (១រួប) មកកាន់សំណាក អមនុស្សស្រី ។ បេ ។ តិរញ្ជូនញ៉ី មនុស្សមានកេខពីរ អមនុស្សមានគេខពីរ ลังการษารเพรดีง ษรุพบเจ็พ หษรุพบเจ็พ ลังการเจ็พ ษรุพบ ចែស អមនុស្ស ចែស តិវត្តានឈ្មោល ហើយញ៉ាំងទូរវត្ថមគ្គ ឬទូរមុខ-មគ្គ (របស់ជនទាំងនោះ) ឲ្យចូលទៅដោយអង្គជាត (របស់កិក្ខុនោះ) ។ បើភិក្ខុនោះ ៤តែកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្ដី ៤តែកអរនឹងអង្គជាត ដែលចូលស៊ីម ទៅ ហើយក្ដី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុង ទ្វាមេគ្គនោះ)ក្តី ត្រែកអរនឹងអង្គដាតដែលបន្ទួយចេញក្តី ត្រូវមាបគ្គិចា្ចារ-ជិត ។ បេ ។ (បេកក្តូ) មិន តែកអរទេ ក៏មិន តែវិអាបត្តិ ឡើយ ។ ពុកភិក្ ជាស ត្រវនាំយកកក្ខ (១រូប) មកកាន់សំណាក់តិរិច្ជានយ្មោល ដែលនៅ ភាគដង៍១នក្ខ ដែលកំពុងដេកលក់ក្ខ ដែលស្រវឹងក្ខ ដែលធ្ងួតក្ខ ដែលក្ខេចស្មារតីក្ដី ដែលស្ងាចហើយសត្វមិនទាន់សុក្ដី ដែលស្ងាច

#### វិនយចិជិកេ មហាវិភង្គោ

យោក បោរិត អយុស្នាញ្ទុមរាំ ១ ខេ ១ មានទី ខាម។ ဌာမဟုိ ၁ ၊၈ ၁ ရေးမှုိ ၊ကာမ်းကါဗ သက္မမှုိ សន្តិកោ អាឧត្យា អន្តដានេះ វិច្ចមក្តុំ មុខ អភិធិ-ក់នេត្ត ។ សោ ខេ ១៤សន់ 'សាន៌យត់ មវិឌ្ជី កាន់យត់ ឋិត់ កាន់យត់ ឧទ្ធរណ៍ កាន់យត់ អាមត្ត ដ្លាច្ចិយមារី ៤ ខេ ៤ ខ មាខ្លួលខ្លុំ ងយពន្ទឹង (៤៣) ភ្នំ មនុស្សិទ្ធិកា ភិក្ខំ មនុស្សិទ្ធិយា សន្តិកោ អានេត្វា អន្ត័ជាតេះ វេច្ចមក្តុំ បស្បាវ-មក្តុំ មុខ អភិជិស ខេត្ត សន្តស្ប អសន្តតាយ អស្នត្តស្បា សន្ត្នាយ សន្ត្នស្បា សន្ត្នាយ

ហើយសត្វមិនខាន់ស៊ីដោយ ប្រើនក្ដី ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្ដិបាពជិក ។ បេ ។ ព្រួកកិត្តជាសត្រវិនាំយកកិត្ត (១,២) មកកាន់សំណាក់គិរិច្ចាន ឈ្មោល ដែលស្លាប់ហើយ សត្វស៊ីហើយ ដោយ ប្រើន (នៅសល់បន្ដិចបន្ដួច) ហើយញ៉ាំង់ខ្វាវេច្ចមគ្គ ឬខ្វាមេខមគ្គ (របស់គិរិច្ចាន ឈ្មោលនោះ) ឲ្យចូល ទៅដោយអង្គជាត (របស់កិត្តនោះ) ។ បើកិត្តនោះ តែកអរនឹងអង្គជាត់ដែលកំពុងប្លល់ទៅក្ដី ត្រែកអរនឹងអង្គជាត់ដែលចូលស៊ីបទៅហើយក្ដី ត្រែកអរនឹងអង្គជាត់ដែលចូលស៊ីបទៅហើយក្ដី ត្រែកអរនឹងអង្គជាត់ដែលចូលស៊ីបទៅហើយក្ដី ត្រែកអរនឹងអង្គជាត់ដែលចូលស៊ីបទៅហើយក្ដី នៃកអរនឹងអង្គជាត់ដែលចំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងខ្វាមេគ្គនោះ) ក្ដី ត្រែកអរនឹងអង្គជាត់ដែលបន្ថយ ចេញក្ដី ត្រៃវិសបត្ដិប៉ិបចំយ ។ បេ ។ (បើកិត្ត) មិន ត្រែកអរទេសព្វប្រាប្រាប្បាប់ មិន ត្រែកអរទេសព្វប្រាប់ មិន ត្រៃវិសបត្ដិប្រាប់ ។ បេ ។ (បើកិត្ត)

(៤៣) ពួកកិត្តជាសត្រវៃនាំយកភិត្ត (១ រូប) មកកាន់សំណាត់
មនុស្សស្រី (ម្នាក់) ហើយញ៉ាំង់ទូរវេច្ចមគ្គ ឬទូរបេស្សវមគ្គ ឬទូរមេខមគ្គ
(បេស់ស្រីនោះ) ដែលគ្មានស្រេម (ខនាប់ ឲ្យចូលទៅដោយអង្គជាត
(បេស់កិត្តនោះ) ដែលមានស្រាម (ខនាប់ក្តី ទូរមគ្គរបស់ស្រីដែលមាន
ស្រាម (ខនាប់ អង្គជាត (បេស់កិត្ត) ដែលគ្មានស្រោម (ខនាប់ក្តី ទូរមគ្គ
ប្រស់ស្វី មានស្រាម (ខនាប់ អង្គជាត (បេស់កិត្ត) មានស្រាម (សាម (ខនាប់ ក្តី ទូរមគ្គ
(បេស់ស្វី) មានស្រាម (ខនាប់ អង្គជាត (បេស់កិត្ត) មានស្រាម (នាប់

បារាជិតកណ្ដេ ២ឋមសិក្ខាបទស្ស បទភាជន័យេ សន្តតភាណវាពា

អស្ត្តស្បា អស្ត្តលាយ ។ សោ ខេ បក្រស**ំ** សាធិយត៌ មាំដ្ឋំ សាធិយត់ មិត់ សាធិយត់ ជុទ្ធាណំ សាឌ្យភិ អាចភ្នំ ទារជិតស្ប ។ បេ ។ ឧ សាឌិ-យត់ អេសឧទ្តំ រ ភិក្ខុប្បច្ចត្តិកា ភិក្ខុំ មនុស្សិទ្ធិយា ជាក់វត្ថិយា សុត្តាយ មត្តាយ ឧម្មត្តាយ បមត្តាយ មតាយ អត្តាយ៍តាយ មតាយ យេក្យៀន អក្តា-ញ់តាយ ។ ខេ ។ អាចត្តិ ខារាជិកាស្បូ ។ ខេ ។ មតាយ យេក្យេព្រ ទាយ់តាយ សន្តិកោ អាខេត្វា អន្តជាគេប ថ្ងៃដូ បស្សាមេដូ មុខ អភិជិសី ខេត្ត សត្ តែសុ ្រកសន្ត្រាយ អសន្ត្រាស្យុ សន្ត្រាយ សន្ត្រាស្ម ទ្ឋខេត្ត មេសនិងទៅ អម្មនិទ្យល ឯ មេឃ ខេ

យរាជិពពណ្ឌ សិក្ខាបទទី ១ បុរភាជិនីយ សំដែងពីអង្គដាតនឹងទ្វារមត្តមានស្រោមទ្រិនាប់

ရှိ ရှားမရှု(tဖ $\mathcal{N}$ ပြီး) ချာ $\mathbf{s}$ း ကြာမြေ  $\mathbf{s}$ း ဟု မရှိထား $\mathbf{s}$ (tဖ $\mathcal{N}$ င်္ကာ့) ချာ $\mathbf{s}$ း ကြား e្រនាបត្ត ។ បើកត្តនោះគ្រេតអវនឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្តី គ្រេកអវ នឹងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅលើយក្ដី ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិត នៅ (កង្សារមគ្គនោះ)ក្តី (តែកងរៈ១៨អង្គ័យតងែលបន្ទួយចេញក្តី តែវិមាបត្តិ ច្បារាជិត ។បេ។ (បើភិក្ខុ)មិនគ្រេតអរទេ ក៏មិនត្រវអាបត្តិទ្វើយ ។ ពួកភិក្ខុជា ស ត្រវនាំ យកកិត្ត (១ រូប) មកកានសំណាក់មនុស្ស (ស្នាក់) ដែលនៅ ភាក់ដងទ្រក្ខ ដែលកំពុងដេកលក់ក្ខ ដែលស្រវង់ក្តី ដែលធ្វើក្ ដែលក្ខេចស្មារតីក្ដី ដែលស្ងាប់ហើយសត្វមិនទាន់ស៊ីក្ដី ដែលស្ងាប់ ហើយសត្វមិនទាន់ស៊ីដោយ ច្រើនក្ដី ។ បេ ។ ត្រវិមាបត្តិចារាជិក ។ បេ ។ ពួកកិត្តជាស ត្រវនាំយកកិត្ត (១ រូប) មកកាន់សំណា កមនុស្ស ស ដែល ស្វាប់ ហើយ សត្វស៊ី ហើយ ដោយ  $\log s$  (នៅ សល់បន្តិចបន្តួច) ហើយញ៉ាំង៍ទារវច្ចមគ្គ ឬទា្ធរបស្សាមគ្គ ឬទា្ធរមុខមគ្គ (របស់ស្រី នោះ)ដែលគ្មាន េសមេទ នាប់ ឲ្យចូល ទៅដោយអង្គីជាត(បេសកិត្ត្)ដែល មានស្រោម[ខនាប់ក្ដី ទារមគ្គ (របស់ស្រី) មានស្រោម[ខនាប់ អង្គជាត (វបស់ភិក្ខុ) គ្មាន ស្រាម ទៃ នាប់ភ្លឺ ទាវមគ្គ (វបស់ស្រី) មាន ស្រាម ទេ នាប់ អង្គជាត (បេស់ភិត្ត) មានស្រេម ទៃនាប់ក្តី ទ្វាមេគ្គ (បេស់ស្រី) គ្មានស្រោម esso អង្គជាត (របស់ក្នុក្ខ) គ្មាន សោម esso ក្តី ។ បើកិត្ត នោះ គេកអរ

## វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

ប្រសេខ សាខ៍យត់ បរិឌ្នំ សាខ៌យត់ ឋិត់ សា. ត្តពារធ្វាធិសេត្ត អាពុទ្ធ ដុំហិជំណមារិ ។ បេ ។ ឧ សាធិយត់ អេលបត្តំ ។ ភំក្ខុប្បុទ្តិកា ភិក្ខុំ អមនុស្សិត្តិយា ។ ២ ។ តំរៃពួនកត់ត្តិយា at ហាវែងខេយ្យឈើខ្មុសារី អล្តសាវែងខេយ្យឈឹង-តស្ប តំហ្វេនកតវកតោញញួនតស្ប មនុស្ប្បណ្ឌៈ សុសា អត្តសារិតហាំយមា ខ្លាស់**១៩៩៩៤**ហាំយមារិ ឧដុស្សព្រំសស្ស អឧដុស្សព្រំសស្ស គឺច្រោនកគពុំ-សស្ប សន្តិកោ អាជេត្វា អន្តជានេះ ថ្ងៃមក្ត មុខ អភិជិសីខេត្តិ សត្តសារ្ត អសត្តសារ្ត អ-**પદુ**જના પદૂજના પદુજના પદુજના ಸಹಧ್ಣರ್ಭ ಸಹಧ್ಣರು ೨ (ರು CC ರಚಿಸರ សាធិយត៌ មាំដ្ឋំ សាធិយត់ ម៉ាត់ សាធិយត់ នុន្ធរណ៍ សាធិយត់ អាបត្តិ ទារជិតស្ប ។ មេ ។

#### វិនយចិជា មហាវិភង្គ

នឹងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្តី គ្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលចូលសិចទៅ ហើយក្តី (ត្រិតអរនិធីអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងគ្នាមេគ្គនោះ)ក្តី ត្រេកអនេ៍ងអង្គ ជាតដែលបន្ទយចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិថុល្ខខ្ល័យ ។ បេ។ (បើ ក់ក្នុ) មិន (តែកអរទេ ក៏មិនតែវអាបត្តិ ឡើយ ។ ពួកក់ក្នុជាសត្រវិនាយកក់ក្ (១ រុប) មកកាន់សំណាក់អមនុស្សស្រី ។ បេ ។ គិរុខ្លានញឹ មនុស្សមាន រកទពីវ អមនុស្យមានគេខពីវ គិរញ្ជូនមានកេខពីវ មនុស្សខ្លើយ អមនុស្ស រៀល គិរញ្ជូនរៀយ មនុស្សប្រស អមនុស្សប្រស គិរញ្ជូនឈ្មោល ហើយ ញ្ចាំងទូរប៉េចូមគ្គ ឬទូរមុខមគ្គ (របស់ជនទាំងនោះ) ដែលគ្មានស្រេម [ទនាប់ឲ្យចូលទៅដោយអង្គជាត (បេសភិក្ខុ) ដែលមានស្រោម[ទនាប់ក្ដ ទ្វារមគ្គ (របស់ជនទាំងនោះ) មាន (សាម (ខនាប់ អង្គជាត (បេសក់ក្នុ គ្នាន សោម ខ្នែនាបក្តី ខ្វាវមគ្គ (បេសជនទាំងនោះ) មាន សោម ខ្នែនាប់ អង្គ័យត (បេសភិក្ខុ) មាន េសែម ទិនាបក្តី ទ្វាបេគ្គ (បេសជនទាំងនោះ)គ្មាន ស្រែម ទៃនាប់ អង្គីដាត (របស់កិត្ត) គ្មានស្រោម ទៃនាប់ក្ដី ។ ប៉េកកូនោះ **្រឹត្តអរន**ិនិអង្គ**ជាត្**ដែលកំពុនិចូលទៅក្តី ត្រេតអរនឹង**អ**ង្គជាត្ដែលចូល ស៊ីបទៅហើយក្តី គេកអនើងអង្គជាតដែលកំពុងស្ថិតនៅ (ក្នុងទ្វាមគ្គនោះ) ក្តី ៤តកអរនឹងអង្គគាត់ដែលបន្ថយចេញក្តី ត្រៅអាបត្តិចារាជិក ។ បេ។

បារាដឹកកណ្ដេ បឋិមសត្តាបទស្ស បទភាជិនិយេ សម្តិតភាណារ៉ាពា

ឧ សាធិយត់ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុប្បច្ចុំត្តិកា ភិក្ខុ ជំតិនុស្ស ឧត្តមា ឧត្តមា មយ្ណាញ្នូមរា ឧត្តមារី យោឌ្យាធ អក្សាយ៍ត្រារ្យ ១ ខេ។ អាចត្តិ ទាក ជ្ញសារី ឯរឧឯ ឧឌមារី ពោមព្រោះ សက្នុមមារី សន្និកោ អានេត្វា អន្តជាតេខ វេច្ចមក្តុំ មុខ អភិធិ. માલક સહુજસા મસફૂજસા મસફૂજસા સફ. શ્ના મહેશની વહેશની સમાઇશની સમાઉ. តស្ប ។ សេ ខេ ១៤សន៌ សានិយត៌ បរិឌ្ជំ សានិ. យត៌ ឋិតំ សានិយត៌ ឧឌ្ធរលំ សានិយត៌ អាមត្តិ င်းလုံင်းကန္းပြီး နေသ ဗ မာဒ္ဓကားမွာ မေးသမားမွာ ရ

បារាជិក្សាណ្ឌ សិក្ខាប់ទទី១បទភាជិនីយ សំដែងពីអង្គជាគនឹងទារមគ្គមានស្រែមត្រិសប

 $(ivan_{\eta})$  មិន(san ) គឺន(san ) គឺន(san ) មិន(san ) មិន ស ត្រវនាំយកកិត្ត (១រូប) មកកាន់សំណាក់តរិប្បានឈ្មោល ដែល នៅភាកដ៏ង៍១នក្តី ដែលកំពុងដេកលក់ក្តី ដែលស្រវឹងក្តី ដែលធ្លួតក្តី ដែលភ្លេចស្មារតិក្តុ ដែលស្ងាប់ហើយសត្វមិនខាន់សុក្តិ ដែលស្ងាប់ហើយ សត្វមិនទាន់ស៊ីដោយ (ซึ่នក្ដី ។ เชา โลtคชลิตุกนิก ។ เชา ពួកភិត្តដាស តែនោយកភិត្ត (១,១) មកកាន់សំណាក់តិរញ្ជូនឈ្មោល ដែលស្វាប់ ហើយសត្វស៊ី ហើយ ដោយ  $( \log s - (s) + s + s \log s )$ ហើយញ៉ាំងទារវច្ចមគ្គមុទ្ធារមុខមគ្គ (របស់គរច្ខានឈ្មោល) គ្មាន (សែម៤្នាប់ ឲ្យឲ្យស ទៅដោយអង្គ័យ់ត (បេស់កិក្ខុ) មាន (សែម (ខនាប់ក្តី ទ្វារមគ្គ (របស់តិរច្ជានឈ្មោល) មានស្រោម(ខនាប់ អង្គជាត  $(10\sqrt{n}_{R})$  and  $(10\sqrt{n}_{R})$  and  $(10\sqrt{n}_{R})$  and  $(10\sqrt{n}_{R})$  and  $(10\sqrt{n}_{R})$ ស្រេម ទ នាប់ អង្គដាត (បេសកិត្ត) មានស្រេម ទ នាប់ក្តី ទ្វារមគ្គ (របស់ ត់រច្ឆានឈ្មោល)គ្មានស្រោមទ្រនាប់ អង្គដាត(បេសកក្តុ)គ្មានស្រោមទ្រ-នាប់ក្ដី ។ បើកិត្ត នោះ (តែកអរន៍ងអង្គជាតដែលកំពុងចូលទៅក្ដី (តែកអរន៍ង អន្តជាត់ដែលចូលសិចទៅហើយក្ដី គ្រេកអវនឹងអង្គជាត់ដែលកំពុងស្ថិត នៅ (ក្នុងឲ្យមេគ្គនោះ)ក្ដី ត្រេកអរនឹងអង្គជាតដែលបន្ថយចេញក្ដី ត្រូវអា-បត្តប្តស្វ័យ ។ ប្រេ។ (បេកក្) មិន ត្រែកអរទេ ក៏មិន ត្រៃវមាបត្តិ ឡេយ ។

## វិនយបិដិកេ មហាវិភង្គោ

តាដៃទ្វិយា រួមិរាជខណ្ឌ a តាដៃទ្វិយា ខោរតាដៃទ្វិយា ក់ខិតាដៃទ្វិយោ ឥតាហែមថំ-(۱۹) ភាព មួយនៃពីជំទ្វិយា រួមិរិយា វារូ ឯក-

ដុំហ្វជ្ជបស្បី a អគមេន្ត ឧណ្យ ក្រុខ មេន្ត ស្រាញ្ញ a អគមេន្ត ឧណ្យ ឧណ្យ មេន្ត សាល្នំ ស្រាញ្ញ a អគមេន្ត មេន្ត ឧណ្យ មេន្ត ស្រាញ្ញ a អគមេន្ត មេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត មេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត មេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត ស្រាញ្ញ នៃមេន្ត ស្រាញ នៃមេន្ត ស្រាញ នៃមេន្ត ស្រាញ នៃមេន្ត ស្រាញ នៃមេនេត្ត ស្រាញ នេះ ស្រាញ ន

## វិតយចិដក មហាវិកង្គ

(៤៤) ពួកកិត្តជាសត្រវដែលបានសំដែងហើយដោយពិស្តារយ៉ាង
ណា ពួកស្ដេចជាសត្រវត្តី ពួកចោរជាសត្រវត្តី ពួកអ្នកលេងជាសត្រវត្តី
ពួកសត្រវអ្នកពុះ ទ្រឹងអារយកបេះដូងក្ដី បណ្ឌិតគប្បីពោលឲ្យពិស្ដារយ៉ាង
នោះដែរចុះ ។

(៤៤) ភិក្ខុញាំងមគ្គឲ្យចូលទៅដោយមគ្គ<sup>(៦)</sup> ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ។
ភិក្ខុញាំងអមគ្គឲ្យចូលទៅដោយមគ្គ<sup>(២)</sup> ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុញាំង
មគ្គឲ្យចូលទៅដោយអមគ្គ<sup>(៣)</sup> ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុញាំងអមគ្គឲ្យ
ចូលទៅដោយអមគ្គ<sup>(៤)</sup> ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុញាំងអមគ្គឲ្យ

(៤៦) ភិក្ខុសេតមេថុនធម្មន៍ងភិក្ខុផងគ្នាដែលកំពុងដេកលក់ បើ
ភិក្ខុនោះភាក់ឡើងហើយត្រេតអរដែរ សង្ឃត្រីវិទ្យានៃវស (គឺត្រូវិផ្សិក
ចេញ) ទាំងពីរប្រ ។ បើភិក្ខុនោះភាក់ឡើងហើយមិនត្រែកអរទេ សង្ឃ
ត្រូវិទ្យាស់តែភិក្ខុដែលបទ្ទេស្ត (គឺភិក្ខុដកសេតនោះ) ។ ភិក្ខុសេតមេចមុនធម្មន៍ងសាមណាដែលកំពុងដេកលក់ បើសាមណើរនោះភាក់ឡើង

o គឺភិក្ខុញុំងអង្គដាតរបស់ខ្លួនឲ្យបូលទៅតាមទារមគ្គទាំង m ទារមគ្គណាមួយ ។ ៤ គឺ បញ្ចូលអង្គដាតទៅតាមទារមគ្គ ហើយបន្ថយអង្គជាតចេញតាមមុខដំបៅដែលមានដុវិញទារមគ្គ តោះ ។ m តឹបញ្ចូលអង្គជាតទៅតាមមុខដំបៅ ហើយបន្ថយចេញតាមទារមគ្គវិញ ។ ៤ គឺ បញ្ចូលអង្គដាតទៅតាមមុខដំបៅមួយ ហើយបន្ថយចេញតាមចុខដំបៅផ្សេងវិញ ។

បារដំពេញ បឋមស់ក្លបទស្ស បទភាជន័យ វិធីវត្ថុភាព សាន់យត់ ឧភោ នាសេតញា ។ បដ់ពុខ្មោ ន សាធំយត់ ខ្ទុសតោ នាសេតញោ ។ សាមណេយ សុត្តភិក្សាថ្លិ វិហ្សដ់បជ្ជត់ បដ់ពុខ្មោ សាន់យត់ ឧភោ នាសេតញា ។ បដ់ពុខ្មោ ន សាធំយត់ ខ្ទុសកោ នាសេតញា ។ សានយត់ ឧភោ នាសេតញា ។ បដ់ពុខ្មោ ន សាន់យត់ ឧភោ នាសេតញា ។ បដ់ពុខ្មោ ន សាធំយត់ ខ្ទុសកោ នាសេតញា ។

ខេត្តការិ ឧបន្ទមារិ អន្តរបន្ទុការិ និត្តមការិ <u>ត្</u>និះ ភេសា ឧបនុទារិ មន្ត្ទមការិ និត្តមការិ ត្

សន្តភភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។

(៤៤) ឧយុឌ្ឌ ធ្វើសំខា ឧ ភូស ខម្មេ ឧ ឧទ្ទំលា

ហើយ គេកអាដែរ សង្ឃត្រាច្បានាសមាំងពីររូប ។ បើសាម ណេរនោះ
ភាក់ឡើង ហើយមិន តែកអាទេ សង្ឃត្រាច្បានាសត់តក់ក្ដុំដែលប្រទូស្ក ។
សាម ណេរ សេពមេថុនធម្មនឹងក់ត្ដដែលកំពុង ដេកលក់ បើក់ក្ដូនោះភាក់
ឡើង ហើយ តែកអាដែរ សង្ឃត្រិវិទ្យាស់នាសមាំងពីររូប ។ បើក់ក្ដូនោះភាក់
ឡើង ហើយមិន តែកអាដេ សង្ឃត្រិវិទ្យាស់នាស់ពីពីររូប ។ បើក់ក្ដូនោះភាក់
ឡើង ហើយមិន តែកអាទេ សង្ឃត្រិវិទ្យាស់ តែសាម ណេរ ដែលប្រទូស្ក ។ សាម ណេរ សេពមេថុនធម្មនឹងសាម ណេរ ផងគ្នា ដែលកំពុង ដេក
លក់ បើសាម ណេរ នោះភាក់ ឡើង ហើយ តែកអាដែរ សង្ឃត្រិវិទ្យាស់ពី សាម ណើយមិន តែកអាទេ
សង្ឃត្រិវិទ្យាស់ តែសាម ណែរ នោះ ភាក់ ឡើង ហើយមិន តែកអាទេ
សង្ឃត្រិវិទ្យាស់ តែសាម ណែវ ដែលប្រទូស្ក ។

(៤៧) អាបត្តិមិនមាន (ដល់ភិក្ខុ ៩ ញូក) គឺ ភិក្ខុមិនដ៏ង៍ ១ ភិក្ខុ ឧត្ត ភិក្ខុមានចិត្តបើរវាយ ១ ភិក្ខុ ដែលបទនា គ្របសង្គ័ ១ អាទិកម្មី។: (គឺភិក្ខុ ដើមបញ្ជាតិ) ១ ។

របៀបសំដែងអំពីអង្គជាពនឹងទ្វារមគ្គមានស្រោមទ្រិសប់ ចប់ ។

(៤៨) (មាតិកានុក្រម តំបញ្ជីរឿងតាមលំដាច់ហូវហែ ដែលនឹង សំដែងតទៅដូចមានទាង[ក្រាមនេះគឺ]

រឿងស្វាញ រឿងពួកវដ្ដីបុត្តកក្តុ រឿងកិត្តក្ងែងកេខជា គែ-ហស្ត រឿងកិត្តកក្រាន រឿងពួកកក្តុប្រពិន្ត្តតាមលទ្ធិត្តិយ

## រឹងយប់ិដកែ មហាវិតង្គោ

នារិកាច្បល់ឃ្មោ ខ ត្យត្បូះឧចរិ ចេ នុវ មាតា ជំនា ភក់ខំ ខ ជាយា ខ មុខុលម្ពិល g វេណា លេខខិត្តព្យ នារុជិតលិ<del>តា</del>យ អុន្ត្រ សហ មញ្ច មញ្ច សំដែកដ្ឋិតា នាក់យក្ខាខ មេតិ ១ មណ្ឌាកាមហាតោ ដុមេ ភឌ្គិយេ អរហំ សុត្តោ សាវត្តិយំ ចតុកោ មហ ឋេសាល័យ ឧយោ ឧហ្វា សុខំ នោ ភាក្តេឡកោ ប្រសាល្បា ក្រុង ក្ ម៌កោត់ ។

ន្ទុក្ស (៤៤) នេះ ទេ ខេត្ត នេះ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខ

## វិនយចិជិក មហាវិកង្គ

เป็นองโก เป็นจบูเบริญาริกูร์ เป็นผลเผเนลาตัวบุบ តឺភិក្សាយ គេ ជា ស្រី និងភិក្សុនិក្សាយ គេ ជា បុរស រឿ**ងមាតា** រឿងធិតា រឿងបួន ស៊ី រឿង ប្រពន្ធ រឿងកិត្តទ្ធង់ទន់ រឿង ភិក្ខុមានអង្គជាតយារ រឿងស្នាម់ដម្បៅពីរយ<sup>៉ា</sup>ង រឿងរូបគំនូ**រ** រឿងឈើចំឡាក់ជារូបធំតា រឿងកិត្ត ៤ រូបទាំងសុន្ទរកិត្តផង រឿងកិត្ត ៤ រូបនៅក្នុងព្រែខ្មោច រឿងនាគញី រឿងយក្ខុំនឹ เป็น[เบ็ต เป็นกิฐเจ็พ เป็นกิฐเก็ตเกล่งก็ก เป็น ភិក្ខុលប់មាតុ គ្រាមប្រង៍នងសេព រឿងភិក្ខុ បឹងលក់ក្នុង ស្គាត់ ក្បែរ ក្មែងកទ្ទិយ រឿងកិត្តទាំងទ្បាយ ៤ រូបឯទៀតក្នុង ក្រុង សាវត្តិ រឿងអ្នកចំចាប់ ៣ នាក់ក្នុង ក្រុងវេសាលី រឿង ការុកក្ខុកកិត្តយល់សុបិននិមិត្ត រឿងនាងសុបញ្ជា រឿងនាង សត្វា រឿងភិក្ខុនី រឿងសិក្ខុមានា រឿងសាមណេរី រឿង ស្ត្រីមាស រឿងមនុស្សខ្ទើយ រឿងគ្រហស្ត រឿងកិត្ត សេពគ្មាន៍ង៍គ្នា រឿងភិក្ខុបួសឯបាស់ រឿងសត្វមិត ។ (៤៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបបានសេពមេថុខធម្មនឹងស្វាញ ។ ភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យថា សិក្ខាបទព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ពង់បញ្ញាត្ត

# **លារាជិកកណ្ដេ**ៈ បិឋមសិក្ខាបទស្ស វិនិតវត្ថុ

តេច្ចិត្ត ទោ អចាំ ទារាជិត អាចត្តឹ អាចន្នោត ។ ភភាព ឯឧមត្តិ អារោចេសិ ។ អាចត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាចន្នោ ទារាជិតាន្តិ ។

(៥០) នេះ ទេ បន សមយេន សម្ពេញលា បសាល់កា ដើ្ចតុត្តកា ភិក្ខុ សិក្ខុំ អព្យព្ធក្ខាយ ឧព្វហ្សំ អនាកៃត្វា មេ៩នំ ជម្ងំ បដ់សៅសុ ។ នេសំ កក្តេចំ អយោស៍ ភភានា សិក្ខាប់នំ បញ្ជាត់ កាច់ នុ ទេ មយំ ទារាជិកាំ អាចត្តី អាចជាត់ ។ ភភានា ឯនមន្ទំ អារោចេស់ ។ អាចត្តី តុច្នេ ភិក្ខុឋ អាចជ្ជា ទារាជិកាខ្ពំ ។

(៤០) នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ជារា ភិក្ខា ឃុំ មេ អនាបត្តិ ភាស្បត្តិត ក៏ហ៍ល់ផ្ដែន មេដុនំ នម្មុំ បដិសៅ ។ សស្ប កាក្កាខ្ញុំ អយោសំ ។ បេ ។ អាបត្តិ គ្នុំ ភិក្ខា អាបញ្ញេ ទារាជិកាន្តិ។

(៤៤) តេខ ទេ ១០ សមយេខ អញនហេ ភិក្ខុ ឃុំ មេ អនាបន្តិ ភាស្បូតិតិ ឧក្ដោ ហុត្វា មេដុខ ឧញ្ញុំ ១៩សៅ ។

# បារាដ់ព្រណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៦ នៃត្រូ

ហើយ អញ្ជប្រហែលជាត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយដឹង ។ ទើបកិត្តនោះ ក្រាបបង្គ័ទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទៃឪត្រាស់ ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។

(៥០) សម័យនោះឯឪ ព្រួកវិជ្ជីបុត្តកក់ក្ដុំ ច្រើនរូបនៅក្នុង ក្រុងរៀវ សាលី មិនបានលាស់ក្ដា មិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ថា ខ្លួនមានកំឡាំងថយ ហើយសេតមេថុនធម្ម ។ ក់ក្ដុំ ទាំងអម្បាលនោះ មានសេចក្ដីសង្ស័យថា សំក្ខាប៖ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត់ ខែងបញ្ញាត្ត ហើយ យើងរាល់គ្នា ប្រហែលជា ត្រាអាបត្តិបារាជិកហើយដឹង ។ ក់ក្ដុំ ទាំងនោះ ក៏ក្រាបចង្គុំ ខូលសេចក្ដីទុះ ចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះកាត់ ។ ព្រះអង្គ ខ្ងែតែកាស់ថា ម្នាល់កំដុំ ទាំងឡា យ អ្នកឯងទាំងអស់គ្នា ត្រាអាបត្តិបារាជិក ហើយ ។

- (៥៦) សម័យនោះឯង កិត្ត ១ រូបក្ងែង ១ ខជា គ្រហស្ត ហើយសេព មេថុនធម្មដោយគិតថា កាលបើអញធ្វើយ៉ាងនេះ អញនឹងមិនត្រែវអាបត្តិ ឡើយ ។ កិត្តនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (៤៩ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯង តែវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។
- (៥៤) សម័យនោះឯង ភក្តុទវូប ធ្វើជាអ្នកអា កាត ហើយ សេពមេថុនធម្ម ដោយគិតថា កាលបើអញធ្វើឃាំងនេះ អញនឹងមិន

## វិនយចិងកេ មហាវិកង្គោ

តស្បាត្តិ អមោស ។ ខេ ។ អាមត្តិ ត្វា កិត្តា អាមញ្ញេ ទារាជិតាឆ្នំ ។

(៤៣) នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ជានារា ភិក្ខុ ឃុំ មេ អនាមត្តិ ភាស្បត្តិតិ កាសចំរំ និវសេត្វា ១មេ ១ វភិក្ខុ និវសេត្វា ដល់កើចរំ និវសេត្វា កោសកាម្ពល់ និវសេត្វា វហកាម្ពល់ និវសេត្វា ឧហ្វាចធ្លាំ និវសេត្វា អជិនក្ខុំចំ និវសេត្វា មេខុនំ នម្មំ បន់សៅ ១ តស្ប កាក្តិចំ អយោស៍ ១ បេ ១ អាមត្តិ ត្វាភិក្ខុ អាមន្តោ ចារាជិកាន្តិ ១

ចំណ្ហូញ តែន ទោ ១ឧ សមយេន អញ្ជាត់ពេ ចំណ្ហូញ ក់ក្ត់ អត្តជាត់ ១៤សេស ។ សា កាលម-កាស់ ។ តស្ប កក្តេចំ អហោសំ ។ ១ ១ ។ អនាមត្តិ ភិក្តុ ចារាជិតស្ប អចត្តិ សង្ឃានិសេសស្បាតិ ។

## វិនយចិជា មហាវិកង្គ

ត្រៃវមាបត្តិ ឡើយ ។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្ល (ខ្ពង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រែវមាបត្តិចារាជិកហើយ ។

(៩៣) សម័យនោះឯង កិត្ត ១ រូប ស្នៀកស្យូវកែង ។ បេ។
ស្វេកសម្ពត់សម្បកឈើ ស្វេកសម្ពត់ដែលត្បាញដារូបផ្លែឈើ ស្វេក
សម្ពត់ដែលត្បាញដោយសក់ ស្វេកសម្ពត់ដែលត្បាញដារូបផ្លែឈើ ស្វេក
សម្ពត់ដែលត្បាញដោយសក់ ស្វេកសម្ពត់ដែលត្បាញដោយពេមកន្ទួយ
សត្វ ស្វេកសម្ពត់ដែលត្បាញដោយស្វាបមៀម ស្វេកស្បែកខ្លាដែល
នៅមានទាំងពេមទាំងកែបក ហើយសេពមេថុនធម្ម ដោយគិតថា កាល
បើអញធ្វើយាងនេះ អញនឹងមិនត្រូវអាបត្តិ ឡើយ ។ កិត្ត នោះមានសេបក្តី
សង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះអង្គ (ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិ
ហុរាជិកហើយ ។

(៥៤) សម័យនោះឯជ ភិក្ខុទ្យប្រជាអ្នកប្រព័ត្តបណ្ឌាបាត បាន
ឃើញនាងទារិកាម្នាក់ដេកនៅលើតាំង ក៏មានចិត្តត្រឹកអរហើយយកមេ
ដើង (ខ្លួន) ទៅរុកបញ្ចូលចំអង្គដាត់នាងទារិកានោះ ។ នាងក៏ធ្វើមរណៈ
កាលទៅ ។ កិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់
ខែង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯងមិនត្រូវអាបត្តិបាពជិក ខេត្តវត្តិម
អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

# បារាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស វិឌីឥវត្ថុ

[ಧ್ಯ] ಚರ್ಚ ಚು ದರ ಭಾವಣಗು ಕಮ್ಮಳುಬ សហរយោ វត្សិស្សើយ មួយខ្មែរ ឧត្តមខ្មែរ ខេត្ត រោះ ។ អ**៩ខោ សោ មាហាយ្រា វ**េត្តប្រែស្រាយ ភក្តិចំ**ណ តាម ចំ**ណ្តាយ ចរំដ្ឋាយ តា្តិតាំ ប្រុស្ទិស ខ្ពស់ មេខ្លួន ស្ត្រី ខ្ពស់ ស្ត្រី ខេត្តី ខ្ពស់ ស្ត្រី និស្តី ខ្ពស់ ស្ត្រី ស្ត្រី ខ្ពស់ ស្ត្រី ខ្ពស់ ស្ត្រី និស្ត្រី ន តិស៊ីង្គុំ តូហ៊ីស្សែសពីវុម្ណិស ស ខេ ត្រ៉េហេ ខិរ ကုင်က် ပါသံရှာ မက္ခုကေ ဒိည်ဒိ ។ អឋទោ មោ សហរុយ វព្ទីល្វេឃុំ ដ្ឋមិច្ច វដ្ឋលេខិវ ខំពេទ្ធ ៤ ៥៧ ស្រុស្លា មុខិច្ច មុខិច្ច ៗ ២ គឺ អាពេរខេស៌ ។ ភិក្ខុ និយោ ភិក្ខុនំ ឯនមន្ទំ អាពេ-ខេសុំ ។ ភិទ្ឌា ភសានោ ឃិនមត្ត អាពេខសុំ ។ មនាជន្លំ ភូឌិព មុសច្ចូល ខ្លួល ខ្លួល ខ្

#### បារាជិកកណ្ត សិក្ខាមទទី ១ វិនីតវិត្ត

(៥៥) សម័យនោះឯន៍ មាណពម្នាក់មានសេចក្តីប្រតិព័ទ្ធចាប់ចិត្ត
នឹងឧប្បល់វណ្ណាក់ក្នុនី ។ កាលដែលឧប្បល់វណ្ណាក់ក្នុនីចូលទៅបំណូបាត
ក្នុន៍ស្រុក មាណពនោះកំចូលទៅពួននៅក្នុងកុំដំនូចចាំ ។ លុះដល់
ឧប្បល់វណ្ណាក់ក្នុន៍តែឡប់មក ប៉េណូបាត់ពី នាន់រួចហើយ ក៏ណងដែន
ហើយចូលទៅកុងកុំដំ អង្គុយនៅលើគែ ។ ១ណៈនោះ មាណពនោះ
កំសុះមកសន្ត្រីបឧប្បល់វណ្ណាក់កុំនី ហើយប្រទូស្ត ។ ឧប្បល់វណ្ណាក់កុំនី ហើយប្រទូស្ត ។ ឧប្បល់វណ្ណាក់កុំនី ស្តេចសេស្ត្រីបុំនេះដល់ពួកក់កុំនី៨ន៍គ្នា ។ កិត្តន៍ទាំងទ្បាយក៏ប្រាប់
សេចក្តីនុះ ដល់ក់ក្តុខាំងទ្បាយ ។ កិត្តទាំងទ្បាយក៏នាំសេចក្តីនុះទៅក្រាប
បង្គំទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្រីន៍ត្រាស់ថា ម្នាល់កំពុំចំ
ទាំងទ្បាយ ឧប្បល់វណ្ណាមិនត្រាមបត្តិទេ ព្រោះមិនមានសេចក្តីនេះ ត្រក់
តែកាលទ្បីយ ។

(៥៦) សម័យនោះឯឪ ភិក្ខុទុវូប ក្លាយភេទខ្លះបែទៅ
ជាស៊ី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយការបង្គុំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះស្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ។ ព្រះអង្គ (មេស៊ី តាសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គថាគតអនុញាតនូវ
•បជ្ឈាយ៍នោះដដែល នឹង១បសម្បទនោះដដែល នឹងវិស្សាទាំងនោះ(១)

តំទ្រង់អនុញ្ញាតមិនញច់ឲ្យសូមឧបដ្ឋាយ៍ នឹងឧបសម្បទាជាថ្មីទៀត វិស្សាក៏មិនបាច់ឲ្យ
 រាប់ជាថ្មីត្រូវរាប់តាំងពីឧបសម្បទាណៈកំពុ នោះមកដដែល ។

#### វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

យា មានស្ពីលោ ម៉ូយ៉ាំ ម៉ូយ៉ាំ មានរយោ តា អបត្តិយោ ភិក្ខុខិច សត្តិកោ ដ្ឋាតុំ យា អមត្តិបោ ភិក្ខានំ ភិក្ខានិហ៌ អសានារណា តាហិ អាបត្តិហ៊ី អជាបត្តិតិ ។ គេជ ទោ បជ សម-យេជ អញ្ញាស់ស្បា ក់គ្នាធំបា ឬសែល់ខ្ញុំ ខាតុកូត យោតិ ។ ភក់ពេ ឃិតមត្តំ អាពេចេសុំ ។ អជ្ ជាលាម ភិក្ខាប់ តំយៅ ឧបជាំ តមៅ ឧបសម្បីធំ តាធិ ស្បាន ភិត្ត្តបាំ សង្គម៉ាំ ព អាបត្តិយោ ក់ត្តាធំនំ ក់ត្តាហ៍ សាជាណោ តា អាបត្តិយោ ភិទ្ធ្លេ សន្ត្រី ដ្ឋាទុ យា អាចត្តិយោ ភិទ្ច្ច្ច្ចិ ភិក្ខុស្ថា អសានារណា សហ អាបត្តីហិ អនាបត្តីទី ។ (៥៧) នេះ សេ ខេះ មានលេខ មេឃានបេ ភូមិ រា, គេ ងយពន្ទំ ស្មទាំនុខ ស្និល គេ៩ចុ ឌតិ សត្តមេរ ្ធ សេ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ស្ន្នមេរ ខេត្ត

#### វិតយបិជិត មហាវិកង្គ

នឹងអនុញាតឲ្យនៅរួមជាមួយនឹងកិត្តនិទាំងទ្បាយ (ម្យ៉ាងទៀត) អាបត្តិ ណា ជាបេសកិត្តដែលទូ ទៅដល់កិត្តនីទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញាគន់ អាចត្តិទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យភិក្ខុដែលក្លាយកេទជាស្រីនោះនៅក្នុងសំណាក ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាន អាបត្តណា ជារបស់ភិក្ខុដែលមិនទូ ទៅដល់ភិក្ខុនីទាំង ទ្យាយ ភិក្ខុនីនោះមិនត្រីវិអាបត្តិ ប្រោះអាបត្តិនោះឡើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី ១ ប្រ ក្រាយ ភេទ ខ្លួន ទៅជា ប្រស ។ ភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ ក្រាបបង្គ័ ខូល សេចក្ដីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្លិទ្ធ តែសញ់ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទា្យយ តថាគតអនុញាតនូវទបជ្ឈាយ៍នោះដដែល និងទបសម្បទា នោះដដែល នឹងវស្សាទាំងនោះ នឹងអនុញាតឲ្យនៅរួមជាមួយទឹង កិត្តទាំងឡាយ អាបត្តិណាជារបស់កិត្តនីដែលទូ ទៅដល់កិត្តទាំងឡាយ តថាគតអនុញាតនូវអាបត្តិទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកិត្តនីដែលក្វាយកេទខ្លួន ជា ប្រសនោះនៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយចាន អាបត្តិណាជារបស់ ក់ក្នុនដែលមិនទូទៅដល់ក់ក្តុទាំងទ្បាយទេ (ក់ក្នុននេះ) មិនមានអាបត្តិ ៅ្រោះអាបត្តិទាំងនោះឡើយ **។** 

(៥៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទវូប សេពមេថុនធម្មនឹងមាតា (បេស់១ន) ដោយយល់ថា កាលបើអញធ្វើយា<sup>"</sup>ងនេះ អញនឹងមិន (តាវអាបត្តិឡើយ ។ បេ ។ សេពមេថុនធម្មនឹងធីតា (បេស់១ួន) ។ បេ ។

### បារាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្យូ វិធីតវត្ថ

(៩៨) នេះ ទេ ១៩ សមយេន អញ្ជាតារា កំត្តា មុខខំដ្ឋិតោ ហេតំ ។ សោ អនក់រត់យា ខ័ឌ្និ-តោ អត្តនោ អន្តជាត់ មុខេន អក្តហេសំ ។ តស្ប កក្តាចំ អយោសំ ។ ខេ ។ អាខត្តី ត្វំ ក់ក្នុ អាបញ្ហោ ចារាជិតាខ្លំ ។ នេះ ទោ ១១ សមយេន អញ្ជាតា អត្តនោ អន្តជាត់ អត្តនោ វិច្ចមក្តុំ ១៤-សេសំ ។ តស្ប កក្តេចំ អចោសំ ។ បេ ។ អា-បត្តី ត្វំ ក់ក្តា អាចញ្ញោ ចារាជិកាខ្លំ ។

## បារាជិតកណ្ឌ សិក្សាបទទី ១ វិន័តវត្ថ

សេតមេថុនធម្មន៍ដ៍ប្អូនស្រី (បេស់ខ្លួន) ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ
។បេ។ ទើបក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ

ខ្មែរ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកឯងត្រៃវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សម័យនោះ
ឯង ភិត្ត ១ ប្រ សេតមេថុនធម្មនឹងស្រីដែលមាតាបិតាផ្សំធំឲ្យអំពីមុន ។
ភិត្តនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គខ្មែរ តាស់ថា ម្នាល់ភិត្ត្

(៩៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ រូប មាន១្ង៨ ខេំ ។ ភិក្ខុនោះមាន
សេចក្តីអមុត្របៀតបៀន ហើយបានយកអគ្គជាត្យន្ទមកបៀមនឹងមាត់ ។
ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្មែរ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិទា្ធរាជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ រូប មាន
អង្គជាតយាវវេង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីអមុត្របៀតបៀន ក៏បាប់បំពត់
អង្គជាត្យនបញ្ចូលទៅក្នុងប្ចែមគ្គ (គីទ្វារធំ) របស់ខ្លួន ។ ភិក្ខុនោះមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្មែរ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង
ត្រូវអាបត្តិទា្យាជិកហើយ ។

#### វិតយេចិដិពេ មហាវិភង្គោ

កំក្តា មនុស្ស ប្រស្បិ ។ នេស្មិ ប សរីប អន្ត័ ។

នុស្ស ប្រសិ ប្រសិទិប្រសិ ប្រសិ ប្រសិ ប្រសិ ប្រសិ ប្រសិ ប្រសិ ប្រសិ

(៦០) នេះ ទេ ១០ សមយេជ អញ្ជាត់។

កំត្ត សាត្តោ លេខ ខែត្តស្ប ជំមិត្ត អន្តជានេះជ បត្តិ កំតុ ទារាជិតស្ប អប្បសិ ខេត្តស្បាត់ ។

នេះ ទេ ១០ សមយេជ អញ្ជាត់ហេ កំតុ សានេះ ខេ ១០ បា សមយេជ អញ្ជាត់ហេ កំតុ សានេះ ខា បា បា សមយេជ អញ្ជាត់ហេ កំតុ សានេះ ខា បា បា សមយេជ អញ្ជាត់ហេ កំតុ សា-

#### វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

(៥៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ ប្រឃើញសរែមនុស្សស្ងាច់ ។ 🗅 សពនោះ មានជម្យៅជុំវិញអង្គជាត ។ កិត្តនោះបានបញ្ចូលអង្គជាត(១ន) ទៅក្នុងអង្គ័យត (សរៈនោះ) ហើយបន្ទួយអង្គ័យតចេញមកវិញតាមដម្បៅ ដោយគិតថា កាលបើកញ ធ្វើយ៉ាងនេះ កញ្ជនឹងមិនត្រៅកាបត្តិទ្វើយ ។ កិត្តនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទង់ តែរស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិលាកជិតហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ទូរូបឃើញសរីវ មនុស្សស្វាប់ ។ ឯសរីបនោះមានដម្បៅជុំវិញអង្គដាត ។ កិត្តនោះបាន បញ្ចូលអង្គ័យត ( ខ្លួន ) ទៅក្នុងដម្បៅ ហើយបន្ទួយចេញមកវិញតាមអង្គ ជាត ដោយគិតថា កាលបើកញ ធ្វើយ៉ាងនេះ កញ្ជនឹងមិន ត្រវិមាបត្តិ ឡើយ ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្ ( នៃ តែវាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អកឯង ត្រៅអាបត្តិបារាជិក ហើយ ។ (៦០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុសូបមានដម្រេក ហើយយកអង្គ័យគ (១৪) ទៅញាល់នឹងនិមិត្តរបស់រូបគំនូវ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ**។** ព្រះអង្គ ខ្ទុស់ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អក្នុងន៍មិន ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ខេ ត្រូវតែ នឹមអាបត្តិតុក្ខដ្ឋ សម័យនោះឯង៍ ភិក្ខុស្ទានដម្រើក ហើយយកអង្គី-

ជាត (១៩) ទៅញល់នំង៍និមិត្តរបស់ប្រតុក្កតា ស្រីដែលធ្វើដោយឈើ ។

# បារាជិតកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្យូ វិសីតវត្ថុ

តែស្បា កុក្សថ្ងំ អយោសំ ។ ខេ ។ អជាបត្តិ ភិក្សា ទារាជិតាស្បា អាបត្តិ ឧុក្គដស្បាត់ ។

គ្រៃ នេះ ទេ ១៩ សមយេន សុខ្លាំ ១៩ សមយេន សុខ្លាំ ១៩ សម្បាំ ១៩ សមយេន សុខ្លាំ ១៩ សម្បាំ ១៩ សម្បាំ ១៩ សម្បាំ ១៩ សុខ្លាំ ១៩ សុខ ១៩ សុខ

(៦៤) នេះ ទេ ១១ សមយេន អញ្ជូនកំ ។ ដំបំ ភិក្តុំ បស្បិត្តា ឯននេះកេខ ឯទាំ ភពន្ត មេដុន ជម្មុំ បដ្តិសេវាតំ ។ អល់ ភភិនិ នេះតំ ភេទប្បតិតិតំ ។ ឯទាំ ភពន្ត អហ់ វាយមិស្សាមិ តំ មា វាយមិ ឯវន្តេ អនា-បត្តិ ភាំស្បិតិតិតំ ។ សោ ភិក្តុ នេះ អភាសិ ។

ខ តំ បត្សិត្តា ឯតទលិយគិ ឧលេចិយមរម្មបោត្តពេសុ ន ទិស្សិតិ ។

#### បារាជិកកណ្ដ សិក្ខាបទទី១ វិន័តវត្ថ

កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លិ៤ ន៍ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯងមិនត្រីវិមាបត្តិបារាជិក េ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦๑) សម័យនោះឯង ភិត្ត ១ រូបឈ្មោះសុន្ទរៈ ចេញពី ក្រង់ពជំ
គឺ៖ ទៅប្បូស ហើយដើរទៅតាមថ្នល់ ។ មានស្រីម្នាក់បានឃើញភិត្តនោះ ហើយក៏និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់បង្អន់ ១ រំពេច សិន ១ ព្រះករុណានឹងថ្វាយបង្គំ ។ ស្រីនោះកាលដែលថ្វាយបង្គំ ក៏ សើយស្បង់ខ្សើង ហើយយកមាត់ទៅបៀមអង្គជាត (របស់ភិត្តនោះ) ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិត្ត អ្នកឯង ត្រែកអរដែរប្ទខេ ។ ភិត្តនោះក្រាបខូលថា បពិត្រព្រះជ៏មានព្រះ ភាគ ១ ព្រះអង្គមិន ត្រែកអរខេ ។ ព្រះជំមានព្រះកាតខ្ពង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្ត អ្នកឯងមិន ត្រៃកអរខេ ។ ព្រះជំមានព្រះកាតខ្ពង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិត្ត អ្នកឯងមិន ត្រៃអាចត្តិខេ ព្រោះមិន ត្រេកអរ ។

(៦៤) សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ បានឃើញកិត្ត ១ រូបហើយ និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមនិមន្តលោកម្ចាស់មកសេពមេថុន ឯនេះ ។ កិត្តនោះនិយាយថា កុំនាង ការសេពមេថុនធម្មនេះមិន គូរទេ ។ ស្រីនោះអង្វរថា បព៌ត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ និមន្តមក (កុំប្រកែក) ភ្ញុំព្រះករុណានឹងព្យាយាម លោកម្ចាស់ មិនចាប់ព្យាយាមទេ (នៅតែសៀមបានហើយ) សេពយ៉ាងនេះ លោក ម្ចាស់មិនត្រៃអាបត្តិទេ ។ កិត្តនោះក៏បានធ្វើតាមពាក្យស្រីនោះ ។

#### វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

តស្ប តុត្តថ្នំ អយោសិ ។ មេ ។ អមត្តិ ត្វ ភិក្សា អាបញ្ញោ ចារាជិកាឆ្គុំ ។ គេឧ 👣 បន សមយេន អញ្ញូត្តា ឥត្ត កិត្ត បស្សិត្តា ឯតៈ ឧហេច ស្លាំ កណ្ដេចដុខ ជម្មុំ បដ្ឋសេវាតាំ ។ អល់ គត់ធំ ខេត់ គេហ្វូតីតំ ។ ឯហំ គខ្លេ គុំ ឯពាស្ត្រ អស្ ខ ង្ពាធ្នូមរបិត្ត ៗ, ទើ អយុធន្ទឹ សុស្សិត្ត ។ សេ ភិក្ខុ តថា អភាស៍ ។ តស្ប បណ្ឌេ ចារាជិតាឆ្នំ ។ តេច ១ ១៩ សម-លេខ អយ្នែប សុខ្លី ឆ្នាំ ជស្សិទ្ធា រាស្សបុខ ឯហ៌ ភឌ្តេ **មេដុខំ ខម្មុំ ប**ឌ៌ **សេវា**ទំ ។ អល់ កក់ធំ ធេត់ គេប្បត់តំ ។ ឯហិ កគ្នេ អគ្គព្រំ ឃដ្តេត្ត ពហ៌ មោខេហ៌ ។ ខេ ។ ពហ៌ ឃដ្តេត្តា អត្តខ្លាំ មោចេញ ឯវខ្លេ អភាពគ្នា ភាំស្បុគីតំ ។

#### ខ្ញុំក្រហែម ក្នុក្ខបានរុំ

ត់ត្ពនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គខ្ពង់ត្រាស់ថា ម្នាលក់ត្ត អ្នកឯង ត្រៃវមាបត្តិចា្យជិក ហើយ ។ សម័យ នោះឯង មាន ស្រីម្នាក់មាន នាមមិន $\int c_1^1 au$ ្រ ឃើញភិក្ខុ ១ រូប ហើយនិយាយថា បពិត្រៃលេកម្ចាស សុមនិមន្តលោកមកសេពមេថុនធម្ម (និង១ំសិន) ។ ភិក្ខុនោះធ្វើយឋា កុំនាង អំពើនេះមិនគួរទេ ។  $\mathcal{L}$ សនោះកំនិយាយអង្វរថា បពិត្រិលោក មា្តស<sup>់</sup> សា្មនិមន្តមក សូមលោកមា្**ស់ព្យាយាមចុះ** ភ្ញុំព្រះករុណាមិន ព្យាយាម េ ធ្វើយ៉ាង៍នេះ លោកមា្លស់មិន ត្រៃវិមាបត្តឡើយ ។ ភិក្ខុនោះ န်ပျs၊ ရှေ့ခာမ ကာကျ $\int$  လုံ၊ အား၊ ကေ ၂ ကို ရုံ၊ အားမာs၊ လောက္ကလန်္ပီယ ၂ ၊ ပ ၂ ព្រះអង្គ (ខ្ទុស់ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិបាពជិត ហើយ **។** សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ បានឃើញកិត្ត្ ១ វូប ក៏និយាយបប្ចូលថា បភិត្រលោកម្ចាស់ សូមនិមន្តមកសេពមេថុនធម្ម (នឹង១ំព្រះករុណា ឯនេះ) ។ ភិក្ខុនោះធ្វើយថា កុំបួន ស៊ី អំពើនេះមិនគួវទេ ។ ស៊ីនោះ ក្នុន្យល់ថា បត្តិតែលេក**ម្ចាស់ សូមលេ**កនិមន្តមកព្យាយមក្នុងអង្គ-ជាភទ្ទុំ រួចបញ្ចេញអសុចិទៅខាងក្រៅអង្គ**ជាតវិ**ញ ១០១ ព្យាយាមខាង ្រែកាអង្គជាត ហើយបញ្ចេញអ**សុចិស្តេ**មវង្គដ្ឋអង្គជាតវិញ ធ្វើយាងនេះ

#### បារាជិកកណ្ដេ ប់ឋមសិក្ខាបទស្យុ វិនីតវត្ថ

សោ កំក្ខុ តថា អភាសំ ។ តស្ប កុក្ខុ មហោសំ ។ បេ ។ អាចត្តី ត្វ ភិក្តុ អាចន្នោ ចារាជិកាន្តិ ។ ព្រះ នេយា ខេស មេខា ខេត្ត (៣៤) ញ ក់ក្ សំ ខែក កញ្ញា អក្ខាយ៍  $\hat{\kappa}^{(0)}$  សំ ខែស្ប៊ីត្វា ဆက္ ေခၚေန ဆက္ဆို ရင္းကုိ ၈ ဆက္မ ကုိ ကုိ អប្រាស់ ។ ចេ។ អាបត្តី ត្វុំ ភិក្តុ អាចណ្ដេ ចា-រាជិកាឆ្នំ ។ គេជ ទោ បន សមយេធ អញ្ជាក ភិក្តុ សំខេត់ កណ្ត យេក្យេព្រ អក្តាយ៍តំ ស់ពី ពស្សិស ឧស្នំ ខេ៩ខ្ ឧត្តិ ឧត្តម្ភេស ឯ ឧស្សិ  $\mathfrak{A}$   $\mathfrak{A}$  ស្រី ខាងជួយទី ៤ ខេខ សេ ឧទ មានកោះ សារ បស្បីត្វា តស្មី មេ៩៩ ជម្ព័ បជ៌សៅ។ តស្ប តុត្ថូ មលោស ។ មេ។ មសបត្តិ ភិក្ខុ សេវជិតស្ប សព្ទខ្មី ៩ហិជំពាទារីបំខ្នុង ខេត្ត សេ ឧច ទានកោត អញនហេ ភិគ្គា សីវថិតាំ កញ្ញា ជំនួសីសំ មស្បិត្តា

<sup>🍦</sup> ឱ. ម. អក្លួយត់ ។ 🌬 ឱ. ម. ១យំនំ ។

### បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី១ វិនឹតវត្ថ

លោកម្ចាស់មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ កិត្តនោះក៏ធ្វើតាមពាក្យស៊ីនោះ ទៅ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ចេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទីនី ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯង ត្រៃវអាបត្តិលាពជិកហើយ ។

(៦៣) សម័យនោះឯង មានកិត្តឲ្យូប ចូលទៅកាន់ ពែរភ្លេចឃើញ សរីវេទ្យាចដែលសត្វមិនខាន់ស៊ី ហើយសេពមេថុនធម្មនិងសរីវេទ្យាចនោះ។ ភិក្ខុនោះមានសេចភ្តួសង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះអង្គ៍ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបចូល មៅកាន់ ព្រៃខ្មេច ឃើញសរីវេញចដែលសត្វមិនទាន់ស៊ី ច្រើនអន្វើប៉ុន្មាន ហើយសេពមេថុនធម្មនឹងសរីរញ្គេចនោះ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះអង្គ ( នៅត្រាស់ថា មាលកិត្ត អ្នកឯង ត្រៅអាបត្តិចារាជិក ហើយ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបចូលទៅកាន់ ព្រះភា្ម ឃើញសរែ ញេចដែលសត្វស៊ី [ចិនអន្វើ ហើយសេពមេថុនធម្មនិងសរិវញ្ចេច នោះ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះអង្គ្ទី (នៅត្រាស់ហ មាលភិក្ខុ អ្នកឯងមិន តែវមាបត្តិចារាជិកទេ ត្រីវតែត្រឹមអាបត្តិចុល្ចច្ច័យ ។ សម័យ នោះឯន៍ មានភិក្ខុ ១ រួច ទៅកាន់ ព្រែ ភ្មេច ឃើញក្បាល ភ្មេចដាច្

#### វិនយប៊ីគឺកេ មហាវិកង្គោ

វ៉ាដ្តក<sup>េត (១)</sup> មុខេ ជុខភ្នំ អង្គជា**ង ខ**វេសេស ។ តស្ប តុត្ត អហោក ។ មេ។ អមត្ថី ទុំ ក់ត្ត អមញ្ញេ ទារាជិតាឆ្នំ ។ នេះ១ ទោ បែន សមយោន អញទាពេ ភិក្គុ ស់វីមិក កញ្ ជំនួស់សំ មស្សិត្ត ជំនុំគាតេ មុខេ អច្ចធ្ អន្តជាតំ បហ់សេស ។ តស្ប តាក្តីខ្ញុំ អយោសំ ។ ខេ ។ អភាបត្តិ ភិក្ខុ ទាកជិកាស្បូ អាបត្តិ ឧុត្ត្តសុក្ខត៌ ។ តេខ ទេ។ មន សមយេន អញ្ញូនហេ ភិក្ខុ អញ្ញូនាំស្បា ឥន្ទិយា ១៩៣នូចត្រៀ បោះតំ។ ស ភាប់គតា $^{(k)}$  សុស ខេ ធ្វិតា $^{(m)}$  ។ អដ្ឋិតាធិ វិប្បគគ៌ណ្ណាធិ យោធ្នំ ។ អ៩ទោ សោ វិត្ត សីវឌិត កត្តា អដ្ឋិតាធិ សិកាឌ្យីត្វា ធិម៌នៅ អន្តជាតំ បដិចា នេស ។ តស្ប កក្តេច អ ហោស ។ ខេ។ អនាបត្តិ ភិក្តុ ទារជិកស្បុ អាបត្តិ ឧុញ្ជសុព្ធ ។

<sup>🗣</sup> ឱ. ម. វត្តពេស ។ 🐱 ឱ. ម. រា. កាលង្កតា ។ 🦝 ឱ. ម. ធន្ទឹតានំ ។

#### ផ្គួកកែលម កង្គបំយុងត្

តំបញ្ជាក់អង្គដាត (១៩) ឲ្យចូលទៅក្នុងមាត់ដែលបេកហា ឲ្យប៉ះរង្គិប (ក្នុងមាត់នោះ) ។ កក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ។ (៣:ដ៏មាន ព្រះភាគ (នៃ តែរស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកឯង តែវអាបត្តិបាពជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ រូបចូលទៅកាន់ព្រៃខ្មេច ឃើញក្បាលខ្មែច ដាច ហើយបញ្ច្រុកអង្គជាត (ខ្លួន) ទៅក្នុងមាត់ ខ្មោចដែល បើកហា មិនឲ្យ ប៉ះខេត្តិច (ក្នុងមាត់នោះ) ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តុសង្ស័យ ។ ២ ។ 🕼 ជំមានព្រះភាគ ខ្ទុង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមិន តែអោបត្តិចារាជិក ខេ ត្រីវតែត្រឹមអាបត្តទុក្ខដ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ ប្រមានបត្ត ប្រតិព័ត្ធស្រុត្សាស្រីសមាត់ ។ ស្រីនោះធ្វើកាលកំរិយា ទៅហើយ គេនាំ ទោបយកទៅចោលក្នុង ៃត្រស្មសន $^{(0)}$  ។ ឆ្នឹងទាំងឡាយ (នៃឡោប $\mathcal{K}$ នោះ) ក៏ខាត់ខ្លាយកត់រាយ ។ (គានោះ កិត្តនោះទៅកាន់ព្រែច្នោប ហើយប្រឹម្មលត្តិងទាំងឡាយយកមកដំរៀប ហើយបញ្ចូលអង្គជាត (១្ន) ទៅក្នុងនិមត្ត (នៃកង់ឆ្នឹងនោះ) ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះដមានព្រះភាគខ្មែរ ត្រាសថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកឯងមិនត្រូវអាបត្តិហុ-វាជិក េ ត្រវាត្រ តិមកាបត្តិខុកដ ។

១ ស្មសាន គឺព្រិសម្រាប់បោលខ្មោប ជាពាក្យស់ស្ត្រឹក**ឲ្យ**អានថា ស្មះសានៈ ដែលអាន ក្លាយមកថា សំសាន ។ ពាក្យបាលីថា សុសាន ។

# បារាជិកកណ្ដោ បឋមសិក្ខាបទស្ស វិសីតវត្ថុ

មោ ខ ឯ ៤៩៣ មានខ្ញុំ ខារព្យុ មានជំនំ មានប្រាំ ។

ក្រុស្តិ ខេត ខេត ខេត មានខ្ញុំ ខារព្យុ មានប្រាំ

ក្រុស្តិ ខេត ខេត ខេត មានខ្ញុំ ខារព្យុខ មានប្រាំ

ក្រុស្តិ ខេត ខេត ខេត មានខ្ញុំ ខារព្យុខ មានប្រាំ

ក្រុស្តិ ខេត ខេត ខេត មានខ្ញុំ ខារព្យុខ មានប្រាំ

ក្រុស្តិ ខេត្ត ខេត្ត មានខ្ញុំ ខារព្យុខ មានប្រាំ

ក្រុស្តិ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មានខ្ញុំ ខារព្យុខ មានប្រាំ

ក្រុស្តិ ខារព្យុខ មានប្រាំ ។

e ខ. ម. ឯវ អសបត្ថិ ។

# បារដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី១ វិសីតវត្ថ

(៦៤) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប ទៅសេពមេថុនធម្មនិងនាគី
(នាគញី) ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះអង្គ ខ្មែន់ត្រាស់
ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រូវអាបគ្គិបារាជិកហើយ ។ សម័យនោះ មានភិក្ខុ
១ រូបសេពមេថុនធម្មនិងយត្តិនី ។ បេ ។ សេពមេថុនធម្មនិង សៃប្រែក
។ បេ ។ សេពមេថុនធម្មនិងមនុស្សឡើយ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ
។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្មែន់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិបារាជិក
ហើយ ។

(៦៩) សម័យនោះ មានកិត្ត ១ រូប មានឥន្ទ្រិយសាបសូន្យ
(គឺមានពេកស្តិក) ។ កិត្តនោះក៏សេពមេថុនធម្មដោយគិតថា អញ្ជ
មិនដំងសេចក្តីសុខទុត្ត អាបត្តិនឹងមិនមានដល់អញ្ជាឡើយ ។ បេ ។ កិត្ត
ទាំងឡា យក្រាបបង្គ័ទូលសេចក្តីខ្ញុំះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រះអង្គ
ទៃង៍តាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ បុរសសោះសូន្យនោះ ពោះបីដឹង
(សេចក្តីសុខទុត្ត) ក្តី មិនដឹងក្តី ក៏ត្រៃវិមាបត្តិជាពាជិកហើយ ។

### វិតយបិងពេ មហាវិកង្គោ

(៦៧) គេល ទេ០ សមយេន អញ្ញានពេ កំក្តុ កន្ទំយេ<sup>(៤)</sup> ជាតិយាវនេ និការិហាកេខោ និបន្ទោះ ហោតិ ។ តស្ប អន្តមន្តានិ កត្តមន្ត្ទានិ ហោន្តិ ។ អញ្ញានារា ឥគ្គី បស្បិទ្ធា អន្តជាគេ អភិធិសីនិត្តា យាវនេត្តំ កាត្វា បក្តាមិ ។ ភិក្ខុ កាំល់ខ្ញុំ បស្បិទ្ធា កការពេ ឯគមត្តំ អាពេលសំ<sup>(៤)</sup> ។ បញ្ចេពិ ភិក្ខុាវ អាការពេ អន្តជាតំ កាម្មនិយំ<sup>(៣)</sup> ហោតិ បាភេជវិច្ចេ បស្បាវនៃ វាគេលនិព្យាណាកានខ្លេន ដទេចាំ ទោះ កំក្សាវ បញ្ចូលការពេល អន្តជាតំ កម្មនិយំ ហោតិ

ម. ភទ្ទិយនតពេ ១ ៤ អយមញ្ចោ ឧរោថិយមរម្មណេត្តពេស, ពុហ្សុវបស់សេន ពពោ ។
 ព. ១. កម្មណ៍យំ ។

#### ផ្គុំក្សិយម ក្នុងប៊ុយមន្ត្

(៦៦) សម័យនោះឯឪ មានកិត្ត ១ រូប គិតថាអញនឹងសេតមេថុន-ជម្មនឹងស្រី គ្រាន់តែយកដៃទៅចាប់ពាល់ក៏មានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ខង់ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកឯងមិនត្រាំអាបត្តិចាពដិតទេ ត្រាំតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៧) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ ប្រទៅកាន់ទីស មាកក្នុងវេលា
ថៃ ក្នុង ព្រៃជាតិ យាវនជិតនគរក ខ្លិយ ហើយសំងលក់ទៅ ។ ឯអវយវៈ
តូចធំរបស់ភិក្ខុនោះ មាន១ ប្រហត់មក ១ បត្តម្ភ (នាំឲ្យលោកនោះសំង
លក់សិប) ។ មានស្រីម្នាក់ ឃើញ ហើយក៏អង្គ័យសង្កត់ពី លើអង្គជាត់ ធ្វើ
(សៅនកិច្ច) ស្រេចហើយក៏ចៀសចេញទៅ ។ ភិក្ខុនោះ (ភាក់ឡើង)
ឃើញ សេចក្តីសៅហ្គង់ ក៏កាបខូលសេចក្តីទុំះចំនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាត ។
ព្រះអង្គ័ (ខង់ តែសំថា មាលភិក្ខុខាំងឡាយ អង្គជាត់គួរដល់កម្មដោយ
អាការ ៥ យ៉ាង៍ គឺ ដោយដម្រេក ១ ដោយអាចមន៍ ១ ដោយទឹកមូត្រ ១
ដោយ១ប្រ ១ ដោយដង្សាទាស់ពេល ១ ប្រលក់ក្នុខាំងឡាយ
អង្គជាត់គួរដល់កម្មដោយអាការ ៥ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលក់ក្ខុខាំងឡាយ

## យរាជិតកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្នេ វិគីតវង្គ

អដ្ឋានមេតំ ភិក្ខាប់ អន់តោសោ យំ តស្ប ភិក្ខាបោ សភេន អដ្ឋជាតំ កម្មនិយំ អស្ប អហ់ សោ ភិក្ខាប់ ភិក្ខា អនាបត្តិ ភិក្ខាប់ តស្ប ភិក្ខាលោតិ ។

(៦៨) នេះ សេ ឧះ មានកោត្ត ភ្នំគ្នា សាវឌ្គិយ មន្ទានេ ធំរាវិហារកតោ ធំបន្ថោ បោះ ។ អញុត្វា គេចាល់គា បង្សិត្វា អន្ត-ជាទេ អភិនិសីនិ ។ សោ ភិក្ខា ១៤សន៌ សានិយិ ប់វិឌ្ឌំ សានិយ៍ ឋិតំ សានិយ៍ ជុទូរណំ សានិយ៍ ។ តែសារ្ធ ក្រុច មួយ ។ មាន តំ តំ កិត្តា អាច្រោះ ទារព្យុ មាន ខេ ខេ ខេ ខេ មាន មាន មាន អញ្ញត្តពេ កិត្ត សាត្តែយំ អន្ទុវនេ ឱ្យវិហារកតោ តំប<sub>្តោ</sub> ហោះតំ ។ អញ្ជាកា អជទាល់កា បង្ប៉ូ-ត្វា ។ មេ ។ អញ្ជូតរា កេដ្ឋហារិកា បង្បើត្វា ។ មេ ។ អញ្ជា កោមួយហារិកា ខ្សាំ្រ្គា អន្តជានេ អភិធិ-ស៊ីនិ ។ សោ ភិក្ខុ ១៤សនំ សានិយ៌ ១វិឌ្ឌំ សានិយ៌

### យារដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី ១ វិន័តវត្ថ

អង្គជាតគួរដល់កម្ម ្រោះត មេករបស់កិត្តនោះ មិនមែនជាហេតុ មិន មែនជាទីឱ្យសេទ្យើយ ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ កិត្តនោះ ជាអរហេន្ត ម្នាល់ កិត្តទាំងឡាយ កិត្តនោះ ឥតមាន ត្រៃវិមាបត្តិអ៊ីឡើយ ។

(៦៤) សម័យនោះឯង មានកិត្ត ស្រទៅកាន់ទីស[មាកក្ងីវេលា ชៃក្នុង[ព្រែអន្ទរន ទៀបនគរសាវត្ថិហើយសំងលក់ទៅ ។ មានស្រី គង្គាលគោញក ឃេញ ហេយ ទៅអង្គ័យសង្កត់ព លេអង្គ័យតក់ក្ខានេះ ។ កិត្ត เตาะคาณหฎีสาลล์ดุสโลตูญเฟล็เโลลหา ตูญญิตเฟเดียล์เโลล អរ ស្ថិតនៅខាងក្នុងក៏ ត្រឹកអរ បន្ទួយចេញមកវិញក៏ ត្រែកអរ ។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ទៃវី ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នក ឯង[តវអាបត្តិហុរាជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង មានកិត្ត ១រូបទៅ កាន់ទីសម្រាកក្នុងវេលថ្ងៃកុងព្រៃអន្ទវន ទៀបនគរសាវត្ថិហើយសិនិលក ទៅ ។ មានស្រីគង្គាលពពែម្នាក់បានឃើញកិត្តនោះ ។ ៤ ។ មានស្រី អ្នករក្នុសម្នាក់បានឃើញកិត្តនោះ ។ បេ ។ មានស្រីអ្នកនាំអាចមន៍គោ ម្នាក់បានឃើញកិត្តនោះ ក៏ទៅអង្គ័យសង្គ័តពីលើអង្គ័យតែ ។ កិត្តនោះ កាលដែលអង្គជាតកពុងចូលទៅត្រើកអរ ចូលសិចទៅហើយគ្រេកអរ

#### វិខយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

ម៉ត់ សនិយ៍ ១នូវណ៍ សាធិយ៍ ។ តស្ប កក្កាចំ អយោក ។ មេ ។ អាមត្តី តំ កិត្ត អាមន្ត្រា ទារាជិតខ្ពំ ។

(៦៩) នេះ ទេ ១១ ១១ សមយេធ អញាម្នាក់ ក់ត្ត បស្វាល់យំ មហាវេធ ធំរាវិហាវេតគោ និខន្តោ ប្រាត់ ។ អញ្ត្រក ឥត្ត បស្មិត្តា អផ្ទាំង អភិ-ជំងឺខំត្វា យាវឧត្តំ ភាគ្វា សាមន្តា ហសមានា ឋិតា យោធិ ។ សោ ភិក្ខុ ១៩ពុជ្ឈិត្ត ត ឥត្តិ ស្នេចក្រុច តុយ៍ន តម្លាំ ។ អាម មយ៍ន<sup>(១)</sup> តម្លាំ។ ရည္ ကုန္တင့္ မေတာက္ ၅ ဖေ နာ ကားက် $^{(b)}$  ခွာ កិត្ត ។ ៩១១ ភភក ជាសម័ត ។ អសមត្តិ កិត្ត អជាជន្ងាក្និ ។ គេ៤ ខោ ១៩ សុខយេធ អញាតុរោ ក់ក្នុ វេសាល័យ មហាវេធ ធំវាវិហាវគតោ កុក្ខំ អ-ឧស្សាយ ជំខណ្ឌេ ហោតិ ។ អញ្ជូតរា ឥត្តិ ឧស្ស៊ីត្វា អង្គ-ជាទេ អភិធិសីធិ ។ សោ ភិគ្គា សហសា វឌ្ឍសំ ។

<sup>😺 ៖ ្</sup>ទុ មហ្គាំ ។ 🖢 ៖ មូ សាទិយ៌ ។

### ត្តិតយើងក្នុងហើយនាំ

សិតនៅខាងក្នុង ត្រឹកអរ បន្ទួយ ចេញមកវិញ ត្រែកអរ ។ កិត្តនោះ មាន សេចត្តីសង្ស័យ ។ ចេ។ ព្រះអង្គខ្ពង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកត្រវិអាបត្តិ ព្រាជិតហើយ )

(៦៩) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុឲ្យូប ទៅកាន់ទីស[មាកក្នុង វេលថ្ងៃក្នុង ្រែមហាវន ទៀបនគរវេសាលីហើយសឹងលក់ទៅ ។ មាន ស្រីម្នាក់បានឃើញ ក៏ទៅអង្គ័យសង្កត់ពីលើអង្គ័យត លុះធ្វើកិច្ច សเษอเทีย ก็ยกเทเพื่อผิดกิฐเลาะ ๆ กิฐเลาะ กาคเอเรี ហើយនិយាយទៅនឹង $\sqrt[6]{\kappa}$ នោះថា អំពើនេះជាអំពើបេសនាងថ្ម ។  $\sqrt[6]{\kappa}$ នោះ ធ្វើយថា ករុណា លោកម្ចាស់ អំពើនេះជាអំពើបេស់ខ្ញុំករុណា ។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ចេ ។ ព្រះអង្គ្លិទង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯងដឹងដែរឬ ។ ភិត្តនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះកាន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនជំងឺខេ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ខ្ទុង ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯង កាលបើមិនដឹង មិនមានអាថត្តិទេ ។ សម័យនោះ មានកិត្ត រូប្រៅ កាន់ទីសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃក្នុងព្រែមហាវន ជិតនគរវេសាលី ហើយ พิลัพก์เสูกริล์เนียเหรือ ๆ อารโพยาก์ตุรเพ็ญก็เ**ท่** អង្គុយសង្គ័ត់ពីលើអង្គជាត ។ ភិក្ខុនោះក៏ក្រោកឡើងដោយហើស ។

# បារាជិតកណ្ដេ ១៩មសិក្ខាបទស្ស វិនឹតវត្ថ

# យារាដឹកពណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🤊 វិសីពវត្ថ

ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គខ្មែន់ត្រាស់ស្អបៅ ម្នាល ភិត្ត អ្នកឯងគ្រេតកអរដែរឬ ។ ភិត្តនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ 🥫 ព្រះអង្គមិន ត្រែកអវទេ ។ ព្រះដ៏មានបុណ្យ ( នៅ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងកាលបើមិនគ្រេកអរ មិនត្រូវអាបត្តិទេ។ សម័យនោះ មានភក្ខុ ១រួបទៅកាន់ទស្សមាកក្នុងវេលាថ្ងៃក្នុងព្រែមហាវន ជិតនគរវេៈ งกับ เท็นง์ลักท์เล็กรู้ฮเรียเพื่อ ล อาร์ เก็บนับเก็ก ត់ទៅអង្គុយសង្គត់ពីលើអង្គ្លីជាត ។ ភិក្ខុនោះ គឺជាក់ហ៊ាន(ឲ្យស៊ីរនោះ) ទ្វាត ចេញ**ទៅ ។** ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ថេ។ ត្រះអង្គ័ ( និង ត្រាស់ស្លាថា ម្នាល់កិត្ត អ្នក ត្រែកអប្ទេទេ ។ កិត្ត នោះ ត្រាបទូលវិញថា ชติโดโตะนี้ยาธโตะกาล จูโตะหลัยธเโลกหาเด ๆ โตะหลัโดธั ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកកាល បើមិន (តែកអរ មិនមានអាបត្តិទេ ៗ (៧០) សម័យនោះ មានកិត្តឲ្យប ទៅកាន់ទីស មាកក្នុងវេលាថ្ងៃ ក្នុងក្នុងគោរសាលា ឮដ៏គ្រែមហាវន ជិតនគរវេសាលី បើកទ្វារហើយ ชูงเศ เพิ่ม หมับปะตุชล์เชเท็กรูเลาะ ยาล ๆ เง่น หุ้นกลุ ชลุษุ (คำ ឲ្យសំងលក់ស៊ប់) ។ សម័យនោះ មានស៊ីទាំងឡាយ ច្រើនគ្នាមាន ប្រជាជន្នឹងទៅវត្ត ទើបកាន់នូវគ្រឿង[កអូប១្វះ ផ្កាក់ម្រង់១្វះ ដើរទៅកាន់ សារាម ។ ត្រានោះ ស៊ីទាំងអស់នោះបានឃើញកិត្តនោះហើយក៏អង្គ័យ

## វិនយចិជិពេ មហាវិកភ្នោ

យោ អសុ រ៉ូម៉ូងហ៊ីបគ្គម្នំ មារ៉េយក្ មជីនេះ ល មាន ខេត្ត ឧត្តិ ឧត្តិបេត្តិប មហិ ស្រុយមាក ខេត្ត ឧត្តិបេត្តិប មហិ ស្រុយមាក ខេត្ត ឧត្តិបេត្តិប មហិ ស្រុយមាក ខេត្ត ខេត្ត មារ៉េយក្ ស្រុយមាក ខេត្ត ខេត្ត មារ៉េយក្នុង មារ៉េយក្នុង មារ៉េយក្នុង មារ៉េយក ស្រុយមាក ខេត្ត ប្រជាពិស្រុយមាក ខេត្ត ប្រជាពិស្រុយមាក ខេត្ត បារាហា មេខា ខេត្ត បារាហិ មេខា ខេត្ត បារាហា មេខា ខេត្ត បារាហិ បារាហា មេខា ខេត្ត បារាហា មេខា ខេតិបា បារាហា មេខា ខេតិបា បារាហា មេខា ខេត្ត បារាហា មេខា ខេតិបា បារាហា មេខា

ឥធាប់ ហិនេ ភេសុ វិត្តលេត្តពេស្ ពហុវិបនវិសេន បយោគោ ពពោ ។

## វិខយចិង។ មហវិភង្គ

សន្តឥពីលើអន្តជាតធ្វើ (សេវនកិច្ច) ដកបដល់ហើយស្រេច ទើប និយាយថា នុហ្គាំ ភិក្ខុនេះ ជាបុរស សកៈ ដូច្នេះហើយ លើកឡើង នូវគ្រឿងក្រអូបនឹងផ្កាកម្រងហើយក៏ដើរចៀសចេញទៅ ។ កក្ខនោះ រុឃ្មីញសេចក្តីសៅហ្មន៍ក៏ការទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ខែង់មាន ព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលក់ក្នុទាំងទ្វាយ អង្គជាតគូរដលកម្ ដោយអាការ៥ ហេងីគឺ ដោយជ ម្រែក១ ដោយអាចមន៍១ ដោយ ទឹកមូត្រិត ដោយខ្យល់១ ដោយដង្គីវេទាស់ពេល ១ ម្នាលកក្ខុ ទាំងទ្បាយ អង្គ្លីជាតគួរដល់កម្ម ដោយអាការ៥ យ៉ាង៍នេះឯង ម្នាល់កក្ខុ ទាំងទ្វាយ អង្គជាតគួរដល់កម្ម ក្រោះតម្រេករបស់កិត្តនោះ មិនមែនជា ហេតុជាខតាំង មិនមែនជាខុកាសទ្បើយ ម្នាលកិក្ខាំងឡាយ កិក្ខុនោះ ជាអរហន្ត មាលកិត្តទាំងព្យាយ កិត្តនោះមិនមានអាបត្តិ ឡើយ មាលកិក្ខា ទាំងទ្បាយ តថាគតអនុញាតទ្យកិត្ត កាលដែលសឹងសម្ងុក្នុងវេលថ្ងៃ โดงของ เทียงยงน์สิงย์ ธุร ฯ

(៧๑) សម័យនោះ មានភិត្ត រូបជាកូនអ្នកស្រែកភារុកចូក: យល់ សប្តិឃើញថា សេពមេថុនធម្មនិងនាងបុរាណទុតិយិកា ហើយគិតថា ទូន អញមិនមែនជាសមណៈ េ អញនឹងសិកទៅវិញ ដូច្នេះហើយដើរទៅកាន់

## បារាជិតកណ្ឌេ ២ឋមសិក្ខាបទស្ស វិនីគវត្ថ

អត្តពមក្តេ អាយស្មន្នំ ឧទាល័ ១ស្សិត្វ ឯតមត្តិ អាព្រទេស ។ អាយស្មា ឧទាល៍ ឯវហេខា អនាមត្តិ អាវុសោ សុខិនខ្លេនាត់ ។

[៩៤] នេះ ១ ១១ ១១ សមយេខ ភជិកហេ សុខញា នាម ឧទាស៌កា មុខុខ្យុសភ្នា $^{(0)}$  ហោតិ ។ សា រាំវិនិជ្ជិកា ហោតិ យា មេដុន នថ្មុំ នេត្តិ សា អក្តខាន់ ខេត់តំ ។ សា ភិក្ខំ បស្បិត្តា រាឌឧប្សេខ រាស្ ងទើ គេជុំ គូ គឺ គេប្រមុខ ឯ អល់ ភភិធិ ខេត់ កាញ្ត្រីតំ ។ ឯហិ ភូខេត្ត សុទ្ធោយ (២) យដ្ដេល ស់ខេដ្ឋ អភាបត្ដាស់ប្រឹត្ដ ។ សេ ភិទ្ធ តថា អភាសិ ។ តស្ប កក្តុខ្ មលោក ព្រ រ មេ ខេត្ត ភិក្ខា ខារជិតាស្ប អាចត្ត សន់្បាន់សេសសព្វត់ ។ តេខ ទោ ចន សមយេធ រាជកយោ សុខញា នាម ធ្យាសិកា មុខប្បសញ្ញា ហោតិ ។ សា រៅជំដ្ឋិកា ហោតិ

<sup>🧸</sup> ចំណុះយ្យស ពុទ្ធប្បសុត្នាត់ ទិស្សតិ ។ 🛦 ឧ. ម. ឧរុទ្ធរិកាយ ។

## បារាជិកកណ្ដូ សិក្ខាបទទី 🖣 វិគីភវត្ថុ

ដនបទឈ្មោះ ភារុកច្ច: ក៏បានឃើញព្រះចេញលិដ៏មានអាយុក្នុងទី៣កំ កណ្តាលផ្លូវ ហើយនិយាយ ប្រាប់រឿងនុះ ។ ព្រះចេញលិថេរដ៏មានអាយុ បាន ប្រាប់យ៉ាងនេះថា ប្រាល់អាវុសោ ឥតមានអាបត្តិអ៊ីដោយចំណែកនៃ យល់សប្តិនោះទេ ។

(៧៤) សម័យនោះ ក្នុងក្រុងកដ្ទឹះ មាន៖ពុសភាម្នាក់ឈ្មោះ សុបញា ជាស្រីមានសេចក្តីដែះថ្ងាខេត្តយ ។ នាងមានសេចក្តីយល់  ${f w}$ ញ  ${f w}^{"}$ ဆ်းခေးတဲ  ${f v}$ ကာ ၆၂ နှ ${f r}$ မ ဗုန္ဓအမ္မ  ${f v}$ ကော္မေတ ၆၂ န ${f r}$ ទានដ៏ (ប្រសីរ ។ លុះដល់ខាងបានឃើញកិត្ត ១វូប ក៏និយា យនិមន្តថា លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកសេពមេថុនធម្មចុះ ។ ភិក្ខុនោះប្រកែកថា តំបន្សស ការសេពមេថុនធម្មនោះមិនគួរទេ ។ នាងសុបញ្ហាពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកព្យាយាមត្រជ័ចនោះភ្នៅចុះ កាលបើ លោកព្យាយាមដូច្នេះ លោកនឹងមិនមានអាបត្តិឡើយ ។ កិត្តនោះក៏បាន ធ្វេតាមពាក្យនោះ ។ ទេីបភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាល ភិក្ខុ អ្នកឯដ៍មិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រីវ៉ែតត្រឹមអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ សម័យនោះ ក្នុងក្រុងពជ្ជគឺ៖ បានខ្ពស់កាម្នាក់ឈ្មោះសុបញ្ហា ជាស្រី មានសេចក្តីដែះថ្នាខ្សោយ ។ នាងមានសេចក្តីយល់ឃើញយាំងនេះ**ថា** 

#### វិនយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

យា មេដុខ ខម្មុំ នេត់ សា អក្តនាធំ នេត់តំ ។ សា ក់ឃ្លាំ ឧស្សិត្តា ឯតឧកេខ ឯហិ ក ្ដេ មេដុខ ឌម្ម បដ់សេវាតិ ។ អល់ ភភិធិ ខេត់ កាប្បតីតិ ។ ងលាំ ភឌ្គេ នាក់ឃំ $^{(6)}$  ឃឌ្គេលាំ ។ ខេ ។ ងហំ ភាគ្លេ ឧឧជឌ្គ័ $\dot{\omega}^{(k)}$  ឃដ្ដេញ ។ ខេ ។ រៀញ ភាគ្នេ ន្ទេក្ខក្រ ឃុខ្ពស់ ។ ទេ ។ ស្លាំ ភឌ្ឌ ក៏វា. ဏ်<sup>(m)</sup> ဃၤဣတ် ၅ (၁ ၅ ညတ် ភၤဋ္ဌ အေလွှာင္မို့ဖွ ឃដ្ដេញ ។ ចេ ។ ឯញ ភៈខ្លេ អង្គលន្តាំកាយ ស ដេស្ត ។ ខេ ។ វាស្ ង ខេ ស សេខ វ ជម្ពី គំនិ មោខេស្សាទិ រាំព្លេ អនាជន្តិ ភាំស្បីតិនិ ។ សោ ភិក្ខុ ន៩១ អភាសិ ។ នស្ប ភុក្ខខ្វុំ អហោសិ ។ បេ ។ អល់បត្ត ភិក្ខុ ចារាជិកាស្ស អាបត្តិ សង្ឃាធិសេសសុព្ធិ ។

១ ធ. ម. សាភិយា ។ ៤ ឧ. ម. ឧទរវិជ្ជីយា ។ ៣ ធ. ម. ពីវិយ ។ ៤ ឧ. ម. កេសវិជ្ជីយា ។

#### វិនយមិជិក ទហវិភង្គ

ស្រាយា ឲ្យឱ្យមេដុខធម្ម ស្រែខោះ ឈ្មោះថា ឲ្យឱ្យវទានដ៏ប្រសើរ ។ សុះ ដល់នាង៍បានឃើញកិត្ត ១ រូប ក៏និយាយនិមន្តថា លោកម្ចាស់ សូម លោកនិមន្តមកសេពមេថុនធម្មចុះ ។ ភិក្ខុនោះប្រកែកថា កុំបួនស្រី ការ សេពមេថុនធម្មនោះមិនគួរទេ ។ នាងសុបញ្ជាពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកព្យាយាមត្រង់ផ្គិតចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូម លោកនិមន្តមកព្យាយាម ត្រង់ផ្ទុកពោះចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូម លោកនិមន្តមកព្យៈយាមត្រង់ក្រៀកចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោក និមន្តមកព្យាយាម ត្រង់កចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមក ព្យាយាមត្រង់រន្ធត្រចៀតចុះ ។ បេ។ លោកមា្គស សូមលោកនិមន្តមក ព្យាយាមត្រង់ផ្នងសក់ចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមក ព្យាយាមត្រឹងចន្លោះម្រាមដៃចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្ត បកចុះ 🧃 ព្រះករុណា នឹងព្យា យាមឲ្យចេញ ទឹកសុក្ក:ដោយដៃ១ំ កាល បើ ដូច្នេះ លោកខ្មុំនមិនមានអាបត្តឡើយ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើតាមពាក្យ នោះ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមិន ត្រវមាបគ្គិល្អរាជិកទេ ត្រវ៉ាត់ត្រឹមអាបគ្គិសង្ឃាទិសេស ។

# យរាជិកកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស វិគីពវត្ថ

(៧៣) នេះ ទេ មន សមយេន សាវត្តិយំ
សន្ធា នាម ឧទាស់តា មុខប្បសន្នា ហោតំ ។
សា រាំខំខ្នំកា ហោតំ ហា មេខុខំ នម្មំ ខេត់
សា អក្កនាខំ ខេត់តំ ។ សា កិត្តិ បស្បិត្តា
រាននាក់ខ រាហ៍ កាន្តេ មេខុខំ នម្មំ ខេត់សំ ។
សា កក្កនាខំ ខេត់តំ ។ សា កិត្តិ បស្បិត្តា
រាននាក់ខ រាហ៍ កាន្តេ មេខុខំ នម្មំ ខេត់សេកតំ ។
សា កក្កនាខំ ខេត់ ការ្យត់តំ ។ រាហ៍ កានេ្ត ជានេះ
កា កក់ កក់ខំ ខេត់ ការ្យត់តំ ។ រាហ៍ កានេ្ត ជានេះ
កោល បន្លេហ៍ រាំខេ្ត អនាបត្តិ កាំក្នេត់ ។
សោ កិត្តា នថា អភាសំ ។ តស្ប កក្កចំ
អហោសំ ។ ២ ។ អភាបត្តិ កិត្តា ចារាជិតាសប្រ
អាបត្តិ សង្ខាំខំសេសសប្រតិ ។

(៧៤) គេជ ទោ បន សមយេន សាវត្ថិយ៍ សគ្នា សម ឧទាសិកា មុខុប្បសន្នា ហោតិ ។ សា រាំខែដ្ឋិកា ហោតិ យា មេដុខ ជម្នំ ខេតិ សា អក្កធានំ ខេតីតំ ។ សា ភិក្ខុំ បស្សិត្តា រាគនយេជ រាំហ៊ ភន្តេ មេដុខ ជម្នំ បស់សេវតិ ។ អល់ ភកិច្ចិ ខេតំ កាប្បតីតំ ។ រាំហ៊ ភាព្តេ នាភិយំ

# យារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាប៖ទី១ វិនឹតវត្ថុ

(៧៣) សម័យនោះ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី មានខ្ពុសិកាម្នាក់ឈ្មោះ
សត្វា ដាអ្នកមានសេចក្តីជិះថ្វា ខ្សោយ ។ នាងមានសេចក្តីយល់ឃើញ
ដូច្នេះថា ស៊ីណាឲ្យនូវមេថុនធម្ម ស៊ីនោះឈ្មោះថាឲ្យនូវមានដ៏ប្រសើរ ។
លុះដល់នាងបានឃើញកិត្ត ១ ប្រ ក់និយាយនិមន្តថា លោកម្ចាស់ សូម
លោកនិមន្តមកសេតមេថុនធម្មចុះ ។ កិត្តនោះប្រកែកថា កុំប្អូនស៊ី ការ
សេតមេថុនធម្មនោះមិនគួរទេ ។ នាងសទ្ធាគោលថា លោកម្ចាស់ សូម
លោកនិមន្តមកព្យាយាមត្រង់ចន្ទ្រោះគ្នាចុះ កាលបើដូច្នេះ លោក
នឹងមិនមានអាបត្តិឡើយ ។ កិត្តនោះកំពុនធ្វើតាមពាក្យនោះទៅ ។ ទើប
កិត្តនោះកើតមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលកិត្ត អ្នកឯងមិនត្រវ
អាបត្តិបារាជិតទេ ត្រីតែត្រឹមអាបត្តិសង្ឃាចិសេស ។

(៧៤) សម័យនោះ ក្នុងក្នុងសាវត្តី មានមហុសិកាម្នាក់ឈ្មោះសន្ធា ជាស្រីមានសេចក្តីដែះថ្វាទ្យេយ ។ នាងមានសេចក្តីយល់ឃើញដូច្នេះថា សេណាឲ្យនូវមេថុនធម្ម ស្រីនោះឈ្មោះថាឲ្យនូវទានដ៏ប្រសើរ ។ លុះនាង បានឃើញកិក្ខុ ១ រូប ក៏និយាយនិមន្តថា លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមក សេពមេថុនធម្មចុះ ។ កិត្តនោះប្រកែកថា កុំប្អូនស្រី ការសេនមេថុនធម្ម នោះមិនគួរទេ ។ នាងសម្នាពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមក

#### វិនយប់ដីពេ មហាវិភង្គោ

យដ្ដេសិ ។ ២ ។ ឯមាំ ភាគ្គ នុខេ ដ្ដែលំ បន្ដេសាំ
។ ២ ។ ឯហំ ភគ្គ ១០ភេទ្ធកេ បន្ដេសាំ ។ ២ ។
ឯហំ ភគ្គ ភិកិលំ បន្ដេសាំ ។ ២ ។ ឯហំ ភគ្គ
ភេស្សាទ្ធិធ្វេ បន្ដេសាំ ។ ២ ។ ឯហំ ភគ្គ ភេសា
ដំដ្ឋិយំ បន្ដេសាំ ។ ២ ។ ឯហំ ភគ្គ អគ្គល់ខ្លាំ ភោយ
បន្ដេសាំ ។ ២ ។ ឯហំ ភគ្គ អគ្គល់ខ្លាំ ភេសា
ភភិក្ខុ នេះ អភាសំ ។ នសបន្តិ ភាស្សាន់នៃ ។ សោសំ
ភភិក្ខុ នេះ អភាសំ ។ នស្សា ភក្ដុ អក្សាសំ
។ ២ ។ មល់បន្តិ ភិក្ដុ សាស្ដ្រិតំ) ។
សង្ឃាន់សេសស្សាន់() ។

(៧៤) គេន ទោ ១៩ សមយេន ៤សាល់យំ លិច្ឆាំគាមកា ក់គ្នាំ កហេត្វា ក់គ្នានំយា ថ្ងៃ-ដំខានេសុំ ។ ខុតោ សានិយ៏សុ ខុតោ នាសេ ទព្វា ។ ខុតោ ន សានិយ៏សុ ខុក់ខ្ញុំ អនាបត្តិ ។

យឋា ឬវិមេសុ វត្តសុ វិសទិសភា ទិស្សតិ ភេចា ឥមេសុចិ វត្តសុ ។

## វិសយប៌ដិក មហាវិកង្គ

ត្យាយាមត្រង់ផ្គុំតចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកព្យាយាម ត្រង់ធ្ងត់ពោះចុះ ។ បេ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកព្យាយាម ត្រឹង់ ភ្លេកខ្លះ ។ បេ។ លោក**ម្ចាស់** សូមលោកនិមន្តមកព្យាយាម ត្រង់ កចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកព្យាយាម ត្រង់រន្ធតែចៀក ចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកព្យាយាម ត្រង់ផងសក់ចុះ **។** បេ ។ លោក**ថ្លាស់** សូមលោកនិមន្តមកព្យា យាមត្រង់ចន្ទោះ ម្រាមដៃចុះ ។ បេ ។ លោកម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តមកចុះ 🤋 ព្រះករុណាន៍ងព្យាយាម ឲ្យខេញទឹកសុក:ដោយដៃ១ កាលបើដូច្នេះ លោកនឹងមិនមានអាបត្តិ ទ្វើយ។ ភិក្ខុនោះកំបានធ្វើតាមពាក្យនោះទៅ ។ ទើបកិក្ខុនោះកើតមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលក់ក្នុ អ្នកឯងមិន តែអោបត្តិចារាជិក នេ ត្រីវតែត្រឹមអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៧៥) សម័យនោះ ពួកលិច្ចវិកុមាក្មេង ក្រុងវេសាលីនាំភិក្ខុ ១ ប្រ ទៅហើយ ឲ្យធ្វើមោះមិនគាប់ជាមួយនឹងភិក្ខុនី ។ បើអ្នកទាំងពីរមាន សេចក្តី ត្រែកអដ្ឋចគ្នា សង្ឃគប្បីឲ្យអ្នកទាំងពីរសឹកចេញ ។ បើអ្នក ទាំងពីរឥតមានសេចក្តី ត្រែកអរទេ អ្នកទាំងពីរមិនមានអាចត្តិឡើយ ។

## បារាជិពកណ្ដេ បឋមសិក្ខាបទស្ស វិសីតវត្ថ

គេន ទោ បន សមយេន វេសាល័យ លិច្ចិត្តមាតា កិត្តិ កហេត្យ សិត្តមានាយ បៃ្បដិចានសុំ ។ បេ ។ សាមណោវិយា បៃ្បដិចានសុំ ។ ឧភោ សានិយីសុ ឧភោ នាសេតហ្វា ។ ឧភោ ន សានិយីសុ ឧភិន្និ អនាបត្តិ ។

(៧៦) នេះ ទេ ១៤ សមយេន ប់សាល់យំ
លំបូវិតាមាតា ភិក្ខុំ ឧបេត្យ ប់សំយា ប្បែដ់១នេះសុំ ។ ១ ។ ១ ឈ្នាកោ វិប្បដ់ទានេះសុំ ។ ១ ។
ក៏សំនំយា វិប្បដ់ទានេះសុំ ។ ភិក្ខុ សនិយ៌ ភិក្ខុ
នាសេនព្យា ។ ភិក្ខុ ឧសនិយ៍ ភិក្ខុស្ប អនាបត្តិ ។
នេះ ទេ ១ឧ សមយេន ប់សាល់យំ លំបូវិតាមារភា ភិក្ខុំ ឧបេត្យ អញមញ្ញាំ វិប្បដ់ទានេះសុំ ។
នាកា ភិក្ខុំ ឧបេត្យ អញមញ្ញាំ វិប្បដ់ទានេះសុំ ។
នាកា សនិយ៍សុ នភោ ខាសេតព្វា ។ ១ភោ ខ

(៧៧) នេះ ទោ មន សមយោន អញ្ជន់ អកមាស ។ ជិតោ ភិក្ខុ បុរាណខុតិចំកោយ ឧស្បន់ អកមាសិ ។

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាមទទី១ វិសីតវត្ថ

សម័យនោះ ក្នុង ក្នុងសេលី ពួកលិច្ចវិកុមារនាំភិក្ខុ ១ រូបទៅ ហើយ ឲ្យធ្វើមោះមិនគាប់ជាមួយនឹងសិក្ខុមានា ។ បេ ។ ឲ្យធ្វើមោះមិនគាប់ ជាមួយនឹងសាមលោរី ។ បើអ្នកទាំងពីរគ្រេកអរដូចគ្នាហើយ សង្ឃត្រីវិ ឲ្យអ្នកទាំងពីរសឹកចេញ ។ បើអ្នកទាំងពីរឥតមានសេចក្តី ត្រែកអរទេ អ្នក ទាំងពីរឥតមានអាបគ្គិទ្យីយ ។

(៧៦) សម័យនោះ ក្នុងក្នុងវេសាលី ពួកលិច្ចវិកុមារនាំភិក្ខុ ១ រូប
ទៅហើយឲ្យធ្វើមោះមិនគាប់ជាមួយនឹងស្រវេស្យា ។ បេ ។ ឲ្យធ្វើមោះ
មិនគាប់ជាមួយនឹងមនុស្សៈ ខ្ទីយ ។ បេ ។ ឲ្យធ្វើមោះមិនគាប់ជាមួយនឹង
ស្រឹត្តហស្ត ។ បើភិក្ខុមានសេចក្តី តែកអរ សង្ឃត្រវិឲ្យភិក្ខុ (នោះ) សឹក
ចេញ ។ បើភិក្ខុងតមានសេចក្តី តែកអរ សង្ឃត្រវិឲ្យភិក្ខុ (នោះ) ភឹងតមាន
អាបត្តិអ៊ី ឡើយ ។ សម័យនោះ ក្នុងក្នុងវេសាលី ពួកលិច្ចវិកុមារនាំភិក្ខុ
១ រូបទៅ ហើយឲ្យធ្វើមោះមិនគាប់ចំពោះគ្នានឹងគ្នា ។ បើអ្នកទាំងពីមាន
សេចក្តី តែកអរដូចគ្នា សង្ឃត្រវិឲ្យអ្នកទាំងពីរសឹកចេញ ។ បើអ្នក
ទាំងពីរសេសចក្តី តែកអរទេ អ្នកទាំងពីរសភិតចេញ ។ បើអ្នក

(៧៧) សម័យនោះឯង៍ មានកិត្តមួយរូប បួសទាង៍ ឯហស់ និមន្តទៅសូរករិយាដែលជាគូស្រែក (បេស់ខ្លួន)ពីដើម ។

#### វិសយចិដ្ឋពេ មហាវិកង្គោ

សា ៧ឆាំ កន្តេ វិត្តមាត់ អក្តលេស ។ សោ ភិក្ខុ បដ់ក្រុមន្តោ ១ត្តានោ មាំបត់ ។ សា ១ភ្ជន់ត្វា អន្តសាស អភិនិសីនិ ។ សស្ប កក្កេចំ អយោស់ ។ កក្សាតា ៧នមន្តំ អាហេខេសិ ។ សានិយ៍ ទំ ភិក្ខុ-តំ ។ នាហំ កក្សា សានិយ៍ន្តិ ។ អនាបន្តិ ប៉ុត្តោ អសានិយន្តស្សាត់ ។

(៧៧) នេះ ទោ បន សមយេន អញនេះរា ភិក្ខា្ត
អញ្ជោ បំរោះតំ ។ មិនទោនកោ នស្ប បស្បារដ្ឋានំ
អាងខ្លា បស្បារំ បំពៃ្ណា មុខេន អង្គជានំ អង្គយោសំ ។ សោ ភិក្ខាុ សានិយ៍ ។ នស្ប កក្តេចំ អៈ
ហោសំ ។ កក់នោ ឯនមន្តំ អាពេទសំ ។ អប់ខ្លាំ
ខ្ញុំ ភិក្ខាុ អាចន្នោ ចាពជិកាខ្លំ ។

បឋមយារដីកំ និដ្ឋិតំ ។

#### វិតយប៊ីជា មហាវិភង្គ

ឯករំយាក់និយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកចូរនិមន្តសិកចេញទៅ ថា ហើយក៏ស្ទុះទៅចាប់ ។ កិត្តនោះថយដោះខ្លួន ក៏ថ្នូលផ្សារទៅកោយ ។ ករិយាបាស់ក៏ទៀនជំនំអង្គ័យសង្កត់ពីលើអង្គ័យត ។ ទើបកិត្តនោះមានសេច-ក្តីសង្ស័យ ។ ហើយបានកាបទូលរឿនទុំះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះសាស្តាទ្ធ់នៃកស់សួរថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯងបានគ្រេកអរដែរ ឬ ។ កិត្តនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ័មិនបានត្រែកអរ ទេ ។ ព្រះសាស្តាទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកមិនបានត្រេកអរ ទេ ។ ព្រះសាស្តាទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកមិនបានត្រេកអរ

(៧៨) សម័យនោះឯជ មានភិក្ខុមួយរូបនៅក្នុងព្រៃ ។ មានកូន
ម៉ឺត ១ ដើមេកកាន់ទីដែលកិត្តនោះកំពុងបន្ទោបន់បស្សាវ: ហើយផឹក
នូវបស្សាវ: រួចចៀមនូវអន្តជាតតិក្ខុដោយមាត់វា ។ កិត្តនោះក៏មាន
សេចក្តីត្រែកអា ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ក៏ក្រាបទូលរឿងទុំ៖
ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះសាស្ត្រទ្ធង៍តាស់ថា ម្នាលកិត្ត
ម្នាសង៍ត្រៃអាបត្តិច្បារាជិតហើយ ។

បឋមណ្ឌាជិក ចប់ ។

# បារាជីពពណ្ឌេ គត៌យលិក្ខាបទស្ស អគុញ្ញញត្តិសិទាន់

សោ ជិស្សា មេខ្ញុំ សោ មណិ មសុ អហត្តា ឧទេឧហ្សាណោ ឧទេឧកុសលេ ឧទេ-ភាត្តាយោ អភាតិចាទោ អភាតិប៉ុន្តោ អភាត ក់ញ្ចុំសោ ភាន់ មយា ភាហ្យាឈាំ អកាត់ មហា ទាប់ កាំ មញ្ញុំមិនា ទាបកោន ឧុជ្ជីវិតេធ មត់ មេ ជីវិតា សេយ្យេ ៩តៅ អហំ កាលកាតោ តាយស្ប ភេឌា ខាំ ខាណា សុខទឹ សក្ខ លេត់ ឧបបដ្ចិស្សាមិ ឥត្ត ធំឡេហិ បញ្ចូហិ តាមកុណេ**ហិ** សមច្បីតោ សមខ្លុំក្លូតោ ចរិចាបស្សុម៉ត់ ។ សោ អសច្បាយាធំ ចៅ កោជខាធំ កុញ្ជំ អសច្បា ကား ေတာ့ အေၾကာင္း တား အေၾကာက္သည္ ေတာ့ សាយដីយាធ៌ សាយ៍ អស់ឡាយាធ៌ ៦ ទានាធ៌ ញ់ ។ តស្ស អស់ខ្យាយាធិ ខៅ កោជខាធិ កុញ្ចុ តោ អស់ប្បាយាធិ ១ ទាន់ជីយាធិ ទាន់តោ

# បារាជិក ណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ និទានក្នុងអនុប្បញ្ញត្តិ

ទុទ្ធសភ នោះគិតថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិយាយ (នេះ ) ពិត ណាស់ ដ្បិត១នអញជាមនុស្សបានធ្វើអំពើល្អមកហើយ បានធ្វើកុសល អញមិនដែលធ្វើឡើយ អំពើអាក្រក់ក៏អញមិនដែលធ្វើ មិនផ្ទាបធ្វើ អំពើអាក្រក់សោះ អំពើប្រពៃអញជានធ្វើហើយ ជាបអញមិនធ្លាប់ធ្វើ ឡើយ អញមាន ប្រយោជន៍អ្វីដោយជីវិតអាកែកលាមកនេះ ស្វាប់ទៅប្រសើរជាងរស់នៅ អញធ្វើកាលកិរិយារំលាង១ន្នស្វាប់ចាក មនុស្សលោកនេះទៅកាន់បរលោក និងកើតក្នុងមនុស្សសុគតិ ឬ ស្ពាន សុគ្គ អញមុខជាន់ដែទ្ធានផ្នែតស្តប់ស្តល់ (ឲ្យស្រីខេព្មបុរ្ទាំងឡាយ) បម្រើដោយកាមគុណទាំង ៥ ដែលជាទិព្វក្នុងស្ថានសូគ៌នោះ ។ ទេពុសក នោះបរិភោគកោជនទាំងឡាយដែលមិនសប្បាយ (គឺអាហារដែលស្វែង នាំឲ្យកើតកេត) ខំពាស៊ីតែខាទនីយ (គ្រឿងខំពា) ដែលមិនសហ្វាយ ផង ជញ្ជាប់ជញ្ជក់តែវត្ថុសម្រាប់ជញ្ជាប់ជញ្ជក់ដែលមិនសហ្យាយផង ផឹត ្តិតដែលមិនសប្បាយផង **។** តាល**៖ បាសកនោះបរិកោ**គកោជនដែល មិនសប្បាយតែម្យ៉ាងផង កាលទំពាស៊ី១ខន័យវត្ថុដែលមិនសប្បាយផង

#### វិនយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

ខុត្តយុទ្ធ សោ មាល់ សា ខេត្ត ខេ ចុត្តសុុ កាម ចំណ្ហាយ ចាំដូស្ តំណេខារយោ តាដូហារំយោ តំណេតុជំគំ ភំជុំត្យូ តំណេញ ា ដូញ អាខាយ អត់មំសុ ។ តត់យេម] ទោ អាយស្បា ជន់យោ តម្លេការបុត្តោ តំណេញ កម្ពេញ ಪ. ពេឌ្ឍត្វា តំណេតុជំតាំ អភាស់ ។ ឥតិយម្យី ទោ អាយស្នាតា ជនយស់ ្រ កម្មការពុទ្ធស ្រ កាម ត្តហ៊ាល ត្សដឹមរំ ខ្មុំមារយោ មនឹសរយោ តំណតុខិត ភិទ្តិត្រ តំណេញ កម្ពេញ អានាយ អភុម្ភ ។ អុខ្សា មាល់សាំង ឧត្យមវា តុម្ភាបមុគ្គមា្ ស្នេនលោក យាវតត់យក់ ខា មេ តាម ចំណ្ដាយ ចរិដ្ឋស្សា តំណេហារយោ ខាដូ-ហោរិយោ តំណត្តដំតាំ ភិជ្ជិត្យ តំណេញ កង្កេញ អាឧាយ អត់ម៉ុសុ អហ់ ទោ ខធ សុស៊ីស្ថិតោ អនាយោ សគេ អាចរយគេ តម្ភកាកេខ្មែ បុរិ ယောဆ္ဆန္းေတြ ကၽဳတ္သည့္ မန္ခဲ့ခဲ့ សត្វទស្ត្រាមយ៍ កុដ្ឋិត ការបេរុច្និ ។ អ៩ទោះ

## វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

កាលធនិយភិក្ខុដ៏មានអាយុជាកូនសុនឆ្នាំង ចូលទៅចិណ្ឌូ ថាតក្នុងស្រឹក ព្យុកអ្នករកស្មេនដ៍ព្យុកអ្នករក្នុខស កុរុះកុដ្ធស្មេរហើយជញ្ជូនយកស្មេនដ៍ ឈើទៅទៀតជាគំរប់ពីរដង ។ ធនិយកិត្តដ៏មានអាយុជាកូនស្មន្ទាំង ត់កែស្មៅនឹងឈើមកហើយសន៍កុដិស្មៅជាគំរប់បដង ។ កាលធនិយភិក្ខុ ដ៍មានអាយុជាកូនសុនចាំង ចូលទៅបណ្ឌូបាតក្នុងស្រុក ពុកអ្នកក ស្មៅនឹងពួកអ្នករកឧស កុះរុកុដ្ធ ស្មោះហើយជញ្ជូនយកស្មៅនឹងឈើទៅ ទៀតជាគំរប់បីដង ។ ត្រានោះ ធនិយភិក្ខុដ៏មានអាយុជាកូនស្មន្ទាំន តែះរះថា តាលអញចូលទៅចិណ្ឌ បាតក្នុង (សក មានព្យុកអ្នករកស្មៅ និងពួកអ្នករកឧសមករុះក្រុដ ហើយយកស្មៅនិងឈើទៅអស់ ដ្ឋាប អស់វាវ:បីដងលើយ ឯខ្លួនអញជាអ្នកសិក្សារៀនសូត្រដោយពេញលេញ ឥតមានៗ ខោតដោយសិល្បសាស្ត្រណាមួយ ឡើយ បានចេះប្រាកដក្នុង សិល្បស ស្ត្រាងការងារស្មនធ្លាំង ក្នុងសំណាក់ គ្រិត្តាបារ្យបស់ខ្លួនមក ហេយដែរ បេដ្ឋក្នោះ មានតែអញ ត្រវជាន់ដំដោយខ្លួនឯង ហេយធ្វេ កុដ្ឋិត្ត ១ ឲ្យសុទ្ធដោយដីទាំងអស់ ។ លំដាប់នោះ ធនិយកិក្ខុដ៏

# បារាដឹកកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស គនិយភិក្ខុវត្ថុ

អាយភា នៈនិយោ កម្មការបុត្តោ សាទំ ចិក្ខាល់ មន្ទីត្វា សព្ទទ្ធិភាមយ៍ ត្ដទំតាំ ការត្វា តំណេញ តដ្ញា តោមឃញា សំតឡាតៃ ត្រា តំ គុជិត បចិ ។ សា ងលោហ្ ស្ន្ទុយ ឧស្ស័ត្ត ឧស្ស័ត្ត សមាន្យ លោហ៍តកា<sup>(a)</sup> សេយ្យដាច់ ឥន្ទគោចគោ ។ មេលាដ្រភ្ជុំ ខាត ឃុំឃុំឃុំមកសេនិ សុវគេ, ឧទាបិ ត្តដ៏តាយ សុខ្លោ មហោសំ ។ អុខទោ ភក្ស សម្ពូបុលេខាំ ភិក្ខុខាំ សន្ធឹ ភិជ្ឈុក្ដោ ខព្វា ជុំរោហ ឆ្ពោ អន្ទស តំ គុជ់គាំ អភិរុខ ឧស្បូធិយំ សមាន្ទ លោល្នង នូទាំច ង្គាំ អាតចេញ ត្ន វាឌុំ ភ្នំ អង្គិរព្ធ ខុសាវិធុ ខាសាខ្ងុំ លោហ៍តក់ សេយ្យដាច់ ឥន្ទគោបកោត៌ ។ អ៩ទោ នេះ ភិក្ខា ភភពនា ឯនមន្ទំ អាពេចេសុំ ។ កែរហ៍ ពុទ្ធោ ភភក អនឧុទ្ធាំក ភិក្ខុឋ នក្ស មោឃ-បុរិសស្ប អននុហោមិតាំ អប្បឌិរ្ទបំ អស្បាមណភាំ

១ ធ. ម. លោហិតិកា ។

## យាវាដឹកកណ្ឌ សីក្លាបទទី ៤ និទានធន័យវិក្

មានអាយុជាកូនស្នេត្នាន៍ ក៏ជាន់ដីដោយខ្លួនឯងហើយធ្វេកុជិត្តចដោយ (ដើម្បីឲ្យធ្នូន) ។ កុដិនោះមាន ( ជេស្ហាយល្អ គួរចង់មេល ឲ្យកើតសេចក្តីដែះថ្នា មានពណ៌ ( សហម ដូចជាពណ៌ នៃសត្វមេក្តេ) ន៍ ។ តុដិនោះ (កាលបើមានទ្យល់បតមកត្រាវក៏មានសម្វេងលាន់ព្មូ) បីដូច ជាសម្វេងឥណ្ឌូន៍ ។ ត្រានោះឯង៍ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ កាល យាងចុះពីភ្នំគឺជ្យូកូដ ជាមួយនឹងកិត្តប្រើនរូប 
្រឹងទេតទៅឃើញកុដិ នោះមាន (ខង់ (ទាយល្អ គួរូចង់មើល គួរឲ្យកើត:សចក្តីដែះថ្វា មាន ពណ៌ កែហម លុះខត ហើយ ទើប ត្រាស់ ហៅកិត្ត ទាំងឡា យមក ហើយ មានព្រះបន្ទូលថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កុដិនោះមានខ្ទង់(ទាយល្អ គួរចង់មើល គួរឲ្យកើតសេចក្តីដែះថ្វា មានពណ៌កែហម ដូចជាពណ៌ នៃសត្វមេត្រៀនឬអ្វី ។ ភិត្តទាំងឡាយក៏ក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដឹ មាន ព្រះភាគក្នុង គ្រានោះ ។ ព្រះសព្វពាពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគ ទ្រឹង់តំ៖ ដៀលថា ម្នាលកិក្ខុទាំងទ្យាយ (ការងារ) របស់មោឃបុរសនោះជាការ ងារមិនសមគ្គា មិនមានទំនង មិនមានបែបផែន មិនមែនជាប្រស់សមណៈ

# បារាជិកកណ្ដេ ទុតិយស៍ក្លាបទំ

(ពុស្ត) នេច មាតេយខ ស់ខ្មុំរ មនុស្ស ឯជនលេ វិហ តេ កំឡុក្យដេ បព្វគេ ។ គេជ ទោ បជ សមៈ យេជ សម្ពហុលា សច្ចុំដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខុ ឥសិក្ខិលិ-មស្បី ស្យាយន្ទ្រពេល យុវ្ធិស្ រង្សិ និត្ត និស្ រ អាយស្មាច់ ខត្តិយោ កុម្ភការពុត្តោ តំណកុដិក ការិសា ម្រាំ និត្តភ្នំ ឯ មុខសោ ខេ មួយ ម្រាំ វុទ្ធា គមោសចូយនេ តំណេតុដំយោ ភិន្ទិត្យ តំណេញ តដ្តព្វា ជន្នសាធ្វេស ជនជនជាវិត្ត ជន្តិស្តា ។ អាយស្ថា ឧ៩ ១៤លោ យង់ងយារដំខែ ង នៅ មេរិ ម្រាំ ៩៩ លេឧខំ ៩៩ ៩៩ ៤ ៤ មុខ មេខា មេខា ទាំខោ ឧខលទារី ឃុំងៃឃារជំនុខររិ ខាតុ ភ្យំឃែល ចវិឌ្គស្បី ខ្ញុំសាសាររូលា ២៩គឺសារ្យាលា ខ្ញុំសាន់មួយ ភ្នំត្យ ទិលាញ កដ្ញា អានាយ អកទំសុ ។ ន់ង្ខភាព ស្រ មាល់សាំ ឧទ្ធលោ យង់យរជំយើ ត៌ណេញ កដ្ញេ សំកឌ្ឍិត្តា តំណេកុដំគាំ អភាសំ។

# បារាជិកកណ្ឌ សំក្លាបទ ទី 🖢

[៧៩] សម័យនោះ ព្រះសព្វញាពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រជ់គង់នៅ លេក្នុគិជ្យក្កុដទៀបក្រង្ហាជគ្រឹះ ។ កក្នុងសម័យនោះ មានភិក្ខុច្រេនរូប ជាមិត្តសម្ងាញ់ គ្រាន់តែជួបឃើញគ្នាខ្លះ ជាមិត្តសម្ងាញ់នៅរូបរុមជាមួយ គ្នា ៖ ធ្វើកុដ្ឋិបក់ដោយស្មៅក្បែរជើងក្នុំឥសិតិលិ ហើយចារៃស្បា (នៅ នោះ)។ មានភិក្ខុ (១ រុប) ឈ្មោះធនិយដ៏មានអាយុជាកូនសុនឆ្នាំង ធ្វើ កុដិតូចថ្រក់ដោយស្មៅ ហើយចាំវស្សនៅនោះដែរ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំង នោះ លុះចាំវស្សា គ្រប់ ៣ ខែហើយក៏រុះរើកុដ្ឋស្មែរនោះ ហើយរៀបចំទុក ជាក់ ស្មៅន៍ង៍ ឈើ (តាមដោយឡែក ស្រែបបួល ) ហើយ ចេញ ទៅកាន់ ជនបទ្ធព្យវិក ។ ចំណែកទាងឯងនិយក់ក្នុងមានអាយុ ជាកូនសុនឆាំង កនៅតែក្នុងទីនោះអស់វស្សានដេរ ហើយនៅអស់ហេមន្តដេវ នឹងគិម្មវដ្**វ** ក្នុងទីនោះ (តទៅទៀត) ។ គ្រានោះ កាលដែលធនិយភិក្ខុដ៏មានអាយុ ជាកូនសុនត្នាំង ចូលទៅចណ្ឌជាតក្នុងស្រឹក មានពួកអកកេស្សនឹង ពួកអ្នករក្ខុស នាំគ្នារុះកុដ្ឋិបកដោយស្មៅ (បេសធនិយកិក្ខុ) ហើយ បម្លេយកស្មេនឹងឈើទៅអស់ ។ ជនយក់ក្នុងមានអយុជាកូនស្មន ឆ្នាំង ក៏រកស្មៅនឹងឈើមកហើយសង៍កុដិប្រក់ដោយស្មៅដាគំរប់ពីដង់ ។

#### វិនយបិដិកេ មហាវិភក្ដោ

អភាហ្វ៊ុល អភាហ៊េល ភាខំ ហិ ភាខ (សា ာ်က္ခုံး ဗောဏစုံးကေ ကမ် **င်**က္ခွာတဲ့ မန့်ရွာ ည၅့ មត្តកាមឃំ តុដិតាំ តារីសុត្រិ ឧ ហិ លម ភិក្ខាវ ស្មា សេលជុំមកាំ សហេស់ អឋ់ឌី៣ អឋ់យក់ អៅហេសា ភាំស្បតិ កច្ចខេត់ ភិក្ខាប កុដិក់ ភិក្ខុម មា បច្ចិមា ជនតា ចាណេសុ ចាតព្តំ<sup>(©)</sup> អាចជ្ជឹ a ខ ភិក្ខាឋ សព្ទត្តិកាមហ គុខិកា កាតព្ លោ ឃុំ មានខ្លុំ នយ្លុកស្វាន ១ រាំ មទើន ទោ គេ ភិត្ត ភក់គោ បដ់ស្បូណ៌ត្វា យេន សា តុដិកា តេជុបសន្ថ័សុ ឧបសន្ថ័ត្វា តំ តុជិត ភិជ្ជុំសុ ។ អ៩ទោ អាយស្មា ជនយោ កា្តការបុត្តោ នេះ ភក្តុ ឯនឧកេខ តិស្បី នេ ដំពើ សារុសោ តុដ្ឋកំ កំន្ទាត់ ។ ភកវ អាវុសោ ភេឌបេតីតំ ។ កំនួយវូសោ សចេ ១មូស្សាទី គេជាចេន់តំ ។

ខ ឱ. បាត់រ៉ូតែ ។ ឥទ សក្កដិភាសា ។

#### វិនយប់ជាក មហាវិភង្គ

មិនគហ្វី មិនគួរធ្វើឡើយ ម្នាលកិក្ខាំងឲ្យាយ ចុះហេតុដូចម្ដេចក៏បាន ជា មោឃបុរសនោះជានដីដោយ ខ្លួនឯង ហើយ ធ្វើកុដិសុទ្ធដោយដីទាំង អស់ (ដូច្នោះ) ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ សេចក្តីកុរុណា សេចក្តីអនុគ្រោះ នឹងសេចក្តីមិនបៀតបៀនដល់ពួកសត្វមានជីវិត ទំនង់ជាមិនមានដល់ មោយបុរសនោះទេដឹង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយទៅទំ-លាយកុដិនោះចេញ កុំឲ្យបណ្ដាជនជាទានក្រោយបៀតបៀនបំផ្កាញដល់ បាណជាត់ទៀតឡើយ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តមិន ត្រាំធ្វើកុដិឲ្យសុទ្ធ ដោយជីទាំងអស់ទេ បើកិត្តណាធ្វើ កិត្តនោះ តែវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្ត កុដិនោះនៅក្នុងទីណា នាំគ្នាចូលទៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏វាយបំពុកក្ដៅនោះទៅ ។ គ្រានោះ ធនិយកិក្ខុដ៍មានអាយុជាកូនសុន ឆ្នាំង ស្មរកិត្តទាំងនោះថា នៃលោកទាំងឡាយ ចុះហេតុអ៊ីបានជាលោក នាំតាមក្រាយបំណុកកុដ្ធិរុំដូច្នេះ ។ ភិក្ខុសំង៍នោះធ្វើយថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ឲ្ងដ៍ ត្រាស់ឲ្យវាយបំពុក់ ។ ធនិយកិត្តធ្វើយ តបថា អើ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ បើព្រះដ៏មានព្រះភាគជាធម្ម-សាមី [ នៅ តាស់ឲ្យវាយបំពុក និមន្តវាយបំពុកចុះ ។

# យរាជិកកណ្ដេ ។គឺយស៊ីក្លាប។ស្សា កសិយភិក្ខុវិត្ត

(៨០) អ៩៧ អាយក្មាតា ជនិយក្ស តាម្ពុការ-បុគ្គសុ ្រស់ ស្រាស់ ឃាត់ បាន ទេ សាម ರೆಯ್ಡುಯ ಆಕ್ಷಿಸ್ಟ್ ಕೆಯಲಾಗೆಯ ಹಜ್ಜೆಲಾಗೆಯ តំណេតុជំតំ ភិខ្ចុំត្វា តំណេញ តដ្ឋញ្ជូ អានាយ អេឌុស ហេច ឧលា សព្ទន្តិកាមហ តុជិកា តាតា សារ៉ា កក់តា ក្រេញរ៉ាតា អត្តិ ខ មេ នាុកៈ ហេត្សា សន្តិដ្ឋោ យន្ទនាហ៍ នាក្រហេត្សាត់ ဆာ္နွစ္ ယာစ်န္ဟာ ဆာက္ရမိုက္ခံ ကေဟာင္တြဲ့ ၅ မင္မေစာ អាយស្នា ជនិយោ កម្ពុភាពបុត្តោ យេន នារុកមោក-ណ កោ តេខុបសន្តទំ ឧបសន្តទំត្វា នារុក ហេកណៈតំ ស្នេខក្រេខ យាវនត្ថិយក់ ទោ មេ អា**រុសោ** តាម៉ ចំណ្ឌាយ ខាដ្ឋៃអ្យ តំណហារំយោ កដ្ឋហារំយោ តំណៈ តុខិត ភិខ្ញុំត្យ តំណេញ តដ្ញា អនយ អត់មុសុ យាច់ មយា សព្ទត្តិតាមយា កុជិតា ភាព សាច់

# យរាជិពពណ្ឌ សិក្ខាបទទី២ និទានធនិយភិច្ច

(៨០) លំដាប់នោះ ជនិយកិត្តដ៏មានអាយុជាកុម្ភការបុត្រ សេចក្តី $\sqrt{n}$ ះរិះថា កាលដែលអញចូលទៅបណ្ឌូបាតក្នុង $\sqrt{n}$  មានពួក អ្នករកស្មេនន៍ពួកអ្នកកេ សមករុះកុដិដែល ប្រក់ដោយស្មេ ហើយជញ្ជូន យកសៅន៍ងឈើទៅអស់ ដកបអស់វារៈបីដង កុដិដែលអញធ្វើហើយ ឲ្យសុទ្ធដោយដីទាំងអស់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ប្រើឲ្យ ភិក្ខុវាយបំចាក់ចេញអស់ មានបុរសអ្នកកាន់កាប់ថែរក្យឈើក្នុងឃ្វាំង<sup>(១)</sup> ហ្គង (១ នាក់) អញធ្លាប់ស្គាល់ដែរ បើដូច្នោះមានតែអញត្រៃវេស៊ី និងអ្នកដែលកាន់កាប់ថែរក្យៈឈើគ្នងឃ្វាំងរបស់ស្ដេច ហើយធ្វេតុជិ ដោយ ឈើវិញ ។ លំដាប់នោះ ធនិយភិក្ខុដ៍មានអាយុជាកូនស្ន ឆ្នាំងក៏ចូលទៅរកអ្នកកាន់កាច់ថែរក្បាឈើក្នុងឃ្វាំងរបស់ស្ដេច លុះចូល ទៅដល់ហើយ គំនិយាយនឹងអ្នកកាន់កាប់ថែរក្បាឈើគ្នងឃ្លាំងរបស់ ស្ដេចនោះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ កាលអាត្មាច្ចល្បៅចិណ្ឌបុាតក្នុង ស្រក មានពួកអ្នកក្រសៀនដ៏ពួកអ្នកក្រខុសមករុះកុដីដែលប្រក់ដោយ ស្មៅហើយជញ្ជូនយកស្មៅនឹងឈើទៅអស់ (តែដូច្រេះឯង៍) អស់ក់វៈ បីដង ហើយ កុដិដែលអាត្មាធ្វើ ហើយឲ្យសុទ្ធដោយដីទាំងអស់ នោះ

ទីសេះ ច្រើនច្រែង តាយស្នៀន តែតាមន័យក្នុងអង្គិកថា ច្រែង អ្នកកាន់កាប់បែរញូវ
 ដោញ្តងហ្គាំងឈើរបស់ស្ដេច (តាយឃ្មាំងឈើ) ។

#### វិនយបិជិកេ មហាវិកង្គោ

កក់ពេ កេនាចិតា នេហិ មេ អាវ៉ុសោ ឧារូធិ ឥញ្ឌំ ឧរុក្តេខិត **ភា**តុខ្ពំ ។ ឧត្តិ ភ<u>េ</u>ខ្ព តានិសាធិ ជារួធិ យានាទាំ អយ្យស្ប ខ ខេយ្យំ អត្តិ ភន្តេ នៅកញ្ចាលនារុខ៌<sup>(១)</sup> ឧក្សេឌ្ឌិសផ្លាក់កាខិ អាចឧត្តាយ និក្ខិត្តានិ សចេ តានិ វាជា នាចេតិ ស្សារ ស្ដ្រ ។ ខ្ទុំ ស្ដ្រ ស្ដ្រ ស្ដ្រ ។ អ៩ទោ នាក្រមោត្តលាគោ ៩មេ ទោ សមណា សតាប្រុស្តិយា ជម្មួញព្រៃ សម្មាពិធា ព្រិញ្ចូញព្រៃ សច្ចុវានិលោ ស៊ីលវេញ កាលព្រះសម្មា រាជាចំមេសំ អភិប្បស្ថា ឧ អហេត អនិជ្ជ និជ្ជជំនាំ អយ្យស់ ជច្ចុ ្ត គ្នេស ខេត្ត ស្នេខ ភេព ខេត្ត  $\mathbf{r}_{(\mathbf{k})}$  ។ អ៩ទោ អាយ្មា ជន្មីយោ កម្ពុការបុត្តោ តាន៍ នារូនិ စယ္ကာစယ္န်ာက် ေၾကးမရွာ ၾကးေတာ့ ခ်က္တားျဖစ္မွာ ឧក្រត្ថិត អភាសិ **។** 

#### វីនយបិឝិក មហាវិកង្គ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់នៃកស់ប្រើឲ្យភិក្ខុវាយបំពុកបំបែកចេញអស់ **នេ** หุกนัยเลคเพ อุเษก (บเลละเพียกคุญ ๆ อล์เตุกุนีเพื่ ๆ มุกการ កាប់ថែរក្បាឈើក្នុងឃ្វាំងបេសស្ដេចធ្វើយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឈើ ដែល ភ្នំករុណា លមគួរសមន៍ង៍ ប្រគេន លោកម្ចាស់នោះគ្មានទេ ឈើពែះរាជខ្មែញ សម្រាប់ជុសដុលព្រះនគរ ដែលខុកប្រយោជន៍ការ ពារអន្តរាយលោកម្ចាស់ បើព្រះរាជា (ខ្ទុស់ត្រាស់ឲ្យប្រគេន (មានអ្វី) លោកម្ចាស់ឲ្យគេមកនាយកទៅចុះ ។ ជនិយកិត្តធ្វើយថា ម្នាលអាវុសោ ស្ដេច ប្រគេនហើយ តើ ។ លំដាប់នោះ អ្នកកាន់កាប់ថែវក្សាឈើគ្នងឃ្លាំង របស់ស្តេចគិតថា សមណ្ឌាន៍នេះជាសក្សបុគ្គ ជាអ្នកប្រពិត្តន្ទាធម៌ មាន សេចក្តីប្រត្រឹត្តសេញប្រក្រត់ មានករិយាប្រត្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសេរ លោក និយាយ តែពាក្យពិត លោកជាអ្នកមានសីលនឹងមានធម៌ដ៏ល្អ សុម្បីស្ដេច ក៏ដែះថ្នាន់ដែសមណទាំងនេះពេញទី (បើដូច្នេះ) របស់ដែលគេមិនទាន់ឲ្យ លោកមិនគួរនឹងនិយាយថាគេឲ្យទេ (លុះគិតដូច្នេះហើយ) ក៏និយាយ នឹងជនិយក់ត្តដ៍មានអាយុជាកូនសុនត្ថាង៍ថា បពិត្រៃលេកដ៍ចំរើន លេក មា្សឲ្យគេមកនាំយកឈើនោះទៅចុះ ។ គ្រានោះ ជនិយកក្នុដ៏មានអាយុ ជាកូនសនធ្លាំងឲ្យមនុស្សកាត់ឈើនោះជាកំណាត់តូចកំណាត់ធំ ហើយឲ្យ ដឹកនាំយក ទៅដោយរទេះទាំងឡាយ ហើយបានលាត់ចែងធ្វើកុដិ ឈើ 🤊

## ៣រាជិកកណ្ដេ ខុតិយសិក្ខាបទឃ្មុំ ធនិយភិក្ខុវត្ថុ

(៤០) អ៩ទោ វេស្សភាពេ (៣្យព្វណេ អភពមហៈ មត្តោ ភដ៩លេ កម្មន្ត្ អនុសញ្ជាយមារេល យេន ទាក្រមោកលេខ គេខុមសន្ត័មិ ១១សន្ត័មិត្វា សក្រោយកណៈកំ ឯតនាវាច យាធិ តាធិ ភាណ នៅក្តុមាណនារ៉ុន ខងរពិវត្តប្រុំមាន មានឧទ្ធា៣ ត្តៃត្តិត្តិ កហ តាន់ ខារុខិតិ ។ តាន់ សាម ខារុធិ នេះជន អយុស្រា នទ័យសា ភាទ្តាភារបុទ្ធសារ ខំខ្នា-នុខ ។ មុខស រុស្សីមាលេ (ឃល់ហោ ឧឌឧឧณ-មេត្តោ អនុស្គមលោ អមោរ កេច់ ហិ នាម នេះហ នេះក្តេហណៈខារខ្វិ នក់ឡេះសង្ខារិកាធិ អាមឧត្តាយ ចំក្តីត្លាខំ ខន៌យក្សា កម្មភារបុគ្គប្ប ឧស្សត់ទំ ។ ಕರಣ , ಭನ್ನಲು (ಕ್ರಿಮ್ರೇಲು ಇಟಜನಮಡೀತು (೧೧೮ រាជា មាក់ ភោ សេនយោ ពុំម្ដីសារ។ គេជុបសុខ្មែ ឧបសន្ថិត្យ រាជាធំ មាកជំ សេធិយំ តិទ្តិសារំ ಖಕರಣದ ಕಾರ್ಕೆ ಹುಣ್ಣ (ಜಗರ ಚನ್ನಲುಉಪುತ್ತಿ) ជកប្បដ្ឋសង្ខាក់ភាន់ អាជឧត្តាយ និក្ខិត្តានិ ជនិយស្ប គុម្មាល់ខុសា ខ្ញុំខ្លុំ ។ កោះ ៗគេឃុំ ។

**១ គេសុ ទ្វីសុ ៤០**គ្គហេសុ ទេវាតិ អាលបន្ទំ អគ្គី ។

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ និទានធនិយវិក្ខុ

(៨១) គ្រានោះ វស្សការព្រាហ្មណ៍ជាមហាមាត្យក្នុងដែនមគធ: កាលដើរពិនិត្យត្រិតនាមើលការងារក្នុងក្រង់រាជគ្រឹះ ក៏ចូលទៅរកអ្នក កាន់កាប់ថែរក្សាឈើក្នុងឃ្វាំងរបស់ស្ដេច លុះចូលទៅដល់ហើយ គំនិ-យា យន្ទឹងអ្នកកាន់កាប់ថែរក្យាឈើក្នុងឃ្វាំងរបស់ស្ដេចនោះថា ឈើព្រះកដ្ឋ ទព្យឯណា សម្រាប់ដូសដុលព្រះនគរ ដែលខុកប្រយោជន៍ ការភារអន្តរាយ ឈើនោះនៅឯណា ។ អ្នកកាន់កាប់ថែរក្យាឈើគ្នង ឃ្នាំងបេសស្ដេចធ្វើយថា បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ឈើនោះស្ដេចបានប្រ-គេនទៅធនិយកិត្តជាម្ចាស់ជាកូនសុនឆ្នាំងហើយ ។ លំដាប់នោះ វស្សការ-ញ្ជ្រាស់ជាមហាមាត្យក្នុងដែនមគធ:មានសេចក្តីតូចចិត្ត (ដោយគិត) ថា ចុះហេតុអ្វីក៏បានជាស្ដេចប្រគេន ឈើព្រះរាជ[៖ ព្យួសម្រាប់ជួសដុល[ព្រះ ដែលទុកប្រយោជន៍ការពារអន្តរាយទៅធនិយកក្នុជាកូនស្មនត្នាំង វិញ ។ គ្រានោះ វស្សការ ព្រាហ្មណ៍ជាមហា មាត្យក្នុងដែនមគធ: ចូល ទៅក្នុដ៍ទីដែល ព្រះបាទពិច្ចិសាមោគធសេនិយាជគង់នៅ លុះចូលទៅ ដល់ ហើយក៏ក្រាបទូលថា បានព្វថា ឈើព្រះរាជ[ទព្យសម្រាប់ជួសជុល ព្រះនគរ ដែលទុតប្រយោជន៍ការពារអន្តពយ ព្រះអង្គ្លិទជ័ប្រគេនទៅ ជនិយភិក្ខុមែនឬ ។ ព្រះពុទពិម្ពិសាស្ត្រេថា អ្នកណានិយាយយ៉ាងនេះ ។

#### វិតយចិដ្ឋា មហវិសង្គា

ខារុខបោខណៈ នោះ ។ នេះ ទេ ១ ខែ ១ ខេត្ត ខារុខបោខណៈ នារុខបោខណៈ អាជាចេញ និ ។ អថ្មទោ វេស្សគោហ គ្រាហ្មណោ មកជមហាមខ្លោ ជាក្របោខណៈគំ
ពន្ធំ អាជាចេស៍ ។

(៨៤) អន្ទុសា ទោ អាយស្មា ជន់យោ កម្ពុការៈ
បុត្តោ នាក្រមោតណាក់ ពន្ធំ ន័យមាន់<sup>(0)</sup> និស្វាន
នាក្រមោតណាក់ សិននយេ កំស្ប ន័យមាន់<sup>(0)</sup> និស្វាន
នាក្រមោតណាក់ សិននយេ កំស្ប ន័យមាន់<sup>(0)</sup> និស្វាន
ពេធ្វា ន័យស៊ីនំ<sup>(0)</sup> ។ នេសំ អន្តេ នារូនំ ក់ប៉ាត់ ។
កញ្ជាស្រា អមាំទំ កញ្ជាទំនំ ។ សិយ្យាសំ កន្តេ
បុរាមាំ មាញាទីនំ ។ អន់ទោ អាយស្មា ជនិយោ
កម្ពុការមន្ត្រា យេន ពេញ មាតជសប្រ សេន៌យស្ប ព័ឌ្ឌិសាស្ប និយសនំ តេនុខសន្ត័ម៌ នុមៈ
សង្គ័មិន្ទា បញ្ហាត្តេ អាសនេ និស៊ីនិ ។ អន់ទោ
វាជា មាកជោ សេន៌យោ ព័ឌ្ឌិសាយ យេនាយស្ប ជន្តិបា កម្ពុការបុត្តេ នេនុខសន្ត័ម៌
វាជា មាកជោ សេន៌យោ ព័ឌ្ឌិសាយ យេនាយស្ប ជន្តិបា កម្ពុការបុត្តេ នេនុខសន្ត័ម៌

e ឡ. ម. និយ្យមានំ។ ៤ ឡ. ម. និយ្យសីតិ ។

#### វែនយបិជិត មហាវិភង្គ

បហាមាត្យធ្វើយថា ឬពិត្រៃព្រះសម្មតិខេព អ្នកកាន់កាប់ថែរក្យាឈើ ។

ព្រះបានពិម្ពិសារ ទ្រង់មាន ព្រះបន្ទូលថា ម្នាល់ ពាហ្មណ៍ បើដូច្នោះ
អ្នកឯងឲ្យមនុស្សទៅទាំអ្នកកាន់កាប់ថែរក្យាឈើមកមើល ។ លំដាប់នោះ
វស្សការ ព្រាហ្មណ៍ដាមហាមាត្យក្នុងដែនមគធ: ក៏ឲ្យមនុស្សទៅចាប់ចង់
អ្នកកាន់កាប់ថែរក្យាឈើហើយនាំមក ។

(៨៤) ជនិយភិក្ខុដ៏មានអាយុជាកូនុស្នេត្នាំដ បានឃើញអ្នកកាន់
កាប់ថែវក្សាឈើ ដែលជាប់ក្ដីហើយគេកំពុងបណ្ដើរទៅ លុះឃើញ
ហើយ ក៏សូរអ្នកកាន់កាប់ថែវក្សាឈើនោះថា ចុះហេតុអ្វីអាវុសោ បាន
ជាអ្នក ត្រូវគេចឪបណ្ដើរទៅដូច្នេះ ។ អ្នកកាន់កាប់ថែវក្សាឈើធ្វើយថា
បតិត្រលោកដ៏ចំរើន ស្រោះរឿងឈើនោះ ។ ជនិយភិក្ខុធ្វើយថា អាវុសោ
អ្នកទៅចុះ អាភា្ធន៍ជ៍ទៅដែរ ។ អ្នកកាន់កាប់ថែវក្សាឈើធ្វើយថា លោក
ម្ចាស់គួរមក ខ្ញុំព្រះករុណាលំបាកមុខហើយ ។ លំដាប់នោះ ជនិស្សាក់គួរមក ខ្ញុំព្រះករុណាលំបាកមុខហើយ ។ លំដាប់នោះ ជនិស្សាក់គួរមក ខ្ញុំព្រះករុណាលំបាកមុខហើយ ។ លំដាប់នោះ ជនិស្សាក់គួរមក ខ្ញុំព្រះករុណាលំបាកមុខហើយ ។ លំដាប់នោះ ជនិស្សាក់គួរមក ខ្ញុំព្រះករុណាលំបាកមុខហើយ ។ លំដាប់នោះ ជនិស្សាក់គួរដែលគេត្រូវការបុត្រ ក៏ចូលទៅកាន់ព្រះពជដំណាក់ នៃ
ព្រះបានពីម្ជិសារមានជសេនិយាជ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើ
មាសនៈដែលគេបានក្រាលប្រគេន ។ វេលានោះ ព្រះបានពីម្ចិសារ
មាគជសេនិយាជ ក៏ចូលទៅត្រង់ក់ខ្លែងដែលជនិយក់ក្នុដ៏មានអាយុ

# យោជិកកណ្ដេ «តិយស័ក្ខាប«ស្ស ធនិយភិក្ខុវត្ថុ

នុបសន្តម៉ិត្តា អាយស្ទុំ ខនិយំ តាម្តាលាបុត្ត អភិវា-ខេត្ត ឯកមន្ត និសីនិ ។ ឯកមន្ត និសិច្ឆា ទោ រាជា មាននេះ មេខ្មែល ពុំទំពេល មាល់ទាំទំ ឧទ្ធល កាម្ពុការព័ឌ្ឌ វាឌឧបុរ មាជុំ ម្នាំ ឧលា មេខេ នៅក្តុមាណនារ៉ុន ខធារព្យិន្ត្រាយ្តាយ ទ្ធាំស្វាច្ អណាមារី ច្ចីចិត្ត ឯ កា, គឈាយាង ឯ ရက္ (သ မႏၱ ပည္သည္ သန္ စည္းကို စည္-ក្រសាលា ឧត្វាចិ ឧ សព្រល្យាម ឥឡូ ភឌ្ដេ សរាមេ-ហ៊េតិ ។ សរស់ គ្នំ មហារាជ បឋមាភិសិត្តា ឯវរុប៊ី វាចំ ភាសិតា ឧិជ្ជពាវ សមលា ព្រាញ្ណាជំ តំណ-តាដ្ឋោនគំ មរិក្ញា្ណ្ណូត ។ សហមមាំ ក ្ដេ សភ្និ ងទើ មឧឃាញ្រសីយា សន្ទិនេ យង្គិនិយ ស់ក្ខាតាមា គេសំ អប្បមត្តគេខំ កុក្ខខ្ញុំ ឧប្បជ្ជត៌

### បារាដឹកកណ្ដ សំក្លាបទទី 🖢 និទានធនិយភិច្ច

ជាកុម្មការបុត្រគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គ័ច់ពោះធនិយកិត្ត ដ៏មានអាយុជាកុម្ភការបុត្រ ហើយគង់នៅក្នុងទីដ៏ស**មគុរ ។ លុះ**ព្រះ**ហ្**ទ ពិទ្ធសារទាគធសេនិយរាជ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើប[ទង់មាន[ព: បន្ទូលស្សធនិយកិត្តដ៏មានអាយុជាកូនស្នេត្តង៍ថា បក្សិតលោកដ៏ចំរើន ចានព្វថា ឈើព្រះរាជខ្រព្យ.សម្រាប់ជួសជុលព្រះនគរ ដែលខុកបម្រឹង ការពារអន្តរាយ ១ំបាន (ប្រគេនលោកពិតមែន**ឬ ។ ធនិយកិក្ខុ ធ្វើយថា** ថ្នាយព្រះពេះមហារាជ ពិតមែន ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារ(ទង់មាន(ព្រះបន្ទូល ដែល ត្រែវធ្វេក៌មាន  $( \overline{v}$ ិន  $( \overline{v}$ ខុកជា  $( \overline{w}$ ង្សមែន កំនឹកមិន $( \overline{w}$ ញ្ញាដែរ  $( \overline{v})$ តុ នេះសូមលោករំលឹកខ្ញុំផង ។ ធនិយកិត្តុធ្វើយថា ថ្វាយ $\left( n$ ះពរមហាកដ សុម្យា៖អង្គ (ទង់វិពីង៍ទៅមើល កាលដែល (ទង់ទើបបានរាជាកិសេកនោះ [ នៅមាន[ ពេះបន្ទូល មានសភាពយ៉ាង៍នេះថា ស្មោ ឈើ នឹងទឹក ខ្ញុំ**ជាន** ឲ្យហើយ ដល់សមណន៍ង៍ ញាហ្មណ៍ទាំងឡាយៗ ចូរប្រើបា្រស់ (នូវស្មៅ ឈើនឹងទឹកនោះចុះ) ។ ព្រះធានពិម្ពិសារមានព្រះបន្ទូលថា បពិត្រលោក ដ៏ចំរើន ខ្ញុំនឹកឃើញហើយ (ប៉ុន្តែថា) សមណនឹង ៏ពាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ដែលមានសេចក្តីអៀនភាស សេចក្តីសង្ស័យ នឹងមានសេចក្តី $\int$ ជាថ្នាក្នុង សិក្ខា សមណនឹង[៣ហ្មណ៍ទាំងនោះ រមែងកើតមានសេចក្ដីសង្ស័យ

#### រឹងយច់ដីពេ មហាវិភង្គោ

<sup>•</sup> ឧរោប័យមរម្មបោត្តកេសុ កថ់ ហ៊ នាម មាទិសោ សមណ៍ វា ញ្រាហ្មណ៍ វា វីដីតេ វិសន្តិ ហានេយ្យ វា ពន្ធេយ្យ វា បញ្ជាដេយ្យ វាពិ ឯកវិបនវសេន បយោភោ កកោ ។ ឯ យេក្សយ្យន ទិយន្តីតិ បឋន្តិ ។

#### ន្តែលើជា មេហាវិកន្ត

ក្នុងហេតុនមួយសូម្បីតែបន្តិចបន្តួច សៅ ឈើ និងទឹក ដែល១និយាយថា ឲ្យ:នាះគឺឲ្យចំពោះសមណន៌ង៍ ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ព្រោះថាស្មៅឈើនឹង ទឹកនោះឯង ដែលមានក្នុងព្រៃឥតមានអ្នកណាហ្លួងហែងឡើយ បពិត្រ លោកដ៏ចំរើន លោកសំគាល់អាងដោយហេតុបន្តិចបន្តួចនោះ ដើម្បីនាំ យក:ឈីដែលគេមិនឲ្យនឲ្យយ៉ាងនេះ មនុស្សទាំងទ្បាយប្រហែលដុច្ច នឹងសម្លាប់ ឬចង៍ ឬចំបរបង់ ន្ទវសមណឬ[៣ហ្មណ៍ ដុចម្ដេចកេត ឋព៌(តែលោកដ៏ចំរើន សុមលោកនិមន្តទៅចុះ លោករួច (ទោស) ហើយ ដោយសាររោម (គឺភេទនៃបញ្ជតិ) លោកកុំធ្វើយ៉ង៍នេះទៀតឡើយ y(၆၈) မန္နလျှက်န်၅ျဖေးကေလးကေလ ခိုးမြေတြ ဗန္ဓးဗန္ဓာဗ ថា សមណជាសត្យបុត្តទាំងនេះគ្មានសេចក្តីអៀនភាស ជាអ្នក ទ្រស្នីល និយាយកុហាក គួរណាស់តែសមណទាំងនេះ  $\left[ v \left( \hat{n}_{n}^{2} \hat{s}_{n}^{2} \hat{s}_{n}^{2} \hat{s}_{n}^{2} \right) \right]$  មានសេចក្តី ប្រព័ត្តិស្មើជាប្រក្រតី នឹងប្រព័ត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ និយាយទៀងត្រង់ មានស៊ីលនិងមានធម៌ល្អ ទើបនឹងប្តេជា (១៩ជាសមណៈបាន) នៃសមណរបស់លោកទាំងនេះគ្មានទេ ភាវៈនៃធមិដ៏(ប់សើររបស់លោក ពុំង៍នេះគ្មាន**េ** សាមពាគុណរបស់លោក**ពុំ**ង៍នេះវិនាសអស់ហើយ ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់លោកទាំងនេះវិនាសអស់ហើយ សាមញ្ញគុណរបស់ លោកទាំងនេះនឹងមានមកអំពីឯណា [១ហ្មាក្ណារបស់លោកទាំងនេះ

### យាវាជិកកណ្ដោ ខុតិយសិក្ខាបទស្ស ធនិយកិច្ចវត្ថុ

អបកតា ៩មេ សាមញា អបកតា ៩មេ 🤊 ហ្មុញា កជា**ជំខំ ៩**មេ ។ ញេច្តិ កើ ខជ អញ្ញេ មជុស្សេតិ ។ អស្បាស់ សេ ភិត្ត នេះស ឧដ្ឋស្បាន ជដ្ឋាយជានំ ទីយន្តៈនំ<sup>(ទ)</sup> វិទាខេត្តានំ ។ យេ គេ ភិក្សា អព្សិទ្ធា សន្ដ្ឋាលជ្ជិនោកក្ដេចកាស់ក្ខាកាមា នេ ១៩៧ យន្តិ ភ្លៃ ទី ខែខេត្ត គេខុ ស សគ មាល់ ខេត្តលោ កុម្ភការជា្រ រដោ ខារិច្ច អន្ត្រី អន្ត្រី អន្ត្រី រ អ៩ ទោ តេ ភិក្ខុ ភក់ពោ ឃិតមត្ថំ អាពេចេសុំ ។ អ៩ទោ ភភក វាឌម្មី ចូយចេ វាឌម្មី ឧយបោ ក់ក្សង់ ្នែស ្ថិតស ខេត្ត អយស្នំ ខនិយំ កុម្ភ ការបត្តិ បដ្ឋិច្ច សច្ចុំ កាំរ ត្វ ជនិយ ក្រុ សារ្ទ អឌ្ថិ មាខ្លាស់ខ្លុំ ។ សច្ចុំ កក្សខ្លុំ ។ ក្រពេ**ល** ត្សេត្ត កក្សា អនុខុច្ឆាំក់ មេសបព្ទិស អនុនុហេមិ-ត់ អប្បដិច្រំ អស្សាមណត់ អគ្គប្ប៉ិយ អគាណើ**យ់** 

<sup>🍳</sup> យេកុយ្យេន ទិយ្យត្តានន្ត្និ បឋន្តិ ។ 🌬 ឱ. អាទិយ័តិ ។

#### បារាដីពកណ្ដ ស័ក្ខាបទ ទី 🖢 និទានធនិយភិក្ខុ

លោកទាំងនេះ ជ្រុសហើយថាកសាមពាគុណ ញា នឹងមានមកអពីឯណា លោកទាំងនេះ ប្រាសហើយចាក ព្រហ្មភាគុណ សមណៈទាំងនេះហ៊ាំន ចញ្ចោតដល់ស្ដេចផែនដី ចំណង់បើមនុស្សឯទៀតយ៉ាងណាទៅអេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឲ្យមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តរបង្គាប់ ដូចេះហើយ ។ ពុកកក្នុងណាមានសេចក្ដី ភ្នាញ់តិច ជាអ្នកសន្តោស អ្នក អៀនភាស មានសេចក្តីរង្វើស មាន (ជុំជាក្នុងសុក្ខា កិត្តទាំងនោះក ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាបថា ចុះហេតុអ្វីបានជាធនិយកិត្តដ៏មាន អាយុជាកូនសុនត្នាំង ទៅយករបស់ដែលគេមិនបានឲ្យ គឺ ឈើរបស់ស្ដេច  $(\sharp_{v}^{t} \circ \circ)$  ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដឹ មានព្រះភាគ ។ ក្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ [eង់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិត្តសង្ឃ ហើយសួរបំពោះធនិយភិក្ខុដ៍មានអា**យុ**ជាក្នុន ស្នេត្តាង៍ក្នុងវេលា នោះថា ធនិយភិក្ខុ ពុថា អ្នកឯង៍ទានយករបស់ដែលគេ មិនបានឱ្យ គឺឈើរបស់ព្រះរាជា មែនឬ ។ ធនិយេកិក្ខុ គ្លើយថា បពិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសព្វពាពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ [ នង់តំ៖ ដៀលធនិយក់ក្នុថា នៃមោឃបុរស កម្មនេះជាកម្មមិនសមគ*្គ* មិន ត្រវទំនង មិនត្រូវបែបផែន មិនមែនជាបេសសមណ: មិនគហ្គី មិនគួរ

#### រិនយប់ដីកេ ទហវិកង្គោ

គេជុំ ស ស្គ ខ្ញុំ ទោលស្ទុំស វញ្ជោ ខារិច្ច អនិជ្ជំ អានិយិស្ទាស់ នេះតំ ទោឃពុះស អព្យ-សញ្ជាន់ ។ ជមានាលា ឧមស្ពាធុំ ។ គឺ បោះស្រាស្រ ಕಾರ್ಣ ಕ್ರಮ್ ಕ್ರ ខែឧ សមយេជ អញាស្លារ ពុរាណវ៉េសារ៉ា គេហា-មត្តោ ភិក្ខុស បព្ធជិតោ ភក់តោ អវិធ្វា និស៌ឆ្នោ មោត៌ ។ អ៩ ទោ កក្ស តំ ក់ក្តុំ ឯតឧប្រេច ក់តុ គោន ឧុទោ ភិក្ខុ រាជា មាក់កោ សេធ៌យោ ព័ម្ពី-សារោ ទៅ កម្មេត្ត មានតិ វា តន្ទិតិ វា មគ្នាជេត៌ វាតិ ។ ទា នេឧ វា ភភវ ទា ភាព ខា ជ វ អតិក្រោះ ទា ខេត្ត វេទ្ធ ១ ខេត្ត សម្រេច ភ្នាក់ ស ರೆ ಪ್ರಕಾರ್ಚವಾ ಕಾರ್ಣಿಗಳ ಕಿರ್ಮಾಣಗಳು ಕಾರ್ಯ ក្សង្គំ ជនិយំ កុម្ភការពុត្ត អនេកាមវិហាយនេវិកាហិត្វា

#### វិនយបឹជក មហាវិភង្គ

ធ្វើទេស្រែ នៃមោឃបុរស ហេតុអ្វីក៏បានជាអ្នកឯងទៅយករបស់ដែលគេ មិនឲ្យនឲ្យ គឺ ឈើរបស់ព្រះរាជា (ដូច្នោះ) នៃមោឃបុរស អំពើនេះមិន មែននាំឲ្យកើតសេចក្តីដែះថ្វាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជែះថ្វា នឹង មិនមែននាំឲ្យវឹងវិតតែជែ៖ ហ្វុរជៈស់ជនទាំងទ្វាយដែលជែះថ្វាស្រាប់នោះ e នៃមោឃបុរស អំពើនេះ√ហុកដដានាំបណ្តាលមនុស្សពួកខ្វះ ដែល មិនទាន់ដែះថ្ងាឲ្យភាគភានមានសេចក្តីដែះថ្នា នឹងនាំបណ្តាលមនុស្សពួក ទុះដែល ដែះថ្វាហើយ ឲ្យជាត់ដែះថ្វាទៅវិញ ។ សម័យនោះ មហាមាត្យមាក់ ពីដើមគ្នាប់ធ្វើជាបៅកែមហស់ បានបួសក្នុងសំណាក់ ពុកកិត្ត (កិត្តនោះឯង) បានទៅអង្គ័យជិតព្រះជ័មានព្រះភាគ ។ វេលា វនាះ ព្រះអង្គ៍ ( ន៍មានព្រះបន្ទូលសួរភិក្ខុ នោះថា ម្នាលភិក្ខុ ព្រះបាទ ព័ម្ចិសារមាគធសេនិយាជចាប់ចោរបានហើយ សម្ងាប់ក្ដី ឃុំវាំងក្ដី នៃរទេសក្ដី ដោយរបស់មានដម្ងៃចំនួនប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុនោះ ក្រាបទូលថា បត់ត្រ៏ត្រះជ័មានត្រះភាគ ដោយរបស់មានដម្ងៃចំនួន ១ បាទ ដល់ ១ ភ្ ្ ប្ត្រឹនជាន៍ ១ ភ្ េម ។ សម័យ នោះឯង ក្នុង ក្រិងរាជគិះ គេលយ ជ្រក់ថមាសកជា ១ ជា ទ 🐧 គ្រា នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ **្រឹងតុំ៖**ដៀលធន្ទិយក់ក្នុដ៏មានអាយុជាកូនសុនឆ្នាំង ដោយអនេ<del>កបរិយាយ</del>

# បារាដឹកកណ្ដេ «តិយស័ក្ខាម«ស្ស ២៤មប្បញ្ញត្តិ

ឧត្តរតាយ ។ មេ ។ រ៉ាំហារគ្រស្ស វណ៌ ភាសិត្វា រ<del>ိក្</del>តិន នធនុញ្ជីតំ នធនុលោមគំ ជម្មឺ កមំ កត្តា ភិក្តុ អាមន្តេស ។ បេ ។ ឃុំព្យុ បន ភិក្ខាប ៩៩ សិក្ខាបន់ ឧទ្ទិសេយ្យា៩ **យោ បន** រំ ភិក្តុ អនិ<u>ទ្</u>នំ ដេយ្យសន្តាត់ អាឱយេយ្យ យ**ទា**រូបេ វា ពន្ធេយ្យុំ វា មត្វាដេយ្យុំ វា ចោរោសិ ពាលោសិ តិចៅអ្នក នេយេអន្ទ ឧស្មិត មួយ អន្តថា អន្តថា អន្តលា-មាយោ មយម្បី ទារជំនោ យោធិ មស់វាសោធិ៍ ។ ស្រាំ្ទ ឧសស ង្គំនៃ ស្មឹស្និត ស្ពេង ស្ពេង រ (ರ) ಚಾಣ ಚಾಣಚಾಣ ಚಾಣ್ಣ ಚಾಣ್ಣ (ರ) ត់ត្ត ដេកត្តាលាំ កត្តា ដេកកណ្តាត់ អហេវិទ្វា មារាតុ មាលរ្ខំ មានមុំ ឯងមាលុះ។

## បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បឋមប្បញ្ញត្តិ

เด็น (จริ่งใสธรุงเทงโรกที่สิงเลติตุกิติตุ้ย ๆ เช ๆ เด็น [ ន ន៍ ត្រាស់សរ ស៊េរគុណ នៃការ ប្រាព្ធព្យា យាម រួច ( ន ន៍ សំដែន នូវ ជម្មីតថា ដ៏សមគួរដល់សិក្ខាបទនោះ ឲ្យមានទំនងតាមសិក្ខាបទនោះ ចំពោះកិត្តទាំងឡាយ ទើប ខែង តែស ហៅកិត្តទាំងឡាយមកជួបជុំ ។បេ។ ហេយ ( នេសហភាសភាប ទេ សាលក់ក្ខាស់ និទ្ធាយ អ្នកទាំង ឡាយគប្បី  $\hat{\mathcal{N}}$ ដែងខ្វែងខ្វែងក្ដាបទនេះដូច្នេះ $\sigma$  កិត្តណាមួយកានយក $\left( \mathbf{e} \, \mathbf{g} \right)$ ដែល គេមិនបានឲ្យ ដោយចំណែក នៃចិត្តហួច ស្ដេចទាំង ឡាយចាប់បានចោរ ហើយ ត្រាវសម្ងាប់ក្ដី ឃុំខាំងក្ដី និរទេសក្ដី ដោយ៣ក្យថា អាឯងជា ហេរ ជាមនុស្សតាលវង្វេន ជាមនុស្សល្ច (តោះអនិន្នាទានមានសភាព យ៉ាង៍ណា ភិក្ខុកាលដែលកាន់យក[ខព្យដែលគេមិនបានឲ្យមាន**សភាព** ដ្ឋ ភេឌ្ឌ ភេឌ្ឌ ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្ន ក់វិយានៅរូបរួមគ្នាបាន) ។ សិក្ខាបទ នេះ ទ្រះដ៏មាន ព្រះភាគ (ទង់បាន ប្រាស់ ហេល្ក សង្គ្រាងទៀបយោង៍នេះ **។** 

(៨៤) សម័យនោះ ឧព្វគ្គិយកិត្តទាំងឡាយ នាំគ្នាទោកនៅ កំពង់របស់ជាង ជែលក់ ហើយលួចយកបង្វិចសំពត់របស់ជាង ជែលក មកកាន់អារាមហើយចែកគ្នា រ ភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយយាងនេះថា

#### វិនយបិដីកេ មហាវិភង្គោ

ឧសាជ្ញាទី ដង្គេ មាវ្រោ ឧស្ និសិទ្ធ ខ្លែរ វព្ទិទ្ធ ៤ ៩ខែ ស្កេស មសិខ្ស ឧយ៉ា ឥខាធិ មយៈ ដេកាត្តាលាំ កញ្តា ដេកាកណ្តាំកាំ អម្រាវិទ្យាន ។ ខន្ម អាវុសោ ភភាព សិក្ខាមន់ បញ្ជូន គេមា ខ្លួន មាក្រា ដ្រុង មេលា-រឹត្តាត់ ។ សច្ចុំ អាវុសោ ភកវតា សិក្ខាបនំ បញ្ជន់ តេញ ទេ កាមេ នោ អព្រោធិ៍ ។ ឧឧ ្ អាវ៉ុសោ ಪಣಿ ಪ್ರಮುಖ್ಯ ಕಾಣ್ಣಿಕ ಕಾರ್ಬಿಯ ಕಣ್ಣಿಯ. မ်ာက် អប្បដ៌<sub>រ</sub>ូបំ អស្សាមណៈ អភាព្យ៉យំ អភា-រហ្គេញ ២៩ ស្នា ១៤ ៩៤៩ សង្គ្រោ រដ្ឋមា ងហ្វ៉ាឌ្ញ អណ្ដេរដែ ចេង សាវ្រោ អពីមាស៊ីច វា ប្សានាយ ប្សញ្ញាន់ **វា** ភិយ្យាភាវាយ

#### វិនយចិដក ចហាវិភង្គ

ម្នាលអាវ៉ាសា លោកទាំងឡាយជាអ្នកមានបុណ្យប្រើន ចីវិកេត្តទៀង ដល់លោកច្រើន ។ គព្វគ្គិយកិត្តគ្នេយថា ម្នាលអាវុសោ បុណ្យរបស យេីង មានមកពីណា អម្បាញមិញយេីងទៅឯកពង់របស់ជាង[ដែលក เហ็យเយ็มฤายพูธพุธหัวผู้อนิกต์เบนตาม์ สิงก์ษกเอเดี ๆ กิกู ၏ ရေ က ဖန် ဟာ ယတ် က နာန် က လ က က စေး က ရေး က ចុះហេតុអ្វីបានជាលោកនាំគ្នាទៅល្ងួចបង្គិចសំពត់របស់ជាង ដែលក់មក ។ ឱពុគ្គិយកិត្តធ្វើយតថថា ម្នាលអាវុសោ សិក្ខាថទព្រះ បរមគ្រជាម្ចាស់ (ទន្លែញត្តរួច ហើយក៏ពិតមែន តែថាសិក្ខាបទនោះ (ទន្លឹ បញ្ជាត្ត បញ្ជាត្រក្នុងស្រុក ត្រង់ក្នុងប្រែទ្រង់មិនបញ្ជាត្តទេ ។ ភក្ខុទាំង នោះនិយាយថា អាវុសោ សិក្ខាបទដែលព្រះអង្គ (ទង់បញ្ជាត្តហើយក្នុង សែកនោះក៏ប្រាកដដូចជាក្នុងព្រៃដូច្នោះដែរ មិនមែនឬអ្វី នែអាវុសោ អំពើដែលលោករធ្វីនេះ មិនសមគួរ មិនត្រវទំនង មិនត្រវបែបផែន មិន មែនជារបស់សមណ: មិនគប្បី មិនគួរធ្វើឡើយ នៃអាវុសោទាំងឡាយ ចុះហេតុដូចម្ដេច ក៏បានជាលោកនាំគ្នាទៅលួចបង្វិចសំពត់របស់ជាង[ដ្-លក់មក ម្នាលអាវ៉ុសោ កម្មនេះមិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីដែះថ្នាដល់ជន ទាំងទ្យាយដែលមិនទាន់ជែះថ្វា នឹងមិនមែននាំឲ្យវឹងរិតតែកើតសេចក្ដីជែះ ថ្នាដល់ជនទាំងឡាយដែលមានសេចក្តីដែះថ្នាហើយនោះទេ ម្នាលអាវុសោ

# បារាជិកកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

អុឌ្សាទ្ធ សុវុសោ អព្យុសុខ្ជាន់ ញៅ អព្យុសានាយ ច-សញ្ញាន់ញា ឯកច្ចាន់ អញ្ដត្តាយកតិ ។អ៩ទោ គេ កិក្ខា ជពុក្តិយេ ភិក្ខុ អនេតាមវិយាយេន វិកាហិត្វា ភកវាតា រាឌឧទ្តំ អារោចេសុំ ។ អ៩ទោ ភគវា រាឌស្មី ចំខាខេ ឋនស្មឺ ខការណេ ភិក្ខុសស្នំ សន្និចាតាខេត្ត នព្វក្តិ-យេ ភិក្ខា បដិបុទ្ធិ សច្ចុំ កាំរ តុទេ ភិក្ខាវ ដេ. កាត្តាលេំ កញ្ញាជាកាក្សាក់ អាហាត្តាត់ ។ សថ្ ភេឌវត៌ ។ នៃហេ៍ ពុន្តោ ភេឌវា អនុនុទ្ធាំក មេឃៈ ស្នែ អេជ្ជលោធ្ងំ អេជ្ជជ្រិត អមារិធិហាឃុ ម-ក្សាញ់ អការណ៍យ៍ កេខ ហំ លាម តុទ្លេ មោឃពុរិសា រជនកក្សាំក់ អហរិស្ស៩ ខេត់ មោយពុរិសា មព្យ-ម្សីខ្ងុរ្គមាយ៣៧ ខេត្តមេឃិខយំ វាយសំខ

# ញភាជិតកណ្ឌ សិក្ខាប៖ ទី ៤ អ**នុ**ប្បញ្ញត្តិ

កម្មនេះ (ជាកដដានាំបណ្តាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះដែលមិនទាន់ ជែះថ្វា ឲ្យទាន បានកើតសេចក្តីដែះថ្វា នឹងនាំបណ្តាលមនុស្សពួកខ្លះដែលដែះថ្វាហើយ ឲ្យតែឡប់ជារាយមាយរសាយបាត់សេចក្តីជែះថ្កាទៅវិញ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុ ទាំងឡាយនោះក៏តិះដៀលធព្វត្តិយកិត្ត ដោយអនេកបរិយាយហើយ[កាប ទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះជំមានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរ នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគខ្ទង់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំកិត្តសង្ឃ ហើយសួរចំពោះ ចពុត្តិយកិត្តក្នុងពេលនោះថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ បានព្យា ពួកអក ឯង៍នាំគ្នាទៅកាន់កន្ទែងដែលជាង៍ ជែលក់គេលា ត្រដាងសំពត់ ហើយបាន លួចបង្វិចសពត់របស់ជាង ដែលក់មែនឬ ។ ឧពុគ្គិយកិក្ខុ ធ្វើយថា បពិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព៌តមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ**្រ**ង់តិរដៀល ធពុគ្គិយភិក្ខុថា នៃទោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលពួកអ្នកឯងធ្វើនេះ ជាអំពើមិនសមគួរ មិន ត្រវទំនង មិន ត្រវបែបផែន មិនមែនជារបស់ សមណ មិនគហ្វី មិនគួរធ្វើឡើយ នែមោឃហុសេទាំងឡាយ ចុះ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនាំគ្នាទៅលួចបង្ខិចសំពត់របស់ជាង៍ជែលក់ នែមោឃ-បុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យកើត ដែះថ្កាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ ដែះថ្នានោះទេ ។ បេ ។ នឹងនាំបណ្តាលឲ្យជនពុក១៖ដែលជ្រះថ្វាហើយ

#### វិនយចិតិកេ មហាវិកង្គោ

អញ្ជន្នាយាតិ ។ អដ្រោ ភភក ជព្វក្ដិយេ ភិក្ខុ អនេតាមវិយាយេន វិកាហិត្វា ឧត្តវតាយ ។ មេ ។ វិទិយាទ្រស្ស ស្ត្រាំ ភាសិត្វា ភិក្ខាខំ នធនុខ្លាំនាំ តឧជ្ហោមក់ ១៩ កត្យ ភិក្ខុ អាមជ្ជេស ។ បេ ។ ឃុំញុំ បន ភិក្ខុឋ ៩៩ សិក្ខាបនំ နင္င်က္ကေကါင္း ကေဃ ဥာ မွန္တို မာမာ မွာ မာဏာ ည អឌ្ធទឹ ជេណាស្សីសង្ សឌ្ធលេណា លណ្ឌព អនិញ្ញានា នេ ភាជា នោ នោះ កាលាត្វា មានេយ្យំ ກ ၏ ទេញ ក ខេត្តដេញ ក ខេត្តកេស គាលេស គំនៅហ្គ នេយេមាន ឧទ្ឋាន មួយ អន្តថា អន្តថា អន្តថា មាលោ អយម្ប៉ា ទារាជឺកោ ហោត់ អស់វាសោត៌ ។

## វិនយប៊ជិក មហាវិភង្គ

តែឡប់ជារាយមាយរសាយបាត់សេចក្តីដែះថ្នាទៅវិញ ។ គែរនោះ ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ (ទង់តំ៖ដៀលធព្វគ្គិយកិត្តដោយព្រះពុទ្ធដីភាជាអនេកបរិ-យាយ ហើយ (ខ្ពស់ដែន ខេស នៃការដែល គេពិទ្យកចិញ្ចឹម ។ បេ ។ ខើប[ខង់ត្រាស់សរសើរគុណនៃការ (ចុះរព្ធនូវព្យា យាម រួចហើយ[ខង់ ស់ដៃង៍នូវធម្មភិក្ខា ដ៏សមគួរដល់សិក្ខាបទនោះ ៗ ឲ្យមានទំនង៍តាមសិក្ខា ឋទនោះ ។ ចំពោះកិត្ត ទាំងទ្បាយ ទើប ខ្ទង់ ត្រាស់ ហៅកិត្ត ទាំងឡាយមក ជួបជុំ ។ បេ ។ ហើយ ខែងបញ្ហាត្តសិក្ខាបទថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អកទាំង ទ្បាយគប្បីសំដែង ឡើងនូវសិក្ខាបទ នេះ ថា ភិក្ខុណាមួយកាន់យក e្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ដោយចំណែកនៃចិត្តលួច អំពីស្រកក្ដី [ព្រឹក្ដ ស្ដេចទាំងឡាយ០១ចំពុនចោរហើយត្រៃវស់ម្ចាប់ក្ដី ឃុំទាំងក្ដី និវទេសក្ដី ដោយពាក្យថា ឯងជាលោវ ជាមនុស្សពាលវិធ្វេង ជាមនុស្សលួច ព្រោះអទិន្នាទានមានសភាពយ៉ាង៍ណា ភិត្តកាលដែលកាន់យក[ទព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ មានសភាពយ៉ាង៍នោះ ភិក្ខុនេះក្ដី ក៏ត្រវិអាបត្ដិ ជា្ពាជិករកសំពសត្មាន (គឺឥតមានកិរិយានៅរួបរួមគ្នាជាន) ។

# បារាជិកកណ្ដេ ។តិយសិក្ខាប។ស្មូ អនុប្បញ្ញត្តិយា សិក្ខាប។វិកង្គោ

(៨៥) យោ ខភាតិ យោ យាធិសោ ។ ខេ ។ រាមោ វុទ្ធិ លោ ខភាតិ ។ ភិក្ខុ ទិ ។ ខេ ។ អយ់ ឥមស្ទឹ អគ្គេ អធិប្បើតោ ភិក្ខុតិ ។ តាមោ សម ညကက္ခြဲကောင် ကမော ဒွိကုန်းကြောင်း ကမော စိုကု-ដំគោច តាមោ ចតុត្ដៅតោច តាមោ សមនុស្សាច តាមោ អមនុស្សោច តាមោ បរិក្ខាត្តោច តាមោ អប-វៃគ្គាំត្លេច តាមោ តោធ៌សាធិធិវិដ្ឋោច តាមោ យោច សត្តោ អន់ក្រេចតុម្មាសជ៌ាដ្ឋា សោច វុច្ចន៍ តាមោ ។ សាទិតលាល សាគ ត្រុំនឹស្សី សាគសារី មុខ័ត្រហ ឋិតស្ប មជ្ឈិមស្ប ពុរសស្ប លេខ្លួចា តោ<sup>()</sup> អប-ក់ត្តិត្តស្ប តាមស្ប ឃរូបខាយ ឋិតុស្ប មជ្ឈឹមស្ប ជុំសេស្ប លេឡូខាតោ ។ អញ្ជាំ ខាម ឋយេត្វា តា• មញ្ តាមូបចារញ្ អាសេសំ អរញ្ញំ លាម ។ អធិន្នំ សាម ឃុំ អនុច្នំ អនុស្បដ្ដំ អចចេត្ត ក្តៅតំ គោចំតំ

លេណ្ឌូលតោតិថិ ជាហេ ។

# បារាជិតកណ្ដ សិក្ខាបទទី 🌡 អនុប្បញ្ញត្តិ ចំណែកសិក្ខាបទ

(៤៤) ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ សេចក្តីថា ឯណា ប្រាកដដូច ជាឯណា ។បេ។ ភិក្ខុនេះ តថាគតហៅថា ណាមួយ។ ត្រង់តាក្យ ថា ភិក្ខុ ។ បេ។ សេចភ្នំថា ភិក្ខុនេះតថាគតអធិប្បយក្នុងសេចភូនេះ ។ ដែលឈ្មោះថា ស្រក(នោះ) គឺស្រុកដែលមានទូមមួយក្ដី ស្រុកដែល មានខុមពីរក្តី ( សុកដែលមានខុមបត្តិ ( សុកដែលមានខុមបន្តិ ( សុក ដែលមានមនុស្សក្តី ស្រុកដែលឥតមនុស្សក្តី ស្រុកដែលមានបេងឬកំផែង ត្តី ស្រុកដែលឥតបេងឬកំផែងក្តី ស្រុកដែលគេទើបតាំងនៅថ្មី(មានផ្ទះពីរ បី) ដូចជាគោឈវក្ដី ពុំនោះសោត ប្រទេសណាដែលមានពួកឈ្មួញ បានអាស្រ័យនៅលើសជាន៍ ៤ ខែឡើងទៅ ប្រទេសនោះក៏លោកហៅថា  $[N_{\mathcal{H}} \ ]$  ใน $N_{\mathcal{H}}$  เพาะชาจบทปร $[N_{\mathcal{H}} \ ]$  (เราะ) สังไน $N_{\mathcal{H}}$  ตุ๊ะผุ้นี้เบ $N_{\mathcal{H}}$ មជ្ឈិមបុរសឈរប្រឹបធរណីទ្វារសែកដែលមានរបន៍ឬកំផែង៍ ចោលទៅ (ឬ) ទីដែលគ្នាក់ចុះដុំដីរបស់មជ្ឈិមបុរសឈប្រេបទបហរផ្ទះនៃសែកដែល ត់តរបង៍ឬកំផែង ចោលទៅ ។ ដែលឈ្មោះថា ព្រៃ (នោះ)គឺទីដ៏សេស លើកលែងតែសែកនឹង១០០៧នៃស្រែកចេញ ឈ្មោះថាព្រៃ ។ ដែល ឈ្មោះថា ( ្ទិត្យដែលគេមិនធានឲ្យ (នោះ) គឺបេស់ណាដែលគេមិនទាន់ ឲ្យ មិនទាន់លះបង់ឲ្យ មិនទាន់ជាប់ចិត្តឲ្យ គេក្យេខុក គេគែប់គែងខុក

#### វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

មេហាល់ទំ ប បេរិក្កហ៍ទំ សទំ អធិន្នំ សប ។ ដេយាស្រ្គាំតន្តិ ដេយាច្រៃត្តា អាហាលេច ត្តោ ។

កម្ដេង រួង្គយគេណិ រ សណ្ដា ម្សាលាឧត្ត រួមមោតេណិ រស្សា សណ្ដា (ឧទ) មន្ត្រាលាណិង មន្ទ្រាលា សណ្ដា មុះ-

(៨៧) យដារូខំ នាម ទាន់ វា ទានារេទំ វា អត់ក្រេតា និង ១ មានេយ្យំ វានាំ អាន់យត់ វា អាន់យក់ វាងមាន់ វា អាន់យក់ វាងមាន់ វា អាន់យក់ វាងមាន់ វាងមាន់ វាងមាន់ វាងមាន់ វាងមាន់យក់ វាងមាន់ វាងមានិយានាងមាន វាងមាន់ វាងមានិយាងមាន វាងមាន់ វាងមានា

### វិនយបិដិក មហាវិកង្គ

គេនៅ ប្រកាន់ គេនៅហ្លួងហែង ខ្ញុំព្យានោះឈ្មោះថា ខ្ញុំព្យាផែល គេមិនបានឲ្យ។ ត្រង់បទថា ដោយចំណែកនៃចិត្តលួច សេចក្ដីថា ភិក្ខុ មានចិត្តជាអ្នកលួច គឺថា ភិក្ខុមានចិត្តបម្រង់នឹងលួច ។

(db) ត្រង់បទថា គហ្វីកាន់យក សេចក្តីថា ភិក្គុគហ្វី ចាប់យក គហ្វីនាំទៅ គហ្វីលួបយក គហ្វីឱ្យកំរើកឥវិយាបថ គហ្វីឱ្យ ឃ្វាតចាកទី គហ្វីឈានកន្ងង៍នូវទីដែលកំណត់ ។

(៨៧) ដែលឈ្មោះថា មានសភាពយ៉ាងណា (នោះ) គឺ ខេព្យចំនួន
មួយថា ខ ឬ ខេព្យគួរដល់ថ្ងៃមួយថា ខ ឬថា ក្រៃលែងជាងមួយថា ខេត្តដែ
ទៅ ។ ដែលឈ្មោះថា ស្ដេចទាំងឡាយ (នោះ) គឺ ស្ដេចជាដំលើបបពីទាំងអស់ ស្ដេចជាដំក្នុងប្រទេស ពួកអ្នក ត្រូតមណ្ឌល (ចៅហ្វាយខេត្ត)
ពួកអ្នកបរិភោត ស្រុកជាលំដាប់ (ចៅហ្វាយស្រុក) ពួកអ្នកគាត់ក្ដី ពួក
មហាមាត្យ ពុំនោះសោត ពួកឥស្សជេនណាជាអ្នក ត្រួតត្រាក្នុងការកាប់
សម្ងាច់ ពួកឥស្សជេនទាំងនោះ ឈ្មោះថា ស្ដេច ។ ដែលឈ្មោះថា ចោរ
(នោះ) គឺអ្នកណាដែលកាន់យក ខេត្តដែលម្ចាស់គេមិនថានឲ្យ មានដម្ងៃ
ប្រមាណថមាសក ឬ ចើនជាងថមាសក់ខ្មើងទៅ ដោយចំណែកនៃ
ចិត្តលួច អ្នកនោះឈ្មោះថា ចោវ ។ ត្រង់ពាក្យថា គប្បីសម្ងាប់ក្ដី

បារាជីពពណ្ឌេ ។ពិយសិក្ខាបទស្យូ អនុប្បញ្ញត្តិយា សិក្ខាប។វិកង្គោ ស ទោធ ស ទា ខេន ស គា សា យ ស ប់ ក្ដេច ស អន្ទនណ្ឌាគោខ វា គេដ្ឋាយ វា សាខេយ្យំ ។ មាច់ណ្ដំ មុខ ខ្មែងទិខេខ ម្នា អចិនទិខេច វា សន្តលិតតាច្ចនេះ ។ ឃាត់ឲ្យខេត្ត វា ឧក រពទ្ធខេត ហំ តាមពន្ធខេត ហំ ជិតមត្តខេត 🔨 ពេធ្យៀ សុំសកុត្តិ វា ភាពយៀ ។ បញ្ជាដេយៀ វាត៌ តាមា វា ជំនមា វា ជនបនា វា ជនជនជានេសា ។ ឧឃុនជយ្យំ ។ ខោរេក មា-លោស ចូន្ត្យេសំ ថេនោស័ត៌ ចាំភាសោ ខាសា ។

(៨៨) គមារូបំ ខាម ចាន់ វា ចានារបាំ វា អតិក្រោយនំ វា ។ អានិយមានោតិ អានិយមានោ ហមានោ អាហមោនោ សំយាប់ខំ វិកោបយមានោ ឋានា ចាយហេនា សង្គ្រោំ វីគំនាមយមានោ ។

# បារាជិកកណ្ដ សក្ខាបទទី ៤ អនុប្បញ្ញត្តិ ចំណែកសិក្ខាបទ

សេចក្តីថា គហ្វីសម្ងាប់ដោយដៃក្តី ដោយជើនក្តី ដោយពេតខ្មែរតីក្តី ដោយពេតខ្មែរតីក្តី ដោយជម្បងដែត្តី ដោយកាប់កាត់ក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា គហ្វីចង៍ក្តី ដោយកាប់កាត់ក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា គហ្វីចង៍ក្តី សេចក្តីថា គហ្វីចង៍ដោយចំណង់គឺខ្សែក្តី ដោយចំណង់គឺ ខ្មែរក់ក្តី ដោយបង្ខាំងំខុកក្នុងផ្ទះក្តី ដោយបង្ខាំងខុកក្នុងស្រុកក្តី ដោយបង្ខាំងខុកក្នុង និគមក្តី បុគហ្វីធ្វើខ្លួវការឃុំទាំងដោយបុរស ។ ត្រង់ពាក្យថា គហ្វីចំបរថ បង់ក្តី បុគហ្វីធ្វើខ្លួវការឃុំទាំងដោយបុរស ។ ត្រង់ពាក្យថា គហ្វីចំបរថ បង់ក្តី បុគហ្វីធ្វើខ្លួវការឃុំទាំងដោយបុរស ។ ត្រង់ពាក្យថា គហ្វីចំបរថា និគមក្តី បុគហ្វីធ្វើខ្លួវការឃុំទាំងដោយបុរស ។ ត្រង់ពាក្យថា គហ្វីចំបរថា និគមក្តី បាកស្រីក្តី ពាក្យថា គហ្វីចំបរថា កាក្សិត បាក់ ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី បាក់ស្រឹក្តី ស្រឹក្តី សាក្សដែរស្រែខេច ។

(៨៨) ដែលឈ្មោះថា មានសភាពដូច្នោះ (នោះ) គឺ ៤៣១០ំនួន មួយថា ៤ ថ្មី ឲ្យគ្រូវដល់ដម្លៃមួយថា ៤ ឬថា កែវល់ងជាន៍មួយថា ៤ ៤ឡីង៍ទៅ ។ ត្រឹង់ពាក្យថា កាលកាន់យក សេចក្ដីថា កាល់ខាប់យក កាល់នាំទៅ កាល់លួច កាល់ឲ្យកំរើកដំរិយាបថ កាល់ឲ្យឃ្វាត់ចាក់និ កាល់ឲ្យកន្ទង់ហ្វូស់ទីដែលកំណត់ ។

#### វិនយបិនចេ មហាវិកង្កោ

(៤៤) អយម្បីតំ បុរិមំ ឧទាឧាយ វុត្តតំ ។ 

ហាជំនោះ ហោត់តំ សេយ្យដាចំ នាម បណ្ដូចស

ហាសោ ពន្ធនា បរុត្តែ (១) អកញ្ចោ ហាតែត្តាយ

រំបំមៅ កំត្តា ចាន់ វា ចានាហំ វា អត់ចេកចាន់
វា អនិន្នំ ៤៩យ្យសន្នាត់ អានិយ៌ត្វា អស្សមណោ

ហោត់ អសក្សបុត្តិយោ នេន វុច្ចត់ ចារាជិត្រោ

ហោត់ទំ ។ អស់វាសោត់ សំវាសោ នាម រ៉ាកេ
កម្មំ រ៉ាក្សាខ្មេសោ សមសំគ្នាតា រ៉ាសោ សំវាសោ

នាម សោ នេន សន្ទំ នត្តិ នេន វុច្ចត់ អស់វាសា

សព សោ នេន សន្ទំ នត្តិ នេន វុច្ចត់ អស់វាសា

សព សោត់ ។

(៩០) កុម្មជ្ញំ ៩លេជ្ជំ អាគាាសជ្ជំ បេញសជ្ជំ នុន តាជ្ជំ នាវជ្ជំ យានជ្ជំ ភាវជ្ជំ អាពាមជ្ជំ វិហាវជ្ជំ ខេត្តជ្ជំ វត្តជ្ជំ តាមជ្ជំ អាញជ្ជំ នុនគាំ ឧត្តខោណំ វាជប្បតិ៍

បមុត្តោតិបំ ជាហេ ។

## វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

(៨៧) តែងប់ ខេតា កិត្តនេះដែរ គឺ គោល ប្រៀបធៀបនឹងកិត្ត្ ដែលមានក្នុងសិក្ខាបខមុន ។ តែង គោក្យ ថា ជាជាជិក អធិប្បាយជា សេចក្តី ឧបមាថា ជម្មតា ស៊ឹក ឈើខុំ ដែល ដែរ ចាកខង ហើយ មិនអាច តែខ្យប់ ទៅជាមានពណ៌ ខៀប ខ្លួន ដូចម្ដេចមិញ កិត្ត្តកាន់យក ខេត្យ ដែលគេមិនបានឲ្យចំនួន ១ បាន ឬគួរដល់ដម្ងៃ ១ បាន ឬថា កៃសែនី ជាង ១ បាន ឡើង ទៅ ដោយចំណែក នៃចិត្ត លួច ក៏មិន មែនជាសមណា មិន មែនជា ពូជ ង្បែបស់ ព្រះ ពុទ្ធ ជាសក្សបុត្រ ដូច្នោះដែរ គ្រោះ ហេតុ នោះ បានជាគថាគត ហៅ កិត្ត នោះជាបារជិក ។ ត្រង់បនថា រកសំពសគ្មាន (នោះ) សេចក្ដីថា សង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ១ ខ្លេសជាមួយ គ្នា ការសិក្សា ស្មើត្ត នេះ ឈ្មោះថា សំពសា សំពសា នោះ មិនមាន ជាមួយនឹងកិត្ត ដែលត្រវិបាជិក នោះ ឡើយ ក្រោះ ហេតុ នោះ ជានជា

(៧០) (មាតិការាយឈ្មោះ ខេព្យ) ខេព្យដែលស្ថិតនៅក្នុងដី
ស្ថិតនៅលើគោក ស្ថិតនៅព្ធដ៏អាកាស ស្ថិតនៅលើធ្វើរ ស្ថិត
នៅកង្គឹក ស្ថិតនៅក្នុងខុក ស្ថិតនៅលើយាន ស្ថិតនៅលើការ:
ស្ថិតនៅក្នុងច្បារ ស្ថិតនៅក្នុងវត្ត ស្ថិតនៅក្នុងស្វែ ស្ថិតនៅក្នុង

# បារាដឹកកណ្ដេ «តិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជន័យេ កុម្ពង្គំ

ហារណៈកាំ ឧបនិធិ សុស្ណឃាត់ ចាណោ អបន់ ខ្វិបន់ ចេញនំ ពហុប្បន់ ឧបកោ ឧណ៌កេត្តា សំរិទាវហារោ សុស្ត្រេតាម្នំ និមិត្តតម្បន្តិ ។

(၈) နာရီရီ ဆေရ အလှုံ အမြောင် စီကွဲနှံ (၁၈န်<sup>(၅)</sup> ပင်ပွင့် ၅ ရုရှင္ရံ ရယ္စ္ကံ မေးပါးများနှင့် မေယျင်းရွာ ឧុនិយំ ។ មាំយែសន៌ កុខ្ចាល់។ មិដក់ ។ មាំយែសន៌ កប្ទាវា អាបត្ត ឧុក្គដស្ប ។ ឥត្ត ជានគាំ កាដ់្ឋ វា ល់តំ ។ ជំនុំតំ អប់ត្ត ឧុក្គដស្ប ។ ចំសុំ ១៣តំ ។ រំហ្វេហត់<sup>(e)</sup> ជា ជុន្ទាត់ ជា អាចត្តាំ ផុត្តាដង់ ស្រុក កាត់ អាម-មាន អាពន្លំ ដម្លាជមារី ឯឧសាពេន្យ មាពន្យំ ជីហិជំណៈ ស្បី ។ ហុស លាវុឌ្ធ អាជុំ ស្សាជ្ញុំ អង្គ ស្បារ អាជុំ-ខំ <sup>ប្រាស្</sup>ត្ បញ្ទាស់គាំ វា អភិប្រេចញ្ទាស់គាំ **វា** မေးျငန္းရကါင္း၏ ဃရေသန္ ဃဝန္ဆိုင္ခဲ့မွာ ၎မာၤိရင္မ်ာ-បេត់អាបត្តិដុល្ចូយស្បូ។អត្តលេ ភាជឧកតំវាគារោតិ មុឌ្ឌីវាធំឆ្នាំ អាបត្តិ ទារាជិតាស្បូ។ សុត្តារុឌ្ឍ៍ កណ្ដុំ (๓) ទាមខ្ញុំ  $\hbar$  កា $\infty$ ា្សខ្លួក  $\hbar$   $\hbar$   $\hbar$  កា $\epsilon$ សុខ្លួក  $\hbar$  សានក  $\hbar$ 

<sup>ា</sup> ឥតោ បរ ឱពេបិយមរម្មពេត្តពេសុ គិក្ខាតគ្គិបិ អត្ថិ ។ ៤ ឌ. រ្យូហតិ ម. វា. ព្យូហតិ ។ សា ឥតោ បរ ឱពេបិយបោត្តពេ វាសហ្គោ ទិស្សតិ ។ ៤ ឥតោ បរ ឥត្ថ ប មរម្មបោត្តពេ ឯ កណ្ណសុត្តកំ វាតិ ជាមោ អត្ថិ ។

បារាជិពកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🌭 បទភាជិធីយ ទ្រព្យដែលស្ថិត នៅក្នុងដឹ

របស់ដែលគេកំពុន៍នាំទៅ របស់ដែលគេធ្វើ ទីដែលហូតពន្ធ (គយ)
សត្វមានជីវិត គឺមនុស្ស សត្វគ្មានជើង សត្វជើងពីរ សត្វដើងបួន
សត្វជើងច្រើន អ្នកកំណត់របស់ដើម្បីឲ្យគេលួច អ្នករក្សារបស់ធ្វើខុក
មួយរំពេច កិរិយាលួចយកដោយបប្ចូលគ្នា សង្កេតកម្ម និមិត្តកម្ម ។

 $\{a \in \mathcal{A}_{0}\}$  ដែលឈ្មោះថា  $\{a \in \mathcal{A}_{0}\}$ ត្រាស្ត្រិត នៅក្នុងដ $\{a \in \mathcal{A}_{0}\}$  គឺ $\{a \in \mathcal{A}_{0}\}$ ដែល គេកប់លាក់ទុកក្នុងដី។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តថា អញនឹងលួចនូវ ទេព្យដែល ស្ថិតនៅក្នុងដី ហើយស្វែងកេតាឲ្យបានពីភេកក្ដី ស្វែងកេចបក្ដី កញ្ចេក ដើមទៅតែឯងត្តី ត្រៃមេត្តទុក្កដ ។ កិត្តកាត់នូវឈើ ឬវេល្យដែលកើតក្នុងទី នោះ ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុជីក ឬកកាយ ឬគាស់នូវអាចម៍ដីត្រាវអាបត្តិ ទុក្ស ។ ភិក្ខាប់ពាល់នវឆ្នាំង[តវអាបត្តិទុក្ស **។** ឲ្យកំរើក[តវអា**បត្តិ** ថុល្ងច្ន័យ ។ ឲ្យឃ្វាតចាក់ទី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កិត្តមានរថយ្យចិត្តបញ្ចូល នូវភាជនលេស់ខ្លួនទៅ ហើយថាប់តាល់នូវវត្តមានដំឡៃប្រមាណ៤មាសក ប្រើក្រលែងជាង៩ មាសកឡើងទៅ ត្រាវមាបត្តទុក្កដ ។ ឲ្យកំរើក ត្រូវមាបត្តិ ថ្មល្ច័យ 🕽 ធ្វើខ្ពុំឲ្យឲ្យចូលទៅក្នុងភាជនបេស់ខ្លួក កាត់ជាប់នូវក្លាប់ ដៃក្តី តែកែបត្តិចារាជិក ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់នូវកណ្ដដែល គេដោត ក្រង់ដោយខ្សែ គឺសង្វារក្ដី ខ្សែកក្ដី ខ្សែចង្កើះក្ដី សម្លត់សាដកក្ដី

### វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

ឋេមធំ ។ ៩យុខ្រែត្ថា អាមសត់ អាមស្តិ៍ ឧុក្ខេះសុ ។ ដណ្ដេចតំ អាចត្តិ ដុល្ចុយស្ស ។ កោឌិយំ កមេាត្វា ឧទ្ធារទេ អាចត្តី ដុល្យចូយស្ស ។ ឃុំសន្តោ ដ៏បារត់ អាចត្តិ ရိက်ရိက္က ။ အသိရဘော (ႀကမ္ထာရီရီ) မရို့ခ်ဲ**လ** មោ ខេត្ត អា ខត្ត ទារាជិតា ស្បូ ។ ស ខ្យុំ ។ គេលំ វា មជុំ វ ដោឈាំទំ វ បញ្ទាសគំ វ អតិប្តេចញ្ទាសគាំ ង អង្ឃនៈ ខេត្ត ខេត្ត ស្វាន្ត ខេត្ត ស្វាន្ត មានម្នី តិនាយា ៤ គំនួន ៤ គំនួន ៤ ស្រុខ ៤ ស្រ មហ្សេង ឯ គេរោធ សមត្ថិ ឧុគ្គមក្ស ។ (ನ್ಯ) ರುದ್ಧ್ ಕು ಜಯ್ಮೆ ಕು ಕುತ್ತು ಕು ಸುತ್ತು ಕು ನಿ ៩លឌ្នំ កណ្តំ អហេរិស្សាម៉ីតំ ៩យុទ្រិត្តោ ឧុត៌ឃំ ប្រជាលាទាស្សស្ង ស្រស្ស៊ី ធុឡដេសា ្រ្សាមសទាំ អាចស្ថិន្ទ្រាជ្ញា ជណ្លាចស្ថិត្តិ ដុល្ចូយសា ។ ឋានា ទាឋទំ អាបទ្តិទារាជិកសេ ។

(៩៣) អាតាសដ្ឋ ខាមកឃ្លាំ អាតាសក់តំ ហោតិ មោហ វា កមើញពេវា តំត់ហោ វា វដ្ឋគោ វា សាដក់ វា បឋេធំ វា ហំពោំ វា សុវឈ្លាំ វា ធំជួមាធំ បត់តំ ។

#### វិនយបិងក មហាវិកង្គ

ឈតក្ដី ត្រូវអាបត្ដិទុក្កដ ។ ឲ្យកំរើត ត្រូវអាបត្ដិថ្មល្អច្ជ័យ ។ ចាប់ត្រដ៏ 
ចំបំផុត ហើយលើកឡើង ត្រូវអាបត្ដិថ្មល្អច្ជ័យ ។ កាលបើប៉ះខង្គករួច 
នាំយកចេញ ត្រូវអាបត្ដិថ្មល្អច្ជ័យ ។ ដោយហោចទៅសូម្បីតែឲ្យផុត 
អំពីមាត់ឆ្នាំង បមាណប៉ុនចុងសត់ ត្រូវអាបត្ដិបារាជិក ។ ភិក្ខុមាន 
ថេយ្យចិត្ដផឹកនូវសហ្វិក្ដី ប្រេងក្ដី ទឹកឃុំក្ដី ទឹកអំពៅក្ដី ជារបស់មាន 
ដំឡៃប្រមាណ ៥ មាសភ ប្ដូវកែលែងជាង ៥ មាសភទ្បើងទៅ ដោយ 
ប្រយោគតែមួយ ត្រូវអាបត្ដិបារាជិក ។ ភិក្ខុខិលាយក្ដី ចាក់ចោលក្ដី 
ដុតចោលក្ដី ធ្វើ (នូវវត្ដមានសហ្វិជាដើមនោះ) ឲ្យជារបស់ប្រើបាស់មិន 
កើតក្ដី គ្នងទីនោះឯង ត្រូវអាបត្ដិទុក្ខដ ។

(៧৬) ដែលឈ្មោះថា ច្រព្យស្ថិតនៅលើគោក (នោះ) គឺ

ខេព្យដែលគេដម្កល់ទុកលើទីគោក ។ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្តថា អញនឹងលួច

ខេព្យដែលស្ថិតនៅលើទីគោក ហើយស្វែងកេគ្នាឲ្យបានពីរនាក់ក្ដី ដើរ
ខៅតែឯងក្ដី ត្រីអោបត្តិទុក្កដ ចាប់ពាល់ត្រៃវិអាបត្តិទុក្កដ ឲ្យកំរើក

ត្រីវអាបត្តិចុល្ចច្ច័យ ឲ្យឃ្វាតចាក់ទី ត្រីវអាបត្តិចុក្កាដិត ។

(៩៣) ដែលឈ្មោះថា ខ្ពព្យស្ថិត នោព្ធដ៏អាកាស (នោះ) គឺកណ្ដា ដែលទៅព្ទដ៏អាកាស ទោះសត្វក្សាក់ក្ដី ចហតក្ដី ទទាក្ដី ចាបក្ដី ឬជាសម្ពត់ សាដកក្ដី ឈ្មុតក្ដី ប្រាក់ក្ដី មាសក្ដី ដែលដាច់ធ្លាក់ចុះ ។ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្ត

# យរាជិតកណ្ឌេ ខុតិយសិក្ខាបទស្យុ បទភាជនីយេ វេហាសដ្ឋាទិវិភាគោ

អាតាសដ្ឋ ភណ្ឌំ អៅហាស់ព្រម៉ាត់ ដេយ្យចំគ្នោ ខុត់យំ ក្នុង ខេត្ត ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក នឧត ៩០០៥៦ មាន៖ ឧមនេទា ១ មានមាន មានទី ៩២៩៧ ត ឧឃិនេឌ មានខ្ញុំ ៩ហិជំ• ល្ការ ស្រួស ខាធ្នេះ ស្នាធ្នែករា ។ (46) ಭಾರು ಸ್ಥೆ ಜಾಕ ಇಲ್ಲಿ ಭಾರುಳು ಜಜ್ಞ ಮುತ್ತ ម្នាល់ ប្រមានទើល ប្រសិន្ត លេខមន អន្តមសោ បត្តាសាក្រេច ។ ៤ហាសដ្ឋ ភណ្តុំ អហ-រឹក្សាម៉ឺតិ ខេយ្យចំនោះ ឧត្តិយំ វា បរិយេសតិ កម្តិ វា មានស្នុំ ដេយ្យ ។ មានមាន មានស្នំ ដេយ្យ ។ ឌយ៍ ខេឌ្ឌ មាឧឌ្ឌ ដល់ជំណមារី ឯ ណុខា ខាណូ សេចស្តី ខារជំនាស់ ។

ដេញ ខ្លែខាំ នង្គ្រញុំ ម្នាំ មេសារ្ទ្រង្គំ យោង ។ ឧខសត្តិ មហ្គំ មេសារ្ទ្រង្គំ ដេញ ខ្លែង និង មេ បារាជិកកណ្ដ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ ការចែកទ្រព្យដែលស្ថិតនៅលើធ្វើរជាជើម

ថា អញនឹន្តែលួចនូវកណ្ឌដែលស្ថិតនៅព្វដ៏អាកាស ហើយស្វែងរកគ្នាឲ្យ ឲ្យនជាពីរនាក់ក្តី ដើរទៅតែឯនីក្តី ត្រូវអាបក្តិទុក្កដ ។ ជាចំបន់នូវដំណើរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិ ថ្នាប់ខ្លួយ ។ ឲ្យឃ្វាតចាក់ទី ត្រូវអាបត្តិច្បាក់ជិក ។

(៩៤) ដែលឈ្មោះថា ខេញស្ថិតនៅលើធ្វើរ (នោះ) គឺភណ្ឌា ដែលដម្កល់នៅលើធ្វើរ (អធិប្បាយថា) ខេញដែលគេដម្កល់ខុកលើគ្រែក្ដី លើតាំងក្ដី ឬខេញដែលគេជាក់លើឈើស្បៀងសម្រាប់ពាក់ចីវរក្ដី លើ ខ្សែសម្រាប់ពាក់ចីវរក្ដី លើចម៉ឹងជញ្ជាំងក្ដី លើដៃកែវក្ដី ដែលគេ ព្យួរខុកៈលីដើមឈើក្ដី ដោយហោចទៅខេញដែលគេដម្កល់ខុកលើដើង បា្ន្រិតតំដោយ ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តថា អញ្ជនឹងលួចយកកណ្ឌដែលស្ថិត នៅលើធ្វើរ ហើយស្វែងកេដ្ឋាទ្ធិច្រានដាពីរនាក់ក្ដី ដើរទៅតែឯងក្ដី នៅមហេតុខ្លុកដ ។ ចាប់ពាល់ ត្រាវអាបត្តិខុក្កដ ។ ច្បាប់ពេល់ ត្រាវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ ត្រាវអាបត្តិខុក្កដ ។ ទ្រិតរើក ត្រូវ អាបត្តិចុំល្អច័យ ។ ឲ្យឃាត់ចាក់ទី ត្រាវអាបត្តិចុំក្ដដ ។ ច្បាប់ពេល់ ត្រាវអាបត្តិខុក្កដ ។ ទ្រិតរើក ត្រូវ អាបត្តិចុំល្អច័យ ។ ឲ្យឃ្វាត់ចាក់ទី ត្រាវអាបត្តិចុំក្ដដ ។ ទ្រិតរើក ត្រូវ

(៩៩) ដែលឈ្មោះថា ៤៣ស្រិតនៅក្នុងទឹក (នោះ) គឺកណ្ឌូ ដែល គេដម្កល់ទុកក្នុងទឹក ។ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្តថា អញនឹងល្អចកណ្ឌូដែល ស្ថិតនៅក្នុងទឹក ហើយស្វែងរកគ្នាឲ្យបានជាពីនោក់ក្ដី ដើរទៅតែឯងក្ដី

#### វិនយប់ដកេ មហាវិកៈង្គា

### ន្តែករិយាម កង្គប៉ូយនរ្តិ

តែវមាបត្តិទុក្កដ ។ មុជចុះក្ដី ដើបទ្បើងក្ដី ត្រូវមាបត្តិទុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ ត្រូវមាបត្តិទុក្កដ ។ ឲ្យកំរើក ត្រូវមាបត្តិថ្មលូចូយ ។ ធ្វើឲ្យឃ្លាតថាក់ទី ត្រូវមាបត្តិច្បាប់ពាល់ផ្កាន់ច្បាល់ក្ដី ផ្កាឈូក ក្ដី តែមោឃកក្ដី ត្រីក្ដី អណ្ដើកក្ដី ដែលកើត កង្កឹតនោះ មានដំខ្សែ៥មាសកក្ដី លើសពី៥មាសកក្ដី ត្រូវមាបត្តិច្បាប់ពី ប្រាស់កក្ដី តែអោបត្តិច្បាប់ពី ប្រាស់កក្ដី តែអោបត្តិច្បាប់ពី ប្រាស់កក្ដី ដែលកើត ក្ដីទឹកនោះ មានដំខ្សែ៥មាសកក្ដី លើសពី៥មាសកក្ដី ត្រូវមាបត្តិច្បាប់ពី ១ ត្រូវបស់នោះឲ្យកំរើក ត្រូវមាបត្តិច្បាប់ច្បាយ ។ ធ្វើរបស់នោះឲ្យកំរើក ត្រូវមាបត្តិច្បាប់ច្បាយ ។ ធ្វើរបស់នោះ ឲ្យឃ្វាតថាក់ទី ត្រូវអាបត្តិច្បាប់ពី ។

(៩៦) គេធ្ងង (នូវទីមានទឹកមានស្តឹងនឹងទន្ទេជាដើម)
ដោយរបស់អ្វី របស់នោះឈ្មោះថាទូក<sup>(១)</sup> ។ ទ្រព្យដែលគេជាក់
ទុកនៅក្នុងទុក ឬលើទុក ឈ្មោះថាទិព្យស្ថិតនៅក្នុងទុក ។ កិត្តមាន
បេយ្យចិត្តគិតថា អញនឹងលួចយកខេព្យដែលស្ថិតនៅក្នុងទុក ហើយ
ស្វែងរកគ្នាឲ្យបានជាគំរប់ពីរនាក់ក្តី ដើរទៅម្នាក់ឯងក្តី ត្រៅអាបត្តិ
ទុក្ខដ ចាប់ពាល់ (ខេព្យនោះ) ត្រាអាបត្តិទុក្ខដ ។ (ធ្វើខេព្យ
នោះ) ឲ្យកំរើក ត្រាអាបត្តិចុល្ចជ័យ ។ (ធ្វើខេព្យនោះ) ឲ្យឃ្វាតិ
ចាកទី ត្រាអាបត្តិចុលជិត ។ កិត្តមានបើយ្យចិត្តគិតថា អញនឹងលួច
យកទុក ហើយស្វែងរកគ្នាឲ្យបានដាគំរប់ពីវនាគតិ ដើរទៅម្នាក់ឯងក្តី

<sup>្</sup>ត ក្នុងអង្គកថា ថា ស្លាកសម្រាប់ដ្រាលកក្ដី បាប់ឫស្សីក្ដី ក្បូនក្ដី ឲ្យឈ្មោះថា សវា ដែល ្រែយ ទូក ក្នុងទីសេះ ។

## បារាជិតកណ្ដេ ទុត័យស័ក្ខាបទស្ស បទរាជន័យេ យានដ្ឋំ

មេខេស្តិតនិត្តិ ភេស្តិតេស្ មានស្លិ ខាបច្ចុម្មា ។ មានស្លិ ៩២៩៩៧ ១ មាន់ចូ មោនស្លិ ម៉ូហិជំ មានស្លិ ៩២៩៩៧ ១ មាន់ចូ មោនស្លិ ម៉ូហិជំ មានស្លិ ៩២៩៩៧ ១ មាន់ចូ មោនស្លិ ម៉ូហិជំ មានស្លិ ៩២៩៩៧ ១ មាន់ចូ មានស្លិ ខ្មែមមា មានស្លិ ៩២៩៩៧ ១ មានមន្ត្ មានស្លិ ខ្មែមមា មានស្លិ ៩២៩៩៧ ១ មានមន្ត មានស្លិ ខាបច្ចុម្មា ។

(៩៧) យាន់ នាម វយ្លំ ស្រ សភាដំ សន្ទុមាន់ភា ។ យានដំ នាម ភណ្លំ យានេ និក្ខុំតំ មោត់ ។ យានដំ ភណ្លំ អមារិស្បាទីតំ ដេយ្យចិត្តោ នុត់យំ វា ចាំយេសត់ ភព្លំ វា អាចត្តិ នុក្កាដស្ប ។ អាមសត់ អាចត្តិ នុក្កាដស្ប ។ ដន្ទាចេត់ អាចត្តិ ដុល្ចយស្ប ។ ហានា ចាប់តំ អាចត្តិ ទារាជិតស្ប ។ យាន់ អមារិស្បាទីតំ ដេយ្យចិត្តោ នុត់យំ វា ចាំ-យេសត់ ភព្ល់ វា អាចត្តិ នុក្កាដស្ប ។ អាមសត់ អាចតិ នុក្កាដស្ប ។ ដន្ទាចេត់ អាចតិ ដុល្ចយស្ប ហានា ចាប់តំ អាចតិ ទារាជិតស្ប ។

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទរាជនីយ ទ្រព្យដែលស្ថិតនៅលើយាន

នៃវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ (ទុកនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ធ្វើទូកនោះ
ឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិថុល្ងច្ច័យ ។ ស្រាយចំណង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។
ស្រាយចំណង រួចហើយចាប់ត្រូវ (ទុក) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (ធ្វើទូក)
ឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិថុល្ងច្ច័យ ។ (ធ្វើទូក) ឲ្យអណ្តែតច្រាសទឹកក្តី
បណ្តោយទឹកក្តី ខទឹងទឹកក្តី ដោយហោចទៅ សូម្បីធ្វើឲ្យឃ្វាតចាក់ទី
ប៉ុនបមៀតសត់ ត្រូវអាបត្តិចុរាជិត ។

### វិនយប៌ឱពា មហាវិកង្គោ

(៩៤) ភាព នាម សំសភាព ១ភូភាព គេនំ.

ភាព ដុលម្ពាភា ។ សំសេ ភាព ខេយ្យខំត្លោ អាមៈ
សតិ អាចត្តិ ឧក្កាដស្ប ។ ដូល្លាចតិ អាចត្តិ ឧុស្សចូល
យស្ប ។ ១ភ្នំ ដូលេចតិ អាចត្តិ ទារជិតស្ប ។ ១៤ភូ

ភាព ខេយ្យខំត្តោ អាមសតិ អាចត្តិ ឧុក្កាដស្ប ។ ឧស្លា
ចេតិ អាចត្តិ ជុល្បចូលស្ប ។ គេនឹ ដូលេចតិ អាចត្តិ
ទារាជិតាស្ប ។ គេនិយា ភាព ខេយ្យខំត្តោ អាមសតិ

ភាពនិត្ត ឧស្ប ។ ដូលូចេតិ អាចត្តិ ខុលូចូលស្ប ។

បង្កោះ ឧស្សាតិ អាចត្តិ ទារាជិតាស្ប ។ ១៤ត្តា
ខេយ្យខំត្តោ ភូមិយំ ឧក្ខាចតិ អាចត្តិ ទារាជិតាស្ប ។

ខេយ្យខំត្តោ ភូមិយំ ឧក្ខាចតិ អាចត្តិ ទារាជិតាស្ប ។

ខេយ្យខំត្តោ ភូមិយ៍ ឧក្ខាចតិ អាចត្តិ ទារាជិតាស្ប ។

អុស្សេរិត្ស ពេលនៃ្រី នេះ ល្ខ នេះ ប្រ ស្ពេលមនុ មនុះ ខេសនុំ មេខមនុំ ពេលមនុំ ភេសនុំ មេសនុំ មេសនុំ ស្តេរិត្ត ខេសនុំ មេខាមនុំ ពេលមនុំ ភេសសំ

#### វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

(៩៩) ស្ងួនដ្កាឈើ ស្ងួនផ្លែឈើ ឈ្មោះថាអារាម (ស្ងួនច្បារ)

ខ្មែញដែលបុគ្គលដកល់ខុកកុងស្ងួនច្បារមាន ៤ កន្លែង គឺកុងដី ១ លើ គោក ១ ឯអាកាស ១ លើធ្នើវ ១ ឈ្មោះថា ខ្មែញស្ថិតនៅក្នុង ស្ងួនច្បារ ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តគិតថា អញនឹងលួចខ្មែញនៅ កុងសួនច្បារ ហើយស្វែងរកគ្នាឲ្យឲ្យនជាគំរប់ពីនោកក្ដី ទៅម្នាក់ឯងក្ដី

# បារាជិតកណ្ដេ ។តិយសិក្ខាច។ស្ស ប។ភាជនីយេ វិហារដ្ឋំ

ក្ខុនិក អបត្ត ឧុក្គដស្ប ។ អមសន្ន អបត្ត ឧក្ភ. ៩៩១ ៩៩៣ ខេត្ត អាចទិ ៩៧១ ខេត្ត ។ ឋាខា ចាប់ទិ រាសេទ្តិ ទារជ័យទៅរឹង សង្គ ទានយុ គំ ទំ ង បញ្ជុំ ក្រុច្ឆូក្រុ ដល់ ក្រុញាសេសគាំ ក្រុង ព្រោមញ្ចុ មាស់តាំ វា អក្សាឧតាំ ៩យុទ្ធ ភា អាមសតិ អា-ត្ស ៥មួនមារី a ឧឃិតេឌ មាត្**ឌី** ៩ហិតិ៣មារី a ឋានា ចាប់តំ អាចតុំ ទារាជិតាស្ស ។ អារាម អតិ-យុញ្ញត់ អាចត្ត ឧុក្គាដស្ប ។ សាមិកាស្ប ម៉ែត ដសិរខេឌ្ឌ មានទំ ដល់ជំណមា ។ មានម្រោ ច មេលំ ភាស្បត្តិត ដុំ និក្ខាបត់ អាបត្តិ ខារាជិកស្ប ។ ជម្មុំ ខពស្តា សាមិកាំ មរាជេត់ អាបត្តិ ទារជិកាស្បូ ។ ឌតុំ ឧយ៉េ ឧឧឌ្ឌ មាជឌ្ញុំ ៩ហិខិណមារិ ត

(೧೦೦) ប៉ៃហម្លេំ សម កណ្ដាំ ប៉ៃហម ខត្តទាំ ឋា (ឧទាំ ជំភ្នំតំ មោភិ កុម្មជ្ជំ ៩៧ជ្ជំ ភាគារស់ដ្ឋំ ឋេហាស់ដ្ឋំ ។

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ បទរាជនីយ និយាយអំពីទ្រព្យដែលស្ថិតនៅក្នុងវត្ត

តែវអាបត្តិខក្ខុដ ។ ចាប់ពាល់ខ្ញុំព្យួនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្ខដ ។ ធ្វើខ្ញុំ នោះឲ្យកំរេក ត្រវមាបត្តិថុល្ចច្ច័យ ។ ធ្វើ[ខព្យនោះឲ្យឃ្វាតចាក់ទី ត្រវ អាបត្តិបារជិត ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់បុសឈើក្ដី សម្បកឈើ ក្នុំ ស្លឹក ឃើត ផ្ទះឈើត ផ្ទៃឈើត ដែលដុះកង្គីសុនច្បារនោះ មានដម្ងៃប្រមាណ៥មាសតក្ដី លើសពី៥មាសកទៅក្ដី ត្រវអាបត្ដិ ខ្លួកដ ។ ធ្វើរបស់នោះឲ្យកំរើក ត្រាវអាបត្តថ្មលួយ ។ ធ្វើរបស់នោះ ឲ្យឃ្វាតខាត់ទី ត្រាមេត្តបុរាជាតិ ។ ភិត្តបោទ(ប្តីកាន់យកសួនច្បារ តែវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ ធ្វើឲ្យម្ចាស់សួនច្បារសង្ស័យ តែវិអាបត្តិទុល្យច្ច័យ ។ បើម្ចាស់ស្កូនច្បារដាក់ដុរៈថា សូនច្បារមុ១ជានឹងមិនបានមកអញវិញ ទេ  $\hat{\sigma}_{\hat{\sigma}_{i}}^{\hat{\sigma}_{i}}$  គ្រឹង្ហាល្ខិត្ត គ្រឹង្ហាល្ខិត្តិ គ្នា គ្គិត្តិ គ្នា គ្រឹង្ហាល្ខិត្តិ គ្នា គ្រឹង្ហាល្ខិត្តិ គ្នា គ្រឹង្ហាលខ្លាំង គ្រឹង្សាស្តី គ្រឹង្សាសខ្លាំង គ្រឹង ដែលជំនុំជំរះក្នុងជំនុំសង្ឃ ឬក្នុងរាជ ត្រកូល ហើយសុភពក្រអ្នកវិនិច្ច័យឲ្យ យកសាត្យីកោង ធ្វើមា្នសស្ទន្ទារឲ្យចាញ់) (ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុ ធ្វើការនៃច្ច័យថាញ់ម្ចាស់បេស់ (គឺ បើពួកអ្នកវិនិច្ច័យកាត់សេចក្តីនោះតាម ធម៌វិន័យជាសត្តសាសនា ហើយត្រឡប់១ាញ់លើខ្លួនឯងវិញ) ត្រូវអាបត្តិ ជុំហ្វំខ្លុំយ រ

(១០០) [ខ្ញាដែលបុគ្គលដំកល់ខុកក្ងវិហារ (វត្ត) មាន៤ កង្កែង គឺ ក្នុងដី១ លើគោក១ ឯអាកាស**្** លើឆ្នើរ១ ឈ្មោះថា

### វិនយចំដំពេ មហាវិកង្គោ

រុំហារខ្លំ កណ្តាំ អាមារិស្បាធ័តិ ខេយ្យចំត្តោ ខុតំយំ វា បាំយេសតិ កច្ចនិ វា អាបត្តិ ខុត្តាឧស្ប ។ អាមសតិ អាបត្តិ ខុត្តាឧស្ប ។ ឧស្លាបេតិ អាបត្តិ បុល្ចចូ យស្ប ។ ឋានា ចាប់តិ អាបត្តិ ថារាជិតស្ប ។ វិហារំ អក់យុញ្ជូតិ អាបត្តិ ខុត្តាឧស្ប ។ សាមិតាស្ប វិបារំ ខិប្បាធេតិ អាបត្តិ ខុត្តិបតិ អាបត្តិ ចារាជិតស្ប ។ ឧញ្ញុំ បាំស្បាធ័តិ ជាំ ជិត្តិបតិ អាបត្តិ ចារាជិតស្ប ។ ឧញ្ញុំ បេណ្ណ សាមិតាំ បរាជេតិ អាបត្តិ ចារាជិតស្ប ។ បញ្ជុំ បញ្ជា សាមិតាំ បរាជេតិ អាបត្តិ ចារាជិតស្ប ។ បញ្ជុំ បញ្ជា បរជតិ អាបត្តិ បុល្ចយស្ប ។

(១០០) ខេត្តំ នាម យត្ត បុត្វណ្ណំ វា អប្រណ្ណំ វា ជាយត៌ ។ ខេត្តដ្ឋំ នាម ភណ្ឌំ ខេត្តេ បត្វបំ ឋានេហំ ជំត្តិត្តំ ហោត៌ កុម្មដ្ឋំ ៩លដ្ឋំ អាកា-សដ្ឋំ ឋេហាសដ្ឋំ ។ ខេត្តដ្ឋំ ភណ្ឌំ អឋហ៌ស្បាម៉ឺតំ ដេយ្យបំត្តោ ខុនិយំ ន បរិយេសត៌ កព្នំ វា

### ន្តែលមិត្ត មហវិបានវិ

[eព្យនៅក្នុងវត្ត។ កក្នុមានថេយ្យចិត្តគិតថា អញនឹងលួច[eព្យដែលថិត នៅក្នុងវត្ត ហើយស្វែងកេត្តាឲ្យបានជាគំរបពីនោកក្តី ដើរទៅម្នាក់ឯង៍ក្ត ត្រូវអាបត្តិខ្វុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ ខ្ញុំព្យុះនោះ ត្រូវអាបត្តិខ្វុក្កដ ។ ធ្វើខ្ញុំ នោះឲ្យកំពើក ត្រាវអាបត្តិថ្មខ្លួយ េធ្វើទ្រព្យនោះឲ្យឃ្វាតថាកុទ ត្រាវអា• បត្តិយុរាជិក ។ ភិក្ខុ ចោទ ប្រកានយកវត្ត ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ធ្វើម្ចាស់វត្ត ឲ្យកើតសង្ស័យ (តវអាបត្តប៉ុល្ចច្យ ។ បើម្ចាស់វត្តជាក់ធរ:ថា វត្តមុខជាមិន ជានមកអញវិញ ទេ កិត្ត្ ត្រវអាបត្តិជារាជិក ។ ភិក្ខុធ្វើការវិនិច្ច័យឲ្យម្ចាស់ របស់ចាញ់ (គឺកាលដែលជំនុំជំរះក្នុង៍ជំនុំសង្ឃ ប្តូរជែក្លែ កិត្ត្ត្ ដល់ពួកអ្នកវិនិច្ច័យឲ្យកាត់សេចក្តីដោយមិនយុត្តិធម៌) តែវអា**បត្តិចា្តាជិត ។** កិត្តធ្វើការវិនិច្ចយ័ញញ់មា្គសរបស់វិញ (គឺពួកអកវិនិច្ចយកាត់ក្ដីដោយ យុត្តធម៌ថា ឲ្យកិត្តចាញ់វិញ) ត្រវអាបត្តថ្មល្ច័យ ។ (១០១) ស្រាំទាំងឡាយ៧យ៉ាង មានស្រាវសាលីជាដើមក្នុ ផ្ទៃ ឈើទាំងឡាយ មានសណ្តែករាជមាសជា ដើមក្តី ដុះក្នុងទីណា ទី នោះ  $\omega$ េះថា ខេត្ត (រែ $\omega$ ) ។ ខ្ពព្ធដែលបុគ្គលដំកល់ខុកក្នុង $\omega$ ែមាន  $\omega$ កន្ទែង គឺក្នុងដី១ លើគោក១ ឯអាកាស១ លើធ្នើរ១ ឈ្មោះថា [៖ព្យនៅក្នុងស្រែ ។ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្តគិតថា អញនឹងល្អច[៖ព្យនៅក្នុង ស្រែងច្រះ ហើយស្វែងកេគ្មាឲ្យចានជាគំបេពីនោកក្ដី ដើរទៅម្នាក់ឯងក្ដី

# បារាជិកកណ្ដេ «តិយស់ក្ខាប«ស្សូ ប«ភាជនីយេ «េត្តដ្ឋំ

អាចគ្នា ឧក្សស្ស ។ អាមសត្ថា អាចគ្នា ឧក្សស្ស ។ ឌ្យា ខេឌ្គ អាចឌ្គី ឌុំហិ្ទិ៣មារិ ៤ ស្រ ខាធុខ្មុំ អាចឆ្គី ខារជិតាសា ្រ តត្ត ជាគេក់ បុព្វណ៍ វា អមរណ៍ វា បញ្ទាស់តំ វា អត់ក្រេចញ្ទាស់តំ វា អក្សួនតំ ដេលាខ្មែរ អាតមាន អាពន្ធ ឧយៈក្រារ ។ ឧសាធេន្ អាពឌ្ញ ជុំហ្វំជំពាការី ឯ សុខា ខាធុន្ត អាពឌ្ញ ខារ-ជំភាសា ្រ ខេត្ត អភិយុញ្ចិ អបត្ថិ ឧុភាដស្បូ ។ មាត្យមារី រួនខ្ញុំ ៨៧ខែឌុ មាជឌុំ ៩ហិជិញមាំ ឯ សាម៌កោ ន មយ្ជ ភាស្បត្តិត ពុំ ធិត្តិបត្តិ អាបត្តិ ទារាជិតសុរ្ ។ ជម្មុំ ខរណ្ដេ សាមិតាំ ២១៧៨ន៍ អាបត្ដិ ស្សេច្នូង ស្រួច ស្រឹច ស្រួច ស្រួច ស្រួច ស្រួច ស្រួច ស្រឹច ស្រឹច ស្រឹច ស្រឹច ស្រឹច ស្រឹច ស្រួច ស្រឹច ស្រឹង ស្ យសារ ។ ១៤ ។ ។ ដើ ម ខេ ម ខេ ម សស្ថាមត់ អាចតុំ ឧុក្គដស្បូ។ ឯគាំ ២យោគំ អណៈ ឧ មេ មានខ្ញុំ ជុំហ្វំជំពាសារី ឯ ឧម្មាំ ឧកោរ មានខេ អាចត្តិ ទារាជិតាសុ ្រា

បារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ និយាយអំពីទ្រព្យដែលឋិតនៅក្នុងស្រែ

តែវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចាប់ពាល់ទ្រិព្យនោះ ត្រិវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ធ្វើទ្រិព្យ នោះឲ្យកំរើក ត្រីវអាបត្តិថុល្មច្ច័យ ។ ធ្វើ ទិព្យនោះឲ្យឃ្វាត់ចាក់ទី ត្រីវ អាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុមាន ៤៤ យ្យចិត្ត ចាប់ពាល់ ស្រវទាំងឡាយ មាន ស្រែសលីជាដើមក្តី ផ្ទៃឈើទាំងឡាយ មានសណ្តែករាជមាសជាដើម ត្ត ដែលដុះក្នុងស្រែនោះ មានដម្ងៃប្រមាណ ៥ មាសកក្តិ លើសពី ៥ មាសកទៅក្តី ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ធ្វើរបស់នោះឲ្យកំរើក ត្រាវអាបត្តិ ថ្មល្អ ។ ធ្វើរបស់នោះឲ្យឃ្វាតចាក់ទី ត្រវមាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខ ចោទប្រកាន់យក់ស្រែ ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ធ្វើឲ្យម្ចាស់ស្រែកេត្តសង្ស័យ តែវអាបត្តិថ្មល្អ ប្តី ប្រើម្ចាស់ស្រែដាក់ធ្នះថា ស្រែមុខជានឹងមិនឲ្យន មកអញវិញ ទេ ដូច្នេះ ភិក្ខុត្រាអបត្តិហុរាជិក ។ ភិក្ខុធ្វើការវិនិច្ច័យ ឲ្យម្ចាស់របស់ចាញ់ (គឺកាលដែលជំនុំជំរះក្នុងជំនុំសង្ឃ ឬក្នុងរាជ(តិកូល ហើយសក្ខព្ធកម្មកុរិនិច្ច័យឲ្យយកសាក្សីកោងធ្វើម្ចាស់សែឲ្យថាញ់) ត្រូវ អបត្តបារាជិក ។ ភិក្ខុធ្វើការវិនិច្ចយញាម្ចាស់បេស (គឺ បើពួកអ្នក វិនិទ្ធ័យកាត់ក្តីនោះតាមធម៌ជាសត្តសាសនា ហើយ[តឡប់ជាចាំញូលើខ្លួន ឯងវិញ) ត្រៅអាបត្តថ្មលួយ ។ ភិក្ខុបង្គិតគោលក្ដី ខ្សែក្ដី ខ្នែបក្ដ ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ នៅតែប្រយោគមួយមិនទាន់មកដល់ ត្រវិអាបត្តិ ថ្ម ហុច្ច័យ ។ លុះ ប្រយោគមួយនោះមកដល់ ត្រាវអាបត្តិបារាជិក

#### វិសយថិជិកេ មហាវិកង្គោ

(000) ಕ್ಷಮ ಖರ ಕುಬರ್ಡ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾಗ್ರಹ್ಮ ಎ ಕ್ಷಮ್ ಕ್ಷಮಾಗ್ರಹ್ಮ ស្នេ កណ្តាំ ត្រុស្មី ខេត្តថា មានេហិ ជិត្តិត យោធ៌ ភុម្មដ្ឋំ ៩លដ្ឋំ ភាគាសដ្ឋំ បាយសដ្ឋំ ។ វត្តដ្ឋ គណ្ឌំ អរសារស្បាមតែ ខេយ្យចំតោ ឧត្តិយំ វា បាលែសតិ កច្នេំ វា អាបត្ត ខុត្តដក្ប ។ អាមសតិ សេខឌ្ឌ ៩៩៩៩៧ ១៩ឃុំ ខេឌ្ឌ សេធឌ្ឌ ៩៧៦ ខែ សេវិ ពេទារី ១ ឋាលា ចាប់តំ អាចត្តិ ចារជិតាស្ប ។ វត្តុំ អភិ-យុញ្ជាំ អេចត្ត ឧុត្តដស្ប ។ សាមិតស្ប ម៉ៃទំនំ នព្យាខេត្ត អាចត្ត ដុល្បចិណ្ឌា ឯ មាត្យយ សាស្សត់ត់ ជុំ ធំគ្នាំបត់ អាបត់ ចារាជិតស្ប ។ ជម្មុំ ខេត្ត សាទ់គេ ខេត្ត អាខេត្ត ទារាជិតស្បី ឯគិ៍ aut a aug မှာ မာရာမီ ရိတ်စ်အဆပ် a စွတ္ မှာ မြို့မှ

### វិតយបិដក មហាវិភង្គ

(๑០៤) ទីសួនច្បារនឹងទីវត្តឈ្មោះថា វត្ត (ទីដី) ។ [ទិញ្ ដែលគេដម្លាទុកក្នុងទីដី មាន៤ក់ន្ងែ គឺ ក្នុងដី ១ លើគោក ១ ឯអាកាសឲ្ លើធ្នើ (ឈ្មោះថា ខេព្យបំតនោក្សទីជី ។ ភិក្ខុមាន ថេយ្យចិត្តគិតថា អញនឹងលួច ទេព្យដែលគេឯម្មល់ទុកក្នុងទិជី ស្វែង រកគាឲ្យទានជាគឺបេលនោកក្ដី ដើរទៅមាក់ឯងក្ដី តែអោបត្តិក្ដើ **។** ចាប់ពាល់ (ខព្យនោះ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ធ្វើ (ខព្យនោះឲ្យកំពើក ត្រូវ អាបត្តិដុល្បច្ច័យ ។ ធ្វើខ្ញុំ នោះឲ្យឃ្វាតផុតលក់ និ ត្រូវអាបត្តិមា្រ-ជិក ។ ភិក្ខុ ចោទ ប្រកាន់យកទីដី ត្រៃវាយត្តិ ត្រាំ ។ ធ្វើឲ្យមា្លស់ដី កើតសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តថ្មល្អ ។ បើម្ចាស់ដីជាក់ផ្ទះថា ដីមុខជា មនទានមកអញវិញ ខេ ដូច្នេះ កិត្ត្ ត្រៅមាបត្តិធារាជិក ។ កិត្ត្ ធ្វើ ការវិនិច្ច័យឲ្យម្ចាស់របស់ចាញ់ (គឺកាលដែលជំនុំជំរះក្នុងជំនុំសង្ឃបុក្នុង រាជ ត្រៃកូល ហើយស្តេញក្នុកពីវិនិច្ច័យឲ្យយកសាក្សីកោង ធ្វើមាស់ដីឲ្យ ញញ់) ត្រូវអាបត្តិល្អពជ៌ក ។ កិត្តធ្វើការវិនិច្ច័យថាញ់មា្លស់បេស (គឺបើ ព្យុក្សកុខិច្ច័យនោះកាត់តាមជមវិន័យជាសត្វសាសនា ហើយ(ត្រឡប់ជា ចាញ់ទូនឯងវិញ) ត្រូវអាបត្តិចុស្ចច្ច័យ ។ កិត្តបង្ខិត់គោល**ក្តី ខ្សែក្** 

# បារាជិតកណ្ដេ ។តិយសំក្លាបទ ស្ស បទរារជន័យេ ភាមដ្ឋាទី

វតី វា ទាការ វា សង្គាមត់ អាចត្តី ឧុក្គដស្បូ ។ វាឃុំ ឧលោធ្នូ មេសម្ដេ ។ សង្គ្រី ដុល្ចិញមារិ ។ តស្មឹ ខយោក អាកាត អាខត្តិ ចាកជិតស្បា ។ (೧೦๓) តាមដ្ឋំ នាម ភឈ្លាំ តាមេ ខេត្វហិ ឋា ខេហ៍ ខំក្តាត្ត ហោតិ កុម្មដ្ឋ ៩៧ដ្ឋ អាកាសដ្ឋ ឋេយាសជុំ ។ តាមជុំ កណ្ដុំ អឋេហិស្សាមីគំ ដេយ្យ-ខេត្តា ខុតិយំ វា ហើយសតិ កិច្ចតិ វា អាបត្តិ ឧុត្តដស្បុ ។ អាមសត់ អាបត្តិ ឧុត្តដស្បុ ។ ជញ្ជាបត់ អាចត្តិ ដុល្ចូយសារ្ម ។ មានា ចាប់តំ អាចត្តិ ចាក-ជំភាស់ ។

(၈၀၆) អញ្ញាំ ဆမ ဖ် မေးဒုလ္ကျနဲ စ်ာကျွစ်း ဗေကန်ာ သွန်း<sup>(6)</sup> អញ្ញាំ ។ អញ្ជន្នំ ဆစ္ အလွှစ်

ខ ឌ. ម. តំ។,

បារាដ្ឋិកកណ្ឌ សំពូចទទី ៤ ចទភាជនីយ និយាយអំពីទ្រព្យដែលចិតនៅក្នុងស្រុកជាដើម

វបង៍ក្ដី កំផែង៍ក្ដី ត្រីវិមាបក្ដិទុក្ខដ ។ នៅតែប្រយោគមួយ មិនទាន់ មកដល់ ត្រវិមាបក្ដីថ្មល្អច្ច័យ ។ លុះប្រយោគមួយនោះមកដល់<sup>(©)</sup> ត្រវ មាបក្ដីបារាជិក ។

(១០៣) ខេព្យដែលគេដម្កល់ខុកក្នុង ស្រុកមាន៤ កន្លែង គឺក្នុង ដី១ លើគោក១ ឯអាកាស១ លើធ្នើរ១ ឈ្មោះថា ខេព្យបិតនៅ ក្នុងស្រុក ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តគិតថា អញ្ជនឹងលួចខេព្យដែលបិត នៅក្នុងស្រុកដូច្នេះ ហើយស្វែងកេត្តាឲ្យបានដាគំបេពីវនាក់ក្ដី ដើរទៅ ម្នាក់ឯងក្ដី ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ខេព្យនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ខែព្យនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ធ្វើខេព្យនោះទៀតកើត ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ខេព្យនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ខេព្យនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ខែព្យនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ខែព្យនោះ ត្រូវមាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពាល់ខែព្យនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ចាប់ពីខេត្តបានេះទៀសហ្វត់ផុត ចាក់ខ្ពុំ ត្រូវអាបត្តិច្បាក់ជិត ។

(១០៤) ដែលហៅថា ព្រៃ គឺទីណាដែលពួកមនុស្សហ្លួងហែង វត្សា ទីនោះឈ្មោះថា ព្រៃ ។ ទ្រព្យដែលបុគ្គលដម្កល់ទុកក្នុងព្រៃមាន

### វិ៤យបិដិកេ មហាវិភង្គោ

អញ្ញេ ខេត្តហ៍ ឋាដេហ៍ ជិត្តឡៃ ហោត់ កុម្មុជ្នឹ ៩ល់ខ្ញុំ អាគាស់ខ្ញុំ ឋេហស់ខ្ញុំ ។ អាញ់ខ្ញុំ ភណ្ដាំ ម ទេស្សាត្ស ខេយ្យត្ថិត្តា ខុងិយំ វា បរិយេសគ ភពិទ្ទ ឯ មានទំនឹ ជយៈជទា ឯ មានកុខ មានទ័ ទី៩៩មនិ ។ ៩ឃុំ ខេត្ត សពន្ធំ ៩ហិតិលមា ែរ សុខា ចាប់ទំ អាចឆ្នំ ចារជំនាស្ស ។ ឥត្ឌ ជាគេៈទំ តែខ្ញុំ ។ បាន ។ តំណាំ ។ បញ្សាស់នេះ ។ អតិបាន បញ្ទាស់ទាំ វា អក្សួនទាំ ៥យុឌ្ឌិ៍ គ្នោ អាមសទាំ ಕಾರತ್ನಿ ಚಪ್ರಕಳಗೆ a ಇಕುಣಕ್ಕಿ ಕಾರತ್ನೆ ಕೆರುಕಿ យក ្ម ឋាលា ទាប់សំ អាចស្ថិ ទារជើតក្បា (೧೦៥) ឌុខគាំ សម ភាជនក់ខំ វា ហោធិ៍ ហេតុ  $\cosh \dot{\omega}^{(c)}$  က အရောကြ ကေ ာ ဗေယာကြားရွာ အာမလက် សេត្ត ខ្មែមមា ។ ឌុស់ខេត្ត សេតុខ្មុំ ជុំហិតិកាមារិ ត មានា ចាប់តិ ភេចត្តី ទារជិតាក្យុ។អត្ថនោ ភាជនំ ចប់-សេត្យបញ្ទាស់គំវា អភិបតេបញ្ខាស់គំវា អក្បូខ-ត់ ខ្នត់ ថេយ្យចំតោ អាមសត៌ អាចតិ្ធុត្តស្ប ។

ខ ឌ. ម. ៤៤កូរណ័យ, ។

#### ន្ទឹកព្រៃម ក្រុងពួលទន្ទឹ

៤ ឥន្ទែង គឺកង់ដី ១ លើគោក ១ ឯមាកាស ១ លើធ្មើរ ១ ឈ្មោះ ថា ខាព្យបិត្តនៅក្នុង ៃ ១ កិត្តមានថេយ្យចិត្តគិតថា អញ្ជនឹងលួច ខេត្តដែលបិតនៅក្នុង ៃ ពីដូច្នេះ ហើយស្វែងកេត្តាឲ្យបានគំរប់ពីរនាក់ក្តី ដើរទៅម្នាក់ឯងក្តី ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ១រប់ពាល់ ខេត្យនោះ ត្រូវ អាបត្តិខុក្កដ ។ ធ្វើខេត្យនោះ ទិត្រះកែ ត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។ ធ្វើ ខេត្យនោះទិត្រះកែ ត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។ ធ្វើ ខេត្យនោះទិត្រះកែ ត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។ ធ្វើ ខេត្យនោះទិត្រះកែ ត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។ ធ្វើ ខេត្យនោះទិត្រះកែ ត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។ ធ្វើ ខេត្តនេះទិត្រះកក់ កិត្តអាបត្តិចុល្ច័យ ។ ធ្វើ ខេត្តសេចកាត់ ត្រូវអាបត្តិចុល្ច កំពុក្ស ហើយ ១រប់ពាល់ ឈើក្តី ស្ងៃក្តី ស្នេក្តី កើតក្នុង ខែនេះ មានដំឡៃ ប្រមាណ ៥ មាសកក្តី ដែលលើសពី ៥ មាសកក្តី ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ធ្វើរបស់នោះទិត្រាកែ ត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។ ធ្វើរបស់នោះទិត្រហ្វាត ផុតបាក់ទី ត្រូវអាបត្តិចុល្ចជំហាជិក ។

(๑๔๔) ទឹកដែលមាននៅក្នុងភាជន:ក្ដី ក្នុងស្រះក្ដី ក្នុងបឹងក្ដី ឈ្មោះ ឋាទិក ។ កិត្តមានចេយ្យចិត្តចាប់ពាល់ទឹកនោះ ត្រូវអាបត្ដិទុក្ខដ ។ ធ្វើ ទឹកនោះឲ្យកំរ៉េក ត្រូវអាបត្ដិថុល្យច្ច័យ ។ ធ្វើទឹកនោះឲ្យហូរឃ្វាតផុតចាក់ទី ត្រូវអាបត្ដិប្បាធិក ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្ដចាប់ពាល់ទឹកដែលមានដម្ងៃប្រ. មាណ៩មាសកក្ដី ថ្ងៃលើសពី៩មាសកក្ដី ឲ្យចូលទៅក្នុងកាជន:វបស់ខ្លួន

# បារាដិកកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទរាជិតិយេ ទត្តបោណាទិ

ដន្ទាប់ទី អាប់ទ្តិ ៩លូចូយស្ប ។ អត្តិលោ ភាជឧកទំ គោរាត់ អាប់ទ្តិ ទារាជិតស្ប ។ ទេ ហៃខំ ខំខ្លួន អាប់ន្តិ ឧត្តាដស្ប ។ ទេ ហេខំ ខំខ្ញុំទ្វា បញ្ចាមាសត់ វា អត់បតា-បញ្ចាមាសត់ វា អត្សិត ជា ឧតាំ ខំក្ខាមេត់ អាប់ត្តិ ទារាជិតស្ប ។ អត់បតាមាសត់ វា ធឧបញ្ចមាសត់ វា អត្សិនគាំ ជូនគាំ ខំក្ខាមេត់ អាប់ត្តិ ៩លូចូយស្ប ។ មាស់គាំ វា ធុខមាសត់ វា អត្សិខេត់ ជូនគាំ ខំក្លា-មេត់ អាប់ត្តិ ឧត្តាដស្ប ។

(೧೦៦) ឧដ្ឋមោណ៌ សម ឃុំឆ្នំ ។ អច្ចំឆ្នំ ។ ។ បញ្ចុ មាសគាំ ។ អត់ពេកបញ្ហាមាសគាំ ។ អក្សឧកំ ដេយ្យ-ចំឡោ អាមសត់ អាបស្ដិ៍ ឧក្ដេសសួ ។ ដេខ្លាប់គេំ អាបស្ដិ ដុល្បូយសារ្យ ។ ឋាសា ជា៧តំ អាបស្ដិ៍ ចារាជិកាស្ស ។

(១០៩) វឧប្បតិ៍ ជាម យោ មនុស្សាន់ បក្ដែហ៍តោ ហោត់ ក្រុត្តា បក្រាកោតា ។ ៩យៀចិត្តោ ជំនួត់ បហាក បហាក អាចត្តិ ឧុក្គដេស្ស ។ ឯក់ បហាក់ អនាក់គេ អាបត្តិ ៩លូជួយស្ស ។ នស្មើ បហាក អាក់គេ អាចត្តិ ចារាជិតាស្ស ។ យរាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជន័យ និបរាយអំពីវត្ថុមានឈើស្ងន់ជាដើម

(๑๐៦) (ឈើសម្រាប់ជំរះធ្មេញ) ទោះគេកាត់ហើយក្ដី គេមិនបាន កាត់ក្ដី ហៅថាឈើស្ងន់ ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់ឈើស្ងន់ដែល មានដម្ងៃ៩ មាសកក្ដី លើសពី៩ មាសកក្ដី ត្រៃវអាបត្តិទុក្ខុង ។ ធ្វើឲ្យ កំរើក ត្រៃវអាបត្តិថ្មលូច្ខ័យ ។ ធ្វើឲ្យឃ្វាតផុតចាកទី ត្រូវអាបត្តិចាកជិក ។

(๑០៧) ឈើណាជាគ្រឿងបើប្រាស់ ដែលមានពួកមនុស្សថៃ
វក្សខុត ឈើនោះឈ្មោះថាដើមឈើ ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តកាត់ឈើ
នោះ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដគ្រប់១ ប្រហាវ ។ នៅប្រហារម្មងទៀតមិនទាន់
មកដល់ (គឺថានៅតែប្រហារម្មងទៀតនឹងដាច់) ត្រូវអាបត្តិថុល្ងច័យ ។ លុះ
ប្រហារម្មងទៀតមកដល់ (គឺថាបានកាត់ដាច់ហើយ) ត្រូវអាបត្តិបុព្វាជិក ។

### វិនយចិដិពេ មហាវិភង្គោ

#### វិនយបិដិក មហាវិកង្គ

(๑០៤) [ឲ្យដែលបុគ្គលដទៃកំពុងនាំទៅ ឈ្មោះថា [៤៣៩ ដែលគេកំពុងនាំទៅ ។ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់[៤៣៩នាះ [ភ្នឹវ អាបត្តិទុក្កដ ។ ធ្វើ៤៣៩នាះឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិចុល្ចច័យ ។ ធ្វើ៤៣៩នាះឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិចុល្ចច័យ ។ ធ្វើ៤៣៩នេះឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិចុល្ចច័យ ។ ធ្វើ៤៣៩នេះឲ្យឃ្លាតផុតចាក់ ត្រូវអាបត្តិចុលជិក ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងល្អច យក៤៣៩ពេទាន់អ្នកនាំ៤៣៩ ហើយឲ្យមនុស្សនោះដើរទៅ ១ ជំហាន ដំបូង ភិក្ខុត្រវិអាបត្តិចុល្ចច័យ ។ ឲ្យមនុស្សនោះដើរទៅបាន ២ ជំហាន ភិក្ខុត្រវិអាបត្តិចុល្ចច័យ ។ ឲ្យមនុស្សនោះដើរទៅបាន ២ ជំហាន ភិក្ខុត្រវិអាបត្តិចុល្ចច័យ ។ ទិប្បទិត្តគិតថា អញនឹងយករបស់ ដែលជ្រះចុះ ហើយធ្វើរបស់គេឲ្យជ្រះបូឲ្យធ្លាក់ចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តគិតថា មនុស្សនិយករបស់ កិត្តមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់របស់ដែលជ្រះនោះ មានដម្ងៃ៩ មាសកក្តិ លើសពី ៩ មាសកក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ធ្វើឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ច្រើឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ប្រើប្រាក់ពីក ។

## បារាជិកកណ្ដេ ខុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ សុង្គឃោភាទិ

សង្ខេញ ប្រជន្ន មានន្ទំ ស្លាស់្ណិលមា រ ឧត្ថិ

(೧೧೦) សុគ្គឃាត់ នាម ក្រា ឋម៌តំ មោត់ បញ្ទេខឈ្មោះ ជា នធ្វេខ្មែរ ជា កាមទ្វាប ជា អ(ត្ បរិដ្ឋស្ប សុស្តិ៍ កណ្ដន្តិ ។ គគ្រ បរិសិត្យ រាជក្ប កឈ្នាំ បញ្ជូមសភា វា អភិបភាបញ្ជូមសភា វា អក្សឧក មេយ្យចំនោ អាមសត់ អាចតុំ ឧុក្កេដស្ប ។ ៩ឌ្ហាបេឌ្ឌ អាចឌ្គី ៩ល្ខ្មិលស្បី ១ ពណ្ឌិ មាឌុំ មាឌុំ ឃាត់ អត់ត្តាមេតិ អាមត្តិ ៩ល្ចុយស្ប ។ ឧតិយ៍ ទាន់ អត់ក្តាមេត់ អាបត់ ទារាជិកស្ប ។ អន្តោ-អុគ្គ័យ **ទេ ប៉ុតោ ១ហ្**សុគ្គ័យទេ ទា ទេទេ អុមទុ ទារាជិតាស្បូ ។ សុខ្ញុំ បរិហរតិ អាបត្តិ ឧុគ្គាដស្បូ ។ (၁၀၀) ညေးတည သခ ခဗ်မာ်ခြီးတည နိုင်း-តំ ។ ដេយ្យចំតោ អាមសត់ អាមតិ ឧក-ព ព នុស្សី a នយ៍ពេន្ទ មាពន្ទំ នុំហំជំណ៌សារី a

## លារាដឹកកណ្ដ សិក្ខាមទទី ៤ មទភាជនីយ និយាយអំពីគយដាដើម

ឲ្យសម្រេចសេចក្តីឲ្យមា្តស់បញ្ញើញញ៉ ត្រវិអាបត្តិចារាជិក ។ កាល កែមវិនិច្ច័យសម្រេចសេចក្តីដោយធម៌ កិត្តិតែឡប់ញញ៉ាវិញ ត្រិវិអាបត្តិ ថ្នាច្ច័យ ។

(๑๑๐) ទីសម្រាប់ហូតពន្លដែល ព្រះបរមក្សត្រ ខ្មែនបញ្ជាត្តថា ជន

ណានាំរបស់ចូលទៅក្នុងទីនោះ ។ គឺក្នុងទីក្នុំខណ្ឌូត្តី ក្នុងទីកំពង់ទឹកក្តី ក្នុង
ទីខៀបទ្វាវស្រុកក្តី ពួករាជបុរស ត្រៃយកពន្ធពីជននោះឈ្មោះថាគយ ។

គឺក្តុចូលទៅក្នុងខេត្តគយនោះហើយ មានបេយ្យចិត្ត ចារាំពាល់នូវខ្មែញ
ជំនួរដល់ព្រះរាជានឹងយកពន្ធ មានដំឡែ ៥ មាសកក្តី លើសពី ៥

មាសកក្តី ត្រីអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុញាំងបេស់នោះឲ្យកំរើក ត្រាំអាបត្តិ
ប៉ុល្ចេចយ ។ កិត្តឈានជំហានទី ១ ឲ្យកន្ងងខេត្តគយទៅ ត្រាំអាបត្តិ
ចុល្ចេចយ ។ កិត្តលានជំហានទី ៤ ឲ្យកន្ងងខេត្តគយទៅ ត្រាំអាបត្តិ
ចារាជិត ។ កិត្តបិតនៅខាងក្នុងខេត្តបេស់គយ ហើយបោះផ្ដោងវបស់ឲ្យ
ពាក់ចុះទៅខាងក្រៅខេត្តរបស់គយ ត្រាំអាបត្តិចុត្តដ ។

គេនៃ (ដោយវាងខេត្តគយ) ត្រៃអាបត្តិទុក្ខដ ។

(១០១) សត្វ គឺមនុស្ស ហៅថាសត្វមានជីវិត ។ គិត្តមានថេយ្យចិត្ត ចាប់ពាល់មនុស្សនោះ ត្រវ់អាបត្តិទុក្ខដ។ ធ្វើឲ្យកំរើក ត្រវ់អាបត្តិថុល្អច្ច័យ។

#### វិនយបិដិកេ មហាវិកង្គោ

ឋាជា ចាប់តំ អាប់ត្តំ ទារជិតាស្បី ១៩សា ខេស្បិម៉ឺតំ បឋម៌ ទាន់ សង្គាមេតំ អាប់ត្តិ ៩៧៤៤ យស្បី ។ ឧត្ថិយ៍ ទាន់ សង្គាមេតំ អាប់ត្តិ ទារាជិតាស្បី ។

(០០៤) អេចខ្ញុំ ឧទ្ទាដស្ប មញ្ជា ។ បញ្ជាមាសក់ អាមសត្ថិ អាចខ្លុំ ឧទ្ទាដស្ប ។ ដល្បប់ខ្លុំ អាមសត្ថិ ឧទ្ទាដស្ប ។ ដល្បប់ខ្លុំ អាចខ្លុំ ដល្បប់ខ្លុំ ដល្បប់ខ្លុំ ដល្បប់ខ្លុំ ដល្បប់ខ្លុំ ដល្បប៉ុស្តា ដល្បប់ខ្លុំ ដល្បបំពុង ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រស្មិន មានបំពុង ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនុំ ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រស្មិន ដល់ប្រទំនង ដលំប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រសម្នង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប្រទំនង ដល់ប

(០០៣) ខ្ទិបខំ នាម មនុស្សា បត្តជាតា ។ ដេយ្យចំត្តោ អាមសត់ អាបត្តិ ឧុត្តដេស្ប៉ូ ។ ៩ល្ហ បេត់ អាបត្តិ ដុល្បចូយស្ប ។ ឋានា ចាប់តំ អាបត្តិ ចារាៈ ជិតាស្ប ។ បន្ទស នេស្សាម៉ឺតំ បឋមំ ចាន់ សង្គាមេត់ អាបត្តិ ដុល្បចូយស្ប ។ ឧុត៌យំ ចាន់ សង្គាមេត់ អាបត្តិ ចារាជិតាស្ប ។

(೧၁៤) ខត្ប្បនំ ឆាម ហត្តិ អស្បា ខ្ញុំដា តោ-ឈា គឧភា បសុភា ។ ៤៤២| ខំតោ អមសតិ អាបត្តិ ឧក្ភដស្ប ។ ៥ខា្លបេតិ អាបត្តិ ៥លូចូ-យស្ប ។ ឋានា ចាប់តិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ប ។

## វិនយបិដក មហវិកង្គ

ឲ្យផុតថាកទីទៅ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ កិក្ខុគិតថា អញទ**ំង៍**នាំមនុស្សដើរ ទៅដោយដើង ហើយឲ្យឈានដំហានទី១ទៅ ត្រូវអាបត្តិថុល្អច្ច័យ ។ ឲ្យឈានដំហានទី៤ទៅ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។

(១១៤) ពស់ ត្រី ហៅដ សត្វគ្មានជើង ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្ត ចាប់ពាល់នូវសត្វគ្មានជើង មានដំឡៃ ៩ មាសកក្តី លើសពី៩ មាសកក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ឲ្យកំពើក ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អច្ច័យ ។ ឲ្យផុតចាក់ទី ត្រូវ អាបត្តិទុក្ខដ ។

(១១៣) មនុស្ស សត្វស្វាប ហៅថា សត្វមានដើតពីវ ។

កិត្តមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់នូវសត្វដើតពីវនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ធ្វើ

ឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិថុល្អច្ច័យ ។ ឲ្យឃ្វាតផុតចាក់ទី ត្រូវអាបត្តិចុរារៈ
ជិក ។ កិត្តគិតថា អញនឹងនាំបណ្ដើរសត្វដើង ៤ ទៅដោយដើង ហើយ

ឲ្យឈានដំហានទី ១ ត្រូវអាបត្តិថុល្អច្ច័យ ។ ឲ្យឈានដំហានទី ៤

ត្រូវអាបត្តិចុរាជាជិក ។

(๑១៤) ដំរី សេះ ទដ្ឋ គោ ៣ ជាពួកសត្វចិញ្ចឹមហៅថា សត្វមានជើង៤ ។ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្ត ចាប់ពាល់សត្វជើង៤ នោះ ត្រវ អាបត្តិទុក្កវេ ។ ឲ្យកំរើក ត្រវ់អាបត្តិថុល្យច័យ ។ ឲ្យផុតចាកទី ត្រវ អាបត្តិទុក្កវេ ។

## បារាជិពពណ្ឌេ «តិយសិក្ខាម«ស្សា បទភាដនីយេ ពហុប្បទាទិ

ចឧសា ខេស្បាត់ស្ងៃ ១៤៩ ខាន់ សង្កាមេស អាចស្តិ ៩លុទូយស្បា ។ ឧុស្ថិយ ទាន់ សង្កាមេស អាចស្តិ ៩លុទូយស្បា ។ នុស្ចិយ ទាន់ សង្កាមេស អាចស្តិ ៩លុទូយស្បា ។ នុស្ចិយ ទាន់ សង្កាមេស អាចស្តិ ៩លុទូ-យស្បា ។ ខេស្តិ ទាន់ សង្កាមេស អាចស្តិ ទារាជិកស្បា ។

ត្រូំតុំ ខាឌុំ មាស្តីខេត្ត មានន្ទំ ខារព្យុម្មអារី ឯ សម្តីតុំ ខាឌុំ មាស៊ីខេត្ត មានន្ទំ ឧំហិជិញអារី ឯ សម្តុំត្បិហាយ ឯ ឧយិសម្តេស្សិ ឧហិជិញអារី ឯ សូង សម្តេច មានន្ទំ ខារព្យុម្ភអារី ឯ ឧម្មា ចេហិរត្តន្ទំ មាមម្តុំ អានន្ទំ ខារព្យុម្ភអារី ឯ ឧម្មា ចេហិរត្តន្ទំ សម្តុំត្រ ខាឌុំ មានន្ទំ ឧហិជិញអារី ឯ សូង សម្តុំត្រ ខាឌុំ មានន្ទំ ឧហិជិញអារី ឯ សម្តុំត្រ ខាឌុំ មានន្ទំ ខារព្យុម្ភមាំ ឯ

(១០៦) ង្ខេកកា ភាម កណ្ដាំ ង្ខេះត្វា អាចក្ដាត់ ឥត្ឌូទ្នាមំ កណ្ដាំ អាមារក់ អាចត្តិ ធុក្កដស្ប ។ សោ តំ កណ្ដាំ អាមារក់ អាចត្តិ នុក្កដំ ចារាជិកស្ប ។ បារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🔈 បទភាជិនីយ និយាយអំពីសត្វមានដើងច្រើនដាដើម

ភិត្តគិតថា អញនឹងនាំបរណ្ដើរនូវសត្វដើង៤ ទៅដោយដើង ហើយឲ្យ ឈានដំហានទី១ ទៅ ត្រូវអាបត្តិថុល្ចច្ច័យ ។ ឲ្យឈានដំហានទី៤ ទៅ ត្រូវអាបត្តិថុល្ចច្ច័យ ។ ឲ្យឈានដំហានទី ៣ ទៅ ត្រូវអាបត្តិ ថ្យុច្ច័យ ។ ឲ្យឈានដំហានទី៤ ទៅ ត្រូវអាបត្តិចារាជិត ។

(១១៥) ១ ៤ ក្អប ដង្គវរមាស់ ហៅថា ពួកសត្វមានជើង
ចើន ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់សត្វមានជើងចើននោះ មាន
ដំឡៃ៩ មាសកក្ដី ហួសពី៩ មាសកក្ដី ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ ឲ្យកំរើក
ត្រីវអាបត្តិថ្មល្ងច្ល័យ ។ ឲ្យផុតចាក់ ត្រីវអាបត្តិច្បារជិក ។ កិត្តគិតថា
អញនឹងនាំបណ្ដើរសត្វមានជើងចើនទៅដោយជើង ហើយញ៉ាំងសត្វ
មានជើងចើនឲ្យឈានទៅ ត្រីវអាបត្តិច្យាច្ច័យ គ្រប់ជំហាន ។ ញ៉ាំង
ជើងទីបំផុតបេសសត្វនោះឲ្យឈានទៅ ត្រីវអាបត្តិច្បារាជិក ។

(១០៦) កិត្តតយគន់ ខេត្តដែលគេខុកដាក់ធ្វេស ប្រហែស ហើយ

បុរាប់ (កិត្តដៃ) ថា លោកចូល្ខេច ខ្ញុំ ខ្យុំ ខ្ញុំ ខ្ញុំ

#### វិស្សបិដិកេ មហាវិភង្គោ

(០០៧) ម៉ូឈាំក្តោ លាម អាហាដំ ភណ្ជាំ កោះ បេខោ ។ បញ្ជូមាសកាំ វា អភិបកាបញ្ជូមសកាំ វា អក្សាខកាំ ៤៤៤ ចេំ ត្តោ អាម បេធ អាបត្តិ ឧុក្កាជស្បា ។ ៩ភា:បត់ អាបត្តិ ៩ល្បៈ យស្ប ។ ឋានា ជាប់ពំ អាបត្តិ ចារាជិកាស្ប ។

(១០៨) សំវិញយោល លាម សម្ពួញលា សំវិន-ហិត្វា ឯកោ ភណ្ឌុំ អាយាតិ អាមត្តិ សព្វេសំ ទារាជិកស្បូ ។

(១០៤) សម្តើតតម្មំ ១ម សម្តើតំ តារោតិ
បុរេកត្តំ វា បញ្ជាក់ត្តំ វា រត្តំ វា ធិវា វា តេន
សម្តើតេន តំ កណ្តំ អហោតិ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្ប ។
តេន សម្តើតេន តំ កណ្តំ អហោតិ អាបត្តិ ឧុក្ខដស្ប ។
ចារាជិតស្ប ។ តំ សម្តើតំ បុរេ វា បញ្ជា វា តំ
កណ្តំ អហោតិ មូលដ្ឋស្ប អនាបត្តិ អហោតេស្ប អាបត្តិ ចារាជិតស្ប ។

## វិនយចិដក មហាវិភង្គ

(១១៧) ភិក្ខុអ្នកថែទាំរក្ស (ខេញដែលគេនាំមកផ្ញើនុកមួយសំណើរ ហៅថា អ្នកក្បាបញ្ញើ ។ ភិក្ខុមានថេយ្យចិត្តចាប់ពាល់ខ្លុំ (ខេញមាន ដំឡែ ៩ មាសភក្តី លើសពី ៩ មាសភក្តី (តូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ធ្វើ (ឧញ្យនាះឲ្យកំរើក (តូវអាបត្តិថ្មល្អច្ច័យ ។ ឲ្យផុតជាក់ (តូវអាបត្តិ

(១១៨) ដែល ហៅថា កិរិយាលួចយកដោយបបួលគ្នា (នោះ) គឺ
ភិត្តដែលរួមគំនិតចូលគ្នា : ច្រើនរូប ភិត្ត ១ រូប ទៅលួចយក (នព្យបានមក

(នវេអាបត្តិបាពជិកទាំងអស់គ្នា ។

(១១៩) កិត្តធ្វើសញ្ជាក់ណត់ពេលឲ្យលួច ហៅថា សន្តេតកម្ម កិត្តប្រើកិត្តទ្រៅលួចថា អ្នកចូរលួចយក ខេត្យនោះដោយសង្កេតនោះ ក្នុងពេលពីកក្ដី ល្ងួចក្ដី យប់ក្ដី ថ្ងៃក្ដី ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តខុត្តដ ។ កិត្តលួច ខេត្យនោះបានមកតាមសង្កេតនោះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកទាំងពីវ ប្រ ។ កិត្តទៅលួច ខេត្យនោះមុនសង្កេតនោះក្ដី ក្រោយក្ដី កិត្តអ្នក ប្រើដើមមិន ត្រូវអាបត្តិទ្យេយ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក តែកិត្តអ្នកលួច ។

### បារាជិកកណ្ដេ ខុតិយសំក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ អាណត្តិកប្បយោគោ

អាសារត្ត អាចន្តំ ឧុក្កដេហ្ស ។ សោរ ឥត្តិ ទារជំនះ ទុំ អាសារត់ អាចន្តំ ឧុក្កដេហ្ស ។ សេរ តំ មញ្ញមានោ នំ អាសារត់ អាចន្តំ ឧុក្កដេហ្ស ។ សេរ តំ មញ្ញមានោ ឧុក្កដេហ្ស ។ សេរ នំ មញ្ញមានោ អញ្ជាំ អាចន្តំ ឧុក្កដេហ្ស ។ សេរ នំ មញ្ញមានោ អញ្ជាំ អាសារត់ ឧុក្កដេហ្ស ។ សំគ្នំ អាសារខេត្ត នៃគ្នាមំ ភណ្ឌំ អាសារត់ អាចន្តំ ឧុក្កដេហ្ស ។ សេរ អញ្ជាំ មញ្ជមានោ អាសារត់ អាចន្តំ ឧុក្កដេហ្ស ។ សេរ អញ្ជាំ មញ្ជមានោ

## បារាជីពកណ្ឌ ស័ក្ខាប ៖ ទី ២ ខ ខាងនីយ អាណត្ថិកប្បយោធ

(១២០) ភិក្ខុធ្វើនិមិត្ត គ្រឿងសំគាល់ឲ្យលួច ហៅថានិមិត្តកម្ម គឺ
ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុងង៍គ្នាថា ខ្ញុំនឹងប៉ប្រចាំភ្នេកក្ដី ញាក់ចំពោមក្ដី ឯក់ក្បាល
ក្ដី អ្នកចូរលួចយក ខ្ពៃព្រនាះមកតាមនិមិត្តនោះ ភិក្ខុអ្នក បើនោះ ត្រូវ
អាបត្តិ ខុក្កដ ។ ភិក្ខុអ្នកខុខ្លួលបង្គាប់ លួច ខ្ពៃព្រនាះបានមកតាមនិមិត្ត
នោះ ត្រវអាបត្តិបារាជិកទាំងពីរនាក់ ។ ភិក្ខុអ្នកខណ្ឌបង្គាប់ទៅលួច
ខ្ពៃព្រនាះបានមកមុននិមិត្តនោះក្ដី ក្រោយក្ដី ភិក្ខុអ្នកបង្គាប់ជើម មិន
ត្រវអាបត្តិច្បាយ ត្រវអាបត្តិបារាជិកតែភិក្ខុអ្នកលួច ។

#### វិទយបិដិតេ មហាវិភង្គោ

ត៌អាហាតិអាបត្តិ ខុភិច្និទារជិតស្ប ។ ភិក្តុ ភិក្ខុ អា-សោ អញ្ចុំ ឧញ្ជមាលោ អញ្ចុំ អូវេលា គ្នំ ទូលដ្ឋស្ប អល់ចន្តិ អយោកេស្ប អប់ត្តិ សាវជិកស្ប ។ ភិក្ខុ ម្នង់ មារការពេទ្ធ មុខិសិតមារិ សេខ មុខិសិសេ ឥឌ្ឌមស្ប ចានេតុ **ឥឌ្ឌលទេ អ**ឌ្គញ្នម់ ភណ្តុំ អា-សារត្តភ អាមត្ត ឧត្តាដស្ប ។ សោ ឥតស្ប អារោ-ខេត្ត អាចត្តិ ឧត្តដេស្ប ។ អយោក្រ ចដិត្តណាត់ ಕಿ ഗಸ್ಸ್ ಸಾಹ್ಮ ಕಿ ನಿ ಹಿ ಡಾಗ್ ಎ ಚು ಕಿ ಆ ಜ್ಯೆ អៅមារត់ អាមត្តិ សព្វេសំ ចារាជិកាស្បូ ។ កិត្តា កិត្តាំ ಕು ಉಂಬಡ್ಡು ಕ್ಲಪ್ಪಿಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣಕ್ಷಪ್ಟಾ ಕ್ಲಪ್ಪಿಕಾಗಿಗೆ លាន្រន់ មុនិយិគេ មុនិយិត មហ៊ា អាសេខេម អាតនឹ ឧយុដ្ឋ ។ សោ អញ្ជុំ អាណាចេត្ត អាចត្តិ ឧយ្ដដស្បី។

#### វិនយប់ជា មហាវិកង្គ

ជានមក គ្រាវពានលើខ្ពស់ដែលកិត្តប្រើនោះ គ្រាវមាបត្តិចារាជិកទាំងពីរ ។ ភិក្ខុជ្ជាប់ភិក្ខុផងគាថា អ្នកបុរលួប[ទព្យឈ្មោះនេះមក ភិក្ខុអភ ្រែនោះ ត្រាវអាបត្តិទុក្ស ។ ភក្ក្អក្ទទួលបង្គាប់នោះ ដទៃទៅលួចបាន[ទព្យដទៃមកវិញ ភិក្ខុអ្នកបង្គាបដើមមិន[តវអាបត្តីខ្ ត្រាម្រាបត្តិបារាជិកតែកិត្តអ្នកលួច ។ ភិក្ខុបង្គាបភិក្ខុផងគាថា លោកចូរទៅ ជាព្យុធ្យាស្ស្រស្សាស្សា ស្វារា ស្សារា ស្វារា ស្វារពីស្វា ស្វារា ស្វារា ស្វារា ស្វារា ស្វារា ស្វារា ស្វារា ស្វារា ស នេះថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះចូរទៅលួច[ទព្យឈ្មោះនេះមក ភិក្ខុអ្នក[ប៉ែដើម[តវ អាបត្តិទុកដ ។ ភិក្សាកុខខូលបង្គាប់ទី ១ នោះទៅ ជ្រាបភិក្សាកុខខូលបង្គាប់ ខ្ទឹ៤ ភិក្ខុអភទទួលបង្គាប់ទី១ នោះ ត្រវអាបត្តិទុក្ខដក្នុង១ណៈ ជ្រុប ។ អក្ខខ្លួលបង្គាប់ទី ៤ ទៅ ជ្រាប់ដល់អ្នកខុខ្លួលបង្គាប់ទី៣) បង្គាប់ទី៣ (ពមទទួលនឹង ទៅលួច ភិក្ខុអ្នកបង្គាប់ដំបូង (តវអាបត្តិថ្មលួច ប ភិក្ខុអក្ខខ្ទុលបង្គាប់ទី៣នោះទៅលួច[ខ្វព្យនោះបានមក ត្រូវអាបត្តបា្តរាជិក ទាំងអស់គ្នា ។ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផង់គ្នាថា លោកចូរទៅ ជាបត្តដល់ភិក្ខុឈ្មេ**ះ** នេះ ឲ្យកិក្ខា ឈោះនេះឯងទៅ ប្រជាជល់កិត្ត ឈ្មោះនេះថា កិត្ត ឈ្មោះនេះចូរ เช่าเก็อ (อนาเพาะเราละ นั้นหนา เก็บเนีย (อเทบซั้ง หน ee្ចលបង្គាប់ទី១ នោះទៅ (ប៊ីភិត្តដទៃ (គឺអ្នកទទួលបង្គាប់ទី៣វិញ) ខ្លួនអ្នក ទទួលប ម៉េទី ១ នោះ ត្រាំអាបតិទុកដក្នុង១ណ: ប្រើត ។ អ្នទទួលបង្គាប់

### បារាជិតចណ្ឌេ ខុតិយសិក្ខាបទស្ប បទភាជនីយេ អវិហារាការា

អយោរ នៅ ខ្លួន អាចតិ ខ្លួន ស្ព  $\epsilon$  ភេញ អហេតេ មូលដូស្បូ អជាបត្តិ អាឈាបភស្បា ខ អាហាក្រេស្បា ខ អាបត្តិ ខា-រាជិតាស្ប ។ ភិក្ខា ភិក្ខាំ អាណាបេតិ ឥត្ឌ្ជាម កឃ្នាំ អយោរាតិ អាចតិ ខុក្កដស្ប ។ សោ កញ្ត្រ បុខ បច្ចាក់ចូត នាហ សុគ្គោម តំ កណ្តុំ អៅមាវិតុត្តិ ។ សោ **មុខ** អាណាមេតិ យខា សក្តោស ឥឍ តំ ភណ្ឌំ អហេរាត់ អាមត្ត ឧភាជស្បី ។ សោ ខ្លុំ អាសា អាសា មាន វង្គ ទារាជិតាសុ ។ ភិក្គុ ភិក្ខុំ អាឈារបត៌ ឥត្ឌម៉ កណ្ដាំ អាហាវិធី អាហាវិធី ឧក្ខាដស្បី សោ ខ្ញុំ អាឈា-ថេត្វា វិច្បន្តិសារី ន សាវេតិ មា អវិហរីតិ សោ តំ កណ្ដុំ អាហាត់ អាចត្តិ ឧកិច្ចំ ខារជិកស្បៈ ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុ អាណាខេត ៩គ្គួញទំ ភណ្ឌំ អហេវាទំ អាចត្តិ ឧក្ខេស្ស ។ សោ តំ អាណាចេត្តា វិច្បជ៌សាវិ

### បារាជិកកណ្ឌ សំក្លាប។ ទី ៤ ប។ ភាជន័យ អាការនៃអវិហារ

ទី៣ ទទួលនិងទៅលួច អ្នកទទួលបង្គាប់ទី ៣ នោះ ត្រវិមាបត្តិទុក្ខដក្នុង ខណៈទទួល ។ អ្នកទទួលបង្គាប់ទី ៣ នោះទៅលួច $\left( e \, n \right)$ នោះជានមក ្យើដើមមិន តែវិមាបត្តិឡើយ គ្រវអាបត្តិបារាជិកតែកិត្តអ្នកខេទ្ទលបង្គាប់ទី ១ និងកិត្តអ្នកលួចទី ញ ភិត្តបង្គាប់ភិត្តផង៍គ្នាថា លោកចុរទៅហុចយក [ อุญเเพาะเระษก ก็กุศก [ บเราะ โล่เทบล็อกนักม็จเพาะ [ บี ฯ ก็ก็ អ្នកទទួលបង្គាប់នោះទៅហើយ[តឡប់មកវិញ[បាប់ថា ៗមនអាបនង ទៅ **។** ភិក្សាកបង្គាប់ ប្រើម្តង ទៀតថា ល្ខយក់| ទព្វនោះមកទេ ចូរលួច ៤ ឲ្យនោះក្នុងពេលនោះចុះ លុចយកជានក្នុងពេលណា បង្គាប់នោះ ត្រាវអាបត្តខុត្តដ ។ ភិក្ខុអកទទួលបង្គាប់លួចយក ទ្រព្យនោះបាន ត្រវអាបត្តិបារាជិកខាំងពីនោក ។ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផង៍គ្នាថា ភិក្ខុអភ ប្រើនោះ ចុរហុចយក[ខ្ពុព្រឈ្មាះនេះមក ត្រូវអាបត្តខុត្តដ ភិត្តអកបង្គាប់នោះ លុះដល់បង្គាប់ភិត្តនោះហើយ មានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ តែមិនទាន់បាន/ច្បប់កិត្តនោះថា អ្នកស្លប់ កិត្តអក្នុខ ទូលបង្គាប់នោះទៅល្ង២ ខ្ទុំ ទេស្រនេះបានមក **ះ**លាក់ចូរទៅល្អ**ចយក់**ទ្រព្យ *ខាំងពីរនាក់* ភិត្តបង្គាប់ភិត្តផង៍គ្នាថា ឈ្មោះនេះមក ភិក្ខុអកបង្គាប់នោះ ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដុក្ខន៍១៣:បង្គាប់ រា្តបង្គាប់នោះ លុះដល់បង្គាប់កិត្តនោះហើយ មាន:សចក្តីក្តៅ ក្រហាយ

### វិនយជិជិពេ មហាវិកង្គោ

សាវត់ ខា អ**ហេរ៉ុត់ សោ** ភាណ**េត្តា** អមាំ នយាន់ នុំ កណ្ដុំ អាចារន់ មូលដូស្ស អភាចនិ អោយាក្រសុ អាចត្ត ចារាជិតាស្ប ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុ អណា ខេត្ត ឥត្តខ្លាម កណ្ដុំ អឋមារាតិ អាបត្ត ឧុត្ត-ដស្ប ។ សោ នំ អាណាចេត្វា វិច្បនិសារី សាវេតិ មា អាហ្វាត់ សាធ្យត់ ជុំមេត់ ជុំគំឆ្នំ អនាបត្តិ ។ (១៩៤) ឧយសាយមេពេញ ងខ្ញុំ អេច្ចពាទី មាន្តិ អាមត្តិ ចារាជិតស្បី ចរបរិក្តុហិតញ្ច ហោតិ បរប-រត្តហិត្តសញ្ញា ខ **តុក្តោ ខ ហោតិ ប**ិក្តាហ ចេញស្ស ភោ វា អត់ព្រះចេញសស្រ វា ៥យុ ្រ ចិត្តព្យុ បច្ចុម្មជ្ជិត ហោល អាមសតិ អាមត្ត ឧុក្ភ-ដស្បូ ។ ៩ស្ថាមេតិ អាមត្តិ ៩ល្អច្ចុយស្បូ ។ ឋានា ទាប់តំ អាប់ត្ត ទារាជិកាស្បា បញ្ជាកាល់ អធិន្ អាធិយដ្ឋក្ប អាចត្តិ ដុល្ច្យស្ប ចរចាំក្តុចាំតញ្

#### វិនយប៌ដិក មហាវិភង្គ

ស្វាយ គ្រោយ ពៃ ត្រឡប់ហាមឃាត់ថា លោកកុំលួប ឡើយ កិត្តអ្នក

ខទួលបង្គាប់នោះ មិនព្រមត្រែឡប់ទានលួចតាម ពោលតបថា លោក

បង្គាប់ខ្ញុំហើយ រួច ទៅលួចយក ខ្ញែព្រះនោះបានមក ភិក្ខុអ្នកបង្គាប់មិន ត្រៅ

អាបត្តិ ត្រាំអាបត្តិបារាជិកតែកិត្តអ្នកលួច ។ ភិក្ខុបង្គាប់កិត្តផង៍គ្នាថា

លោក ចូរលួច យក ខ្ញុំ ព្យួលឃ្មោះ នេះមក កិត្តអ្នកបង្គាប់នោះ ត្រៅអាបត្តិ

ខុក្ខដ ។ កិត្តអ្នកបង្គាប់នោះ លុះដល់បង្គាប់កិត្តនោះ ហើយ មានសេចក្តី

ក្រៅត្រហាយ ស្វាយ ត្រាយពិញ តែឡប់ឃាត់ថា លោកកុំទៅលួច ឡើយ

កិត្តអ្នកខុលបង្គាប់ខុខ្ចូលពាក្យថា ប្រពៃលើយ កំលែងលួចទៅ កិត្តទាំង

ពីប្រេមទៃ ត្រាំអាបត្តិ ឡើយ ។

(១៤៤) ភិក្ខុកាន់យក ខេញដែល ម្ចាស់គេមិនបានឲ្យដោយ អាការ ៥

ឃាំង ត្រូវអាបត្តិបារាជិក គឺ ខេញដែលអ្នកដ ខេហ្បូងហែងរក្សា ១ សំគាល់

បា ខេញមានអ្នកដ ខែហ្លួងហែងរក្សា ១ បរិក្ខារមានដំ ខ្មែរ ប៊ែន ចំនួន ៥

មាសក ឬលើសពី ៥ មាសក ១ មាន ថេ ឃ្យូចិត្ត តាំង ខ្មេរីង ប្រាកដ ១ ញ៉ាំង

ខេព្យនោះឲ្យឃ្លាតផុតថាក ខិ១ ត្រូវអាបត្តិ បារាជិក ។ (បើមិនទាន់ឲ្យឃ្វាត ផុតចាក ខិ១ ត្រូវអាបត្តិ បុក្ខជំ ។ ញ៉ាំងរបស់ នោះឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិ បុក្ខជំ ។ ញ៉ាំងរបស់ នោះឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិ បុក្ខជំ ។ ញ៉ាំងរបស់ នោះឲ្យកំរើក ត្រូវអាបត្តិ បុហ្ចជ័យ ។ ភិក្ខុ កាន់យក ខេញដែល ម្ចាស់ គេមិនបានឲ្យ ដោយ អាការ ៥ យ៉ាំង ត្រូវអាបត្តិ បុល្ចច័យ គឺ ខ្ពស្បីដែលរួកដ ខៃហួងហែងរក្សា ១

#### បារាជិកកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ អវិហារាការា

ហោត់ ប្រេក្រហិត្តសញ្ញាំ ខ លហុកោ ខ ហោត់ ប៉ុក្សារា អត់ក្រោសសាតា វា ងូនបញ្ទាសសា ប្រព្រឹឌ្ឌ ខេត្តជំនួន ឈេន មានមន្ត្ នេះ ក្នុង ខេត្ត មាន ខ្លួន ខេត្ត ខេត្ត ខាជទំ អាចទ្តិ ៩ល្ចូយស្បី ឯ ឧណិសាមរា អន្តុំ សន្ទល់ខមា សព្ទ ឧយស្មា ស.ស. ក្ដែមាត់ មាន មានក្ដែមានអញ្ជាំ ខ លហុកោ ខ យោត៌ បរុំគ្នារោ មាសភោ វា ងុឧមាសភោ វា ៩យោ្យទំនុញ្ ១ឲ្យដ្ទឹង យោង អាមសង៌ អាមង្គិ ឧទ្ធឧស្ស ។ ដូស្លាប់ទំ អាប់ទំ ឧទ្ធឧស្ស ។ ហាលា ចាប់តំ អាបត្ត ឧក្ដេស្ប ។

(១៩៣) នហាតាបេហ៍ អឱ្ជំ អានិយន្ដស្ប អាបត្តិ ទារាជិតាសួ ឧ ខ សគាសញ៉ា ឧ ខ ស្បែ្បសក្ដាហ៊ី ឧ ខ សាកាលិគាំ កុក្តោ ខ ហោភ៌ បរិក្ខាហ បញ្-ទាសកោ វា អភិបតាបញ្ហាសកោ វា ៤៤យុយិត្តញូ

### បារាជិតកណ្ត សិក្ខាបទទី 🖢 បទភាជនីយេ អាការនៃអវិហារ

សំគាល់ថា [៖ព្យមានអ្នកដៃ៖ហ្លួងហែងក្បា ១ បរិក្ខារមានដំឡៃតិច ប្រមាណ លើសពី ១ មាសក ឬ៥យពី ៥ មាសកចុះមក ១ មាន ៤៤យ្យ-ចត្តកើតខ្យើង ជ្រាកដ ១ ញ៉ាំងរបស់នោះឲ្យឃ្វាតផុតលកទី ១ ត្រូវអាបត្តិ ថ្មហ្វ័យ ។ (បើមិនទាន់ញ៉ាំងរបស់នោះឲ្យឃ្លាតចាក់ទីខេ) ភិក្ខុ ចាប់ពាល់ត្រវមាបត្តិទុក្ខដ ។ ញ៉ាំងរបស់នោះឲ្យកំរើក ត្រវមាបត្តិ ទុក្កដ ។ ភិក្ខុកាន់យក[ទ្រព្យដែលឡាស់គេមិនឲ្យនឲ្យដោយអាការ ៥ យាង ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ គឺ ទ្រព្យដែលអ្នកដទៃហ្លួងហែងក្រេ ១ សំគាល់ ឋា ( ៖ ព្យមានអ្នកដ**ៃ** ហ្លួងហែងក្សោ ១ បរិក្ខារមានដំឡៃតិច ( បមាណ ១ មាសក ឬ៥យពី១ មាសក ១ មាន៤៥យ∫ចិត្តតាំង៍ ឡើង ជ្រាកដ ១ ញ៉ាំងរបស់នោះឲ្យឃ្វាតផុតចាក់ខិត្ត ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ (សព្វមិន ទានឲ្យឃ្វាត់ចាក់ទី) ភិក្ខាប់ពាល់ ក៏ត្រៅអាបត្តិត្ដ ។ ធ្វើឲ្យកំពើក ក៏ត្រូវអាបត្តិទុក្ស ។

(១៤៣) ភិក្ខុកាន់យក (១៩៩៤៩២) ស់គេមិនឲ្យនឲ្យដោយអាការ ៦យ៉ាង ត្រាអាបត្តិចារាជិក គឺមិនឲ្យនសំគាល់ថាជារបស់១ន១ មិនឲ្យន កាន់យកដោយវិស្សាស:១ មិនចានកាន់យកជារបស់១១១ បរិក្ខាម្រាន់ ដំខ្យែ (ប៊ុន (ប្រាណៈ៥ មាសក ឬ លើសពី ៥ មាសក ១ មាន ថេយ្យប៉ុត្តិ

#### វិនយចិដិកេ មហាវិកង្កោ

បច្ចុប់ដ្នាំ យោត់ អាមសត់ អាចតុំ ឧុក្សុយ។ ។ ៩ស្លាបេត អាបត្តិ ៩ល្ចូយស្ប ។ ឋានា ចាប់តំ អាបត្តិ ទារាជិតាស្បូ ។ ជហាកាប្រាំ អធិន្នំ អាធិ-យន្សា ្រមត្តិ ដុល្ចូយសា្ទ ខ ខ សភា-មញ្ចី ខ ខ វិសាស្រ្តាហ៍ ខ ខ តាវតាល់ក់ លហុកោ ខ ហោតិ បក្ដោព អតិកេស-ស កោ វា ជានព្យាមាមកោះ វា ដេយ្យចិត្តិញា បច្ចុច្ចិត ហោត៌ អាមសត៌ អាចតំ ឧុក្ដស្ប ។ ដូល្លាប់ អាចឆ្នាំ ខុត្តដូស្បូ ។ ឋានា ចាប់តំ អាចតិ ជុល្ច្យស្ប ។ ជួលកាល្ល អនុច្នំ អា-ខ្លែជូស្ស អប់ ខ្នុំ ខ្លែងស្បា ន ខ សភសេញា ဥ ငေ နံညေးနည္တွာ ဥ င ေဆးကလောက် လေဟ(ကာ ខ យោធ៌ បរិក្តាកេ មាសកោ វា ធ្នមសកោ n ငြေကါင္ၿမိဳး ကို အစီအီး ကေနာ့ မေနာ္ မေလး ឧុត្តដស្ប ។ ដស្ថាបេត អាបត្ត ឧុត្តដស្ប ។ ឋានា ចាប់ទំ អាប់ទំ ខុត្តដេស្ប ។

## វិនយប់ដក មហាវិកង្គ

តាំង ទ្បើង ( ) ភ្ជាង ញាំងរបស់ នោះឲ្យឃ្វាត់ផុតចាក់ទី ១ cារាជិក ។ (បើមិនទាន់ញ៉ាំងរបស់នោះឲ្យឃ្វាតផុតចាក់ ( ) ភិក្ខាប ពាល់ ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ ។ ញ៉ាំងរបស់នោះឲ្យកំរើក ត្រវិអាបត្តិ ថ្មល្អ ប្តី កិត្តកាន់យក ្រហាដលម្ចាស់គេមិនបានឲ្យដោយអាការ ៦ យាន៍ ត្រាមពត្តថ្មបច្ច័យ គឺមិនបានសំគាល់ថាជាប្រស់ទ្ធន ១ ច្បានកាន់យកដោយស្និទ្ធស្នាល់ ១ មិនចានកាន់យកជារបស់ខ្លឹ ១ បរិក្ខារ មានដំឡៃតិច (ប្រាណ លើសពី ១ មាសត ឬថយពី៥ មាសតមត ១ មានបេយ្យចិត្តតាំង ឡើង ជ្រែកដ ១ ញ៉ាំង ខ្ញែព្រះទេស្វ្រាតផុតបាក ខ្ ត្រវអាបត្តិថុល្ងច្ច័យ ។ (បើមិនទាន់ឲ្យឃ្វាតផុតបាកទីទេ) ភិក្ខុចាប់ ពាល់ ត្រវមាបត្តទុក្ខដ ។ ធ្វើរបស់នោះឲ្យកំពេក ត្រវមាបត្តទុក្ខដ ។ ភិត្តកាន់យក (ទព្យដែលម្ចាស់បេសមិនបានឲ្យដោយអាការ៦ យ៉ាង អាបត្តិខុត្ដ គឺមិនបានសំគាល់ថា ជារបស់ខ្លួន ១ មិនជានកានយក ដោយស្និស្វាល ១ មិនជានកាន់យកជាបេសខ្លី ១ តិចប្រមាណ ១ មាសក ឬថយពី ១ មាសតមក ១ តាំង ទ្បើង ប្រាកដ ១ ញ៉ាំង (ទ្រព្យនោះឲ្យឃ្វាតផុតបាកទី ១ អាបត្តខុត្តដ ។ (បើមិនទាន់ឲ្យឃ្វាត់ផុតចាក់ខីខេ) ភិត្តបាប់ពាល ក៏ត្រាអបត្តក្ដ ។ ធ្វើរបស់នោះឲ្យកំរេក ក៏ត្រាអបត្តក្ដ

## បារាដឹកកណ្ដេ «គុំយសិក្ខាបទស្ស បទរវាជនីយេ អវិហារាការា

(០៤៤) ឧសិសាមសារស្ អន្ទទឹ មន្ទេលខឹសៈ អាបត្ត ឧក្សាជស្បាន ខេ ខេ ខេស្តែសាន់ យោគ មមេរិក្សាត្រង់ ខ្លាំ ខ្នាំ ខ្លាំ ខ្នាំ ខ្លាំ ខ្នាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្ន បញ្ទាស កោ វា អត់ក្រេបញ្ទាស កោ វា ដេយ្យ-៩ឡាមេត់ អមត្ត ឧត្ត៩ស្ប ។ ឋានា ទារ៉េត់ អមត្ត ឧភាដស្ប ។ បញ្ហាភាបហ៍ អធិឆ្មុំ អធិយធ្សាប្រ ឧសញ្ ខ លហុ គោ ខ ហោះ ខាំក្លាហ អភិបភ-សែស កោ វ ជនបញ្ទាស កោ វ មេយុប្រឹត្តញូ ឧជិឧជី្ឌ លោឌ មាតមន្ទ មាជន្ទី ៩២៩៧ ឯ ៩ស្លាបេត់ អេបត្តិ ឧុគ្គា៩ស្បូ ។ ឋានា ចាប់តំ អាបត្តិ ឧឌុជ្ជ ។ ឧញ្ជាភាពល អនុវិទ្ មាន្យនឹក្សា មា-មត្ត ឧត្តេឌស្ប ឧ ច ចរចរឹក្តុហិត ហោត ចរបរឹក្តុហិត-សញ្ចុំ ខ សហុគោ ខ ហោះ ខំ ទាំក្ខាពេ មាសគោ ង ៩១មានម្យា ង ខេ្តជាខ្លួយ និង ខេស្ត

## 

(១৬៤) ភិក្ខុកាន់យក (ខព្យដែលមា្លស់របស់មិនបានឲ្យដោយអាការ ៩យ៉ាង ត្រវិមាបត្តិទុក្ខដ គឺ ទ្រព្យដែលអ្នកដុទ្ធៃមិនច្បានហ្លួង៍ហែងក្សេ ១ សំគាល់ថាជា (៖ ព្យមានអ្នកដទៃហ្លួងហែងក្បេ 🤊 បរិក្ខារមានដំឡៃ ( ចែន ប្រមាណ ៥ មាសត ឬលើសពី៥ មាសត ១ មានថេយ្យចិត្តតាំង ឡើន ជ្រាកដឲ្ញ ញុំង ខ្ញែព្រះខារឲ្យឃ្វាតផុតហក់ខេត្ត ត្រវមាបត្តិទុក្កដ ។ (បើ មិនទាន់ឲ្យឃ្វាតផុតបាកទី ទេ) ភិក្ខុចាប់ពាល់ ក៏ត្រៅអាបត្តិទុក្ខដ ។ ញ៉ាំង [ទព្យនោះឲ្យកំរេក ក<sup>©</sup>ត្រវិសបត្តទុក្ខដ ។ ភិក្ខុកានយក ទ្រព្ឋដែលមា្នស របស់មិនបានឲ្យដោយអាការ ៥ យ៉ាង ត្រាវអាបត្តិទុក្ខដ គឺខ្រព្យដែលអ្នក ដទៃមិនបានហ្លួងហែងរក្សា 🤊 សំគាល់ថា (ខ្ញុំព្យមានអ្នកដទៃហ្លួងហែង រក្សា ១ បរិក្ខាវមានដំឡៃតិច[ថ្មាណលើសពី ១ មាសក ថ្ម័យពី ៤ មា- $\mathcal{M}$ က္ၿမက ၅ မာဒ၊ဗဏ္ပတ္ခ်ရွာ၏ရိုးရွှေရြတြက္ခရ ေတာ့ကိုရိုင္ခြက္၊အားေရြးယွာခ ផុតលាក**ទី** ๑ ត្រវអាបត្តិទុក្ដ ។ (មើមិនទាន់ឲ្យឃ្វាតផុតថាកទី ទេ) ភិក្ខុលាប ពេល ក៏តែវមាបត្តក្ដេ។ ញ៉ាំង ទ្រព្យនោះឲ្យកំរើក ក៏តែវមាបត្តិក្ដេ។ ់ភិក្ខុកានយក[៖ព្យដែលមា្ចសរបស់មិនចានឲ្យដោយឆាការ៥ យ៉ាង ត្រវ អាបត្តិទុក្កដ គឺ ទេព្យដែលអ្នកដទៃមិនបានហ្លួងហែងក្រេ ១ សំគាល់ ថា (ខ្ញុំមានអ្នកដេខែហ្ទូងហែងក្សេ 🤊 បរិក្ខារមានដំខ្សែតិចប្រមាណ 🤋 មាសក ឬ៥យពី១ មាសកចុះមក១ មាន៤៥យ/្រិត្តតាំង ឡើង ជ្រុកដ ១

#### វិជយប់ដកេ មហាវិភក្ដោ

អុច្ធិសេស្តិ៍ ពណ្ឌឃញ្ញុំ ម្នើខ្មុំ រ

អុច្ធិសេស្តិ៍ និតិខ្មុំ រ

អុច្ធិសេស្តិ៍ ពណ្ឌឃញ្ញុំ អុចខ្ញុំ និងក្នុងសារិ រ

អុច្ធិសេស្តិ៍ និតិខ្មុំ អុចខ្ញុំ និងក្នុងសារិ រ

អុច្ធិសេស្តិ៍ ពណ្ឌឃញ្ញុំ អុចខ្ញុំ និងក្នុងសារិ រ

អុច្ធិសេស្តិ៍ ពណ្ឌឃញ្ញុំ ខ្ញុំខ្ញុំ រ

អុចខ្ញុំ និងខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ រ

អុចខ្លុំ និងខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ រ

អុចខ្លុំ និងខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ រ

អុចខ្លុំ និងខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លុំ ខ្លាំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លុំ

ប្រុស្តិយ ឧណ្ឌិស្វានា ឧស្សាយ ឧណ្ឌិស្វានា ឧស្សាយ (១) ឧណ្ ឧស្សាយ (១) ឧណ្ ឧស្សាយ (១) ឧណ្ឌិស្វានា

ទ គេតិប៊ី ជាហៅ ។

## វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

ញ៉ាង ខ្ពៃព្រនោះឲ្យឃ្វាតផុតថាកិខ្លិ តែវេអាបត្តិទុក្កដ ។ (បើមិនទាន់ឲ្យ ឃ្វាតផុតខាក់ខ្លិខ) ភិក្ខុខាប់ពាល់ ក៏ត្រៃវេអាបត្តិទុក្កដ ។ ធ្វើខ្ពៃព្រនាះ ឲ្យកំរើក ក៏ត្រែវេអាបត្តិទុក្កដ ។

(១២៩) កិត្តកាន់យកដោយសំគាល់ថាជារបស់ខ្លួន កាន់យក ដោយស្និទ្ធស្ថាសន៍ន៍គ្នា កាន់យកជារបស់ខ្លួត្នា កាន់យករបស់ដែលពួក ប្រេតហូត្រហែត្រក្សា កាន់យករបស់ដែលសត្វតិរញ្ជូនហូត្រហែត្រក្សា កាន់ យកដោយសំគាល់ថាជារបស់បំសុក្ខល កិត្តធ្លាត កិត្តអ្នកដើមបញ្ជាតិ (អម្បាលនេះ) មិន ត្រៃអោបត្តិ ឡើយ ។

អទិត្យាន បឋិសាណាវិរៈ ប្រេំ ។

(មាតិកានុក្រម បញ្ជីរឿងតាមរបៀបដែលនឹងសំដែង**តទៅ** ដូច មានទាងក្រោមនេះ)

(១៤៦) រឿនកិត្ត៩រូបលួចកណ្តួ:របស់ជាឪ ដែលក់ រឿន
កិត្តិ៤រូបលួចគ្រឿនកម្រាល រឿនកិត្តិ៥រូបលួចឲ្រព្យក្នុង
វេលាយប់ (ដោយចំណាំខុកពីថ្ងៃ) រឿនកិត្តិ៥រូបលួច
នៃព្យគេដែលខុនកំពុនជួយនាំទៅ រឿនកិត្តិ៥រូបលោលតែ
ពាក្យថាលួច (តែគ្មានថេយ្យចិត្ត) រឿនកិត្តិ៤រូប
ទៀត រើសសម្ពត់សាដក់ខ្ញុំង៍ឈ្នាដែលប៉ុន្តិ៍ ទៅដោយខ្យល់

# ប រាដិកកណ្ដេ ។តិយសិក្ខាប។ ប្ស វិនិតវត្ថុម្ភិ មាតិកានុក្គមោ

អស់ទ្តីខ្នេ កុសាទាតោ ದ್ದು ಋ೧೭<sup>(೪)</sup> ಸಲಾ ಜನ វយាសេហ បញ្ចូត្តាតា ចញ់ ៤៩, អគិហយា នុត្តក្ដេ ការមេសញ្ បូវសក្គល់មោនកា សមរិក្ខាវត្តកោ รังเ๋งง (๒) ជ ជំគ្នាទំ(๓) សន់ ភ្នំ ស្រាំ ស្រ សស្ត្រាយ ២៤ នូវ សត្ត ជាហេបសត សត្ត (៩៤ អក្សរុំ ស់ខ្យុស្បូ អូហេរុំ សត្ត ជៈនិស្ស អគណ ថា

<sup>🗣 ៖.</sup> ម. ខត្តត្បូខ ។ 🀱 រា. ភិសិវិសោ ។ ៣ ៖. ម. ឆ និក្ខុមេ ។

## យវាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🌡 វិនីតវត្ថុ លំដាប់នៃមាតិកា

រឿងភិក្ខុ ១ រូបទសយកសម្ពត់បសុក្ខលអំពីសាកអសុកដែល មិនទាន់បែកធ្លាយ រឿងកិត្ត ១ រូបលួចបុរស្វាក់ចវែរ រឿង[គាះ អាននូត្រេ (ចឲ្យស្វេកស្បង់របស់ភិក្ខុដទៃក្នុងពេងក្ងេង ទាំងរឿ<sup>ជ</sup>តិក្ខុ ៤ ពួកដែលខាន់រំពា<sup>(៦)</sup>សត្វផង 🤇 ត្រូវជា ១០ រឿងកិត្ដ្ឋរូបមិនមានហេតុ ក្ហេតយកខាទនីយកោជនីយា-ហារដែលគេចែកដល់សង្ឃ រឿងកិត្ត៩រួបលួចជាយ សាច នំ ស្កាក្រាម នំអន្យម ក្នុងវេលស្រុកអត់បាយ រឿង ពុកភិក្ខុលួចបរិក្ខារ ព្រមទាំងថង់យាម វៀងពុកភិក្ខុលួចពុក របស់សង្ឃនិងចីវរលើឡេស្បៀង រឿងកិត្តលួចចីវរក្នុងវិហាវ ហើយមិនហ៊ានចេញទៅក្រៅ រឿងកិត្តគាន់ទានន័យរបស់ កិត្តជាសំឡាញ់ ពោះសេចក្តីសិទ្ធស្នាល់ រឿងកិត្ត ៤ រូបទៀត យកទា ទនីយរបស់កិត្តដទៃធានដោយសិគាល់ថា ជារបស់ខ្លួន រឿងភិក្ខុ ៧ ពួកប្រភែកមិនទទួល១្នថាលួចយក រឿងភិក្ខុ ៧ ពួកតាំងចិត្តលួចយកពិត វៀងកិត្ត៧រួបលួចយកទាទ-និយរបស់សង្ឃ រឿងភិក្ខុ ៤ រូបទៀតលួបថា រឿងភិក្ខុ របស់ដែលសល់អំពីសក្ខស្មី ។

## វិនយច៌ដិចេ ចរាវិតម្នោធវិ

ၾကား ေရးရွားလဲ မေလးကာ မေလးကာ မေလးကာ မေးရွားလဲ မေလးကာ မေးရွားလဲ မေလးကာ မေးရွားလဲ မေလးကာ မေးရွားလဲ မေးရွားလဲ

មនិត្ត នេះ ដ្ឋាន្ត្រា មនិត្តិសាមា ខំពុ ខ្លួយរ មនិត្តិសាមា ខំពុ

អាវត្តិយា ខត្តរា មន្ត្រី

## វិនយបឹងក មហាវិភង្គ

ញ រូប ទៅនិយាយយករបស់អព្យិតកូល ៖ បង្កាក់នៃកិត្តដទៃ តាមភាក្យុដែលលោកម្ចាស់ត្រកូលផ្តាំ រឿងភិក្ខុ ៣ រុបយក តែវមណ៍លេងគយ រឿងពួកភិក្ខុដោះ ជែកជាប់អន្ទាក់លែង រឿងពួកកិត្តដោះម៉ែតជាប់អន្ទាក់លៃង រឿងពួកកិត្តដោះតែ ជាទល់ថល់ផ រឿងភិក្ខុ ១ រួបលួច ប្រមៀលភណ្ឌ នៅក្នុង យាន :រឿងភិត្ត ៤ រូបលួចយកជុំសាច់ រឿងភិត្ត ៤ ពួកលួច យក ឈេត្បូនរបស់គេ រឿងកិត្ត ១ រូបបសុគ្គលយកសម្អត សាដករបស់គេ រឿងកិត្ត ៤ រូប រើសយកសម្ពត់សាដក អណ្តែតទឹក រឿងកិត្ត រូបលួចផឹកសព្វ $^{(4)}$  រឿងពួកកិត្តចូល ដៃគ្នាលួច[ខ្ញុត្រ ហើយចែកគ្នាមិនពេញ ៥ មាសកម្នាក់ រឿងកិត្ត៤ រួបលួចធញ្ញាជាតិម្នាក់ ១ ក្ដាប់ វេលា ក្រុងសាវត្តី អត់បាយ រឿងភិត្ត ៤ ពួកបំសុក្ខលយកសាចដែលសល់អំពី ចោរបរិភោគ រឿងភិក្ខុ ៤ រូបល្ងួចស្នៅគេ រឿងភិក្ខុ ៧ ព្យុសភាទន័យប្រសស់ស៍ស្រីបកគ្នាធាន់ រឿងភិត្ត្តាពុក្តមិន ហ៊ានទទុលទា ទន័យដែលមនុស្សមិនមែនម្ចាស់ ៤គេន រឿង

<sup>🕻</sup> ទីកដោះគោដែលគេបកញ់ឲ្យទៅជាទ្វាញ់បែបយ៉ាងភាវ 🤊 ។

បារាជីពកណ្ដេ ។តិយសិក្ខាប។ស្ស វិនីតវត្ថុខ្ជិ មាតិកានុក្ដមោ

ខារុខកា មត្តិកា ខ្វេ តំណារំ

ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಟ್ ಸಾಹ್ನ ಕಾರ್ಟ್ ಚಯೈ

សស្សាធំគាំ ឧ ខាច់ និមាយឲ្យ

សព្រា ស្រុះ មួយ ខាង ស្រុះ

ខ្សា ភជិត ទេវ

ಚಲಾಣೆಯ ೮ ಈ ಜೀಕಾ 1

ពាពលាស់ ៩ (កាសម៉

សាក្សា ឧធ្យំកោន ចាត់ ។

(១៤៧) នេះ ទោ ខន សមយេខ ឧត្តភ្ជយ

ಕ್ಷ್ಯ ಇದ್ದು ಕ್ಷಮ ಇದ್ದು ಕ್ಷಮ್ಮೆ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಮ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ ಕ್ಷಮ್ಟ

## បារាដឹកកណ្ដ សីក្ខាបទ ទី ៤ វិគីតវត្ថ លំងាប់៤មេគឺកា

គិត្តយក ឈើរបស់សង្ឃធ្វើជញ្ជាំងកុដិដោយគិតថា ខ្លី រឿង ភិក្ខុលួចទឹកសង្ឃ រឿងភិក្ខុលួចដីស្ថិតសង្ឃ រឿងភិក្ខុ ៤ រួប លួចស្មេយាឲ្យងរបស់សង្ឃ រឿងកិត្ត ៧ រូបលួចគ្រឿងសេ-នាសនៈរបស់សង្ឃ រឿងភិក្ខុយកសេនាសនៈសម្រាប់វិហា**វ** မားနေ့ကော် ကော်ပြော် ရာလုံးတိုယ္ကေတာ့လ ဂျီနိုင္ငံနဲ့ ၈ ၅ ၅ ၂၈ ကြီးဆို មានព្រះភាគ្គិធ្លើអនុញ្ញាតឲ្យខ្លួក្រឿងសេនាសន:វបស់គេប្រើ ជ្រាស់បាន រឿងពួកកិត្តនីជាសិស្សរបស់ថុល្ងនន្ទាភិក្ខុនីក្នុនី  $\int$ កង៍ចម្បានឹង $\int$ កង់កដ្ឋគិះ ទៅនិយា យយកបបលោយល្ងិច-ទ្យុំដោយសណ្ដែកជាយ នឹងក្បាលទឹកឃុំក្នុង ត្រកូលឧបដ្ឋាក របស់ថ្មលូនន្ទាត់ក្នុនី រឿងអដ្ឋកត្តេវត្តង៍ក្រង់វេសាលី ថែក មតិកដល់១ យកហបត់ រឿងបល់នូវចូតេរក្នុង ក្រុងពារាណស នាំយភក្មេនពីរនាក់របស់ ឧបដ្ឋាក អំពីដៃ ចោរបានមកដោយ បុទ្ធិ រឿងភិក្ខុដាស់ទ្បាញ់នឹងគ្នា ២ នាក់ក្នុង[កងកោសម្ព រើសរឹងក៏ជ្រកគិតថានឹងឲ្យដល់ម្ចាស់ រឿងកិត្តជាសទ្ធិវិហារិក របស់ទទ្បិកត្តេរក្នុង[កង្គសាគលល្អចយកឈ្មួតរបស់គេ ៗ (១៤៧) សម័យនោះឯង ធពុគ្គិយកិត្តាំងឲ្យយទៅកាន់ទីកន្ទែង ហាលភណ្ឌៈ នៃជាឪជែលភ់ ហើយលួចយកខ្រព្យរបស់ជាឪជែលភ់ ។

#### វិខយៈចំគិតេ មហាវិកង្គោ

នេស់ កុក្តុច្ំ អហោស់ កស់តា សំក្ខាបធំ បញ្ជាត់ កេច្ចំ ឧ ទោ មយ់ ចារាជិក់ អបត្តឹ អបញ្ជាត់ ។ កស់តោ ឃិតមត្តំ អហេចសុំ ។ អាបត្តឹ តុម្ពេ កិក្ខាវ អបញ្ជា ចារាជិកាឆ្តិំ ។

(១៤៨) នេះជ ខោ នេះជ សមយោជ អុញគុរក ភិទ្ធា ដេកត្តាឈាំ កញ្ញា មហក្សំ ធុស្សំ បស្សិត្តា ដេយ្យចិត្ត ឧច្បានេស ។ តស្ប តុត្តចំ អហោស គេច្នុំ ឧ ទោ មហំ ទារជំគាំ អាចត្តី អាចត្នោតិ ។ កក់ ខេត្ត សាពេល ។ អសបត្តិ ភិក្ ចិត្តព្រះគិ ។ គេជ ទោ បដ សម យេដ អតាតកោ ភ្លុំ ដេយសំហុ មស់ ឧសម ខេត្ត ខេត្ត ដេយ្យចំគ្លោ អមសំ ។ តស្ប កុក្កាចំ្ អយោសំ ។ បេ ។ ಕಪರಶ್ವೆ ಸ್ವಹ್ನ ಅಗುವಿಹುಕ್ಕು ಕಾರಣ್ಣ ವರ್ಷವಲ್ಪಾಣೆ ಇ នេះ ខា បាន សមយោជ អញគារា ភិក្តា ដៅកាត្ က် ကန္တာ မဟည္မွံ ဒုလ္မ် ပလ္မို့ရွာ မေယျင်းရွာ ៩ភាពេទ្ធ ។ ខស្បា កក្ដេចំ មលោទ្ធ ។ ១ ។

#### រិនយចិដិត មហាវិភង្គ

ក់ក្នុអម្បាលនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា សិក្ខាបទព្រះជ័មានព្រះភាគ(ទិធី បញ្ជាត្ត ហើយ យើងទាំងឡាយត្រៃវេអាបត្តិបារាជិកហើយឬហ្មឺ ។ ទើប ក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះជ័មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ទិធីតាសថា ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រែវេអាបត្តិបារាជិកហើយ ។

(១៤៤) សម័យនោះ មានភិក្ខុ១ ប្រទៅកានក់ន្ទែងហាលភណ្ឌ នៃជាង ជែលក់ បានឃើញសម្ពត់មានដំឡៃ [ចិន ហើយញ៉ាំងថេយ្យចិត្ត ឲ្យកើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញ ត្រវិមាបត្តិចារាជិក ហើយឬហ្នឹ ។ ទើបក្រាបទូលសេចក្តីខ្លះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះ អង្គ ( ន ន តែ ស ថា ម្នាលក់ក្ខុ បើថេ ឃ្យុចិត្តកើត ឡើង ប៉ុណ្ណោះ អកមិន តែវ រាបត្តអូឡេយ ។ សម័យនោះ មានភិក្ខុទ្វប្រៅកាន់កន្លែងហាល់ភណ្ឌៈ នៃជាងដែលក់ ឃើញសម្អត់មានដំឡៃប្រើនមានថេយ្យចិត្តគិតល្អចហើយ ចាប់ពាល់សម្ពត់នោះ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ (៣**៖** អង្គ[ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកមិន ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ទេ ត្រូវតែអាបត្តិ ទុក្ស ។ សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុ ១ រូបទៅកានកន្លែងហាលកណ្ណៈនៃ ជាងដែលក់ បានឃើញសម្ពត់មានដំឡៃ ចេន មានថេយ្យចិត្តគិតលួច ហើយធ្វើសម្ងត់នោះឲ្យកំរើក ។ កិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ **។ បេ ។** 

## បារាជិកកណ្ដេ ខុតិយសិក្ខាបខស្ស វិគីតវត្តុម្ជិ ប៊ីណូបារិកវត្ថុ

လေသင့္လို့ မွတ္တို့ လေသင့္သို့ မွတ္တို့ မွတ္တို

អ្នយ ខាររដ្ឋយមារិ មានខ្ញុំ ដុល់តំណមារិទ្ធ រ នេ រ
ត្រង់ មួយ ខាររដ្ឋយមារិ មានខ្ញុំ ដុល់តំណមារិទ្ធ រ នេ រ
ត្រង់ មួយ ខាររដ្ឋយម្បារ មួយ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេ

## ញារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ វិសីតវត្ថុ រឿងភិក្ខុគ្រើយទៅប៉ណ្ឌបាត

ព្រះអង្គ (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកមិន ត្រូវអាបត្តិច្បារជីក ខេ ត្រូវតែ
អាបត្តិចុល្ចថ្ល័យ ។ សម័យនោះឯង មានក់ក្នុ ១ រូបទៅកាន់កន្ទែងហាល
កណ្ណះ នៃជាង ជែលក់ ចាន ឃើញ សម្ពត់មានដំឡៃ ច្រើន មាន ថេយ្យៈ
ចិត្តិគិតលួច ហើយញ៉ាំងសម្ពត់នោះ ឲ្យយ្យាតផុតចាក់ ។ ក់ក្តុនោះមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ខង់ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្តុ អ្នក ត្រូវ
អាបត្តិច្បារជីក ហើយ ។

(១៤៩) សម័យនោះឯឪ មានភិក្ខុ ១ ប្រអ្នក (តែច ទៅ ចិណ្ឌូ បាត បាន ឃើញកំពល់ដ៏ ប្រសើរមានដំ ឡៃ (ចិន ហើយញ៉ាំងថេ ប្រេចិត្តឲ្យ កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពស់ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត បើថេ យ្យចិត្ត កើត ឡើងប៉ុណ្ណោះ អ្នកមិន តែវអាបត្តិ ឡើយ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ ប្រអ្នក (តិច ទៅ ចិណ្ឌូ បាត បាន ឃើញកំពល់ដ៏ ប្រសើរមានដំ ឡៃ (ចិន មាន ថេ យ្យចិត្ត គិតល្អច ហើយចាប់ពាល់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពស់តាស់ថា ម្នាល់ ភិក្ខុ អ្នកមិន តែវអាបត្តិ បារាជិក ខេ ត្រវ៉ាត់ អាបត្តិ ខុក្ខដ ។ បេ ។ ភិក្ខុ មាន ថេ យ្យចិត្ត ធ្វើ បេស់នោះ ឲ្យកំរើក ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពស់តាស់ថា មាល់កិត្តិ អ្នកមិន តែវភាបត្តិ បារាជិក ខេ ត្រវ៉ាត់ អាបត្តិ ខុក្ខដ ។ បេ ។ ភិក្ខុ មាន ថេ យ្យចិត្ត ធ្វើ បេស់នោះ ឲ្យកំរើក ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពស់តាស់ថា មាល់កិត្តិ អ្នកមិន តែវភាបត្តិ បារាជិក ខេ ត្រវ៉ាត់ អាបត្តិ ចុល្ខ ច័យ ។ បេ ។

#### វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

<u>ដេយ្យចំត្លោ ឋានា ទាឋសំ ។ ឧស្ស កក្</u>តាខ្ញុំ អយោសំ ។ ចេ ។ សមត្តិ តុំ កិត្តា អាចណ្ដោ ចារជេតាខ្លែ ។ (೧๓๐) នេះជ ទោ មន សមយេជ អញានារោ ក់ត្ត ធិក កណ្ដុំ បស្ស័ត្ត ជំមត្ត អភាស៍ ក្នុ អ ហោះស្បាប់ន ។ សោ ន មញ្ញា នោ ន អ ហោះ ។ នុស្ស គេគ្រប់ មេលាសំ ។ បេ ។ អាចតិ ទំ ភិក្ សេខគ្នោ ទារជិតធ្វើ ។ ២ ។ តំ មតាមាធា អត្តា មេឃុំ ឧឃ្មារ ខេ ងឃុំ អុស្ស ១ ខេ ១ ឧស្ស ភ្នំ ភ្នំ ងលោម ១០ ១ មានដ្ឋំ ខ្ញុំ ម្នាំ មានថ្លោ ទារជ័ក៖ធ្លំ ។ តោជ ទោ ថជ ភមមយជ អញៈ ញ តហេ ក់គ្នា និក កណ្ឌំ បង្សឹត្តា និមិត្តិ អភា-ស់ ខ្លែំ មាល់ស្តែម៉ឺន៉ ។ សេវ នំ<sup>(១)</sup> មញ្ញមាលេ ្ខេ ម. មញ្ចាំ 1

### វិនយច៌ជា មហាវិកង្ម

ភិក្ខុមានថេយ្យចំតួញាជ័របស់នោះឲ្យឃ្វាតផុតថាក់ទី ។ ភិក្ខុនោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ(ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នក(គួវ អាបត្តិបា្តរាជិកហើយ ។

[១៣០] សម័យនោះជណ៍ មានភិក្ខុ ១ រូបឃើញ(៤៣ក្រុងវេលា ថ្ងៃ ហើយថានធ្វើនិមិត្តសំគាលថា អញនឹងលួចយកទ្រព្យនោះភ្នង វេលាយ $ec{v}$  ។ ភិក្ខុនោះកាលបើសំគាល់ $oldsymbol{e}$ ព្យនោះបានហើយ ក៏ល្អច យក ទ្រព្យនោះមក ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះ អង្គ [ នៃស៍តាស់ថា មាលភិក្ខុ អ្នក ត្រវអាបត្តិចារាជិក ហើយ ។ បេ ។ ភិក្ខុសំគាល់[ឲព្យនោះបាន (ក្នុងវេលថ្ងៃហើយ ដល់វេលាយប់) លួច យក(ទិព្យដទៃបានមកវិញ ។ បេ ។ (វេលថ្ងៃ) សំគាល់ទិព្យដទៃ re (តែដល់វេលាយប់) ត្រឡបល្ចបជាន[engrasen ។ បេ ។ សំគាល់ ខ្ពៃព្រដ្ឋ ទេជានហើយ ទៅហ្គួចយក ខ្ពៃព្រដ្ឋ ខេធ្យានមក ។ បេ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ថេ ។ ព្រះអង្គ្លិទដ៏ត្រាស់ថា ម្នាល កិត្ត អ្នក ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ហើយ ។ សម័យ នោះឯឯ មានកិត្ត ស្ង ឃើញ ៤ ព្យក្នុងវេលថៃ្វ ហើយ មានធ្វើនិមិត្តសំគាល់ថា អញនឹងលួម យក ទ្រព្យនោះក្នុងវេលាយថា ។ កិត្ត្ នោះសំគាល់ ទ្រព្យនោះជាន ហើយ បារាដិកកណ្ដេ «ត័យសំក្ខាប«ស្ស វិនីតវត្ថុម្ភិ សីសភារអាមសនា»

អត្ថលេ ភណ្ឌា អសារិ ។ ខណ្ឌ ភាគ្នាប់ យលា-សំ ។ បេ ។ អនាបន្តិ គិត្ត សហជិតសៀ អាចភ្នំ ឧក្សេងស្វាស់ ។

[០៣០] នេះ៩ ខោ ខន សមយេន អញ្ជារា ភិទ្ធា អញ្ជា កណ្ដា សានោ ស៊ីសេ ការ ថេយ ្រំ តោ អាមស៊ី ។ បេ ។ អយ្យត្តិ ភិក្តុ ខារាជិកស្ប មាត្ត ៩២៩មាំខ្មុំ ៤ គេ ៤ ខេលាខ្មុំ ១ ឧស័រគេហ្វ រពេរងសាពន្ធំ មួយ ខាបកូយការ មាពន្ទំ ជុល់ជំ-ယေလးဌာဆို ၅ မေ ၅ မေလး၂စီးေရွာ စစ္ခံ့ ရီကေမြေနာ် ၅ မေ ၅ អាបត្តិ ត្វ ភិក្ខុ អាចស្ពោ ទារជិកស្ថិ ។ ខេ ។ ១៤ က် ដេយ្យចំគោ អាមសំ ។ បេ ។ ដេយ្យចំគោ ដន្កា• ខេស្ ។ ខេ ។ ៩យោព្រំ ្នោ ភេឌី ជុំ ហេ ខេស**់ ។** ខេ **។** តេដ្យ ភារំ មេញ ខំនោ អមសំ ។ ខេ ។

យារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🛦 វិនិតវត្ថុ និយាយអំពីភិក្ខុបាប់ពាល់របស់លើក្បាលជាដើម

(វេលាយប់) ត្រឡប់លួចបាន ខ្ញែព្របស់ខ្លួនមកវិញ ។ ភិក្ខុនោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកមិន ត្រូវ អាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវតែអាបត្តិខ្ពត់ ។

(១៣១) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុទ្យូប ខូលនាំយក ទេព្យប្រស អ្នកដទៃទៅឲ្យគេ (វេលាកំពុងដើរ) កើតមានថេយ្យចិត្តហើយចាប់ពាល់ វបស់តាំង៍ នៅ លើក្បាល ។ បេ។ ព្រះអង្គ (ខ្ទុំ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិក្ខុ អ្នក មិន ត្រាវអាបត្តិធារាជិកទេ ត្រាវតែអាបត្តិខ្ពស់ ។ បេ។ ភិក្ខុមាន ៤៤ ឃ្យាចិត្ត ហើយធ្វើរបស់នោះឲ្យកំរើក ។ បេ។ ព្រះអង្គ (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អកមន ត្រូវមាបត្តិបារាជិកទេ ត្រីវតែអាបត្តិបុល្ប័យ ។ បេ។ ភិក្ខុមាន ថេយ្យចិត្តគិតលួច ហើយដាក់បេស់ចុះមក តែងក់ ។ ថេ ។ ព្រះអង្គ (ឲ្ង ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នក ត្រូវអា**បត្តជា**រាជិក ហើយ **។ បេ។** ភិក្ខុមាន ថេយ្យចិត្តគិតលុច ហើយចាប់**ពាល់កា**ះដែលតាំងនៅលើក ។ បេ ។ ភិក្ខុមាន ថេយ្យចិត្តគិតហួច ហើយធ្វើការ:<sup>(១)</sup>នោះឲ្យកំរើក ។បេ។ ភិក្ខុមាន เชเบ่าอลาลถึง เบ็บนาค์การ:อุงษคโลล์อเล็ง ๆ เบ ๆ คิลูยาล ថេយ្យចិត្តគិតលួច ហើយចាប់ពាល់<del>ភារៈដែល</del>គាំងនៅលើចង្កេះ ។ បេ ។

បានដល់របស់ដែលពេនាំភៅ ដោយអរយវមានក្បាលដាដើម គឺទ្រិទ្ធលឬអម្រែក ។

## ស្តែរត មេខាធិបានរំបាន

မေတြကို နေတို့၊ ရေတြင်းမီး ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး သင့် နေတို့တဲ့ ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး အိမ္မက စေသို့ သင်္ဂေ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး အိမ္မက စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး အိမ္မက စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး သင်္ဂေ အိမ္မက စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို စေသို့ မေတြကို ၁ (၁ ၁ (၁) ရေတြင်းမီး) သင်္ဂေ အို

#### វិនយប់ជិក មហាវិកង្គ

គំនុមានរថយ្យចិត្តគិតលួច ហើយធ្វើការៈឲ្យកំរើក ។ បេ ។ កិត្តមានរថយ្យចិត្ត គិតលួច ហើយជានកាន់យកដោយដៃ ។ បេ ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្ត គិតលួច ហើយជាក់ការៈដែលតាំងនៅនឹងដៃមកលើផ្ទៃផែនជី ។ បេ ។ កិត្តមានថេយ្យចិត្តគិតលួច ហើយជានចាប់យករបស់អំពីផែនជី ។ កិត្ត នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកត្រាវមាបត្តិជាពិតហើយ ។

(១៣৬) សម័យនោះឯឪ មានភិក្ខុ ១ រួបហាល់ចីវរក្សន៍ពីល លើយចូលទៅកាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុឯទៀតខុកដាក់ចីវរនោះដោយ គិតថា កុំឲ្យចីវរនេះបាត់ទៅឡើយ ។ ភិក្ខុនោះចេញពីវិហារទៅហើយ សូរភិក្ខុនោះថា ពាវុសោ ចីវរបេស់ខ្ញុំ លោកណាលួចយកទៅ ។ ភិក្ខុ នោះពោលតបយ៉ាង៍នេះថា (ចីវរលោក) យើងលួចយកហើយ ។ ភិក្ខុ ម្ចាស់ចីវរនោះបោទបៃកាន់ភិក្ខុនោះថា លោកមិនមែនជាសមណៈទេ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាល់ភិក្ខុ អ្នកមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះទូលថា បពិត្រព្រះជ័មានព្រះភាគ ខ្ញុំ ព្រះអង្គទ្រាន់តែថា ដោយពាក្យ (តែគ្មាន ថេយ្យចិត្ត ខេ) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ ថា ម្នាល់ភិក្ខុ បើតែមាត់ចាំដោយពាក្យ អ្នកមិនស្រីអាបត្តអ៊ីឡេយ ។

## បារាជិកកណ្ដេ ។តិយសិក្ខាប។ស្បូ វិនីតវត្ថុម្ភិ និវត្តិបថេ អនាបត្តិ

នេះ លេខ នេះ ស្រាយន អ្នក នេះ ប្រវ ខ្សាំ ឧក្ខិច្នត្វ ។ បេ ។ ចំបេ ឧស័នឧ ជំក្ខាប់ត្យ ។ មេ ។ មេរដ្ឋាប់មេ មត្ត ជំក្ខាប់ត្យ វិហារំ ទាវិស៌ ។ អញ្ជូនរោ ភិក្ខុ មាយំ មត្តោ ឧស្ប៊ីតំ បន់សាមេស៍ ។ សោ ជិត្តម៉ិត្តា តំ ភិក្តុ បុច្ចី អាវុសោ មយ្ណំ មត្តោ គោជ អវមាដោធិ ។ សោ ឃុំមាល មួយ អូស្បាយនៃ ។ សោ . \* អនិយ៌ អស្បទលោក ទុខ្ខំ ។ តក្ប តុក្សំ អមោស ។ មេ ។ អល់ខេត្ត ភិក្តិ ជំនើប-ថេត ។ គេជ ទោ ថន សមយេធ អញ្ចាក ក់ត្តនី វត់យា ចីវរំ ពត្តត្វៃ វិហារំ ទាវិស៍ ។ អ្នក ក្នុង មាល់ខ្លុំ ជុំ ជុំ ជុំ ជុំ ជុំ ជុំ ជ្រុំ ជន្លំ ជ្រុំ មាល់ ស់ ។ សា ជំត្នុម៉ិត្វា តំ ភិក្ខុជំ បុច្ចំ អយ្យេ មេឈឺ ខ្សុំ មេខ អស្រេឌខ្លុំ ។ មា សុស្រេស គណៈ អាមាដត្តិ ។ សា តុ អាធិយ៌ អស្បូមលើសំ ត្រូត្តិ ។

យរាធិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🖢 វិនីឥវត្ថុ និយាយអំពីមិនត្រូវអាបត្តិព្រោះត្រាន់តែនិយាយ

សម័យនោះ មានកិត្តប្រ ឲុកដាក់បីវរលើតាំង ។ បេ ។ ខុក ជាត់សម្ពត់និសិទនលើតាំង ។ បេ ។ ទុកជាក់ពុ ត្រៃត្រោមតាំង ហើ**យ** ចូលទៅកាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុឯទៀតខុកជាក់ចុរ តែនោះ ដោយគិតថា កុំឲ្យជា តែនេះបាត់ទៅឡើយ ។ ភិក្ខុម្ចាស់ជា តែនោះចេញពីវិហារហើយ ទៅសូរភិក្ខុនោះថា គាវុសោ ជ<u>ា</u>ត្ររបស់ខ្ញុំលេកណាលួចយកទៅ ។ ភិក្ខុ នោះពោលតបយ៉ាន៍នេះថា (ឃុំត្របេសលោក) ឃើងល្អចយក ហើយ ។ ភិក្ខុម្ចាស់ប្រតែចោទ ប្រកាន់ភិក្ខុនោះថា លោកមិនមែនជាសម-ណ ទេ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ( នៅ ត្រាស់បា ម្នាល់កក្ខ បើត្រឹមតែពោលពាក្យទេ មិនត្រាមព័ត្តិម៉ឺឡើយ ។ ស-ម័យ នោះឯង មានភិក្ខុនិទ្ធ វូប ហាលចវែរនឹងបេង ហើយចូលទៅ កាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុនឹងទៀតទុកដាក់បីវរនោះដោយគិតថា កុំឲ្យបីវរ នេះជាត់ទៅឡើយ ។ ភិក្ខុនីជាម្ចាស់ចីវានោះចេញពីវិហារទៅ ហើយ សុវភិក្ខុននោះថា នាង៍ ចាំវរបស់១្មភណាលួចយកចុត់ទៅ ។ ភិក្ខុនី នោះពោលតបយាន៍នេះថា (ចីវនោង៍) យើងល្អចយកហើយ ។ ភិក្ខុនី ម្ចាស់ចវៃនោះចោទប្រកាន់ភិក្ខុនីនោះថា នាងមិនមែនជាសម្មណ៍ទេ ៗ

#### វិនយចិដ្ឋកេ មហាវិភង្គោ

តស្បា កាត្តិថ្នំ អយោសំ ។ អ៩លោ សា ភិក្ខុ ដំ ភិក្ខុនិនំ ឯនមន្ទំ អយាសេស ។ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិ ឯនមន្ទំ អយាខេសុំ ។ ភិក្ខុ ភភាពេ ឯនមន្ទំ អយាខេសុំ ។ អភាពត្តិ ភិក្ខុវេ និទ្រិព្យជិតិ ។

### ន្តីពរិយម កង្គបំយុន្នា៍

កិត្តនីនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើបកិត្តនីនោះ ច្រប់សេចក្តីនុះដល់
កិត្តនីទាំងឡាយ ។ កិត្តនីទាំងឡាយធាន ច្រប់សេចក្តីនុះដល់កិត្តទាំង
ឡាយ ។ កិត្តទាំងឡាយចាន កាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ពែះដ៏មាន ពែះ
កាត ។ ព្រះអង្គ ខែង ត្រាស់ថា មាលកិត្តទាំងឡាយ បើតិម៉ាត់ពោល
ពាក្យ (កិត្តនីនេះ) មិន ត្រៃអាបត្តិអ៊ី ឡើយ ។

(១៣៣) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ ប្រ ឃើញសម្ពត់សាដក់
ប៉េងទៅដោយ ១ ល់កំបុតត្បូង កំបានរើសយកដោយ គិតថា អញនឹង
ឲ្យដល់ជន ទាំងទ្បាយ ជាម្ចាស់សម្ពត់ ។ ពួក ម្ចាស់សម្ពត់ លេខ ប្រកាន់
ភិក្ខុ នោះថា លោកមិនមែនជាសមណៈ ខេ ។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ
។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខែង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់ភិក្ខុ អ្នកមានចិត្តគិតដូច
ម្ដេច ។ ភិក្ខុ នោះ ក្រាបខូលថា បតិត្រពិទេដ៏មាន ព្រះភាគ ខ្ញុំ ព្រះអង្គ
គាន ថេ យប្រចិត្តគិតលួច ខេ ។ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ខ្ញុំ ព្រះអង្គ
មានកិត្ត អ្នកមិនមាន ថេ យប្រចិត្ត ឥតមាន អាបត្តិអ៊ី ឡើយ ។ សម័យ នោះឯង
មានភិក្ខុ ១ ប្រ មាន ថេ យប្រចិត្ត ហើយ បាន សែសមក ឈ្មុនត្បាល បេស់គេ
ដែល ប៉េងទៅដោយ ១ ល់កំបុតត្បូង ដោយ គិតថា ក្រែង ម្ចាស់បេស
ទាំងខ្យាយ ឃើញ មុន (ហើយយកទៅ) ។ ពួក ម្ចាស់បេស បោទ

# បារាដឹកកណ្ដេ ។តិយសឹក្ខាបទស្ស វិនីតវត្ថុថ្លិ ចំសុក្ខលគ្គហណាទី

អស្បម្រាណស់ ត្វឆ្នំ ។ តស្ប តុត្តថ្ងំ អយោសំ ។ បេ ។ គឺខំតោ តុំ ភិក្ខុតិ ។ ៩យាខំតោ អប់ាំ តក្សត៌ ។ អាបត្តី ត្វ កិត្ត អាបណ្ឌេ ចាកដិកក្តិ ។ ಗುಹ್ಣಾಗ ವರ್ಣಾಚರ ಕರ್ಣಾಣಗ វិត្ត សុសាន កញ្ញា អភិន្នេ សរីប ខំសុស្វាល់ អក្តហេស ។ តុស្មី ខ ស្លា បេតោ មជាត្រោ **ហោតិ ។ អ៩លោ** សោ ចេតោ តំ ភិក្ខុំ វានាឧកេច មា ភៈខ្លេ មយ<mark>្ជ សា</mark>៩៩ អក្តបោស់ត ។ សោ ភិក្ខុ អភាឌិយ ត្តោ អក្សសស់<sup>(ទ)</sup> ។ អ៩ ទោ តំ សពី នុដ្ឋហិត្យ តុស្ស ភិក្ខុ ខោ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុត្រូ ។ អ៩ទោ សោ ភិក្ខុ វិហារំ មវិសិត្វា ធ្វារំ ៩គេសំ ។ អ៩ទោ តំ សារ៉ាំ តត្តៅ បរិបត់ ។ តស្ប ភាគាខ្ អយោសំ ។ បេ ។ អភាបត្តិ ភំគ្នា ទារាជិតាក្ប ឧ ខ ភិក្ខាប់ អភិឌ្ឌេ សពីប ចំសុក្យូលំ កមោត្តំ យោ ងហោញ មានឱ្យ ខយុខម្សាំង ៤

<sup>🗣</sup> ฉ.ย. มตยาณิ ๆ

បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី 🕪 វិនីគវត្ថ និយាយអំពីការកាន់យកសម្ពត់បំសុក្ខលដាងើម

ប្រកាន់កិត្តនោះថា លោកមិនមែនជាសមណៈខេ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តី សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ័ ខ្ពស់ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកមានចិត្តគិតដូច ម្ដេច ។ កិត្តនោះក្រាបបង្គ័ ខូលថា បញ្ចិត្តព្រះដឹមានព្រះកាគ ខ្ញុំព្រះ អង្គមានថេយ្យចិត្តមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះកាគ ខ្ពស់ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នក ត្រាមបន្តិច្បាញ់ជិត ហើយ ។

(១៣៤) សម័យនោះឯឪ មានកិត្ត្ទរូបទៅកាន់ទីស្សាន ហើយ បានកាន់យកសម្ពត់បំសុក្ខលអំពីសរិវៈខ្មោបដែលមិនទាន់បែកជាយ \* កក្នុងសរីរ: (ភ្នាចនោះមាន (បត្តមក្សា (ស័យនៅ ។ គ្រានោះ ស្ថេតនោះ ပှာနေနိယာ ယန်န်ာနဲ့ ရူး အေးယာန်းနေဗာ ပ $\hat{m{n}}$ န်း ကောင်းစီးပို့နေ ကောင်္ကေလာင်း សាដករបស់១ ឡើយ ។ ភិក្ខុនោះមិនអើពើនឹងពាក្យប្រេតនោះ ក៏បេះតែ កាន់យកទៅ ។ ១ណ:នោះសរីរ:នោះក្រោកឡើង ហើយដេញជាប់តាម ្រែក្រាយ ១ ង៍ កិត្ត នោះ ។ លំដាប់ នោះ ឯង **ក**ក្ខុ នោះ គេ កូល ទៅក្នុងវិហាវ ហេយបទទាវ ។ សរីវ:នោះ ក៏ដួលទោកក្នុងទីនោះឯង ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ចេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភក្គុ អ្នកមិន តែវតាបត្តិបារាជិកទេ មាលក់ក្នុទាំងឡាយ តែតទៅ ពួកក់ក្នុកំគប្បី តាន់យកសម្ពត់បសុក្ខលអំពីស្ដរៈខ្មោចដែលមិនទាន់បែកធ្លាយ កិត្តណា កាន់យក កិត្តនោះ (ត្រូវអាបតិទុក្ខដ ។

## វិនយបិជិកេ មហាវិភង្គោ

(១៣៥) នេះ ទោ ១៦ សមយេខ អញ្ជាព ក់ត្ត សន្បស្ប ខឺ៧៤ ភាជិយមានេ ៥យៀខ៌ត្តោ តុសំ សញ្ញាមត្វា ខឺកំ អត្តសេស ។ តស្ប កាក្លាខ្ញុំ អបោរ-សំ ។ បេ ។ អាមត្តី ត្វូ កិត្ត អាបញ្ញេ ទារាជិកាត្តិ ។ (០៧៩) នេច សេ ១០ មានក្រេង មាល់ទីបំ អានខ្លោ ដន្លាឃ៧ អញាសម្បា ភិក្ខានោ អន្តរវាសត់ អន្តលោ ម្តាមាលោ ជំវាសេស ។ អ្នសោ សោ រ្ទុំ សល្កីខ្ញុំ ស្ងួខប្រេខ សូសា គេ ខ្ញុំ មារុទោ មានខ្លី អនិរុប្រមាញ ខ្វុប្រាសាណ្ឌ ជ សគសញ្ចា អហំ អាវុសោធ៌ ។ ភក់ពេ រានមន្ត្ អហេចេសុំ ។ អភាបត្តិ ភិគ្នាប់ សគសញ្ជាំ ។ (១៣៩) នេះ សេ ឧះ មានលេខ មានីសំហ ភិឌ្ឌុ គិជ្ឈគា្ជ បព្វតា ឱ្យសញ្ញា សំហរិសាសំ ឋស្ប៉ិត្យ ៥០ បេត្យ បរិក្សាល្លឹស ។ គេសំ គា្ត្តាប្តុំ អយោស៍ ។ ភ៩ នោ ឯនមន្ទំ អពេចសុំ ។ អលបន្ទ ត់ទុំ ស្នេស្សា មាន ស្នេស សម្ពុហ្លា ក់ក្តុ ក់ជា្ញកូដា ខត្តា ជិវោមាន្តា

## វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

(១៣៥) សម័យនោះឯង មានភក្តុ១រូប កាលគេកំពុងចែកចីវៃ ដើម្បីសង្ឃ មានថេយ្យចិត្តគិតលួច ហើយបានផ្ទាស់ស្វាក់ខ្លួន លួច យកចីវភេត្តដទៃ ។ ភិត្តនោះមានសេចភ្និសង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះអង្គ្ទី នៅ តាស់ថា ម្នាល់ភិត្ត អ្នកត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។

(១៣៦) សម័យនោះឯង ព្រះអាននូដ៏មានអាយុសំគាល់ស្បង់
របស់កិត្តដ ៃថាជារបស់ខ្លួន ហើយស្វេកក្មង៍ រោងក្លើង ។ គ្រា
នោះឯង កិត្តម្ចាស់ស្បង់នោះ បានស្បូរ ព្រះអាននូដ៏មានអាយុយាងនេះ
ថា ម្នាលអាវុសោ អាននូ ហេតុអ្វីបានជាលោកស្វេកស្បង់របស់ខ្ញុំ ។
ព្រះអាននូនិហាយតបថា អាវុសោ ខ្ញុំសំគាល់ថាជារបស់ខ្ញុំ ។ ពួក
កិត្តកាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ខ្ងៃតែសំ
ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តអ្នកកាន់យកដោយសំគាល់ថា ជារបស់ខ្លួនទេ ។

(๑៣៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឲ្យយ ចើនរូប ចុះថាកភ្នំគិជ្ជ កូដថានឃើញពោសតូសីហ ហើយយកមកចំអិនចែកគ្នាគាន់ ។ ភិក្ខុទាំង នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ទើបនាំគ្នា ក្រាបទូលសេចក្តីខ្លះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ខ្មែត់ តាស់ថា ម្នាល់កិក្ខុទាំងឲ្យយ ការគាន់ពោសតូ សីហមិន ត្រៃអាបត្តិ ឡើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ ច្រើនរូប ចុះ បារាជិកកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស វិធីតាវត្ថុគ្គិ អមូលកគ្គហណាទិ

ឲ្យក្បាសែលសំ ខស្សិត្តា ។ ខេ ។ ដីខាំសែរសំ ខស្សិត្វា ។ ខេ ។ តម្លៅសេរសំ ខស្សិត្តា ។ ខេ ។
កោតាសៃរសំ ខស្សិត្តា ខចាខេត្តា ខាក់ព្យឹសុ ។
តេសំ កក្តេចំ អហោសំ ។ ខេ ។ អធានត្តិ កិត្តាប់
តំរឡានកតខាំក្តេខាត់ ។

បារាជិកកណ្ឌ សីក្ខាប។ ទី ៤ វិនីឥវត្ថុ និយាយអំពីការកាន់យកវត្ថុឥនមានមូលជាជើម

អំពីភ្នំគិជ្ឈកូដ ហើយជានឃើញ ពោសតូទ្វាធំ ។ បេ ។ ឃើញ ពោ សតូទ្វាជំបង ។ បេ ។ ឃើញ ពោសតូទ្វា ខេិន<sup>(a)</sup> ។ បេ ។ ឃើញ ពោ សត្វ តែ្គ ព្រៃ ហើយ នាំ គ្នាយកមក ចំអិនបរិភោគ ។ កិត្ត ទាំង ឡាយ នោះ មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ទែរ តាស់ថា ម្នាលកិត្ត ទាំង ទ្វាយ វត្ត ជារបស់សត្វតិច្ខោន មិន ត្រូវអាបត្តិ ទ្វើយ ។

(១៣៨) សម័យនោះឯឪ មានភិក្ខុ១ រូប កាលគេកំពុងបែក

បាយដល់សង្ឃ ខ្លួននិយាយថា លោកចូរឲ្យ១ ចំណែកទៀតដើម្បីភិក្ខុ
ដទៃ ថាដូច្នោះហើយក៏កាន់យកបាយដោយឥតមានមូល ។ ភិក្ខុនោះមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (១៩ ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ អ្នកមិនត្រៃវ

អាបត្តិបារាជិកខេ ត្រូវតែអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះជំង៍ខ្លួន ហើយពោលពាក្យ

កុហកប៉ុណ្ណោះ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១ រូប កាលគេកំពុង
បែក១ ១ និយា ហាដល់សង្ឃ ។ បេ ។ កាលគេកំពុងបែកនំដល់សង្ឃ
។ បេ ។ កាលគេកំពុងបែកអំពៅដល់សង្ឃ ។ បេ ។ កាលគេកំពុង
បែកថ្ងៃ ខ្យាប់ដល់សង្ឃ ចាន ពោលថា លោកចូរឲ្យ១ ចំណែកដើម្បី
ភិក្ខុង ទៀតផង ថាដូច្នោះ ហើយក៏កាន់យកចំណែកនោះ ដោយឥតមាន
មូល ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (១៩ ត្រាស់ថា

<sup>»</sup> ប្រែថា **តែ្តព្រៃ កំ**បាន ។

## វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

មលបត្តិ ភិក្ខុ សេរាជិតសេរ អបត្តិ សម្បស់ឧបុសា-ស ខេ ទាច់ស្ពីយស្សាតិ ។

(០៧៤) ខេច សេ ឧខ ភាពពេច ងយាខាររ ក់ត្ត ឧត្តិក្រេត្ **នុខនិយឃ**ំ បរិសិត្តា បត្តប្រាំ និននិ ។ បេ ។ អាចត្តី ត្វូ ក់ត្តូ អាចឈ្នេះ ទារាជិតាខ្លុំ ។ នោះ ទោ បន សមយេន អញតាព ភិក្ខា ខ្យុំត្រូវ က္နေလာင် တိုက်**ရှာ** မရှာတွင် မိုက် မေလျှင်းရွာ អឋមា ។ នុស្ស ក្នុស្ស អយោមា ១ ខេ ១ មាចន្ទី និ ភិក្សា អាចណ្ឌេ ថារាជិកាធ្លំ ។ គេខ ទោ ចន សមយេជ អញនារោ ភិក្ខា ឧុព៌្តិ ប្ដូរឃរំ បរិសិត្វា បន្តប្លាំ ប្<sub>រំ</sub> ៩េយ្យចំន្តោ អហេរិ ។ ខេ ។ បន្តប្វា សគ្គាល់យោ ៩យទ្រំគ្នោ អាមារិ ។ ចេ ។ បត្តបូរ មោនកោ ៥យរាច់ត្លោ អាហារំ ។ តង្អេ តាក្តាំ អហោសំ ។ មេ ។ អាបត្តិ តុំ ភិត្តា អាបណ្ណា ចារាជិតាឆ្និ។

## វិនយចិជិត មហាវិភង្គ

ម្នាល់កិត្ត អ្នកមិន ត្រូវមាបត្តិចារាជិកទេ ត្រូវតែអាបត្តិចាចិត្តិយ េញែះដំង៍ ១នូវហើយនោលពាក្យកុហក់ប៉ុណ្ណោះ ។

(១៣៩ សម័យនោះឯង៍ មាកភិក្ខុ ១ រូបចូលទៅកាន់ផ្ទុះដែលគេ ដាំឲ្យយ ក្នុងដេលស្រែកអត់ច្បយ មានថេយ្យចិត្តហើយជានល្អចយក ម្វាយពេញ 🤊 ម្វា ត្រ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ។ 🗑 នេះអង្គ័ [ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សម័យនោះ ឯង មានភក្តុទ្វប ចូលទៅកាន់ផ្ទះសម្រាប់ចំអិនសាចលក់ក្នុងវេលា ស្រុកអត់បាយ ហើយមានថេយ្យចិត្តលួចយកសាច់ដាក់ពេញ ១ បាត្រ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លី (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលក<sub>ិត្តិ</sub> អ្នក ត្រាវអាបត្តិច្បារាជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុ ១ រូប ចូលទៅ កាន់ផ្ទុះធ្វើនក្នុងវេល ស្រុកអត់បាយ ហើយមានថេយ្យចិត្តបានលួចយកន ដាក់ពេញ ១ ជា តែ ។ បេ ។ មាន៤៤២ ប្រិត្តហើយល្ងួចយកនំ ក្រៀប ដាក់ពេញ ១ ជាត្រ ។ បេ ។ មាន ៤៤៤១ ចិត្ត ហើយជានហ្លួចយកនិអន្សម ដាក់ពេញ ១ ុាត្រ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ័ [ នៃ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកត្រូវអាបត្តិបារាជិក ហើយ ។

## លារាជីកកណ្ដេ ខុត័យសិក្ខាបទសុទ្ធ វិទីតវត្តម្ដុំ ជីវិកាទឹមវិហរណ៍

ಗುಣಗಾಗ ಎಬುಗಾರು ಎಡು (ಂರಂ) ក់ក្ខុ និវា ខរិត្តារំ ខស្សិត្តា និមិត្ត អភាស ត្តើ អូស្សាមន្ត ។ មោ ន ឧយស្សេ ន អូស្សា ។ បេ ។ នំ មតាមា នេ អញ់ អឋបរិ ។ បេ ។ អញ់ មញ្ចា នេះ គឺ អូស្សាំ ។ ថេ ។ អញ់ ញ ញ ឧសាស នេះ អញ្ញុំ ។ សមា ខ្លាំ ខ្ញុំ អយោសំ ។ មេ ។ អបត្ត ត្វ ភិក្ខុ អប្បញ្ញ ទារាជិតាធ្នំ ។ តោន ទោ ២ឧ សមយោធ អញទាព ញ ភិក្ខា ជិវា បក្ខារ បង្ស័ត្រ និមិត្ត អភាស ត្រើ អុណ្ណាន្ត ។ មេខា ខ្លួន ឧសាសា មុខ្លែ ព្យុយ ដុស្ស ៤ ឧទាវ យុយ ជំ មេលាមា ៤ ខេ ៤ អលបត្តិ ភិក្តុ សាវាជិកស្បា អបត្តិ ឧក្សេដស្បាតិ ។ (೧೬೧) ಚರ್ಚ ರಾ ಇಚ್ಚು ಕಟ್ಟು ಬರ್ಚು (೧೯೮) ភក្តា ចំបេ $^{(b)}$  ខាំតាំ ខស្ស៊ីត្វា ៩នោ ក $^{(b)}$ នេះ ទារជិកោ ភាសៃក្មទំ សហ ចឹមកោន សយៈ ចេញ អក្លហេសំ ។ គេសា ក្រុក្ខំ អយោសំ ។ មេ ។ អបត្តិត្តិកិត្តា អបញ្ជោ ចារាជិកាឆ្និំ ។

បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាប់ វ 🕨 នៃគីឥវត្ថុ និយាយអំពីការលួចបឹងយោមដាដែម

(១៤០) សម័យនោះឯង មានកិត្ត ប្រឃើញបរិត្តារក្នុង
វេលាថៃ ហើយធ្វេនិមិត្តខុកថា អញនឹងលួចយកក្នុងវេលាយប់ ។ ភិក្ខុ
នោះសំគាល់របស់នោះចានហើយ លួចយករបស់នោះបានមក ។ បេ ។
សំគាល់របស់នោះចានហើយ លួចបានរបស់ដទៃមកវិញ ។ បេ ។
សំគាល់របស់ដទៃទេ ត្រឡប់លួចបានរបស់ដទៃមកវិញ ។ បេ ។
សំគាល់របស់ដទៃ លួចបានរបស់ដទៃមក ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ
។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លិខ្ពស់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នក ត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។
សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ ប្រឃើញបរិក្ខារក្នុងវេលាថៃ្រហើយបានធ្វើ
និមិត្តខុកថា អញនឹងលួចយកក្នុងវេលាយប់ ។ ភិក្ខុនោះសំគាល់របស់
នោះបានហើយ ត្រឡប់លួចជានបរិក្ខាររបស់ខ្លួនឯងមកវិញ ។ ភិក្ខុ
នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លិខ្ពស់តាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នក

(១៤๑) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបឃើញថន់យាមនៅលើ តាំងហើយគិតថា កាលអញយកថន់យាមអំពីទីនេះមុខជានឹង ត្រូវអាចត្តិ ចារាជិក ហើយរំកិលយកថន់យាមនោះ ព្រមទាំងតាំងទៅផង ។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទិន់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកត្រាសត្តិចារាជិកហើយ ។

## វិនយថិដកេ មហាវិកង្គោ

(១៤៣) នេះ ទេ ១០ សមយេខ អញនារា ភិក្ខុ ម ភិក្ខុ ក្រុង ខេស្សខ៍ ត្តា អំបារ ។ នស្ស កុក្ខុខំ ម ហេសំ ។ ខេ ។ អាចត្តី តុំ ភិក្ខុ អាចជ្រោ ទារជិក ភ្នំ ។

ច្រុំ ប្រស្នា នេយ្យ មានខ្លី ខាបព្ទុំ ខេណ្ឌ ប្រស្នា ខ្លែ មេខេត្ត ខេណ្ឌ មេខេត្ត ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខ

(១៤៥) នេះ ទេ ខេះ សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុ សហយេតា ហោន្តិ សិកោ<sup>(៦)</sup> តាមំ ខិណ្ឌាយ ទាវិសិ ខុត៌យោ<sup>(២)</sup> សឌ្ឍស្ប ទាខន៌យេ ភា-និយទានេ សហយេតស្ប ភាក់ កមោត្វា

e a. ឯកោ ភិក្ខុ ។ ๒ សព្វត្ត ខុតិយោ ភិក្ខុដី អាគតំ ។

#### វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

(១៤៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ទរូបមានថេយ្យចិត្តហើយលួចយក ភាក្តារបស់សង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ(ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។

(១៤៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ទរូបមានថេយ្យចិត្តហើយលួចយក ចីវរដែលពាក់លើឡែស្បៀន ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (៤៦៤) ភាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នក ត្រូវអាបត្តិហុរាជិកហើយ ។

(១៤៤) សម័យនោះឯង មានភក្ខុ ១ រូបលួចយកចីវភ្មេងវិហារ ហើយគិតថា កាលអញចេញអំពីវិហារនេះទៅ អញនឹងត្រៃវអាបត្តិបារាៈ ជិកមិនទាន ហើយពុំបានចេញអំពីវិហារទ្បើយ ។ ភិក្ខុទាំងទូរាយក្រាប បង្គំទូលសេចក្តីទុំះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ខ្មែរត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ មោយបុរសនោះគហ្វីចេញទៅក្តី មិនគហ្វីចេញ ទៅក្តី គង់តែត្រាអាបត្តិបារាជិកដែរ ។

(១៤៩) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ២ ប្រជាសំឡាញ់នឹងគ្នា ភិក្ខុ ១ ប្រចូលទៅកាន់ស្រែកដើម្បីបិណ្ឌា ជាគ ឯភិក្ខុ ២ កាលគេបែកខា ៖ -នីយាហារដល់សង្ឃ ក៏ជានកាន់យកចំណែករបស់ភិក្ខុជាសំឡាញ់ បារាជិកកណ្ដេ «តិយសិក្ខាប«ស្ស វិនីតវត្ថុម្ភិ បដិវិសាទិបរិកុញ្ជន៍

តម្បើស្បាស ខ្លោ បរិត្តញ្ជាំ ។ សេ ជាចិត្តា នំ បោះ ខេស់ អស្សមលោក ខ្លុខ្លំ ។ តម្ប កក្តេច អយោះ លំ ។ បេ ៖ កើចិត្តោ ខ្ញុំ កិត្តាន់ ។ វិស្សាសក្តាយោះ អយ់ កក្សាន់ ។ អនាបង្គំ ភិក្ខា វិស្សាសក្តាយាន់ ។

(១៤៦) នេះ ទេ ១៩ សមយេន សម្លូប្បា កិត្តា ចិត្តិ នាក់ខ្លំ ការខ្លំ ។ សម្លូស្ប ១ឧឧីយេ កានិយមាន សព្វេសំ ១៩៤៣ អាមា ត្វៃ ១ឧ៤យេន និក្ខាំត្តា ហោន្តិ ។ អញ្ញានហេ កិត្តា អញ្ញានស្ប កិត្តា និះ សំ អត្តលេ មញ្ញមាលេ បរិកុញ្ជិ ។ សោ ជានិទ្យា គំ ចោនេសំ អស្បមាណាសំ ទូខ្លំ ។ សភាសា្ត្រិស្សា គំ ចោនេសំ អស្បមាណាសំ ទូខ្លំ ។ សភាសា្ត្រិស្សា ។ នេះ ទោ ១ឧ សមយេន សភាសា្ត្រិស្សា ។ នេះ ទោ ១ឧ សមយេន សភាសា្ត្រិស្សា គំ ទៅការខ្ញុំ ភាពខ្លំ ។ សម្បីស្ប សភាសា្ត្រិស្សា ១ នេះ សា ១ឧ សមយេន សម្ពេហ្សា កិត្តា ចិត្តិ ភាពខ្លំ ។ សម្បីស្ប ទានឌីយេ ភាជិយមាន អញ្ញាតវស្ប កិត្តាលោ បត្តេន

e 🤋 ម. សញ្ញុំស្សាតិ **។** 

បារាជិកកណ្ឌ សំក្លាម៖ 🖟 🍃 និន័កវត្ថុ និយាយអំពីការបរិភោគនូវចំណែកជាដើម

ហើយបរិភោគដោយសេចក្តីស្និទ្ធ ស្នាលនឹងគ្នា ។ កិត្តសំឡាញ់នោះដឹង
ហើយបោទប្រកាន់កិត្តនោះថា លោកមិនមែនជាសមណៈ ។ កិត្តនោះ
មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គខ្មែន់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នក
មានចិត្តគិតដូចម្តេច ។ កិត្តនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
១ ព្រះអង្គកាន់យកដោយសេចក្តីស្និទ្ធ ស្នាលនឹងគ្នា ។ ព្រះអង្គខ្មែន់ត្រាស់
ថា ម្នាលកិត្ត បើកាន់យកដោយសេចក្តីស្និទ្ធ ស្នាលដូច្នោះ អ្នកមិនត្រូ
អាបត្តខ្មែយ ។

(១៤៦) សម័យនោះឯឪ ភិក្ខុ ប្រើនរូប ធ្វើនូវចិវភេញ ។ កាល
គេចែកទា «នីយា ហារដល់សង្ឃ ១ «នីយា ហារដាចំណែករបស់ភិក្ខុទាំង
អស់នោះ គេក៏បាននាំយកទៅខុកដាក់ ១ កន្ទៃង៍ហើយ ។ មានកិក្ខុ ១
រូប សំគាល់ចំណែករបស់ភិក្ខុងទៀតថាជារបស់១ នហើយនាន់អស់ទៅ ។
ភិក្ខុម្ចាស់របស់ជំង៍ ហើយបោន ប្រកាន់ភិក្ខុនោះថា លោកមិនមែនជាសម្មា
ណេ៖ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ខ្មុំ
នៃស់ថា ម្នាល់កិត្ត អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលសំគាល់ថាជារបស់
១ន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ប្រើនរូបធ្វើនូវចីវភេម្ម ។ កាលគេចែក
១ន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ប្រើនរូបធ្វើនូវចីវភេម្ម ។ កាលគេចែក

#### រឹតយចិតិកេ មហារិកង្គេរ

អញនស្បើ គំគ្គ យេ ប្តុះស្រា សេសរំ ១ ឧបក្ខំ ខ្លែ បោះ ខ បន្តស្បាមកោ កំគ្គ អត្ត យេ មញ្ញមាយ បរិកុញ្ជំ ។ សោ ជាជំទ្វា គំ ចៅធេសំ អស្បទលោស់ ទុំខ្លំ ។ គស្ប កក្ដេចំ អហោសំ ។ បេ ។ អយ្ជទំនំ កំគ្គា សភសញ្ញិស្បាត់ ។

(១៤៧) គេន ទោ បន សមយេន អត្តបោះកា
អង្គំ ទាតេត្វា កណ្ដិត អានាយ អត់មំសុ ។
សាម៌កា គេ ចោក អនុពន្ធឹសុ ។ ចោះកា
សាម៌កា ស បេក្សិត្វា កណ្ដិត ទាតេត្វា បហយ៍សុ ។
កិត្តិ តំ បំសុក្ខាលសញ្ញានោ បដិក្កហាចេត្វា បរិក្សាក្សិសុ ។ សាម៌កា គេ កិត្តិ ចោនសុំ អស្បៈ
មណាត្ត តុខ្លេតិ ។ គេសំ កាត្តាចំ អយោសំ ។
ភាពីសុ ។ សាម៌កា គេ កិត្តិ ចោនសុំ អស្បៈ
មណាត្ត តុខ្លេតិ ។ គេសំ កាត្តាចំ អយោសំ ។
ភាពវត់ ១ បំសុត្វាល់សញ្ញានោ មយំ ភភាគិ ២

## វិនយចិជិក មហាវិកង្គ

បេសកិត្តឯទៀត ហើយយកទៅខុក ។ កិត្តម្ចាស់ថា តែសំគាល់ថាជា បេសខ្លួនហើយនាន់អស់ទៅ ។ កិត្តនោះដឹងហើយបោទ ប្រកាន់កិត្តម្ចាស់ ប្រាស្រ្តនោះថា ហេតមិនមែនជាសមណៈទេ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តី សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ទែង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អាបត្តិមិនមានដល់ កិត្តដែលសំគាល់ចាំជារបស់ខ្លួន ។

(១៤៧) សម័យនោះឯឪ ពួកចោរលួចស្វាយ ប៉េះផ្ទៃស្វាយប៉ានិ
បើយរថេជាសំពាយស្លាយដើរទៅ ។ ពួកមនុស្សជាម្ចាស់ស្វាយនាំគ្នា
ដេញតាមចោរអម្បាលនោះ ។ ពួកចោរឃើញម្ចាស់ស្វាយនាំគ្នា
ដេញតាម ក៏ទំលាក់សំពាយស្វាយគេចោលទៅ ។ កិក្ខុទាំឪឡាយ
សំតាល់សំពាយស្វាយនោះ ថាជារបស់បំសុក្យល ហើយទស់ធាន់ទៅ ។
ពួកម្ចាស់ស្វាយចោទប្រកាន់កិត្តអម្បាលនោះថា លោកខាំឪឡាយមិន
មែនជាសមណៈទេ ។ កិត្តទាំឪនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើបនាំគ្នា
ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាត ។ ព្រះអង្គម្នីធំតាស់ថា
ម្នាលកិត្តទាំឪឡាយ អ្នកខាំឪឡាយមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ កិត្តទាំឪឡាយ
នោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះកាត ១ ព្រះអង្គទាំឪឡាយ
នោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះកាត ១ ព្រះអង្គទាំឪឡាយសំតាល់ថាជាបេសបំសុក្យល ។ ព្រះអង្គម្នាំឪឡាយ
តាល់ថាជាបេសបំសុក្យល ។ ព្រះអង្គទ្រឪ[ព្រះកាត ១ ព្រះអង្គទាំឪឡាយ
តាល់ថាជាបេសបំសុក្យល ។ ព្រះអង្គទ្រឪ[ព្រះកាត ១ ព្រះអង្គទាំឪឡាយ
តាល់ថាជាបេសបំសុក្យល ។ ព្រះអង្គទ្រឪ[ព្រះកាត ១ ព្រះអង្គទាំឪឡាយ

# បារាជិតកណ្ដេ ។តិយសិក្ខាប។ស្មុ វិនីតវត្ថុម្ភិ អមាទិមវិហរណ៍

អសាបត្តិ ក៏គ្នាប់ បំសុគា្វលសញ្ជាំសុក្ខន៍ ។ គេ១ ទោ បាន សមយោធ ជំពូលោក ។ មេ ។ ល់ពុ ៩ ចោះកា ។ មេ។ មន្ស ចោះកា ។ មេ។ តាលៈ មេញ ទោរកា ។ មេ ។ ជុខ្លាស់កា ។ មេ ។ គំនួរុស. កាចោរកា តិទូរូសកោ ខុច្ចំនិត្តា កណ្ដាក់ អានាយ អត់មសុ ។ សាមិកា គេ ចោកក អនុពន្ធឹសុ ។ ចោះកា សាម៉ីកោ បស្ប៉ិត្យ កណ្ដិក ចាតេត្វា បេលាយ៍សុ ។ គិត្ត្ តំ ចំសុគ្វលសញ្ជាំនោ បដិត្ត-ហាបេត្វា បរិកុញ្ជឹសុ ។ សាមិកា នេ កិត្តា បោ េសុំ អស្បធលាត្ត តុម្លេត ។ នេស កុក្កាចំ អយោស ។ បេ។ អល់បត្តិ កិត្តាប់ ចំសុគ្គលសញ្ចាំសុក្ខត់ ។ (១៤៨) នេះ ទេ ១១ សមយេខ អង្គបោរកា អង្គ **ខាតេត្យ ក**ណ្ឌិត អាធាយ អកមស ។ សាមិកា តេ ចោក អនុពន្ធឹសុ ។ ចោះភា សាម៉ាកេ ចស្បិត្តា កណ្ឌិត ទាតេត្យ ចលាយឹស ។ កក្តា បុរា សាមិការ បស្បង្គ័ត៌ ដេយ្យចិត្តា មាំកុញ្ជឹសុ ។ សេរខិកា គេ កំគ្

# យរាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិន័តវត្ថុ និយាយអំពីការលួចផ្នែស្វាយជាដើម

កាបត្តិមិនមានដល់កិត្តិដែលសំគាល់ថាជារបស់បំសុក្ខល ឡើយ ។ សម័យ នោះឯឪ ពួកចោរលួចព្រឹឪ ។ បេ ។ ពួកចោរលួចន្ទេរសំឡ ។ បេ ។ ពួកចោរលួចន្ទេរសំឡ ។ បេ ។ ពួកចោរលួចន្ទេរកំឡ ។ បេ ។ ពួកចោរលួចន្ទេរកំឡ ។ បេ ។ ពួកចោរលួចនែ្នទេរប់ នាំគ្នាលួច បេះផ្នែនទ្រប់ខាំងឡាយ បានហើយវេចជាសំពាយស្ពាយដែរទៅ ។ ពួកម្ចាស់ខន្ទាប់យើយទំលាក់សំពាយចោលរត់ទៅ ។ កិត្តិទាំងឡាយ ឃើញ ពួកម្ចាស់ខន្ទាប់យើយទំលាក់សំពាយចោលរត់ទៅ ។ កិត្តិទាំងឡាយ ឃើញ យើញ សំគាល់នូវសំពាយនោះថាជារបស់បំសុក្ខល ហើយនាំគ្នាទស់ខាន់ ទៅ ។ ពួកជនជាម្ចាស់នាំគ្នាចោខប្រកាន់កិត្តិអម្បាលនោះថា លោក ទាំងឡាយមិនមែនជាសមណាទេ ។ កិត្តិអម្បាលនោះថា លោក ទាំងឡាយមិនមែនជាសមណាទេ ។ កិត្តិអម្បាលនោះមានសេចក្តី សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គខែងគ្រាស់ចាំ មាលកិត្តិទាំងឡាយ អាបត្តិ មិនមានដល់កិត្តិដែលសំគាល់ថាជារបស់បំសុក្ខល ។

(១៤៤) សម័យនោះឯង ពួកចោរលួចស្វាយ បេះផ្ទៃស្វាយជាន ហើយវេចជាសំពាយស្លាយដើរទៅ ។ ពួកម្ចាស់ស្វាយដេញតាមចោរ ទាំងអម្បាលនោះ ។ ចោរទាំងឡាយឃើញពួកម្ចាស់ស្វាយ ហើយទំ-លាក់សំពាយចោលគេទៅ ។ កិត្តទាំងឡាយមានថេយ្យចិត្តគិតថា ក្រែង ម្ចាស់ស្វាយគេឃើញមុខ ទើបនាំគ្នាធាន់អស់ទៅ ។ ពួកម្ចាស់ស្វាយ

#### វិតយបិជិពេ មហាវិកង្មោ

တေးနေသံု អស្សមណាត្ត ရုံမျှော် ។ គេសំ គុត្តចំូ អ-ហោក ។ ចេ ។ អាចត្តី តុម្លេ កិត្តប អាចន្ថា មារាជិ-តែធ្វី ។ គេខេ សោ ឧធ មាឧកោធ ខ្ពស់ខេរាម ។ ខេ ។ សេរុ៩ចោះកា ។ បេ ។ បន្ស តោះកា ។ បេ ។ តាល-စေဆင္ကေလးမွာ ၈ က ၈ ရင္ကိုကေနတာ့ ၈ က စစ္တို့-មានលោះទារ ខ្ញុំនាំទាំង ខ្លាំងខ្លាំង ខ្លាំងខ្លាំង មានាយ អភុព្យុ ។ សាទ្ទិតា ទេ បោកក អនុពន្ធឹស្ ។ ចោះគា សាម៌គោ ខស្ស៊ីត្វា ភណ្ឌិត ទាគេត្វា ចហល់ស ។ ភគ្គ ព្យ សាមិកា បស្បត្តិតំ ដេយ្យចំត្ថា បរិតុញ្ជឹសុ ។ សាទ៌កា គេ ភិក្ខុ ចោខេស់ អស្បទណាត្ត តុមេតិ ។ គេសំ កាក្បុ អយោក ១ ចេ ។ អបន្តឹ តុ េ ភិក្ខុវេ អប្ជា ទារជិតស្ដិ ។

ರುತ್ತ ನ ರೂ ನ ಕಾಣ್ಟಿಕ್ಟ್ ದಿಕ್ಕೆ ನ ರೂ ನಿ  $\mathfrak{su}_{\mathfrak{su}}$  ಕಾಣ್ಟಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಟಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಟಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕಾಣ್ಣಿಕ್ಟ್ ಕ್ಟ್ ಕ್ಟ್ಟ್ ಕ್ಟ್ಟ್ ಕ್ಟ್ಟ್ ಕ

## ន្តែលើជា មួយខ្លួ

នាគ្នាចោទប្រកាន់ពួកភិក្ខុអម្បាលនោះថា លោកទាំងឡាយមិនមែនជា សម្សារេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។បេ។ ព្រះអង្គ [ នៅ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រវអាបត្តិចារាជិក ហើយ ។ សម័យនោះឯង ពួកចោវល្អចព្រឹង ។ ថេ ។ ពួកចោវល្អច ១រសំឡ ។ បេ ។ ពួក ចោរលួចផ្ទែរណាំង ។ បេ ។ ពួក ចោវលុច ផ្លែត្រាត់ខ្ញុំ ។ បេ ។ ពួកចោរលួចអំពៅ ។ បេ ។ ពួកចោរលួចផ្ទៃខ្ញាប់ ល្ងចបេះផ្ទៃ ខ្វាប់ទាំងឡាយជានហើយវេចដាសំពាយស្ពាយដើរទៅ មា្នស់ទទ្វាប់ទាំងទ្យាយដេញតាមញ្ជកចោរអម្បាលនោះ ។ ចោរទាំង ទ្យាយ ឃើញម្ចាស់ទន្ទាប់ហើយ ទំលាក់សំពាយចោលហើយគេទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានថេយ្យចិត្តគិតថា ក្រែងមាស់ទទ្ធាប់ទាំងឡាយគេមក ឃើញមុន ខើបនាំគ្នាធាន់អស់ទៅ ។ មា្នស់ទទ្វាប់ទាំងឡាយទាំគ្នាចោះ ប្រកាន់កិត្តអម្បាលនោះថា លោកទាំងឡាយមិនមែនជាសមណៈទេ ភិក្ខុអម្យាលនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទំង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រៅអាបត្តិចា្ធកាជិកហើយ ។ (១៤៩) សម័យនោះឯង កក្ខ១ រូប មានថេយ្យចិត្តលួច យកស្វាយបេសសង្ឃ ។ បេ ។ លួចយកព្រឹងរបស់សង្ឃ ។ បេ ។

## ជាក្នុងក្នុង ក្នុង ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខ

រាយ សនុយ មាលរាធេរិ មេខា ត្រុយ៉៍ រ មាន មេខា មេខា មេខា រុខ្មែញ ។ ហេ មេខា មាន មេខា មេខា មេខា រុខ្មែញ ។ ហេ មេខា សាម មេខា ខេត្ត មេខា រុខ្មែញ ។ ហេ មេខា សាម សាម មេខា ខេត្ត អេច ប្រេក្សា វុ

# បារាជិតឥណ្ឌូ សំក្លាបទទី៤ វិសីតវត្ថុ អំពីការលួចផ្តាំជាដើម

(១៥០) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបទៅកាន់សួនគ្គា ហើយ បានថេយ្យចិត្តលូចយកផ្កាមានដំឡៃ៩ មាសកដែល ម្ចាស់គេបានបេះឲុក ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លិទ្ធ ន់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកត្រាំអាបត្តិបា្តាជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបទៅ កាន់សួនគ្នា ហើយមានថេយ្យចិត្តលូចបេះផ្កាមានដំឡៃ៩ មាសក ។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លិទ្ធ ន៍ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នក ត្រាំអាបត្តិបា្តាជិកហើយ ។

(១៥១) សម័យនោះឯឪ មានភិក្ខុ ១ រូបទៅកាន់ស្រុកតូចមួយ ហើយបាននិយាយនឹងភិក្ខុ ១ រូបថា អាវុសោ លោកផ្ដាំ ១ ហើយ ១ ខ្ញុំនឹង ទៅប្រាប់ តែកូលជា «បដ្ឋាករបស់លោក ។ ភិក្ខុ នោះទៅហើយបានឲ្យ តែកូលនោះយកសម្ពត់សាដក ១ មក ហើយប្រើប្រាស់ដោយ១ នឯង ។

## វិនយប់ជាក មហាវិកង្គោ

ស ជានិត្យ តំ ចោធេស៌ អសុម្រ**េ**៣-ស់ ត្រូំ ។ តស្ប តក្តេចំ អហោសំ ។ មេ។ អនាបត្តិ កិត្ត ចារាជិតស្ប ឧ ខ កិត្តប វុត្តោ រុះជើត្ន រុឌីយោ លោ រុខេល្វ មាត្ឌី ៩៩៩។បាន រ តែនេៈ ទោ ថន សមយេន អញឥពេ ក៏ក្ តាមកាំ ញ តបួត៌ ។ អញ្ជាក កំក្តុ តំ កំក្តុំ ឯភឧកេខ សង្សា ឧណ្ឌិ ឧពឌ្ឌាយយល្ល ដូទ្វា ជ្រើលន្ទ ៤ សេ កញ្ញុំ យុកសេដត់ អាមារមេត្យូ វាត់ អត្តសា បរិកុញ្ចិ ស្គំ តស្ប កិត្តុ នោ អនាស៍ ។ សោ ដាច់ត្វា តំ ចោខេស៌ អស្បូមណោស់ ត្វខ្លិ ។ តស្ប កុក្ខុំ អហោយ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ ចារាជិកស្ប បខេឌ្ឌៈ ជុំ ជុំ ជ្ញា ជ្រុំ ស្ពុខ ជុំ ដោយ ស្រេស ស្រុក ស្ពេស ស្ពុ ឧក្ដស្បាត់ ។ គេជ ទោ បន សមយេជ អញ្គរោ ក់ក្នុ តាមក់ កច្ពុត្តា អញ្ជារំ ក់ក្នុំ ឯតឧប្រេច មារុំមោ ដំណុំ ៩ឧជីវាយយ់ល្ រ៉ុំខ្មែរ រុះបើក្នុង រ មោត្

## វិតយេបិដិក មហាវិភង្គ

ភិត្តអ្នកជិតដិតនឹង តែក្លូលដឹង ហើយ ចោទ ប្រកានកិត្តនោះថា លោកមិន មេនជាសមណៈទេ ។ កិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ (ពះអង្គ៍( ៤ង៍ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកមិន ត្រវិមាបត្តិបារាជិកទេ ម្នាលក់ក្ខុខាំងឡាយ តែកក្កុគប្បីពោលថា អ្នកឆ្នាំ ១ បើយ ១ និង ប្រជុំច្នេះ តែកិត្តណាពោល ភិត្តនោះ តែវិមាបត្តិទុក្ខដ ។ សម័យនោះឯង មានភិត្ត រូបទៅកាន់ ခွံရှား ဟိယ ၊ လာက် ဇြာပ် ခြံကွလ ရပည္သာ Ato လုံခွံစုံး ၂ ကို ရူး (ဆုံး) မေါ် ဟိယ ឲ្យត្រកូលឧបដ្ឋាភ នោះយកសម្ពត់សាដក ១ គុមក ហើយ ប្រើប្រាស់ សំពត់សាដក ១ ដោយខ្លួនឯង រួចឲ្យសំពត់សាដក ១ ដល់ភិក្ខុអកជិតដិត និង[តក្សានោះ ។ ភិក្ខុនោះដឹងហើយ ចោទ[បកាន់ភិក្ខុនោះថា លោកមិន មែនជាសមណៈទេ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លី (ខ្ពន់ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកមិនត្រៅអាបត្តិបារាជិកទេ តែកិត្តកុំគប្បីពោល លោក ៖ ផ្តាំ ហើយ ជ្រាប់ចុះដូច្នេះ តែភិក្ខុណា ពោល ភិក្ខុនោះ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ រូបទៅកាន់ស្រុកតូប ត្រវមាបត្តខ្ពង មួយ ហើយចាននិយាយភាក្សានះនឹងកិត្តឯទៀតថា **អាវុ**សោ លោក ខ្ញុំនឹង (ច្ចាប់ ត្រកូលឧបដ្ឋាករមស់លោក ។ ឯកក្ដុះនាះ

បារាជិកកណ្ដេ ។តិយសិក្ខាប។ ស្បូ វិនីតវត្តម្ដី សុង្កឃាត់

(១៤៤) នេះ ទេ ១០ មនាលេខ អញ្ជានាពេ បុរិសា មហក្សំ មណី អានាយ អញ្ញានារេ កិត្តិខា សន្ធំ អន្ទានមក្កប្បដិបញ្ញោ ហោតិ ។ អេសា សោ បុរិសា សុស្ត្តដ្ឋានិ ខស្សិត្តា តស្ស កិត្តិពោ អេជា-នន្តស្ប ៩វិកាយ មណី បក្ខិចិត្តា សុស្ត្តដ្ឋានិ អតិត្តិទិត្តា អក្តហេសិ ។ នស្ស កក្តេចំ អហោសិ ។ ខេ ។ កើចិត្ត្រា តំ កិត្តិទិត ។ នាហំ កក្សា ជានាមីតិ ។

## បារាជិកកណ្ឌ សំហ្វាបទទី២ វិគីតវត្ថុ អំពីធយ

កំពុននិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំជូនផ្ដាំនឹងលោកហើយ លោក ប៉ាប់ចុះ ។

កិត្តនោះទៅហើយឲ្យតែកូលខបដ្ឋាតនោះយកសប្បិ ១ អាទ្បកៈ (១) ស្កា

អំពៅ១ គុលៈ (៤) អង្គវេ១ ទោណៈ (៣)មកហើយបរិភោគដោយ១នឯង ។

កិត្តអកជិតជំនួនឹង តែកូលនោះជំងួលើយ ចោទ ប្រកានក់កូរនោះថា លោក
មិនមែនជាសមណៈ ទេ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះ

អង្គ ខ្លែង តាស់ថា ម្នាលក់កូ អ្នកមិនត្រាអាបត្តិជាពជ៌កាទេ ម្នាលក់ក្នុ

ទាំងឡាយ តែកិត្តកុំគប្បីពោលថា លោកផ្ដាំនឹង១ ហើយ ខ្ញុំនឹង ជ្រប់

ជួច្នេះ ម្យ៉ាងទៀត កុំគប្បីពោលថា ខ្ញុំផ្ដាំនឹងលោកហើយ លោក ប្រប់

ចុះ តែកិត្តណាពោល កិត្តនោះ ត្រាអាបត្តិខ្កុង។ ។

(១៥៤) សម័យនោះឯឪ បុរសម្នាក់នាំយកកែវមណីមានដំទៃ្យច្រើន
ហើយដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយជាមួយនឹងភិក្ខុឯទៀត ។ លំដាប់នោះ បុរស
នោះឃើញទីគយហើយដាក់កែវមណីក្នុងថង់យាមរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ឥតដឹង
ច្បើយ លុះកន្ងង់ផុតទីគយហើយ ក៏យកកែវមណីពីថង់យាមមកវិញ ។
ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ។ ព្រះអង្គ (១៩ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
អ្នកគិតដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះទូលថា បពិត្រព្រះជ៍មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គមិន

e មាញាវាល់ក្នុងដែនមកធ: ៤ តាឡីជា ១ អាឡូក: ។ № ៤ម៉ូន់ №០ ដំឡឹង ។ ភា គ្រឿងវាល់ ៤ អាឡូក: ត្រូវជា ∋ ទោណ៖ ។

## វិទល់បំដាញ មហាវិភគ្នោ

អសាបស្តី អដានស្ដូស្សាត់ ។ តេស ទោ បង សមយេជ អញ្ជូនពេ ជុំស្រា មហុខ្លាំ មណ្ឌ មាខារា មុខាឧក ភ្លំខា មន្ទំ អន្ទាធឧស្-ឲ្យឌំចន្ទោ ខោត ។ អ៩ទោ សោ ខ្មាំសា ករដ្ឋខ្លាធ់ បក្សត្វ កំលាលលយ៍ ការិត្យ អត្តលោ កឃ្ចាំក់ ឥស្ស ក់ក្លាល អធាសំ ។ អ៩ទោ សេ បរិសា សន្ល់ដ្ឋាន អតិត្តាទិត្តា តំ ភិក្ខុ វាឧ៩ល្ខេ មាសា គេ ឯទើ ឯហ៊ុំមុ សលុ सक्ष ते क्ष्मी तह है स्थित भी भी त सका संके १ महाका (का वृंगीका कस्तु के क्व យោ រៀតមត្តំ អារោះ ខេស់ ។ តស្ប កក្កខ្ំ មយោក ។ មេ ។ គេខ៍ តោ ខ្ញុំ ភិក្ខុង ។ ជាហា កក្ស ជានាម៉ូន ។ អភាបត្ត ក់គ្នា អជាឧន្សភា្ន ។ នោះជ ទោ បន សមយោន អញ់គ្នា ភិក្ស មាន្តេច មន្ទិ អសិចតិស្ណីព្រះ ពេលខ្លួន មេឃឹងបេ ខ្យុំសោ តំ ភិត្តាំ អាទិសេន ឧបហបេត្តា សុន្ត-ឌ្លាខំ បស្សិត្តា មហត្ស មណ៌ តស្ប កិត្តាលា អនាស់ ៩៩ ភ នេ មហា សុខ្លះ និ អតិក្តាមេហិតិ ។

### វ្តីតយុបិជា មហាវិកង្គ

ជានដងែសោះឡើយ ។ ព្រះអង្គ (ខ្ទុំ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អាបត្តិមិន មានដល់ភិក្ខុអ្នកមិនដឹង ។ សម័យៈនោះឯង បុសេមាក់ទាំយកកែមេណ៍ មានដំឡៃ ្រេចនដៅពេទាកាន់ផ្លូវត្វាយជាមួយនឹងកិត្តឯ ទៀត ។ លំដាប់នោះ **បុរសនោះឃើញទីគយហើយ** ក៏ធ្វើអាការហាក់ដូចជាឈឺ ហើយបាន[ប-គល់បង្វិចកែវមណ៍បេសទូនដល់ភិក្ខុនោះ ។ គ្រានោះឯង៍ បុរសនោះដើរ លេសហួសទីគយ ទៅ ហើយ ខ្មាននិយាយពាក្យនេះនឹងក់ក្ខុនោះថា បពិ[ត លោកម្ចាស់ ចូរលោកយកបង្វិចបេស់ខ្ញុំមក ខ្ញុំមិនឈឺទេ ។ ភិក្ខុនោះស្បូ ឋា អាវុសោ ចុះហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើអាការយ៉ាងនេះ ។ ទើបបុរសនោះ ក្រុប សេចក្តីនុះដល់ភក្ខុនោះ ។ កិត្ត នោះមានសេចក្តីសង៌្យ័យ ។ ៤ ។ ព្រះអង្គ (នង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ អ្នកគត់ដូចមេច ។ កិត្តនោះឲ្យថា បតិ្ត្រ ព្រះជ័មានព្រះភាគ ១្វំ ព្រះអង្គមិនដឹងសោះ ឡើយ ។ ព្រះជ័មានព្រះ ភាគ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តអក់មិនជំងឺ ។ សម័យ នោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប ដើរទៅកាន់ផ្គុំវិទ្យាយដោមួយនឹងឈ្មួញរទេះ ៗ បុសេម្នាក់កំហ្លួងលោមកិត្តនោះដោយអាមិស លុះឃើញទីគយលើយ **បា**នឲ្យកែវមណ៌មានជំទ្រៃច្រើនដល់ភិក្ខុនោះដោយពាក្យថា បពិត្រលោក ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់យកកែមេណីនេះ ឲ្យរំលង៍ទីគយៈទៅផង

# បារាជិកកណ្ដេ ខុតិ៍យសិក្ខាមខស្ស វិនីតវត្តអ្ហិ សូករាទិមុញ្ចនំ

(០៤៣) នេះខ សោ ឧទ ភាគលោខ អុយានហេ ស វិក្សា ទាសេ ពន្ធំ ស្គារ់ គារពោជ មញ្ជាំ ។ នាក់រា្ធ ក្រុំ មហោស ។ ខេ ។ ក៏ខុត្តា ភ្វ ភ្នំ នៃ ។ ការុញា និច្បាយេ អហំ កកក់ ។ អសាបត្តិ ភិក្តុ ការុញាធិប្បយស្បាតិ ។ នេះជ ស្តេ ឧត មានពេះ មានប្រ ភូមិ សុ មេ ១ខ្ញុំ ស្គាំ ឬ សាម៉ិកា បង្បត្តិតំ ដេយ្យចិត្តោ ម្សាំ ។ ឧទាវ ឃុំ ដំណុំ ។ លេ ។ មានដឹ ទ្វំ កិត្តា អាចន្នោ ទារាជិកាធ្លី ។ គេធ ទោ បន សមយេន អញនាពេ ភិទ្ធា ទាសេ ពន្ធំ ទំពុំ ការដោត មុញ្ចាំ ។ ខេ ។ ខាសេ ពុទ្ធ ម៉ុន ជា សាត្ត នេស្សិន្ត នេសិន្ត្រ គឺឃុំ

# យារាជិកកណ្ដូ សិក្ខាប? ទី ៤ វិនីតវត្ថុ អំពីការដោះដ្រុកលែងដាដើម

ភិក្ខុ នោះយកកែវមព្យីនោះ រំលង់ទីគយ ទៅក្នុងកាល នោះឯង ។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នក ត្រូវមាបត្តិច្បាពជិក ហើយ ។

(១៥៣) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូប ដោះលែងជ្រែកជាប់ អន្ទាក់ ដោយសេចក្តីកុរុណា ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទង់ ត្រាស់ថា មាលភិត្ត អ្នកគិតដូចម្ដេច ។ ភិត្តនោះ ក្រាប **ទួ**លថា បពិត្រៃដើមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្ដីប្រថ្នាដោយ សេចក្តីករុណា (ហើយដោះលែងទៅ) ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ ថា មាលភិក្ខុ ភាបត្តិមនមានដល់ភិក្ខុអកមានសេចក្ដី ជា្យដោយសេចក្ដ កុណាទេ ។ សម័យនោះឯង៍ មានកិត្តទវូប ឃើញជ្រឹកជាបអន្ទាក់ កុំមានថេយ្យចិត្តគិតថា ក្រែងពួកម្ចាស់គេឃើញមុ**ន ហើយ**ដោះលែង ដែកនោះទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ថេ **។** ព្រះអង្គ័ [ទង់ ត្រាស់ថា មាលកិត្ត អ្នកត្រូវអាបត្តបារាជិក ហើយ ។ **ស**ម័យ នោះឯង មានភិក្ខុ ស្រ ដោះលែងសត្វមិតជាប់អន្ទាក់ ដោយ សេចភ្នុករុណា ។ ថេ ។ ភិក្ខុឃើញ មិតជាបអន្ទាក់មានថេយ្យចិត្ត **គិត**ថា ក្រែងពួកម្ចាស់គេឃើញមុន ហើយដោះលែង ម៉ែគនោះ**ៅ** 

### វិឲយបំដកេ មហាវិកង្គោ

។ បេ ។ គុមិន ពន្ធេ មច្ចេ ការញ្ញេន មុញ្ជាំ ។ បេ ។ គុមិនេ ពន្ធេ មច្ចេ បុ សេមិកា បង្អន្តិត បេយ្យចិត្តោ មុញ្ជាំ ។ តង្បា គុក្កេចំ អហោងរំ ។ បេ ។ អបត្តិ តំ ភិក្ខា អបញ្ញេ ចារាជិកខ្ពំ ។

ទុំ កំគ្នា អាបញ្ញោ ទារជំគាន្តិ ។

(១៥៥) នេះ ទេ ១៩ សមយេន អញ្ជូនរេវ កិត្តុ កាលលេខ ខុត្តិត្តំ ម៉ស់មេសំ សាមិការខំ ឧស្សាមីតំ អក្តមេសំ ។ សាមិកា តំ ភិក្ខុំ ចោះ នេសុំ អស្សមណាស់ ត្វខ្លំ ។ តស្ស កក្តេចំ អហោសំ ។ មេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ អគ្គេយ្យចិត្តស្បាត់ ។

# វិតយបិជា មហាវិភង្គ

។ បេ ។ កិត្តដោះសែនត្រីទាំងឡាយដែលជាប់លបដោយសេចភ្លីករុណា
។ បេ ។ កិត្តឃើញត្រីទាំងឡាយជាប់លបមានបេយ្យចិត្តថា ក្រែងពួក
ម្ចាស់គេឃើញមុន ហើយដោះលែងត្រីនោះទៅ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តី
សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្ (ខ្ពស់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកត្រាវអាបត្តិ
ពុរាជិកហើយ ។

(១៩៤) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ ប្រ ឃើញ ខ្ញែញនៅក្នុងយាន
ហើយគិតថា បើអញ្ជូលកាចាក់ទីនេះមុខជានឹង ត្រូវអាបត្តិបាពជិក ទើប
ឈូសប្រមៀលឲ្យធ្លាក់ចុះ ហើយក៏កាន់យកទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តី
សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គខ្ពស់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិ
បាពជិកហើយ ។

(១៩៩) សម័យនោះឯន៍ បានភិក្ខុ ១ រូប បានរើសយកដុំ សាច់ដែលសត្វអាតពាំយកទៅ ដោយគិតថា អញនឹងប្រគល់ឲ្យពួក ម្ចាស់សាច់ ។ ពួកម្ចាស់សាច់នាំគ្នាចោទប្រកាន់ភិក្ខុនោះថា លោកមិន មែនជាសមណៈទេ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គិទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលមិនមានថេយ្យចិត្ត ។

# បារាដិកពណ្ឌេ ខុតិយសិក្ខាបទស្ស វិនីឥវត្ថុម្ភិ កដ្ឋាទិអវហរណ៍

នេះ n ខែ n ខេត្ត n ខេត្ត n ខេត្ត n ខេត្ត nខុត្ត ទំសមេស ជា សាទ៌កា បស្បត្តិ ដេយ្យ-ខំតោ អក្តលេស ។ សាមិកា នំ ភិក្ខុំ ចោ នេសុំ អស្បីឧយោហ្ ឧទ្ទ ។ ឧស្បី មួយថ្មុំ មណេហ្ ។ ខេ ។ អាបត្តី ត្វា ភិក្តា អាចណ្ឌេ ទារាជិកាស្តិ ។ (၁၄၇) အေင (သ ဥေ မာရကေ ခြောမည်) ឧလម្បំ ពទ្ធិត្យ អចិឋាតិយា ឧឧិឃា ឱ្យបង្គើ ។ ពន្ធនេ និន្នេ កង្ខាន់ វិប្បក៌ណានិ អកមំស ។ ភិត្ត បំអុត្វលេសញ្ញានោ ឧត្តាបេសុំ ។ សាម៌កា តេ ភិទ្ធ ចោ ខេសុំ អស្បូមឈាត្ត តុ ទេសំ ។ តេសំ ត្តាត្ទ ម មេ ។ មេ ។ មេ ១ មិន ខេត្ត ភិក្ខាប់ ្ ស្មាធ្លាសញ្ទី ។ នេះខ ទោ បន សមយេន មនុស្សា ឧលុម្ប៍ ពន្ធិត្វា អចិឋតិយា ននិយា និសា**.** ប្រេត្ត ។ ពន្ធនេ ជំនេ្ន កាដ្ឋាធិ វិប្បកាំណ្យាធិ អកមកសុ ។ ភិទ្ធា ឬ៤ សាម៌កា បស្បន្តិតិ ៥យ្យចិត្តា ឧត្តា-បស់ ។ សាមិកា គេ ភិក្ខុ ចោខេសុំ អស្បូមឈាគ្ន តម្លេតិ ។ តេសំ តក្តេចំ អហោសិ ។ បេ ។

## បារាជីកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិនីតវត្ថុ អំពីការលួចឈើជាដើម

សម័យនោះឯឪ មានកិត្ត ១ រូប ឃើញដុំសាច់ដែលសត្វរគាតពាយក ទៅ មានថេយ្យចិត្តគិតថា ែក្រង់ពួកម្ចាស់គេឃើញមុន ហើយក៏កាន់យក ដុំសាច់នោះទៅ ។ ពួកម្ចាស់សាច់នាំគ្នាចោទប្រកាន់កិត្តនោះថា ហោក មិនមែនជាសមណៈទេ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ទៃង៍ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។

(១៥៦)សម័យនោះឯង៍ មនុស្សទាំងទ្វាយចង់ក្បួន ហើយបណ្ដែត តាមស្ទឹងអចិវេតី ។ កាលចំណងក្បួនដាច់ ឈើទាំងឡាយក៏អណ្ដែត ကျွန်ကျွန်း၏ **၂** နှံနှူတိန်ဈေယာလ်ချလ်၏ ထားပလ်ပိလှချွလ တေယာင်းနှာ ស្រែធ់យក ឡើង ។ ពួកម្ចាស់ក្បួននាំគ្នា ហេទ ប្រកាន់កិត្តអម្បាល នោះថា លេកទាំងទ្យាយ មិនមែនជាសមណៈទេ ។ កិក្ខុអម្យាលនោះមានសេចក្ត សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ទែង ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អាបត្តិមិន មានដល់កិត្តដែលសំគាល់ថា ជារបស់បំសុក្ខល ។ សម័យ នោះឯង៍ មនុស្ស ទាំងទ្បាយបង្កា្ន ហើយបណ្ដែតតាមស្ទឹងអចិវេតិ ។ កាលចំណងត្បូន ដាច់ ឈើទាំន៍ឡាយក៏អណ្តែតវា្ត់វា្យទៅ ។ កិត្តទាំង៍ឡាយមាន ថេយ្យចិត្តគិតថា កែងម្ចាស់ឈើគេឃើញមុខ ហើយស្រង់យកឡើង ពុកម្ចាស់ ឈើនាំគ្នាចោទ ប្រកាន់កិត្តិអម្បាល នោះថា លោកទាង ឡាយមិន មែនជាសមណៈទេ ។ កិក្ខុទាំង៍អម្បាលនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ចេ។

#### វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

អាមត្តិ៍ តុម្លេ ភិក្ខាប អាមញ្ញា ទារាជិកា ភ្នំ ។

(១៥៧) នេះ ទោ ខេះ សមយេះ អញ្ញានហេ
សោទាលកោ ក្រុត្ត សាដក់ អាលក្តេត្ត ខុប្តាំ
អកមាស់ ។ អញ្ញានហេ ភិក្ខា ខំសុក្សាលសញ្ញាំ
អក្តហេស៍ ។ អថទោ សោ តោទាលកោ តំ
ភិក្ខាំ ចោនេស៍ អស្បទណោស៍ តុខ្លិ ។ តស្ប
ការក្តាំ ចោនេស៍ អស្បទណោស៍ តុខ្លិ ។ តស្ប
ការក្តាំ ខែបនេស៍ អស្បទណោស៍ តុខ្លិ ។ តស្ប
ចំសុក្សាលសញ្ញាំស្បាត់ ។

(១៥៤) នេះ ទេ ១១ សមយេ អញ្ញាតរស្ប កំក្តាញ ខន់ នាន្តស្ប រជកាន់ ហត្តតា មុខ្ពំ សាដក់ ចានេ លក្ក់ ហោតិ ។ សោ ភិក្ខា សាមិការំ នេស្សាទីតំ អក្តហេសំ ។ សាមិកា តំ ភិក្ខាំ បោនសុំ អស្បមណោស់ ត្វខ្លំ ។ នស្ប កុក្កាចំ អហោសំ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខា អគ្គេយ្យ ចំនួស្សាត៌ ។ នេះ ទេ ១៩ សមយេន អញ្ញាតរស្ប ចំនួស្សាត៌ ។ នេះ ទេ ១៩ សមយេន អញ្ញាតរស្ប កំក្តាលា ខន់ នេះខ្ពស្ប រជកាន់ ហត្តតោ មុខ្ពំ សាដក់

### វិនយប៌ជិក មហាវិភង្គ

ព្រះអង្គ ខ្ទុំ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិ ច្បារាជិកហើយ ។

(១៩៧) សម័យនោះឯង មានបុរសគង្វាលគោម្នាក់ ពាក់
សម្ពត់សាដកនិងដើមឈើ ហើយក៏ដើរទៅបន្ទោទប្ដារៈ ។ កិត្ត១ រូប
សំគាល់ថាជារបស់បំសុក្ខលហើយក៏កាន់យកទៅ ។ គ្រាះនាះ បុរស
គង្វាលគោនោះចោទប្រកាន់កិត្តនោះថា ហេតមិនមែនជាសមណៈទេ ។
កិត្តនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រិង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត
អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែលសំគាល់ថាជារបស់បំសុក្ខល ។

(១៥៤) សម័យនោះឯង កាលកិក្ខុ ១ រូបកំពុង ធ្ងង់ស្ទឹង សម្ពត់
សាដក់ បំពុតអំពីដៃជាង ដែលកំពុំងឡាយ ហើយទៅជាប់នឹង ដើងកិក្ខុ ។
ភិក្ខុនោះបានកាន់យកសម្ពត់សាដកនោះដោយគិតថា អញនឹងឲ្យដល់
ម្ចាស់ពាំងឡាយ ។ ពួកម្ចាស់សម្ពត់សាដកក៏នាំគ្នា បោទ បែកាន់កិក្ខុនោះ
ថា លោកមិនមែនជាសមណៈ ទេ ។ កិក្ខុនោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។
ព្រះអង្គ (ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែលមិន
មាន ថេយ្យចិត្ត ។ សម័យនោះឯង កាលកិត្ត ១ រូប កំពុង ធ្ងង់ស្ទឹង
សម្ពត់សាដករបូតអំពីដៃ នៃជាង ដែលកំពុង ៤០៣ ហើយ សោត់ ទៅ

# យរាជិកកណ្ដេ ទតិយសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្ថុម្ភិ សប្ប័កុម្ភីសំវិធាវិយាវាទី

ចានេ លក្ត់ ហោត់ ។ សោ ភិក្ខា បុ សេម៌កា បស្បន្តិតិ ៩យៀចំត្តោ អក្តហេសំ ។ សាម៌កា តំ ភិក្ខាំ ចោនសុំ អស្បទណោស់ តូន្តិ ។ តស្ប កុក្ខាខ្ញុំ មហោសំ ។ បេ ។ អាបត្តិ ត្វំ ភិក្ខា អាបន្នោ ចារាជិកាន្តិ។

(០៤៤) នេះ ទេ បះ សមយេះ អញ្នារា ភិក្តុ សប្បិកុម្ភិ បស្បិត្តា ថោក ថោក បរិកុញ្ជិ ។ ឧស្ស កុក្តុចំ មហោសំ ។ បេ ។ អភាបត្តិ ភិក្តុ ទេះរាជិតសៀ អបត្តិ ខុត្តដស្បាតិ ។

(០៦០) នេះ ទោ បន សមយេន សម្លូបុលា
ភិក្សា សំរិនហិត្វា អកមំសុ ភណ្ណំ អៅហរិស្បាមាតិ ។
ឯកោ កណ្ណំ អៅហរិ ។ នេ ឯវមាហំសុ ន មយំ

ទារជិកា យោ អៅហដោ សោ ទារជិកោតិ ។

កក់នោ ឯតមត្តំ អារោចសុំ ។ អចត្តំ តុខ្លេ

កិក្សា អេចញ្ញ ទារជិកាត្តិ ។ នេះ ទោ បន

សមយេន សម្លូហុលា ភិក្សា សំរិនហិត្វា ភណ្ណាំ

អៅហាត្វៃ ភាជេសុំ ។ នេះហិ ភាជិយមានេះ

បារាជិពកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិទីតវត្ថុ អំពីភិក្ខុបចូលគ្នាលួចសប្បីក្នុងឆ្នាំងជាដើម

ជាប់នឹងដើងកិត្ត ។ កិត្តនោះមានថេយ្យចិត្តគិតថា ក្រែងពួកម្ចាស់សម្ពត់ សាដកឃើញមុន ហើយក៏កាន់យកទៅ ។ ម្ចាស់សម្ពត់សាដកមាំងឡាយ នាំគ្នាចោទប្រកាន់កិត្តនោះថា លោកមិនមែន**ជាសមណៈ**ទេ ។ **ភិត្តនោះ** មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រឹន់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នក ត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។

(១៩៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបបានឃើញឆ្នាំងដាក់សហ្វិ ហើយបាននាន់បន្តិច ៗ ម្តង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកមិន ត្រូវអាបត្តិបាពជិក ទេ ត្រូវតែ អាបត្តិទុក្ខដ ។

(១៦០) កាល ណោះ កិត្តទាំងឡាយ ចើនរូបថាននិយាយបច្ចូលគ្នា ថា យើងទាំងឲ្យយនឹងទៅលួច [ខព្យ ហើយទាំគ្នា ទៅ ។ កិត្ត ១ រូបលួច [ខព្យុបានមក ។ កិត្តទាំងឡាយ នោះបាននិយាយគ្នាយាងនេះថា ពួក យើង មិន ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ខេ លោកណាលួចបានមក លោក នោះ ត្រូវអាបត្តិ បារាជិក ។ កិត្តទាំងឡាយទាំគ្នា កាបខូល សេចក្តីខ្លុំ ចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះ កាត ។ ព្រះអង្គ ខ្ងែន់តាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវ អាបត្តិបារាជិក ហើយ ។ កាល ណោះ កិត្តទាំងឡាយ ចើនរូបបច្ចូលគ្នាលួច [ខព្យុបានមក ហើយក៏ចែកគ្នា ។ កាល ដែលកិត្តអម្បាល នោះ កំពុង ចែកគ្នា

### វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

រាំកាមេយកប្រជុំ ។ សេចស្ពឺ សម្រើ ក្នុំ ។ នេះ ស្រាស់សុ ជ់ មយំ ចារាជិកាទិ ។ ភស់នោះ ស្នេមស្ពុំ អាហេ សេសុំ ។ អេចស្ពឺ សុទ្យេ កិក្បាប់ អេចស្ពា ចារាជិកាស្ថិ ។

(១៦៤) គេន ទោ បន សមយេន សាវត្ថិយ៍ អនុវនេ ចោកោ កាវី ហត្តា មំសំ ខាន់ត្វា សេសកាំ បដិសាមេត្វា អកមំសុ ។ ភិក្ខុ បំសុក្ខាសេសញាំ នោ បដិក្សាបេត្វា បរិក្ញាំសុ ។ ចោកោ គេ ភិក្ខុ ចោ នេសុំ

### វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

ភិក្ខុ ទ រូប ១ បានចំណែកមិនពេញ ៥ មាសក ។ ភិក្ខុទាំងនោះបាន និយាយយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ។ ទើបនាំ គ្នាក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ១ ព្រះអង្គ (ទង់ត្រាស់ ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។

(១៦๑) សម័យនោះ កិត្ត ១ រូប កាលក្រុងសាវត្តីកើតឲ្យកិត្ត
អត់ថ្កាយ (កិត្តិនោះ) មានថេយ្យចិត្ត ហើយលួចយកអង្គីររបស់អ្នកផ្សារ
បែមាណ១ ក្តាប់ ។ កិត្តិនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ខ្ពង់
គ្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នក ត្រីវិអាបត្តិច្បារាជិកហើយ ។ សម័យនោះ
កិត្តិ១ រូប កាលក្រុងសាវត្តីកើតឲ្យភិក្សអត់ច្បាយមានថេយ្យចិត្ត ហើយ
លួចយកសណ្តែកចាយរបស់អ្នកផ្សារ១ ក្តាប់ ។ បេ ។ សណ្តែករាជមាស
១ ក្តាប់ ។ បេ ។ ល្យ១ ក្តាប់ ។ កិត្តិនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។
ព្រះអង្គ (ខ្ពង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តិ អ្នក ត្រីវិអាបត្តិច្បារាជិកហើយ ។

(๑៦๒) សម័យនោះ ពួកចោរសម្ងាប់មេគោ ស៊ីសាច់ហើយក៏
ខុកដាក់សាច់ដ៏សេសសល់ក្នុងព្រៃអន្ទវនទៀបក្រុងសាវត្តី ហើយនាំគ្នា
ទៅ ។ ភិក្ខុខាំងឡាយសំគាល់ថាជារបស់បំសុកូល ហើយនាំគ្នាកាន់យក
សាច់នោះបរិភោគទៅ ។ ពួកចោរនាំគ្នាចោទប្រកាន់ភិក្ខុអម្បាលនោះ

# បារាជីកកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្យ វិនីតវត្ថុម៉្ហិ តិណាទិអវហរណំ

អស្បមណាត្ត តុទ្លេត ។ គេសំ កក្តេចំ អយោសំ
។ បេ ។ អនាបត្តិ កិត្តាប់ បំសុក្សបសញ្ជាំស្បាត់ ។
តែន ទោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ អន្ទាន ចេកកា
សូគារំ បាត្តា មំសំ ខាន់ត្វា សេសគាំ បដ់ស្រាបេត្វា
អកមំសុ ។ កិត្តា បំសុក្សបសញ្ញានោ បដ់ក្បាបេត្វា
បរិកុញ្ជឹសុ ។ ចោកោ គេ កិត្តា ចោនសំ អស្បមណាត្ត តុទ្លេត ។ គេសំ ក្រុចំ អយោសំ ។ បេ ។
អភាបត្តិ ភិក្សាប់ បំសុក្សបសញ្ញាស្បាត់ ។

ម្នាប់ខ្មាញ មាន សេ មានដ្ឋំ នុំ និយ្ណិ មានទៀ ។

(០៦៣) នេះ ទេ ១៩ មានលេខ អញ្ជានាយា អ្វី នុំ និយ្យិ មានទៀ ។

(០៦៤) នេះ ទេ ១៩ មានលេខ អញ្ជានាយា មេញិន្តិ ។

(០៦៤) នេះ ទេ ១៩ មានលេខ អញ្ជានាយា មេញិន្តិ ។

(០៦៤) នេះ ទេ ១៩ មានលេខ អញ្ជានាយា មេញិន្តិ ។

អាចន្តិ និយា នេះ មេហា មានស្ពិ នុំ និយ្យិ មានលេខ អញ្ជានាយា មេញិន្តិ ។

អាចន្តិ និយា មានស្គិ និយា មានស្គិ មានលេខ អញ្ជានាយា មេញិន្តិ ។

អាចនាំ និយា មានស្គិ និយា មានស្គិ មានលេខ អញ្ជានាយា មេញិន្តិ ។

អាចនាំ និយា មានស្គិ និយា មានស្គិ មានលេខ អញ្ជានាយា មេញិន្តិ ។

អាចនាំ និយា មានស្គិ និយា មានស្គិ និយា អាចនោ្ត មេញ មេញា មានស្គិ ។

អាចនាំ និយា មានស្គិ និយា មានស្គិ និយា អាចនោ្ត មានស្គិ ។

អាចនាំ និយា មានស្គិ និយា មានស្គិ និយា អាចនោ្ត មានស្គិ ។

អាចនាំ និយា មានស្គិ មានស

# លារដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិនីតវត្ថុ អំពីការលួចស្មោតដើម

ថា លោកទាំន់ឲ្យយមិនមែនជាសមណៈទេ ។ កិត្តអម្បាលនោះមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្វៃន់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ អាបត្តិ
មិនមានដល់កិត្តដែលសំគាល់ថាជារបស់បំសុក្ខល។ សម័យនោះ ពួកចោរ
សម្បាប់ ដែកស៊ីសាច់ ហើយខុកដាក់សាច់ដ៏សេសសល់ ក្នុងពៃអន្ធរំន
ខ្វេចក្តីន៍សាវត្តី ហើយនាំគ្នា ទៅ ។ កិត្តទាំងឲ្យយសំគាល់ថាជារបស់
បំសុក្ខល ហើយនាំគ្នា កាន់យកសាច់នោះមកគាន់ ។ ពួកចោរនាំគ្នា ចោទ
បកាន់កិត្តអម្បាលនោះថា លោកទាំងឲ្យយមិនមែនជាសម**ណៈខេ ។ កិត្ត**អម្បាលនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពង់តាស់ថា ម្នាល់
កិត្តទាំងខ្យាយ អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែលសំគាល់ថាជារបស់បំសុក្ខល ។

(១៦៣) កាលណោះ ភិក្ខុ ១,០ ទៅកាន់សែស្មៅ (ច**ម្ការស្មេ)**មានថេយ្យចិត្តហើយបានលួចយកៈ ស្ថាដែលគេច្រ**តុក មានដំឡៃ ៥**មាសក ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ **(ខង់ត្រាស់ថា**ម្នាលភិក្ខុ អ្នក ត្រូវអាបត្តិបារជិកហើយ ។

(១៦៤) សម័យនោះ ភិក្ខុ១រូប ទៅកាន់សែស្មៅ មានថេយ្យ-ចិត្តហើយលួចច្រតយកស្មៅគេមានដំឡៃ ៥ មាសក ។ ភិក្ខុនោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកត្រាំអាបត្តិ ព្យាជិកហើយ ។

#### វិនយប់ដីកេ មហាវិភង្គោ

(១៦៤) នេះ សា ខាន មានក្រុម ភិត្ត សង់ស្ប អម្ពុំ ភាជាបេត្វា បរិកុញ្ជឹសុ ។ អាវាសំគា ភិត្ត នេ ភិត្ត ចោខេសុំ អស្បូមណាត្ តុម្នេត ។ គេស កក្តុំ អបោស ។ ភក់តោ ឯតមត្ត អាពេចេសុំ ។ គឺចិត្តា តុម្ភេ គិត្តាប់**និ ។** បាកែកត្តាយ មយ់ ភភពតំ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខាវ បរិកោកត្តាយាត់ ។ គេជ ទោ បជ សមយេជ អាក្ខុកា កិត្ត សថ្បស្ប ជម្ពុំ ។ បេ ។ សថ្បស្ប លេពុជំ ។ ខេ ។ សគ់្ឃសុ ្រខសំ ។ ខេ ។ ។ ខេ ។ សដ្យូស្បូ តិទូរូសគាំ ភាជាខេត្តា មរិកុញ្ជឹសុ ។ អាវាសិកា ភិក្ខុ គេ ភិក្ខុ ចោខេសុំ អស្បូមណាត្ត តុមេតិ ។ តេសំ កុក្កុខ្ញុំ អយោសិ ។ ថេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុវេ បរិភោកគ្នាយាតិ ។

#### វិនយចិជិត ទហាវិភង្គ

(១៦៤) សម័យនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយជាអាគន្លក (ភិក្ខុអ្នកមកថ្មី) ញាំងគ្មានឹងគ្នាឲ្យចែកផ្នែស្វាយបេសសង្ឃ ហើយបរិភោគទៅ ។ ភិក្ខុ ស្តស់អាក់សភាំងទ្វាយនាំគ្នា ចោទ ប្រកាន់ក្នុងជា អាគន្លកអម្បាល នោះថា លោកទាំងឡាយទិនមែនជាសមណៈទេ ។ កិត្តអាគន្តតអម្បាលនោះ មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើបនាំគ្នា ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ (ខង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ អ្នកគិតដូច ម្តេច ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះជ័មាន**ព្រះ**ភាគ 🤰 ព្រះ អង្គតំងឡាយមាន១ត្តប្រាថ្នាដើម្បីនឹងបរិភោគ ។ ព្រះអង្គឲ្ងង់ត្រាស់ថា មាលភិក្ខុខាំងឡាយ អាបត្តិមិនមានដល់កិត្តដែល $\sqrt{$ បា្តាប់ដើម្បីនឹងបរិភោគ ទេ ។ សម័យនោះ ភិត្តទាំងឡាយជាអាគន្មកញ៉ាំងគ្មានឹងគ្នាឲ្យចែកផ្ទៃ ព្រឹងប្រស់សង្ឃ ។ បេ ។ ផ្ទែរសំឡប្រស់សង្ឃ ។ បេ ។ ផ្ទែរ ណាំងបេសសង្ឃ ។ បេ ។ ផ្ទៃគ្មោតខុំបេសសង្ឃ ។ បេ ។ របស់សង្ឃ ។ បេ ។ ផ្ទៃ ន្ទាប់របស់សង្ឃ ហើយនាំគ្នាបរិកោគទៅ ។ ពួកភិក្ខុដែលជា ឡាស់អាពសនាំ គ្នា ចោទ (បកាន់ភិក្ខុអាគន្ធកអម្បាលនោះថា លេកទាំងឡាយមនមែនជាសមណៈទេ ។ កិត្តមាគន្ធកអម្បាលនោះ សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែល ជ្រុថ្នាដើម្បីនឹងបរិភោគមេ

បារាដឹកកណ្ដេ ទុតិយស៍ក្លាបទិស្ស វិនីតវត្ថុម៉្លិ សង្ឃទារុតាវកាលិកំ

[೧៦៦] នេះ ខេ ១០ សមយោជ អង្គសាបាតា ភិទ្ធុជ អម្ពដល់ ធេខ្លិ ។ ភិទ្ធុ កោបេតុំ ៨មេ ឥស្បូក ငယ်၊ ေဆးရန္နီ ကုက္ကြက္တယ္ဆာ င ဗင်းကလန္နီ ၅ កក់ ខាងខេត្ត អាពេលសុំ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខាប កោបភាស្បា នាធេតិ ។ គេខ ទោ បន សមយេខ ជម្ពលកា ។ ២ ។ លពុជទាលកា ។ ២ ។ ប្លេសទាប់សា ។ ខេ ។ ខាល់បំគ្នាល់កា ។ បែ ។ ជ្រួលបាល ។ បេ ។ តំឡូវសាតាលាសា ភិក្ខុខ ត៌ម្លាសកោ ខេត្តិ ។ ភិក្ខា កោបេតុំ ៩មេ ៩ស្បា ឧយ៌មេ ខាតុខ្ញុំ កុក្កេច្នាយគ្នា ឧ ៥ដឹក្តស្វាខ្ញុំ ។ ភក់ តោ ឯតមត្ត ភាពខេសុំ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុប តោមកស្ប ខា ខេត៌ ។

(១៦៧) គេឧ ទោ មឧ សមយេឧ អញ្ជូនរោ ភិក្ខុ សដ្យូស្សូ ខារុំ សាវភាលិគាំ ហរិត្វា អត្តពោ វិហារស្ស តាខ្ញុំ ឧបត្តុម្ភេសិ ។ ភិក្ខុ នំ ភិក្ខុំ បោឧសុ

# បារាជិតកណ្ដ សិក្ខាបទទី៤ វិនីឥវត្ថុ អំពីការទី្វឈើរបស់សង្ឃ

(១៦៦) សម័យនោះ ពុក្ខមនុស្សអ្នកក្សេស្វាយនាំគ្នាប្រគេនផ្ទែ ស្វាយដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសង្ស័យមិនហ៊ានទទួល ដោយគិតថា មនុស្សអម្បាលនេះ ជាឥស្សរ: ត្រឹមតែរក្សថែទាំប៉ុណ្ណោះ មនុស្សអម្បាលនេះមិនជាឥស្សាះដើម្បីនឹងឲ្យបានខេ ។ ទើបនាំគ្នា $ar{h}$ ាប ទុលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះជ៏មានព្រះ**ភាគ ។** ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ បើទានដែលបុគ្គលអ្នករក្សាគេឲ្យហើយ (ភិក្ខុអ្នកខទួល) មិន ត្រវិអាបត្តិទ្វើយ ។ សម័យនោះឯង មនុស្សអ្នករក្សាព្រឹងទាំងឡាយ ។ បេ ។ អ្នកក្រាទ្ធរសំឡូតាំងឡាយ ។ បេ ។ អ្នកក្រាទ្ធរណាំងតាំង ទ្យាយ ។ បេ។ អ្នកក្សាផ្ទៃ គ្នោតខុំ ទាំងឡាយ ។ បេ។ អ្នកក្សាអំ ពៅ ទាំងឡាយ ។ បេ។ អ្នកក្សាផ្ទៃទ្វាប់ទាំងឡាយ បានប្រគេនផ្ទៃទ្វាប់ ទាំងទ្បាយ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុខ ងឡាយសង្ស័យមិនហ៊ានទទួល អម្បាលនេះមិនជាឥស្សរ:ដើម្បីនិងឲ្យទេ ។ ទើបនាំគ្នា ក្រាបទូលសេចក្ដីនុះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្បាយ អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុ ក្រោះ**ទា**នដែលអ្នកថែរក្សាឲ្យនោះទេ **។** (១៦៧) សម័យនោះ ភិក្ខុ ១ រូបខ្លី ឈើរបស់សង្ឃយក ៧ ១០ភូម ( ដុសដុល )ជញ្ជាំងវិហាររបស់ខ្លួន ។ កិត្តទាំងឡា យនាំគ្នា ចោទ (បកាន់កិត្ត

#### វិតយច្ឆិងពេ មហាវិភឌ្គោ

អស្បៈ លោស ទុខ្លំ ។ នស្ប កក្ដេចំូ មយោស ។ កក្កានា ឯនមន្តំ អាពេខេស់ ។ ក៏ចំនោ្ល ទុំ កិត្តន៍ ។ នាវកាល់កោ មហំ កកវន់ ។ អខាបន្តិ កិត្ត នាវកាល់កេនា ។

a. ម. បុញ្ជាក់តំ តំណំ ។

### ផ្គួញស្វាន ក្នុង ខ្លាំ

ទោះថា លោកមិនមែនជាសមណៈខេ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ លើបក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគ ។ ព្រះអង្គិទិង់ត្រាស់ សួរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកគិតដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បតិត្រិពះ ដឺមានព្រះកាគ ខ្ញុំព្រះអង្គតាំងចិត្តថាជារបស់ខ្លី ។ ព្រះអង្គិទិង់ត្រាស់ថា ប្រាលភិក្ខុ បើកាន់យកជារបស់ខ្លីដូច្នោះ អ្នកមិនមានអាបត្តិឡើយ ។

(១៦៨) សម័យនោះ ភិក្ខុ ១ រូបមាន ថេយ្យចិត្ត ហើយបានល្អួច
យក កែបេស់សង្ឃ ។ បេ ។ មាន ថេយ្យចិត្ត ហើយល្អួចយកដីបេស់សង្ឃ
។ បេ ។ មាន ថេយ្យចិត្ត ហើយជានល្អួចយក ស្មៅយាប្ងង់បេស់សង្ឃ ។ ភិក្ខុ
នោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (១៨ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នក
តែវភាបត្តិ ហុកជិក ហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមាន ថេយ្យចិត្ត
ហើយល្អួចដុត ស្មៅ ហា ប្ងង់បេស់សង្ឃ ។ ភិក្ខុ នោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ
។ បេ ។ ព្រះអង្គ (១៨ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកមិន តែវអាបត្តិ ជាកាជិក ខេ
ត្រូវតែ អាបត្តិ ខុក្ខដ ។

(១៦៩) សម័យនោះ ភិក្ខុ១វូប មានថេយ្យចិត្ត ហើយលួច យកគ្រែបេស់សង្ឃ ។ សេចក្តីសង្ស័យមានដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ (១៧០) គេជ ទោ បជ សមយេជ ភិក្តា អញ្ញានៈ
ស្បា ឧទាសកស្ប វិហាបេរិភាក់ សេជាសជំ អញ្ញាន្ត
បរិក្ញាឆ្នំ ។ អ៩ទោ សោ ឧទាសកោ ឧជ្ឈាយតំ
ទីយត់ វិទាបេត់ កេខំ ហំ នាម ភឧន្តា អញ្ញាន
បរិក្រាក់ អញ្ញាន បរិក្ញាស្បាជ្ញិត ។ ភពនោ ឯនមន្តំ
អហេចសុំ ។ ជ ភិក្ខាប់ អញ្ញាន បរិកាញាសា អញ្ញាន
បរិក្ញាតិញោ យោ បរិក្ញាយ្យ អាចន្តំ ឧក្ខាជសព្វតំ ។
នេជ ទោ បជ សមយេជ ភិក្ខា ឧទោស៩ភ្នំចំ(។
សជ្ជិសជួម្បំ ហារំតំ កាក្ញាចាយន្តា ជមាយំ ជំសំ.
ឧជ្តំ ។ ភគ្គាជំបំ បរិក្ខាយន្តា ជមាយំ ជំសំ.

໑ ກ. ឧបោសថគ្គេបិ ។

យរាជិកកណ្ត សីក្ខាបទទី ៤ វិនីអវត្ថុ អំពីការប្រើប្រាស់ខ្លូវគ្រឿងប្រើប្រាស់ក្នុងវិឌ្គ

ព្រះអង្គ ខ្ទៃន់ត្រាស់ថា ម្នាលក់ត្តូ អ្នកត្រីវិអាបត្តិបារាជិកហើយ ។
សម័យនោះជំង៍ ក់ត្តិ ១ រូប មានថេយ្យចិត្ត ហើយលួចយកតាំងថែស់
សង្ឃ ។ បេ ។ ពួករបស់សង្ឃ ។ បេ ។ ខ្ទើយរបស់សង្ឃ
។ បេ ។ សន្ទះទាវបេស់សង្ឃ ។ បេ ។ សន្ទះបង្គីបបេស់សង្ឃ ។ បេ ។
ឈើបន្តង់បេស់សង្ឃ ។ សេចក្តីសង្ស័យមានដល់ក់ត្តិនោះ ។ បេ ។
ព្រះអង្គ ខ្ទែន់ត្រាស់ថា ម្នាល់ក់ត្តូ អ្នក ត្រីវិអាបត្តិបុរាជិកហើយ ។

(๑៧๐) សម៌យនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយយកសេនាសនៈរបស់ឧបាសក

ម្នាក់ ដែលគេខុកដារបស់សម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងវត្ត ទៅប្រើប្រាស់ក្នុង

ខ្ពីដ ៃ ។ គ្រានោះ ឧបាសកនោះពោលទោស គិះដៀល បន្តុះបង្គាប់

បា លោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយមិនសមនឹងមកយកបេសគេសំពប់ខុកប្រើ
ប្រាស់ក្នុងខ្ពះ ទៅប្រើប្រាស់ក្នុងខ្ពះពិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយកាប

ខុលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ខ្ពង់ត្រាស់ថា ម្នាល

កិក្ខុទាំងឡាយ គ្រើងប្រើប្រាស់បេសគេក្នុងខ្ពង់ខែ ភិក្ខុមិនគប្បីយកទៅ

ប្រើប្រាស់ក្នុងខ្ពះខែខេ តែភិក្ខុណាយកទៅប្រើប្រាស់ ភិក្ខុនោះ ត្រាំអាបត្តិ

ខុក្ខុង ។ សម័យនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយប្រងនឹងនាំយកអាសនៈសំពប់អង្គ្លេយ

កង្គោតខ្ពស្ស តែមានសេចក្តីសង្ស័យមិនហានទាំយកទៅ ហើយ

កង្គោត ប្រាស់ នៃខ្ពស់ សំពង់ ទាំង ខ្លាស់ ប្រើប្រាស់ ទេសំពស់ សំពប់ មាល

កង្គោត ។ សម័យនោះ ភិក្ខុទាំង ខ្លាយប្រងនឹងនាំយកអាសនៈសំពប់អង្គ្លេយ

កង្គោត ប្រាស់ នៃមានសេចក្តីសង្ស័យមិនហានទាំយកទៅ ហើយ

កង្គាំ ប្រាស់ សំពង់ ទី មានសេចក្តី សង្ស័យមិនហានទាំយកទៅ ហើយ

កង្គាំ ប្រាស់ សំពង់ ទី មានសេចក្តី សង្ស័យមិនហានទាំយកទៅ ហើយ

កំពង់ ប្រាស់ សំពង់ ទី មានសេចក្តី សង្ស័យមិនហានទាំយកទៅ ហើយ

កំពង់ ប្រាស់ សំពង់ ទី មានសេចក្តី សង្ស័យមិនហានទាំយកទៅ ហើយ

កំពង់ ប្រាស់ សំពង់ មានសេចក្តី សង្ស័យមិនហានទាំយកទៅ ហើយ

### វិតយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

កក់ នោះ ស្នង នៃ ក្នុង នេះ មាន នេះ ក្នុង នេះ ក្នុង នេះ ក្នុង នេះ ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្

(០៧០) នេះ១ ខោ ១១ ភាពលេខ ខុសិលា ಕ್ರೂಕಪ್ರಿಯ ಕ್ರತ್ಯಕ್ಷಣು ಕುಪ್ರಿಕ್ಕೂ ಕ್ರಮ್ಮಕ್ಕೆ ಕ್ರಯ-ខេស្តិកា មួយ ខែជាមួយ មូល មូល មូល ង់ព័ន្ធ ខេម្មហ៍លាឆ្នំ សង់ថ្ងឺ ភយពេឌិ សារនិរ អត្តនា មរិតុញ្ញុំ ។ សា ជាជិត្វា តំ ចោធេសិ អស្បូមឈឺសំ តូធ្នំ ។ តស្បា ភាក្ស់ មហោសំ ។ អ៩ ទោ សា ភិក្ខុធំ ភិក្ខុធំ សិនមន្តំ អាពេរខេស្ ។ ភិក្ខុធិយោ ភិក្ខុធំ សិនមត្តំ ភាពខេសុំ ។ ភិក្ខុ ភក់គោ វិតមត្ថ ភាពខេសុំ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខាប់ ស្សារៀតស្បា មានស្លី ភាពព្រះខេត់សារ្យ សេច្សឹ-យុស្សាត៌ ។ គេខ ទោ ១៩ សមយេខ រាជ់ការោ ಕ್ರಿಯೆ ಕ್ರಮ್ಮೆ ಕ್ರಾಮ್ ಕ್ರಾಮ್ಮೆ ಕ್ರಿಯೆಕ್ಟ್ ಕ್ ឧទ្ធាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋាគាគាល់ កញ្តា អយ្យា

#### វិសយចិដិក មហាវិកង្គ

តិត្តទាំងឡាយយកសេចក្តីនុះ ក្រាបបង្គំនូលចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ខ្ទែន់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ តថាគតអនុញាត់ឲ្យអ្នក ទាំងឡាយខ្លីរបស់ទាំងនោះ ទៅ ប៉ើប្រុស់បាន ។

(១៧១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី ១ ប្រជាសិស្សប្រេស់ថ្មលួនន្ទាភិក្ខុន នៅក្នុង[ក្នុងបម្បា នៅកាន់ត្រកូលជាឧបដ្ឋាករបស់ប៉ុល្ខនា្ទកិត្តិនី ហើយ បង្គាប់ តែក្លានោះថា ថ្មលួនទុកក្នុនីជាម្ចាស់ចង់តាន់បបរ ដែលលាយ សណ្តែកនឹងិល្ម ហើយក័យកទៅបរិភោគដោយ១នឯង ។ ថុល្ខន្លាក់ក្នុន នោះដឹងហើយ ចោទ ថ្រកាន់សិស្សនោះថា នាងឯងមិនមែនដាសមណី ទេ ។ ភិក្ខុនីនោះមានសេចភ្និសង៌្យយ ។ ទេីបភិក្ខុនីនោះនាំយករឿង ÷ នុះទៅដំណាល់ ហ៊ុបកក្ខុនីទាំងីឡាយ ។ ព្យុកកក្ខុនីនាយករឿងនុះទៅ ច្រាប់ដល់កត្តទាំងទ្បាយ ។ ពុកកក្ខាំយករឿងនុះទៅក្រាបទូល ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គិទ្ធិ៍ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្តិ ទាំងទ្បាយ កិត្តន៍នោះមិន ត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវតែអាបត្តិបាបិត្តិយ (ត្រោះដឹងទ្រ៖ហើយ ពោលពាក្យកុហក ។ សម័យ នោះឯង ភិក្ខុនិ ១ វុប ជាសិស្សថ្មូល្ខន្ទាភិក្ខុនី នៅក្នុង ក្រុងរាជគឺ៖ ទៅកាន់ ត្រកូលជាឧបដ្ឋាក វបស់ថ្មលូនន្ទាក់ទូនីហើយបង្គាប់ គ្រកូលនោះថា ថ្មលូនន្ទាក់ទូនីជាម្ចាស

ារជីកកណ្ដេ ខុតិយសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្តុគ្គិ អដ្ឋកញ្ចេរវិត្ត

នុខ្លត់ មតុខាខ្មត់ ខាន់តុខ្លំ មចាមេត្វ ហារិត្វា អត្តនា បរិកុញ្ជិ ។ សា ជានិក្វា គំ ចោខេស់ អស្បម្មណីសំ កូខ្លំ ។ តស្បា កក្កេចំ អហោសំ ។ មេ ។ អទាមត្តិ ភិក្ខាវេ ចារាជិកស្ប អាមត្តិ សម្បូបានមុសាវាខេ ចានិត្តិយស្បូតិ ។

ទ ឧរោថិយមរម្មលេត្តកេសុ អយម្មត្ថោ ន ទិស្សតិ ។ អម្លាកម្ប៩ ខេត្តកែ វាមញ្ញាយេត្តកេ ច បញ្ហាយត្វេវ ។

# យរាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិនឹតវត្ថ រឿងអង្គកត្ថេរ

បង់តាន់នំមានសេធ្យញ់ក្រៃពេក ហើយក៏យកទៅបរិកោគដោយៗន ឯង ។ ថុល្ងន់ខ្លាក់ក្តីនីនោះដឹងហើយចោទប្រកាន់សិស្សនោះថា នាង ឯងមិនមែនជាសមណីទេ ។ កិក្ខុនីនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គខ្ពង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីនោះមិនត្រៃអាបត្តិ ជាពាជិកទេ ត្រូវតែអាបត្តិហុចិត្តិយ ក្រោះដឹងៗនហើយពោលពាក្យ កុហក ។

(១៧២) សម័យនោះឯង ក្មេងពីនោក គឺកូនប្រិស ១ ក្យេប្រស ១
បស់គហបតីជាឧបដ្ឋាករបស់ព្រះអដ្ឋកត្តេរដ៏មានអាយុក្នុង ក្រុងវេសាលី ។

គានោះ គហបតីនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះអដ្ឋកត្តេរដ៏មានអាយុ
ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ដំនុំក្មេងទាំងពីរនាក់នេះ ក្មេងណាមានសន្ធា

ជែះថ្ងា ព្រះករុណាគប្បីប្រាប់ឧកាសនេះដល់ក្មេងនោះ ។ គហថតីនោះ
ធ្វើកាលក់វិយាទៅ ។ សម័យនោះឯង ក្មួយរបស់គហបតីនោះមានសន្ធា

ជែះថ្ងា ។ លំដាប់នោះ ព្រះអដ្ឋកត្តេរដ៏មានអាយុ បានប្រាប់ឧកាសនោះ

#### វិខយប់ដំពេ មហាវិកង្គោ

ឧស្សា ខាមេសា មាខ្លុំ ។ មោ ខេត មាជៈ នេះបារ ស្នងស្លាំ សហារពេញ សង្គីសេក ឯ អ៩ទោ តស្ស តហមត់នោ មុត្តោ អាយុស្មាំ មានថ្មំ វាឌនប្រេន ខេរា ថ សេ ងទើ មានថិ ចំនុះ នោយ ដោយ ខ្លាំ ខ្លាំ ។ ភាគិ ៤ យ្យា វាត៍ ។ ត់ខ្មែរ សេ មាជុំមារ តួនំខេរ $_{(0)}$  ខាណៈទើរន្ទ  $_{4}$ **ಸ**ರ್ ಸಾರ್ಜ್ ಕಾರ್ಣಾ ಕಟ್ಟೀನ್ ಕಟ್ಟಾಹ್ ಕಾರ-အေကါ့ မည္း ခေၚေဒမာက္၊ မာစ္လိန္နဲ့ ၈ မဟ<sup>ု</sup>-<u> ವೀಯು ಕುರ್ಭೆಕು ಕುರ್ಣೆ ಕರ್ಷೆ ಮತ್ತು ಎ ಕರ್ನವಿ</u> សភា ងជីម្រោ សភាវីខ្ញុំ ស្នងខម្មេខ នេញ នេ មារុមោ មានទំ រួចជំនួលខ្លំ រ នេខ សេ ឧទ ភាពលេខ មាលាទាំ ងខាហ្ មាលាទាំ មេឌឹ-ಆಳಗೆ ದೀಟ್ ರಾಖ್ಯ ನ ಇದ್ರು ಕಾರಾಸ್ತ್ರ ಕಿರುಗ್ತ មាល់ មីវិទី មានខ្ញុំ វានឧប្សេខ យោ ខំ សេ មាដុំមោ អាឧល្ សាម៉ាកោខ ៩មុំ ងុំតាាស់ ឥទ្ធុល្ខាមស្បី អាច្មិត្តា-ព័ត៌<sup>(៤)</sup> វ៉ុត្តា នុស្ស អនុស្និត្ត គឺ សោ អនុស្និត្ត ។

ខ មាតាប៉ុត្ត§ត្តិបិ ហឋា ។ ៤ ធ. ម. អប់ក្តាតិ ។

# វិនយចិដក មហាវិភង្គ

ដែលទារក់ដែលជាក្មួយ ទោះ ។ ទារក់ដែលជាក្មួយ នោះ ក៏ចានបំចាប់ក្រ នុះ (ទព្យន៍ដ៍ខាត់ខែង៍នូវទានដោយសម្បត្តិនោះ ។ លំដាប់នោះ កូនបេស តហបតីនោះថាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា បពិត្រ ព្រះមានន្ទដ៏ចំរើន អ្នកណា ជារះជាមន្ទលមតិករបស់បិតា កូនបុក្មួយ ។ ព្រះ មាននិន្និយាយតបថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ កូនទើប[តវេទទួល[ទព្យ មតិករបស់បិតាបាន ។ ក្នុនរបស់គហបត់នោះបាននិយាយតទៅទៀតថា បត្តិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកមា្នសអដ្ឋកន្ថោនេះ (បាបសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំដល់ ឋងប្អូនជីដូនមួយរបស់១ ហើយ ។ (ព្រះអាននូរពាលថា ម្នាលអ្នក ដីមានអាយុ អដ្ឋកត្រូវដ៏មានអាយុនេះ មិនមែនជាសមៈរហៈខេ។ គ្រានោះ អាយុថា ម្នាលអាវ៉ុសេអាននូ លោកចូរឲ្យសេចក្ដីនិច្ច័យដល់១ចុះ សម័យនោះឯង ព្រះឧច្ចាល់ដ៏មានអាយុ ជាបក្ខពួករបស់ព្រះអដ្ឋកត្តេវ ដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់ នោះ ព្រះទេព្យល់ដ៏មានអាយុ **ទាន**និយា**យ** ពាក្យនេះនឹង ព្រះមាននិជ្ជសានមាល់ជា គ្នាសមាវ៉ុសោមាននឹ ដែលម្ចាស់(ទិព្យុឆ្នាំទុកថា លោកចូរ (ចាប់ខុកាសនេះដល់អ្នកនេះ ហើយ ริฐาเธาะเฟ (ตุบันณ์ผูก เธาะ กิฐาเธาะโตร์เกบลินี ๆ โตะเกรรู

# បារាជិតកណ្ដេ ទុតិយសិក្ខាបទស្ស វិធីតវត្តម្លិ បិលិស្ទវច្ឆត្ថេរវត្ថុ

អាញសា មេជីយសារិឌ្ រ អាត្ខខ្មីរាសួឌ រ៉ុខើរ ឧសា អាត្ខខ្មុំ អសាតន្ទំ អារ៉ុសោ មេជីយោ មាត្យយេ មុត្ វូយេមុ មុនិយិតសារិ ខេយុឌតនិត្និឌ្ រ អញ អារុមោ អាញសា ខ មេរ(๑) អទើ យញ់ អាតជីឌ្ អទិតមោ

ចេសដីខ្លួន ៤ ឧដុខេ វាឧឧន្នំ មាបេខេម្តំ ៤

មេកា ស៊ា តូហូទំដុច្ជា ខេពល្វ ខ្លួន ខាយេ មា
មេ ខាយេ ឧកម្មិស មានទាំ ខ្លួន ខ្ល

e គេសុ ទីសុមិ បោត្តពេស្ត អយ់ ជាមៅ ឧត្តិ ។

# បារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាមទទី ៤ វិសីឥវត្ថុ រឿងបិលិស្តវច្ឆត្ថេរ

ធ្វើយតបទៅវិញថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ភិក្ខុនោះមិនត្រូវអាបត្តិអ៊ីបន្តិច e ដោយហោចទៅតែអាបត្តិទុក្ខដក់មិន ត្រូវដែរ ។ ព្រះទេបាលី ខ្វេយ ឋា ម្នាលអាវុសោ ព្រះអដ្ឋកត្តេវដ៏មានអាយុនេះ មា្គស់ ទ្រព្យជានដ្ឋាំទុក ឋា លោកចូរ ជ្រប់ខ្មាស់នេះដល់ជនឈ្មោះនេះ ក៏បាន ប្រប់ដល់អ្នក នោះមែន ម្នាលអាវុសោ អដ្ឋកត្រេវដ៏មានអាយុមិន ត្រវអាបត្តិ េ ។ (១៧៣) សម័យនោះឯង ក្នុង ក្នុងពារាណសី ពួកលោវ នាំគ្នាប្ទៀតក្អូលឧបដ្ឋាករបស់ព្រះចលិទ្ធវច្ចត្រេះដ៏មានអាយុ ហើយក៏នាំ យកក្នុនក្មេងពីរនាក់ទៅ ។ លំដាប់នោះ ព្រះបិលិន្ទវច្ចុះគ្នេរដ៍មាន អាយុ សំដែងឲ្យទ្ទិទៅនាំ**យកក្មេងទាំ**ងពីវនាក់នោះបានមកហើយទុកក្នុង ជ្រុសាទ 😗 មនុស្សទាំងឡា**យ**ចានឃើញក្មេងទាំងពីនោកនោះហើយ និយាយថា នេះជាថ្មានុភាពរបស់លោកម្ចាស់ប៊ីលិន្ទវិច្ចត្រូវ ហើយក៏នាំ គ្នា ជែះថ្ងានឹង ព្រះចលិន្ទវច្ចត្រេវដ៏មានអាយុពេកណា ស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ នាំគ្នា ពោល ទោស តិ៖ ដៀល **បន្ដុះបង្គាប់**ថា បិលិន្ទុវច្ច**ត្ថេរ**ដ៏មានអាយុមិន សមគ្គរនិងទៅនាំយកក្មេងពីរនាក់ ដែលពួកចោរវានាំយកទៅហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះកាគ

#### វិនយបិដិពេ មហាវិកង្កោ

អយ្ជន្លំ អូម៉ាណុ មុខ្ញុំគន់មារី មុខ្ញុំមេពេទ្យ រ

(០៩៤) នេះខ ខោ ខេះ សមយេខ ខ្មេំ ភិក្ខុ សហយភា ហេខ្លុំ បណ្ណាភា ខ គេចំលោ ខ ។ ឯកោ តាមគេ វិទាវនិ ឯកោ គោសម្ដីយំ ។ ង៩ សោ ឧទ្ឋា ភ្នំ សេ ខាងសា ខោសព្ទឹ ជជិប្បា អត្ថាមក្ដេច នធ្នើស្បាស្ត្រាច់ មាគ្គាសា មត្តា មេនវដ្ដ ទា ខេ លក្ក ហោធិ ។ សេ. ភិក្ខុ សាទ៌កា**ំ** នេះស្ម័ន អស្តលសំ ។ សេខិតា នំ ភិទ្ធិ ចោ នេះ ម្នាមលោម សិទ្ធ ៤ ខ្លុំ បានប តោទាល់គា បង្សិត្តា ឯ៩ឧកេខ ឯ១ ភៈខេ មេដុខ ឌម្មុំ មឌ៌សេវាតិ ។ សោ មគាតិយា-တာကံ မမာ္မြီးလေသာန္တဲ့ နာမ်္သီး အရို အရို အရို សេរិត្យ គោសម្ព័ កញ្ញុ កិត្តូន ឯតមត្ត អាពេរ ខេស៌ ។ ភិទ្ធុ ភក់ពេល ស្នមត្ត អាពេចសុំ ។

#### 

ព្រះអង្គ (ខង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុអ្នក មានឫទ្ធិ ខេ : ព្រះវិស័យខែឫទ្ធិ ។

[១៧៤] សម័យ នោះឯង ភិក្ខុពីររូបជាសំឡាញ់គ្នា ឈ្មោះ បណ្ឌុក: ១ ក្ខលៈ ១ ។ ភិត្ត ១ រូបនៅស្រុកក្រៅ ១រូបនៅក្នុង[ក្នុង កោសម្តី ។ គ្រាដែលភិត្តនោះ:ចញ្ចើស្រកក្រៅ ទៅកាន់ក្រង់កោសម្ពី កាលកំពុងធ្ងង់ទឹកស្ទឹងក្នុងរវាងពាក់កណ្ដាលផ្ទុំវ កន្សេមទាញ់ប្ចេត្តអំពីដៃ នៃមនុស្សអ្នកសម្ងាប់ជ្រកទាំងទ្រួយទៅជាប់នូវជើងរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុ នោះចានកាន់យកដោយគិតថា នឹងឲ្យដល់ជនទាំងឡាយជាម្ចាស់វិញ ។ ពួកម្ចាស់នាំគ្នាចោទ ប្រកាន់កិត្តៈនាះថា លោកមិនមែនជាសមណៈទេ ។ សែគង្គាលគោម្នាក់ឃើញភិក្ខុនោះធ្វង់ទឹកស្ទឹងរួចហើយបាននិយាយ៣ក្យ នេះថា បតិត្រលោកម្ចាស់ លោកចរួមកសេពមេថុនធម្មនិង់ខ្ញុំ ។ ភក្គុ នោះគិតថា អញមិនមែនជាសមណៈតាមប្រក្រត់ទេ ទើបព្រមសេព មេថុនធម្មនឹងស្រីនោះហើយទៅកាន់ក្រង់កោសម្ពី ប្រាប់សេចក្ដីនុះដល់ ភិក្ខុទាំឪព្យយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្លី ( ធ៍ ត្រា.ប់ថា នៃភិក្ខុ ពុងទ្បាយ ភិក្ខុនោះមិន ត្រូវ

បារាជិតតេណ្ ហ្មើយសំពួលសេញ វិធីសេត្តិ ឡើតសេទិ្ទិហារិការិក្សាត្ អនាបត្តិ ភិក្ខាប់ អនិន្នានា នេ ទារាជិកាស្បៈ អាប**ត្តិ** មេដុខ ខេម្មំ សមាយោក ទារាជិកាស្បាតិ ។

(១៩៤) នេះ ទេ ១៩ សមយេន សាកលាយំ
អាយស្មនា ឧន្ធ្លាំតាស្ប សខ្លុំវិហារំកោ កិត្តុ អនកិរទំហា ទីខ្យុំនោ អាចណិតស្ប ឋេមនំ អឋមារិត្វា
អាយស្មន្តំ ឧន្ធ្លាំតាំ ឯតនឋេទ អស្បមលោ អហ៌
កាន្តេ វិត្តមិស្បាមីនំ ។ គាំ នយា អាវុសោ ភាគន្តិ ។
អាចណិតស្ប ឋេមនំ កណ្តាម៌ កាន្តេទំ<sup>(១)</sup> ។ អាមារាបេត្វា អក្ឃាបេស៌ ។ នំ អក្ឃាបេឆ្នំ ឧ បញ្ទាស់តាំ<sup>(២)</sup>
អក្សន៌ ។ អខាបទ្តិ អាវុសោ ចារាជិតស្បាត់ ជម្នំ
តាស់ អភាសំ ។ សោ ភិក្តុ អភិបមីនំ ។

<sup>្</sup>ត ឧភេទិយមរម្មបេត្តកេស ដមស្ស អត្តស្ស វិសទិសតា ហេតិ ។ **តត្ថ ហិ សោ** ឯតមត្តំ អាភេបេសីតិ វុត្តំ ។ អម្ហាកម្បន បេត្តកេ រាមញ្ញបោត្តកេ ច **ត្លាទិសោយេវិត្ថោ** បញ្ហាយតិ ។ ៤ និ. ចញ្ចុមាសភេ ។ ម. បញ្ចុមាសភោ ។

យាជិតកណ្ដា សីក្លាបរទី ៤ វិធីតវត្ថុ រឿងភិក្ខុដាសទ្ធិវិហារិករបស់ទឡិកត្ថេរ អាបត្តិបារាជិក េញាះអទិន្នាទានទេ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក េញោះសេជ ប្រសួនធម្ម ។

(១៧៥) សម័យនោះឯង៍ កិត្តជាសទ្ធិវិហារិករបស់ព្រះ**ទទ្ធិកត្តេ?** ដ៏មានអាយុ ក្នុងសាគលនគរ មានសេចក្ដីមិនសប្បាយមកចៀតចៀ**ន** ត់ទៅលួចយកឈ្មាលសង្កកផ្សារ ហើយថាននិយាយ**ពាក្យនេះនឹង៍** ព្រះទទ្បិកត្តេរដ៏មានអាយុ ហ៊ុងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន រ៉ូមិនមែ**ន** ជាសមណៈ ទេ ១ ន៍ង៍ស៊ិត (ឥឡូវនេះ) ។ ព្រះទទ្បិកត្តេរ បានស្បូបា ម្នាលអាវ៉ុសោ អំពើដូចម្ដេចដែលអ្នកធ្វើហើយ ។ ភិក្ខុនោះ ប្រាប់ បត្តិតលោកដ៏ចំរើន ១,ល្ហួចយកឈ្មុនប្រសុអ្នកផ្សារ ។ ព្រះទទ្ធិកត្តេរ កិច្ចិយកឈ្មុតនោះមកហើយកាត់ថ្ងៃ ។ ឈ្មុតនោះកាត់ថ្ងៃទៅ ដំទៃ្ប មនដល់៥ មាសក ។ ព្រះទទ្ធាក់ត្រៅ បាបថា ម្នាល់អាវ៉ាសា អ្នកមិន ត្រវិមាបត្តបារាជិតទេ ដូច្នេះហើយ ក៏បានសំដែងធម្មិតថា ។ ឯកក្នុ នោះមានសេចក្តីត្រឹតកអវៀកពេក ៗ

ទុតិយូលភាជិក ២ប៉ូ ។

# បារាជិកកណ្ដោ តតិយសិក្ខាបទំ

(០៧៦) នេះ មាន មានេះ មានេះ មេខា (៤៧០) វិហវត៌ មហាវ េ គា្លដាគារសាលាយំ ។ គេឧ ទោ នយាយរូច មន្ទ្រ មន្ទ្រ មន្ទ្រ មន្ទ្រ អសុភគម គមេត អសុភាយ ស្រាំ ភាសតិ អសុភភាយាយ ឃ្លាំ ភាសត់ អាធិស្ស អាធិស្ស អសុកសមាបត្តិយា 'ល្ខាំ ភាសតិ ។ អ៥ ទោ ភភវា ត់ត្ត អាមន្តេស៍ ឥឡាមហំ ក់ត្តាវេ អនុមាសំ បដេសហ្វេយ៍តុំ នទ្ឋ កោនចំ ឧបសគ្គមិតព្វោ អញ្ជូន ស្ដ្រេច ចូល្វាស្នេច្សាក្រោយន ។ សុវ កន្លេត ទោ គេ ភិត្ត ភកវតោ បដ៌ស្មា្រត្វា

# បារាជិកកណ្ដ សិក្ខាបទទី ៣

(១៧៦) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានដោគ (ទិន់គន់នៅក្នុង ក្ដាគារសាលា $^{(9)}$  ក្បែរ ពែមហាវន $^{(b)}$  ទៀបក្រង់វេសាលី $^{(m)}$  ។ កាល នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ( នៅសំដែងអសុភកថា ( នង់សំដែងរៀបរាប អំពីអសុក ខ្ទង់សំដែងគុណនៃការចំរើនអសុកកម្មដាន ខ្ទង់សំដែង គុណនៃអសុភសមាបត្តិកង្គអសុភកម្មដ្ឋានជាញឹកញូយ ដោយបរិយាយ ដំ $(\tilde{\mathbb{G}}$ ន ។ លំដាប់នោះឯង  $\widehat{\mathbb{G}}$ ពះដ៏មាន $\widehat{\mathbb{G}}$ ាះភាគ $\widehat{\mathbb{G}}$ ង់ $\widehat{\mathbb{G}}$ ាស់នឹង $\widehat{\pi}_{\widehat{n}}$ ទាំងទ្បាយដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលក់ក្នុទាំងទ្បាយ តថាគតបង់គេប ហកអារម្មណ៍សម្ងំនៅអស់កាលកន្លះខែ (ក្នុងកម្មដ្ឋាន) កុំឲ្យអ្នកណាមួយ ចូលទៅរកតថាគតឡើយ វៀរលែងតែកិត្តមួយរូបជាអ្នកនាំបណ្ឌូ បាតទៅ ឲ្យតថាគត ។ ទើបពួកភិត្តទាំង៍នោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដឹកា របស់ព្រះ ជំមាន[ ពុះភាគថា ជំរុំភន្តេ (យ៉ាង៍ហ្នឹង<math>[ ពុះអង្គ ] ភាំងពីកាលនោះមក

# យារាដិកកណ្ដេ តតិយសិក្ខាប។ស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិសិកានំ

ល្កា ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មួយ ខ្មែន មួយ ខ្មែន ចំណូខានន័យកគេខ ។ ភិក្ខុ ភភក ខោ អនេតាបរិ យាយេខ អសុភគម័ គាមេតិ អសុភាយ វណ្ណ ភា-សត្តអសុភកាពេយ 'េញ ភាសត៌ អាធិស្បូ អាធិស្បូ ಕರ್ಶಕಾರಾಹ್ಮ ಗ್ಯೂ ಕಾರಕ್ಕೆ ಚೀ<sup>(0)</sup> ಕಾಣಕಾ-ចាររង្គ្រារ អសុភភាវខានយោកមនុយុត្តា វិទាវន្តំ ។ នេះ សតោន កាយេន អជ្ញយង្គ្នំ សហយង្គ្ញុំ ជិក្ខុង្គ្ សេយុទ្រចំ សាម ឥស្គី ។ បុរិសោ ។ ឧហរោ យុវ មណ្ឌឧតជាតិតោ សំសំ ឧហាតោ អហិតា្ឈៈ តេច y មួយមេហាតេច y ឧទ**់កាំ**មេហានេច y မေးဟာ မာတည်နေ $_{(p)}$  မန္တီးကကါ ညားကကါ ជំនុច្ចេយ្យ រៀវទៅ នេះ ភ័ឌ្ឌ សកោជ កាយេជ អឌ្តិយន្តា ស្សាយនា ជិក្ខេន្តា អត្តនាថ្ម អត្តាន ជីវិតា វោលបន្តិ អត្តមត្តិ ជីវិតា វោលបន្តិ មិក-လည့်ကိုင်း လမလာကျွန္တို့ကို ရပညာနွဲ့မြီးရွာ ၿပို့  $(\alpha_0)$ 

<sup>🎍</sup> ភេភិរយ្យមេខ ភេវិតថ្នំ។ 🔊 ឧ. ម. អាសត្តេខ ា ភ. អាសង្នេខ ។ ៣ ឱ.ម. វទន្ទិ ។

# បារាជិកកណ្ឌ សំក្លាបទទី៣ និទានក្នុងបឋមប្បញ្ញត្តិ

មិនមានអ្នកណាមួយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្បើយ វៀវលែងតែ ភិក្ខុមួយរូបជាអ្នកនាំបណ្ឌិ បាតទៅថ្វាយ ព្រះអង្គ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នា ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ(ខ្មែន់សំដែងអសុភតថា (ខ្ពស់ដែងរៀប៣ប់អំពី អសុភ ទ្រង់សំដែងគុណនៃការចំរើនអសុភកម្មដ្ឋាន ទ្រង់សំដែងគុណនៃ អសុកសមាបត្តិ ក្នុងអសុកកម្មដ្ឋានជាញឹកញយ។ ដោយបរិយាយមិន តែមួយ លុះគិតដូច្នេះហើយក៏នាំគ្នាvកែបសេចក្តីព្យាយាមក្នុងការចំរើន អសុភតម្មដ្ឋានជារេ ច្រិនថែបច្រើនវិធី ។ ព្យួកភិក្ខុ ទាំងនោះកើតសេចក្ដីខុត្ នឿយណា យខ្លើមគ្នើមនិងរាងកាយរបស់ខ្លួនឯង មានគួរនាដូចជា ស ក្រមុំ ឬប្រសភ ខ្សោះ ជាអ្នកមានកិរិយាស្អិតស្អាងជាប្រក្រតី លុះបាន ង្វ័តទឹកកក់ក្បាលហើយ វមែង**ជាទុក្ខ**នឿយណាយខ្ទើមគ្នើមសាកអសុភ ពស់ សាកអសុកត្តែ ឬសាកអសុភមនុស្សដែលគេព្យរនឹងកយ៉ង់ណា ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏ជាខុក្ខនឿយណា យគ្គើមធ្នើមនឹងកាយបេស់១ូន យាងនោះឯង ទើបផ្តាប់ជីវិតខ្លួនដោយខ្លួនឯងខ្លះ ផ្តាប់ជីវិតគ្នាទៅវិញទៅ មក ៖ ភិក្ខុ ៖ ចូល ទៅ គេសមណតុត្តក<sup>(ទ)</sup> ឈ្មោះ មិតលណ្ឌិក ហើយ ពោល

១ តាមន័យក្នុងអដ្ឋកេថា ថា សមណកុត្តក ប្រែថា អ្នកទ្រង់នូវភេទប្រហែលនឹងសមណៈ ។ ក្នុងដីកាថា អ្នកធ្វើកិច្ចការបម្រើសមណៈ ។ មានសេចក្តីពន្យល់ក្នុងអដ្ឋកេថា ថា គាត់កោរសក់ឡៅ ឲ្យមានសល់បន្តិចទុកជាជុក គាត់ស្លៀកសម្ពត់ជ្រលក់អម្ពត់មួយ បង់កមួយ ចិញ្ចឹមជីវិតដោយ សាររាហារដែលសេសល់អំពីភិក្ខុសង្ឃ ។ ឯធារាប្រជា មិតលណ្ឌិក គឺជាឈ្មោះរបស់គាត់ ។

#### វិនយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

សាឌុ នោ អាវុសោ ជីវិតា វេយេបេហ៍ ឥន៌ នេ បត្តប៉ាំ ការីស្បត្តិតំ ។ អ៩ េខា មិតលណ្ឌាំ កោ សម ណតុត្តកោ បត្តជ័យម៌ ភដោ សម្ពេប្ល ភិក្ខុ ជីវិតា វេកពេខត្វា លោហ៍ត $\hat{\mathbf{m}}^{(0)}$  អសី អានាយ យេជ ក្រុម្ភា ជធ តេជ្ជសង្គម ។ អថ្យោ មិក-ပယ္နို့အေပး ျပန္ကေတာ့ ကေတာ့ ကေတာ့ ကေတာ့ ကို ကို ကို ကေတာ့ អស់ ដោះន្តែស្បី អស់នេះ មួយថ្នំ អស់ រូជន្នែមារេ អហភា នៃ ខេ ៤ នៃ ខេ ហភា ខុល្ខំ នៃ ជមាន ពោស មួយ មួយ ស្នា ក្នុង ក្នុង ខេត្ត ជីវិតា វោប្រេសិត្តិ ។ អ៩ទោ អញនារា មារការយ៍កា នៅតា អភិជ្ជមានេ ឧឧកោ អកន្តា មិកបណ្ឌិកាំ សម-ណេកុត្តកំ រានឧបេខ សាជុ សាជុ សេជ្យាសៃ លាភា នេ ကောင်္ကာက ကေတာင္ပို့ ေဆး ကောင္တို့က မောက္ခ်န္တက ကေဆးကြဲက បញ្ចូល ប្រសាធិន ខ្លាំ មន្ត្រា ស្រ្តាំ ។ អុខសោ

<sup>🗣</sup> ធ. ម. លោហំពុគតំ ។ 🏍 តេសុ ចោត្តកេសុ អយំ ជាហៅ នត្តិ ។

#### ន្តែលេខ កង្គិលឧត្តិ

យាងនេះថា ខែអ្នកដ៏មានអាយុ យេងសូមអង្វរអ្នក ៗ ចូរផ្តាចបង់ជីវិត ពុក យើងចុះ ហ្គ្រិតនឹងចីវរទាំងនេះ នឹងបានជារបស់អ្នក ។ គ្រា នោះឯង សមណកុត្តក ឈ្មោះមិតហណ្ឌិត ទទួល ស៊ីឈ្មាលយកបាត្រនឹងចtរ ហើយ ទើបផ្តាចបង់ជីវិតភិត្តទាំងឡាយជាtចើនរូប ហើយកាន់ដាtបទ្យាក់ឈាមដើរទៅកាន់ស្ទឹងឈ្មោះវគ្គមុខា កាលដែលសមណកុត្តក សេចក្តីសង្ស័យ ក្តៅក្រហាយស្តាយក្រោយក្នុងកាលនោះ ដោយគិត ឃើញថា ការនេះមិនមែនជាលាករបស់អញទេគើ និង៍បាត់ថាជាលាក របស់អញមិនបានទៀយ ជាតិជាមនុស្សអញបានដោយក្រណាស់ ជាតិ ជាមនុស្សឈ្មោះថា អញជានដោយងាយមិនមែន ឡើយ ចាប (ចែនណាស់ ) (តោះអញចានផ្ដាច់បង់ជីវិតពួកភិក្ខុអ្នកមានសីលមាន ធម៌ល្អ **។** លំដាប់នោះ *ទេវតាជាពុករបស់មារដើរមកលើទឹ*កមិនមាន បែកធ្វាយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងសមណកុត្តកឈ្មោះមិតលណ្ឌិកថា ល្អ ហើយ ១ អ្នកសប្បុរស ការនេះជាលាគរបស់អ្នក ហើយ អ្នកសប្បុរស ជាតិជាមនុស្សអ្នកកំពុនដោយ ប្រពេហ័យ អ្នកសប្បុរស អ្នកពុខប្រទះ បុណ្យច្រើនហើយ អ្នកសហ្វរស ព្រោះអ្នកថានញ៉ាំងជនទាំងឡាយដែល មិនទាន់ធ្វើងសង្សារដ្ឋឲ្យធ្វង់ផុតទៅបាន ។ គានោះឯង សមណកុត្តក

### បារាជិកកណ្ដេ តតិយសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិនិទាន់

ស្លន្ធំ គាំ មេ សញុំ គាំ មេហា បុត្តាំ បសុខ អគិល្រេ កាំរាហ់ សម្រេន តំណ<sup>ំ()</sup> អស់ អានាយ វិហាវេន វិហាវំ ខរិវេណន ខរិវេណ៌ ឧបសឌ្ឍទិត្យ មាវិ វេឌេត កោ អត់ណោ កំ តាប-មិតិ ។ តត្ត យេ គេ ភិក្តុ អវីតភេក តេស ត្សុំ សមយេ ហេតុលេវ គយ់ ហេតុ នុទ្ធិតុត្ត យោត៌ លោមហ៍សោ ។ យេ **បន តេ ភ**ិក្ខុ វីតារាកា គេង តស្ម៊ី សមយេ ជ ហោតិ ភយំ ឧ យោឌ៌ ជម្ព័នឌ្គ័ ឧ យោឌ៌ លោមហ៍សោ ។ អ៩ទោ ទំឧលណ្ឌំគោ សមណតុត្តគោ ឯត់ចំ ក់ក្តុំ ឯកាមោរ ជីវិតា វេយមេ ខ្វេច ក់ក្នុ ឯ. តា ហេជ ជីវិតា វេហាបេស តយោប ភិក្ខុ វិកាហេជ ជីវិតា កោលេស ចត្តារោច កិត្ត ឯកាលេធ ជីវិតា វេយ មេស៊ី បញ្ចុំ កិត្តា ឯកាយេធ ជីវិតា វេយមេស៊ី ។ ខេ ។ ឧសខ៌ ភិក្តុ ឯកាហេន ជីវិតា វេយេខសិ

<sup>🔸 🤄</sup> ម. រា. តិក្នុំ ។

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ និទាសក្នុងបឋមប្បញ្ញត្តិ

ឈ្មោះមគលណ្ឌិត តំនឹតអរថា ព្ទថា (ការនេះ) ជាលាករបស់អញ ព្ គេថា ជាតិមនុស្សអញជានដោយល្អហើយ អ្វៈគេថា អញជាខ្មែប៖ បុណ្យជា ្រើន ពុគេថា អញចានញ៉ាំងជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ធ្ងង (សង្សារវដ្ត) ឲ្យធ្ងង់ផុតទៅបាន លុះគិតដូច្នេះហើយ ក៏កាន់ដាវមុតដើរ ចេញពីវិហារចូលទៅកាន់វិហារ ចេញពីបរិវេណចូលទៅកាន់បរិវេណ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា លោកណាមិនទាន់ធ្ងង (សង្បារវដ្ត) ខ្ញុំនឹងឲ្យ លោកណាធ្ងងសង្សាវវដ្តធ្ង ។ បណ្តាក់ក្នុទាំងនោះ ក់ក្នុទាំងឡាយណា ដែលមិនទាន់ ប្រាសចាករាគ: សេចក្តីភ្លាច សេចក្តីញាប់ញ័រ នឹងសេចក្តី ព្រះពេម ក៏មានដល់ភិក្ខុទាំងនោះជា ប្រាកដក្នុងសម័យនោះ ។ ចំណែក ភិក្ខុទាំង រាយ្រណា ដែល ប្រាសហកាគ: ហើយ សេចក្តី១១០ សេចក្តី ញាប់ញារ នឹងសេចក្តី $\int n$ ពេម ត៌មិនមានដល់ភិក្ខុហំង៍នោះក្នុងសម័យ នោះទ្បើយ ។ គ្រានោះ សមណកុត្តកឈ្មោះមិតលណ្ឌិក ក៏ផ្ដាចបង់ជីវិត ក្តុកងមួយថ្ងៃ ប្រក័មាន ក្នុង ១ ថ្ងៃជាចបង់ជីវិតភិក្ខុពីររូបក៏មាន ១ ថ្ងៃ ជាចបង់ជីវិតភិក្ខុរូបក៏មាន ១ ថ្ងៃជាចបង់ជីវិតភិក្ខុបួនរូបក៏មាន ១ ថ្ងៃជាច បង់ជីវិតកិត្ត (ជុំរូបក៏មាន ។ បេ ។ ១ ថ្ងៃផ្កាប់បង់ជីវិតកិត្តដប់រូបក៏មាន

#### វិនយប៊ំដៈក មហាវិកង្គោះ

រីសំខំ<sup>(\*)</sup> ភិក្សា ឯកាហេន ជីវិតា វេហេខេស់ នឹសំខំ
ភិក្សា ឯកាហេន ជីវិតា វេហេខេស់ ខត្តាឡីសំខំ<sup>(៤)</sup>
ភិក្សា ឯកាហេន ជីវិតា វេហេខេស់ ខត្តាឡីសំខំ<sup>(៤)</sup>
ភិក្សា ឯកាហេន ជីវិតា វេហេខេស់ ខញ្ញាសំខំ
ភិក្សា ឯកាហេន ជីវិតា វេហេខេស់ សដ្ឋីខំ ភិក្សា
ឯកាហេន ជីវិតា វេហេខេស់ ។

ក្រុង នេស្សាយ ស្រ្តាំ អនុមាស ស្បា មន្ត្រិយ ស្រ្តាំ អនុមាស ស្បា មនុស្សាយ ដ្រ្តិំ មាន ស្លាំ មាន ស

e ឡ. វិសត្ ។ ម. ກ. វិសតិថិ ។ ៦ ឡ. ពត្តារឹលំ ។

#### វិតយប់ដា មហាវិកង្គ

១ ថៃ្យត់ចបង់ជីវិតភិក្ខុមែរបក៌មាន ១ ថៃ្យត់ចបង់ជីវិតភិក្ខុសាមសិប្រក៌មាន មួយថៃ្យត់ចបង់ជីវិតភិក្ខុសែសិបរូបក៏មាន មួយថៃ្យកចបង់ជីវិតភិក្ខុហាសិប រូបក៏មាន មួយថៃ្យត់ចបង់ជីវិតភិក្ខុហុកសិប្រក៏មាន ។

(១៧៧) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មាន(ព្រះភាគ (៤ង៍បេញហេត ទសមក្នុង ព្រះកម្មដ្ឋានដោយកន្លងកន្លះ ខែនោះទៅ ខេប្បទង់ ត្រាស់នឹង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ដូចម្ដេចហ្មុំ អានន្ទ បាន ជាភិក្ខុសង្ឃហាក់ដូចជាស្ចស្តើងទៅ ។ ទើប ព្រះមាននូវត្តក្រោបបង្គំ ទូលថា ថពិតិព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពិតដូចព្រះពុទ្ធដឹកាណាស់ គ្រោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ( ដែស់ដៃង៍អសុភតថា ដោយបរិយាយជាច្រើន [ និសរសើរ រៀប no អំពីអសុភ [ និងសរ សើរគុណ អសុភភាវនា [ នង់សរ សេវគុណ នៃអសុតសមាបត្តិ ត្នងអសុភតម្មដ្ឋា ន ជាញឹត្ត ញ**យ** បព្ទិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏គិតគ្នាថា  $\widehat{n}$  ពេះដ៏មាន $\widehat{n}$ ះភាគ ( ទង់សំដែនអសុគតថា ដោយបរិយាយដ៏ ( ចិន ទៃន់សរសើររៀប ทบ่ห์ตีหพุธธชา โจล์พรเพ้าคุณหพุธธารา โจล์พรเพ้า គុណនៃការប្រកបដោយអសុភកម្មដ្ឋានជាញឹកញ្ជួយ ហើយ (នាំគ្នា)

# **ា**ភាជិកកណ្ដេ ភភិយសិក្ខាបទស្ស បឋមប្បញ្ញត្តិនិទាន់

អសុភភាវជាឧយោកមឧយុត្តា វិហរត្ថិ។ គេ សកោន ស្នាយេន អន្តិយន្តិ ស្វាយន្តិ ជិត្តទ្ធិ សេយ្យ-ជាចំ ខាម ឥទ្ឌុំ វា ចុរ្មែរ វា ឧសយ យុវា មណ្ឌឧតជាត់គោ ស៊ីសំ ឧហាគោ អហិតុណមេន ង្គ្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រាស្ မာလဆွေန မန္တိုဏဏျ တညာဏဏျ နိုင္ခ်က္ကို ၅႔(၉႔ តេ ភិគ្គុ សគោន តាយេន អដ្តិយន្តា មារាយនា ជំនុខណ្ អត្តខាម អត្តាធំ ជីវិតា ហេពែមេធ្ល អញ្ជ-មញ្ច ជីវិតា វោប្រេច្ឆិ មិកបណ្ឌិកចៃ សម-ယာက္ခရက် ရေပလည္လိမ်ာရှာ သါပီ ဦးအဋီ လာဆု အေ អាវុសោ ជីវិតា វេយមេហិ ៩៤ នេ បន្តចីវែ ភាស្ប៊ីតិតិ អ៩ទោ ភន្ថេ មិកបណ្ឌិកោ សមណៈ មន្ថែយ ឧទិធ្នុណ្ស មនុស្ស ភូមិ ភូមិ ភូមា-បោន ជីវិតា វេយមេស៍ ។ មេ ។ សដ្ឋីចំ ភិក្តុ ឯកាហេន ជីវិតា វេយបេស សាខុ ភន្តេ ភភវ អញ់ បរិយាល់ អាចិត្ត យថាល់ ភិក្ខុង ឡោ 

### បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៣ និទានក្នុងបឋមប្បញ្ញត្តិ

ប្រភពសេចក្តីព្យាយាមក្នុងអសុភភាវទា ជាច្រើនវិធីណាស់ ។ ទើបកិច្ច ទាំងនោះ ជាទុក្ខនឿយណាយ ភ្លេមធ្នេមនឹងកាយបេស់ខ្លួន ប្រៀបដូច ជាស្រីក្រមុំ ឬបុរសក្មេងកំឡោះ មានជាតិជាអ្នកស្អិតស្អាង លុះង្ក្រាទឹក ភក់ក្បាលហើយ វមែងជាទុក្ខនឿយណាយ ខ្ដើមឆ្នើមសាកអសុភពសក្ដ សាតអសុភន្តែក សាតអសុគមនុស្សត្ត ដែលចង់គ្នាបនិងិត មានឧបមា យ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុទាំងអម្បាល់នោះ កាលដាទុក្ខនឿយណាយទ្ចេម ក៏មានឧបមេយុវយ៉ាងនោះ ខេប់ផ្ដាច់បង់ជំវិត ឆ្លើមនឹងកាយរបស់**១ន** วะต่า <sub>ស</sub>គ្គាឲ្យផ្តាច់បង់ជីវិត **ទៅវិញ** ទៅមកក៏មាន ខ្នុនដោយខ្លួនឯងក៏មាន រូប១៖ជានចូយទៅរកសមណតុត្តកឈ្មោះមគលណ្ឌិក ហើយពោលយាង ยาលអាវុសោ กูกเพล็มยหลังหก หลองต่อบล็นี้ใส ពុក្ខលេសបុះ ហុត្រនឹងចីវរនេះនឹងហុនជារបស់អ្នក បពិ $\left( \mathbf{f}_{0}^{\mathbf{f}}\right)$ ដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង សមណកុត្តកឈ្មោះមិគលណ្ឌិក លុះបានទទួល ក៏មាន ។ បេ ។ មួយថ្ងៃជាច់បង់ជីវិតភិក្ខុហុកសិប្បភ័មាន បត់ត្រឹ โตะหลันี้อเรื่อ อู้โตะหลังยหลัง กิจุงล์และลบใงลีเงาเราตุล សុម្ភព្រះជ័មានព្រះភាគ ខ្ទង់សំដែងហេតុនោះដទៃ ទៀត ។ ទើប[ពុះដ៏មាន[ពុះភាគ[ទង់[តាស់ថា ម្នាល់មានន្ទ បើដូច្នោះ

#### វិនយព៌ជិតេ មហាវិភង្គោ

យារត់កា ភិក្ខុ រេសាល៍ ឧបនិស្បាយ ហៃរខ្លំ តេ សត្យេ ឧបដ្ឋានសាលាយ់ សន្និចាតេហ៊ត់ ។ រារំ ភន្លេត់ ទោ អាយស្មា អានខ្លោ ភភាពនា បដិស្សាល់ត្វា យារត់កា ភិក្ខុ រេសាល៍ ឧបនិស្បាយ ហៃរខ្លំ តេ សត្យេ ឧបដ្ឋានសាលាយ់ សន្និចាតេត្វា យេន ភភា តេនុបសន្ថមិ ឧបសន្ថមិត្វា ភភាវខ្លំ រាននយុប សន្និ-បត់នោ ភន្លេ ភិក្ខុសន្យោ យស្បិនានិ ភន្លេ ភភាវា តាលំ មញ្ចូត់ទំ ។

(១៧៨) អ៩ទោ ភភក យេជ ឧបដ្ឋានសាលា តេដុបសន្តមិនបស់ខ្លួមិត្តា បញ្ញាត្តេ អាសាធ ជំសីជំ ។ ជំសដ្ឋ ទោ ភភក ភិគ្គា អាមាន្តេសំ អយ់បំ ទោ ភិគ្គាប់ អាជាចានស្បត្តិសមាជំ ភាវិតោ ពហុលីគាតោ សេញេ បៅ បណ់តោ ប អសេចជកោ ខ សុទោ ប បៃហារា ឧប្បន្នប្បន្នេ ច ចាប់គោ អគុសលេ ជម្នេ

#### វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ក់ត្តទាំងអម្បាលមាលដែលអាស្រ័យនៅក្នុង ក្នុងវេសាលី អ្នកចូរឲ្យក់ត្តូ
អម្បាលនោះទាំងអស់ប្រជុំគ្នាក្នុង ខេដ្ឋានសាលាចុះ ។ ព្រះអាននូដមាន
អាយុ ខទួលព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះជំមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះ
អង្គ ដូច្នេះហើយ ក់ត្តទាំងឲ្យយមានប្រមាណប៉ុន្មានដែលអាស្រ័យនៅ
ក្នុង ក្រុងវេសាលី ព្រះអាននូក៏បង្គាប់ក់ត្តអម្បាលនោះទាំងអស់ឲ្យប្រជុំគ្នា
ក្នុង ខេដ្ឋានសាលា (១) ទើបចូលទៅគាល់ព្រះជំមានព្រះភាគ ហើយចាន
ការបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក់ត្តុ
សង្ឃប្រជុំគ្នាព្រមហើយ ព្រះករុណាម្ចាស់ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ខ្ពស់ទាល់កាលដ៏សមគួរក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

(១៧៤) គ្រានោះឯន៍ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្មែលជួលទៅកាន់

«បញ្ជូនសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ ខ្ទែល់ប្រហែសន:ដែល
គេតាក់តែងថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្មែង ខ្មែលប្រសែសន:ដែល
ខេបត្រាស់នឹងភិក្ខុ ទាំងឡាយដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មានាធានស្បត្តិសមាធិនេះឯង ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនជា

បែកតី ហើយ ជាធម៌ល្អិតផង ជាធម៌«ត្តមធង៍ ជាធម៌នៃបិទ្យុភ

បែទ្បំគឺជាធម៌ដោយឡែកផង ជាគ្រឿងនៅ នាំមកនូវសេចក្តីសុ១

ជង តែងញ៉ាំងអកុសលធម៌ទាំងឲ្យាយដ៏លាមក ដែលកើតឡើង១ឲ្យ

<sup>ေ</sup> សាលាជាទី២ម្រើ គឺសាលាសម្រាប់ប្រើប្រាស់ដោយកិច្ចផ្សេង ១ មានធាន់១ង្គានជាដើម រ

### បារាជីពពណ្ឌេ តតិយសិក្ខាបទស្ស ភានាបានស្សតិសមាធិ

ស្ងេខមេរា អទីរយៈ ខេឌ្ឌ ស្រែក ខេឌ្ឌ មេណិជ្ជា ភ្ន ក្ខុង ក្រុង ឧត្ថិនេ សាភេ ជាស្ន តមេន មហាអតាលមេឃេ ឋានសេ អន្តរជាមេត វ៉ុជភាគេខ ត្រូវ សេ ខ្លួន សេខាន់ សាខាន់ សាខាន់ ភាវិតោ ពហុលីកាតោ សន្តោ ចៅ មណ៌តោ ច អសេខឧតោ ខ សុទោ ខ វិហារេ ឧព្យុខ្មប្បន្នេ ខ ទាប់គេ អគុសលេ ជា**ថ្ម ឋានសោ អន្តាជា**បេត់ វូបសមេតិ គេថំ ភាវិតោ ខ កិត្តាប់ អាលាទារ ឧស្បត៌សមាជ៌ គាថ់ ពហុល៌គា តោ សព្តោ ចេវ បណៈ តោ ខ អសេខឧកោ ខ សុខោ ខវិហារោ ឧៗ្ជុខ្យុខ្នេ ខ ទាខគោ អគុសលេ ខម្មេ ឋានសោ អន្តរជា ខេត់ វ្រសមេតិ ៩៩ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អញ្ញេកតោ វា ក្រុមូលៈ ឧតោវ សុញាការគតោវ ជំស័នតិ មហ្វុឌ្ញុំ អាកុជិត្វា ទុជុំ ការ បេះ បេះ បាយ បម្លែខ សតិ នុមដ្ឋមេត្វា

សាបសុន្យទៅផង ឲ្យស្ទប់រំងាចផង ដោយខំឧងដ៏សមគួរ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្បាយ ប្រៀបដូចកំទេចធូលីដែល ទ្យល់បក់កូច ទ្បើងក្នុងខែដែល ជា ចុង គិម្ហ-ន្ទ្រាវ គឺ ខែអាសាឡ មហាអកាលមេឃ (ក្វៀន៍ធំបង្គួរចុះខុសកាលវេលា) តែជ័ញាំងក់ខេចធ្លូលនោះឲ្យអន្តរធាន ឲ្យស្ងប់ទៅបាន ដោយទំនងដ៏សម គួរទេន «បទ យ ន៍ណា មិញ ម្នាលក់ត្តទាំង ឡាយ គានាបានសុត្រិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានអបរ ធ្វើឲ្យច្រើនជាប្រក្រត់ហើយ ជាជមល្អិតផង ជាជមិ ឧត្តមផង៍ ជាធម៌មិន ច្រឡុក ច្រឡុំ គឺជាធម៌ដោយឡែកផង៍ ជាគ្រឿង៍នៅ នាំមកទូវសេចក្តីសុខ៨៦ តែងញ៉ាំង៍អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ដែល កើតទ្បើង ១ ឲ្យសាបសូន្យទៅឲ្យស្ងប់វិសាបទៅដោយទំនង់ដ៏សមគ្គរក៌មាន e្សមេយ្យដូច្នោះឯង ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ អានាបានស្សតិសមាធិដែល <u> ៥គ្គល ចំរើន ហើយ តើដូចមេច ដែល បុគ្គល ធ្វើឲ្យ ចើនជា ប្រឹក្កតិ ហើយ</u> ជាធម៌ល្អតផង៍ ជាធម៌៖ត្តមផង៍ ជាធម៌មិន ច្រឡុក ច្រឿគឺជាធម៌ដោយឡែក ជាគ្រឿងនៅនាំមកនូវសេចក្តីសុ១ផង តែងញ៉ាំង៍អកុសលធម៌ទាំង ទ្បាយដ៏លាមត ដែលកើតឡើង **១** ឲ្យសាបសូន្យទៅ ឲ្យស្មរដែលទៅ ដោយទំនង់ជំសមគួរ តេដូចម្ដេច ម្នាលកិត្តទាំង ឡាយ ភិត្តកង់សាសនានេះ ទៅកាន់[ែត្ត ទៅកាន់ទីជិតនៃដើមឈើក្តី ទៅកាន់ផ្ទះជ័ស្ងត់ក្តី អង្គុយ ពែនក្មែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ ដំកល់សតិឲ្យមានមុខគ្លោះទៅរកកម្មដាន

#### វិនយប់ដីពេ មហាវិភក្តោ

សោ សាតា វ អស្សសតិ សាតោ បញ្សតិ និឃំ រស្សេសញ្ញេ នីឃំ អសុសោម៉ីតិ បជាភាតិ នីឃ វា បស្សស្តោ នីឃំ បស្សាទីតិ បជាភាគិ ស្រុំ ជ មស្សស្នោ ស្រុំ មសុស្រៈទីភិ បជាភាភិ ស្ប៉េ ជា ខុស្សាស្សា ស្ប៉េ ខ្មស្សាទីទិ ខ្មសាតិ សព្វភាយឲ្យដំសំបន់ អស្សសំសព្វទ័ត់ សំក្តុតំ សត្វភាយប្រជុំសំជន បង្សង់ស្បាទ់តំ សំគ្នាត់ បង្សុទ្ធយំ តាយសន់្ខាំ អស្សសំសព្ទ័ន់ សំគ្នាត់ បក្សុទ្ធ តាយសឌ្លាំ បក្សុស៌សុព្ធតិ សំគុត ប៉ុន្ទំបន្ទុំសំផុន អស្សុសិស្សុម៉ូន៉ា សិក្ខុនា ប៉ុន្ទំបន្ទុំសំ ជន្ត្នាស្មាស្ត្រ ម្នាំ មាន ស្នេស្នា មាន នេះ មា က်ကျော်ခ်ီး က်ကွားခဲ့ လုစ္စျညီလ်ဖြစ် စညာျည်ညှော့ ម៉ត់ សិក្ខត់ និត្តសន្ទាហ្សុឌិសំជង់ អស្បស់ស្កេម៉ត់ ស់គ្នាពិ ចិត្តសង្ខាហ្សេដ៏សំពន់ បស្សស់សុក្តម៉ត់

#### វិតយចិជិត មហាវិកង្គ

ត់ត្តនោះមានសត៌ ដកដង្កើមចេញ មានសត្ថដកដង្កើមចូល កាលដក ដង្កើមចេញវែងក៏ជំងឺចក្រស់ថា អញដកដង្កើមចេញវែង ឬកាលដកដង្កើម ចូលវែងក៏ដឹងច្បាស់ថា អញជកដង្កើមចូលវែង កាលដកដង្កើមចេញ ទ្វី គឺដឹងច្បាស់ថា អញដកដង្កើមចេញទ្វី ឬកាល**ដ**កដង្កើមចូលទ្វី **គ**ំ ដឹងច្បាស់ថា អញដកដង្កើមចូលទ្វី (ភិត្ត) សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ ដង់ច្បាស់នូវកង់ ១០០ ទាំងពួង ស៊ឹមដកដង្កើម ចេញ សិក្សាថា អញ នឹងកំណត់ដ៏ង៍ច្បាស់ន្ទរក់ង៍ទ្យល់ទាំងពុង សំមដកដង្កើមចូល សិក្សាថា អញម្រេចកាយសង្គារ (គឺ១ស្រុអស្យាសបស្យាស 🕽 សំមដកដង្កើម ចេញ សិត្យថា អញនឹងវេទ្ធាប់កាយសង្គារ សឹមដកដង្កើមចូល សិត្យ វា អញនឹងកំណត់ដឹងច្បាស់នូវបីតិ (គឺសេចក្តីឆ្អែតកាយផ្អែតចិត្ត) សឹម ដកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ដឹងច្បាស់នូវបីតិ សំមដក ដង្កើមចូល សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ដង់ច្បាស់នូវសុ១ (គឺសុ១កាយ សុ១០ត្ត) ស៊ឹមដកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ដឹងច្បាស នុវស្**១ ស៊ឹម**ដកដ ដើមចូល សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ជំងឺច្បាស់នូវ ចិត្តសង្ខារ (គឺវេទនានិងសញ្ញា) ស៊ឹមដកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ជំងឺចក្រស់នូវចិត្តសង្គារ ស៊ឹមដកដង្ហើមចូល សិក្សាថា

#### បារាជិតកណ្ដេ គតិយសិក្ខាបទស្ស អានាបានស្សតិសមាធិ

ည်းကွား၏ ဗည္ဒုဗ္ဗယ် င်ရွည်းစွား အညှည်ညှောင်း၏ က်ကွေးကို ဖေလးမျှယ် စိရ္ခလတ္တုံး ဖလုပ္ျပဳ၏ សំក្គត់ ចិត្តជ្រឹស់ជំ អស្បស់ស្បាម៉ត់ សំក្គាត់ ចិត្តប្បដ្ឋសំវេឌ៍ បស្បស់ស្សាម៉ឺត់ សំគ្គាត់ អភិប្បមា. ឧយៈ ចិត្ត អស្សសំសុក្ខិត សំក្តុត អភិប្រមាឧយ៍ ចិត្ត បសុស្រីសុក្ទីតំ សិក្គាត់ សមានហំ ចិត្ត អស្សសំសុក្មត់ សំក្លាត់ សមានហំ ចំត្ត បស្សៈ ស់សុក្រទ័ត់ សំគ្គាត់ ជំទានយំ ចំតុំ អស្បស់សុក្រទ័ត់ ស់ក្នាត់ វិមានយំ ខំត្តំ បស្បស់សុក្ខាត់ ស់ក្កាត់ អεិទ្ធានុបស្ស៊ី អស្សសិស្សម៉ីតិ សិក្ខាតិ អεិទ្ធានុ-បស្មី បស្មស់ស្សាម៉ត់ សំគ្នាត់ រ៉ាកានុបស្បី អស្សសំសុក្មត់ សំគ្នាត់ វ៉ាកានុបស្បី បស្ស ស់ស្បាមតំ ស់ត្តូត៌ ជំរោជាជុបស្បី អស្បស់ស្បាៈ ម៉ឺត សំក្តាត់ ជំរោយឧបស្បី បស្បស់ស្បាម៉ីតំ សំគ្នាត់ បដ់ជំសុក្រាជុបស្បី អស្សសំសុក្ខទ័ត សំគ្នាត់

#### បារាជិតកណ្ដា សិក្ខាបទទី៣ អំពីអានាបានសុទ្រិសមាធិ

អញុនិ៍ងរំងាប់ចិត្តសង្ខារ សឹមដកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញុនិ៍ជ រំងាប់ចិត្តសង្ខារ ស៊ឹមដកដង្កើមចូល សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ដឹង ច្បាស់នូវចិត្ត ស៊ឹមដក្កុដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងកំណត់ដឹងច្បាស់ នូវចិត្ត ស៊ឹមដកដង្កើមចូល សិក្សាថា អញនឹងធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ស៊ឹមដក ដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ សឹមដកដង្កើមចូល พิรฤชา ผญรี้ โลง โบลุ ภูบ พื้ย และ เลี้ยเบญ พิรฤชา ผญ នឹងតាំងចិត្តភ្ជាប់ សមដកដង្កើមចូល សិក្សាថា អញនឹងដោះចិត្តឲ្យផុត ស្រឡះ សំមដកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងដោះចិត្តឲ្យផុតស្រឡះ ស៊ឹមដកដង្កើមចូល សិក្សាថា អញនឹងពិចារណាដោយសភាពជាបេស មិនទៀង សំមដុកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងពិចារណាដោយសភាព ជាវបស់មិនទៀង ស៊ឹមដកដង្កើមចូល សិក្សាថា អញនឹងពិចារណា ដោយ សភាពឥតវាគ: ស៊ឹមដកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងពិហរណាដោយ សភាពឥតវាគ: សំមដកជង្កើមច្ចុល សិក្សាថា អញនឹងពិចារណាដោយ សភាពរលត់ទៅ ស៊ឹមដកដង្កើមចេញ សិក្សាថា អញនឹងពិចារណា ដោយសភាពលេត់ទៅ ស៊ឹមដកដង្កើមចូល សិក្សាថា អញនឹងពិបារ-ណារឿយ ។ ដោយករិយាលះបង់នូវសេចក្ដីប្រកាន់ ស៊ឹមដកដង្កើមចេញ

#### ក្នុងកវិសាម កានិច័យឧវិ

ជន្តហាមនេស្សី ឧសាម្មែលបិន្ន មន្ទ្រង ក្រុ ភាពិតា ខោ ភិក្ខុវេ អានាទានសុុក្រិសមាធិ ឃុំវិ ពហុលិកាតោ សញ្តេ ខេ ខណីតោ ខ អសេខជៈ ကော ေ လုံးစာ ေ ဒီတာက ရပ္ခုန္ပပ္ခုိင္ ေ ဇာဝးက អតុសលេ ខម្មេ ឋានសោ អន្តាភាបេត វូបសមេតិតិ ។ (០៧៤) អ៩ទោ ភកវា ឯតស្មឺ ចំពេច ឯតស្មឺ បការណេ ភិក្ខុស៩ ស្គ្រិទាតាបេត្វា ភិក្ខុ បដិ-បុច្ច សច្ចុំ ការ ភិក្ខាវ ភិក្ខា អត្តជាចំ អត្តាធំ ដីវិតា ក្រោបន្តិ អភាមញ្ចំ ជីវិតា ក្រោបន្តិ មិន-បណ្ឌិតថៃ សមណតុត្ត ជុខសន្តមិត្ត ស់ ជន្តិ សាឌុ នោ អាវុសោ ជីវិតា រៅពេបេហ៍ ឥនំ នេ បន្តថវ៉ាំ ភាស្ត្រីនំ ។ សច្ចំ ភភពន៍ ។ វិក ហេំ ពុទ្ធោ ភភព

#### វីនយចិដិក មហាវិកង្គ

សិក្សាថា អញនឹងពិចារណារឿយ ។ ដោយក៏វិយាលះបង់នូវសេចក្តី ប្រកាន់ ស៊ឹមដកដង្កើមចូល ម្នាលក់ក្តុទាំងឲ្យយ អានាធានស្បតិសមាធិ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយយ៉ាងនេះ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យប្រើនហើយយ៉ាង នេះ ជាធម៌ល្អិតផង ជាធម៌ទត្តមផង ជាធម៌មិនប្រឡុកប្រឡំគឺជាធម៌ ដោយឡែកផង ជាគ្រឿងនៅនាំមកនូវសេចក្តីសុខផង តែងញ៉ាំង អកុសលធម៌ទាំងឲ្យយដំលាមកដែលកើតឡើង១ឲ្យសាបសូន្យទៅ ឲ្យ ស្វេទៅ ដោយខំនង់ដីសមគួរ ។

(๑៧๙) ក្រោះនិទននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ្គ ទៃជ័ន្យប្រជុំកិត្តសង្ឃ ហើយ ទ្រង់សាកសួរកិត្តទាំងទ្បាយក្នុង គានោះថា ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ បានល្អថា ពួកកិត្តផ្ដាច់បង់ជីវិតខ្លួនដោយខ្លួនឯងខ្លះ ផ្លាស់គ្នាឲ្យផ្ដាច់បង់ជីវិតទៅវិញទៅមកខ្លះ កិត្តខ្លះចូលទៅរកសមណតុត្តក ឈ្មោះមិតលណ្ឌិកហើយនិយាយយាងនេះថា ម្នាល់អាវុសោ ពួកយើង សូមអង្គរអ្នក ១ ចូរផ្ដាច់បង់ជីវិតពួកយើងចុះ បាន្រឹងចីវទោំងនេះនឹងបាន ជារបស់អ្នក (យាងនេះ) ពិតមែនឬ ។ កិត្តទាំងឡាយ កាប់ទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា (បាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ (ខ្ពង់ព្រះភាគ

# **បារាជិកកណ្ដេ តតិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ជាត្តិនិទាន់**

អនុស្ស៊ីតាំ ភិក្ខុវេ គេសំ ភិក្ខុនំ អននុហោមិតាំ អព្យដ្ឋិច អស្សាមណៈ អភាព្វិយ អភាណិយ់ ការ ហំ លាម គេ ភិក្ខាវ ភិក្ខា អត្តលាច អត្ថាធំ ជីវិតា វោរបមេរុក្ខិ អញ្ជូនញ៉ាំ ជីវិតា ហេពេស្សត្ថិ មិនហណ្ឌិតថៃ សមលាតុត្តតំ ១៤-សន្ថមិត្ត ឃុំ ក្រេច ស្គី សាឌុ នោ អាវុសោ ជីវិតា ក្រោល សំ នៃ ខេត្តបីកំ កស្បត្តិតិ ខេត់ កិត្តប៉ អស់ម្រាច្ ម ឧសសស ១ ខេ ១ ១, ១១ ១១ ភ្នាប់ នុត្ត មុខ្មាន វត្តិកោយប្រជ លោខថ ភិក្ខុ សញ្ចុំថ្ម មនុស្សវិក្ខុស ជីវិតា វេយមេប្រ សត្តហារគេ វាស្ប បរិយេសេយ្យ អយម្បី ទាក់ជឺ. តោ យោត៌ អស់វាសោត៌ ។ រៅញ៉ុន់ គក់តា វិត្តិជំ សិត្តាបន បញ្ជូន ហោតិ ។

(០៤០) នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ជនៈភ ទេសកា កំហនោ យោតិ ។ នស្ប បជាបតិ អភិរុចា យោតិ ឧស្បិនិយា ចាសានិកា

# យរាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ๓ និទានក្នុងអនុប្បញ្ញត្តិ

[ នុងតិ៖ ដៀលថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ អំពើដែលអ្នកទាំងឡាយចានធ្វើ ហើយនេះ មិនសម មិនទំនង៍ មិនគួរ មិនមែនជាកិច្ចប្រសសមណ មិនគប្បីសោះ មិនគួរធ្វើសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូចម្ដេចបានជា ពុកភិត្តទាំងនោះទៅផ្ដាចបង់ជីវិតខ្លួនដោយខ្លួនឯងខ្លះ ផ្ទាស់គ្នាឲ្យផ្ដាច់ជីវិត ទៅវិញទៅមកទុះ ភិក្ខុខចូលទៅរកសមណុកុត្ត ឈ្មោះមិនលណ្ឌិក ហើយ ពោលយ៉ាង៍នេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ពុក្ខយើងសូមអង្វរអ្នក ១ ចូរផ្ដាច់ បង់ជីវិតពុកយើងចុះ ជាត្រនឹងចីវរនេះនឹងបានដារបស់អ្នក ម្នាលកិត្តទាំង ទ្យាយ អំពើនេះមិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីដែះថ្នាដល់ជនទាំងទ្បាយ ដែលមិនទាន់ ដែះថ្ងា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គហ្វីសំដែងសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយក្នែងផ្តាប់បង់រាងកាយ របស់មនុស្សឲ្យឃ្វាតបាកជីវិតក្ដី គោះបីស្វែងកេគ្រឿងស ្ដ្រាវុធ (ឲ្យគេ សម្ងាប់) រាង៍កាយមនុស្សនោះក្ដី ភិក្ខុនេះឯងហៅថា ត្រវអាបត្តិបារាជិក រកស់វាសគ្មាន ។ ស៊ីគ្នាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ(ទង់បញ្ជាតួ ហើយ ដល់ភិក្ខុទាំងទ្យាយយាងនេះ ។

(๑៨០) សម័យនោះឯង៍ មានឧបាសកម្នាក់មានជម្ងឺ ។ ប្រពន្ធ បេស់ឧបាសកនោះ មានរូបល្អស្រស់បស់មុខគួរឲ្យគ**យ**គន់ជាទីនាំមកនូវ

#### វិនយប់ជីពេ មហាវិភង្គោ

ឌ សិទ្ធិលា មួទី **ខម្សា មុ**ទ្ធិលា ត តួ ម ខំ ទី ខេស្ស ស អ៩ទោ ឧត្តក្តិយាន់ ភិក្ខុន់ រានឧយោស សចេ ទោ សោ អាវុសោ ឧទាសគោ ជីវិស្សគ៌ ឧ មយំ តំ ឥគ្គឹ ល្អទាំង ស្ទី ឧញុ សារុសា ឧសា ឧសមសារា យេជ សោ ធ្វាស់ កោ គេខ្មែសខ្ល័ម៉ឺសុ ធ្វេសខ្ល័ម៉ិត្វា តំ ធ្លស់គំ ឯឥឧវេជខុំ គំ្ ខោស៊ិ ធ្លស់គ ಹಣಕಾಗುಣ ಹಣಕ್ಕಳು ಹಣಕ್ಕೆತ್ಸಾಣು អគាតិចាទេ អគាតិសុខ្វេរ អគាតិគំពុំសោ គាត់ តហេ កហ្សាណ**ំ អក**តំ តហេ ទា**ច់** គឺ តុយ្យទំនា ចាបកោន ឧុដ្ជីវិតេន មតន្ថេ ជីវិតា សេយ្យេ ៩នោ ទំ ភាលភានោ ភាយស្ប កេខា បាំ មរណា សុគត់ សក្កំ លោក់ ជុបៈ បដ្ចិស្សស៍ ឥត្ត ឧិត្វេហ៍ សញ្ចាំ តាមកុណេហ៍ សមហ្វីតោ សមខ្លុំគូតោ បរិចាបស្បុសិនិ ។ អ៩លោ

#### វិនយបំដក មហាវិភង្គ

សេចក្តីដែះថ្នា ។ ពួកចព្វគ្គិយភិក្ខុមានចិត្តប្រគិព័ន្ធចំពោះស្រីនោះ ។ ត្រានោះ សេចក្តីបរិវិតក្ខនេះបានមានដល់ពួក ចពុគ៌យភិក្ខុដ ចេះថា មាល អាវុសោទាំងឡាយ បើទបាសកនោះនឹងសេនៅ ពុកយើងមុ១ជានឹងមិន បាន ស៊ីនោះទេ ម្នាលអាវុសោទាន៍ឡាយ បើដូច្នោះយើង (នាំគ្នា) ពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្ងាប់ដល់ទទាសកនោះ ។ គ្រានោះឯង ព្កក ចព្ទត្តិយកិត្តនាំគ្នាចូលទៅកាន់ទីដែលទបុរសភនោះនៅ លុះចូ**ល**ទៅដល់ ហើយក៏និយា យពាក្យនេះនឹងទេពុសក នោះថា ម្នាល<sub>ខ្</sub>ពុសក អ្នកឯង៍**ពុ**ន ធ្វើអំពើល្អមកហើយ បានធ្វើកុសលមកហើយ បានធ្វើកម្មជាគ្រឿង ការពារភ័យរួចអស់ហើយ អ្នកឯងមិនដែលធ្វើបាប មិនដែលធ្វើអំពើលា-មក មិនដែលធ្វើអំពើអាក្រក់ អំពើល្អអ្នកថានធ្វើហើយ ជាបអ្នកមិនធ្លាប់ រធ្វីទ្វើយ អ្នកឯងមានប្រយោជន៍អ្វីដោយជីវិតអាក្រភលមកនេះ អ្នក ស្ថាប់ទៅប្រសើរជាងរស់នៅ អ្នកធ្វើកាលកិរិយារំលាង១ន្ទស្វាប់លាក មនុស្សលោកនេះទៅកានបរលោក និងកេតក្នុងមនុស្សសុគតិ ឬស្ថានសួគិ អភនិងបានផ្លែងស្តស់ (និងបានឲ្យស្រឹមប្រទាំងឡាយ) បម្រើ ដោយតាមគុណពាំង ៥ ដ៏ជាទិព្យុក្នុងស្ថានសូគ៌នោះ ។ គ្រានោះឯង

# បារាជិពកណ្ដេ តតិយសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិនិទាន់

សោ ឧ្ទាស កោ សច្ចុំ ទោ អយុក្រ អាហ៍សុ អល់ឃ្លំ ខានខាស់ព្រៃឃ ខានយ៍ទេហេ យនុ  $\frac{1}{2}$   $\frac{1$ គាំពុំសោ គាត់ មយា គាល្បាណ់ អគាត់ ឧណ សត្ យ ឧណ៍ ឧង ស្នា ស្នា ស្នា នេះ មត់ មេ ជីវិតា សេយុព្រ ៩ ៅ អហំ កាលកាតា កោយស្ប គេខា បរំ មរណា សុកតំ សក្តុំ លេកាំ ឧ၀၀ဋ္ဌိဳလာဂျစ် အခ္ဓ ဒီရောက် ဗက္ခတ် ကာမခုလောက် សមច្បីតោ សមខ្លុំគូតោ ចរិចាបស្សម៉ឺតិ ។ សោ អសច្បាយាធំ ចៅ កោជជាធំ កុញ្ជិ អសច្បា-ယာင် ေ တာဒဓိယာင် တာဒိ អសព្យាយាင် ေ សាយជ័យាធំ សាយ់ អសៗ ្បាយជំ ខ ទាជាធំ ប់វិ ។ តស្ប អស់ប្បាយាធិ ខៅ កោជជាធិ កុញ្ចុ តោ អសច្បាយាធ៌ ច ទានធំយាធ៌ ទានតោ

### បារាជិក ណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ និទានក្នុងអនុប្បញ្ញត្តិ

ទេយុសភ នោះគិតថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិយាយ (នេះ ) ពិភ ណាស់ ដ្បិតទ្ធនអញជាមនុស្សបានធ្វើអំពើល្អមកហើយ បានធ្វើកុសល មកហើយ បានធ្វើវិធីការពារក័យ (ក្នុងអបាយកូមិ) ហើយ បាប អញមិនដែលធ្វើឡើយ អំពើអាក្រត់ក៏អញមិនដែលធ្វើ មិនធ្លាប់ធ្វើ អំពើអាក្រក់សោះ អំពើប្រពែមញាជានធ្វើហើយ ជាបមញាមិនធ្លាប់ធ្វើ ឡើយ អញមាន ប្រយោជន៍អ្វីដោយជីវិតអាក្រក់លាមកនេះ ស្វាប់នៅប្រសើរជាជរស់នៅ អញធ្វើកាលកិរិយារំលាជ១ន្នស្វាប់ចាក មនុស្សលោកនេះទៅកាន់បរលោក និងកើតក្នុងមនុស្សសុគតិ ឬ ស្ពាន សុគ៌ អញមុខជានឹង ានផ្លែតស្តស់ស្តី (ឲ្យស្រីខេព្សប្រទាំង ឡាយ) បម្រេដោយកាមគុណទាំង ៥ ដែលជាទិព្យុក្នុងស្ថានសូគ៌នោះ ។ ខេត្តសក នោះបរិភោគកោជនទាំងឡាយដែលមិនសប្បាយ (គឺអាហារដែលស្វែង នាំឲ្យកើតកេត) ទំពាស៊ីតែវាទន័យ (គ្រឿងទំពា) ដែលមិនសហ្វាយ ផង ជញ្ជាប់ជញ្ជាក់តែវត្តស ម្រាប់ជញ្ជាប់ជញ្ជាក់ដែលមិនសព្យាយផង ផឹក មិនសហ្យាយតែម្យ៉ាងផង តាលទំពាស៊ី១ខនិយវត្ថុដែលមិនសហ្ជាយផង

#### វិនយចំដកេ មហាវិភៈង្គា

អស់ខ្យាលាធិ ខ សាយដ៏យាធិ សាយ តោ អស់ខ្យា-យានិ ខ ខានានិ ខំពោ ១៣ អាពានោ ឧប្យដ្ឋិ ។ សោ នេះនៅ អាពានេះ ភាលមៈ តាស់ ។ តស្ស បជាបតិ ឧជ្ជាយតិ ទីយតិ វិទា ខេត់ អលដ្ហិនោ ៩មេ សមណា សកាប្រត្តិយា ឧមរុំហែ មុសាវាឌិនោ ៩មេ ហ៊ា នាម ជម្មីចារិនោ អានល្បាយ (១១៥១៤២) មានប្រការ មានបាន មា តាហ្យាឈានញា បដ់ជាធិស្សត្តិ នត្តិ ឥមេសំ សាមញ្ញំ នត្តិ ឥមេស ច្រហ្មញ្ញំ នដ្ឋំ ឥមេសំ សាមញ្ញុំ ជន្នំ ឥមេស ១១១៣ កាតោ ឥមេស សាមញ្ញុំ កុ តោ ឥមេស ព្រហ្មញ្ញុំ អបកតា ឥមេ សា-មញ្ញា អបកតា ៩មេ ១ហ្មញ្ញា ៩មេ មេ សាមិកាស្បូ ឧប្រាវុណ្ណ៍ សុំវុណ្ណេសុំ ៩ខេញ ខេ សាគួយោ សាមេ ត់ ។ អញ្ជាេច មនុស្សា នុស្លាយឆ្នំ ទីយឆ្នំ វិទាខេឆ្ន

### វិនយប៊ីដក មហាវិភង្គ

តាលដញ្ជាប់ជញ្ជក់វិត្តសម្រាប់ជញ្ជាប់ជញ្ជក់មិនសប្បាយផង ធិតទឹកដែល មិនសប្បាយផង អាពាធដ៏ភ្ញៀវគ្នាក់កើតឡើង ។ ឧបាសកនោះក៏ធ្វើកាល ភិរិយាស្ងាប់ទៅដោយអាពាធនោះឯង ។ ទើបប្រពន្ធវបស់៖ ជាសកនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកសមណៈទាំងនេះជាសក្យបុត្រ ជាបុគ្គលឥតភា្តស ជាមនុស្ស(ទុស្តសិល មាន(ប្រកិត្តពោលពាក្យមុសា ពួកសមណៈ ទាំងនេះនឹងប្តេញ ខ្លួនថា ជាអ្នកប្រពិត្តធម៌ ជាអ្នកប្រពិត្តរៀប វយ ជាអ្នកប្រែត្រិត្តព្រហ្មពិយធម៌ ជាអ្នកពោលភាក្យូសត្យ ជាអ្នកមាន ស៊ីល ជាអ្នកមានកល្យាណធម៌ ដូចម្ដេចបាន ភាពសមណៈវបស់ភិក្ខុ ពំង នេះគ្មាន ទេ ព្រហ្មព្រធម៌របស់កក្ខុទាំងនេះកគ្មាន ទេ សាមព្រគុណរបស់ សមណៈ ទាំងនេះវិនាសអស់ហើយ ព្រហ្មាគុណរបស់សមណៈ ទាំងនេះ វិនាសអស់ហើយ សាមពាគុណរបស់សមណៈ ទាំងនេះខឹងមានមកពី**ណា** ព្រហ្មាគុណវបស់សម្មណ: ពុំង៍ នេះនឹងមានមកពីណា សម្មណ: ពុំង៍ នេះ ជ្រាសចាកសាមញាគណ ហើយ សមណៈ ទាំងនេះ ជ្រាសចាក ព្រហ្មា-គុណ ហើយ ([េព្រាះ) សមណៈ ទាំងនេះបានពណ៌នាគុណនៃសេចក្ដីស្ងាប់ ដល់ស្វាមីរបស់អញ ស្វាមីរបស់អញ គឺ សមណៈ ពំងឹនេះសម្លាប់ ហើយ ។ ទាំងព្រុមខុស្សឯទៀតកំពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា សុម្មណៈ

# **បារា**ដិកកណ្ដេ គតិយស់ក្លាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិនិកនិ

អហដ្ជីយេ ៩គេ មានឃោ មាននៃខ្លុំយា ខ់មាវិហ មុសាវាជំនោ ៩មេ ហ៊ុ នាម ឧទ្ទូហាវិនា សមចាវិនោ မြည့်တက်သော မာဒ္ဘေဒါ်သော မှာလက်သွော အလောကကစော့ ត្រូប ក្រុខ ខែខ្លុំ មុខេស្ មានឃុំ ខេស្ ត្រូញ្ញា នឌ្ន់ ៩មេស សាមញ៉ា នឌ្ន់ ៩មេសំ ២្សាញ កុ តោ ៩មេស សាមញ្ញ កុ តោ ៩មេស ព្រហ្មញ្ញ អបកតា សតស្ប មណេរណ៍ សំរយោស់ ៩ មេហ៍ ខុទាស គោ មារិតោតិ ។ អស្បេសុំ ទោ ភិក្ខុ គេសំ មនុស្សានំ **ង**ជ្ឈ្**ល់ខ្លះ ភ្នំ** ភ្នំ ស្រ នេះ ខេស្តិទ ភ្នំ ភ្នំ ស្រ ខេស្តិ ង្គ្នា អព្ស៊ីស្នា ។ ពេ ។ ខេ ៩៩៧ លទ័ ខ្លួលខ្ញុំ រួម ខេទ័ តែថំ សំ ស្ម ១១ភ្នំឃ ភំគ្គូ ១១៦គស្ប ត្របារុស្ស មារុស្ស មាន្ត្រ នេ ភិក្ខុ ភក់ពោ ឯឧមគ្គំ អាក្រេចសុំ ១ ថ្ងៃ ។

### បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ និទានក្នុងអនុប្បញ្ញត្តិ

ពួកនេះជាសក្យបុត្រ ជាមនុស្សឥតភា្នស ជាមនុស្ស[ខុស្តសិល ពោលតែពាក្យមុសា ពួកសមណៈ ទាំងនេះប្ដេញ ខ្លួនថាជាអ្នក ប្រព្រឹត្ត ធម៌ ប្រព្រឹត្តរាបសា ប្រព្រឹត្តព្រហ្មវិយធម៌ ពោលពាក្យសច្ច មាន សីល មានកហ្សាណធម៌ ដូចម្ដេចបាន (ក្រោះ) សាមត្តាគុណរបស់ សមណ: ទាំងនេះគ្មានទេ ព្រហ្មភាគុណវបស់សមណ: ទាំងនេះក៏គ្មាន ស មញ្ជគុណវបស់សមណ: คำ ฉีเละវิธาសหม เท็น (ฅ ហ ๓ -គុណរបស់សមណៈទាំងនេះវិនាសអស់ហើយ សាមពាគុណរបស់ សមណៈ ទាំងនេះនឹងមានមកពីណា  $\int$ ព្រាញាគុណរបស់សម $\mathbf{m}$ ៈ ទាំងនេះ នឹងមានមកពីណា ពួកសមណ: ទាំងនេះ ជ្រុសចាកសាមពាគុណ ហើយ ព្ទភសមណៈ ទាំងនេះ ជ្រាសហភ(ពហ្គាតុណ ហើយ (imi) សមណៈ ទាំងនេះបានពណ៌នាគុណនៃសេចក្ដីស្ងាប់ដល់«បាសក «បាសកដែល ស្វាប់ពី ្រោះតែសមណៈ ទាំងនេះ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយជានព្មមនុស្ស ពុកនោះកំពុងពោលពេស តិ ដៀល បន្ទះបង្គាប់ ៗ ពុកកិក្ខ ណាជាអ្នកមានសេចក្តី ជ្រុមាតិច ។ បេ។ ភិក្ខុព័ងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ហេតុម្ដេចបានជា ពួកធព្វគ្គិយកិត្តទៅ ពណ៌នា គុណនៃសេចក្តីស្លាបដល់ឧធាសក (ដូច្នោះ) ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុ ទាំងនោះ បានក្រាបទលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។

#### នៃយប់ជាពេ មហារីកង្គោ

សច្ចុំ គាំរ គុម្រ ភិក្ខុប ជ្ធសភាសារ មរណ់វណ៍ ស់វណ្ណេថាតិ ។ សច្ចុំ ភគវាតិ ។ វិករហិ គុន្តោ ភគវា អនុខុត្តវ៉ាក់ មេឃពុរិសា អនុខុលោទិក អព្យដ់រួច អស្សាមណ៍កាំ អកាច្បីយំ អការណ៍យំ កាខំ ហ៍ខាម តុទ្ឋេ ទោយជុះសា ឧទាសភាស្បី មរណៅណ្ណំ សំ រប្រើអាវិត្ត ខេត្ត សោលសំមា អ្នតិអាចម មុខមា ឧាយ ។ ខេ ។ រៅញ ខន ភិក្ខាប់ ៩ម សិក្សាចន់ ရန္ဖိုလေယျာဗ ေယာ ဗေဒ ခ်ာင္တာ့ လက္ခ်င္ ဗေဒလ္က်က္လြပ္ခ်ာ ឌុំរូខា ប្រហេធេលា មានិសាមេ មូមារិ តរូបោមេលា ឧលេវណ្ណំ ។ អ្នំព្រេះ បាន នេយ្យ អម្រោ ជា្រម 嶉 ដ់ល្លឹក្ខេល ខាជម្រេច ដ់ប្តីរួមទ មត្តេ ជាតា សេយ្យាតិ ឥតិចិត្តមនោ ចិត្តសង់ប្បា

#### វិនយបិដិក មហាវិភង្គ

តែះបរមសាស្តាត្រាស់ស្ទាថា ម្នាលក់ក្គុទាំងឡាយ ពុថា អ្នកទាំង ទ្បាយពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ដល់**ខ្**ជាសក មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុភាធិ៍ នោះក្រាបទូលថា បពិត្រៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដ៍មានដោគ (នៃង់គិះដៀលថា ម្នាលមោយបុរសទាំងទ្វាយ (អំពើដែល អ្នកទាំងអស់គ្នាធ្វើហើយ  $\stackrel{+}{s}$ : ) មិនសមគួរ មិន ត្រវទំនង មិន  $\stackrel{-}{s}$ ត្រវបែប មិនមែនជាវបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគរ្ធើសោះ មាលមោឃ-បុរសទាំងទ្យាយ ហេតុម្ដេច បានជាអ្នកទាំងឡាយទៅពណ៌នាគុណ់នៃ សេចក្តីស្លាប់ដល់ខេច្ាសក (ដូ:ញុះ) ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើ នេះមិនទាំឲ្យជ្រះថ្វាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្វាទេ ។ បេ  $m{y}$ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងសិក្ខាបទនេះយៈង៍នេះថា ភិក្ខុណាមួយក្ងែងផ្តាច់បង់រាងកាយរបស់មនុស្សឲ្យឃ្វាតលាកដ**៊ីវិតក្ត** ទោះប ស្វែងកេគ្រឿងស $\int$ សាវុធ (ឲ្យគេសម្ងាប) ភង្គកាយមនុស្សនោះក្ដី គ $\hat{\omega}$ នាគុណៈនៃសេចក្តីស្វាប់ក្តី ឬនិយាយណែនាំដើម្បីសេចក្តីស្វាប់ថា នែចុវេស ជំចំព័ន អ្នកមាន ប្រយោជន៍អ្វីដោយជីវិតអាក្រក់លាមកនេះ អ្នកស្ថាប់ ទៅ ប្រសេរជាងរស់នៅ (កិត្ត) មានចិត្តគិតដូច្នេះ មានសេចក្តីតិ៖រិះក្នុង

### បារាជីពកណ្ឌេ គគិយសិក្ខាបទស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

អនេត្តបរិយាយន មាណវណ្ណំ វ សំស្គ្រែយ្យ មាណាយ វ សមានបេយ្យ អយម្បិ ទារាជិត្តោ យោធិ អស់វាសោធិ ។

កែ៥០) យោ ខនាត់ យោ យាន់សោ ។ ខេ។

កំក្តាត់ ។ ខេ។ អយ់ ឥមស្ទី អគ្គេ អនិប្បាត់

កំក្តាត់ ។ សញ់ុំ បាត់ ជំនាំ ឧប្បន្និ ខមមំ វិញ្ញាណ់

មាតុក្សំ បឋមំ ខំតំ ឧប្បន្និ ខមមំ វិញ្ញាណំ

បាតុក្សំ បឋម ពីវិតា ហេហេខាហ្វាត់ ជីវិតិន្ទ្រិយ៍

ឧបច្ចិន្តិតំ ឧបហេខេត់ សន្តត់ វិកោបេត់ ។ សត្ត

ហាក់ វាស្ប បរិយេសេហ្សាត់ អស់ វា សត្តិ វា

កេណ្ឌី វា សូលំ វា លកុខ្សំ វា ខាសាណំ វា

សត្តិ វា វិសំ វា វេជ្ជំ វា ។

មេខ្សុំ ឧមេរិទ្ធ គរបោ ស្រី ឧហន្ទ រ មេខ្សុំ ឧមេរិទ្ធ គរបោ ស្រី ឧហន្ទ រ

### យារាជិពកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៣ ចំណែកសិក្ខាបទ

ចិត្តដូច្នេះ គប្បីពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ ឬគប្បីណែនាំដើម្បីសេចក្តី ស្លាប់ដោយអនេកបរិយាយ កិត្តនេះក្តី ហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក មិន មានសំវាសទ្វើយ ។

(១៨១) តែង់ពាក្យថា កិត្តណាមួយ (ក្នុងបេយ្យាលទាំងពីរ មាន
សេចក្តីអធិប្បាយដូចក្នុងផ្ទារាជិកកណ្ឌទី១) ។ តែង់បទថា ក្ងែង (នោះ)
គឺដំងជាក់ច្បាស់ហើយក្ងែងសម្ងាប់ ។ ដែលហៅថា រាងកាយនៃមនុស្ស
(នោះ) គឺបឋមចិត្តណាដែលកើតឡើងហើយ បឋមវិញ្ញាណណាដែល
កើតឡើង (ផ្កាកដហើយក្នុងផ្ទៃនៃមាតាដាបដល់ពេលស្លាប់ ក្នុងរវាងកាល
ប៉ុណ្ណេះ នេះឯងហៅថារាងកាយរបស់មនុស្ស ។ តែង់ពាក្យថា ផ្ដាច់បង់
បាកជីវិត គឺចូលទៅផ្ដាច់បង់ ញាំងឥន្ទ្រីយគឺជីវិតឲ្យលេត់ទៅ គឺថាញាំង
សន្តតិ (ខ្សែតនៃចិត្ត) ឲ្យកំរើក ។ តែង់ពាក្យថា ពោះបីស្វែងអាធ្វើដំ
សាស្ត្រាវុធ (ឲ្យគេសម្ងាប់) រាងកាយមនុស្សនោះក្ដី សេចក្ដីថា គឺសប្រឹ
ស្វែងកេដាវត្តី លំពែងក្ដី ច្បូកក្ដី ឈើស្រចក្ដី អនុងត្ដី ថ្មភី កាំបិតក្ដី
ប្រាសិសក្ដី ខែត្រី ។

(១៨៤) តែង់ពាក្យថា ពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ក្តី សេចក្តីថា សំដែងពេលកង្កាំពិយាស់នៅ ពោលសរសើរគុណក្នុងការស្លាប់ ។

### វិនយបិជា មហាវិកង្គោ

(០៤៣) មលោយ វ សមានយេប្រតិ សត្តិ វា អាហា វិស៌ វា ទាន ក្ដើយ វា ១១ខ្ញុំត្វា កាល់ គេហេហ៊ុនិ ។

(១៨៤) អម្ភោ បុរិសាត់ អាលបខាដ់បេខមេត់
អម្ភោបុរិសាត់(\*) ។ គាំ តុយ្លំមំខា ចាបគោះ ឧដ្ដីវ៉ានេះ
មតាខ្លេ ជីវ៉ាតា សេយ្យាត់ ចាបគាំ ១២ ជីវ៉ាត់
អង្គាន់ ជីវ៉ាត់ ឧទាឧាយ ឧលិខ្លាន់ ជីវ៉ាត់ ចាបគាំ
ខេកនំ ជីវ៉ាត់ ឧទាឧាយ អពនានំ ជីវ៉ាត់ ចាបគាំ
ខេកនំ ជីវ៉ាត់ ឧទាឧាយ មនុស្សាន់ ជីវ៉ាត់ ចាបគាំ ។
ខេត្តដ្ឋិត្តស្បា ជាសច្ចិត្តស្បា ចានច្ចិត្តស្បា ហត្ថចានច្ឆិត្តស្បា
កាណ្ណាចិត្តស្បា ជាសច្ចិត្តស្បា កាណ្ណាជាសច្ចិត្តស្បា ។ កាំ
សមិលា ច ចាបគោន សមិលា ច ឧដ្ដីវ៉ាតែន មតខ្លេ

គេសុ វត្តបោត្តពេស្ ឥទ វត្ត ឧ បញ្ហាយតិ ។

### វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

(១៨៤) តែង៍ពាក្យថា នៃបុរសដ៏ចំរើន (នេះ) ជាឈ្មោះនៃពាក្យ សលេខ (តាក្យសម្រាប់ហៅរក)ថា ម្នាលបុរសដ៏ចំរើន ។ ត្រង់ពាក្យថា អ្នកមាន (ប្រយាជន៍អ្វីដោយជីវិតអាក្រិកលាមកនេះ អ្នកស្លាប់ទៅប្រសើរ ជាងក៏រិយារស់នៅ មានអធិប្បាយថា ជីវិតរបស់ពួកមនុស្សកំសត់បើធៀប ផ្ទុំមនិ៍ ដជីវិតរបស់ពួកមនុស្សសុកសូម (ក៏ឃើញថា) ជាជីវិតលាមក ជីវិត របស់ពួកមនុស្សឥត (ទព្យ បើ ធៀបផ្ទឹមនឹងជីវិតរបស់ពួកមនុស្សមាន (ទព្យ (ក៏ឃើញថា) ជាជីវិតលាមក ជីវិតរបស់មនុស្សទាំងទុក្យ បើធៀបផ្ទឹម គ្មានឹងជីវិតរបស់ ទៅតាទាំងឡាយ (ក៏ឃើញថា) ជាជីវិតលាមក (យ៉ាង នេះ) ហៅថា ជីវិតលាមក ។ ជីវិតរបស់មនុស្សជាច់ដៃ ជាច់ជើង ជាច ពុំងដៃពុំងដើង មនុស្សដាច់ត្រែចៀក មនុស្សដាច់ច្រមុះ មនុស្សដាច់ ទាំង[តបៀកទាំង[ចមុះ (ទាំងនេះ) ហៅថា ជីវិតអាក្រក់ ។ អ្នកមាន อเเอาสล์หู้รั้นสีใดส์เกษกเละ ล็นส์ใดส์เกโกกเละ หุกเกษา

## បារាជិពពណ្ឌេ តតិយសិក្ខា២៩ស្ស៊ី សិក្ខា២៩វិភង្គោ

ដីវិតា សេយ្យា ។ ៩តិចិត្តមលោតិ ហិ ចិត្តិ តំ
មនោ យំ មនោ តំ ចិត្តិ ។ ចិត្តសន្ត័ប្បាតិ មរណៈ
សញ្ញាំ មរណៈចេតនោ មរណាជិប្បាយោ ។ អនេតាបរិយាយេខាតិ ខុច្ចាប់ខេម៌ា អាការហើ ។ មរណ់ហ្គំ
វា សំព្រំឈ្យាតិ ជីវិតេ អាជីនាំ ឧស្បាតិ មរណេ
វេណ្ណ ភណៈតិ ៩នោ តំ កាលកានោ កាយស្បា
កេនា បរំ មរណា សុកតំ សក្តំ លោក ខុបបន្លិស្បស់ តគ្គ ជិច្ចេហិ បញ្ចប់ កាមកុណេហិ
សមប្បិតា សមន្តិកូតោ បរិចារស្បស់តំ ។

(odd) មណោយ វា សមានបេយ្យាត់ សត្តិ វា

អាហា វិសំ វា ទាន ជ្លួយ វា ឧពុទ្ធិត្តា ការលំ

ការបាំ សេព្តេ វា នាកោ វា បទាគេ វា បមគាត់ ។

(odb) អយម្បីគំ បុរិមេ ជទានាៈ

យ វុច្ចនៃ ។ ទារាជិកោ ហោតីធំ

## បារាដឹកកណ្ដ សំក្លាបទទី ៣ ចំណែកសិក្ខាបទ

ប្រសើរជាងស់ ស់ នៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា មានចិត្តគិតដូច្នេះ សេចក្តីថា ធម្មាំ ជាគណាជាចិត្ត ធម្មជាតនោះជាមនោ ធម្មជាតណាជាមនោ ធម្មជាតនោះ គឺចិត្ត ។ ត្រង់ពាក្យថា មានសេចក្តី គឺររិះក្មុងចិត្តដូច្នេះ សេចក្តីថា មាន សេចក្តីសំគាល់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ មានចេតនាចង់ឲ្យស្លាប់ មានសេចក្តី ប៉ុនប៉ង់ចង់ឲ្យស្លាប់ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដោយអនេកបរិយាយ គឺដោយ អាការទាំងឡាយខ្ពស់នឹងទាប (ដោយឧប្វាយច្រើនយ៉ាង់) ។ ត្រង់ពាក្យថា ពណ៌នាគុណនៃសេចក្តីស្លាប់ក្តី អធិប្បាយថា កិត្តសំដែងទោសក្នុង ការសេនៅ ពោលសរសើរគុណក្នុងការស្លាប់ទៅដូច្នេះថា អ្នកស្លាប់អំពី លោកនេះ គឺអ្នករំលាង១នូស្លាប់ទៅកាន់បរលោក និងកើតក្នុងមនុស្ស សុគតិ ឬស្ថានសួតិ អ្នកនឹងបានផ្នែតស្តប់ស្កាល់ (ឲ្យស្រីមេពាមប្រទាំង ទ្បាយ) បមើដោយកាមគុណទាំង៩ ដីជាទិព្យក្នុងស្ថានស្ថាត់នោះ ។ (១៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ឬនិយាយណែនាំដើម្បីសេចក្តីស្លាប់

(១៨៤) តែង៍ពាក្យថា ឬនិយាយណែនាំដើម្បីសេចក្ដីស្លាប់
សេចក្ដីថា (និយាយដឹកនាំ) ថាអ្នកចូរនាំគ្រឿងសស្ដ្រាមកក្ដី អ្នកចូរស៊ី
ថ្នាំពិសក្ដី អ្នកចូរចង់តែដោយឡែហើយធ្វើកាលកិរិយាទៅក្ដី អ្នកចូរ
លោតទម្ងក់ទៅក្នុងប៉ឹងក្ដី អណ្ដូងក្ដី ជ្រោះក្ដី ។

(១៨៦) តែឪពាក្យថា ភិក្ខុនេះក្ដី មានសេចក្ដីអធិប្បាយដូចទាងដើម (តែឪពុរាជិកកណ្ឌខី ១) ។ តែឪពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិពុរាជិក អធិប្បាយ

### វិនយប់ដពេ មហាវិភង្គោ

### វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

បា ឬ កាស់បែកជាពីរចំណែក ជាវត្តភ្ជាប់គ្នាមិនហ៊ុនទៀតយ៉ាង៍ណាមិញ គិត្តត្រែងផ្ដាច់បង់រាងកាយរបស់មនុស្សឲ្យបាកជីវិត មិនមែនជាសមណ មិនមែនជាសក្យបុត្រ៍ មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ក្រោះហេតុនោះ ទើប ហៅថា ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ៗ ត្រង់ពាក្យថា រកស់វាសគ្មាន សេចក្ដី ថា កម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សិក្ខាស្មើគ្នា នេះហៅថាមាន សំវាស កិត្តនោះគ្មានសំវាសដ្យច្នោះទេ ក្រោះហេតុនោះ ទើបហៅថា រកស់វាសគ្មាន ។

(១៤៧) កិត្តស្ថិតនៅក្នុងទីជិត (តាំងចិត្តនឹងសម្ងាប់មនុស្ស) ដោយ
១, ខេង ដោយប្រើបម្រើ ដោយប្រើបម្រើត ១ គ្នា ដោយបម្រើទៅធ្វេការ
១, សសង្កេត ដោយបម្រើទៅហើយ តែឡប់មកវិញ កិត្តនៅក្នុងទីមិនកំប៉ាំង
សំគាល់ថាកំប៉ាំង នៅក្នុងទីកំប៉ាំងសំគាល់ថាមិនកំប៉ាំង នៅក្នុងទីមិន
កំបាំង សំគាល់ថាមិនកំបាំង នៅក្នុងទីកំបាំងសំគាល់ថាមិនកំបាំង កិត្តពណ៌នា
(សេចក្តីស្លាប់) ដោយកាយ ពណ៌នាដោយវាចា ពណ៌នាដោយកាយ
នឹងវាចា ពណ៌នាដោយប្រើបម្រើ ពណ៌នាដោយចារិកអក្សរ ជីក
ពណ៌្រា ធ្វើបង្អែក បង្គប់ប្រមនិ ឲ្យកេសជួ: សម្ងាប់ដោយវូប សម្ងាប់

បារាជិកកណ្ដេ តតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ អាណត្តិកច្យយោគោ

សន្ទិតឈរេ មន្ទិតឈរេ មៅត្តាយរេ នេះជីទិតសរេ ឧតិតិយរេ មន្ទ្រិយ មេខ្មែលរេ នេះជីទិតសម៌ ភូទិស្តមធំខំ ភ

(០៨៨) សាមឆ្លិ សយំ សឧតិ កាយេឧ វា កោយប្បដិតផ្ទេខ ១ ធំស្សាក្តិយេឧ ១ ១ អឌិឌ្ឍយាតិ អឌិឌ្ឌហិត្វា អាណា ខេតិ ឃាំ វ៉ាឌា ្ល ឃាំ បហ ឃាំ ឃា គេហ៊ីតិ ១

អេធខ្លំ ខារព្យាម្នេករិ ត មួយ មួយ មួយ អាហាពេទ្ធ ស្រាល់ពេលខ្លំ មេជំនំ មើយកករិ ត មេជំនំ នុងច្និ ខារ-ពុល្យេតសូទ្ធ មេជំនំ មើយកករិ ត មេជំនំ នុងចិ ខារ-ពុល្យេតសូទ្ធ មេជំនំ មេហាពេទ្ធ មុខជំនំ ខារ-ពុល្យេតសូទ្ធ មេជំនំ មេហាពេទ្ធ មុខជំនំ ខារ-ពុល្យេតសូទ្ធ មេជ្ញា មេហាពេទ្ធ មុខជំនំ ខារ-ព្យាលេខសូទ្ធ មេជ្ញា មេហាពេទ្ធ មុខជំនំ ខារ-ព្យាលេខសូទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មុខជំនំ ខារ-ព្យាលេខសូទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មុខជំនំ មេជា មេជាពេទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មួយក្បាល់ មេជាពេទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មួយក្បាល់ មេជាពេទ្ធ មួយកក្សិ មេជាពេទ្ធ មួយកក្សិ បារាជិតកណ្ដ សិក្ខាបទ ទី ៣ បទភាដនីយ អំពីប្រយោធបង្គាប់

ដោយសម្ងេជ សម្ងាប់ដោយក្ខិន សម្ងាប់ដោយសេ សម្ងាប់ដោយ សម្ពស្ស សម្ងាប់ដោយធមិ បង្គាប់ឲ្យស្ងាប់ ប្រៀនប្រដៅដើម្បីឲ្យស្ងាប់ ធ្វើសង្កេតកម្ម ធ្វើនិមត្តកម្ម ។

(១៨៨) ត្រង់ពាក្យថា ដោយទូនឯង គឺភិក្ខុសម្ងាប់ (គេ) ទូន ឯង ដោយកាយក្តី ដោយអាវុធដែលជាប់នឹងកាយក្តី ដោយ គ្រឿង ប្រយោលក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា ឋិតនៅក្នុងទីជិត សេចក្តីថា ឋិតនៅ (ក្នុងទីជិត) ក៏បង្គាប់ថា អ្នកចូរបាក់យ៉ាងនេះ អ្នកចូរប្រហារយ៉ាងនេះ អ្នកចូរសម្ងាប់យ៉ាងនេះ ។

(១៨៤) ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នា ថា លោកចូរផ្តាប់បន់ជីវិតមនុស្ស្ ឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលបង្គាប់នោះចំណាំ មនុស្សនោះបាន ហើយផ្តាប់បន់ជីវិតមនុស្សនោះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកទាំង ពីររូប ។ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នា ថា លោកចូរផ្តាប់បន់ជីវិតមនុស្សឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលបង្គាប់ចំណាំមនុស្សចាន (ប៉ុន្តែ) ទៅផ្តាប់បង់ជីវិតមនុស្សដទៃវិញ ភិក្ខុអ្នកបង្គាប់មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ភិក្ខុ អ្នកសម្ងាប់ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុមកបង្គាប់មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ភិក្ខុ

#### វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

ឥត្តូ មំ ដីវិតា ហេបេចមាំតំ អាមគ្គិ ឧុត្តដេស្ប ។

សោ អញ្ជាំ មញ្ហាមនោះ តំ ដីវិតា ហេបេចតំ អាមគ្គិ
ឧកិច្ចិ ចារាជិតស្ប ។ ភិក្តុ ភិក្ខុំ អាណាបេត៌
ឥត្តខ្នាំ ជីវិតា ហេបេចមាំតំ អាមគ្គិ ឧុត្តដស្ប ។ សោ អញ្ជាំ មញ្ញាមានោ អញ្ជាំ ជីវិតា
ហេបេចតំ មូលដូស្ប អនាមគ្គិ វេតកស្ប អាមគ្គិ
ចារាជិតស្ប ។

ម្នង់ខ្ញុំ មាហាតេខ្ញុំ មុខិញ្ចិតការី ខារុខ មុខិញ្ចិតេ ព្រេបតេខ្ញុំ បានខ្ញុំ មុខិញ្ចិតការី ១០១ មុខិញ្ចិត ក្នុខ ប្រហេតខ្ញុំ ៩៤៩ ការី ១ មេឃ ខុ ក្នុខ មុខិញ្ចិតេ មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញិត មុខិញ្ចិត មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញិត មុខិញិតេ មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញិត ការបត្តិ មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញិត ក្រុម មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញិត ការបត្តិ មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញិតេ ការបត្តិ មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញ្ចិត ការបត្តិ មុខិញ្ចិតការី ១៤៩ មុខិញ្ចិតការី ១៤៩

### វិនយបំដក មហាវិភង្គ

ជីវិតមនុស្យឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តអ្នកទទួលបង្គាប់ចំណាំមនុស្សដទៃវិញ (ប៉ុន្តែ) ទៅថ្កាប់បង់ជីវិតមនុស្សនោះ (គីមនុស្សដែលអ្នកប្រើប្រាប់ឲ្យសម្លាប់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបារាជិកទាំងពីររូប ។ កិត្ត បង្គាប់កិត្តផងគ្នាថា លោកចូរផ្តាច់បង់ជីវិតមនុស្សឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ ត្រូវ អាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តអ្នកទទួលបង្គាប់ចំណាំមនុស្សដទៃវិញ (លុះវេលា)ទៅ ថ្កាប់បង់ ។ ជីវិតមនុស្សដទៃនោះ (បើធ្វើខុសបង្គាប់ដូច្នេះ) កិត្តអ្នកបង្គាប់ មិនត្រវអាបត្តិទុក្កជ ។ កិត្តអ្នកបង្គាប់

(១៩០) ក់ត្តបង្គាប់ក់ត្តផងគ្នាថា លោកចូរ ប្រាប់ក់ត្តឈ្មោះនេះ
ឲ្យក់ត្តឈ្មោះនេះ ប្រជាប់ក់ត្តផងគ្នាថា ក់ត្តឈ្មោះនេះចូរផ្តាច់បង់ជីវិត
ថ្មគ្គលឈ្មោះនេះ ប្រជាប់ក់ត្តឈ្មោះនេះថា ក់ត្តឈ្មោះនេះចូរផ្តាច់បង់ជីវិត
ថ្មគ្គលឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ក់ត្តអកទទួលបង្គាប់នោះទៅ
ប្រាប់អ្នកឯទៀតវិញ (ដូច្នេះ) ក៏ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដដែរ ។ ក់ត្តអកសម្លាប់
ទទួលបង្គាប់ ក់ត្តអក ប្រើដើមត្រីវអាបត្តិថុល្ងច្ល័យ ។ លុះក់ត្តអកសម្លាប់
ចុំនេះត្រប់ជំពីតបុគ្គលនោះសម្រេចត្រាវមាបត្តិចុំព្យាជិក គ្រប់ទាំងបួនរូប ។
ក់ត្តិបង្គាប់កំតុផងគ្នាថា លោកចូរទៅ ប្រាប់ក់ត្តិឈ្មោះនេះ ឲ្យក់ត្តិឈ្មោះនេះ

<sup>«</sup> ក្នុងអដ្ឋកថា ពន្យល់សេចក្ដីថា ភិក្ខុដាអាហ្សា ច្រើំភិក្ខុឈ្មោះពុទ្ធរក្ខិត ឲ្យទៅប្រាប់ភិក្ខុ ឈ្មោះធម្មរក្ខិតឲ្យប្រាប់ភិក្ខុឈ្មោះសង្ឃរក្ខិត ឲ្យទៅសម្លាប់មនុស្សឈ្មោះនេះ ។ ត្រង់ពាក្យ ថា ឈ្មោះនេះ គឹមនុស្សនោះឈ្មោះគ្វី តំបេញឈ្មោះនោះឯង ។

បារាដឹកកណ្ដេ តត៌យសិក្ខាចទស្ស ចទភាជន៍យេ អាណត្តិកច្បយោគោ

(១៩០) កិត្តា កិត្តិ អាណាខេតិ ៩គ្គូខ្នាំ ជីវិតា ហេបេខម៉ាតិ អាខត្តិ ឧុក្គដេហ្ប ។ ហេ កន្តា ខុន ខេត្តា នាហំ សក្តោមិ តំ ជីវិតា ហេបេខតុខ្លិ ។ ហេ ចុន អាណាខេតិ យនា សក្តោសិ តនា តំ ជីវិតា ហេបេខម៉ាតិ អាខត្តិ ឧុក្គដេហ្ប ។ ហេ តំ ជីវិតា ហេបេខទី អាខត្តិ ឧុក្គដេហ្ប ។ ហេ តំ ជីវិតា ហេបេខទី អាខត្តិ ឧុក្គដេហ្ប ។ ហេ តំ

(០៤៤) គំគ្នា គំគ្នាំ អាណាបេតិ ឥត្តញ្ញម៌ ជីវិតា វេយបេចាំតិ អាចត្តិ ខុត្តដស្ប ។ សោ តំ អាណា-បេត្តា វិច្បដិសារី ន សាវេតិ មា ឃាតេហ៊ីតិ ។ សោ

# បារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី ៣ បទរាជនីយ អំពីប្រយោគបង្គាប់

ទៅ ប្រក់ក្តុះឈោះនេះថា កិត្តឈោះនេះចូរទៅផ្តាច់បន់ជីវិតបុគ្គលឈ្មោះ នេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តអកទទួលបង្គាប់នោះទៅបង្គាប់កិត្តឯទៀត វិញ (ធ្វើទុសបង្គាប់ដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តអកសម្លាប់ទទួលបង្គាប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តអកសម្លាប់នោះ បានផ្តាច់បង់ជីវិតបុគ្គលនោះ សម្រេច គិត្តអកបង្គាប់ដើមមិន ត្រូវអាបត្តិឡើយ ត្រូវអាបត្តិបុក្កាជិកតែ កិត្តអកបង្គាប់ និងភិត្តអកសម្លាប់ ។

(១៩១) កិត្តបង្គាប់កិត្តផងគ្នាថា លេកចូរផ្តាច់បង់ជីវិតបុគ្គលឈ្មោះ
នេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តអ្នកខេច្ចលបង្គាប់នោះទៅហើយត្រៈ
ឲ្យបមក ប្រាប់វិញថា ខ្ញុំមិនអាចនឹងផ្តាច់បង់ជីវិតបុគ្គលនោះទេ ។ កិត្ត
នោះបង្គាប់ទៀតថា លោកអាចវេលាណា លោកចូរទៅផ្តាច់បង់ជីវិត
គេវេលានោះចុះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លុះកិត្តអ្នកខេច្ចល
បង្គាប់នោះ បានផ្តាច់បង់ជីវិតបុគ្គលនោះសុទ្រេច ក៏ត្រូវអាបត្តិចាពជិត
ទាំងពីររួប ។

(១៩៤) ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផង៍គ្នាថា លោកចូរទៅផ្ដាច់បង់ជីវិតបុគ្គល ឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនោះលុះបង្គាប់ភិក្ខុផង៍គ្នានោះ ហើយ ក៏សាប់តែកើតសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយ (ស្ដាយក្រោយ) តែនឹងបាន ប្រាប់ឲ្យដឹងថា លោកកុំទៅសម្ងាប់ដូច្នេះក៏ទេ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលបង្គាប់

### វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

នំ ជីវិតា ហេហេខេត្ត អាចត្តិ ឧភិជ្ជិ ចារាជិតាស្ប ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុំ អាណាខេត្ត ឥត្តញ្ញាទំ
ជីវិតា ហេហេខេហ៊ីត អាចត្តិ ឧក្ណាដស្ប ។ សោ
អាណាខេត្តា វិប្បដិសារី សាវេតិ មា ឃាតេហ៊ីតិ ។
សោ អាណាខេត្តា អេហំ នយាតិ នំ ជីវិតា ហេហេខេត់
មូលដូស្ប អនាចត្តិ ដែកស្ប អាចត្តិ ចារាជិកាស្ប ។
ភិក្ខុ ភិក្ខុំ អាណាខេត់ ឥត្តញ្ញាទំ ជីវិតា ហេហេខេហ៊ីតំ
អាចត្តិ ឧក្ណាដស្ប ។ សោ អាណាខេត្តា វិប្បដិសារី
សាវេតិ មា ឃាតេហ៊ីតិ ។ សោ សាធ្វតិ ជិវិតា ហំហេខេហ៊ីតំ
សាវេតិ មា ឃាតេហ៊ីតិ ។ សោ សាធ្វតិ ជិវិតា ភិប្បដិសារី
សាវេតិ មា ឃាតេហ៊ីតិ ។ សោ សាធ្វតិ ជិវិតា ភិប្បដិសារី

## វិនយប់ដែក មហាវិកង្គ

លុះផ្តាច់បន់ជំនិតបុគ្គលនោះស្រេច ក៏ត្រូវអាបត្តិច្បាជិកទាំន៍ពីររូប ។
កិត្តបង្គាប់កិត្តផងគ្នាថា លោកចូរទៅផ្តាច់បន់ជំនិតបុគ្គលឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ (តែ) កិត្តនោះលុះបង្គាប់រួចហើយក៏ស្រាប់តែកើត
សេចក្តីក្តៅក្រហាយ (ស្ពាយ់ត្រោយ) ទើបប្រាប់ពីញថា លោកកុំទៅ
សម្ងាប់ទ្បីយ ។ កិត្តនោះអាជថា លោកបង្គាប់ខ្ញុំហើយ ក៏ទៅផ្តាចដំរីត
បុគ្គលនោះទៅ (យាងនេះ) កិត្តអក្របើដើមមិនត្រូវអាបត្តិទេ ត្រូវអាបត្តិ
ច្បារាជិកតែអ្នកសម្ងាប់ ។ កិត្តបង្គាប់កិត្តផងគ្នាថា លោកចូរទៅផ្តាចដំរីត
បុគ្គលឈ្មោះនេះ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លុះកិត្តនោះបង្គាប់ហើយក៏
កើតសេចក្តីក្តៅក្រហាយ (ស្ពាយ់ក្រោយ) ទើបប្រាប់ពីញថា លោកកុំ
ទៅសម្ងាប់ឡើយ ។ កិត្តអ្នកសម្ងាប់នោះទទួលថា សាធុ ហើយឈប់វិញ
(ដូច្នេះ) មិនត្រូវអាបត្តិទាំងពីររូប ។

ម្នេញ ទោយ មេទាំង មានទំនួ ជយៈជ្រា មេ មានទំនួ ជយៈជម្រា នយោ លោក ញ នហិនទ្ធ មេលោ មានទំនួ ជយៈជម្រា នយោ លោក ញ នហិនទ្ធ មេលោ មានទំនួ ជយៈជម្រា នេយា ប្រាក់ ញ នហិនទ្ធ មេលោ

(೧५៤) ಜುಣಾ ಭುಣ್ಣುತ್ತಿ ಜಾಕ ಜುಣಾರ វិការំ ភពភិ យោ ឯវំ មទេ សោ ជជំ វ លភាទិ យស់ វា លក់តំ សក្តុំ វា កុខ្គុំគឺ អាបត្តិ ឧុក្គុដស្បូ ។ តាយ ស់វណ្ណជាយ មរិស្សាមីតិ ឧុគ្គាំ វេឌជំ ជុប្សាធេតិ សព្ទ័ ដុល់ជំណទាំ ឯ សុខ្ញុំ ស្សង្វុំ ម្នារង្វុយទាំ ឯ វាទាយ អំព្រំស្មាន នាម វាទាយ ភណៈនិ យោ ឃុំ មានិ សោ ಏಪំ វា លភាតិ យស់ វា លភាតិ សក្តុំ វា ក្ខុតីតិ អាបន្តិ ឧឝ្ភេឌស្ស ។ តាយ សុំវេល្លាយ ធ្មេស្បិត្តន ရောက် ရောင် နေဂါဖြစ္ **မာဂစို့** ရက်င်ကာမ<sup>®</sup> ၈ ရာစွ ಕುರುತ್ತ ಕುರುದ್ರಹಳ್ಳು ನಿರ್ವಾಣದ ಕುಂಡು នាម គាយេន ខេរិការំ គេរោត់ វាទាយ ខ កណត់

លារាជិកកណ្ដូ សិក្ខាបទ ទី ៣ បទភាដនីយ អំពីពណ៌នាសេបក្ដីស្លាប់

ត្រៅអាបត្តិទុក្កដ ។ កិត្តសំគាល់ទីដែលស្ងាត់ថា ស្ងាត់ ទើបពោលថា **។** បុគ្គលឈ្មោះនេះ សូមឲ្យវិនាសទៅចុះ ដូច្នេះ ត្រៅអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៩៤) ដែល ហៅថា ពណ៌ខាដោយកាយ (នោះ) គឺភិក្ខុ ធ្វើវិកាវ ដោយកាយដូច្នេះ បុគ្គលណា ស្វាប់ទៅយ៉ាងនេះ បុគ្គលនោះនឹងបាន[ទព្វ ឬនឹងព្នេយសស័ក្តិ៍ ឬនឹងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ (ភិក្ខុធ្វេយាងនេះ) ត្រវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ( បើមនុស្សស្លាប់សេចក្តីពណ៌នានោះហើយ ) ញ៉ាំង ទុក្ខវេទនាឲ្យកើតឡើងដោយគិតថា អញនឹងស្ងាប់ដោយកិរិយាពោល ពណ៌នានោះ ដូច្នេះ ភិក្ខុ តែវេអាបត្តថ្មល្ច័យ ។ (បើ) មនុស្សនោះ ស្លាប់ ភិត្ត ត្រាវអាបត្តិបារាជិក ។ ដែលហៅថា ពោលពណ៌នាដោយ វាហ (នោះ) គឺភិក្ខុពោលដោយវេហថា បុគ្លលណាស្លាប់យ៉ាង៍ នេះ បុគ្គលនោះនឹងបាន(ទេព្យ ឬបានយសស័ក្តិ ឬទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ (បើមនុស្សស្លាប់សេចក្តីពណ៌នានោះហើយ) ញាំងទុក្ខវេទនាឲ្យកើតឡើង ដោយគិតថា អញនឹងស្ងាប់ដោយក៏វិយា ពេលពណ៌នានោះ ដូច្នេះ កិត្តត្រាអាបត្តថ្មល្ច័យ ។ (បើបុគ្គលនោះ) ស្លាប់ កិត្តត្រៃវមាបត្តិជាពេជិត ។ ដែល ហៅថា ពោលពណ៌នាដោយកាយ នឹងវាថា (នោះ) គឺភិត្តធ្វើវិការដោយកាយផង ពោលដោយវាថាផង

### វិតយចិជិកេ មហាវិភង្គោ

យោ ឃុំ មេខំ សោ នធំ វ លភិ យសំ
វ លភិ សក្តំ វ កច្ចទំនំ អាមត្តិ ឧុក្គុ៩ស្បូ ។
តាយ សំណ្ណេនយេ មាំស្បាម៉ឺទំ ឧុក្គំ បទធំ
ឧុច្បានទំ អាមត្តិ ខុលុទ្យសប្ប ។ មាទំ អាមត្តិ
ទារាជិតស្ប ។

(១៩៥) នូតេន សំរេញ្ញាត់ នាម នូតស្ប សាសនំ
អាពេចតំ យោ រារំ មរត់ សោ ជនំ វា លក់តំ
យសំ វា លក់តំ សក្កំ វា កច្ចត់តំ អាចត្តំ ឧុត្តាៈ
ដស្ប ។ នូតស្ប សាសនំ សុត្វា មរិស្បាមតំ ឧុត្តាៈ
វេឌនំ ឧប្បានេតំ អាចត្តំ ដុល្បចូយស្ប ។ មរត់
អាចត្តំ ទារាជិតាស្ប ។ លេខាយ សំរេញ្ញាត់ នាម
លេខំ ជំច្ចតំ យោ រារំ មរត់ សោ ជនំ វា លក់តំ
យសំ វា លក់តំ សក្កំ វា កច្ចត់តំ អត្តាត្តាយ
អាចត្តំ ឧុត្តាដស្ប ។ លេខ បស្បិត្វា មរិស្បាមតំ
ឧុត្តាំ វេឌនំ ឧប្បានេតំ អាចត្តំ ដុល្បចូយស្ប ។
មានតំ ឧុត្តាដស្ប ។ លេខំ បស្បិត្វា មរិស្បាមតំ
ឧុត្តាំ វេឌនំ ឧប្បានេតំ អាចត្តំ ដុល្បចូយស្ប ។
មាន់ អាចត្តំ ទារាជិតាស្ប ។

#### វិតយប់ជិក មហាវិកង្គ

ដូច្នេះថា បុគ្គលណាស្លាប់ទៅយ៉ាងនេះ បុគ្គលនោះទឹងបុខ ខែព្យ បុច្ចន យសស័ក្តិ ឬទៅកាន់ស្ថានសូគ្គិ កិត្តនោះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ (បើមនុស្ស ស្លាប់សេចក្តីពណ៌នានោះហើយ) ញ៉ាំងខុត្តវេខនាឱ្យកើតឡើង ដោយ គិតថា អញនឹងស្លាប់ដោយកិរិយាពោលពណ៌នានោះ ដូច្នេះ កិត្តិត្រិវ អាបត្តិពុល្ច័យ ។ បើបុគ្គលនោះស្លាប់ កិត្តិត្រិវអាបត្តិពុរាជិក ។

(១៩៩) ដែលហៅថា គោលពណ៌នាដោយប្រើបម្រើ (នោះ) គឺ
គិត្ត្ ប៉ាប់ដំណឺងដល់បម្រើថា បុគ្គលណា ស្លាប់យ៉ាងនេះ បុគ្គលនោះនឹង
ជានទៃព្យ ឬបានយសស័ក្តិ ឬពុំនោះទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះ កិត្ត្រាំ
អាបត្តិខុត្តដ ។ (បើ) បុគ្គលនោះបានស្លាប់ដំណឹងរបស់បម្រើ ហើយគិត
ថា អញនឹងស្លាប់ ហើយក៏ញ៉ាំងខុត្តវេទនាឲ្យកើតឡើង កិត្ត្រាំអាបត្តិ
បុល្ច័យ ។ (បើ) បុគ្គលនោះស្លាប់ កិត្ត្រាំវិអាបត្តិច្បារាជិក ។ ដែល
ហៅថា ពណ៌នាដោយវិធីសាសេសអក្សរ (នោះ) គឺភិត្តុទាក់អក្សរ (ជា
សេចក្តី) ថា បុគ្គលណា ស្លាប់ទៅយ៉ាងនេះ បុគ្គលនោះនឹងបានខេត្ត
ប្តេច្នានយសស័ក្តិ បុទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដគ្រប់១
អត្ថរ ។ (បុគ្គលនោះ) ឃើញអក្សចារិកហើយគិតថា អញនឹងស្លាប់
ទៅហើយ ញ៉ាំងខុត្តវេខនាឲ្យកើតឡើង ភិត្តិត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។
(បើ) បុគ្គលនោះស្លាប់ ភិត្តិត្រូវអាបត្តិចុល្ច័យ ។

# បារាជីពកណ្ដេ តតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ ឧបាភាទិ

(၈၈) နှံ့သားဆို သာမာ မရကျို့ ဒုစ္စိက္ ျနို့သားဆို ១០ឆ្នំ បពឆ្នាំ តម្រាវិទ្ធ មានឆ្នំ ន័យក្នុករា (e) ឯ តន្ទេខេ ន់យ៉ា ពុខស ៩៦នីឌីខ្មុំ មាត្ត្នំ ខ្មស់ជំ-យការ តាន្ទ មានន្ទី ខាប់ជូយមារិ ឯ មយេឌូមារិ ង្ខាត់ ១៤តិ យោ គោច បបត់គ្នា មាំស្បូគីតំ មាន ខ្មុនក្សា ។ ឧស្មារ ឧស្មាំ ភពខុខ មាននិ ឧត្តដ្ឋ ។ មមន៍នេ ឧត្តា មេឧភា ឧម្បដ្ឋិន មាន៖ ៩ហិចិលមា ឯ ឧ ខេ មានទី ខាបជូយកា ឯ យ ក្ដោ វា មេ តោ វា តិច្ឆោនកតមនុស្សិក្ដីយោ វា ត្ស៊ី បមភិទ្ធិ អាចតិ ឧក្ខាដុស្ស ។ បមតិទេ ឧក្ខា ពុចថា ៩ឦជីឌ្ឌ មាពឌ្ឌ ឌេយុឌមារិ ឯ ឧធ្យេ មាពឌ្យ ៩ល្ទូយស្បា ។ តំរឡានភាគា ភេស្ថិ ១១ភគ៌ អាបត្តិ ឧត្តាដក្សា ។ បបត៌នោ ឧត្តា វេននា ឧប្បដ្ឋតិ អាចតិ ឧភ្ជស្ប ។ មត្ថ អាចតិ ទាច់តិ្យស្ប ។

ត ឥតោ បរ ឧភោមិយបោត្តកេ មនុស្សោ តស្មឹ បបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ អញ្តេ វុត្តោ ។
 សោ បន សព្វបោត្តកេសុ ន ទិស្សត៌ ។

# បារាជិតតណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី ៣ បទភាជន័យ អំពីរណ្ដៅជាដើម

[១៩៦] ដែល ហៅថា រណ្ដៅ (នោះ) គឺកិត្តជីករណ្ដៅចំពោះ មនុស្សដោយតាំងចិត្តថា អ្នកណាមួយឆ្លាក់ទៅគង់ស្វាប់ ដូច្នេះ ត្រូវ អាបត្តទុក្ខដ ។ កាលបើអ្នកណាមួយធ្លាក់ទៅហើយ កើតទុក្ខវេទនាឡើង (ដល់អ្នកនោះ) កិត្ត ត្រាវមាបត្តិថ្មល្អច្ច័យ ។ បើអ្នកនោះស្វាប់ កិត្ត ត្រាវមាបត្តិ ព្ទារជិក ។ ភិក្ខុជិករណ្ដៅមិនចំពោះ (មនុស្ស ឬ អមនុស្ស ) ដោយគិត ថា ជន្ណាមួយធ្លាក់ទៅគង់ស្លាប់ ដូច្នេះ ត្រាវអាបត្តិទុក្កដ ។ (បើ) មនុស្សគ្នាក់ទៅក្នុងរណ្ដេខោះ ភិក្ខុត្រៃវេមាបត្តិខុត្តជ ។ តាល មនុស្សនោះធ្លាក់ទៅកើតទុក្ខវេទនាឡើង ភិក្ខុត្រវិមាបត្តិថ្មល្អ ។ ( ចើមនុស្សនោះ ) ស្ងាច់ គិត្ត្ ត្រីអោបគ្គិបារាជិក ។ (ចើ) យក្សត្តិ បេតក្តី សត្វតិរញ្ជូនដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ធ្វាក់ទៅក្នុងរណ្ដៅ នោះ ភិត្ត្ត្រីជ្រាបត្តិតុក្ខដ ។ កាលបើជនមានយក្សជាដើមនោះគ្នាក់ទៅ ហេយកេតទុក្ខវេទនា ភិក្ខុក៍ ត្រូវអាបត្តទុក្ខដដែរ ។ (បេ) ជនមានយក្សជា ដើមនោះស្វាប់ កិត្តត្រវមាបត្តថ្មលូចួយ ។ (១០) សត្វតរិច្ជានធ្លាក់ទៅក្នុង វណ្ដេនោះ កិត្ត ត្រវមាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលបើធ្លាក់ទៅហើយកើតទុក្ខវេននា ត្រវិមាបត្តិទុក្ខដ ។ (បើ) វាស្វាប់ កិត្តិត្រវិមាបត្តិថាចិត្តិយ ។

### វិនយចិតិកេ មហាវិកង្គោ

(០៥៤) ខេពុទ្ធធ្វំពុទ្ធ ខាង ងម្នា ប្រ មន្តិ ប្ អាពន្តិ ៩ហិជិកាមារី ឯ គន្ទេ មាពន្យំ ខាបច្ចុម្មារី ឯ កោមើ ប្រ ខាមេ ប្រ ឧប្បនេ ប្រ ក្រេខ្មុំ មុគ្គបា(<sub>0</sub>) ពិតន្ទុំ គ្នាមារិឌ្ឌន្ទ មាពន្ទំ នយើក្មមារី ឯ មានើច ប្ ក្រោត ប្រ ឧបន្ទេខ ប្រ នយើក្មារី ឯ មានើច ប្ ក្រោត ប្រ ឧបន្ទេខ ប្រ នយើក្មារី ឯ មានើច ប្រ ក្រោត ប្រ ឧបន្ទេខ ប្រ នយើក្មារី ឯ មានើច ប្រ ក្រោត ប្រ ឧបន្ទេខ ប្រ នយើក មារា មាននិ ខាប់ប្បាក់ ក្រោត ប្រ ឧបន្ទេខ ប្រ នយើក មារា ប្រ មានី ប្រ ក្រោត ប្រ មាន មាននិ ខាប់ប្រ មាន ប្រ មាន ប្រ ក្រាត ប្រ មាន ប្រ មាន មាន មាន មាន ប្រ មាន ប្រ ក្រាត ប្រ មាន ប្រ មាន មាន មាន មាន ប្រ ម បាន ប្រ មាន បាន ប្រ មាន ប្រ មាន ប្រ មាន ប្បាន ប្រ មាន ប្រ មាន បាន ប្រ មព័ត្យ ប្រ មាន បាន ប្រ មាន ប្រ មាន ប្រ ម្ភាន ប្រ ម្ភាន ប្រ មាន ប្រ ម្យាន ប្រ មាន ប្រ

[೧៩៤] នុមឧត្តមន ឧទ អស វា សត្ត វា អេស្តាំ វា សុស្ត្រី វិទ្ធាំ វេទ្ធាំ វា សុស្ត្រី វាស្ត្រី វាសុស្ត្រី វាសុស្ត្រី វាស្ត្រី វាស្ត្រី វាសុស្ត្រី វាសុស្ត្រី វាស្ត្រី វាស្ត

( ) នេះ ក្នុំ ក្នុង នេះ ក្នុង ទេខា ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្

### ផ្គុំក្យែម កង្គចំយួនរ្តី

(១៩៧) ដែល ហៅថា បង្អែក (នោះ) គឺកិត្តបង្កប់សស្ត្រិក្នុង សំមាប់ផ្អែកក្តី លាប ដោយថ្នាំពិសត្តី ធ្វើឲ្យ (ខ្វេខ ខ្វែមក្តី បង្គប់ សំស្ត្រិក្នុង តំពាំងក្តី ក្នុងអណ្តូងក្តី ក្នុង ប្រែះក្តី ដោយគិតថា មនុស្ស ណាមួយនឹងគ្នាក់ទៅស្លាប់ដោយ គឿង ប្រហារនេះ ត្រូវអាបត្តិខុត្តដ ។ បើមនុស្ស នោះមានខុត្ត ខេត្ត កើតឡើង ដោយសំស្ត្រិក្តី ដោយថ្នាំពិសត្តិ ដោយដំណើរដែលគ្នាក់ចុះ ទៅ (តាមធម្មតា) ក្តី កិត្តិត្រៅមាបត្តិចុល្ចច័យ ។ បើមនុស្ស នោះស្វាប់ កិត្តិត្រូវអាបត្តិច្ចារាជិក ។

(១៩៤) ដែលហៅថា បង្កប់ចម្រង (នោះ) គឺកិត្តបង្កប់ដាវក្ដី
លំវែពង៍ក្ដី ច្បូកក្ដី ឈើស្រចក្ដី អនុង៍ក្ដី ថ្មក្ដី កាំបិតក្ដី ថ្នាំពិសក្ដី
ខ្សែក្ដី ដោយគិតថា មនុស្សណាមួយនឹងស្លាប់ដោយវត្តមានដាវជាដើមនេះ
(យាង៍នេះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ (បើ) មនុស្សនោះញ៉ាំង់ទុក្ខវេទនាឲ្យកើត
ឡើងដោយគិតថា អញនឹងស្លាប់ដោយវត្តមានដាវជាដើមនោះ កិត្តិត្រូវ
អាបត្តិចុល្ច័យ ។ (បើ) មនុស្សនោះស្លាប់ កិត្តិត្រូវអាបត្តិចាពជិត ។

(១៩៩) ដែល ហៅថា គេសដ្ឋ: (ទោះ) គឺភិក្ខុឲ្យសប្បិត្តិ ខាំនិតត្តិ បេងត្តិ ទឹកឃុំក្តី សូរអំពៅត្តិ<sup>(६)</sup> ដោយតាំងចិត្តថា មនុស្សដែលជញ្ជាក់

អដ្ឋក្សា ពន្យល់សេចក្តីថា ភិក្ខុឲ្យភេសដ្ឋ:មានសប្បដាដើម ដល់ភិក្ខុដែលមានជំម្នំ
ដោយមានបំណងថា តែជាន់ទៅនឹងលាប់ស្វាប់ ។

ចារាជួយ ហើ ខេត្ត ដល់ជិញ ស្នាលារដ្ឋ នេះ មាន មាន មិ ត្រុសាន្តែម មាន នៃ ឧយៈ ភូមា ១ ខ្លំ មាញ ខេត្ត មាន មិ ស្នាលា ខេត្ត មាន ខ្លំ មាន

រ ខាង អតឃត្ញុំ មន្ទ័ នំពុំសារន្ទ ឧកាខយុ ដេញ សមេ ឧក្សិសិ ឧយុក្សិសិ ឧយុក្សិសិ ឧប្បាធិន្ទ មានខ្លុំ សមេ ឧក្សិសិ មហមយេខ មានទំនុំ ខារព្យុំ ខារព្យុំ មានខ្លុំ សមេ ឧក្សិសិ មហមយេខ មានទំនុំ ខារព្យុំ មានក្ដុំ មានខ្លុំ មូន ឧក្សិសិ មហមយេខ មានទំនុំ ខារព្យុំ មានក្ដុំ មានខ្លុំ ឧយុក្សិសិ មូលជំណុំ នេងខ្លុំ ខារព្យុំ មានក្ដុំ មានខ្លុំ ឧយុក្សិសិ មូលជំណុំ មានខ្លាំ ខារព្យុំ មានក្ដុំ មានខ្លុំ ឧយុក្សិសិ មានខ្លាំ មានខ្លាំ ខារព្យុំ មានក្ដុំ មានខ្លុំ ឧយុក្សិសិក្

o-៤ ឥមេ ទ្វេ បាឋា ពីសុបិ បោត្តពេសុ ៩ ទិស្សន្តិ ។

បារាដ៏ពេល្លា សិក្ខា៥៩៩ ៣ ៥៩ភាជន័យ ទំពីដំណើរសម្លាប់ដោយរូបជាដើម

ជញ្ជាប់ (ស៊ី) គេសជួមានសហ្វិជាដើមនេះហើយ គន់នឹងស្វាប់ ដូច្នេះ
ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលបើមនុស្សស៊ីគេសជួមានសហ្វិជាដើមនោះហើយ កើតខុត្វវេទនា ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិថុល្ងច្ច័យ ។ (បើ) មនុស្សនោះស្វាប់ កិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិថុល្ងច្ច័យ ។ (បើ) មនុស្សនោះស្វាប់ កិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិចុល្ងច្ច័យ ។ (បើ) មនុស្សនោះស្វាប់ កិក្ខុ

(७००) ដែលហៅថា សហ្វបដោយរូប (នោះ) គឺភិក្ខុនាយករូប ដែលមិនគាប់ចិត្ត មុខគួរឲ្យទ្វាច កិត្តកំយ ស្ងប់ស្ងែង ដោយតាំង៏ចិត្តថា មនុស្សណាមួយមកឃើញរូបនេះហើយនឹងតក់ស្លុតស្លាប់ ដូច្នេះ ត្រវ អាបត្តត្តដ ។ (បើ) មនុស្សឃើញរូបនោះហើយតក់ស្កូត កិត្តត្រវ អាបត្តិថ្មល្អ ។ (បើ) មនុស្សស្លាប់ កិត្តិ គ្រែបត្តិទារាជិក ។ កិត្តិ នាំយករូបដែលជាទីគាប់ចិត្ត គួរ**ឲ្យស្រ**ុញញ**់ ពេញ**ខិត្ត ដោយបំ-ណន៍ថា បនុស្សណាមួយមកឃើញរូបនេះហើយ តែមិនបាន (រូបនេះ) មុខជានិ៍ងសង្រើនសង្រើរដែរស្វាប់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ (បើ) ឋនុស្ស ឃើញរូបនោះ ហើយ: ត្រៀមក្រំ [តាះមិនជាន (តាម ជ្រាញ់) ភិត្តត្រាំ មាត្តឥល្វច្ច័យ ។ (បើ) មនុស្សនោះស្វាប់ កិត្ត តែវមាបត្តិចារាជិក ។ ដែល ហៅថា សម្ងាប់ដោយសម្ដេង (នោះ) គឺភិក្ខុនាំយកសម្ដេងមិនជាទី តាមចិត្ត មុខគួរឲ្យទ្វាច តិភាព័យ ស្ងប់ស្ងែង ដោយបំណងថា មនុស្ស

### វិសយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

र्बं स्का १ इसेका छोस्डिक भाषक १ हा. ដស្ប ។ តំ សុត្យ ឧត្តសត់ អាបត្ត ដុល្ចុ-យក្ស ។ មាន់ អាចខ្លំ ទារជំនាក់ស្រ មណៈចំនាំ សន្ទំ ឧបសំហរត់ បេមជំឃំ $^{(0)}$  ហឧយឪ្គំ $^{(b)}$  ៩ទំ សុត្វា អហភាគាន សុស្ស៊ីត្វា មរិស្ស៊ីត័ត្ត អាចត្តិ ရေကင်းမျို ။ ၈ မရိ မလည္းမွာ မလည္းမွာ មានទី ៩ហិ៤៣ទាំ ឯនេះ មានទី ខាបជ្ជមារាំ ឯ កន្វេចហារោ នាម អមនាចិត្ត កន្វំ ឧបសំហាវត៌ ដេក្ខំ ខាជិត្សា ឥទំ ឃាយិត្វា ដេក្ខូតា ខាជ់គាល្យតា មាំស្បុតិតិ អាចតិ ឧក្ខ៩ស្ប ។ តំ ឃាយ់គេ ដេកុច្ខតា ទាដ់កុល្យុតា ឧុក្ខា ឋេឧស នព្យដ្ឋិត អាចត្តិ ដុល្ចូយស្បា មាត់ អាចត្តិ ចារាជិ-ភាសុ ្រ។ មេលប់ត់ កធ្វំ ឧបស់ហុរត់ ៩មំ ឃាយ់ត្វា អហរយេខ ជាសារ្តែ តរុបាំខ្លួន អពន្តំ នយេត្តវា ့ ေကာက္ခဲ့ မဟမ္းမွာ ရက္ႏွင့္ မာတ္ဆို ရက္မွာ. យស្បី តាស្ត្រ សាពន្ទឹ ស្សាជ្ញម្នាស់ សាត

<sup>🤟 🦫</sup> ជាធី បុខ ហិខេ តាទីសា វិ ជាហិ កញ្ញ្ចិ ទីស្មុគ្គិ 🤫

## វិនយៈចឹងក មហៅវាង្គ

ណាមួយ បានពុសម្វេងនេះហើយ នឹងតក់សុតស្វាប់ ដូច្នេះ តែវ អាបត្តិត្រៅ ។ លុះមនុស្សព្ទុសម្វេងនោះហេយតកអ្ន ភិក្ខុត្រាអែបត្តិ ថ្មល្ខ័យ ។ (បើ) គេស្វាប់ ភិត្ត្តិត្រាមពត្តិព្យាជិក ។ ភិត្ត្រាំយកសម្ងេង ជាទីគាប់ចិត្ត មុខគួរស្រឡាញ់ ចូលចាប់ដូងចិត្ត ដោយបំណងថា មនុស្ស ណាមួយបានពុសម្វេងនេះហើយ នឹងក្រៀមក្រឹស្លាប់ ព្រោះបង់បានមិន ជាន ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លុះមនុស្សព្ទសម្វេងនោះហើយក្រៀមក្រិ ចិត្ត ព្រោះចង់បានមិនបាន កិត្តត្រាមពត្តិថ្មល្ច័យ ។ (បើ) មនុស្សនោះ ស្ថាប់ ភិត្តត្រាំអាបត្តិច្បារាជិក ។ ដែល ហៅថា សម្ងាប់ដោយគ្និន (នោះ) គឺភិក្ខុនាំយកក្នុនមិនគាប់បត្ត មុខគរៈខ្លឹម ដោយបំណង៍ថា មនុស្សណា មួយហិតក្ទិនហើយគង់នឹងស្វាប់ ព្រោះជារបស់គួរឡើម គួរគ្នើម ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិខ្ពស់ ។ កាលបើគេហិតក្ខិនៈនាះហើយ មានខុត្តវេទនាកេត ្សេង ក្រោះទេម ក្រោះទេម ភិក្ខុត្រាវអាបត្តថ្មលួយ ។ គេស្វាប ភិក្ខុ តែវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនាយកក្នុនជាទីគាប់ចិត្តចូលទៅដោយ ပံကနေဗာ မန္နၾကျာမှုယလှနတ်ခ်ဦးေနးေးက်ယ နိန်း(၅)မြန်န္တာပ រៃ ព្រះចង់បានមិនបាន ដូច្នេះ ត្រាំអាបត្តិទុក្ខដ ។ លុះគេហិតក្ខិននោះ ហើយ ក្រៀម ក្រពៃលាខមិនបាន ភិក្ខុ ត្រាវអាបត្តិ ថុល្ខ យ ។ (បើ) គេស្វាប់ គិត្ត្ ត្រវអាបត្តិបាកជិក ។ ដែលហៅថា សម្លាប់ដោយសេ

បារាដឹកកណ្ដេ ពតិបៈសិក្ខាបទស្ស បទភានីន័យ ផោដូតូចយារាទិ

អម១ ចិត់ សំ ឧបសំហរត់ ដេក្ខំ ទាឌ់កុល្យំ ឥម សាយ៍ត្វា ដេក្ខភា ខាឌិក្សាតា មាំស្បូតិតំ អាម**ត្តំ** ឧុក្គដស្ប ។ តំ សាយ់ គេ ដេក្ខត្តា ទាដ់គា្លាតា ន់យំ ព្រះ វព្ឌដ៏ង្គ សពង្ខំ ពុហិជិញមាំ ឯ ឧងង្ អាបត្តិ ទារជិតសុទ្ធ មនាចិត់ សេ នុបស់ហុវត់ ត់មំ សាយ៍ត្វា អហភាគេ៤ សុស្ស៊ីត្វា មាំស្ស៊ីតិតំ អាបត្ត ឧុក្គដស្ប ។ តំ សាយ់ត្វា អហាកាគោជ ជាទាំង អាពន្ធ ដល់ជំពាការិ ។ គាន្ត មាពន្ធ ដោឌ្ម៌ ឧបភសាត្ ឧុគ្គសគួសា ្នំ សាសមួសាំ្ន ម្នុយ ដុដ្ឋោ ត្រូវាន្ទុន មានន្ទុំ នួយក្នុក្សិ ឯ នេះ ដុដ្ឋក្សា ឧក្សា ឋឧសា ឧប្បជ្ជិត អាចត្ ន់ហិជំពាទារី a គាន្ទ មានន្ទំ ឧសព្ទមមររី a មេលាប់កាំ ដោឌ្ពព្វ ឧបសំហាត់ សុខសម្ផស្សឹ

បាំវាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៣ បទភាជនីយ នំពីដំណើរសម្លាប់ដោយសម្ផស្សជាដើម

(នោះ) គឺភិក្ខុនាយករសដែលមិនជាទីគាប់បិត្ត មុខគរខេ្មធ្វើម តាំង១ត្តថា មនុស្សណាមួយជានជញ្ជាក់ជញ្ជាប់រសនេះហើយ នឹងស្ថាប់ ញ្រោះជារសគួរឡើមធ្វើម ដូច្នេះ ត្រវិមាបត្តិត្រដ ។ កាលបើគេជញ្ជាក់ ជញ្ជាប់សេនោះហើយ មានទុក្ខវេទនាកើតឡើង (េីពាះជារបស់គួរគ្នេម នេម ភិក្ខុ ត្រវិមាបត្តថ្មលួយ ។ លុះគេស្លាប ភិក្ខុ ត្រវិមាបត្តិពុរាជិក ។ ភិក្ខុនាំយកសេដាទីគាបចិត្តដោយចំណង៍ថា មនុស្សណាមួយចានជញ្ជាក់ ជញ្ជាប់រសនេះហើយ នឹងក្រៀមក្រំស្លាប់ ក្រោះមិនបាន (ដូចចំណង) ជច្រះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លុះគេជញ្ជាក់ជញ្ជាប់រស់នោះហើយកើតក្រៀម ក់ : (តារមិនបាន (តាមបំណង) ភិក្ខុ ត្រៅអាបត្តិថ្មលួយ ។ (បើ) គេ ស្វាប់ កិត្តត្រាមត្តិទារាជិក ។ ដែល ហៅថា សម្ងាប់ ដោយសម្ពស្សនោះ គឺភិក្សាយក ដោដ្យមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលមានសម្ផស្សនាមកនូវសេចក្ ដែលមានសម្ផស្សរឹង ដោយបំណង់ថា មនុស្សណាមួយបាន ពាល់ ត្រវសម្មស្សនេះមុខជានឹងស្លាប់ ដូច្នេះ ត្រូវពេបត្តិទុក្ខដ ។ (បើ) ទុក្ខវេទនាកេត្តឲ្យើងដល់បុគ្គលដែលបានពាល់ត្រូវសម្ផស្សនោះ ភិក្ខុត្រវ អាបត្តថ្មប្តច្ច័យ ។ លុះគេស្ងាប់ កិត្តត្រាមត្តិចារាជិក ។ កិត្តនាំយក ដោដ្ឋព្ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលមានសម្ផស្សជាសុ១ ដែលមានសម្ផស្សទន់

### វិនយចិងកេ មហាវិកង្គោ

បុឌ្ធសម្ផូស្សំ ឥម៌ជា ឌុឌ្លោ អលាភគោន សុស្សិត្វា មាំសុត្រីទី អាបត្តិ ខុត្តដស្ស ។ គេជ ដូដ្ឋោ មហាភយេខ ជាសារិទ្ធ មានទំខ្លួនជា ។ មគ្នេ អាចខ្លុំ ចារជិកស្ប ។ ជម្មេចការេវា ខាម ខេរយ៍តាស្បា ជិវមេតាខំ កាមេតិ ៩មំ សុត្វា ឧត្តសិត្វា មាស្បត្តិត អាបត្តិ ឧត្តាឧស្ប ។ ត់ សុត្យ នុត្តសត់ អាចតុំ ៩លូចូយសុទ្ធ ។ តាខ្មុំ សេនខ្មុំ សេងជួយអា ឯ ២១៤៤២២គី មាន សក្កាថ់ កាថេត ឥម សុត្វា អនិម្មតា មាំស្បូតិត អាបត្តិ ឧុក្គដស្ប ។ តំ សុត្វា អធ៌មុ ត្រា មរិស្សាម៉ត់ ៩೬೬ ពុនច្ ៩៧៤ខេឌ្ឌ មានឌ្ទី ៩ហិជិណមារិ ៤ ឧឌ្ អាចត្តិ ទារជិតស្ប ។

(៤០០) អេច្ឆុំ្នា ខាម ចុះដ្ឋា ភណភ្ជំ ឃុំមក្សេ យោ

### វិតយចិដិក មហាវិកង្គ

ដោយចំណង៍ថា បុគ្គលណាមួយមកពាល់ ត្រវសម្ផស្សនេះហើយ នឹង ក្រៀមក្រឹស្លាប់ ក្រោះមិនបាន (តាមប្រាញ់) ដូច្នេះ ត្រាវអាបត្តិ ទុក្ខដ ។ លុះគេពាល់ត្រៃវសម្ផស្សនោះហើយ កើតក្រៀមក្រំ ក្រោះ មិនបាន (តាម ប្រាប់) កិត្ត្ ត្រាវមាបត្តិថ្មល្ច័យ ។ (បើ) គេស្វាប់ ភិក្ខុ ត្រវអាបត្តិច្បារាជិក ។ ដែលហៅថា សម្ងាបដោយធម៌នោះ គឺភិក្ខុ ពោលអំពីរឿងនវតនៃសត្វដែលទៅកើតក្នុងនវត្ ដោយបំណងថា មនុស្សណាមួយជានស្លាប់រឿងនវកនេះហើយ នឹងតក់ស្ងួតហើយស្វាប ដ្ឋចេះ ត្រាមាធិនក្នុដ ។ លុះគេបានស្លាប់រឿងនកេនោះហើយកេត តកសុត ភិក្ខុ ត្រៃវមាបត្តិថ្មលួយ ។ (បើ) គេស្វាប់ ភិក្ខុ ត្រៃវមាបត្តិ ចារាជិក ។ កិក្ខុពោលអំពីរឿងស្ថានសូគិនៃបុគ្គលដែលបានធ្វើកម្មវិល្អ ដោយបំណង៍ថា មនុស្សណាមួយបានស្ដាប់និទានអំពីស្ថានសួគិនេះ ហើយ នឹងអត់ដងើមស្លាប់ ដូច្រេះត្រវ់អាបត្តិខុក្កដ ។ លុះគេបានស្លាប និទានអំពីស្វានសុគ្គិនោះហើយ ញ៉ាំង៍ទុក្ខវេទនាឲ្យកើតឡើងដោយគិតថា អញទឹន្តអត្តដង្កើមស្វាប់ដូច្នេះ ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិថ្មលុច្ច័យ ។ (បើ) គេស្វាប់ ភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិបាពជិត ។

(៤០๑) ដែលហៅថា បង្គាប់ឲ្យស្លាប់ (នោះ) គឺមានមនុស្សសូរ ភិក្ខុ គ្រួយថា អ្នកឯងចូរស្លាប់ទៅយ៉ាងនេះចុះ ក្រោះបុគ្គលព៣មួយ

# បារាជិតកណ្ដេ គតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជន៍យេ អាចិត្តទាទិ

រាំ មាន់ សោ ខនំ ។ លក់ យស់ ។
លក់ សក្ត់ ។ កម្មតីនំ អាមត្តិ ឧុក្ខា
ដស្ប ។ តាយ អាចិត្តនាយ មាំស្បាមីតំ ឧុក្ខា
ឋននំ ១៩ព្រះនត់ អាមត្តិ ៩លុទ្ធយស្ប ។ មាត់
អាមត្តិ ទារាជិតស្ប ។ អនុសាសន៍ នាម អបុឌ្លា
កាលតំ រាំ មាស្ប យោ រាំ មាន់ សោ ខនំ ។
លក់ យស់ ។ លក់ សក្ត់ ។ កម្មតីនំ អាមត្តិ
ឧុក្ខា
ឧស្ប ។ តាយ អនុសាសន៍យា មាំស្បាមីតំ
ឧុក្ខា
ឧស្ប ។ តាយ អនុសាសន៍យា មាំស្បាមីតំ
ឧុក្ខា
ឧស្ប ។ តាយ អនុសាសន៍យា មាំស្បាមីតំ

(២០២) សម្ដេតតម្មំ លម សម្ដេត តេរោតិ

បុរេតន្នំ វា បញ្ជាត់ វា រត្តិ វា ធំវា វា

នេះ សម្ដេចនេះ តំ ជីវិតា វោបបេសីតិ អាបត់

ឧត្តមស្ប ។ នេះ សម្ដេចនេះ តំ ជីវិតា

វោប្រេចតំ អាបត់ ទំ ទវាជិតស្ប ។ តំ

បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ បទរវាងនីយ អំពីដំណើ បង្គាច់ឲ្យស្ងាច់ជាដើម

ស្លាប់ទៅយ៉ាងនេះ បុគ្គលនោះនឹងបាន [ខេត្យ ឬបានយសស័ក្តិ ឬទៅ
កាន់ស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិខុក្កដ ។ បុគ្គលនោះញ៉ាំងខុត្ខវេទនា
ឲ្យកើតទៀង ដោយគិតថា អញនឹងស្លាប់ គាមបង្គាប់នោះ កិត្តិត្រូវ
អាបត្តិបុល្ចច្ច័យ ។ លុះគេស្លាប់ កិត្តិត្រូវអាបត្តិបាតជិត ។ ដែលហៅ
ថា ប្រៀនប្រដៅដើម្បីឲ្យស្លាប់ (នោះ) គឺគេមិនបានសូរកិត្តិទេ តែ
កិត្តិនិយាយថា អ្នកបូរស្លាប់យ៉ាងនេះបុះ (ព្រោះ) បុគ្គលណាស្លាប់ទៅ
យ៉ាងនេះ បុគ្គលនោះនឹងបាន ខែព្យ ឬបានយសស័ក្តិ ឬទៅកាន់ស្ថាន
សូគ៌ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិខុក្ខដ ។ នោះពាក្យប្រៀន ប្រដៅប៉ុណ្ណោះ
ចើបបុគ្គលនោះញ៉ាំងខុត្ខវេទនាឲ្យកើតឡើង ដោយគិតថា អញនឹង
ស្លាប់ ដូច្នេះ កិត្តិត្រអាបត្តិបុល្ចច័យ ។ លុះបុគ្គលនោះស្លាប់ កិត្តិ
ត្រូវអាបត្តិបាតជិត ។

(৬০৬) ដែល ហៅថា ធ្វើសង្កើតកម្ម (នោះ) គឺភិក្ខុកំណត់វេលាថា លោកចូរទៅផ្តាច់បង់ជំរិតបុគ្គលនោះ តាមសេចក្តីកំណត់នោះ ទោះនៅ វេលាមុនធាយក្តី ក្រោយចាយក្តី យប់ក្តី ថ្ងៃក្តី ជួច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ បើភិក្ខុខខួលបង្គាប់ទៅផ្តាច់បង់ជំរិតបុគ្គលនោះ តាមសេចក្តីកំណត់នោះ ត្រូវអាបត្តិធា្ធរាជិកទាំងពីររួប ។ (បើ) ភិក្ខុខខួលបង្គាប់ទៅផ្តាច់បង់ជំរិត

### វិនយប៌ដកេ មហាវិកង្គោ

សផ្តេត់ បុរេ ភ បញ្ជា ក តំ ដីវិតា ភេសា បេតិ មូលដូស្បូ
អនាបត្តិ ដែកស្បូ អបត្តិ ទារជិកស្ប ។ ជំមិត្តកម្មុំ នាម ជំបិត្តិ ការោតិ អក្សិ ក ជិក្ខាជិស្បាមិ
កម្មកំ វា ឧក្ខាបិស្បាមិ សីសំ វា ឧក្ខាបិស្បាមិ
គេជ ជំមិត្តេជ តំ ជីវិតា ភេសាបេចហ៊ីតិ អាបត្តិ
ជុក្កាដស្ប ។ គេជ ជំមិត្តេជ តំ ជីវិតា ភេសាបេចហ៊ីតិ អាបត្តិ
អាបត្តិ ឧកិច្ចិ ទារាជិកស្ប ។ តំ ជំមិត្តិ បុរេ វា
បញ្ជា វា តំ ជីវិតា ភេសាបេចតិ មូលដូស្បូ អជាបត្តិ
វេតិកស្ប អាបត្តិ ទារាជិកស្ប ។

ចដឹការ៉ិ<sub>(a)</sub> សច្ចុះធ្វើយការិឌ្ រ លោយភូពិភាពការី ៩គីឌីយការិ ខ្ញុំឌីភូឌីការ៉ិ<sub>(a)</sub> ភេះ-(pow) អយពន្លំ អកល្ខំជំ អញចមិការិ ខគ-

មនុស្សវិត្តហបារាជិកម្តី បឋមភាណវ៉ារំ និដ្ឋិតំ ។

(២០៤) អំវណ្ណនា និសីនន្តោ មុសលោ ឧុត្តាលេខ ច

e-b ឥមេ ទេ បាហិ ឧរោបិយមរម្មបោត្តពេសុ ន ទិស្សត្តិ ។

## ន្តែលទំពាធិបានវី

បុគ្គលនោះ មុនក្ដី ក្រោយក្ដី អំពីកំណត់នោះ ភិក្ខុអ្នកប្រើដើម
មិនត្រាអាបត្ដិទេ ឯអ្នកសម្ងាប់ត្រាអាបត្ដិច្បារជិក ។ ដែលហៅថា
ឆ្នេីនមិត្ដកម្ម (នោះ) គឺកិត្ដធ្វេីនមិត្ដសញ្ញា ដូច្នេះថា (បើ) ខ្ញុំបេីច
ក្រែកក្ដី ញាក់ចិះញ្ចេមក្ដី ឯកក្បាលក្ដី លោកចូរផ្ដាច់បង់ជីវិតបុគ្គលនោះ
តាមនិមិត្ដសញ្ញានោះចុះ (ធ្វេីនមិត្ដសញ្ញាប៉ុណ្ណេះ) ត្រូវអាបត្ដទុក្ខដ ។
(បើ) ភិក្ខុអ្នកទទួលបង្គាប់ទៅផ្ដាច់បង់ជីវិតបុគ្គលនោះតាមនិមិត្ដសញ្ញានោះ
ត្រូវអាបត្ដិច្បារាជិកទាំងពីរប្រ ។ (បើ) ភិក្ខុអ្នកទទួលបង្គាប់ទៅផ្ដាច់បង់ជីវិត
បុគ្គលនោះមុនឬក្រោយនិមិត្ដសញ្ញានោះ ភិក្ខុអ្នកប្រើខាងដើមមិនត្រវ
មាបត្ដិទ្វេយ ឯអ្នកសម្ងាប់ត្រាអាបត្ដិច្បារាជិក ។

(៤០៣) ភិក្ខុមិនក្ងែង ភិក្ខុមិនជឹង ភិក្ខុមិន ប្រាញ់ឲ្យស្លាប់ ១ ភិក្ខុខត ១ ភិក្ខុមានបត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុមានវេទនា គ្រប់សង្គាំ ១ ភិក្ខុដើម បញ្ជាតិ ១ (ភិក្ខុទាំងនេះ) មិន ត្រៃវាមាបត្តិទេ ។

ចច់ ចឋមភាណវារក្នុងមនុស្សវិគ្គហបារាជិក ។

(មាតិកានុក្រម គឺបញ្ហីវៀងតាមលំដាប់ហូវហែដែលនឹងសំដែងតទៅ ដូចមានទាង[កោយនេះ)

(៤០៤) រឿងកិត្តពណ៌នាសេចក្តីស្លាប់ រឿងកិត្តអង្គយសង្គត់ ក្មេង រឿងអង្គែនឹងត្បាល់ រឿងបិតានឹងបុត្របួសឯបាស់ បារាជិតកណ្ដេ តតិយល់ក្ខាបទស្យ វិនីតវត្ថុម្ភិ សំវណ្ណភាទិវត្ថុ

ကျေးပြုရှင်းက လေးရွာ လင်္ဂ မိလ် င်းလဒင်(6)វាស់ គោទានស់ខេវ អដ្ឋកោតឃោំ មត្តិ សេនឧត្តុញ្ សម្លាយោ ឧសាមនាត្តព្លា ឧន នដ្ឋារ ខេត្ត និទ្ធា នេះ អន្តិ មាន ខេត្ត មារ ហា ជាក្រពោសបន្ទ័ប មានាបុទ្ធ ខុកោ វ៉ា នយោខគ្ណារជន់ ខាតុ មួយ រួច ប្រ ប តោខំ និក្ក ហេ យក្សោ វាឡយក្ខាញ ទាប់ាណាំ តំ មញ្ញមា ខេសា ស្ត្រី ស្នំ ស្នំ ស្នំ ស្នំ ស្នំ ស្នំ ស្នំ ស្ន អាខ្យាំយោ តយោ ក្រគ្នា នាយេទាំ អមកេតយោ មាត់លៃមេសំឧត្ឈំ តត្តសេខ៌ក្រេន<sup>(២)</sup>១ាត់។ (೬೦೮) ಚಾಣ ಚಾಣದ ಜನಾ (೪೦೬) ភិក្ខុ កំលាខោ មោះតំ ។ នុស្ស ភិក្ខុ ការក្រោន

ν រ៉ុន្លាប្បញ្ជាធិត ភិសុស្នេ អគ្គិ វិមសុនា វិសុស្តិ គេឈុ បោក្ខពេល អាធិត ។ » α. α. α. προβιακ τ π. πρ κωίλιας τ

ញរាជីក្រណ្ឌ សិក្ខាមទទី ៣ វិនីតវត្ថុ រឿងភិក្ខុពណ៌តាសេចក្តីស្លាប់ជាដើម

អ្វើងសេចជាប់បំពង់ត រឿងកិត្តបណ្ឌិថាត់បានចង្កាន់លាយ **ចាំពិស រឿ**ង៍គិត្តបញ្ជូកធ្វើការគសាង់ទីលំនៅ រឿង៍គិត្តបញ្ជក ទៀតធ្វើការកសាងដោយឥដ្ឋ រឿងកំបិតិ៍ ៣ រឿងបង្គឹង រឿងវន្តា រឿងឡើងភ្នំ រឿងនត្តថ្នាំឲ្យចេញញោស រឿង ច្រប្ត រឿងផ្ទុតទឹក រឿងលេប ប្រេង រឿងភិក្ខុធ្វេកិត្ត មានជម្ងឺឲ្យក្រោក រឿងភិក្ខុផលភិក្ខុមានជម្ងឺ រឿងភិក្ខុសម្ងាប ភិក្ខុដោយឲ្យយនឹងទឹក រឿងស្រីមានផ្ទៃពោះហោះសហរយ រឿងស្រីវូមប៊ី រឿង៍កិត្តសម្ងាប់ម្ដាយនឹងកូនពាំងពីរនាត់ រឿង ស្រីពីនោកវិល្វតក្នុនតែមិនស្វាប់ វៀងកំដៅផ្ទៃពោះ វឿង ស្រារ រឿងស្រីមានកូន រឿងភិក្ខុបាក់ក្រឡេ**ក** រឿង រោចចូលភិត្ត រឿង៍ភិត្តបញ្ជូនភិត្ត្**ៅ**កាន់ទីមាន**រេ១ចលង៍** រឿងភិក្ខុចំណាំភិក្ខុដាស[គរហេយ[ចហាវ រឿងភិក្ខុពោល ពីស្វានសុគ៌ន៍ង៍នរក រឿងកិត្តស្រកអាទ្បារបរូបនាំគ្នាកាបដើម ឈើ រឿងកិត្តប័រួបទៀតដុតក្នេង[ែក រឿងកិត្តនិយាយនឹង មនុស្សសម្ងាចចោវ រឿងប្រេង៍ទ្វាញ់គោនឹង់ថ្នាំត្រាំឲុកយូវ ។ (២០៤) សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ ។ ទើបភិក្ខុ ព៌ងទ្បាយពេណ៌នាគុណខែសេចក្ដីស្លាប់ ដល់កិត្តមានដម្លឺនោះ ដោយចិត្ត

### វិនយបិជិវិព មហាវិកង្គោ

ម ហៅ ឃ្លាំ សំព្រំ សំព្រំ ។ សេ ភិក្ខុ ភាបម ភាស់ ។ តេសំ កុក្ខុំ អ ហេ សំ កេខ្ំ ខុ ខា មយំ ទារជិក់ អមត្ត អមញ្ជាតិ ។ អម ខា គេ ភិក្ខុ ភភាពោ ឃិតមត្តំ អាពេចសុំ ។ អបត្តិ តុ ភភិក្ខុ សាព្យ ទារជិកខ្លំ ។

(៣ ខ្ញុំអ្នេញ អានន្ទំ ន់ដ្ឋក្សាន្ទ រ

(៣) ខ្ញុំអ្នេញ អានន្ទំ ន់ដ្ឋក្សាន្ទ រ

(១០) នេះ សេ ឧប អាយុ ឧប ក្សាន្ទ រ

(១០) នេះ សេ ឧប អាយុ ឧប ក្សាន្ទ អាយុ ឧប ក្សាន្ទ មាំ

(១០) នេះ សេ ឧប អាយុ ឧប ក្សាន់ អាយុ ឧប ក្សាន់ មាំ

(១០) នេះ សេ ឧប ក្សាន់ អាយុ ឧប ក្សាន់ មាំ

(១០) នេះ សេ ឧប ក្សាន់ អាយុ ឧប ក្សាន់ មាំ

(១០) នេះ សេ ឧប ក្សាន់ មាំ

(១០) នេះ សេ ឧប ក្សាន់ ខេត្ត ខេត

(២០៧) នេះ ទេ ១៩ សមយេន អញ្តារ។ ភិក្សុ ភត្តក្តេ អន្តាឃា អាសធំ ១ញា ១៤ខ្លែ មុសលេ ឧស្សិត ឯកាំ មុសលំ អក្តលេស ។ ខុតិយោ មុសលោ បរិបត៌ត្វា អញ្តាសស្ប នាក្រស្ប មត្តកោ អាត្តាសំ ។

### វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

អាណិតអាស្ស ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ខើបភិក្ខុទាំងនោះ មានសេចក្តីសង្ស័យថា យើងទាំងឲ្យយេត្រវិអាបត្តិចារាជិកខេដឹង ។ ភិក្ខុ ទាំងនោះ ក៏កាបទូលសេចក្តីទុំះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងកាល នោះឯង ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យយ អ្នកទាំងឲ្យយេត្រូវ អាបត្តិចារាជិកហើយ ។

(២០៦) សម័យនោះឯជ៍ មានភិក្ខុមួយរូបកាន់បិណ្ឌូបារិកវត្ត អង្គ័យ សង្កត់ក្មេងដែលគេដណ្ដប់ដោយកំណាត់សម្លត់នៅលើតាំងស្លាប់ទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យថា អាត្មាត្រីវិកាបត្តិច្បាជិកខេជឹង ។ ទើប ភិក្ខុនោះក្រាបទូលសេចក្ដីទុះចំពោះព្រះជ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្លិទ្ធន៍ តាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមិនត្រវិអាបត្តិច្បាជិកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្បាយ បើភិក្ខុមិនទាន់បានពិនិត្យទេ កុំអាលអង្គ័យលើអាសនៈ ភិក្ខុ ណាអង្គ័យ (ភិក្ខុនោះ) ត្រវិអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២០៧) សម័យនោះឯជ មានភិក្ខុមួយរូបឲ្យគេក្រាលមាសន:ក្នុព្រាជ ភត្តត្រង់ចន្លោះថ្នះ ហើយឲ្យនយោងទៅចាប់អង្គែមួយតែងក់ន្ទែងដែល គេបញ្ជាអង្គែ ។ អង្គែជាគំរប់ពីរលេំទៅសង្គត់លើក្បាលទារកម្នាក់ ។ បារាជិកកណ្ដេ ឥតិយសិក្ខាបទស្ស វិនឹតវត្ថុម៉្គិ បិតាបុគ្គាទិ

រុស្ស ដូច្នេះ ។ ដូច្នេះ ។

យារាដ៏ពេចណ្ឌ សិក្ខាបទទី៣ វិគីតវត្ថ នំពីចិតាគឹងបុត្រដាដើម

ទារកនោះក៏ធ្វើមរណៈកាលទៅ ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។

ខ្មែរអង្គ ត្រាស់ស្លូវថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិត្តនោះក្រាប

ខ្យល់ថា បញ្ចិត្ត ខ្មែរមាន ខ្មែរកាត ១ ខ្មែះអង្គមិនបានក្ងែងខេ ។ ៤ ធំ

តាស់ថា ម្នាល់កិត្ត (បើ)មិនក្ងែង មិនត្រូវអាបត្តិខេ ។ សម័យ
នោះឯង មានកិត្តមួយរូប ឲ្យគេកាលអាសនៈក្នុងរោងភត្តត្រង់ចនោះផ្ទះ

បានទៅជាន់ ឈើដែលគេសម្រាប់ដម្កល់ត្បាល់ ឲ្យវិលៈទៅសង្គត់ទារកម្ចាក់
ស្លាប់ ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤៩ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត

(បើ)មិនក្ងែង មិនត្រៃវអាបត្តិខេ ។

(៤០៨) សម័យនោះឯង បិតានឹកបុត្រចានចេញបូសក្នុងសំណាត់
កិត្តទាំងឲ្យយ ។ កាលដល់ពេលចង្លាន់គេបានប្រាប់ហើយ កិត្តដាបុត្រ

បាននិយាយនឹងកិត្តដាបិតាថា បពិត្រៃលេក៩ពុកដ៏ចំរើន លោក៩ពុក
និមន្តទៅចុះ ព្រះសង្ឃនឹងអង្គាសលោក៩ពុក (ថាហើយក៏) ចាប់១ង បាន

ទៅ ។ កិត្តដាបិតានោះក៏ដួលស្វាប់ ។ កិត្តជាកូននោះមានសេចក្តីសង្ឃ័យ
។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សួរថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯងមានចិត្តដូចទ្លេច ។ កិត្ត
នោះកាបទូលថា បពិត្រៃ ពេះដ៏មានព្រះភាគ ១ ព្រះអង្គឥតមានចំណង

ឲ្យស្លាប់ទេ ។ ខ្ទីន៍ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត (បើ) មិនមានចំណងឲ្យស្លាប់ទេ

#### វិនយចិជិពេ មហាវិកង្កោ

മലാസമ്മുന്നു ക്റ്റുകയാറുമ്നാലമ បំតាបុត្តា ភិក្ខុសុ ខព្វជិតា យោធិ ។ កាលេ អាហេចិតេ ឬត្រោះ ចិត្តាំ ឯតឧកេច កច្ច សង្ហោ តំ បត៌មានេត់តំ មណោធិប្បាយោ ចិន្តិយំ កហេត្យ មណាមេសំ។ សោ ១១គិត្យ កាលមកាសំ។ ត្សា កុក្ខំ អហោសំ ។បេ។ អបត្តិ ទំ ភិក្ខុ អាចដ្ឋោ ទារាជិកាន្តិ ។ តេខ ទោ ចន សមយេជ បំតាបុត្តា ភិក្ខុសុ បព្ជិតា បេញធ្លំ ។ តាលេ អរោចិតេ បុត្តោ ចិត្ត វាតនកេច កក្ អទ្តេ មញ្ជើរ នេះ ឧស្សាខេត្តខ្លួំ ឯលេឃភូពិពេឃ ចំដ្ឋិយំ ឧហេត្វា ចណាមេសំ ។ សោ ចមត់ត្វា ជ ភាលមភាសំ។ តស្ប ភាក្ត្ ំ អយោសំ ។ បេ ។ អលបត្តិ ភិក្ខុ សរជិតស្ប អបត្តិ ៩លុច្យស្បតិ ។ (၉၀५) ខេត សេ ឧត មានក្រៅ កំត្លាន កុញ្ជូនស្ប មំសំ គ ឈោ្ម ហៃក់ ហោត៌ ។ អញនរោ ភិក្តុ តស្ប ភិក្ខុ ពោ ភិក្ខុ ចហារំ អនាស់។

### វិតយប៉ិជា មហាវិកង្គ

មិនត្រវិមាបត្តិ ទេ ។ សម័យនោះឯង ចិតានឹងមុត្របានមកបុរសគ្គឯក់-ណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ កាលដល់ពេលធាន់គេ ប្រហ័យ ភិក្ខុជា បុត្រជាននិយាយនឹងកិត្តជាបិតាថា បពិត្រលោក៥ពុកដ៏ចំរើន លោក ៩ពុកនិមន្តទៅចុះ សង្ឃុំនឹងអង្គាសលោក៩ពុក(ថាហើយ) មានបំណង ចង់ឲ្យស្លាប់ ក៏ចាប់ខ្នង ច្រានទៅ ។ ភិក្ខុជាថិតានោះក៏ដួលចុះ:ហ័យស្លាប់ ទៅ ។ ភិក្ខុជាបុត្រនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ថ្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង ចិតានឹងបុត្រ បានចេញប្លូសក្នុងសំណាក់កត្តទាំងឡាយ ។ កាលដល់ពេលចង្កាន់គេ បាន ប្រាប់ហើយ កិត្តដាបុត្រជាននិយោយនឹងកិត្តជាបិតាថា បតិ៍ តែលោក **៩ពុកដ៏ចំរើន លោក៩ពុកនិមន្តទៅចុះ សង្ឃ័នឹងអង្គាសលោក៩ពុក** (ថា ហើយ) មានបំណងបង់ឲ្យស្លាប់ ទើបចាប់១្នង៍ ប្រានទៅ ។ ភិក្ខុជា បិតានោះក៏ដូលទៅ តែមិនស្លាប់ ។ ភិក្ខុជាបុត្រនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អ្នកឯងមិន ត្រវិមាបគ្គិយុរាជិក e ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តថ្មល្អ **។** 

(២០៧) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបកំពុងតាន់បង្កាន់ សាប់ ពីស្វាក់ជាប់ក្នុដ្ឋពង់ក ។ មានភិទ្រុមួយរូបទៀត បានវាយបំបំពង់កនៃភិក្ខុ

# បារាដឹកកណ្ដេ គតិយសិក្ខាបទល្ស វិនឹកវត្ថុម្លិ ចំសរិលគ្គនិ

សលោហ៍តំ មំសំ បត់ ។ សោ ភិត្តុ ភាលមៈ តាស់ ។ តស្ប កក្តុំ អហោស់ ។ មេ។ អស្ចាជន្តំ មួយ ខុតលោះគ្នាភាទបើង ៤ ខេត . មំសំ ក ឈ្មេ វិលក្តុំ ហោតិ ។ អ្នក្សារា ម្លាំ ឧលោក្ខណៈលោខ ឧទ្សា ម្នាំ មន្ទ្រាំ មន្ទ្ធាំ មន្ទ្រាំ មន្ទ្ធាំ មន្ទ្រាំ មន្ មហារំ អភសិ ។ សលោហ៍តំ ម៉ស់ មតិ ។ សោ ភិក្ខុ ភាលខភាសំ ។ នស្ប កុក្ខុំ អយោសិ ។ មេ ។ អាមត្តី ទុំ ភិក្តុ អាមញ្ញេ ចារា-ជំភាព ។ គេខ ទោ បន សមយេន អញ្ជាស់រុ ភិទ្ធាលេ គុញ្ជសុប្រទំសំ គ ឈ្មេះ ហៃតុំ ហេតុំ។ មឃុខពេ មុខ ឧលោភ្ជពិលោ ឧមរិវ មុខិលា តិវាយំ ចមារាំ អនាសំ ។ សលោហ៍តំ មំសំ បតិ ។ សោ ភិក្ខុ ន ភាលមភាស៍ ។ តស្បូ ភុក្ខុប្ មលោក ១ ខេ ១ មភាពន្តិ ភិក្ខុ ទារជិកាក្ស អាចន្ទី ៩លិខិណ្ឌាប្រម រ

# បារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៣ វិសីតវត្ថុ អំពីភិក្ខុស្វាក់សាច់

នោះ ។ ក៏ធ្លាក់សាចដោយទាំងឈាមមកផង ។ កិត្តនោះក៏ធ្វើមរណកាល ទៅ ។ ភិត្តអ្នកប់យនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ (បើ) មិនមានបំណងបង់ឲ្យស្លាប់ទេ មិនត្រាវអាបត្តិឡើយ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបភ័ព្ទង៍តាន សាចិកស្វាក់ជាបក្ខង៍បំពង់ក ។ បានភិក្ខុមួយរូបទៀតចង់សម្ងាប់ ទេបវាយចំបំពង់កនៃភិក្ខុនោះ ។ ក៏ធ្លាក់ សាច់ដោយទាំង៍ឈាមមកផង៍ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ភិក្ខុ អ្នកវាយនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្ ត្រាស់ថា ម្នាល រាំក្នុ អ្នកឯង ត្រូវមាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង មានកិត្តមួយ រូបកំពុជ្ធនេ សាច់ក៏ស្ងាក់ជាបក្ខុងចំពង់ក ។ មានកិត្តមួយរូប ទៀតមាន ជ្រាច់ គ្រប់ ខេត្ត គ្រប់ គ្គាប់ គ្រប់ គ្រា ទាំងឈាមមកផង តែក់ក្ខុនោះមិនស្វាប់ ។ ក់ក្នុអកវាយនោះមានសេចក្ត សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ មិន ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ទេ តែវាត់ត្រឹមអាបត្តឥល្ងខ័យ ។

#### វិសយចិនិកេ មហាវិភក្ដោ

[๒០០] នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ជូនកោ
បំណ្ឌូនាតែកា កិត្តុ សៃកនំ បំណ្ឌូនានំ លក់ត្វា
បដិត្តមន់ ហរិត្វា កិត្តូនំ អក្កការិកាំ អនាសំ ។
នេះ កិត្តុ កាលមក់ស ។ នស្ប កក្តេចំ អហោសំ
សំ ។បេ។ គាំបំន្លោ ត្វំ កិត្តុ អយានន្តស្បាន៌ ។ នេះ
លោ បន សមយេន អញ្ជូនកេ កិត្តុ ខែសាធិប្បាៈ
យោ អញ្ជូនស្បានំ ។ សោធិត្ត កិត្តុ អយានន្តស្បានំ ។ សោ
កិត្តុ កាលមកាសំ ។ នស្ប កុត្តិ អំពាធិប្បាៈ
យោ អញ្ជូនស្បាន់ ។ សោ
កិត្តុ កាលមកាសំ ។ នស្ប កុត្តិ អហោសំ
។ បេ។ កាំបំន្លោ ត្វំ ភិក្ខុនាំ ។ ម៉ែសធិប្បាយា
អប់ កក្សនំ ។ អនាបន្តិ កិត្តុ ១៣ជំកាស្ប អប់ កក្សនិ ប្រយស្បានំ ។

(৮០០) នេះ ទោ ខេះ សមយេខ អន្បាំកា<sup>(e)</sup>

ភិក្សា សំលំ ឧទ្ធាសេ ។ ឧទ្ធាមេខ ភិក្សា ខេត្តហិសុគ្វា សំលំ ឧទ្ធាសេ ភិក្សាខេះ មន្តកោ អត្តាសិ ។

<sup>🄞</sup> ឱ. ម. អាម្បះិកា ។

## វិនយប័ងត មហវិកង្គ

[២១០] សម័យនោះឯង មានបណ្តាលកែកក្មមួយរូប បានបង្ហាន សាយ ថោយថ្នាំពិស ហើយនាំ ចេញ ទៅ បាន ប្រគេនៈ កាជនដ៏ទត្តម ដល់ ភិក្ខុទាំងទ្យាយ ភិក្ខុទាំង នោះក៏ (នាំគ្នាធាន់) ពុលស្វាប់អស់ទៅ ។ ត្រាស់សួរថា នៃភិត្ត អ្នកឯងមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិត្តនោះក្រាបទូល ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនដឹងសោះ ។ ៤៩ តែភស ថា ម្នាបេកក្ត (បើ) មិនដឹង មិន ត្រូវអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះ ឯង មានភក្តុមួយរូប មាន ជ្រុច្ចាចង់ល្បងលេង បានឲ្យថ្នាំពិសដល់ភក្តុ មួយរូប ។ ភិត្តនោះស្លាប់ ។ ភិត្តអក្សានោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សួរថា មាលកិត្ត អ្នកឯងមានចិត្តគិត្តដូចមេច **។** កិត្ត sေးကြေvမှလက် ပsြန်းစြေးဆီမာsြေးကs ခွံကြီးမန္တိမာsပံကန នឹងល្បងលេងទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ មិនគ្រវអាបក្ដ จากผิดเอ โดรไลโดยทบลู่ชุญอัน ๆ (២១១) សម័យនោះឯង ពុកកិត្តនៅស្រកអាទ្បី នាំគ្នារៀប ចំពុះស្គ ។ មានភក្គុមួយរូបនៅខាងក្រោមហុចថ្នៅ ភក្គុនៅខាង

លេខទួលថ្មនិមាំ ក៏របួតជាក់មកចំក្បាលកិត្តអ្នកនៅខាង[េកាម

# បារាជិពកណ្ដេ គតិយសិក្ខាបទស្យុ វិនីតវត្ថុគ្លិ វិហារករណ៍

សេ កំគ្លូ តាលមភាស់ ។ សប្ប កុក្ខុំ អហោស់ ។ មេ ។ អនាបត្តិ ភិក្តុ អ មេញ៉ុំ ញូទិ ។ នេះ ទោ ឧទ មានព្រៃ មានព្រៃ មាន រួច រួច នេះ នេះ នេះ អ្នក ភិក្ខុ ហេដ្ឋា ហុត្យូ សំលំ ឧទ្ធាសេ ។ ន្ទព្យ ក្នុង នេះបានក្នុងព្រះ ខេត្ត និង នេះ មត្តគេ សំលំ មុញ្ជាំ ។ សោ ភិត្តុ ភាលមភាសំ ។ តែស្បា តាក្លាចំ អមោស ១ បេ ១ អមត្តិ តុំ ភិក្ខា អាចដ្រោ ទារាជិតាឆ្នំ ។ នេះ ទោ បន សមយេន មានព្រួយ ម្នាំ ស្រាជន្លំ យោងខ្លំ ឯងឃើនបេ មួយ ហេដ្ឋ ហុត្វា សំលំ ឧញ្វាស់ ។ ឧហ៌មោ ភិក្ខុ មរណរឌ្ជប្រាយ សេឌ្នឹមសុ ្រភិក្ខុនោ មទ្តាកេ សំលំ ရုက္ခဲ့ ។ လော အို<del>က္မွာ ឧ ကာလမကလ် ។ ကလ</del>ျှ ត្តិ ព្រះស្នេក ខេត្តស្នេក ស្និត្ត ស្នាធ្វើមេសា ស្នេន ដូល់ជំណមាបី<sub>ន</sub> ឯ ខេខ សេ ឧទ មានលេខ មាខ្សែម មួយ ស្រាកោរ មន់ នៃ នេះ អញ្ជា ភិក្ខុ ហេដ្ឋា ហុត្វា ឥដ្ឋកាំ ឧញ្ជាមេរិ ។

# បារាជីពកណ្ឌ សីក្ខាបទទី៣ វិនីតវត្ថុ អំពីភិក្ខុសាងវត្ត

ភិត្ត ត្រៃវិថុធ្លាក់លើនោះក៏ស្លាប់ទៅ ។ កិត្តអក់ទទួលថ្មានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រឹត្តិតាសថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកមិនត្រីវិអាបត្តិទេ ក្រោះមិនចាន ក្ខែង ។ សម័យនោះឯង ពួកភិត្ត្ ស្រុកអាឡរី (នាំគ្នា) រៀបចំទីវត្ត ។ មានភក្គុមួយរូបនៅខាងក្រោមហុចថ្ទៅលើ ។ ភិក្ខុអកនៅខាងលើ មាន បណ្ឌុនបង្កស់សំព្រំ ក៏ខម្នាក់ថ្មកច់ក្បាលកិត្តអក់នៅខាងក្រោម ។ ភិក្ខុ នោះស្វាប់ ។ ភិក្ខុអកខម្វាក់ថ្មនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ (ខ្និ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកឯង ត្រូវភាបត្តិល្អកជិក ហើយ ។ សម័យនោះឯង ញ្ចកកិត្តនៅ ស្រុកអាឡុវី (នាំគ្នា) រៀបចំខ័វត្ត ។ មានកិត្តមួយរូប (ធ្វើការ) ខោទាដ ្រោមបានហុចថ្មទៅ ។ ភិត្តនៅទាធិលើមានចំណងិចដ៍សម្ងាប់ (ភិក្ខុ:ទៅខាង[កោម) ខេបទមាក់ថ្មកប៉ុក្សាលភិក្ខុ:នៅខាង[កោមនោះ ។ តិក នោះមិនស្វាប់ ។ ភិក្សាកិទ្យាក់ថ្មនោះមាន:សច្ចក្សង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទែង់ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ មិនត្រវអាបត្តិច្បារជិកទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិ ថុល្ងច្ច័យ ។ សម័យនោះឯឪ ពួកភិត្តនៅស្រែកអាឡុវី (នាំគ្នា) លើប ជញ្ជាំងវិហារ ៗ មានកិត្តមួយរូបនៅវាងក្រោមហុបឥដ្ឋទៅវាងលើ ៗ

### វិនយចឹងកេ មហាវិវាង្គោ

ជព្រះមេខ ភ្លុំ នា ឧក្ខល់តា ជជ្ជកា ហេដ្ឋិមស្ប អំគ្នាល់ មន្ត្រ អង្គាស់ ។ សេ ភិក្គុ កាលម-តាស់ ។ ខស្ស តាក្ដុំ អយោស ។ បេ ។ អភាបត្ត តិត្ត អសញ្ចូញ្តិ ។ គោជ ទោ បាជ សមយោជ មានារួម មួយ ស្រាមេរិ មន្ត្រី ៩៩៣១ខ្ញុំ ១ មយ្ឌមប ភិក្ខុ បោឌ្យ ហុត្វា ៩ឌួក ឧញ្ជាប់ ។ ឧបរិមោ ភិក្ខុ តរបឃខ្ពុំជាព្រះ សេឌី្នមារិ មួយ ខេង្គ មេ មុឌីយុ មុញ្ចាំ ។ សោ ភិក្ខុ ភាលមភាសំ ។ មេ ។ សោ ភិក្ខុ ខ ខាលឧយរក្សនុសា ៩៩៤ ដែលម្នេក ខេ ភ អសាពន្ទំ ភូទ្ធា ខាងជំនាស្បី អាពន្ទំ ៩ហិជិញស្បីន ឯ នេះ ខា ១៩ សមយេជ អន្បាំកា ភិក្ខុ ជាកម្ម តេយេខ្ញុំ ។ អញ្ជាស ភិក្ខុ មេឡា ហុត្វា វេស៊ី ឧត្តាមេខ ១ ឧទ្ធាមេខ ភិក្ខានា ឧក្តហ៍តា វាស់ បោឌ្និមស្ស ភិក្ខុនោ មន្ត្រកេ អវត្តាសំ ។ សោ ត់ត្ តាលមភាសំ ។ តស្ប តុត្ថូ មហោស៍ ។ បេ ។ អភាបត្តិ ភិក្ខុ អសញ្ជុំទ្វាត់ ។ គេជ ទោ បន សមយេជ អន្បុរិកា ភិក្ខុ ជាកាញ់ កាល់ ។ អញ្ជូនរោ ភក្តុ ហេដ្ឋា ហុត្វា វាសឺ ឧទ្ធារេសិ ។

#### វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

ឥដ្ឋដែលកិត្តនៅខាន៍លើចាប់មិនមាំ ក៏ធ្លាក់មកចិត្យាលកិត្តអ្នកនៅខាន៍ ្រោម ។ ភិក្ខុនោះស្វាប់ ។ ភិក្ខុខលួលឥដ្ឋនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ( និន់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិន ត្រូវអាបត្តិ ទេ ក្រោះមិនជានក្ងែង ។ សម័យនោះឯង ពួកកិត្តនៅក្នុងដែនអាឲ្យ (នាំគ្នា) កជញ្ជាំងវិហារ ។ លនក់ត្មួយប្រនៅខាង[ក្រាមហុចឥដ្ឋទៅ **។** ក់ត្ (អ្នទ**្**លឥដ្ឋ) នៅវាងលេមានបំណងចង់សម្លាប់ ក់ទម្ងាក់ឥដ្ឋមកចិក្បាលកិត្ត្តិអ្នកនៅ វាង ្រែម ។ ភិត្តនោះស្លាប់ ។ បេ ។ ភិត្តនោះមិនស្លាប់ ។ ភិត្តអក ទម្លាក់ឥដ្ឋនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ថេ ។ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្ខុ មិន តែវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រវតែ តែមអាបត្តិប៉ុស្វច្ច័យ ។ សម័យនោះ ឯង ពុកកិត្តនៅប្រទេសអាឡុវី (នាំគ្នា) ធ្វើនវកម្ម (ការកសាង) មានភិក្ខុមួយប្រទៀតនៅខាងក្រោមហុចកាំបិតព្រាទៅខាងលើ ។ ភាំ បិត[តាដែលកិត្តនៅខាងលើចរបមិនជាប់ ក៏របូតមកចិត្យាលកិត្តនៅខាង ្រែម ។ ភិត្តនោះធ្វេកាលករយាទៅ ។ ភិត្តអកទទួលកាបតនោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រវមាបត្តិ ខេ ត្រោះមិនបានក្ងែង ។ សម័យនោះឯង ពួកកិត្តនៅស្រុកអាឡុវី (នាំ**ត្**ា) ធ្វេនកេញ ។ មានកក្កមួយរូបនៅខាងក្រោមហុចកាំបិតព្រាទៅខាងលេី ។

# យារាជិកកណ្ដេ គតិយស័ក្ខាបទស្ស វិសីតវត្ថុម្ភិ អង្គតពន្ធនាទិ

ឧព្យ ម្នាស់ ខេត្ត ឧសាយ ខ្លែង សេដ្ឋ ខេស្ស ខេត្ត នោ មត្តគេ វាស់ មុញ្ចាំ ។ សោ ភិក្ខា ភាលមភាស់ ។ ខេ ។ សេ ភិទ្ទុ ឧ គាលមភាស់ ។ តស្ប ကက္တံ့ မေတာက် ေျပ ေျ မသင္း ခ်က္ ေတာ္-ဌေးမှာ မော် ရိတ်ဋ်ကာများမှု ឯ ဆေး သေး ឧ សមយេជ អាឌ្យាកៃ ភិក្ខុ ជាកេញ្ញុំ 🛪 អញ្ញុនពេ ភិក្តុ ហេដ្ឋា ហុត្វា ភេទេជស៍ ឧទ្ធា-មេស ។ ឧបយមន ភិក្ខុនា ឧក្ខហ៌តា កោទានសំ លេឌ្នឹមស្បី ភូឌិលេ គនិយេ ងរ៉េសម្ ឯ ហោ វិ<del>ଳ୍</del> ភាលមភាសំ ។ ភស្ប កុក្កេម្ខំ អយោសំ ។ ខេ ។ អល់បត្តិ ភិក្តុ អស់ញ៉ុំ ទៀត ។ តេខ ទោ ប ស្នេនេះ មានព្រឹស្តា ស្ពីស្ពា ស្ពេង ស្ពេង ស្ពេង ស្ពេង ភិក្ខុ ហេដ្ឋា ហុត្វា តោទានសំ ឧទ្វាបស់ ។ **ឧទ្**មេ ភិក្ខុ មរណាជិច្បាយេ បេរដ្ឋិមស្ស ភិក្ខុនោ មន្តុកោ តោទានស់ មុញ្ចាំ ។ សោ ភិក្តា ភាលមភាស់ ។ បេ ។ សោក្តិជនកាលមភាស។ ខុស្បី ឃុំ ម សេរ ភ្

## បារាជិកកណ្ដូ សិក្ខាបទទី ๓ វិធីឥវត្ថ អំពីភិក្ខុបងរគ្នាជាដើម

ភិក្ខុនៅភាងលើមានចំណងចង់សម្លាប់ (ភិក្ខុនៅភាងក្រោម ) មើបទម្លាក់ កាំបត់ ព្រាច់ក្បាលភិក្ខុនៅទាងក្រោម ។ ភិក្ខុនោះធ្វើកាលកិរិយាទៅ ។ បេ ។ ភិត្តនោះមិនបានធ្វេកាលករិយា ។ ភិក្ខុអក មាក់កាប់តនោះ មានសេចក្តុសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្ ( ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្តុ អ្នកមិន ត្រវិមាបត្តិបារាជិកទេ ត្រីវតែត្រឹមអាបត្តិថ្មល្អ ។ សម័យនោះឯង៍ ពុកកិត្ត:នៅដែនអាទ្យុវី (ទាំគា) ធ្វើនវក្ស ។ មានភិក្ខុមួយរូបនៅខាង ក្រោម ហុចបន្តឥវិហារទៅខាងលើ ។ បន្តង់ដែលភិក្ខុនៅខាងលើចាប់ មនិមាំ ក៏ឆ្នាក់មកចិក្សាលភិក្ខុអ្នកនៅទាងក្រោម ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើកាល-ករិយាទៅ ។ ភិក្ខុអ្គខមា្ក់នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ [ខ្ង ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ មិនត្រូវអាបត្តិ ៤ ក្រោះមិនបានក្ងែង ។ សម័យ នោះឯង៍ ញ្ចុកភិត្តនៅប្រទេសអាទ្បុរី (នាំគ្នា ) ធ្វើនៅកម្ម ។ មានភិក្ខុ មួយរូបនៅខាងក្រោម ហុចបង្គង់ទៅខាងលើ ។ ក្កូនៅខាងលើមាន ចំណង់ចង់សម្ងាច់ (ភិក្ខុនៅខាងក្រោម) ទើបខម្វាក់បង្គង់មកចិក្សាល ភិក្ខុនៅខាងក្រោម ។ ភិក្ខុនោះធ្វើកាលកិរិយាទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះ មិនបានធ្វើកាលក៏វិយា ។ ភិក្ខុអក់ខុមាក់បង្គឹន់នោះមានសេចក្តីសង្ស៊ីយ

### វិនយប់ជពេ មហាវិភង្គោ

។ ខេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខា ទារាជិកាស្ស អាបត្តិ ដុល្ប-ទ្វេលសុក្ខិ ។ ខេះជ ខោ បាន សមយោជ អាឡា រុំកា ភិក្ខុ ឧវកម្ម ការោជា អដ្ឋក ពន្ធិ ។ អ្នក ក្នុ មួយ ក្នុ ព្យុខព្រេខ អាវុសោ អ ត្រ ប៉ាតោ ពន្ធាហ៊ីត ។ សោ គ(ត្រ ប៉ាតោ អយោសិ ។ ថេ ។ គេចែត្រេ គុំ ភិគ្គិត ។ ជាហំ ភក្សា មណោជ្ជព្រះលោត ។ អភ្ជាបត្តិ ភិក្ខុ ១មេរៈ ကားစ္ခါကာမ္ျားမွာ ႔ ဆေဒ လေ ឧဒ មានកោត មាន្ស៊ីក្រា ភ្លឺ សុង្គេត្តំ ២៧២២ មុខ្មុំ ១៥២ អញនយោ ភិក្តុ មរណាជិច្បាយោ អញនាំ ភិក្ខុ រាឌឧប្សេខ អាជុំសោ ង ខ្លែ ស្ពុំ ខេ ង សោ ត ត្រ ប់តោ ពន្ធនោ បរិបត៌ត្វា កាលម-តាស៍ ។ មេ ។ មរិបត់ត្វា ន គាលមគាស់ ។ ត្សា ក្យុខ មណ្ឌ ។ ខេ ។ មភាពត្ត ភិក្ខា ညေးသည့် မောက် မောက် ရောက်ချောင်း နေ

#### វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ មិនត្រវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវតែ ត្រឹមអាបត្តិថ្មល្អ្មីយ ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនៅ(សកអាឡុវី (នាំគ្នា) ធ្វេនវកម្មបង្សេញ ។ មានកិត្តមួយរូបបាននិយាយនឹងកិត្តមួយរូបទៀតថា មាលអាវ៉ុសោ លោកចូរឈក្មេងទីនោះហើយចង់វន្ទាទៅ ។ កិត្តនោះឈរ នៅក្នុងទីនោះចង៍ន្ទោ ក៏ភ្លាត់ធ្លាក់មកហើយធ្វេកាលកិរិយាទៅ ។ ភិក្ខុ អ្នកបង្គាប់នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ (ទង់ ត្រាស់សួរថា ម្នាល់កត្ត អ្នកឯងមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិត្តនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះជ័មានព្រះ ភាគ ខ្ញុំ ត្រះអង្គមិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ ទេ ។ ៤ ង់ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិក្ខុ (បើ) មិនមានបំណង៍ន៍ង៍សម្ងាប់ មិន ត្រាំអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះឯង៍ ព្យុកកិត្តនៅដែនអាទ្យុរីកាលនឹងធ្វើនៅកម្ម (ចុននាំគ្នា) ចង់វន្ទុរ ។ ក្នុមឃរួចមានចំណង់នង្គីសម្ងាច់ ទេចនិយាយនឹងកិត្តមួយរួចថា ម្នាល អាវុសេ លោកច្បួលបនៅទីនោះចង់នោះទៅ ។ កិត្តនោះឈរនៅទីនោះ តំពុងតែចង៍រន្ទា ក៏ភ្នាត់ឆ្នាក់ចុះមកធ្វើមរណកាល ទៅ ។ ថេ ។ (មានភិក្ខុ មួយរូបទៀត) ភ្នាត់ធ្លាក់ដែរ តែមិនបានធ្វើមរណភាលខេ ។ លោកដែល មិន ត្រាវមាបត្តិបារាជិកទេ ត្រាវតែអាបត្តិថ្ម ប្ទ

# បារាជិកកណ្ដេ តតិយលិក្ខាបទស្ស វិនីពវត្ថុម្ភី វិហារធាទនាទិ

(೯೯೬) ಚರ್ಚ ಚು ಬರ ಭಾವಿಗಳು ត្ត វិហារំ ជាខេត្ត ជុំនាន់ ។ អញនាព ភិក្ខុ នំ ភិក្ខុំ បទឧបេខ អាវុសោ ៩គោ ង្គេកហ៊ុន ។ សោ នេះ ង្ខាខ្មែរ ១ខែគិត្ត កាលមកាស់ ។ အေသ ျှ ကောက္ခံ့ မဟာလ် ។ បេ ។ မတပ<sup>ို</sup>္က်ကွ ខេត្តបោរត្តជាពិធម្មាំ ៤ ខេត្ត ខេត្ត មាន ខេត្ត អញ្ជា ភិក្ខា វិហារ ជាខេត្ត ង្គារតិ ។ អញ្ជា ស ភិក្ខា ម ហោធិច្បាយ នំ ភិក្ខាំ បន្ទេះភេច អាះុំសោ ឥនោ និនពេលនិ ។ សោ នេះ៤ និនពេញ មរិមតីត្វា កាសមកាសិ ។ មេ ។ មរិមតីត្វា ន តាលមភាស់ ។ តស្បុ កុត្តថ្ងុំ អយោសំ ។ ថេ ។ អះសាបត្តិ ភិក្តុ សារាជិតាសា ្រស់ ខ្ពុំ ដុល្បច្ចូលស្បាត់ ។ (೬೦೮) ಚರ ಚು ರಜ ಕಾರ್ಚು ಕಮ್ಮುಬ ភិក្តុ អនភិរតិយា ប៉ឺឡាតោ កិជ្ឈក់ អភិរុហិត្វា បទា ខេត្ត មេ ខេត្ត មេ ខេត្ត ខេ មារេស ។ តស្ប កុក្ខំ អយោសំ ។ បេ ។ អះលេខត្តិ ភិក្ខុ ទារជិកាស្ប ជ ខ ភិក្ខុប

# ចារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ វិសីតវត្ថុ អំពីភិក្ខុប្រក់វិហារជាដើម

(២១២) សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុមួយរូប[បកវិហារហើយចុះមក ។ មានភិត្តមួយរូបទៀតបាននិយាយនឹងភិត្តនោះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកចូរ ចុះខាង៍នេះ ។ ភិត្តនោះកាលចុះមកតាមផ្លូវនោះកធ្លាក់ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ភក្អកបង្គាប់នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ ៨ តែសេចា ម្នាល នោះឯង មានភិក្ខុមួយប្រែបែកវិហារហើយចុះមក ។ មានភិក្ខុមួយប្រ ទៀតមានបំណងនឹងសម្វាប់ ទើបនិយាយនឹងកិត្តិ:នាះថា ម្នាលអាវុសោ លោកចូរចុះទាង៍នេះ ។ កិត្តនោះកាលចុះតាមផ្ទូវនោះមក ក៏ធ្លាក់ចុះដ្វើ មណេកាលទៅ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុមួយរូបទៀត) ធ្លាក់ចុះហើយ តែមិនបាន ធ្វើមណេកាល ។ ភិត្តអ្នកបង្គាប់នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ និ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត មិនត្រាវអាបត្តិបារាជិក ខេ ត្រាវតែត្រឹមអាបត្តិ ជ្លស្ទ័យ រា

(២០៣) សម័យនោះឯឪ មានកិត្តមួយរូបមានសេចក្តីអផ្សុកមក
បៀតបៀន ឡើងទៅកាន់ក្នុំគិជ្ឈកូដ ក៏ខម្ងាក់ខ្លួនចុះមកក្នុង[ជោះសង្កត់លើ
ជាឥត្យាញផែងម្នាក់ស្លាប់ទៅ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។
ខ្ទែង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត មិនត្រាវមាបត្តិបាពជិកខេ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ

#### វិនយប៌ដកេ មហាវិភង្គោ

អត្តាខ៌ ទានេតព្វំ យោ ទានេយ្យ អាចត្តិ ខុត្តដស្បាតិ ។ នេះ ទោ បន សមយេន ឧព្យក្តិយា ភិក្សា កំពូត្រូដំ បព្វតិ អភិប្រាំ ទ្វា ឧភយ សំលំ ទាំជ្ឈីសុ ។ សា<sup>(6)</sup> អញ្ជាំ ពេទាលក់ ជុំត្តាំ បាបស់<sup>(1)</sup> ។ នេសំ គេគ្នាប់ អយោសំ ។ បេ ។ អនាចត្តិ ភិក្សាប់ ទារជំនាំ គេក្សា សំ គេសំ គេក្សា ខ្លាំ ខេត្ត ភិក្សាប់ ទារជំនាំ គេក្សា ខ្លាំ ខេត្ត ខេត្ត

(២០៤) នេះ ទេ ១ ១ សមយេន អញនរោ

អំត្តា តំហនេ ហោត់ ។ តំ អំត្តា សេនេសុំ ។

សោ អំត្តា តាហមកាស់ ។ នេសំ កក្តាខ្ញុំ អ
ហោស់ ។ មេ ។ អនាបត្តិ អំក្តា ឧមយេន អញនហ

យស្បាត់ ។ នេះ ទេ ១ ១ សមយេន អញនហ

អំត្តា តំហនេ ហោត់ ។ តំ អំត្តា មាហមកាស់ ។ ខេ ។

សេនេសុំ ។ សេ អំត្តា តាហមកាស់ ។ នេសំ កក្តាខ្ញុំ

សេនេសុំ ។ សេ អំត្តា តាហមកាស់ ។ នេសំ កក្តាខ្ញុំ

សោ អំត្តា ន តាហមកាស់ ។ នេសំ កក្តាខ្ញុំ

<sup>្</sup> ឧ្យាច័យមរុទ្ធភេត្តកេសុ អយ់ ជាមោ ៩ ខិស្សភ៍ ។ អមក្លាភេត្តកេ បុន សំណស៊ី ទិស្សតិ ។ ៤ ឧ. ម. សរស្ម៉េ ។

## ផ្គុកព្រែម កង្គប៉ូយន្ស

ប៉ុន្តែកិត្តកុំគេហ្វិទម្នាក់សម្ងាប់ខ្លួនឯង ភិក្ខុណាទម្នាក់សម្ងាប់ខ្លួនឯង (ភិក្ខុ នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ពួកធព្វគ្គិយភិក្ខុ (នាំគ្នា) ឡើង នៅកាន់ភ្នំគឺជ្យូកូដលើយបែមៀលថ្មលេង ។ ថ្មនោះធ្លាក់មកសង្គត់អ្នក គង្វាលគោម្នាត់ស្លាប់ទៅ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ មិនត្រូវអាបត្តិច្បារាជិកទេ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រមៀលថ្មដើម្បីជាហ្សែងលេងទេ ភិក្ខុណា បមៀល (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២១៤) សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ។ ទើបភិក្ខុទាំង៍

ខ្យាយនាំគ្នាឲ្យភិក្ខុនោះធ្លង់ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើមរណភាល់ទៅ ។ ពួកភិក្ខុទាំង៍
នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំង់ខ្យាយ

ពេបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ទេ ។ សម័យនោះ
ឯង៍ មានភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុទាំងខ្យាយមានបំណងនឹងសម្ងាប់
ខើបឲ្យភិក្ខុនោះធ្លង់ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើមរណភាល់ទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុ
នោះមិនបានធ្វើមរណភាល ។ ពួកភិក្ខុទាំង៍នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ

## បារាជីពពណ្ឌេ តតិយសិក្ខាបទស្ស វិសីតវត្តម្លិ គិលានុបដ្ឋានិ

ម លោក្ខ ពេធ ឯង ឧសស្ត្រ មួយ ខេល។ ជ្ញស្បា មានខ្ញុំ ដុល់ជំពាស្ស័ខ្មុ រ ខេខ ខេ មាន សមៈយាន អញ្ជាស់ ភិក្ខាលា សំសាភិតាខោ យោត ។ តស្ប ភិក្តា ឧត្តំ អនុសុ ។ សោ ភិក្ខុ តាលមតាសំ ។ តេស ភក្ខុ អយោសំ ។ ខេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុវេ នមឈោ. ភ្នំព្រាស្សស្ទុំ ។ នេះ សេ ខេះ សមយោជ អញ្ជាស្សា ភិក្ខុ នោសសភិតា ទោ ហេត ។ តស្ប ភិក្ខុ មរណាជំច្បាយ ជង្គំ អនុសុ **។** សោ ភិក្ខុ តាលមតាសំ។ មេ។ សេ ភិត្ត្ ជ តាលមតាសំ។ នេះ ក្ត្រំ មណេទ ១ ១ ១ មេខាខ្លំ ភ្នំ ស្សាជ្យ មានទី ដុំហិតិពាទាំង រ ខេត សេ បែន សមយេជ អញនហេ ភិក្តុ ភិលាពោ យោគ៌ ។ ខំ ភិត្ត សម្លាលសុំ ។ សេ ភិត្ត តាលមកា. សំ ។ គេស់ គុត្ថ្ អបោរសំ ។ បេ ។ អធាបត្ត ម្លាំ ខេត្តបានភ្ជាព្ធម្មាំ ៤ ខេត្ត ខេត្ត ឧប សមយេជ អញ្ជារា ភិក្ខុ ភិលានោ យោភិ ។ នំ ភិក្ខុ

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ វិគីតវត្ថុ អំពីការបម្រើដម្ងំ

។ បេ ។ ( ( នៅ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ មិន ត្រូវអាបត្តិ**បារាជិក ទេ** តែវតែ តែមកបត្តថ្មល្អ ។ សម័យនោះឯង៍ មានកក្តមួយរូបកេត្តកេត ក្ដៅក្បាល ។ ទើបកិត្តទាំងទ្បាយឲ្យកិត្តនោះនត្តថាំ ។ កិត្តនោះធ្វើ មរណភាលទៅ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ [ នៅ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្លូទាំងឡាយ (បើ) មិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ មិន ត្រវមាបត្តិ ទេ ។ សម័យនោះឯង មានកិត្តមួយរូបមានពេកក្ដៅក្បាល ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយមានបំណង់នឹងសម្ងាប់ ទើបឲ្យភិក្ខុនោះនត្វថាំ ។ ភិក្ខុនោះ ក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះមិនបានធ្វើមរណភាល ។ ពួកភិក្ ពំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ ៨ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ពំងឡាយ មិន ត្រវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រវៃត្រឹមតែអាបត្តិបុល្ចច្ច័យ ។ សម័យនោះឯជ មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ។ កិត្តទាំងទ្បាយនាគ្នា (ចំពុចកិត្តនោះ ។ កិត្តនោះ កធ្វើមរណភាលទៅ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ e្ទីត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ (បើ) មិនមានចំណង់នឹងសម្ងាប់ មិន ត្រាវអាបត្តិ ទេ ។ សម័យ នោះឯង មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ ។ កិត្តទាំង

#### រិខយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

មរណាខិច្បាយ សូទ្ធាបោសុំ ។ សេ ភិក្ខុ ភាលៈ មតាសំ ។ មេ ។ សោ ភិក្ខុ ន តាលមតាសំ ។ នេះសំ គគ្គខ្ញុំ អយោសំ ។ ខេ ។ អនាមត្ត គិត្តៈ ហ ចារាជិតស្បា អាចត្តិ ដុល្បច្ចុយសព្វតិ ។ នេះ ទោ មន សមយេន អញតរោ កិត្ត កំលរនោ មោត ។ តំ កិត្ត ឧហមេសុំ ។ សេវ កិត្តិ តាលមភាស់ ។ តេស ភុភ្ជុំ អយោសំ ។ បេ ។ មខាជន្លំ ភ្នំដែន នេះការព្ធពិធានា ។ នេះប ខោ ខន សមយេជ អញនារោ ភិក្ខា កំលានោ ញ ကောင်္ဂ ၈ နဲ့ နိုင္ကို မၾကာင္စစ္ခုဟာ ဥတာလည္ပံု ၅ សេ ភិក្ខុ តាលមកាស់ ។ បេ ។ សេ ភិក្ខុ ន កាលមកាស ។ គេស កក្តុំ មហោស់ ក្រាំ ។ បេ ។ អណ្សត្តិ ភិក្ខាប ខារាជិកាស្ប អាបត្តិ ရိက်ဋំက ទៅរង ្គ នេះ សេ ឧ មា ឧ មា ខេ នេះលេខ អត្តញ្ញឹស្ ។ សោ ភិក្ខុ ភាលមភាសំ ។ តែល កាត់ខ្ញុំ មហោស់ ។ បេ ។ មនាបត្តិ ភិក្ខាប់

# វ្នុកវិលាម កង្គបំយុន្ន

ឲ្យយមានបំណងនឹងសម្ងាប់ ទើបនាំគ្នា ច្របាច់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើ មរណភាលទៅ ។ ថេ ។ ភិក្ខុនោះមិនបានធ្វើមរណភាល ។ ពួកភិក្ខុ ពុំងនោះក៏ហនសេចក្តីសង្ស័យ ។ ចេ ។ [ (ជ តាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ ទាំងទ្បាយ មិន ត្រៃវមាបត្តិបារាជិតទេ ត្រៃវេតិមតែមាបត្តិប៉ុល្លាច្ច័យ សម័យ នោះឯង៍ មានកិត្តមួយប្រមានជម្ងឺ ។ ទើបកិត្តទាំងឡាយឲ្យកិត្តនោះ ន្តែទឹក ។ ភិត្តនោះក៏ធ្វើមរណេតាលទៅ ។ ពួកភិត្តទាំងនោះមានសេចភ្ន សង្ស័យ ។ បេ ។ ខែង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ (បើ)មិនមាន ចំណង់នឹងសម្ងាប់ទេ មិន ត្រៃវេមាបត្តិឡើយ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ មួយរូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុខាំងឡាយមានបំណង់នឹងសម្ងាប់ ទើបឲ្យភិក្ខុនោះ សែន៍ទឹក ។ ភិត្តនោះក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះមិនចាន ធ្វើមរណភាល ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ [ នៅ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ មិន ត្រាវអាបត្តិបាពជិក ទេ ត្រវ ត្រឹម តែអាបត្តថ្មល្ម័យ ។ សម័យនោះឯង មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ ។ ទើបភិក្ខុ ទាំងទ្យាយយក ប្រេងមកលាបក់ត្ នោះ ។ ក់ត្ នោះក៏ធ្វេមរណភាល**ៅ ។** ពួកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ថេ ។ ៤ ៨ តែសេថា កិត្តទាំងឡាយ កិត្តដែលមិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ មិន ត្រវអាបគ្គិ ទេ រ

# បារាជិកកណ្ដេ តតិយស័ក្ខាបទស្ស វិធីតវត្ថុគ្គិ គំលានុបដ្ឋានំ

ខេត្ត នេធ សេខ ខេត្ត មាន មាន ភេទខេត្ត **ទ**េស ខេត្ត នៃ ខេត្ត នៃ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មភាស់ ។ គេល់ កុក្ខុំ អហោស់ ។ បេ ។ អជាបត្តិ ភិក្ខាថ ទារជិតស្បា អាចត្តិ ដុល្ចូយស្បាត់ ។ នេះជ ទោ បន សមយេជ អញឥរោ ភិក្សា ភិលានោ យោទ៌ ។ តំ ភិត្ត ខ្ពះ្ព្រសុំ ។ សោ ភិត្ត កាលមភាសំ ។ គេសំ កក្តុំ អ ហេសំ ។ ថេ ។ អភាពត្តិ ភិក្ខាប់ ជម្លាលដំប្បាយសព្វតិ ។ គេជ ទោ បន សមយេន អញគ្នេយ ភិក្ខា ភិយានោ រយាតិ ។ តំ ភិក្តុ មរណាជិច្បាយា ឧដ្ឋាចេសុំ ។ សោ ភិត្ត ភាលមភាសំ ។ បេ ។ សោ ភិត្ត ជ តាលមភាស៍ ។ គេសំ ភក្តុំ អហោស៍ ។ មេ ។ អស្ចេត្តិ ភិក្ខុថេ សហជិតស្ប អច្តិ ដុល្ចូ-យុស្សាទ្ធ ។ **នេះ ខេ** ១០ ១៩ ១៩យេខ អ្នកនយ្ ភិក្ខុ កំលានេ យោត៌ ។ តំ ភិក្ខុ ជំទាតេសុំ ។

សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ។ ភិក្ខុសង់ឡាយមានបំណងនឹង សម្ងាប់ ទើប (នាំគ្នា ) យក ប្រេង៍មកលាបកក្ខនោះ ។ ភិក្ខនោះកា ធ្វើ មរណភាលទៅ ។ ថេ ។ ភិក្ខុនោះមិនជានធ្វើមរណភាល ។ ពួកភិក្ខុទាំង នោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ មិន ត្រីអោបត្តិបាកជិកទេ ត្រវៃត្រឹមតែអាបត្តិថ្មល្អក្ល័យ ។ សម័យនោះឯង៍ មានកិត្តមួយប្រមានជម្ងឺ ។ ទើបកិត្តទាំងទ្បាយឲ្យកិត្តនោះក្រោកឡើង ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ (បើ) មិនមានបំណង នង៍សម្ងាប់ ឥតមានអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុមួយរូបមាន ជម្ងឺ ។ កិត្តទាំងទ្បាយមានបំណងនឹងសម្ងាប់ ទើបញ៉ាំងកិត្តនោះឲ្យសុះ ្រោកឡើង ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះមិនបាន ធ្វើមរណភាល ។ ពួកភិត្តទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ មិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវត្រឹមតែ អាបត្តថ្មល្ខ័យ ។ សម័យនោះឯង មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ ។ កិត្តទាំង

### វិតយុប៌ដកេ មហាវិកង្គោ

សោ ភិក្ខុ តាលមភាសំ។ គេសំ កុក្ខុំ អហោសំ ត នេ ត មសន្ន័ ង្ខៈ នេត្តឈរៈ នួនាភាទាំង ត នេះ ខេត្ត បាន នេះ នេះ នេះ នេះ ខេត្ត និលានោ ဟောက် ၅ က် က်က္က မေးလက္ကင်းပျာဏ င်ကေးကမ် ၅ សោ ភិក្ខុ តាលមតាសំ ។ ២ ។ សោ ភិក្ខុ ខ តាលមភាសំ ។ តេស់ តុត្ថំ អហោសំ ។ បេ ។ អសាពន្តំ ង្ខំណុំ ស្សាជ្ញុំ អាពន្តំ ដុល់ជំ-យស្បាត់ ។ តេច ទោ មិច សមយោធ អតាតពោ ភិក្ខុ កំលាល យោត៌ ។ តស្ប ភិក្ខុ អជ្ អន់សុ ។ សោ ភិក្ខុ តាលមគាស់ ។ 🕻 នេសំ ក្រុខ មយោស ។ បេ ។ អនាមត្តិ ភិក្ខាវេ នម-រណាឌ្ជាយស្បាន ។ នេះ សេ ឧះ សមយេខ អញ្ជា ភិក្ខុ កំលានោ ហោតិ ។ តស្ប ភិក្ខុ មរណាធិប្បាយ អជ្ញំ អន់សុ ។ សោ ភិក្ខុ តាលមភាសំ ។ បេ ។ សោ ភិគ្គុ ន គាលម-តាសំ ។ នេះសំ គុត្ថ ្ មហោសំ ។ បេ ។ អភាមត្តិ ភិក្ខាប់ ទារជិកសៀ ភពស្ដី ដល់ជិលស្បីឆ្ ង

### វីឧយចិជា ១៣វិកង្គ

ឲ្យាយ០ាប់កក្ខុនោះផ្តួល ។ កក្ខុនោះក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ពួកកក្ខុ ទាំងនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខិ ទាំងទ្យាយ (បើ) មិនមានចំណង់នឹងសម្ងាប់ ឥតមានអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយប្រមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុទាំងព្យាយមានបំណង នឹងសម្ងាប់ ទើប (នាំគ្នា) ផ្តល់កិត្តនោះ ។ កិត្តនោះក៏ធ្វើមរណ៍កាល ទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះមិនបានធ្វើមរណភាល ។ ពុកភិក្ខុទាំងនោះមានសេចភ្លិ សង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុះគំងឡាយ មិនត្រូវអាបត្តិ *បារាជិកទេ ត្រូវ ត្រឹមតែអាបត្តិថ្មល្អ ។ សម័យនោះឯ*ង មានកិត្តិ មួយរូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយជានឲ្យជាយដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ ក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ពួកភិត្ត**ាំង**នោះមានសេចក្តីសង៌្យ័យ ។ ថេ ។ (នៅត្រាស់ថា មាលកិត្តទាំងឡាយ (បើ) មិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ មិន តែវិអាបត្តិ ទេ ។ សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុមួយរូបមានដម្លឺ ។ ភិក្ខុ ទាំងត្បាយមានបំណងនឹងសម្លាប់ បានឲ្យបាយដល់កិត្តទោះ ។ កិត្តនោះ តធ្វើមរណភាលទៅ ។ បេ ។ ភក្ខុនោះមិនបានធ្វើមរណភាល ។ ពួក កិត្តទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤៨ នៃវាស់ថា ម្នាលកិត្ត ទាំងទ្បាយ មិន ត្រូវអាបត្តិបាកជិកទេ ត្រូវត្រឹមតែអាបត្តិបុល្បច្ច័យ ។

# យរាជិបបណ្ឌ តតិយស័ក្ខាបទស្ស វិគីតវត្តម្លិ អវុត្តបតិកាទី

គេន ទោ បន សមយេន អញត្រា កិត្តា កំហាល ហោតិ ។ តស្ប កិត្តា ខាន់ អន់ស្ ។ សោ កិត្តា កាលមកាសិ ។ គេសំ កាត្តច្ចំ អៈ ហោសំ ។ បេ ។ អលបត្តិ ភិក្ខាវ ឧមហោជប្រ-យស្បាតិ ។ គេន ទោ បន សមយេន អញត្រា ជិច្បាយា ចាន់ អន់សុ ។ សោ ភិក្ខា ចាលអា-ជិច្បាយា ចាន់ អន់សុ ។ សោ ភិក្ខា កាលមកាសិ ។ បេ ។ សោ ភិក្ខា ន កាលមកាសិ ។ គេសំ កាត្តាចំ្ន អហោសិ ។ បេ ។ អលបត្តិ ភិក្ខាវេ ចារាជិកស្ប អបត្តិ ខុល្ខឲ្យស្បាតិ ។

(២០៥) នេះ ទេ បន សមយេន អញ្ជូន។ ឥន្ទឹ
បង្គ្រប់និតិ នេះបាន កញ្ជី ហោតិ ។ សា ក់ំហ្វេបកំ កំស្តុំ ឯនេះបេខ ឥឡូយ្យ កញ្ចនាន់ ជានាហ៊ុន ។ សុដ្ឋ កក់និតិ នេះបា កញ្ចន់ អនាសំ ។ នារកោ ការដ្ឋ កក់និតិ នេះបា កញ្ចន់ អនាសំ ។ បេ ។ បារាដឹកកណ្ឌ សំក្លាបទទី ៣ វិនិភវត្ថុ ចំពីស្រីគ្រាត់ប្រាសចាប់ពីជាដើប

សម័យ នោះឯង មានភិក្មួយរូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខាំងឡាយបានឲ្យទឹក ស ម្រាប់ផ្គុំកដ្ឋល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ពួកភិក្ខុ ទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខ ទាំងទ្វាយ អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ទេ 😗 សម័យ នោះឯង មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ ។ កិត្តទាំងឡាយមាន បំណងនឹងសម្ងាប់ ទើបឲ្យទឹកស ម្រាប់ផឹកដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើ មណេកាលទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុនោះមិនបានធ្វើមរណកាល ។ ពួកភិក្ខុ ទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្បាយ មិន ត្រវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវត្រឹមតែអាបត្តិបុល្ចច្ច័យ (២១៥) សម័យ នោះឯង មានស្រីម្នាក់ ព្រាត់ (ពុសលាក់ប្ដឹមកយូវ ហើយ ទើបមានគក់នឹងសហាយ 🕽 ស្រីនោះបាននិយាយនឹងកិត្ត្ជជា ជីតុនថា <sup>(๑)</sup> សុម**ពនមេត្តាចុះលោកម្ចាស់ សូមពន**្តែល់ថ្នាំលេតគភិ (ឲ្យទាន១កុរុណា ) ។ ភក្ខុនោះទទួលថា ស្រលលើយប្អូនស្រី ហើយ ក៏បានឲ្យប៉ាំរំលូតគតិដល់ សៃនោះ ។ **ទារក (**ដែលនៅក្នុងគតិ) ក៏ធ្វើ

មរណភាលទៅ ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤៨ តែសំថា

ភិក្ខុអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល គឺភិក្ខុដែលដិតដឹកស្និទ្ធស្គាលនឹងត្រកូល ។

## វិនយប់ជំពែ មហាវិភង្គោ

អាបត្តី តុំ ភិត្ត អាចន្នោ ថារាជិតាធ្នំ ។ គេខ ទោ បថ ស្នាលេខ អញ្ជានុះស្មា ខ្មែន ស្នាន់ ស្រា ស្នា បេក កិត្ត ឯតឧបេ ស ខេ ស ភាព្ត វិជាយំស្បូតិ ភេទិសារី ២៩គីសារី មុសារីប អ្នសារិឌ្ឌ មុខ្លាំលាំ ឧទារិ ក្សាទាត់ ជាជាទាត់។ សុដ្ឋ ភភិឌិត តស្បា កញ្ចាត់ជ អេសាសំ ។ ជាក្រោ កាលមកាសំ ។ មាតា តាលមតាសំ ។ តស្ប កក្ដុំ អហោសំ ។ ថេ ។ អាបត្តិ ត្វា ភិក្ខា អាបញ្ញោ ខារាជិកាធ្លំ ។ នេះ ទោ ឧទ ភាគលោខ អយាស្រាសា សំរុសសារី ខេំ ឧឌ្យ-បត់យោ យោជ្ជំ ឯកា វញ្ជា ឯកា វិជាយ៍រំ ។ រួយ ខ្លុំ ស្នេំ ស្នំ ស្នងខេយុន ភាព ងទើ រូច្បញ្ជូសនៃ មាជ់មាន យុជដែសរិ មុសរិប ភាស្ទ្រិ ឥឌ្ឈប្ គស្ស គត្តាភាពខំ ជាខាហ៊ុត៌ ។ សុដ្ត ភភិពិត តស្សា កក្ខាត់ អេលាសំ ។ មាតា តាលមភាសំ។ ៧៣៣ ខ ភាលមភាសំ។ ឧស្ប កាញ្ញុំ អហោសំ ។ ថេ ។ អស្ចត្ត ភិក្ខុ សារជិតាស្ប

<sup>្</sup>ន វឌ្ឍាតិថិ ជាម៉ោ កត្ថថិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ន សោ បនិធ សមេតិ ។

## វិតយចិតិកា មហាវិកង្គ

ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រៃវមាបត្តិច្បាពជិកហើយ ។ សម័យនោះឯង មានបុរស ម្នាក់មានប្រពន្ធពីរ (តែ) ប្រពន្ធម្នាក់នោះជាស្រីអាវ ម្នាក់ទៀតជាស្រី មានកូន ។ ស្រីអារនិយាយនឹងកិត្តជាជីតុនថា បពិទ្រិរលាកម្ចាស់ បើស៊ី នោះសេ ម្រាលកូន មុខតែនឹងបានជាធំលើ ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ សូមទាន មេត្តាចុះលោកម្ចាស់ សូមទាន ប្រាប់ថ្នាំល្ងែតគិត្តាចេញ ។ កិត្តទទួលថា လြလ၊တီယ ဗ္ဂန္လီလ (ဗာ၊တီယ) ကိုငှာ 8၆၂ ဗ္ဂာံ၊ လို့နာခုခိုင်းလဲလြီး အေး yទារភ (ដែលនៅក្នុងគភ៌) ក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ឯម្ជាយមិនបានធ្វើ មរណភាលទេ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ ត្រាស់ថា មាលភិក្ខុ អក្សន៍ ត្រូវអាបត្តិជា្រជិក ហើយ ។ សម័យ :នាះឯង៍ មានបុរស ម្នាក់មានប្រពន្ធពីរ ប្រពន្ធម្នាក់ជាស្រីអារ ម្នាក់ជាស្រីមានកូន ។ ឯស្រីអារ និយាយនឹងកិត្តជាជីតុនថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បើស្រីនោះសម្រាលកូន គេនឹងបានជាធំលើ ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ សូមទានមេត្តាចុះ លោកម្ចាស់ សូមទាន ជ្រុបញាំរលូតគភិពចេញ ។ ភិក្ខុដាជីតុនទទួលថា ស្រល់លើយ ប្នុន្ទស្ត្រ (ថា ហើយ) ក៏បានឲ្យថ្នាំរំលូតគកិដល់ស្រីនោះ ។ ម្ដាយក៏ធ្វើ មរណភាលទៅ ។ ឯទារកមិនធ្វើមរណភាលទេ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដី សង្ស័យ ។ បេ ។ ៤៩ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិន ត្រូវមាបត្តិចារាជិកទេ

## បារាជិតកណ្ដេ គគីយសិក្ខាមទស្ស វិនីតវត្ថុម្ភិ ធត្តបាត់នំ

မာရာရှိ ရက်မိကာများမှာ ရ အောင္ ရော ရော ရော យេខ អញ្ញុនស្បើ ស្នុមមា ខេន្ត ឧធានស្នុយ ឈេខ រាយ ដោយ រាយ រូបក្នេង នេះ មួយ មួច បត់ ភិក្ខុំ ឯតឧវេស ស ខេ សា ភព្តេ វិជាយ៍ស្បីត សតិសា មន់តីសា មុសារ មុសាម្ម មុខាលា តែសុក្រ កព្ទាត់ ជានាហាត់ ។ សុដ្ឋ ភក្ខិត តែសុក្ កញ្ញានៈជំ អេសាសំ ។ ១កោ កាលមក់. សុ ។ បេ ។ «កោ ជ ភាលមត់សុ ។ តស្បូ តាក្តី អយោស ។ បេ ។ អលបត្តិ ភិក្តា ចារាជិ-យទៅ មានខ្ញុំ ខ្ពស់ជំពាទ្ធ ៤ ខេខ សេ ឧប សមយេធ អញ្ជាក់ កញ្ចឹត ត្រូបគាំ ភិក្ខុ រាស្ត:ឯឧ មុស៊ីណា ឆ្លាស់ <del>ខ</del>្មែល ឆ្លាំ ជាសេល្ស្នៃ ជ តេជហ៍ ភភិជិ មន្ទុស្បូតិ ។ សា មន្ទិត្តា កត្ត ចាគេសំ ។ តស្ប តុត្តថ្មុំ អយោសំ ។ ថៃ ។ អាចខ្លួំ ខ្ញុំ ភគ្គា អាចដោ ចារាជិត្ត ខ្លុំ ។ នេច :១ ប្ច សមយេធ អញ្ជា កញ្ចុំ ឥត្ត កា្ស្ចក ភិក្ខុំ ឃិតឧកេខ ឥជ្ឈបា កក្តាតាធំ ជាភាហ៊ីតិ ។

បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ๓ វិនីឥវត្ថុ អំពីដំណើររំលូតគភិជាដើប

ត្រៅត្រឹមតែអាបត្តិថ្មល្អ ឬ សម័យនោះឯង មានបុរសម្នាក់មានប្រពន្ធ ពីវ ប្រពន្ធម្នាក់ជាស្រីអារ ម្នាក់ទៀតជាស្រីមានគុន ។ ស៊ីអារ និយាយនឹងភិក្ខុជាជីគុនថា បពិត្រៃលោកម្ចាស់ ប៉េស្រីនោះសម្រាលកូន គេនឹងបានជានំលើទ្រព្យសមុគ្រិទាំងអស់ សុមទានមេត្តាចុះ លោកម្ចាស់  $\mathcal{N}$ មទាន $\mathcal{G}$ ល់ញុំរំលូតគក់វា ខេញ ។ កិក្ខទទួលថា  $\mathcal{E}$ សេបលែយប្អូន $\mathcal{E}$ (ថា ហើយ) ក៏ឲ្យថាំ្រលូតគភ៌ដល់ ស៊ីសេខាះ ។ គ្នាយនឹងកូនទាំងពីរនាក់ ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។ បេ ។ ម្ដាយន៏ងកូនទាំងពីរនាក់មិនបានធ្វើ មរណេតាល ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ ឪ ត្រាស់ថា មាលភិក្ខុ មិនត្រវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវ ត្រឹមតែអាបត្តិប្រលួយ ។ សម័យ នោះឯង៍ មានស្រីមាក់មានគត៌ បាននិយាយនឹងកិត្តជាជីត្នថា សូមទាន មេត្តាចុះ ហេតុម្ចាស់ សូមទាន $\left( \hat{q}_{0} \hat{q}_{1} \hat{q}_{1} \hat{q}_{1} \hat{q}_{2} \hat{q}_{3} \hat{q}_{1} \hat{q}_{3} \hat{q}_{$ នោះ ពោលថា នៃជូនស៊ី បើដូច្នោះ នាងចូរ្យិចចុចពោះទៅ ។ ស៊ី នោះក៏ច្របាច់ពោះវល្បត្តកាមក ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ e្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សម័យ នោះឯង មានស្រីមាកមានគក់បាននិយោយនឹងកិត្តដាជីតុនថា សូមទាន មេត្តាចុះ លោកម្ចាស់ សូមទាន (ច្បាប់ថ្នាំលេត្រគត៌ (ឲ្យទាន១) ព្រះ

### វិនយប់ដីកេ មហេវិភង្គោ

តេនហំ កក់នំ តាមេហ៊ុត ។ ស តាមេត្វា ក់ ទា គេសំ ។ គស្ស កុក្ខំ អហោសំ ។ ខេ ។ អាមត្តិ ត្វ ភិក្ខុ អាមន្តោ ចារាជិ ក្នុំ ។ ត្រេជ ទោ បន សមយោធិត្តា វញ្ជា ឥឌ្គី កុល្**ទក់** ភិឌ្គុំ ជិនឧកេខ ឥឌ្ឈប្រ ក្រេសជួំ ជានាហ៍ បោះនាហ៍ វិជាបោយគ្រូំ ។ សុឌ្ ភេកជំនំ តស្បា ភេសជួំ អឌាស៍ ។ សា គាលៈ **មភាសិ ។ តស្ប** កុក្កថ្ងំ អយោសិ ១ ថេ ។ ងយពន្ត ភូគ្នា ខារព្យុយមារិ មានន្តំ ឧយៈដម្សាន្ត រា នេះ ទោ បាន សមាលេខ អញស្វា វិទាស់ វិទាស់ វិទាស់ តាលូបតាំ ភិក្ខាំ ឯតឧឋេខ ឥឌ្ឃ័យ ក្រេសជួំ ជា១ាមាំ យេល្ហ ជា វិជា យេយ្យត្ត៌ ។ អុឌ្គ ភភិឌិត តម្បា ភេសជួំ អពស់ ។ សា តាលមភាស់ ។ តស្ប តា្ញថ្ងៃ មហោស ។ បេ ។ មសបត្តិ ភិក្ខា ទាក-ជំភស្ប សេខត្ត ខុត្តដស្បតិ ។

#### វិនយប់ដឹក មហាវិភង្គ

 $\pi$ រុណា ) ភិក្ខុខោះបុរាប់ថា នៃប្អូន បើដូច្នោះ នាងចូរកំដៅផ្ទៃពោះ ៗ នាងនោះក៏កំដៅគករល់ភក្នុខមក ៗ កិត្តនោះមានសេចក្ដី សង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រវអាបត្តិបារាជិក ហើយ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីអារម្នាក់បាននិយាយនឹងកុលុមក-ភក្គុ ជា ( ជីតុន ) ថា សូមទានមេត្តាចុះ លោកម្ចាស់ ១គប្បីស មាល ក្លួនដោយថ្នាំណា (សែល) មេត្តា (ជុប់ថ្នាំនោះ (ដល់ខ្ញុំ) ។ ភិក្ខុ នោះទទួលថា ស្រែលើយ ប្អូនស្រី (ថា ហើយ) ក៏បានឲ្យថ្នាំដល់ នាងនោះ ។ នាងនោះកធ្វើមរណកាលទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដ សង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រៃវ តែមតែអាបត្តិទុក្ខដ ។ សម័យនោះឯង៍ មាន ស្រីមាក់ជា ស្រីមានកូន  $\mathcal{N}$  ဗြာလ္နာ့  $\mathcal{S}$  ကော္မ်ား  $\mathcal{N}$  တွင္ ကော္မ်ား  $\mathcal{N}$  မောက္မ်ား  $\mathcal{N}$  တွင္ ကော္မ်ား  $\mathcal{N}$  ကေတ္မ်ား  $\mathcal{N}$  ကေတြပေတြသည့်  $\mathcal{N}$  ကေတ္မ်ား  $\mathcal{N}$  ကေတ္မပတယ်သည့်  $\mathcal{N}$  ကေတ္မပတယ်သည့်  $\mathcal{N}$  ကေတ္မပတယ်သည့်  $\mathcal{N}$  ကေတ္မပတယ်သည့်  $\mathcal{N}$  ကေ ကေဂးအႏႈ $e_{y}$ လတ် လြလက်ယာ ဗ္ဗန္ဓ $m{k}$  (ဗားက်ယာ) က်ဴဌာနeြင္တံု ដល់ស្រីនោះ ។ នាងនោះក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដ សង្ស័យ ។ បេ ។ ៤៨ ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិបារាជិក ខេ ត្រូវ ត្រុមតែអាបត្តទុក្ខដ ។

បារាជិតកណ្ឌេ តតិយសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្ថុម្លិ សត្វរស់វគ្គិយអិក្ខុអាទិវត្ថុ

(២០៦) គេឧ ទោ មឧ សមយេឧ ដព្វក្តិយា ភិក្ត្ សត្តាស់ក្តិយំ ភិក្តុំ អន្តលំបតោនគោន ហាសេសុំ ។ សោ ភិក្តុំ ឧត្តសន្តោ<sup>(๑)</sup>អឧស្បាសកោ តាលម-តាស៍ ។ គេសំ កាក្តាចំ អហោស៍ ។ មេ ។ អនាបត្តិ ភិក្តាប់ ទារាជិកស្ប អចស្គំ ទាច់ត្ត័យស្បាត់<sup>(៤)</sup> ។

(២០៧) នេះ ទោ បះ សមយេខ សត្តសេក្តិយា ភិក្តា ឧៗក្លិយំ ភិក្តាំ កេញ្ញំ ការស្បាមានិ ជិត្តិត្វា មាបសុំ ។ នេសំ កក្តេចំ អហោសំ ។ បេ ។ អល់បត្តិ ភិក្តាប់ ខារាជិកស្ប អាបត្តិ ខាច់ត្តិយស្បាត់<sup>(៣)</sup> ។

(២០៨) នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ជាត់រោ ក្តាស់ដូកោ កិត្ត យក្តាំ ជីវិតា ហេបេសេ ។ នេស្ស កុក្កាចំ អយោសំ ។ បេ ។ អនាបត្តិ កិក្តា ទារាជិកស្ស អបត្តិ ដុល្ចយស្សាគ៌ ។

(៤០៩) នេះ ទេ ខេះ សមយេន អញ្ជា នេះ ភិក្តុ អញនាំ ភិក្តុំ វន្សយក្តុំ វិហារំ ទោះ សក្សា ជំវិតា វេហេមេសុំ ។

១ ឌ. ម. ឧត្តន្លោ ។ 🎍-៣ ឌ.ម. អភាបត្តិ ភិក្ខុវេ យុវាជិកសុុក្រតិ ។

# យរាជិកកណ្ដូ សិក្ខាបទទី៣ វិសីជវត្ថុ រឿងសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុជាដើម

(២๑៦) សម័យនោះឯង៍ ឧព្វគ្គិយកិត្តពាំងឲ្យ យបុរនហាក់ ក្រលេក
កិត្ត (មួយរូប) ដែលរាប់បញ្ចូលក្នុងពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្ត ដោយចុង ម្រាម
ដៃ ។ ភិត្តនោះ (រសើបភ័យខ្លាំង) គកសុគផុតដង្ហើមស្ងាប់ទៅ ។ ពួក
ឧព្វគ្គិយកិត្តពាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ពង់ត្រាស់ថា ម្នាល
កិត្តពាំងឡោយ មិនត្រូវអាបត្តិបារាជិក ខេ ត្រូវត្រឹមតែអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
(២១៧) សម័យនោះឯង៍ ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តគិតគ្នាថា យើង
នឹងធ្វើកម្ម<sup>(៤)</sup> (គិតហើយ) ក៏បាប់សង្គិសក្តិទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ
ពាល់តែស្លាប់ទៅ ។ ពួកសត្តសេវគ្គិយកិត្តទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ

ទាល់តែស្លាប់ទៅ ។ ព្យួកសត្តរសវគ្គិយក់ក្នុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ កើតឡើង ។ បេ ។ ( (នៅតាស់ថា ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ មិនត្រូវអាបត្តិ ព្យាជិក (ទេ ត្រូវតែមតែអាបត្តិច្នាចិត្តិយ ។

(២១៨) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបជាពេទ្យចាប់ខ្មោចជាន ផ្តាចបង់ជីវិតយក្ខុមួយ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យភើតឡើង ។ បេ ។ (១៩៩) តាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រាវមាបត្តិបារជិកទេ ត្រូវតែ ត្រឹមអាបត្តិ បុល្ចច័យ ។

(৮១៩) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបបានបញ្ជូនភិក្ខុមួយរូប**ទៅ** កាន់វិហារដែលមានយត្តកាច (គា\ស័យនៅ) ។ ពួកយត្តក៏ (នាំគ្នា **ផ្តាច់** 

ធ្វើលបឲ្យព័យត

#### ក្តែរកវិលាម ការគីប៉ិបានវិ

តស្ប តុត្តខ្ញុំ អយោសំ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិគ្នា ឧ-နေးကယ္စ္အေျက အေပါက္သည့္မွာ ေျပးေတာင္းကေတာ့ អញ្ញូនហេ ភិត្ត មរណៈ ចំព្យួយ អញ្ញូនរំ ភិត្ត វាន្យ-យក្ខុំ វិហារំ ទេ មេសំ ។ តំ យក្ខា ជីវិតា វេរពេមេសុំ ។ ៤ ។ នំ យក្ខា ន ជីវិតា វេយមេសុំ ។ នុស្ប ក្តេញ អយោក ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខា ទារា-ជំតាស្ប អាចត្តិ ដុល្ចូយស្បាតិ ។ នេះខ ទោ បន សមយេខ អញ្នពេ ភិក្តា អញ្នព់ ភិក្ ញ វាខ្យុកខ្លារំ ទាហេស ។ តំ វាខ្យុ ជីវិតា វេវភេ-បេសុំ ។ តស្ប កុក្កូចំ អហោសំ ។ បេ ។ អលបត្តិ ည္ၿမိဳ႕ အေၾကာင္မွာရိုက္ေကာက္သည့္အေန အေန အေန សមយេជ អញនារា ភិក្តុ មរណាជិប្បាយោ អញ-ဆံး နီးကွာ့် အရူကားဆွား ေတးေပးမဲ ၅ ခံ အေျ ជីវិតា វេយស្មុំ ។ មេ ។ តំ វាឡា ជីវិតា ខ វោហ ខេសុំ ។ តស្ប កក្តុំ អយោសំ ។ ខេ។ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಕ್ರಮ್ಮೆ ಕಾರ್ಯ ಕರ್ನಿಕೆ ಕರ್ನಿಕೆ-យស្សាតិ ។ នេះ ទ ទេ ១១ សមយោធ

#### វិនយបិដាក មហាវិភង្គ

បង់ជីវិតភិក្ខុនោះទៅ ឯភិត្តដែលជាអ្នកបញ្ជូនក៏មានរសចក្តីសង្ស័យ **។ បេ** ។ ទ្រឹង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនមានអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមាន **បំណងនឹ**ងសម្ងាប់ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានបំណងនឹងសម្ងាប់ **ភ**ិបញ្ជូនភិក្ខុមួយរូបទៅកាន់វិហារដែលមានយក្ខកាច ។ ពុកយក្ខក់ផ្តាច់បង់ ។ បេ ។ ពួកយត្តមិនឲ្យនផ្ដាច់បង់ជំរិតភិក្ខុនោះទេ นี้ใสกิฐเราะเชา ឯភិក្ខុជាអ្នកបញ្ជូននោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ ង់ (ទាស់ថា មាលភិក្ខុ មិន ត្រវអាបត្តិចារាជិកទេ ត្រវតែ ត្រឹមអាបត្តិចុល្ច័យ ។ សម័យ នោះឯង ភិត្តមួយរូប បញ្ជូនភិត្តមួយរូបទៅកាន់ផ្លូវលំពុកមានសត្វសា ហាវ ។ សត្វសា ហាវទាំងទ្បាយក៏ផ្ដាច់បង់ជីវិតកិត្តនោះទៅ ។ ភិក្ខុអក បញ្ជូនមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ ៨៩ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត មិនមាន អាបត្តិដល់កិត្តដែលមិនមានចំណងនឹងសម្ងាប់ទេ ។ សម័យនោះឯង កិត្ត មួយប្រមានបំណង៍នឹងសម្ងាប់ បានបញ្ជូនភិក្ខុមួយប្រទៅកាន់ផ្លូវត្វាយដាច់ ស្រយលមានសត្វស.ហាវ ។ សត្វសាហាវទាំងឡាយក៏ផ្ដាច់បង់ជីវិត ភិត្តនោះទៅ ។ បេ ។ ពួកសត្វសាហាវមិនបានផ្តាចជីវិតភិត្តនោះទេ ភិក្ខុអ្នកបញ្ជូននោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ ឪ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិន ត្រាសាស្ត្រីបារាជិកទេ ត្រៅតែ ត្រឹមអាបត្តិថ្មល្អច័យ ។ សម័យនោះឯង

យរាជិកកណ្ដេ គតិយសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្ថុម្ភិ ជីវិតជារោបន់

អញ្ជានពេ កិច្ច អញ្ជានាំ ភិក្ខាំ ចោកនេះ្លាំ ទេខោស់ ។ នំ ចោក ជីវិតា ហេបេខសុំ ។ នស្ស កក្កខ្ញុំ អចោស់ ។ បេ ។ អស្ជា ភិក្ខាំ ឧមឈោជិច្បាយស្សាត់ ។ នេះ ទេ ប្រ សមយេជ អញ្ជានាំ ភិក្ខាំ មេឈា ជិច្បាយស្សាត់ ។ នំ ចោក ជីវិតា ហេបេខសុំ ។ បេ ។ នំ ចោក ជ ជីវិតា ហេបេខសុំ ។ ប្រ ។ នំ ចោក ជ ជីវិតា ហេបេខសុំ ។ សក្ស កក្កខ្ញុំ អប្រាស់ ។ បេ ។ អស្ជា ភិក្ខាំ ចក្រស់ ។ បែ ។ អស្ជា កក្កខ្ញុំ អប្រាស់ ។ បេ ។ អស្ជា ភិក្ខាំ ចក្រស់ ។ ប្រ ។ អស្ជា ភិក្ខាំ ចក្រស់ ។ បេ ។ ស្លាប់ ។ ប្រ ។ អស្ជា ភិក្ខាំ ចក្រស់ ។ ប្រ ។ អស្ជា ភិក្ខាំ ចក្រស់ ។ ប្រ ។ ស្លាប់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ។ ប្រ ។ ស្លាប់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ។ ប្រ ។ ស្លាប់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ក្រស់ ។ ប្រ ។ ស្លាប់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ភិក្ខាំ ចក្រស់ ភិក្ខាំ មានស្លាប់ ភិក្ខាំ មានស្លាប់ ភិក្ខាំ មានស្លាប់ ភិក្ខាំ មានស្លាប់ ភិក្ខាំ មានស្លាប់ ភិក្ខាំ មានស្លាប់ ទេសប់ ប្រ ប្រសាធិតិ ។ ប្រសាធិតិ កំពាំ ប្រសាធិតិ កំពាំ ប្រសាធិតិ ប្រសាធិតិ មានស្លាប់ ក្រស់ មានស្លាប់ ទេសបំពីក្រស់ មានស្លាប់ សាល់ បានសំលាប់ បា

រេប្រ រ មានដ្ឋ ន្ទំ មួយ មានទើ ខាបជ្ជា ខាបជ្ជា រេប្រ រុំ ទើ ពេល នេះ ស្រាស់ ក្សុង នេះ មេលំ មេលំ មេលំ ពេល នេះ ក្សុង មេលំ មេលំ ពេល នេះ ក្សុង មេលំ ពេល នេះ ក្រុង មេល់ ពេល នេះ ក្រុង មេលេខ មេល់ ពេល នេះ ក្រុង មេលេខ មេលេខ មេលេខ មេលេខ ពេល នេះ ក្រុង មេលេខ មេលេខ ពេល នេះ ក្រុង មេលេខ មេលេខ មេលេខ មេលេខ មេលេខ ពេល នេះ ក្រុង មេលេខ មេលេខ មេលេខ មេលេខ ពេល នេះ ក្រុង មេលេខ មេលេខ មេលេខ មេលេខ ពេល នេះ ក្រុង មេលេខ ម

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៣ វិនឹកវត្ថុ អំពីការផ្ដាច់ចង់ដីវិត

មានកិត្តមួយរូប បានបញ្ជូនកិត្តមួយរូបទៅកាន់ផ្ទូវគ្នាយដាច់សង្កែង មាន
លោវ (អាស្រ័យនៅ) ។ ពូកលោវក៏ផ្តាច់បង់ជីវិតកិត្តនោះទៅ ។ កិត្ត
អ្នកបញ្ជូននោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត
(បើ) មិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ មិនត្រាអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះឯង
កិត្តមួយរូបមានបំណងនឹងសម្ងាប់ ក៏បញ្ជូនកិត្តមួយរូបទៅកាន់ផ្ទុំគ្នាយ
ដាច់សង្កែង ដែលមានចោរ (អាស្រ័យនៅ) ។ ពូកចោរក៏ផ្តាច់បង់
ជីវិតកិត្តនោះទៅ ។ បេ ។ ពូកចោរមិនបានផ្តាច់បង់ជីវិតកិត្តនោះទេ ។
កិត្តអ្នកបញ្ជូននោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត
អ្នកមួយរូបទាននោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត
អ្នកមិនត្រាមបញ្ជូននោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត
អ្នកមិនត្រាមបត្តិបាពជិតទេ ត្រូវតែត្រឹមមាបត្តិចូលច្ច័យ ។

(৮৮০) សម័យនោះឯឪ មានភិក្ខុមួយរូប ចំណាំភិក្ខុជាសត្រវនោះ

បាន ហើយក៏ទៅផ្ដាច់បន់ជីវិតភិក្ខុជាសត្រវនោះទៅ ។ ចំណាំភិក្ខុជា
សត្រវនោះបាន តែទៅផ្ដាច់បន់ជីវិតភិក្ខុជទៃវិញ ។ ចូលចិត្តថាជាភិក្ខុ

ជទៃ តែទៅផ្ដាច់បន់ជីវិតភិក្ខុជាសត្រវនោះវិញ ។ សំគាល់ថាជាភិក្ខុ

ជទៃ ក៏ទៅផ្ដាច់បន់ជីវិតភិក្ខុជទៃ (នោះ) ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ

។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង៍ត្រវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។

#### វិនយចិដិកេ មហារិភង្គោ

កំក្តុំ អមនុស្សេន ទោ ខន សមយេន អញ្ញាត់ហេ កំក្តុំ អមនុស្សេន កហំតោ ហោធំ ។ អញ្ញាត់ហេ កំក្តុំ តស្ស កំក្តុំនោ បញ្ជាំ អនាសំ ។ សោ កំក្តុំ កាលមកាសំ ។ តស្ស កក្កេចំ អហោសំ ។ បេ ។ អនាបត្តិ កំក្តុំ ឧមហោធំប្បាយស្សាត់ ។ នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ញាត់ហេ កំក្តុំ អ មណាធំប្បាយោ តស្ស ក់ក្តុំ នេះ បញ្ជាំ ។ អញ្ញាត់ហេ កំក្តុំ មណោធំប្បាយោ តស្ស ក់ក្តុំ ពេល បញ្ជាំ អនាសំ ។ សោ កំក្តុំ កាលមកាសំ ។ ខេ ។ សោ កំក្តុំ ន តាលមកាសំ ។ តស្ស កក្កាចំ អេហាសំ ។ បេ ។ អនាបត្តិ កំក្តុំ ចារាជិកស្ស អាចត្តិ ដុល្បចូយស្សាត់ ។

္ ျပင္ လေ ၁၄ မခုကေန မည္ဆလုပ္ မွာ္တို မက္ျပာမရိုင္း မည္သည့္ မွာ္တိုင္း မလာ မင္းရဲေတြ လာကရလာတဲ့ ျပင္သည့္ မည္သည့္ မလာ မင္းရဲေတြ လာကရလာတဲ့ ျပင္သည့္ မည္သည့္ မည္း မင္းရဲေတြ လာကရလာတဲ့ ျပင္သည့္ မည္း မင္းရဲေတြ လည္း မင္းရဲေတြ လညာလည္း မင္းရဲေတြ လညာလညာ မင္းရဲေတြ လညာလညာ မင္းရဲေတြ လညာ မင္းရ

#### វិនយបិដាក មហាវិកង្គ

(៤៤๑) សម័យនោះឯង៍ មានកក្តមួយរូបរេញចេចូល ។ មាន
កិត្តមួយរូបទៀតបានវាយកិត្តនោះ ។ កិត្តនោះក៏ធ្វើមរណ៍កាលទៅ ។
កិត្តិដែលវាយនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ៤ ៩ ត្រាស់ថា ម្នាល
កិត្តិ (បើ) មិនមានបំណងនឹងសម្ងាប់ មិន ត្រូវអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះឯង
មានកិត្តមួយរូបរេញចេចូលដែរ ។ មានកិត្តមួយរូបទៀតមានបំណងនឹង
សម្លាប់ បានវាយកិត្តនោះ ។ កិត្តនោះក៏ធ្វើមរណ៍កាលទៅ ។ បេ ។ កិត្តិ
នោះមិនបានធ្វើមរណ៍កាល ។ កិត្តនោះក៏ធ្វើមរណ៍កាលទៅ ។ បេ ។ កិត្តិ
នោះមិនបានធ្វើមរណ៍កាល ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។
៤៩ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្តិ មិន ត្រូវអាបត្តិបារាជិត ទេ ត្រូវតែ ត្រឹមអាបត្តិ
ប៉ុល្ចាំយ ។

(৬৬৬) សម័យនោះឯឪ មានកិត្តមួយរូបនោលសគ្គកថា (ថ្ងៃឪ
អំពីស្ពានសូគ៌) ដស់បុគ្គលដែលបានធ្វើអំពើល្អ ។ បុគ្គលដែលបាន
ស្ពាប់នោះ ក៏អត់ដង្កើមធ្វើមណេកាលទៅ ។ កិត្តអ្នកសំដៃឪមានសេចក្តី
សង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទឹងត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត កិត្តដែលមិនមានចំណងនឹង
សម្ងាប់ មិនត្រាវអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះឯឪ មានកិត្តមួយរូបមានចំណង

# បារាជិកកណ្ដេ តតិយសិក្ខាបទស្សា វិនីជវត្ថុអ្វី សគ្គកថាទីវត្ថុ

မေးကာင္စစ္ပါးက မတ္ပါကာမဆိုမ်ိဳး မေးရိ-ស៍ ។ សោ អធ៌មុត្តោ ភាលមភាស៍ ។ បេ ។ សោ អធិទ្ធា ន តាលមភាសំ ។ សប្ប កក្តុម៉ូ អយោក ។ ថេ ។ អភាបត្ត ភិក្ខា ខារាជិកស្ប៊ មាន៖ ជុំហិជិញមាំរឹង ៧ ខេខ សេ ឧទ មាន-យែជ អញ្ជូនពេ ភិក្ខុ ដោយ៌កាស្បូ ជំពេលទំ അഭ്രഹ് ച പ്രോ ദുറ്റോ അനു ചെയ്യും അന്ദ് ត្តេច ្ន មេហាសំ ។ មេ ។ មនាបន្តិ ភិក្ខា ជ ឧសាយធ្វី ខេត្ត ខេត្ត ស្នេ ខេត្ត ស្នេ អញ្ញានពោ ភិក្ខា មណោឌិញ្ជាយោ នេយេិកាស្ប តាសំ ។ មេ។ សោ ឧត្តស៌ត្វា ជ តាលមកាស៍ ។ តែសុ ្រ្តាស់្ទ មហោស ។ ២ ។ មស្ខត្តិ ភិទ្ធា ខារជ្ញា ភាពស្ពឺ ដុល្ចូយស្បា**តិ ។** 

 បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៣ វិនីតវត្ថ រឿងភិក្ខុនិយាយអំពីស្ថានសូគិជាដើម

នឹងសម្ងាប់ ទើបសំដែងសគ្គកថា របស់បុគ្គលដែលបានធ្វេអំពេល្អមក ហើយ ។ មុគ្គលនោះកអត់ដង្កើមធ្វើមរណភាលទៅ ។ បេ។ បុគ្គលនោះ បានអត់ដង្កើមដែរ តែមិនបានធ្វើមរណកាលទេ ។ ឯកិត្តអ្នកសំដែង**មាន** ច្បារជិត ទេ ត្រៅតែ តែមអាបត្តិថ្មលូច្ន័យ ។ សម័យនោះឯង៍ មានកិត្តមួយ រុបសំដែននិយេកថា (ដំណាលអំពីនរក) នៃសត្វដែលទៅកើតក្នុងនរក ៗ ភិក្ខុអត្តស្លាប់នោះតត់ស្ងួត ហើយធ្វើនូវមរណភាល**ៅ** ។ ភិក្ខុអត្តសំដែង នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកដែល មិនមាន ជ្រាប់ នឹងសម្ងាប់ មិន ត្រាវអាបត្តិ ទេ ។ សម័យនោះឯង មានកិត្ត មួយប្រមាន ជ្រុញន៍ងសម្ងាប់ ទើបពោលនិយេកថានៃសត្វដែលទៅកើត ក្នុងនេះក ។ បុគ្គលនោះតក់សុតហើយធ្វេម ណេកាលនៅ ។ បេ។ បុគ្គល នោះតក់ស្កុត តែមិនបានធ្វើមរណភាលឡើយ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដី សង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត មិនត្រវមាបក្តិបារាជិកទេ ត្រីវតែ តែមកាបត្តិ ថ្មល្អ ។

(៩៤៣) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនៅស្រុកអាឲ្យរឺ កាលធ្វើនៅកម្ម ទើបនាំគ្នាកាប់ដើមឈើ ។ មានភិក្ខុមួយរូបបាននិយាយនឹងភិក្ខុមួយរូប

## វិនយចិតិពេ មហៈវិកង្គោ

ខាររក្ខុយមារិ មានខ្ញុំ ដុល់ជិញមារិខ្ញុំ ឯ
ឧមារិ យុយ្ណាជុំ មាលមក្ស ឯ គេ ឯ មយនខ្ញុំ មួយ្លាំ
ខ្ញុំខ្ញុំ សារេមា ឯ គេ ឯ មយនខ្ញុំ មួយ្លាំ
ខ្ញុំខ្ញុំ សារេមា ឯ គេ ឯ មយនខ្ញុំ មួយ្លាំ
ខ្ញុំខ្ញុំ សារេមា ឯ ខេ ឯ មេ ខ្ញុំ ខ

#### វិតយបិជា មហាវិកង្គ

ទៀតថា ម្នាល់តារុំសោ លោកចូរឈរ តែង់ទីនេះការឈើទៅ ។ ដើមឈើ
ក៏រលំសង្កត់កិត្តនោះដែលកំពុងឈរការស្លាប់ក្នុងទីនោះទៅ ។ កិត្តអ្នក
បង្គាប់នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត កិត្ត
ដែលមិន ប្រាថ្មានដែសមាប់មិន ត្រូវអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះជំងំ ពួកកិត្តនៅ
សកអាទ្បី កាលនឹងធ្វើនៅកម្មបាននាំគ្នាការប់ដើមឈើ ។ មានកិត្តមួយរូប
មានបំណងនឹងសមាប់ ទើបនិយាយនឹងកិត្តមួយរូបទៀតថា ម្នាល់ការុំសោ
លោកចូរឈរ តែជំទីនេះការបំឈើទៅ ។ ដើមឈើក៏រលំសង្កត់កិត្តនោះ
ដែលកំពុងឈរការប់ស្លាប់ក្នុងទីនោះទៅ ។ បេ ។ ដើមឈើលំសង្កត់កិត្តនោះ
ដែលកំពុងឈរការប់ស្លាប់ក្នុងទីនោះទៅ ។ បេ ។ ដើមឈើលំសង្កត់មិន
ស្លាប់ ។ កិត្តអ្នកបង្គាប់នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាល់កិត្ត មិនត្រូវអាបត្តិបារជិតទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិបុល្ច័យ ។

(២៤៤) សម័យនោះឯឥ តពុគ្គិយកិត្តទាំងឲ្យយនាំគ្នាដុកក្មើង ៃ ។ មនុស្ស (ដែលនៅក្នុង ៃ៣) ត្រូវក្មើង តេះស្ងាប់ (ជាច្រើននាក់) ។ កិត្ត ទាំងនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ខ្មែរ តែវាស់ថា ម្នាលកិត្ត ទាំងឡាយ កិត្តដែលមិនមានចំណងនឹងសម្ងាប់ មិនត្រវិអាបត្តិ េ ។ សម័យនោះឯង ពួកគេពុគ្គិយកិត្តមានចំណងនឹងសម្ងាប់កំនាំគ្នាដុតក្មើង ព្រៃ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយ ត្រូវត្រើង ពៃ នេះស្ងាប់ (ជាច្រើននាក់) ។ បេ ។

# បារាជិពកណ្ដេ ភពិយសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្ថុម្ភិ បោរឃាតកាទិ

ងេះ ម្នាំ នៃ មាលឧយុម ៤ នេះ មាយ នៃ មាល នៃ ៤ មាលឧយុម មាល នេះ មាយ នេះ មាយ

ក់ក្តុ អាឃាននំ កញ្ញា បោរឃានកំ ឋានឧរោយ អាប៉ុសោ មាយ់មំ កំលមេស វាកោន បញ្ហានេះ ជីវិតា ហើយបើតំ ។ សុដ្ឋ កន្លេតំ វាកោន បញ្ហានេះ ជីវិតា ហើយបើសំ។ តស្ប កក្កេចំ អយោសំ ។ បេ ។ អាបត្តិ តំ ក់ក្តុ អាបញ្ហា ចារាជិកាន្តិ ។ គេន ហោ បន សមយេន អញ្ហានយ ក់ក្តុ អាឃាននំ កញ្ញា បោរឃានកំ វានឧរោយ អាប៉ុសោ មាយ់មំ កំលមេសំ វាកោន បញ្ហាន ជីវិតា ហើយបើសំ ។ សោ នាហំ តុញ៉ាំ បេន ការស្បាមន៍ តំ ជីវិតា ហើយបស់ ។ តស្ប កក្កេចំ អយោសំ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ក់ក្តុ ចារាជិកាស្បា អាបត្តិ ឧក្ខាដស្បាត់ ។

តំរុស្សេ យល់ក្នុង ខ្លួន ខ្លួន ខ្លួន (a + b) នេះ (a +

<sup>🗣 🛛</sup> ម. ញាតិឃល ។

(៤៤៥) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបដើរទៅកាន់ទីសម្ងាប់ចោរ ហើយបាននិយាយនឹងពេជ្យឃាតថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកកុំធ្វើឲ្យបុរសនេះ លំជាក់ឡើយ អ្នកចូរផ្តាច់បង់ជីវិតដោយប្រហារគ្រឹមតែម្តងទៅ ។ ពេជ្យ-ឃាតទទួលពាក្យថា ស្រល់ហើយ លោកឡាស់ (ថាហើយ) ក៏ផ្ដាច់ ប់ង់ជីវិត (ចោរ) ដោយ ប្រហារតែ ត្រឹមម្ពង ។ គិត្តនោះមានរសេចក្តី សង្ស័យ ។ បេ។ ខ្ទង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រវអាបត្តិបា្តាជិក ហើយ ។ សម័យនោះឯង៍ មានភិក្ខុមួយរូបដើរទៅកាន់ទីសម្លាប់**េារ** ហើយបាននិយាយនឹងពេជ្ឃឃាតថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកកុំធ្វើបុរសនេះឲ្យ លំបាកឡើយ ចក្រុកផ្ដាចចង់ជីវិតដោយប្រហាវតែ(តឹមម្ដងទៅ ។ តេដ្ឋ្យ- $\hat{w}$ តច្ចើយថា ខ្ញុំ ព្រះករុណាមិនធ្វើតាមពាក្យលោកទេ  $(\hat{\sigma})$ លើ $\hat{\sigma}$ ឋាចបន់ជីវិតបុរសនោះទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ**។** [ នៅ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកមិន ត្រៃវអាបត្តិបារាជិក ទេ ត្រវាត ត្រឹម អាបត្តិខុត្តដ ។

(৬৬៦) សម័យនោះឯង មានបុរសមាក់គេកាត់ ស់កាត់ជើង (មក នៅ) ក្នុងផ្ទុះ ត្រកូល មានពួកញាតិមកប្រជុំគ្នាព្យាធាល ។ មានកិត្តមួយប្រ

## វិទ្ធយុប្ចិត្តព្រ មហាវិកង្គោ

សម្បាំកំណ្ដោ យោទ ។ អញនាព កំក្ខា នេ មនុស្សេ វាឌនប្រេខ អាជុំមោ មុខិន មុខមាំ ឧបោទ្ធ័ ។ មាន ក ្ដេញមាន ។ គេខេស់ តក្ក ទា យេថាន ។ គេ តំ តក្ត់ ទាយសុំ ។ សោ ភាលមភាសិ ។ តស្ប ក្រុស្ទុំ មលោស ។ ចេ ។ អាចត្តី ត្វុំ កំក្នុ អាចនោ្ ទារាជិកាណ្ឌិ ។ តេខ ទោ បន សមយេខ អញ្ជាព ហុំមោ មាលភាព សនិសនជ្ជី ឃើងមេស សម្បុះកែណោ ហោត ។ អញ្ជា ភិក្ខិ តេ करंको गुसराप्ट भार्षण यटेद युक्की का-ឈត្តិ ។ អាមយ្យេ ឥឡាមាន ។ នេះខេត្ត លោណៈ សោច៌កេត់<sup>(ទ)</sup> ទាយេថាតិ ។ តេ តំ លោឈាសោច៌ $r \hat{m}^{(k)}$  ទាយេសុំ ។ សោ គាលមគាស៍ ។ តស្បា កាត្ត អបោរ ។ អឋទោ ស ភិត្តិធំ ភិត្តិធំ រាស្ត្រ មា មេខេត្ ។ មុខិត្ត ពេល មួច ។ មុខិត្ត អាហេ ខេសុំ ។ ភិត្ត ភភាព ឯនមន្តំ អាហេ ខេសុំ ។ អាបត្ត សា ភិក្ខាប ភិក្ខាជ អាបញ្ញា ចារាជិកាធ្នំ ។ តសិយបារាជិក ខិដ្ឋិត ។

<sup>🧸 🔊</sup> ខ. ម. លោណសុចីរក់ ។

### ន្តែលើជា ។គីប៊ីយន់រ្

បាននិយាយនឹងពួកមនុស្សទាំងនោះថា ម្នាល់អាវ៉ុសោ អ្នកទាំងឡាយបន់ ឲ្យបុរសនេះស្វាប់ទេ ។ ព្ទុកមនុស្សធ្វើយគបថា ករុណា យើងចង់ឲ្យគាត់ ស្លាប់ដែរ ។ កិក្ខានោះ ជ្រាប់ថា បើដូច្នោះ អ្នកទាំង ឡាយ ចូរឲ្យគាត់ផឹកទាញ់ ទឹកដោះគោទៅ ។ ពុក្កមនុស្សកុំឲ្យបុរសនោះផ្ទឹកទាញទឹកដោះគោ ។ បុរសនោះក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ e្រីនៅត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកឯង(តិវិមាបត្តិល្អរាជិកហើយ ។ សម័យ នោះឯង មានបុរសម្នាក់គេកាត់ដៃកាត់ជើង (មកនៅ) ក្នុងផ្ទះ(តិកូល ពួក ញាតិក៏ប្រជុំគ្នាមកព្យាជាល ។ មានភិក្ខុនី (មួយរូប) និយាយនឹងពួក មនុស្សទាំងនោះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ អ្នកទាំងឡាយចង់ឲ្យបុរសនេះស្វាប់ ឬទេ ។ ពុក្កមនុស្សធ្វើយថា ករុណា លោកម៉ែញស់ យើងចង់ឲ្យស្វាប់ ដែរ ។ ភិក្ខុនី នោះ ហ្គ្រប់ថា បើដូច្នោះ អ្នកទាំងខ្យាយឲ្យឲ្យគាត់ផុតថ្នាំ គាំ ដោយអំបិលទៅ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏ឲ្យបុរស:នាះផឹកញាំ(តាំដោយ អំបិលនោះ ។ បុរសនោះធ្វើមរណកាលទៅ ។ ភិក្ខុនិនោះមានសេចក្ដី សន្យ័យ ។ លំដាប់នោះឯង ភិក្ខុនីនោះបាន $\int$ បាប់ដំណើរទុះដល់ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ ។ ពួកគិត្តនីក៏ដំណាលសេចក្តីនុះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួក ភិត្តក៏ក្រាបទូលសេចក្តីទុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គគ្រាស់ថា ម្នាលក់ក្លាំងឡាយ ក់ក្នុននោះ ត្រូវអាបត្តិចារាជិកហើយ 🕽 បារានិកទី៣ ១ប៉ ។

# បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាបទំ

(៤៤៧) នេះ មានលោខ ១ខ្មែរ មនុង សូមរាហ្គា វិហរត់ មហាវនេ គា្លដាការេសាឈំ ។ តេខ ទោ បន សមយេន សម្ពូហ្លា សខ្លុំដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខុ វក្មុខាយ ៤៤យា គឺ វេស្ស ធ្វេកក្សុំ ។ គេជ ទោ បន សមយេន ជ្ជើ ខ្ពុត្តា មោរត់ ខ្ទុំហំតំកា សេនដ្ឋិតា សហតាវុត្ត ខ សុគារា ជញ្ជេន បត្តហេជ យាបេត្ត ។ អ៩ទោ គេកំ ភិគ្គាជំ រាឌឧយោក វាឌល លោ ជ្រឹ ឧត្តិក្តា ខ្វីហ៊ុនកា សេនដ្ឌិកា សហការុត្ត ន សុការ ខុញ្ជេន បក្តហេជ យាបេតុំ កោជ ជុ ទោ មយំ ឌ្សាយេជ

# បារាជិកឥណ្ឌា សិក្ខាបទទឹ៤

(៤៤៧) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះកាគ(៤៨គង់ នៅកូដាគារសាលា ៃពមហានេទៀបក្រង់វេសាលី ។ គ្រានោះ មានកិត្ត ច្រើនរូបជាមិត្របានជួបប្រទះគាថ្មី នឹងមិត្រសិទ្ធស្វាលមាំមុន **បាននៅ**ចាំ វស្ស (បបនេះ ស្ទឹងវគ្គមុនា ។ កាលនោះ (សកវដ្ដីកើតឲ្យិក្សុអត**បាយ** មនុស្សទាំងទ្បាយចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រាំក្រពេក មនុស្ស (ដែលក្រ លំចុះក ស្រាប់ ក៏ដល់នូវសេចក្តីស្លាប់) មានធ្នឹងស (ដេរជាសលើផែនដី) មនុស្ស (ដែលមាន (ខព្យសម្បត្តិលមទិញដូរ (ស្រវអង្គរគេបាន) ងាយនឹងទិញដូវដែរ លុះតែមានស្វាកកាន់ជាសំគាល់ ទើបទិញដូវបាន មនុស្សទាំងអស់ក្នុងស្រែកនោះនឹងត្យាយាមស្វែងកេតាហារធានដោយ ក់ ម្រៀកពេក ។ វេលា នោះឯង៍ ភិក្ខុទាំង នោះក៏គិតគ្នាថា **ឥឡូវនេះ ស្រុក** វដ្តីកើតទុវិក្សអត់បាយ មនុស្សទាំងឡាយចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រែក ពេក មនុស្ស (ដែលក្រល់ជាក់ស្រាប់ ក៏ដល់នូវសេបក្តីស្ងាប់) មានធ្នឹងស (ដេរដាសលើផែនដី) មនុស្ស ( ដែលមាន (ទេព្យសម្បត្តិលមទិញដុវ្ ស្រាក់ក្នុង ស្រាស់ ស្រ្តាស់ ស្រ្តាស់ ស្រាស់ .បំគាល់ទើបទិញដូវបាន មនុស្សទាំងអស់ក្នុងស្រកនោះនឹងត្យាយាមស្វែង រកអាហារបានដោយកម្រិកោក តើយើងនឹងគិតធ្វើខណ្**យ**ដូចម្ដេ<mark>ច</mark>

#### វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

សមត្ថា សម្ពោធមានា អាវិធមានា ជាសុគាំ ស្បៀ វេសយៀន ៩ ៩ ភ្វំណាំមេខ យុហ្សេសម្និ ។ វាយនេះ រាគ្រាស្ម ស្ទី ឧញុ មារុមោ មូលចុ កាម្តុំ អត់ខ្លែម ៧៩ អមាក់ ធាតុ មញ្ចុំ ស្, ឧញុ មានស មានស ងា នេស ខ្មាំ វេស្ស វេសស្បាន ឧ ខ ចំណ្ឌាគេឧ គេលទំស្សាមាត់ ។ រាយដែ រាគេលុស អហុ មាដែល មន្ត្របាន មេនីខ្លុំ អង្គុំខ្លែង សង់ គណៈមាន់ មេនាំ ខ្លែស ហ្វេ មេ មេ ខ្លាំ ខាត់ មេ ខ្លាំ មេ រាំ មេឃុំ សមត្តា សម្ពោធមានា អាំមិនមានា ដាសុគាំ ស្សុំ សេស្សាម ឧ ៤ ចំណ្ឌាគោន គាំល-<del>ត្</del>ទាស់ ។ ស្យ ខេត្ត ស្រុស ស្ត្រ មេខាន់ មាន់ មាន់ មាន់ មាន់ មេខាន់ មាន់ មេខាន់ ត់ តំហ័ន កម្លំ អជ់ដ្ឋិតេខ ក់ កំហ័ន ខូត្លប្ប នុស្តាំមនុស្សជម្មុស្ស ស្ត្រាំ ភាស៊ីស្បាម អសុគោ

ទ ហរុណេសតិប៊ី ជាឃ្នាំ ។

## វិនយប់ផក មហវិភង្គ

ច្បិជានសាមគ្គីសោះសរ កុំឲ្យមានវិក៤៣ស់ខែងគ្នា នៅហំវស្សា ឲ្យទាន សហផង កុំឲ្យលំថាកដោយអាហារចំណូ ជាគផង ។ កិត្ត ទ្វះធ្វើយថា ម្នាលអាវុសោ បើដូច្នោះ យើង តែវទទួលរាប់រងកាវ ងាររបស់ពួក គ្រហស្តចុះ កាលបើយើងធ្វើយ៉ាងនេះហើយ ពុក្ខគ្រហស្ត ទាំង នោះ គង់នឹងនឹកនាឲ្យអាហារដល់ **យើងមិន**ទាន អាហារយ៉ាងនេះហើយ យើងក៏បានសាមគ្គីស្មោះស $\imath$ មិនវិវាទទាស់ទែងគ្នា នៅចាំវស្សក៏ស្រលផង ហើយមិនលំពុកដោយអាហារបិណ្ឌូពុតផង ។ ភិត្តខ្លះ ធ្វើយថា ម្នាលអាវុសោ កុំ **ប្រយោជន៍អ៊ីនីងខ**ុល្ហាយរង្គការងា**វ** របស់គ្រហស្ត (នោះ) ម្នាលអាវុសោ ស្ត្រើយចុះ យើងត្រវធ្វើជា អ្នកបំរើនាំដំណឹងដល់ពុក គ្រហស្តវិញ កាលបើយើងធ្វើយ៉ាងនេះហើយ ពុកជនទាំងនោះគង់នឹងនឹកនាឲ្យអាហារបិណ្ឌ ជាតដល់យើងមិនទាន កាល បើបានអាហារយាំងនេះ យើងនឹងព្រមព្រៀងសោះសមេនវិវាទទាស់ ខែងគ្នា នៅចាំវស្សាក៏ស្រលផង ហើយមិនលំពុកដោយអាហារបណ្ឌិទាត **ដង ។ ភិក្ខុខះ ធ្វើយ**ថា ម្នាលអាវុសោ កុំ ថ្ងៃ យោជន៍អ្វីនឹង ខេត្តហាបែរង៍ តារងាររបស់គ្រហស្ត ប្រយោជន៍អ៊ីនឹងធ្វើជាអ្នកបំរើនាំដំណឹងដល់ពួកគ្រ ហស្ត (នោះ) ម្នាលអាវុសោ ណ្តេយចុះ យេងតែវពោលអួត 🕈 ត្តវិមនុស្ស-ជម្មគ្នា យើង ទៅវិញ ទៅមក ឲ្យពួកគ្រិហស្ត (គេស្គាប់វិញ) ថាកិត្តឯណោះ

#### បារាដឹកកណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស ឧត្តវិមនុស្សធម្មកាសន់

រុំ រាស្ត្រ ក្រុង ស្ដាំ ក្រុង ក្កង ក្រុង នុត៌យស្ប ឈានស្ប លាក់ អសុគោ កិត្ត គត៌យស្ប យាខស្ស លាភិ អសុកោ ភិក្ខា ខតុទូស្ស យាឧស្ស លាភី អសុកោ ភិក្ខុ សោតាបញ្ហា អសុកោ ភិក្ខុ សភព**ភាមី អសុ**គោ ភគ្គា អភាគាម អសុគោ ភិក្ខុ អមោរ អសុកោ ភិក្ខុ ទៅជ្លោ អសុកោ ភិក្ខុ ជន្វក់ព្រោត ស់វន្ត អម្ចាក់ នាត់ មញ្ជុំ សុំ ខេល្ សមត្ថា សម្ពោនមានា អាជ្នៃមានា ជាសុគាំ ကျို က်ကျော့မ ေ ေပ်ာက္စားက ေက်ာက္စာ-လေးနွာ ႕ ၅ (သက္က (သ ည်းသ (သက်) ကေ អស្កាត់ កំហ័ន់ អញ្ជញ្ញស្ប ឧត្តាមនុស្សជម្នុស្ស វណ្ណេ ភាស់តោតិ ។ អ៩ទោ តេ ភិក្ខុ កិហិធំ អសាឧសាសា និស្សឧសាខភិសា ឃុំ មេស្ស សាសា អសុកោ ភិក្ខុ បឋមស្ប ឈានសុប្រ លាភិ ។ បេ ។ អសុកោ ភិក្ខុ ខតុត្តស្ប ឈាជស្ប លាភិ អសុកោ ក់ក្តុំ សោតាបញ្ហា ។ បេ ។ អសុកោ ក់ក្ ជន្បុ កញ្ញោត ។ អ៩ េខា នេះ មនុស្សា លាកា តែ នោះ

# បារាជិពកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ អំពីការពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម

បានឈានទី 🤊 កិក្ខុងណោះបានឈានទី ၆ កិក្ខុងណោះបានឈានទី ៣ ភិក្ខុងណោះឲ្យនឈនទី៤ ភិក្ខុងណោះជាសេតាបន្ទ ភិក្ខុងណោះជា សភទាគាមី ភិក្ខុងណោះជាអនាគាមី ភិក្ខុងណោះជា (១:អវហន្ត ភិក្ខុ ឯ:ណា៖ឲ្យនៃត្រៃវិជ្ជា កិត្ត្តឯណោះបានអភិញ្ញា៦ កាលបើយើងពោលហាង នេះហើយ ពុភជនទាំងនោះគង់នឹងនឹកនាឲ្យអាហារចណ្ឌ បានដល់យើង មិនទាន កាល បើចានអាហារយាង៍នេះ ហើយ យើងក៏នឹងមានសាមគ្គីសោះ សរន៍ង៍គ្នា មិនវិវាទទាស់ទៃង៍គ្នា ឡើយ នៅចាំវស្សាក៏ស្រែល ហើយមិន លំជាកដោយបណ្តាបានផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏យល់ព្រមថា ម្នាលអាវុសោ ទាំង ឡាយ ការពោលអូត ឧត្តវិមនុស្សធម្មរបស់គ្នាយើងទៅវិញទៅមក ដល់ពួកគ្រហស្ត ដែលលោកថាមកនឹងយើង (អម្បាញមិញនេះ) ស្រល ហើយ ។ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយមក កិក្ខព្ធងនោះកំពុនពោលអ្នកខ្ពុវិ មនុស្សធម្មទៅវិញទៅមកដល់ពួកគ្រិហស្ដថា ភិក្ខុឯណោះបុនឈានទី ១ ។ បេ ។ ភិក្ខុងណោះឲ្យនយោន៖ ៤ភិក្ខុងណោះដាសោតាបន្ទ ។ បេ ។ ស្ត្រឯណោះបានអភិញ្ញា ៦ ។ គ្រានោះ មនុស្សទាំងនោះក៏និយាយគ្នាថា យើងរាល់គ្នាបានភិក្ខុបែបនេះមកនៅចាំវ**ស្យា** អើហ្គឺ ហៅពេញជាលា**ភ** 

## វិសយចិដ្ឋមេ មហាវិកង្គោ

स्ताय के कि । ता ता स्था कि कि कि विश्व ឧបកភា ៤ វត លោ ៩តោ ឬព្វេ ឃុំវទ្ធា ភិក្ខុ វេស្សំ ឧបកតា យ៥យ៍មេ ភិក្ខុ សីលវង្គោ അഗ്വാസമല്പാട് ។  $(\mathbf{s}^{(\mathbf{0})} - \mathbf{c}^{(\mathbf{k})})$  ബേട്ട് កោជលាធំ អត្តសា កុញ្ចឆ្នំ ឧ មាតាចិត្តធំ ខេត្តិ ឧ បុគ្គលស្បានខ្លុំ ៤ ខាសកាឡកាលោសៃស្បានខ្លុំ ៤ មត្តាមច្វាន់ ខេន្តិ ឧ ញាត់អាហេហ៍តាន់ ខេន្តិ ហេធ៌សាធំ កិត្តធំ ខេត្ត ឧ តាធិសាធ៌ ខានធំយាធ៌ ញាតិសាលេខាំតាន់ ខេត្តិ យានិសាធិ ភិក្ខុនំ ខេត្តិ ន<sup>(m)</sup> តានិសានិ សាយនុំយានិ អត្តភា ကေယာင့် ឧ មាតាចិត្ទខំ ខេត្តិ ។ ២។ ឧ ញាត់-សាលោហ៍តាន់ ខេត្តិ យានិសានិ ភិក្ខាន់ ខេត្តិ  $\mathfrak{a}^{(b)}$  តានិសានិ ទានានិ អត្តនា បំរៀ  $\mathfrak{a}$ មាតាបិត្ទនំ ខេត្តិ ន បុគ្គនារស្ប ខេត្តិ ន នា-សភាម្មិត្តស្រាស្រែស្ ខេត្ត ខ មិត្តាមហ្គាន់ ខេត្តិ

e-៤ ៖. ម. ហេត្តពេសុ អយ់ បាហេ សព្វត្ថ វារេសុ អាគតោ ។ ៣-៤ អយម្ប៩ ឯពេកស្នំ វារេ ឯពេកោយេវ បាកដោ ។

## វិស្សបំណាម កាដ្ឋបំលានវិកង្គ

វបស់យើជ ឈ្មោះថា យើងថ្មានបុណ្យដោយងាយណាស់ហ្គឺ ពីដើមយើង រាល់គ្នាមិនដែលបានពួកកិត្តមានសីល មានធម៌ជាកុសល ដូចជាពួកកិត្ត នេះមកនៅចាំវស្សា (ដល់ម្តង) សោះឡើយ ។ មនុស្សទាំងនោះ (កាលបើ កោជនាហាវដែលធ្យាញ់ពីសា ក៏បំរុងទុកតែន៍ង៍ប្រគេនកិត្តទាំង នោះ មិនហ៊ានបរិកោគមាត់ខ្លួនឡើយ ហើយមិនដែលបានដូនទៅ មាតាបិតា កូន ប្រពន្ធ ខ្ញុំកដរ កម្មករបុរស<sup>(६)</sup> មិត្រ អមាត្យ មន្ត្រីនឹងញាតិសាលេហិតសេះឡើយ ឬជានភាទន័យហារដែលធ្យាញ់ ពីសា ក៏ប៉ុរុង៍ទុកតែនឹង៍ ប្រគេនភិក្ខុទាំង៍នោះ មិនហ៊ិនបរិភោគមាត ខ្ទុន ឡើយ ហើយមិនដែលបានដូន ទៅមាតាបិតា ទេ ។ បេ ។ មិនដែល ដែលត្វាញពីសា ក៏ប៉ុង្កែកតែនឹង ប្រគេនកិត្តទាំងនោះ មិនហ៊ានជញ្ជាក់ ជញ្ជាប់មាត់ខ្លួន ឡើយ ហើយមិនដែលបានជូនទៅមាតាបិតាទេ ។ បេ ។ មិនដែលបានឲ្យទៅញាតិសាលេហិតឡើយ ឬបានទឹកដែលមានសេល្អ ក៏បុរុងខុកតែនឹង ប្រគេនកិក្ខុទាំងនោះ មិនហ៊ានផឹកមាត់ខ្លួន ឡើយ ហើយ មិនដែលបានដូនទៅមាតាបិតា កូន ប្រពន្ធ ខ្ញុំកំដុរ កម្មករបុរស មិត្រ

មុរសអ្នកធ្វើការស៊ីឈ្នួល` ។

# បារាជិតកណ្ឌេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស វគ្គមុខាតីវិយភិក្ខុវត្ថុ

ជ ញានិសាលា ប៉ានាជំ នេត្តិ យាធិសាធិ និឌ្គាជំ ខេត្ត ។ អន្តសោ នេះ ភូឌ ស្រាវនេះ អសេសុ ជូន្និ-ದು ಎಚಕಿಕಿತ್ಯುಯ ಕ್ಷಿಕಿಕಿಕಿಕಿ ಬ್ಯುತ್ರಿಕಿಕಿಕಿಕಿ ಬ್ಯಾ ទោ បនេត់ វេស្ស៊ី វុត្តាន់ ភិក្គាន់ ភកាន្ត់ ឧស្សាលប និព្យា ខ្មែញ នេះ ង្គាំ វុស្ស វុស្ស វុស្ស ടെലെ പ്രായം വിവായില് വിവാധിക്കും വിവായില് വിവായി ವರು ದಾರ ಗಳುಲ್ಲ ಚಿರು ಎಕ್ಕುತ್ತಗೆ ಕರೆದೇಶಿರ ចារ៉េ $pprox^{(0)}$  ខមោល $^{(b)}$  យេឧ ដេសាល័ យេឧ មហាវេធំយែន កូខោតារាសាលា យេន ភេសា គេជុបសន័្ទឹសុ ន្ទ្រស់ ទំនាំ កក់ខ្លែ កក់ប្រភេញ ឯកមន្ត្ត ខិសិធិស ។ (២២៨) នេះ ខេ ខេ សមយេន និសាសុ វស្សំ គ្រា ភិក្ខុ កើស ហេន្តិ លូខា ឧត្តណ្ត ជ្ជា្ឈ្លាញឈ្លួកជាតា ឧមជ៌សជ្គកត្ថា ។ ក្នុមភាគៈ , m as y ಮ ಸ್ಟ್ರಾಸ್ಟ್ ಮು ಮುಸ್ಟ್ ಪ್ರತ್ಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯ ast ಕ್ರೌ 

គ គីសុម លោក្តពេសុ ឥទំ ជាឋិទ្ធ ខ ១ញ្ញាយគឺ ។

បារាជិតតណ្ហ សិក្ខាបទទី៤ រឿងពួកភិក្ខុនៅទៀបឆ្នេរស្ទឹងវគ្គមុទា

អមាត្យ ញាតិសាលេហិតទ្បើយ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះ (លុះបាន
អាហារធានបរិបូណ៌) ក៏មានសម្បុរល្អមាន៩ន្ទ្រីយពេញលេញ មានទឹក
មុ១ស្រស់បស់សម្បុរស្បែកក៏ដែះថ្នា ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយ កាលបើបេញសេច
រួចហើយ តែងនាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ នេះជាទំនៀមមិន
ដែលខានឡើយ ។ វេលនោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ លុះបាននៅចាំរស្សា
គ្រប់ ថា ខែហើយ ក៏រៀបចំខុកដាក់គ្រឿងសេនាសនៈរួចហើយ នាំយក
បាត្រនឹងចីវេចូលទៅក្នុងវេសាលី ដើរទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ បាន
ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដែលគង់នៅកូដាគារសាលាព្រៃមហាៈ
វន្ទេបក្រុងវេសាលី លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបក្រាបថ្វាយបង្គំ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអន្ត្រយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

(৬৬৫) សម័យនោះឯង ពួកកិត្តដែលនៅចាំវស្សក្នុងទិសទាំង

ឲ្យាយ (ពល់ដំបន់ឯទៀត) សំងដ៏មានកាយស្គាំងស្គមសៅហ្មង មាន

សម្បុះគោត្រក់កើតជារោគលឿងស្កេកស្គាំងមាន១នរៅមដោយសរសៃ ។ឯ

ពួកកិត្តដែលនៅទៀបត្រើយស្ទឹងវគ្គមុតា សំងដ៏មានសម្បុរល្អមានឥន្ទ្រីយៈ
ពេញលេញ មានមុខមាត់ស្រស់បស់ សម្បុរស្បែកក៏ដៃរយ៉ាទាំងអស់គ្នា ។

មានសេចក្តីថា ការស្មោះសរចំពោះជាមួយនឹងអាគន្តកកិត្ត គឺភិត្តដែល

# វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

ពុទ្ធាន អកវត្តាន់ អាក់នូកេសា កិត្តាហិ សធ្វី បដ៌ៈ សម្មោធិត្ត ។ អ៩ទោ ភភក ក្រុមខាត្តិយេ ភិក្ខុ រាសនយុធ មន្ទី មួយ ខេត្តក្នុង ខេត្តក្នុង ខេត្តក្នុង ក្ទុំ សមត្តា សម្ពោធមានា អាវ៉ាឧមានា ដាសុតាំ ស្សុំ ស្ងែត្ត ឧ ខ ខំណ្ឌុ គេ គេល់មិត្តាត់ ។ ១៩៤ឃុំ ភក្ស លាឧ៤ឃុំ ភក្ស សុមក្ស ខ មហ្ ភព្តេស មោនមាយ អាវុធមាយ ជាសុក ស្ប៉ុ ស្រុំ ឧ ខ ចំណ្ហូ កោន កាលម៉ម្លាត់ ។ ជានន្តាច់ តថាកតា បុខ្ពុំ ជានភ្លាច ន បុខ្ពុំ កាល វិធិត្វា បុខ្ពុំ

## វ្នឹតយប៊ីជា មហាវិកង្គ

ទើបនឹងមកដល់ថ្មី នេះជាទំនៀមរបស់ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគ្រប់ព្រះ មន្ត្ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជា គ្នាស់ ខ្ទែង់ត្រាស់ស្ទូរទៅពួកភិត្ត្ ដែល ទៅ ទៀប ធ្វេះស្ទឹងវគ្គមុ នាថា ម្នាល់ ភិក្ខុ នាំង ឡាយ អ្នកពល់គ្នាល្មម ទាំនឲ្យយមានសេចក្តីសាមគ្គីស្មោះសមេនវិវាឲ្ធកស់ខែងគ្នា នៅចាំវស្សា ស្រល់បុលមិនលំជាក់ដោយអាហាវបណ្ណំជាត់ខេថ្ម ។ ពួកកិត្តទាំងនោះ ក្របទ្លល់ថា បត្តិត្រីព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងអស់គ្នាល្មមអត់ ធន់ហ្វន បតិត្រៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងអស់គ្នាល្មមប្រព្រឹត្ត សាមគ្គីសោះសរឥតមានវិវាទទាស់ខែងគ្នាទេ នៅចាំវិសព្វក៏ស្រល់បុល មិនលំជាក ដោយអាហារបិណ្ឌ្ ជាត ខេ ។ (មានសេចក្ដីថា) (ពុះតថាគត က်ော်ရော ယင့်နှင့်ကြာတွော လန္တေလရေးတီယ ရြာလီလျှင်္ကေမာ ကြာတွော လ ហើយមិនត្រាស់សុរត៌មាន ដ្រាបច្បាស់នូវតាលគួរហើយត្រាស់សុរត៌មាន

១ ក្នុងអង្គិតថា ពន្យល់ថា ព្រះអង្គគ្រាស់សួរដោយសំដោសេចក្ដីដូច្នេះថា យន្តតីសរីររបស់ អ្នកទាំងអស់គ្នា ដែលមានចក្រ ៤ មានទារ ៤ នេះ អ្នករាល់គ្នាអាចធន់ទាំថែរក្សា មិនមាន ទុក្ខលំយាកណាស់ខេច្ច ។ ៤ យន្តតីសរីរនេះ អ្នករាល់គ្នាអាចឲ្យប្រើត្រឹត្តទោយនត្រប់ពិច្ចទាំង ពួងមិនមានអន្តរាយទើសទាស់អ្វីខេត្ត។

បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាបទស្ស វគ្គុមុខាតីវិយភិក្ខុវត្ថុ

តាល់ វិឌិត្តា ឧ បុខ្ទុំ អគ្គសញ្ចាត់ ត្ឋា-ក់សា បុខ្ខំ នោ អនត្តសញ្ជាត់ អនត្តសញ្ញាតែ សេត្សាគោ ត្រាកតាធំ ។ ខ្ទីហាគារេហ៍ ពុទ្ធា មនុស្ស ស្នំ ឧត្តនិធ្វ នគំ ប ខេម្មហិត សាកោធ វា សំគ្នាចន់ ចញ្ញាចេស្បាមាតិ ។ អ៩ទោ ភេឌក ក្រុមខាត់ឃើ ភិក្ខា ៧៩៩៧៩ យថា ភេទ បែន តុទ្យេ ភិក្ខុវេ សមត្ត សម្ពោធមានា អវិធេមានា ដាសុកាំវស្សំវស់ត្ត ឧ ខ ខ័ណ្ឌកោន កើលមិត្តាតិ ។ អ៩ ទោ តេ ភិគ្គុ ភភវតោ រានមន្ត អាពេរ សុំ ។ ភេទ្ធិ បន វេ ភិក្ខាវ ភ្លេន ។ អក្វត់ ភភពតំ ។ (၉၉५) រួយស្លេ មន្ទេំ មនុស្ស មន្ទេំខ្សែយ គោភាស់-

က မင္းကာမွန္တဲ့ မရီဦးစ္ မရာပါရတာဆု ဆမ္ဆည္ပိုက္

ជ្រាបច្បាស់នូវកាលគួរហើយ មិនត្រាស់ស្ករក៏មាន ព្រះតថាគតទាំង ទ្យាយ[ទង់សុវចំពោះតែអំពើដែលមាន[ចយោជន៍ អំពើដែលមិនមាន[ច-យោជន៍ ខែងមិនសូរ ឡើយ ក្រោះព្រះតឋាគតទាំងឡាយ ខែង់ផ្តាចបង់ ្សុវអំពើដែលមិនមាន(ប្រយោជន៍ដោយអរិយមគ្គអស់ហើយ 🤊 សម្មេះ ជាម្ចាស់ទាំងឡាយដ៏មានដោត (ទង់ស្អូវពួកកិត្តដោយហេតុពីវ บิการ ต็โดล์พระสัยเรื่ล์สิ่งใสลิตษ์ ๑ เสียเรื่ล์ชตุดุพิกาชดุสิ่ง ពុកសាវក ១ ។ កាលនោះ ព្រះដមានព្រះភាគ ទង់ត្រាស់សួរពួក ភិក្ខុដែលនៅទៀបធ្មេរស្ទឹងវគ្គមុនាថា ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ អ្នករាល់គ្នា បានជាមានសេចក្តីសាមគ្គីសោះសរមិនវិវាទេសវែនឥ<u>ត្</u>មា នៅទាំវសព្វក៏ ស្រល់ព្រ មិនលំពុកដោយអាហារបិណ្ឌពុត នោះគេដោយហេតុអ៊ី ។ គ៌ានោះ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្ដី<sup>+</sup>;ចំពោះព្រះជ័មាន ពែះភាគ (ដោយសព្ទគ្រប់) ។ ទើបពីរអង្គគាស់សួរថា នៃភិក្ខុទាំង ၉၂၀၀ ဟေရုနေးကိရမ်းမွေ ၂ ဆိုက္ခရိန်းအေး ကြေပမှလရပန်ကျွတ် ပရိုခြ ព្រះជ័មានព្រះភាគ ហេតុនេះមិនពិតទេ 😗

(៤៤៩) ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានដោត (៩៩តិះដៀលថា នៃមោឃ-បុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកទាំងអស់គ្នាធ្វើនេះ មិនសមគូរ មិនត្រូវ ទំនង មិនត្រៃវែបប មិនមែនជារបស់សមណា បិនគប្បី មិនគួរធ្វើសោះ

#### នៃយប់ជីពេ មហាវិកង្គោ

អគារណ៍យំ គេថំ ហំ នាម គុម្ពេ មោឃបុរិសា នុនស្ស ការណា ក៏ព័ន៌ អញមញ្ញស្ស នុត្តមនុស្ស-ឧត្តស្ប ស្លៀ ភាស់ស្ប៩ ឃុំ សុង្គេញ មោយហ៊ុសា តំណេន ត្រាវិតន្តនេន $^{(6)}$  ក្នុចពិកានេ ន ត្រាវ ನಜುನ್ನು ಅವರು ಕ್ಷಮ್ಮ ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿಕ್ಕಳನ್ನೆ-ដម្មស្ន វណ្ណេ ភាស់តោ នំ ភិស្ន បេតុ ត តេ និឌានំ ហិ មោយពុះភា ម លោំ វា និក ច្ចេយ្យ ရေးလာရဆို ၃ င်္ကေန ၁ င်္ကေန အရိန်က မောက္က<sup>4</sup>ါ កេខា ខ្យុំ មយោ អមាយ ឧក្កត់ វិសិទាត់ និយេ ឧបបដ្ដេយ្យ ៩តោខ៌នានញ្ (១) មោឃបុរិសា កោយសុ គ្រេង បរំ មណោ អចាយំ ឧុក្កត់ វិធិចាត់ ခ်က္လံ ရစစ္<del>ႏွေတာ့ နေခံ မောလာစုနဲ့က မစ္ချ</del>ည္ဆည့ វា បសានាយ បសេឆ្នាន់ វា ភាំយោក្រវាយ ។ បេ ។ វិកហេត្ត ជម្មុំ កទុំ កត្ត ភិក្ខុ អាមន្តេស ។

ឲ ឌ. ម. គោវិកត្តនេស ។

## វិនយប់ដក មហាវិភង្គ

នៃមោឃបុរសទាំងឡាយ គួរបើដែរ អ្នកឯងពល់គ្នាហានៈពេលអូតឧត្តវិ-មនុស្សធម្មទៅវិញទៅមកចំពោះពួកគ្រហស្ថ េញេះហេតុតែចង់ចំអែតផ្ទៃ នែមោឃបុរសទាំងឡាយ បើអ្នកពល់គ្នាយកកាំបិតយាងមុត ដែលសំពប់ ពន្ទះសាច់គោ មុកវិះពោះ (បេស១ន) វិញប្រសើរជាង ឯការពោល អ្នកស្ត្រិមនុស្សជម្មល់សង្ខាន់ងគ្នាចំពោះពួកគ្រិហស្ថ េញេះហេតុតែបង់ ចំអែតផ្ទៃ ដែលអ្នកឯឪទាំងអស់គ្នាពោលវួចទៅហើយ (នោះ) ពុំប្រសើរ សោះឡើយ ហេតុអ្វីបានជាតថាគតពោលយ៉ាងនោះ ម្នាលមោយបុរស ទាំងទ្បាយ ពី ព្រោះបុគ្គលដែលវះពោះខ្លួនឯងនោះ ជាហេតុបានតែត្រឹម လေဗနီလာပ်ဖွဲ့ လို ရာ  $\kappa(\hat{p})$  ဗေလာပ်ပွီးလက္ကား ကေလးပ်ိဳးလာ ရေးစီးနှင့် မေးကို កាលទៅ ក៏មិនទៅកើតជាតិរញ្ជូន ប្រេត អសុរកាយ នរក េញាះហេតុ ដែលវះពោះនោះខ្យើយ ម្នាលមោឃបុរសទាំងទ្បយ ឯចំណែកខាងកិក្ខ ដែលពោលអូតទត្តមនុស្សធម្ម ជាហេតុជាទីតាំង៍នេះ កាលបើរំលាងខន្ធ តអំពីមរណភាលទៅហើយ ទៀងតែទៅកើតជាតិរញ្ជូន ៤បត អសុវភាយ នរក មិនវាន់ឡើយ ម្នាល់មោឃបុរសទាំងឡាយ ការដែលពោលអូត ទត្តមនុស្សជម្នេះ នឹងបាននាំមនុស្សដែលមិនទាន់ជែះថ្វាឲ្យជែះថ្វា ថ្វ មនុស្សដែលជែះថ្នាហើយឲ្យកាន់តែជែះថ្នាឡើងក៏ទេ ។ បេ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធ ជាម្ចាស់ ខ្ទែង់តិះដៀលពួកកិត្តទាំងនោះ រួចខ្ទង់ ត្រាស់ ហៅកិត្ត្តទាំងខ្មាយ មកជួបជុំហើយ ទើប (ទង់សំដែងធម្មីកឋា តទៅថា **។** 

# បារាជិកកណ្ដេ ចតុគ្គសិក្ខាប៖ម្សិ បញ្ជូ មហាលាភ

 $(\mu \omega_0)$  awite  $\psi^{\omega}$ th enuth $\omega$   $\Psi$ tw ស់ថ្ងៃ១៣ លោកឃ្មុំ ។ ភាពមេ បញ្ ។ ឥជ ភិក្ខុឋ សិក្សុស្ស មហ ទោះសុ**រ្ ស់ មោភ កុខាស្**ស ឍភាព ស្សាន ក្នុង ស្សាន់ស្លែ ក្នុង ស្នាស់ រំកែមរាជភាន៍សុ សហ៍ល្ខាំសុព្ធ ហេនញ្គេ ឃានេះស្គោ ជំនួក្លោ ជេខាខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត នៃ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មោ អព្សេះ មានៈពេះ មានេះ មា មាល់ទៅខ វា បញ្ជែតា គាមនិកមកជភានីសុ អាមាំឈ្នាត់ តេលតេស៊ើ ៤ ត្រុង សេ មួយមនុ មុខេម្មភំមាំ ဓာဗော်ကွာလော သိ<sup>ု</sup> တောင်း ရေးဆည့္ ဆမာတ် ဆခေ វា សហសេរុធ វា មរុំគោ កាមធិកម្មាជភាគឺសុ ចារំគំ ខាំស្សាម៉ សក្តាតោ កក្តាតោ មាធំតោ ម្ភជ់តោ អបច់តោ កហដ្ឋានញ្ជេរ មព្វជំនានញ្ លាក ខ្សែខំឈ្នាខានសេនាសនក៏លានឲ្យឲ្យកេសដ្ឋខរិត្តាក-ឧទ្ទ័ ។ សោ អ្នលឧ សម្រេធ ស្គេធ វា

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ អំពីមហាបោរ ៩ ពួក

(២៣០) ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ មានកិត្តជាមហាលោវ ៥ ពួក ។ ម្នាលភក្ខុទាំងទ្បាយ ភក្ខុជាមហាលោវ៤ ពួកនោះដូចមេ្ទ១៖ ។ ម្នាលកិក្ខាទាំងឡាយ សេចក្តីត្រិះរិះរបស់មហាចោរទុះដែលមានក្នុងលោក នេះថា បើដល់វេលាណាអញជានបរិសទ្យ ១ វយ ឬ ១ ពាន់ចោមរោម ជាគ្នាហើយ និងលើកចូលទៅក្នុង[សកនិគមរាជធានី ហើយនឹងវាយសំពង ថា ចំជីវិតពួកអ្នក ស្រុកទាំងនោះ ដោយខ្លួនឯង ឬ បើអ្នកដ ខេច្បតាច់ជីវិត ដុតពេលអ្នកស្រុកទាំងនោះ ដោយខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យដុតពេល ។ လုံးដ $ec{N}$ လုံးမိယ ၃၁ န်း $ec{N}$ ဂိုာ ယဗ $ec{N}$  မဟာ တွေး (အေးဌာနပ $ec{N}$ လ $ec{N}$ ) နယ $ec{N}$ o ms ចោមរោមជាគ្នាហើយ ក៏លើកចូលទៅក្នុង[សកនិគមរាជធានី វាយសំពង៍ផ្តាច់ជីវិតអ្នក ស្រុកទាំងនោះ ដោយ១នឯង ឬប្រើអ្នកដុខេឲ្យ ផ្តាប់ជីវិត ដុតពេលអ្នកស្រុកទាំងនោះដោយខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដុំខែឲ្យដុត ពេល យាង៍ណាម៉ិញ ។ មាលក់ក្នុទាំងឡាយ សេចក្តី តែះរះរបួសក់ក្នុ ព្យបទ្វះដែលមានក្នុងសាសនានេះ ក៏យាងនោះដែរ (ត្រុះរិះ) ថាបើដល់ កាលណៈអញ្ជានបរិសទ្យ១ យេ ឬ១ ភាន់ ចោមរោមជាគ្នា ហើយ និង ត្រេចទៅកាន់ចារិកក្នុង[សភនិឝមរាជធានី កំនង់បាននូវចីវរ បណ្តូ**បាត** សេនាសន គឺលានឲ្យច្ចុយកេសដ្ឋបរិក្ខាវ ដែលពួក គ្របស្កក្តី ពួកបព្ទជិតក្តុ រធ្វើសក្ការគោរពរាថ់អានបុដាអោតកែង ។ លុះដល់សម័យវាងក្រោយមក

#### វិសយចិដិពេ មហាវិកង្គោ

សហ សេរុជ ជា បរុំគោ តាមជិតមកជតានឹសុ ចាកែ យុះតំ សក្កា េត កុរុកា េទា ខំ េតា ប្ទពិតោ អបច់ េតា နေလာင္ဆိုင္းသို႔ ဂရိဇ္စမ္မွာေတာ့ တမ္း စိုးမိုက္ခ်ာႀပီး សេខាសឧកិហាឧទ្យុឲ្យកេសខ្លួចក្តៃក្រខំ ។ អយ់ ភិក្ខុវេ ១៥មោ មហាចោរោ សន្តោ សំផ្លែមានោ លោកស្មី ។ បុខ ខេព្យ ភិក្ខុឋ ៩ ខេកច្នេា ខាមភិក្ខុ តថាកត្បាយជំនំ ជញ្ជាំនល់ បរិយាបុណាំទាំ អត្តដោ ឧហគ៌ $^{(0)}$  ។ អយុ ភិក្ខាវ ខុត៌យោ មហាចោរោ សន្ថោ ស់ដៃ្ឋមានោ លោកអ្វី ។ ថុន ១០វ ភិគ្នាប់ វេឌេកាច្នោ ចាមអិក្ខា សុខ្ញុំ ព្រហ្មព្រះ មាំសុខ្ញុំ ရြတ္သြားတဲ့ ဗာန္တို့ မမွလေးကာင္ မရြတ္ခြားလာန អនុផ្ទុំសេត៊ី ។ អយ់ ភិក្ខាវេ ឥត៌យោ មហាចោរោ

<sup>🔹</sup> ឡ. ម. ហរតិ ។

#### វិនយប់ដា មហាវិភង្គ

ក់ក្នុងបនោះបានបរិសទ្យ ១ វយ ឬ ១ ពាន់ចោមរោមជាគ្នា:ហើយ កំ នេចទៅកាន់ចារិកក្នុង[សកនិតមរាជធានី បានចីវរ បណ្តូហុត សេនា សន គំលានឲ្យឲ្យយគេសជួមវិក្ខារ ដែលពួកគ្រប់សក្តី បព្ទជិតក្តី ធ្វើ សក្ការគោរពរាប់មានប្រាំកោតក្រែង ។ ម្នាលគិត្តទាំងឡាយ គិត្តនេះហៅ ថា មហា ់ចោរទី 🤋 ដែលមាន ប្រាកដក្នុងលោក ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ ហេតុដទៃមានគ:ទៅទៀត ក្នុង.ហសនានេះ មានភិក្ខុទាបខ្វះរៀនសូត្រ ធម្មវិន័យដែលតថាគត់ពុនសំដែង ហើយ ដុតកំដៅខ្លួនឯង ចោល $^{(\circ)}$  ។ ម្នាលកិត្តទំង់ឡាយ កិត្តនេះ ហៅថា មហាចោរទី ៤ ដែលមាន ជ្រាកដក្នុង លោក ។ ម្នាលកិក្ខទាំងឡាយ ហេតុដទៃមានតទៅទៀត ក្នុងសាសនា នេះមានភិក្ខុចាបខ្វះពោលចោទភិក្ខុដែលប្រ $\widehat{\mathcal{G}}$ ត្តធម៌ប្រសើរដ៏ស្អាត ដែល កំពុង  $\left[ v \left( \hat{n}_{n}^{2} \hat{n}_{n}^{2} \hat{u}^{2} \right) \hat{v}_{n}^{2} \hat{u}_{n}^{2} \hat{v}_{n}^{2} \hat{v}_{n}^{2} \right] = v \left[ v \left( \hat{n}_{n}^{2} \hat{u}^{2} \hat{v}_{n}^{2} \hat{v}_{n}^{2} \right) \hat{v}_{n}^{2} \hat$ រកម្មភាន្ត $^{(n)}$  ។ បាលភិត្តទាំងឡាយ ភិត្តនេះ ហៅថា មហាចោរ

<sup>•</sup> ក្នុងអង្គពថា អធិប្បាយថា ភិក្ខុដែលចេះប្រៀបធៀបបាលីនឹងអង្គពថាក្នុងពណ្ណាល បរិសទ្យ ហើយប្រិសប់ធ្វើសំឡេងទេសតាផ្លូវព្រះស្ងូតិឲ្យយ៉ាងពីរោះ កាលបើចប់ធមិហើយ មានគេសួរថា លោកម្ចាស់វៀទពីលោកត្រូអាចារ្យណាមក ភិក្ខុនោះកំណត់មិនប្រាប់តាមគ្រូ អាចារ្យ ធ្វើយថាអាញគ្នានគ្រូអាចារ្យណាអាចនឹងបង្រៀនបានទេ រៀនចេះដឹងតែខ្លួនឯង យ៉ាង នេះហៅថា ដុតកំដៅខ្លួនឯងហោល ។ ៤ អង្គពថា អធិប្បាយថា បោទដល់ទីមេដុខធម្ម ។ ភា បោខដោយមិនបានឃើញនឹងញែក មិនបានឮនឹងត្រូវចៀត ឬមិនបានរង្វៀសក្នុងចិត្ត ។

# បារាជិតកណ្ដេ ចតុត្តសំក្ខាបទស្ស បញ្ជា មហាបារា

ക ေရး နက္ခ်င္တြဲမ်ား ကေန႔မွိ ၁ ရင္ ေရး နဲန္မာကို ៩ ខេត្ត ទោមគិត្ត យាធំ តាធំ សង្ឃស្ប កុ អណ្តាធិ ការបក្តៃភាពធំ សេយ្យដីធំ អាកមោ អាកម-វត្ត វិមាហេ វិមាអត្ត មញ្ចោះ ១ីម៌ ភិស៊ី $^{(0)}$  តិម្តោមានំ $^{(k)}$ លោសយុត្តិ លោសងាយាយ លេសង្គ្រោ លោស• តេសាហំ  $\hbar \tilde{\mathcal{A}}^{(m)}$   $\& r \mathcal{A}^{(k)}$  ត្រូវហើ រំទោននំ ស្វី សឡា មុញ្ជំ បត្វជំ តំណំ មត្តកា នារុកឈ្នាំ មត្តភាកឈ្នាំ គេហិ កំហឹ សំកណ្**កត**ិ ឧបហ ថេត ។ អយ់ ភិក្ខាវ **ខតុ**គ្នោ **មហាចោរោ** សញ្តេ សំរំជួមលេ លេកស្ពឺ ។ សនៅកេ ក់ត្ដៅ ကေးကေးများကောင္းကေတြ ကောင္းကေတြကို ကောင္းကေတြကို ကောင္းကေတြက္မွာ ကောင္းကေတြကို ကောင္းကေတြကို ကောင္းကေတြကို ကောင္းကေတြကို ကောင္းကေတြကို ကောင္းကေတြကို ကေတြကို ကေတြကေတြကို ကေတြကို ကေတ យា ឆ្នាល មានេះគ្នេស<sup>ស</sup>ិល មក្ខុ ម**សាលោ**ល ကေ ឧသဒိ ឧသိမ ဒေသန္ဆေဒေသါဆရိ ဒတ်စေဆု ဆ

e-la ម. ភិសិ ពិញ្ចេហន ។ ៣-4-៩ ម. ភសិ្សិ ពេស្ត កុធារី ។

ទីញ មាន∫ច្អកដក្ងីលោក ។ ម្នាលកក្ត្លាំងឡាយ ហេតុដ ទៃមានត ទៅទៀត ក្នុងសាសនានេះ មានកក្តុច្បបទ្ទះសង្គ្រោះផ្កាប់ផ្គុន[គហស្គ ដោយ គឿងគរុកណ្ឌរបស់សង្ឃ ឬ គឿងគរុបវិក្ខាវ គ្រឿងគរុកណ្ឌ គឺអ្វីៗ៖  $\widehat{\mathcal{L}}_{\widehat{p}}$  គ្រឹងគ $\gamma$ កណ្ឌនោះគឺ គុម្ពឋានឹងដើមឈើ១ ខ្ពែងលសំពបដាំគុម្ពឋានឹង ដើមឈើ១ កុដិ១ ទីដែលសំពប់សង់កុដិ១ គ្រែ១ តាំង១ ពុភ១ ខ្វើយ១ ទាំង លេហ១ ស្គ លេហ១ ត្អូម លេហ១ ដើង លេហ $^{(a)}$ ១ តាំបិត១ ពូរថៅ១ ដឹង១ ចប១ ពន្ធាក (ឬដែកកណ្ដារ)១ វល្វិប្រវែងមួយលុក ទ្បើងទៅ 🤉 ឬស្សី ៤វែង៩ គ្នាប់ទ្បើងទៅ 🤊 ស្មេរដំណេកទន្សាយ 🤊 ကော်ကာပွန် ၅ ကော့အမ္ခရာ ၅ ဆိုလှူးခ ၅ ကြော်ခြီးအွေးခ်ိန်းလော် ၅ ကြော်န် ធ្វេនិ៍ង៍ដី ១ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថាមហាចោរទី៤ មាន ជ្រុកដក្នុងលោក ។ ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ ភិក្ខុណាពោលអូត ទត្តិមនុស្សធម្មដែលមិនមានមិន (ជាក្នុង១ន ភិក្ខុនេះជាមហារេលវទី៥ ជាចោរជំបំផុតក្នុងលោក ព្រមទាំងទៅលោក មារលោក ព្រហ-លោក ក្នុងពព្វកសត្វព្រមទាំងសមណនឹង(៣ហ្មណ៍ ទាំងមនុស្ស ជាសម្មតិ ខេពន៏ង៍មនុស្សដ៏សេស ហេតុអ្វីបានជាតថាគត ពោលដូច្នោះ

o ពាក្យថា ណេយ ជាភាក្យសំរាប់ហៅពួកគ្រឿងដែក ស្ពាន់ ទង់ដែងជាដើម ។

## វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

តាំស្ស ខោត ខេយ្យាយ វេរ ភិក្ខាវ រដ្ឋចំណ្នោ ភ្នំត្រាត់ ។

> អញ្ជា សត្តត្តិ អញ្ជន់ យោ ១៤៩៤៤ នំគេចូ គំនាស្សា नुष्टुं हि। व्याद क्षा क्षा क តាសាវតេណ្ឌ សហវេ ទាបដេសា អស្សានា ទាទា ទាបេហ៍ កម្មេហ៍ ទំរយៈភ្លេ ឧសតខ្មីល ប សេយ្យា អយោក្ខខ្សោ កុត្តោ ពត្តោ អត្តិសំទូខទោ យ ញេ គ្នញ្ជេញ នុស្ស៊ីលោ វឌ្ឍចំណ្ដាំ អសញាគោតិ ។

#### វិនយចិដក មហាវិភង្គ

ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ ពី ញោះជុំបាយរបស់ជនអ្នកនៅក្នុងដែនគឺកិត្ត នោះឯង លួចយកមកបរិភោគ ។ (ព្រះសមុទ្ធជាម្ចាស់ខ្ទៃន៍ ប្រាថ្នានឹងធ្វើសេចក្តីនោះ ឲ្យច្បាស់លាស់ឡើង ទើបត្រាស់សំដែងសេចក្តីជាគាយតទៅទៀតថា)

ភិក្ខុណា មានខ្លួនតាំង នៅដោយអាការដ ៃ គឺថាខ្លួមមានកាយ-សមាលារមិនបរិសុទ្ធជាដើម ហើយញ៉ាំងអ្នកដទៃឲ្យដឹងថា វូន តាំងនៅដោយអាការដទៃ គឺឋា១នមានកាយសមាចារជាដើម ស្អាតវិញ ភិក្ខុនោះឯង៍ហៅថាល្ងួចកោជនគេមកបរិកោគ ដូច ជា ព្រានសត្វស្វាប លបលាក់ខ្លួន ប្របគ្គមួយ បេច ម្រង់ ចាំ បា ញ សត្វ ។ ភិក្ខុដែលយកសំពត់កាសាវមកព័ទ្ធព័ន្ធក តែប្រព័ត្ត ធម៌អាក្រក់ជាធម្មតា គ្មានស(ង៍ម (តាមធម៌វិន័យ) ឡើយ ជា បុគ្គលលាមកក្រៃលែងសំង៍មានប្រើន ភិក្ខុនោះទៀងតែទៅ នរក ក្រោះអំពើដែល១នធ្វើអាក្រក់ ។ បរិភោគជុំដែកដែល តំពុងខេះត្រៅ ១បទាដុចជាអណ្តាតក្ងើងវិញ ប្រសេរជាង ឯភិក្ខុ ដែល ទ្រស្គីលមិនសន្ន្រម (តាមធម៌វិន័យ) នឹងបរិកោគនូវដុំ អាមិសរបស់ជនអ្នកនៅក្នុងដែន(នោះ)ពុំប្រសើរសោះឡើយ។

# បារាជិកកណ្ដេ ចតុគ្គសិក្ខាបទស្យូ បឋិចប្បញ្ញន្តិ

សញ្ញានោ អនិមានេទ អញ្ញា ទាក្រស់ស ។ គេសំ សញ្ញានោ អនិក្សានោ អស្ចិកសេ សច្ចិកសេ សញ្ញានោ អស្ចិកសេ សច្ចិកសេ សញ្ញានោ អស្ចិកសេ សច្ចិកសេ

វិសុទ្ធបេះភាភិបំ ជាមា ។

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ បឋមប្បញ្ញន្ត្

(២៣១) គ្រានោះ ព្រះជ័មានព្រះកាគ(ទង់តិះដៀលពួកកិត្តដែល នៅទៀបនេះស្ទើនវគ្គមុនា ដោយអនេកបរិយាយ ហើយ(ខ្ទឹងសំដែងីនូវ *ទោសនៃការដែលគេពិ*ធាកិច្ចាក្តីមពិធាក្រថែទាំ ។បេ។ ទើប[ទង់[តាសថា មាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគហ្វីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយាងនេះ ឋា ភិត្តណាមួយមិនដឹងចំពោះ ហើយពោលអូតទុត្តមនុស្សធម្ម ជាធម៌ គួរឃើញដោយញាណដ៏ប្រសើរ បង្គោនមកដាក់ក្នុងខុនថា ខ្ញុំដឹងដូច្នេះ ទំហើញដូចេះ លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក ទោះមានគេសាកស្បត្ត ឥតមានគេសាតសូវក្ដី ក៏ហៅថា ត្រវអាបត្តិបារាជិកហើយ (ទោះបី) មាន ត្រាថ្នាចន់ឲ្យបរិសុទ្ធ ហើយត្រឡប់ដានិយាយគេសំនួនយាងនេះវិញថា នែអាវុសោ ខ្ញុំមិនដឹងយាំងនេះទេ (ប៉ុន្តែ) ពោលថា ដឹង ខ្ញុំមិនឃើញ យាងនេះទេ (ប៉ុន្តែ) គោលថា ឃើញ ១ គោលកុហកសោះទេ នេះឯងក៏នៅជា តែវអាបត្តិយុរាជិត វកសំវាសគ្មាន ។ សិក្ខាបទ នេះ ត្រុះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ទែងបានបញ្ជាត្តដល់ពួកកិត្តរួចជាស្រេចយ៉ាងនេះ (មញ្ច) វេលានោះឯង មានភិក្ខុ (ប៊ុនរូបមានសេចក្តីសំគាល់ថា ឃើញ ក្នុងហេតុដែល១នមិនឃើញ សំគាល់ថាដល់ក្នុងហេតុដែល១ន

ឃេញ ក្នុង ហេតុ ដែលទូនមន ឃេញ សគាលថាដល់ក្នុង ហេតុ ដែលទូន ឥតបានដល់ សំគាល់ថា ត្រាស់ដឹងក្នុង ហេតុ ដែលទូនឥតបាន ត្រាស់ដឹង សំគាល់ថា ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ក្នុង ហេតុ ដែលទូនឥតបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយបាន: ពាល់អ្នកអហត្តផល ដោយសំគាល់ថា ខ្លួនបាន ត្រាស់ដឹង ។

#### វិនយប់ជីពេ មហាវិវាង្គោ

អមារធ សម្រេច វាតាយថំ ចំត្ត ឧមត៌ នោះសា-យល់ ចំគ្នំ ឧមនិ មោហយចំ ចំគ្នំ ឧមនិ ។ តេស គុត្ត អមោស កក់តា សិក្ខាប់ បញ្ជូ មយញ្ទា អធិដ្ឋេ ធិដ្ឋសញ្ហាលោ អប្បត្តេ បត្តសញ្ហាលោ អន្តិកាតេ អត្តិតាសញ្ជា អស**្គិកាតេ ស**ភ្និ**កាត**-សញ្ចា អជ្មាធន អញ្ ត្រាក់អ្ កច្ចុំ នុ ទោ មឃុំ ទារជំគាំ អាចត្តី អាចឆ្នាត់ ។ នេ<sup>(១)</sup> មាលទាំខោ មាខ ខែទាំ ពុខឧង្គំ មា ខេម្តំ រ មាលាទី មាន យើ មនុស្ស ខាង សង្គ មា មេខេទ្ លោខ្ញុំយេងខន្ទំ មន្ទំ អន្តុដើន្តីមាយ្យូយ អណ្ដឹង បត្តសញ្ជាំនោ អន្ទិតនេ អទិក្សាសញ្ញាំនោ អសុខ្ញុំ-កាតេ សច្ចិក្សសញ្ញា អធ៌មាធេធ អញ្ញា ត្យូ ម្រេច្ច ឧឃុំ សេ វាឌុ មណ្ឌិលម្ងៃ រ

ខ ឱ. ម. បោត្តពេស្ត អយំ ជាហេ ៩ ហេតិ ។ ៤ ម. យេ តេ អា៩គ្លូ ។

## វិសយចិដិក មហាវិភង្គ

លុះដល់សម័យដទៃមក ចិត្តរបស់កិត្តទាំងនោះកំនុនទៅរកពគ:១៖ ចិត្ត **ទុនទៅរកពេស:១៖ ចិត្តទុនទៅរកមោហ:១៖ ។ សេចក្តីសង្ស័យក៏**កើត **ឡើ**ងដល់ភិក្ខុទាំងនោះថា សិក្ខាបទព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចានបញ្ញត្ វូចជាស្រេចហើយ ម្ដេចឡើយក៏យើងមកសំគាល់ថា ឃើញក្នុងហេតុដែល យើងឥតបានឃើញ សំគាល់ថាដល់ក្នុងហេតុដែលយើងឥតបានដល់ សំគាល់ថា ត្រាស់ដឹងក្នុងហេតុដែលយើងឥតពុន ត្រាស់ដឹង សំគាល់ថា ធ្វើ ឲ្យច្បាស់លាស់ក្នុងហេតុដែលយើងឥតជានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយជាន ពោលអត្តអរហត្តផល ដោយសំគាល់ថាខ្ទុនយើងបាន(ត្រាស់ដឹង (ដូច្នេះ) យើងប្រហែលជាត្រាវអាបត្តិចាក់ជិក ទេដឹង ។ ភិក្ខុទាំងនោះចាន់ ច្រប ដល់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ :ឧរកិប្សរ ក៏កាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះសមុទ្ធជាម្ចាស់ [ នង់ ត្រាស់ថា ម្នាល់មាននូ កិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសេចក្ដីសំគាល់ថា ឃើញក្នុងហេតុដែលខ្លួនឥតឃើញ សំគាល់ថាធានដល់ក្នុងហេតុដែលខ្លួន ឥតជានដល់ សំគាល់ថាបាន ត្រាស់ជំងឺក្នុងហេតុដែលខ្លួនឥតជាន ត្រាស់ ដឹង សំគាល់ថា ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ក្នុងហេតុដែលខ្លួនឥតបានធ្វើឲ្យច្បាស់ លាស់ ហើយពោលអូតអរហត្តផល ដោយសេចក្ដីអំគាល់ថា ១នធុន ត្រាស់ដឹង ត៌អំពើដែលពោលអូតនេះជាអញ្ចេហារិក (មិនហៅថាជាអង្គ

បារាជិតកណ្ដេ ចពុត្តសិក្ខាបទស្ស អនុប្បញ្ញត្តិយំ សិក្ខាបទវិភង្គោ

អ៩ទោ ភគ្ស ឯត្រុំ ធំខាធេ ឯត្រុំ ចកាលោ ជទ្ទឹ តេខ្ញុំ គេត្វា គិត្តូ អាមន្តេស៍ ។ បេ ។ ឯវេញ្ច បន្ ាំក្ដាឋ ៩ខំ សំត្ដា១ខំ ជុខ្ចុំសេយ្យ៩ យោ ប<u>ន</u> ភិក្ខុ អន្ទិសាធំ ឧត្តាមនុស្សឧញ្ញុំ អត្តបនាយ៍តាំ អសត្ថិយុញ្ញាណឧស្សន្ទ សុទ្ធឧប្រយ្យ ឥត្ឌ ជានាចិ ឥត៌ បសុក្មិតំ តេតោ អចបរ សមយោធ សមៈ ឧុគ្គាស័យមានោ វា អសមឧុគ្គាស័យមានោ វា អា-ឧយោ រួមនៃនេះ ក្រុំ រូវនេះ មាននេះ មារិ-សោ អាច ជាលាច់ អបស្ប៉ បស្បាច់ តុច្នំ ១សា វិលចំន្លំ អញ្ញាត្រ អធ៌មាលា អយម្បី ចាកជិកោ យោត៌ អស់វាសោត៌ ។

(៤៣៣) យោ ខណៈតំ យោ យាន់សោ ។ ខេ ។

កំក្តុតំ ។ ខេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អគ្គេ អន់ខ្សែតា

កំក្តុតំ ។ អនក៏ជានន្តិ អសន្តំ អក្តតំ អស់វិជ្ជមាន់

# ពារាធិកកណ្ដូ សិក្ខាបទទី៤ អនុប្បញ្ញត្តិ ចំណែកសិក្ខាបទ

នៃពេបគ្នុំ (ឲ្យីយ ) ។ (ត្រាះនិទាននេះ (ត្រាះដំណើរនេះ ទើបត្រះដ៏មាន ្រះភាគ[ នង់ ត្រាស់ ហៅកិត្តទាំងឡាយមក ហើយ ( នង់សំដែងធម្មិកថា ក្នុង[គារៈនាះ ។ បេ ។ ម្នាលកិក្ខទាំងឡាយ អ្នកទាំង**ឡាយគ**ហ្វីសំដែង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ មិនដឹងច្បាស់ហើយពោល អុតឧត្តវិមនុស្សធម្ម ជាធម៌មានញា ណ (សេចក្តីដឹង៍) នឹងទស្សន: (កំពៃល ឃើញ) ដ៏ប្រសើរ សេចកំពង់ខ្លះកំលេស គួរបង្គោនមកជាកក្នុង ទ្ធនដោយពាក្យថា ទ្ទឹង ដែរច្រះ ទ្ធិសើញដូច្រះ លុះដល់សម័យដទៃអំពី នោះមក ទោះមានគេសាក្សាក់ ឥតមានគេសាក្សាក់ ក៏ហៅថា ត្រៅ អាបត្តជារាជិក ហើយ (ខោះបី) មាន ជ្រាញ់ ចង់ឲ្យបរិសុទ្ធ ហើយ ត្រឡប់ ជានិយាយកែសំនួនយ៉ឺង៍នេះវិញថា នៃអាវ៉ុសោ ៗមិនដឹងយ៉ឺង៍នេះទេ (ប៉ុន្តែ) ពោលថាជំង ខ្ញុំមិនឃើញយ៉ាងនេះទេ (ប៉ុន្តែ) ពោលថាឃើញ •្ញុំពោលកុហកសោះទេ កិត្តនេះក្តីក៏ត្រាំអាបត្តិចា្តាជិក រកស់វាសគ្មាន រៀវលែងតែសំគាល់ថា ខុនបាន ត្រាស់ជំងឺ ។

(២៣៣) តែង៍ពាក្យថា ណាមួយ សេចក្ដីថា ណាក់ ដោយ ។ បេ ។ តែង៍ពាក្យថា កិត្ត ។ បេ ។ កិត្តិដែលបានឧបៈ សម្បតដោយញត្តិបតុត្តកម្មាំបានេះ សំដៅទ្វាឈ្មោះថា កិត្ត ក្នុង៍អត្ត នេះ ។ តែង៍ពាក្យថា មិនជីង៍ច្បាស សេចក្ដីថា មិនជំងឺមិនឃើញ

## វិនយប់ដកេ មហាវិភង្គោ

អជាន ្តោ អមស្បន្តា អត្តធំ គាសល់ ១ម្មុំ អត្តិ មេ ឝ្សហ<sup>(១)</sup> ឧញ្ទំ ។ ជុទ្ឋាមជុស្សដ្ឋោ **ជាម** ឈានំ វិមាទ្ត់ សមាធ៌ សមាចត្តិ ញាណឧស្បន់ មក្កាវនា ៩លសខ្ញុំកាំវិយា កាំលេសឲ្យពានំ វិនីវ-រណៈតា ចំតុស្ស សុញាតាប អភិវត្តិ ។ អត្តបណៈ-យ៍កាន់ គេ វា គុសលេ ជម្មេ អត្តធំ ឧបធេត៌ អត្ថាធំ វា តេសុ គុសលេសុ ១ម្នេសុ ១២៤នាំ ។ က္သည့္ န်းမ႐္ ဒီဦး ၅ ဒမ႑ျခန္ရွိ ယံ ကွာလံ ရုံ မေလျှင် လံ မေလျှင် ရုံ ကျောလက် ၅ လမ္မာဗ-ពេល្យាត្ន សហខេល្យ ឥឌ្ឌិល ។ សំ្មមមវិ ក កហដ្ឋន ្ ក បត្ថិតស្ម ក ។ ឥត៌ ជាណៈមិ ឥត៌ បសុក្មិត៌ ជាសម្លាំ ឃាត ជម្

<sup>🌼</sup> តីសុមិ យោត្តពេស្យ កុសៈលោ 🌣 គ្នោះទិ ឯពវិបននិទ្ទេះភោ ពតោ 🤫

#### ន្តែលិច និងបិយនវិ

ន្យុក្សលធម៌ដែលមិនមានមិនពិតមិន (ជាកដក្នុងខ្លួន (ប្រើយប្យលិត្តថា ) កុសលធម៌ទាំងឡាយរបស់អញមាន ។ ឈាន (គុណជាតស់រាបដុត បង់នូវកំលេស ) ១ វិមោត្ត (គុណធម៌ដែលផុត[សឡុះចាករាគ:ផា ដើម ) ១ សមាធិ (សភាពដែលជំកល់ចិត្តស្មើមាំល្អក្នុងអារម្មណ៍ )១ សមាបត្តិ (គុណជាតិដែលដល់ព្រម) ១ ញាណ សេរុន្ទ: (គិវិយា យើញដោយបញ្ញា ) ១ មគ្គាវនា (កំណែចំរើននូវមគ្គ) ទ សច្ចិត្តិយា (ដំណើរធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវផល) ၅ គិលេសហ្សហាន (កំរិយាល៖បង់ក៌លេស) ១ វិនីវរណតា ចិត្តស្យ ចិត្តមាននីវរណធម៌ ជ្រាសហើយ ១ សុញាគារេ អភិរតិ សេចក្តី ត្រែកអរគ្គង៍ផ្ទះជំសាត់ ១ (ជម្លាំង ១០ នេះ) ហៅថាទត្តមនុស្សជម្ម ។ ត្រង់ពាក្យថា បង្គើនមក ដាក់ក្នុងខ្លួ សេចក្តីថា បង្កោនកង់កុសលធម៌ទាំងនោះមកដាក់ក្នុងបិត្ត ឬបង្គោនចិត្តទៅក្នុងកង់កុសលធម៌ទាំងនោះ ។ ត្រង់ពាត្យថា ញាណ បានដល់វិជ្ជាគឺសេចក្តីដឹងវិសេស ៣ យ៉ាង ។ ត្រង់ពាក្យថា ទស្សន: សេចក្តីថា ជម្មជាតណា ហៅថា ញាណ ធម្មជាតនោះហៅថា សេរុន: ឧម្មជាតណា ហៅថា ទស្សនៈ ឧម្មជាត នោះ ហៅថា ញាណ ។ ត្រង់ពាក្យ ឋា គោលអូត សេចក្តីថា ប្រជល់សែក ប្រសក្តិ គ្រហសក្តិ បញ្ជាត ក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា ខ្ញុំងង់ងដូច្នេះ ខ្ញុំឃើញដូច្នេះ សេចក្តីថា ខ្ញុំងំងឹងមេ នេះ ខ្ញុំ

#### បារាជីពពណ្ឌេ ២គុត្តសិក្ខាមទស្ស សិក្ខាមទវិភង្គោ

បក្សាមហ៍ ស់គេ ឧច្មេសុ សន្ទិស្សាម៉ត់ ។ មហញ្ជូ ស់គេសុ ឧច្ចេសុ សន្ទិស្សាម៉ត់ ។

(២৯৮) ភាគា អមមាន សមាយជាតិ យង្មឹ စကေ နာဗ္ဗာဇ်ည္ကို ဗောဏ် **ခံ စက် ခံ လယ်** ៖ មុហុស្តិ រីតិវត្តេ ។ សមនុត្តាហិយមា**នោតិ យំ** វត្ថា បន់ញាញ់ ហោត់ តង្មុំ វត្តុស្មុំ សម**ុត្តាហ៍យ**-មាលេ គាំ គេ អជ៌កាល់ គាំខ្លុំ គេ អជ៌កាល់ គាល តេ អជ៌កត់ ភគ្គ ភេ អជ៌កត់ ភាគមេ ភេ က်ေးလေသ ဗော်ဆ ကရားမေးက် ရှိ ဆ<u>မာ့</u>ခဲ့ <mark>လောက်</mark>ဆို ျ អសមនុត្តាហិយមានោះតិ 🙃 កោនទំ វុទ្មានោ ។ សាមច្ឆោតិ ចាម់ច្ឆោ ឥទ្ធាមកាតោ អសន្តំ អក្វត់ ។ ស្ថិត្តស្បូន ឬំ ។ ហុ ខិត្តា ចារាជិតាំ សេខត្តី **សេខ**ត្ថោ ខោត ។ វិសុខ្វាមេត្តោតិ តិហំ វា **យោតុកាមោ** នុខាងគោ វា ហេតុកាមោ អារាមគោ វា យោគ្នកាមោ សាមណោយ ៦ យោគ្នកាមោ ។

# បារាជិតឥណ្ឌូ សិក្ខាបទទី ៤ ចំណែកសិក្ខាបទ

ឃើញធម៌នេះ ម្យ៉ាងទៀត ធម៌នេះជារបស់ខ្ញុំ ។ ក៏យល់ជាក់ច្បាស់ ក្នុងធម៌នេះហើយ ។

(២៣៤) តែន៍ពាក្យថា លុះដល់សម័យដទៃពីនោះមក សេចក្ដីថា ករិយា គោលអូ**តក្**ង៍ ខណៈណា លុះដល់សម័យដែលក់នូង៍ន្ទវ់ខណៈ នុវ ស្រែក ន្ទវពេលមួយរំពេចនោះមក ។ ត្រង់ពាក្យថា នោះមានគេសាក សូរក្តី សេចក្តីថា វត្តណាដែលខ្លួនបានប្តេជ្ញាហើយ ក៏មានអ្នកឯទៀតគេ សាកសូរចំពោះវត្តនោះថា ធម៌អ្វីខ្លះដែលលោកបាន ត្រាស់ដឹង ព្រោះ ហេតុដូចម្ដេចចុរនជាលោកបានត្រាស់ដឹង លោកបានត្រាស់ដឹងពីអង្គាល់ លោកបាន ត្រាស់ដឹងក្នុង ខ្ពុំណា កំលេសណា ១ ដែល លោកបានលះរួច ហេយ លោកបានធម៌ដុំចម្ដេចខ្វះ ។ ត្រង់ពាក្យថា ខោះឥតមានគេសាក ស្សភ្តុំ សេចភ្តីថា ឥតមានអ្នកណាមួយស្បដណ្តឹងឡើយ ។ តែង៍ពាក្យថា តំហៅថា ត្រាវអាបត្តិធារាជិតហើយ សេចក្ដីថា (ភិក្ខុ) មានសេចក្ដីប្រាថ្នា អាក្រត់ គឺសេចក្តីប្រាថ្នាគ្របសង្កត់ហើយនោលអូតឧត្តមៃនុស្សធម្មដែល ชิនពិតមិន (ពុកដ ក៏ហៅថា ត្រូវអាបត្តិល្ខាជិកហើយ ។ ត្រង់ពាក្យថា មាន ច្រុស្ត្រទីឲ្យបរិសុទ្ធិ សេចក្តីថា (ភិក្ខុនោះ) ខោះមាន ច្រុស្ត្រចង់ទៅជា គ្រហស្ត្រី ចត់ទៅជាទុល្ខសកក្តិ ចង់ទៅជាញោមវត្តិ ចង់ទៅជាសាម្

#### វេត្តពេធាតា មានជា ខេត្ត

o ឥទី បាបិត្តយំ ឧ.ម. បោត្តពេសុ ខ បញ្ហារេធិ ។

#### វិនយប៌ដក មហាវិភង្គ

ណេរក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនដឹងយ៉ាងនេះហើយ អោលថាដឹង ខ្ញុំមិនថានឃើញយ៉ាងនេះហើយពោលថាឃើញ សេចក្តីថា ខ្ញុំមិនជានដឹងធម៌នេះទេ ខ្ញុំមិនជានឃើញធម៌នេះទេ ធម៌នេះខ្ញុំគានទេ ខ្ញុំនឹងបានឃើញច្បាស់ក្នុងធម៌នេះក៏ទេ ។ ត្រង់ពាក្យថា ខ្ញុំពោលកុហក សោះទេ សេចក្តីថា ខ្ញុំពោលសោះទទេ ខ្ញុំពោលកុហកទេ ខ្ញុំពោល មិនពិតទេ ខ្ញុំពោលមិនប្រាកដទេ ខ្ញុំជានដា ដែលពោលមកពីហេតុមិន ដឹងសោះទេ ។ ត្រង់ពាក្យថា វៀវលេងតែសំគាល់ថាខ្លួនបានត្រាស់

(២៣៥) ត្រង់តាក្យថា កិត្តនេះក្តី តោលប្រៀបធៀបនឹងកិត្តដែល
បានក្នុងសិក្ខាប៖មុន ។ ត្រង់ពាក្យថា បាពជិក សេចក្តីថា ធម្មតាដើម
ត្នោតតែមានកក់បុតហើយ មិនអាចនឹងដុះទ្បើងទៀតបាន មានតុបមាដូច
គ្នេចមិញ កិត្តដែលមានប្រាថាកាក្រក់ គឺសេចក្តីប្រាថា្នតែបសង្គត់ហើយ
តោលអូតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ដែលមិនមានមិនកើតក្នុងខ្លួន មិនមែនជា
សមាណ មិនមែនជាសក្សបុត្រ ក៏មានតុបមេយ្យដូច្នោះឯង ក្រោះ
ហេតុនោះ ទើបតថាគត់ពោលថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ត្រង់
ពាក្យថា រកសំពសគ្មាន ដែលហៅថា សំពសនោះ គឺសង្ឃកម្មជាមួយ
គ្នា បាត់មេតុខនុសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្នើគា នេះហៅថា សំពស ។

# បារាដ៏ពកណ្ដេ ច**តុត្ថសិក្ខាបទស្ស បទ**ភាជីសីយេ ឈានាទិ

សោ នេះ មន្ទ្ចំ នេះ នេះ នៃ មន្ទ្ធំ មក្សកោទ ។ (၉५०) វឌ្ឍភ្ជម្រាត្រា សាត ហាចុរ្មាស្នំ មា-ល់ខ្ញុំ សមាជន្តុំ ញាណឧស្សន៍ មក្កាវនា ដល់សច្ចិត្តាំ-ယာ ကဲးလေဆဈတာဒိ ဒီဒီဘေလကာ စိရ္ဆာဌ ဆက္ကာရာဏ អភិវត្តិ ។ ឈានឆ្លំ ១៥មំ ឈាន់ ខុត់យំ ឈាន់ ត្រង់យំ ឈាន់ ខេត្តត្តំ ឈាន់ ។ វិមោត្វោតិ សុត្តាតោ វ៉ាទៅក្ដោ អនិទ័ន្តោ វ៉ាម៉ាក្ដោ អព្យណ៌លំពោ វ៉ិម៉ាក្ដោ ។ សមាជ័តិ សុខាត្រា សមាជ៌ អធ៌ម៉ុត្រា សមាជ៌ អប្បាណ៌ ខាំ សេខា សំ ។ សមាបត្តិ សុញ្តា សេខាបស្និតដូមិនា សមាបស្ដី អេហ្វូណៈប៉ាតា សមាបត្តិ។ ញាលាខ្លុំ នំសេរូវើជ្ជា។ មក្កាវេលាន៍ ខត្តាហ សតិទ្យុដ្ឋា-ស ខត្តហេ សម្មប្ប**ាស ខត្តហេ ឥធ្វិទាស ប**ញ្ចុំ ½ិ្-យាធិបញ្ចូលលនិសត្ត ដោជ្ឈគ្នា អាយោ អដ្ឋស្តីគោ មក្តោ ។ ដលសខ្ញុំកាំរិយាតិ សោតាបត្តិដលស្ប សខ្ញុំកំរិយា សកាខាតាមិដលស្បូ សខ្ញុំកំរិយា អភាគា-ម៉ុឌលសុុ សុទ្ទិការិយា អាហត្តដល់សុុ សុទ្ទិការិយា ។

បារាដឹកកណ្ឌ សំក្លាបទទី ៤ បទអាជនីយ អំពីឧត្តរ៍មនុស្សធម្មមានឈានដាដើម

ភិត្តនោះគ្មានសំវាសដុច្នោះទេ ក្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតពោល ថា រកសំវាសគ្មាន ។

(៤៣៦) ដែល ហៅថា ទត្តវិមនុស្សធម្ម (នោះសំដៅយក) ឈាន ១ វីមេត្ត សមាធិត្ត សមាបត្តិត្ត ញា្ញាណ ស្សេន្ត្រ មគ្គការនាគ្គ ផល-សច្ចកិរិយា ១ កំលេសប្បហាន ១ វិនវៃណេតា ចិត្តស្បុ ១ សញ្ហា គារេ អភិ-វតិទ្ ។ ត្រឹង់តាក្យថា ឈាន **លុ**នភាដថថមជ*្ជាន ខុ*តិយជ្ឈាន គភិ យជ្ឈាន ចតុត្តជ្ឈាន ។ ត្រង់ពាក្យថា វិមោត្ត(នោះ) បានទាន៍ឯសុណ្តវិ-មោត្ត អនិមិត្តវិមោត្ត អប្បណ៌ហិតវិមោត្ត ។ ត្រង់ពាក្យថា សមាធិ (នោះ) បានវាងឯសុពាតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អហ្ជូណិហិតសមាធិ ។ ត្រង់ពាក្យថា សមាបត្តិ(នោះ) បានខាងសុព្វាតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមា-បត្តិ អហ្វូណ៌ហ៌តសមាបត្តិ ។ ត្រឹង់ទាក្យថា ញាណ (នោះ) ចានទាន ត្រែវិជ្ជា ។ ត្រង់ពាក្យថា មគ្គការនា (នោះ) បានសង្កសត្វប្បដ្ឋាន៤សម្ម-ប្បធាន៤ ឥទ្ធិទុ ៩៤ ឥន្ទ្រីយ៩ ពល៩ ពោជ្យគ្នា៧ មគ្គ្បិកបដោយ មន្ត្លី៨ ដ៏ប្រសើរ ។ ត្រង់ពាក្យថា ផលសច្ចុំកិរិយា (នោះ) ជា្ននាងធ្វើឲ្យ ច្បាស់លាស់នូវសោតាបត្តិផល ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវសភទាគាមិផល ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវអនាគាមិផល ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវអរហត្តផល ។

#### វិសយចិដ្ឋពេ មហាវិភង្គោ

គើលេសឲ្យមានខ្លំ វាកស្ប មហានំ នោសស្ប
មហានំ មេមាស្ប មហានំ ។ វិនីវេណេតា
ចិត្តស្បាត់ វិនីវេណេតា នោសា ចិត្ត
វិនីវេណេតា មេមា ចិត្ត វិនីវេណេតា ។ សុញ្ញាតាហ
អភិរតិ
នុំតំយេន ឈានេន សុញ្ញាតាហ អភិរតិ
នុំតំយេន សុញ្ញាតាហ អភិរតិ
ចេញនេ សុញ្ញាតាហ អភិរតិ
ចេញនេ សុញ្ញាតាហ អភិរតិ
ចេញនេ សុញ្ញាតាហ អភិរតិ
ចេញជាតាហ អភិរតិ
ចេញជាតាហ អភិរតិ
ចេញ្ញាតាហ អភិរតិ

(២៣៧) គីហាការបោំ បឋមំ ឈាធំ សមាបដ្ដិត្តិ សម្បជាឧទុសា កណត្តស្ប អាចគ្និ ចារាជិតស្ប បុព្វេ ស្បែ ហោតិ ខុសា កណ៌ស្បិត្តិ កណត្តស្ប ហោតិ ទុសា កណាទីគិ កណ៌តស្ប ហោតិ ខុសា សមាបដ្ដិត្តិ សប្បជាឧទុសា កណត្តស្ប អាចគ្គិ ចារាជិតាស្ប បុព្វេ ស្បែ ហោតិ ខុសា កណិត្តស្ប ការាជិតាស្ប បុព្វេ ស្បែ ហោតិ ខុសា កណិត្តស្ប កណត្តស្ប ហោតិ ខុសា កណាធិតិ កណិតស្ប កណត្តស្ប ហោតិ ខុសា កណាធិតិ កណិតស្ប ហោតិ ខុសា បញា កណិត្តត្តិ ខែ៣០ ធំឌឹ ។

## វិនយបិជា ។ មហិវិកង្គ

គែន់១ាក្យថា កំលេសឲ្យហាន (នោះ) បានខាងកំរិយាលះបង់កគ: លះ បង់ទោស: លះបង់មោហ: ។ គែន់ពាក្យថា វិនីវេណភា ចិត្តស្ស (នោះ) បាន១វេងការហាមឃាត់ចិត្តចាកកគ: ហាមឃាត់ចិត្តចាកទោស: ហាម ឃាត់ចិត្តចាកមោហ: ។ គែន់ពាក្យថា សុញ្ញាភារេ អភិវត៌ (នោះ) បាន ១វេងិសេចក្តី គេកអាក្សធ្លឹះស្ងាត់ ដោយបឋមជ្ឈាន សេចក្តី តែកអាក្ស ផ្ទះស្វាត់ ដោយទុតិយជ្ឈាន សេចក្តី តែកអាក្សផ្ទះស្ងាត់ ដោយគតិ-យជ្ឈាន សេចក្តី តែកអាក្សផ្ទះស្ងាត់ ដោយចតុត្តជ្ឈាន ។

(២៣៧) កិត្តនិយាយកុហកដោយដ៏នទ្រថា អាគ្មាធានចូលបឋមដ្ឋានហើយ ដោយអាការេញយាន៍គឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងទូនថា
អញនឹងនិយាយកុហក១ កំពុងនិយាយ ដឹងទូនថា អញកំពុងនិយាយ
កុហក១ និយាយរួចហើយ ដឹងទូនថា អញនិយាយកុហករួចហើយ១
ត្រាវមាបត្តិធាពជិក ។ កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹងទូនថា អាគ្មាធាន
ចូលបឋមដ្ឋានហើយ ដោយអាការេ៤ យាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងទូនថា អាគ្មាធាន
ចូលបឋមដ្ឋានហើយ ដោយអាការេ៤ យាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង
ទូនថា អញនិយាយកុហក១ កំពុងនិយាយ ដឹងទូនថា អាញ
កំពុងនិយាយកុហក១ និយាយរួចហើយ ដឹងទូនថា អញទិយាយ
កុហករួចហើយ១ ចិខ្ទាំងស្រេចក្ដីឃើញ១ ត្រូវអាបត្តិព្រពជិក ។

បារាជិតកណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ សុទ្ធិកដ្ឋាន់

បញ្ហាភាពហំ បឋទំ ឈាន់ សទាបដ្ដិន្តិ សម្បជានមុ សា ក្សាខ្ពស្ស អាមត្តិ ថារាជិតស្ស បុព្វេះ សោតិ មុសា ភ្នំសារខ្ពុំ ភ្នំ ក្រសួងស្រ្ត មុសា ភ្នំពាំ កណ៌តស្ប យោត៌ មុសា មយា កណ៌តខ្លុំ វិធិជាយ ន៍ដ្ឋី វិឌិតាយ ១ឆ្នឺ ។ ជញាកាយោ ១ឋម យាន សមានជួំធ្នំ សម្បស់ឧទុសា ភហៈខ្លួស្ស អាចត្តិ ညေးသည့်အသံုး ရဲရ နော် နောက်သည် ភ្លាន្ស្ស ហោត់ មុសា ភ្លាំទំនំ ភ្លាំត្ស្ស យោតិ មុសា មយា គណិតខ្លិ វិធិបាយ ធិន្នឹ វិនិស្យ ទន្ទី វិនិស្យ រុខឹ ។ សត្ត្សាកា-ភ្លាន់សារី អាពុខ្ញុំ ខាលជួយសារិ ដំណើរ ដោយស្ន មុសា ភ្លាំស្បត្តិ ភ្លាន្តស្ស ហេតុ មុសា ភ្លាំមិត្តិ ဆက္ခန္း သော နေမာ နယ္စ္အ ဦးခဲ့ဆက ធំឌ្នី វិធិសាយ ១ឌ្គី វិធិសាយ ក្រឹ **វិធិសាយ ភាវ ។** 

ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ៏ង៍ខ្លួនថា អាគ្នាជានុខ្លួលបឋមដ្ឋានហើយ ដោយ អាការ៤ យ៉ាង៍គឺ មុននឹងនិយាយ ដង់ទ្វេនថា អញនឹងនិយាយក្ហក ឲ្ កំពុងនិយាយ ដងទ្រ៩ថា អញកំពុងនិយាយកុហក១ និយាយរួច ហើយ ដឹងទូនថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទជាំងសេចក្តីឃើញ ១ បំខេត្តដែលបក្តីគាប់បត្ត ១ ត្រវិមាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយកុហាក ដោយ ជំងឺ 🤊 នថា អាត្មាជានចូលបឋមជ្ឈាន ហើយ ដោយអាការ ៦ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយដឹងខ្លួនថា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ជំង៍ខ្លួនថា អញ្ជាក់ពុងនិយាយកុហក ១ និយាយរួចហើយ ដំង៍ខ្លួនថា អញនិយាយក្ហករួចហើយ ១ បិទជាំងសេចក្ដីឃើញ ១ បិទជាំងសេចក្ដី គាប់ចិត្ត១ បិទជាំងសេចក្តីពេញចិត្ត១ ត្រូវអាបត្តិជាពជិក ។ ភិក្ខ និយាយកុហាក ដោយដឹន៍ ខ្លួនថា អាគ្នាជានចូលថប់មជ្ឈាន ហើយ ដោយ អាការ ៧ យាង៏គឺ មុននឹងនិយាយ ដងទូនថា អញនឹងនិយាយក្ហាក ១ နိဂ္ရာန်းနဲ့ ယာယ ဆိန်ခွေနတဲ့ မကျွန်ဂ္ရာန်းနဲ့ ယာယ<sub>ာ</sub>ကက ၈ နဲ့ ယာယ<sub>ား</sub>စု ဟီယ ដឹងទ្នថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទជាំងសេចក្ដីឃើញ ១ ប់ទេហុំងសេចក្តីតាប់ចិត្ត ១ បិទហុំងសេចក្តីពេញចិត្ត ១ បិទហុំងសេចក្តី ពិត ត្រង់ ១ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។

## វិនយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

(២៣៨) គឺហាគាបហិ បឋមំ ឈាន់ សមា-ದಜ್ಞಿಕ್ಕು ಕಾಹಸಭಾಕಕ್ಕು ಜಯಕ್ಕಳು ಕಾರಕ್ಕೆ ಡುಬ-ដំតាស្ប មុព្វេ ស្បែ យោត៌ មុសា គណ៌សុទ្ធ្រិ រាលាខ្មែរ យោង ថមា របោរគ្មុំ របារូងមារ យោត្ត មុស មយា អហានខ្លី ។ ខត្តហា-តាប្រភ មម្ល ឈាន់ សមាជ្ជាមិតិ សម្បូជា-ខេត់មា មហេខីមា មានខ្លី ខាបន្ទុមមា ជំនេំ វេស្ស ហោត៌ មុសា ភណៈស្បត្តិ ភណៈត្សរ ហោត៌ មុសា ភ្នំ ភ្នំ ភ្លំត្រស្បី ដោយ គឺ តំមា គឺ ជា កណ៌តគ្គិ រឺខ៌ទាយ ខិឌ្ជី ។ បញ្ចេញការបោំ បឋថ ឈាន សមាជជីវាគ្គង សគាំព្យេធម្មមា ឧហាថិមវិ អាចត្ត ខារាជិតាស្ស ចុត្វេ វស្ស ហោតិ ពុសា ត្តស្ត្រី ត្រូវ ពោធ មុស ត្តសាមិន កណ៌តង់៖ មោត់ មុស មហា កណ៌តន្លំ វិធិជាយ ន់ដ្ឋី វិធិនាយ ១ឆ្នី ។ ឧហាតាមេរ៉ា ១មេខំ ឈាធំ មានជាំនួយ មាននៃប្រជាមាន មហាខមារិ មាននិ ទារជំនាស្ប ខុញ្ទេះស្ប លោត មុស ភលាំស្បន្និ

#### វិនយចិជិត មហាវិភង្គិ

[២៣៤] កក្ខិយាយកុហកដោយដឹង១៩៧ អាគ្មាក់ពុងចូលបឋ មជ្ឈាន ដោយអាការេញ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដង្វឹទ្ទថា អញ្ជនឹង និយាយក្ហក្ខ កំពុងនិយាយ ដង្វែខ្ទឋា អញកំពុងនិយាយក្ហក្ខ និយាយរួមហើយ ដឹងទូនថា អញនិយាយកុហករុមហើយ ១ ត្រីវិអាបត្តិ ជាក្រដ្ឋ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ៏ង១្លន់ថា អាត្មាក់ពុងចូលបឋមដ្ឋាន ដោយអាតា ៤ យ៉ាង់គឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង់ខ្ទុនថា អញ្ជូនឹងនិយាយ ក្លក់ 🤊 កំពុង៍និយាយ ដង៍ឡានថា អញកំពុង៍និយាយកុហក ᠀ និយាយ រួច ហើយ ដឹង ខ្លួនថា អញ្ជនិយាយកុហករួច ហើយ ១ បិទជាំង **សេ**ចក្ដ ឃើញ ១ ត្រៅមាបត្តធា្ធរាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយកុហាក ដោយដឹង១៩ថា មាគ្នា តំពុងចូលបឋមជ្ឈាន ដោយអាការ ៥ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដង៍ទុនថា អញ្ជន៍ង៍និយាយកុហាកឲ្ កំពុង៍និយាយ ដឹង១៩ថា អញកំពុង៍និយាយ ក្លាក ១ និយាយរួចហើយ ដង្វី១៩ថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទជាងសេចក្តីឃើញ ១ បិទជាងសេចក្តីគាប់បត្តិ ១ ត្រូវអាបត្តិជារាជិក ។ ក់ក្នុនិយា យកុហាក ដោយដឹង ខ្លន់ហ អាត្មាក់ពុងចូលបឋមជ្ឈាន អាការ ៦ យាងគឺ មុនទង់និយាយ ដង់ស្វេនថា អញនឹងនិយាយក្ហាក ១

## បារាដឹកកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ សុទ្ធិកដ្ឋានំ

កលន្តអ្ប ហោត់ មុសា កណាម៉ត់ កណិតអ្ប ហោត់ មុសា មហា កណិតខ្លំ ខែជាយ ខំខ្លឺ ខែជាយ ខំខំ ។ សត្តហាការរបាំ បឋមំ ឃោធំ សមាបជ្ជាម៉ត់ សម្បជាឧមុសា កណន្តអ្ប អាចត្តិ បារជិត្តអ្ប បុត្វេ ស្បែ ហោត់ មុសា កណិស្បត្តិ កណាន្តអ្ប ហោត់ មុសា កណិស្បត្តិ ប្រាត់ មុសា កណិតខ្លំ ខំខំ បាយ ខំខ្លឺ ខែជាយ ខំខ្លឺ ខែជាយ ខំខ្លឺ ខែជាយ ខំខ្លឺ ខែជាយ ១ខ្លឺ ខំជំជាយ ខំខំ ខំជំ

ក្រហុករាទ្រី មូសាទី មាន គឺមា មូសា មេខេត្ត ក្រសុករាទ្ធី មាន មេខាន្ត មេខាន្ត មេខាន្ត មេខាន្ត ក្រសួន មេខាន្ត មេខាន្ត មេខាន្ត មេខាន្ត មេខាន្ត ក្រសួន មេខាន់ មេខាន្ត មេខាន្ត មេខាន់ មេខានេខានៃ មេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ មេខានេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ មេខាន់ ម

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាមទទី ៤ មទភាជនីយ អំពីសុទ្ធិកដ្ឋាន

កំពុងនិយាយ ដឹង១៩៧ អញកំពុងនិយាយកុហក ១ និយាយរួចហើយ
ដឹង១៩៧ អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទចុះដែលចក្តីឃើញ ១
បិទចុះដែលចក្តីតាប់ចិត្ត ១ បិទចុះដែលចក្តីពេញចិត្ត ១ ត្រូវអាបត្តិចា្តារៈ
ជិក ។ កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹង១៩៧ អាគ្នាកំពុងចូលបឋមជ្ឈាន
ដោយអាការ ៧ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង១៩៧ អញនឹងនិយាយ
ក្ហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹង១៩៧ អញកំពុងនិយាយកុហក ១ និយាយ
រួចហើយ ដឹង១៩៧ អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទចុះដែលបក្តី
ឃើញ ១ បិទចុះដែលចក្តីតាប់ចិត្ត ១ បិទចុះដែលចក្តីពេញចិត្ត ១ បិទចុះដែលចក្តី
ឃើញ ១ បិទចុះដែលចក្តីតាប់ចិត្ត ១ បិទចុះដែលចក្តីពេញចិត្ត ១ បិទចុះ

(២៣៧) កិត្តនិយាយកុហកដោយដ៏ឥទ្ទនថា អាគ្នាបានចូលបប់មដ្ឋាន ដោយអាការ ៣ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដំងទ្រន់ថា អញនឹង
និយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹងទ្រន់ថា អញកំពុងនិយាយកុហក ១
និយាយរួចហើយ ដឹងទ្រន់ថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ តែវអាបត្តិ
បុរាជិក ។ កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹងទ្រន់ថា អាគ្នាបានចូលបប់មដ្ឋាន ដោយអាការ ៤ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងទ្រន់ថា អាគ្នាបានចូលបប់និយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹងទ្រន់ថា អាញកំពុងនិយាយកុហក ១

#### វិនយចិតិកេ មហាវិកង្គោ

តណ៌តស្ស ហោត់ មុសា មយា តណ៌តន្តិ វិនិជាយ និឌ្នី។ បញ្ហាកាប្រាំ បឋមំ ឈាន់ សហបន្លោត់ សឲ្យជា-ខេត់មា ឧយាខីមាំ អាពឆ្លំ ខាប់ពួយមាំ ជាមិ ម្រាំ ហោត៌ មុស កណ៌ស្បន្តិ កណន្តស្ប ហោតិ មុសា កណាម៉ីតំ កណ៌តស្ស ហោតំ ខុសា មយា កណ៌-តង្គំ វិធិជាយ និឌ្នំ វិធិជាយ ទន្ទឹ ។ ជមាគាមមា ខែវេទុំ ឈាន់ សមាជៈ គ្នាទុំ សម្បូជាឧទុសា កណៈន្តស្ប អាចឆ្នំ ចារាជំគាស្ប បុព្វេ ស្បាធ់ មុសា កណ៌សន្ត្រី កណន្តស្ស ហេតុ មុស កណៈម៉ឺតិ កណ៌តសុ ្រោត់ មុស មយា កណ៌ឥន្ទ វិធិធាយ ខ្ញុំ វិឌ៌ជាយ ទន្ទុំ វិឌ៌ជាយ ប៉្រំ ។ សត្តហាគា-ប្រេត្ត ខេត្ត ខេត្ ងហាទីទៅ សព្ទន្នី ខាប់ខ្លួយមាន ជា ជា ស្រាន្ ဗုန္ဘာ အက်ေနာ္မြစ္ရွိ အကန္ရနမ္မ (ဘေနာ် ဗုန္ဘာ အကာ-ម៉ូនិ គណិតស្ស ហោត់ មុស មយា គណិតខ្លិ រុខិតាយ ឌិឌ្ឌីវិឌិតាយ ១ឆ្នឹវិឌិតាយ រុខិវិឌិតាយ ភាវិ។

# វ៉ិនយចិដក មហាវិភង្គ

និច្ចាយរួច ហើយ ដឹងទូនថា អញ្ជូនិយាយកុហករួច ហើយ ១ ប៉ិនជាំង សេចក្តី:ឃុំញ ១ ត្រូវមាបត្តិទារាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយកុហាត ដោយដឹង ១៩ថា អាត្ាចុនច្លប់បមជ្ឈាន ដោយអាការ ៩ យាងគឺ មុននឹងនិ. យាយ ដង៍ទុខថា អញនឹងនិយាយក្លាក ១ កំពុងនិយាយ ដឹង១្នថា អញកំពុងនិយាយក្ហក ១ និយាយរួចហើយ ដឹងទូនថា និយាយកុហករួចហើយ ១ មិខជុាំងសេចក្តីឃើញ ១ មិខជុាំងសេចក្តី តាប់ចិត្ត ១ តែអោបត្តិហ្វារជិក **។** ភិក្ខុនិយាយក្ហាក ដោយដឹង១ូនថា អាត្យាហ្នេញលបឋមជ្ឈាន ដោយអាការ៦ យាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង ខ្នេកា អញុន៍ង៍និយាយក្លុក១ កំពុងនិយាយ ដឹងខ្លែក អញុកពុង និយាយក្ហាក់ 🤊 និយាយរួច ហើយ ដង៏១្នថា អញនិយាយកុហករួច ဟ်ယေ ၈ ပိုင်ကိုန်၊လစ္ဂီးယ်ကြ ၈ ပိုင်ကိုန်၊လစ္ဂီချာပ်စ်ရှု ၈ ပိုင်ကိုန် សេចក្តីពេញចិត្ត 🤊 តែអែលត្តិលុវាជិត ។ ភិក្ខុនិយាយក្ហាក់ដោយដឹង១ូន ថា អាភ្ញាធ្នូចូលបឋមជ្ឈាន ដោយអាការ៧យ៉ាងគឺមុននឹងនិយាយ ជំង៍ទូនថា អញទង់និយាយកុហភ ត្ កំពុងនិយាយ ដំង៍ទូនថា កំពុងនិយាយក្ហាក ១ និយាយរួច ហើយ ដឹងទូនថា អញនិយាយក្ហាក រុបហើយ ១ បិខជុំងសេបក្តីឃើញ ១ បិខជុំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិខជុំងំ សេចក្តីពេញចិត្ត ១ បិទប៉ាង៍: សចក្តីពិត តែង ១ តែអោបត្តិបាពជិត ។

# បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាចទស្ស ចទភាជនីយេ សុទ្ធិកដ្ឋានិ

(၉၉၀) ឧ្សាយាណ្យ ឧភុគមា បានមារិ លាក់ម៉ូត់ សម្បជាឧមុសា ភណន្តស្ប អាចត្ត កណត្តស្ប ហោត់ មុសា កណាមីតំ កណ៌តស្ប យោតិ មុសា មយា ភណិតខ្លិ ។ ចត្វហា-តាបេរាំ បឋមស្ប ឈានស្ប លាក់ម៉ូត់ សម្ប-ជាឧមុសា ភណន្តស្ប អបត្តិ ទារាជិតស្ប ពុទ្ធេ ស្បែ យោឌ ឥមា មហាមារិខ្មុំ មហាខមា ហោធ៌ មុសា **គណាម័ត់ គណ៌ត**ស្ប ហោធ៌ មុសា មហា គណ៌តន្តំ វិនិសាយ និឌ្នី ។ បញ្ចូញកាបេហ៍ បឋមស្បា ឈានស្បា លាក់ម្លីតំ សម្បជានម្មសា ភណន្តមុន្ត អមត្ត ទារាជិតស្ស បុត្វេ ស្ស ហោត៌ ടുക്ക നയ്ക്കൂള് നയാളുക്യ ത്രേന്ന് നയാട്ട് កណ៌តអ្យ យោតិ មុសា មយា កណ៌តគ្គិ វិធិសយ ឧំឌ្ឌី ជំនំជាយ ១ឆ្គឺ **។ ជ**ហាគារបេរាំ បឋមស្ប ယာနေ႕ ကြန်မျိန် မရအာနရမာ အကန္ဆေး អាចត្តិ ចារាជិតស្ប បុត្វេ ស្បែ យោតិ មុសា

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជន័យ អំពីសុទ្ធិកជ្ឈាន

[७៤०] ភិក្ខុនិយាយកុហាក ដោយដង៍១៩ថា អាគ្នាជាអ្នកបាន បឋមជ្ឈាន ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍គឺមុននឹងនិយាយ ដង៏ទទួនថា អញ នឹងនិយាយក្ហេក ១ កំពុងនិយាយ ដង្វែខ្ទេថា អញុកំពុងនិយាយក្ហេក១ និយាយរួចហើយ ដង៍ទុនថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ ត្រវអាបត្តិ ជារាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ៏ង១នថា អាគា្ធជាអ្នកឲានបឋមជ្ឈាន ហើយដោយអាការ៤យាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដង្វឹទ្ទថា អញនឹងនិយាយ ក្ហាត 🤊 កំពុងនិយាយ ដឹងៗ ខថា អញកំពុងនិយាយកុហក១ និយាយ រួច ហើយ ដឹង១៩ថា អញនិយាយក្ហករួច ហើយ ១ បិទជាំងសេចក្ដី ឃើញ ១ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយកុហក ដោយដ៏ង៍១៩ថា អាត្មា ជាអ្នកជានបឋមជ្ឈាន ហើយ ដោយអាការ ៤ យ៉ាន៍គឺ មុខនឹងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អញនឹងនិយាយកុហាក ១ កំពុងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អុញកំពុង និយាយកុហាត និយាយរួច ហើយ ដឹង១ូនថា អញនិយាយក្ហាក**រួច** ហើយ ១ បិទជុំងសេចក្ដីឃើញ ១ បិទជុំងសេចក្ដីតាប់ចិត្ត ១ តែវិអាបត្តិ ចារាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១នថា អាត្វាជាអ្នកចានបឋមជ**្ឈន** ហើយ ដោយអាការ ៦ យាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដង្វែ១នថា អញនឹង

# វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

កណ៌ស្បត្តិ កណៈខ្ពស្បៈ ហេតិ មុស កណាម៉ត៌ កណ៌តស្យ ហោត់ មុសា មយា កណ៌តខ្លំ វិធិជាយ ខ្ញុំ វិធិតាយ ១ឆ្លឺ វិធិតាយ (ខ្លឹ ។ សត្តហាគាមហ៍ បឋមស្បា ឈានស្បា លាភិទ្តីគឺ សទ្យជានម្មសា ងហាថីទៅ មានខ្ញុំ ខាងជូយទៅ ដំណើរមាំ កោឌ មុសា ភណ៌ស្បត្តិ ភណៈខ្ពស្ស មេឃាត់ គុសា ភណាម៉ឺត ក្សាខុស្ស ឈ្មេង មហា មហាមខ្មី រួចខាលា ធំដ្ឋី វិសិស្ស ខុស្តី វិសិស្ស រុខី វិសិស្ស ភាវ ។ (២៤០) នីហាតាយោ បឋមស្មា ឈានស្បារសិទ្ធិនិ មានដ្ឋានដំមា មហ្គឹមរី មានខ្លុំ ខារព្យុមមរី ពុត្យ ស្បែ យោត្ ឥមា ឧហ្សាវាខ្លី ឧហ្គឹមវិ បោះតិ មុស ភណាម៉ីតិ ភណិតស្ប ហោតិ មុសា មហេ ភណ៌តន្តិ ។ ខត្តហាភាពហិ មឋមស្ប ಉಜಳಗೆ ಭಾಕ್ಷಿತ್ರ ಅನೆಧಿರಾಕಳು ಜಯಕಳಿಗೆ អាចឆ្នាំ ចារាជិតស្បា ចុត្វោ ស្បា មោត៌ មុសា កណ្ដាំ មេខាន្ទ ខេត្ត មេខា មេខា មេខា

#### វិសយចិដិក មហាវិភង្គ

និយាយក្លេក ១ កំពុងនិយាយ ដឹង១៩ថា អញកំពុងនិយាយកុហក ១ និយាយ ច្រេហ៊យ ដឹង១៩ថា អញនិយាយកុហក ច្រេហើយ ជំង១៩ថា អញនិយាយកុហក ច្រេហើយ ១ បិខហុំង សេចក្តី លេចក្តី លេចក្តី លេចក្តី នេញចិត្ត ១ បិខហុំង សេចក្តី នេញចិត្ត ១ បិខហុំង សេចក្តី នេញចិត្ត ១ ស្តី អោបក្តិ ហាជិក ។ កិត្តនិយាយកុហក ដោយដឹង១៩ថា អញជាអ្នកបាន បឋមជ្ឈាន ដោយអាការ ៧ យាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង១៩ថា អញ និងនិយាយ កុហក ១ និយាយ ច្រេហើយ ដឹង១៩ថា អញទិត្តថា អញកំពុងនិយាយ កុហក ១ និយាយ ច្រេហើយ ដឹង១៩ថា អញនិយាយកុហក រួចហើយ ១ បិខហុំង សេចក្តី លើញ ១ បិខហុំង សេចក្តី តាប់ចិត្ត ១ បិខហុំង សេចក្តី ពេញ ចិត្ត ១ បិខហុំង សេចក្តី ពេត្ត តែង ១ ត្រា អាបក្តិ ហុពជិក ។

(២៤๑) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១៩។ អាគ្នាជាអ្នកស្ងួត
ជំនាញហើយក្និបឋមជ្ឈាន ដោយអាការ ៣ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ
ជឹង១៩ឋា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ជឹង១៩ថា អញតំពុង
និយាយកុហក ១ និយាយរួចហើយ ដឹង១៩ថា អញនិយាយកុហក្ចេច
ហើយ ១ ត្រៅអាបត្តិចា្ពជិត ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១៩ថា អាគ្នា
ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ហើយក្នុងបឋមជ្ឈាន ដោយអាការ ៤ យ៉ាងគឺ មុន
នឹងនិយាយ ដឹង១៩ថា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹង១៩ថា

# បារាជិកកណ្ឌេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ សុទ្ធិកដ្ឋាន់

កណ៌តសុ ្រោត់ មុស មយា កណ៌តន្តិ វិធិ៍ជាយ ឌំឌ្នី ។ បញ្ចេញកាលេខ បឋមអរុវ្ធ ឈានអរ្វវស់ម៉ូនិ សម្បីជាឧម្មសា កណាន្តស្បី អាចន្តី ខារប្បូបម្រើ វស្ស យោធ៌ មុស គណ៌ស្បន្តិ គណន្តស្ប យោធ៌ ಕ್ರೂ ಸಾಯಾಕ್ಷಣೆ ಸಾಯಾಕ್ಷ್ಯ ಚಾಣೆ ಚರ್ನಾ ಚರು កណ៌ទង្គិ វិធិនាយ ធិំខ្លឺ វិធិនាយ ១ឆ្នំ ។ ឆមាា-តាបេរ៉ា ១ឋទស្ប ឈានស្ប វស់ម្លីតំ សម្បជានៈ បុសា ភណន្តស្ប អចត្តំ ទារជំភស្ប ឬញូវស្ប ေကာက် ဗုန္ဂာ အလ်ာလျှင့် အလာရွှေလျှ ေကာက် ဗုန္ဂာ ភណាខ័ឌ៌ ភណិតអ្យ ហោឌ៌ មុសា មហា ភណិ-ត្ត វិធិសាយ និឌ្ជី វិធិសាយ ១ឆ្គឺ វិធិសាយ ទ្រឹ ។ សត្តហាគាបហ៍ បឋមស្ប ឈានស្ប សំរំទូតំ សម្ប-ជាឧទុសា ភណន្តស្ប អាចត្តិ ចារាជិតស្ប ចុក្ខេ វេស្ស : ហេតុ មុស ភណៈស្បត្តិ ភណព្តស្ស មេវាតុ ရေက အဏာမှီးဆို အဏီဆည္း ဘောဆို မုန္နာ မဟာ

# បារាជិកកណ្ដូ សិក្ខាបទទី ៤ បទរាជនីយ អំពីសុទ្ធិកដ្ឋាន

អញកំពុងនិយាយកុហក ១ និយាយរួមហើយ ដឹងៗនេថា វាញនិយាយ កុហករួចហើយ១ បិខញុំងសេចក្ដីឃើញ១ ត្រៅអាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុ និយាយកុហាកដោយដំងីវូនថា អាត្វាជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយក្នុងបឋ. មជ្ឈានដោយអាការ៤ យ៉ាង៍គាំ មុននឹងនិយាយ ដឹង១្នថាអញនឹងនិយាយ កុហក ១ កំពុងនិយាយ ដង្ខែនថា អញកំពុងនិយាយកុហក ១ និ យាយរួចហើយ ដឹងខ្លួនថា អញនិយាយកុហករួចហើយ១ បិទប៉ាំង សេចក្តីឃើញ១ បិខេធាំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត១ ត្រៅអាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុ និយាយកុហាកដោយដ៏ង់ខ្លួនថា អាត្វាដាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយក្នុងបឋៈ មជ្ឈានដោយអាការ ៦ យាង៍គឺ មុននឹងនិយាយ ដង្វែខ្នថា អញនឹង និយាយកុហាត្ កំពុងនិយាយ ដឹងទូនថា អញកំពុងនិយាយកុហក្ទ និយាយរួចហើយ ដឹងទូនថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទពុំជ សេចក្តីឃើញ ១ បិទជាំងសេចក្តី តាបចិត្ត ១ បិទជាំងសេចក្តីពេញចិត្ត ១ តែវអាបត្តិចារាជិក ។ កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹង ១៩ថា អាត្មាជាអ្នក ស្កាត់ជំនាញ ហើយក្នុងបឋមជ្ឈាន ដោយអាការ៧យ៉ាងគឺមុននឹងនិយាយ ដឹងទ្រទថា អញនឹងនិយាយក្លាក់ ត្រក់ពុងនិយាយ ដឹងទ្រទថា អញ ត់ពុងនិយាយក្លក ១ និយាយ ្បៈហើយ ដឹងខ្លួនថា អញនិយាយក្លក

## វិនយចិជកេ មហាវិកង្គោ

កណ៌តន្តិ វិធិជាយ និឌ្ជី វិធិជាយ ទ**ន្តិ** វិធិជាយ រុខី វិធិជាយ ការំ ។

(២៤៤) គឺហាការេហ៍ បឋមំ ឈន់ សខ្ញុំកាត់ មេឃាត់ សម្បជាឧមុសា កណៈខ្ពស់ អាចត្តី ចារាៈ ជំនាស្ស បុត្វេ ស្បែ យោត មុសា ភាណិស្សុខ្មិ ကယ္ရည္ ျပာခဲ့ မွည္ ကယ္ခ်ိန္တဲ့ ကယ္ခ်ိန္တဲ့ ហោត៌ មុសា មហា កណ៌ត<u>ឆ្</u>ថិ ។ **ខ**ត្តហាភាពហំ បឋម ឃាន់ សច្ចិត់តំ មហាត់ សេឡជាឧមុសា កលាឆ្នង អ្នក ទាព់ ទាព់ កង្ស បញ្ជូវង្ស ហោត់ ဗုက ကယ်ကျဉ့် ကယာဋက္၊ တောင်း ဗုက ကယာမ်ိဳင်း ကက်ခံလုံး ကြေးကောင်း မေသ အလာခ်င္တိုင္းကေတာ့ ធំដ្ទី ។ បញ្ច្បាតាលេខ៌ បឋទំ ឈ**ន់ ស**ក្តិតាត់ មយា-តំ សម្បជាឧម្មសា ភណៈខ្លួស អ្នកខេត្ត ទារាជិតាស្ប ជា ស្រា ព្រា និង ម្នាំ ម យោត់ មុស ភហាមីតំ ភហិតស្ស យោត៌ មុសា មហា កណ៌តខ្លំ វិខ៌ជាយ ខិឌ្ជី វិខ៌ជាយ ទន្ទី ។

#### វ្នែកហែម កង្គប័យឧត្តិ

gပေတီယ ၅ ပိုင်္ကေန်းလေဝရိုးယ်က ၅ ပိုင်ကိုန်းလဝရိုဆပ်ရွှ ၅ ပိုင ជាំងសេចក្តីពេញចិត្ត១ បិទជាំងសេចក្តីពិត តែង់១ ត្រីវភាបត្តិជារាជិក ។ (៤៤៤) ភិក្ខុនិយាយកុហកៈដាយដឹង១ូនថា បឋមជ្ឈានអាគ្មាជាន ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់រួចហើយ ដោយអាការ ៣ យ ន៍គឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង ទ្ទេថា អញនឹងនិយាយក្ហេក១ កំពុងនិយាយ ដឹងទូនថា អញកំពុង និយាយកុហាក ១ និយាយរួច ហើយ ដឹង១ូនថា អញនិយាយកុហករួច ហើយ 🤈 ត្រវអាបត្តិបា្ធរាជិត 🐧 ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួនថា បឋមជ្ឈានអាត្មាធ្យធ្វិឲ្យច្បាស់លាសរួច ហើយ ដោយអាការ៤ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹងទ្រថា អញកំពុងនិយាយកុហក ១ និយាយរួចហើយ ដឹងទ្រថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទជាំងសេបក្តីឃើញ ១ (តវអាបត្តិ ញារាជិត ។ ភិក្ខុនិយាយកុហករដាយដឹងខ្លួនថា បឋមជ្ឈានភាគ្នាបានធ្វើ ឲ្យច្បាស់លាស់រួចហើយ ដោយអាការ ៩ យ៉ាង់គឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង ទូនថា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹងទូនថា អញកំពុង និយាយកុហក១ និយាយរួច ហើយ ដឹង១ូនថា អញនិយាយកុហក រួចហើយ ១ បិទជាំងសេចក្តីឃើញ ១ បិទជាំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ តែវ

#### បារាជិកកណ្ដេ ចកុត្តសិក្ខាបទស្ស ចទភាជនីយេ សុទ្ធិកដ្ឋាន់

ဘေးကကေးကို ဗေဗမံ လာဒံ ညဦးကက် ဗေဟာက် ಳಾವಿದ್ಯಾಪಕ್ಕು ಜೀರಾಪ್ ಕುಬಡ್ಡ ಅಭಿಕ್ಷ ಕಾಬಡ್ಡ ಆಗ್ បោះតិ មុស ភណាម៉ីតិ ភណិតស្ប ហោះតិ មុសា មហា ភាណិតខ្ញុំ វិធិធាយ ខិឌ្ពី វិធិធាយ ១ឆ្លឹ វិធិជាយ រុខឹ ។ សត្តហាភាពហិ ១៥ទំ ឈាធំ ស្សារដ្ឋមាស្តី ដែល ស្រាន្ត ដែល ស្រាស់ ដែ កណៈខ្លួស្បា ហោត្ត មុសា ភណាម៉ូន ភណិនស្ប ហោត៌ មុសា មហា ភណ៌ត្ថិ វិធិធាយ ធំខ្លឹ វិទិសាយ ១ឆ្នី វិទិសាយ រុខី វិទិសាយ ភាវ (យថា ត់ខំ បឋមំ ឈានំ វិត្តាវ៉ាន់ ឃាំ សញ្ចំ វិត្តាប់គេញំ $^{(\circ)}$ ) ។ (២៤៣) គឺមាភាពមាំ ឧុត៌យំ ឈាន់ គត៌យំ ឈាន់ ខេត្ត<sub>្តិ</sub> ឈានំ សមាបជ្ឈឹ សមាបជ្ឈាធិ សមាបញ្ញោ

តទំ វ២ខំ ឧភេចិយបោត្តកេ ឥតរេស់ ឈាខាខំ ឧសាខវារេ ឋមិត អម្លាកម្បខ
 ហេត្តកេ មរម្មរាមពារបាត្តកេសុ ២ ឥធ ឋមិតខ្លំ ខដ្ឋព្វំ ។

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ អំពីសុទ្ធិកដ្ឋាន

អាបត្តិបាកដឹក ។ កិត្តនិយេយកុហករដាយដឹង១នថា បបមជ្ឈានអាត្វា ជានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់រួចៈហើយ ដោយអាការ៦ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងទូនថា អញនឹងនិយាយកុហក១ កំពុងនិយាយ ដឹងទូនថា អញកំពុង និយាយក្ហាក់ ១ និយាយរួច ហើយ ដឹងខ្លួនថា អញនិយាយកុហករួច ហើយ ១ បិទហុំងសេចក្តីឃើញ ១ បិទហុំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទហុំង សេចក្តីពេញចិត្ត ត្រូវអាបត្តិចារាជិក ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង 🤧 នថា ៥៥មជ្ឈនអាគ្មាធានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់រួចហើយ ដោយអាការ ៧ យាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងទូនថា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិហាយ ដង៍ទូនថា អញកំពុងនិយាយក្ហាក១ និយាយរួច ហើយ ជំងឺ១៩ថា អញនិយាយកុហកវួចហើយ 🤊 បិទជាំងសេចក្តីឃើញ 🤊 បិទជាំងសេចក្តីតាប់ចិត្ត បិទជាំងសេចក្តីពេញចិត្ត បិទជាំងសេចក្តី ពិត តែង ១ តែវអាបត្តិចាកជិត (បឋមជ្ឈាននេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ [ទ្នាស់ដែង ឲ្យពិស្តារហើយយ៉ាង៍ណា ឈានទាំងពួងមាន ខុតិយជ្ឈានជាដើម បណ្ឌិត ត្រូវ សំដែង ឲ្យពិស្តារយ៉ាង៍នោះظង៍ចុះ) ។

(២៤៣) កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹង១៩៧ អាគ្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់ឲុតិយដ្ឋាន កាន់គតិយដ្ឋាន កាន់បតុត្ដ្បាន

#### វិនយចិជិកេ មហាវិកង្គោ

ឧងខម្មា លោខមារិ លេងគឺ ក្រុង ឧងខ្មុំ លាច ស្ត្តិតាន់ មហេតុ សម្បជាជម្មសា ភាលាជួស្ប អាចឆ្នំ ចារាជិតស្ប បុត្វេ វស្ប យោធិ មុសា ក្នុង និយាន ម្នាំ និយាន និង និយាន កល្ខំអារ ស្រាត់ មុសា មយា កណ៌តន្តំ វិនិនាយ ធំឌ្លី វិធិសាយ ១៤ វិធិសាយ ក្រើ វិធិសាយ ភាវ ។ (២៤៤) នីហាភាហេ សុតានំ វិមេត្តំ អេចម៉ឺត រូ មេន្ត អណ្ឌី មេនាស្ទុំ មានាធ្វឹ មានាធ្វឹង សសព្ទ ដេល្លស្នំនុស្ស គ្រង និស្ស ស្និ អប្បណ៌លា នៃ អំមាត្តោ សច្ចិកា តេ មយាតិ សម្បូជា-ឧទុសា ភណៈន្សា អ្នត្ត ទារាជិតស្បា ។ ទេ ។

#### វិនយប់ជិក មហាវិភង្គ

អាត្វាដាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយ ក្នុងបតុត្តជ្ឈាន
ចតុត្តជ្ឈាន អាត្វាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយដោយអាការ ១ (๑) យាន៍គឺ
មុននឹងនិយាយ ដឹង១៩៧ អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ
ដឹង១៩៧ អញតំពុងនិយាយកុហក ១ និយាយរួចហើយ ដឹង១៩៧
អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ បិទជាំងសេចក្តីឃើញ ១ បិទជាំងសេចក្តី ហើញ ១ បិទជាំងសេចក្តី ហើញ ១ បិទជាំងសេចក្តី ហើញ ១ បិទជាំងសេចក្តី តែង១ តែវិអាបត្តិបារាជិក ។

(৬៤៤) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង១៩ថា អាញ្មានចូលហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់សុញ្ញាតវិមោត្ត កាន់អនិមិត្តវិមោត្ត កាន់អប្ប-ណិហិតវិមោត្ត អាញ្ជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយ ក្នុង អប្បណ៌ហិតវិមោត្ត អប្បណ៌ហិតវិមោត្ត អាញ្ជានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយ ដោយអាតារ ៣ យ៉ាង៍ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។

๑ ត្រង់ឈានទាំង ៣ គឺទុតិយដ្ឋាន ๑ តតិយដ្ឋាន ๑ ចតុត្តដ្ឋាន ๑:៩: ក្នុងឈានមួយ ១ ត្រូវប្រែងា ៩ លើក ១ ដូចជាបឋមជ្ជានដែរ គឺ ទុតិយដ្ឋា ៧០០ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ទុតិ- យដ្ឋានប្រកបដោយអាការ ៤ យ៉ាង ទុតិយដ្ឋា ១ប្រកបដោយអាការ ៩ យ៉ាង ទុតិយដ្ឋា ១ប្រកបដោយអាការ ៩ យ៉ាង ទុតិយដ្ឋា ១ប្រកបដោយអាការ ៩ យ៉ាង ទុតិយដ្ឋា ១ប្រកបដោយអាការ ថ យ៉ាង ។ គតិយដ្ឋា ១ប្រកបដោយអាការ ថ យ៉ាង ។ គតិយដ្ឋា ១ប្រកបដោយអាការ ថ យ៉ាង ។ គតិយដ្ឋា ១ប្រកបដោយអាការ ៣ យ៉ាង ៤ យ៉ាង ៩ យ៉ាង ៦ យ៉ាង ៧ យ៉ាង ។ ចតុត្តដ្ឋានប្រកបដោយអាការ ៣ យ៉ាង ៤ យ៉ាង ៩ យ៉ាង ៦ យ៉ាង ៧ យ៉ាង ។

# បារាជិតកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ វិជ្ជា សក្ខិតតា

(២៤៤) គីហាភាបេហ៍ សុញាតំ សមាជី អជ្មិត្តិ សមាជី អប្បូឈ់ហំតំ សមាជី សមាជជ្ជី សមាជជ្ជាមិ សមាជណ្ឌា អប្បូឈ់ហំតស្ប សមាជិស្ប ហាក់ទ្ហិ សេមិត្ត អប្បូឈ់ហំតោ សមាជិ សព្ទិតាតោ មយាតិ សម្បជាជម្មសា ភាណាជួស្ប អាចត្តិ ចារាជិត្តស្បា

(២៤៦) នីហេតាបេរា សុញានំ សមាបន្តឹ អជ៌មិន្តំ សមាបន្តឹ អប្បណ៌ហិនំ សមាបន្តឹ សមាបដ្តឹ សមា-បដ្ឋាមិ សមាបដ្ឋោ អប្បណ៌ហិនាយ សមាបន្តិយា លាភិទូ សេម៉ូន អប្បណ៌ហិនា សមាបន្តិ សេខិ្តតា មយាន់ សេម្បីជាឧមុសា ភាណន្ស្សា អាបន្តិ ទារា-ជិត្សា ។ បេ ។

(២៤៧) គីហេតាបេរ៉ា គិស្បោ វិជ្ជា សមាចជ្ជឹ សមាចជ្ជាមិ សមាច ឆ្នោ គិស្បា ជ្ជាំ លេ កិច្ចិ វេសិទ្ធ គិស្បា វិជ្ជា សច្ចិតាតា មយាតិ សម្បជាឧមុសា គណន្តស្ប អាចត្តិ ចារាជិតាស្ប ។ បេ ។ បារាជិតកណ្ដូ សិក្ខាបទ ខែ បទភាជនីយ អំពីវិឌ្ឈាដែលភិក្ខុធ្វើឡប្បាសលាស់
(២៤៥) ភិក្ខុនិយា យក្ហកដោយដ៏ន៍ខ្លួនថា ភាគ្នាចុរនឲ្យសហើយ
កំពុនិច្ចេល បានចូលភាន់សុញាតសមាធិ កាន់អនិមិត្តសមាធិ កាន់អប្បណិហិតសមាធិ អាគ្នាជាអ្នកបាន ហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ហើយ ក្នុង
អប្បូណិហិតសមាធិ អប្បូណិហិតសមាធិអាគ្នាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់
ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ត្រូវអាបត្តិបារាជិត ។ បេ ។

(៩៤៦) ភិក្ខុនិយា យក្លកដោយដ៏ន៍ខ្លួនថា អាត្មាធានចូលហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់សុញាតសមាបត្តិ កាន់អនិមិត្តសមាប**ត្តិ កាន់** អប្បូណ៌ហិតសមាបត្តិ អាត្មាជាអ្នកចានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយ ក្នុងអប្បូណ៌ហិតសមាបត្តិ អប្បូណ៌ហិតសមាបត្តិ អាត្មាធានធ្វើឲ្យច្បាស់ ព្យាស់ហើយ ដោយអាការ ញ យ៉ាង ត្រៅអាបត្តិចារាជិត ។ បេ ។

(៤៤៧) ក់ភ្លូនិយាយកុហកដោយដឹងទូនថា អាត្មាជានដល់ហើយ
កំពុងដល់ ចុនដល់នូវ តែវិជ្ជា អាត្មាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់
ជំនាញហើយ ក្នុង តែវិជ្ជា នៃវិជ្ជាអាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ
ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ត្រវិជ្ជាបាជិក ។ បេ ។

#### វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

(២៤៨) គឺហេតាបេរិ ខត្តាហេ សតិប្បដ្ឋា ខេត្តាហេ សម្បប្បាជា ខេត្តាហេ សម្តិចាខេ សមាបដ្ឋី សមាចដ្ឋា ខេត្តខ្នំ សម្តិចាខាន់ ហេតិម្លិ សមាបដ្ឋិ ខេត្តហេ សម្តិចាខា សមាបដ្ឋិ សមាចដ្ឋា ខេត្តខ្នំ សម្តិចាខាន់ ហេតិម្លិ សមាបដ្ឋិ ខេត្តហេ សម្តិចាខា សម្តិចាខា មហេតិ សម្បាជា ខេត្ត ខាវាជិត្តស្បា ។ បេ ។ (២៤៧) គឺហេតាបេរិ ខេត្តាប្រិស្តិយាន់ ខេត្តា ពហេនំ សមាបដ្ឋិ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋោ ខេត្តា ខ្ពុំ ខេត្តបា ពហេនំ សមាបដ្ឋិ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋោ ខេត្ត ខេត្តបានំ ខេសាតិ សមាបដ្ឋិ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋាទិ សមាបដ្ឋាទិ ខេត្តបានិត្តស្បា ពហេនំ សម្បិត្តាតាន់ ខយាតិ សមាបដ្ឋាជាឧទុសា ភណន្តស្បា អាបត្តិ ខាវាជិត្តស្បា ។ បេ ។

(৮৫০) នីហេសារេហ៍ សត្ត ពោជ្ឈស្តែ សមាចជឹ សមាចជាូទំ សមាខណ្ សត្ត្រំ ពោជ្ឈស្នំ ហេភិទិ វស់ទ្ធំ សត្ត ពោជ្ឈស្តា សច្ចិតាតា មហេឆំ សម្បជាន-មុសា ភណន្តសា អេចត្តិ ចារាជិកាសា ។ បេ ។

#### វិតយបិជិក មហាវិកង្គ

(៤៤៤) កិត្តនិយាយកុហកដោយដ៏ឥទ្ធនថា ភាភ្មាប់នេះសំហើយ កំពុងដល់ បានដល់នូវសតិបដ្ឋាន ៤ សម្មប្បធាន ៤ ដទ្ចិច្នា៖ ៤ អាត្មាជាអ្នកចានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយ ក្នុងដទ្ធិច្នា៖ ៤ ដទ្ធិច្នា៖ ៤ អាត្មាបានធ្វើឲ្យប្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិ ព្យាជិក ។ បេ ។

(២៤៩) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងទូនថា អាគ្នាបានដល់ហើយ ភិពុជដល់ បានដល់នូវឥន្ទ្រិយ៩ ពល៩ អាគ្នាជាអ្នកបានហើយ ជា អ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយ ក្នុងរាល៩ ពល៩ អាគ្នាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។

(២៥០) កិត្តនិយាយកុហកដោយដ៏ន៍១,8ថា អាត្វាបាន ត្រាស់ដឹង
ហើយ កំពុង ត្រាស់ដឹង បាន ត្រាស់ដឹងនូវ ពោដ្យន្ត្ ៧ អាត្វាជាអ្នក
បានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ដំនាញ ហើយ ក្នុង ពោដ្យន្ត្ន ៧ ពោដ្យន្ត្ន ៧ អាត្វា
បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាតារ ល្ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិ
បារាជិត ។ បេ ។

#### បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្តស៊ីក្លាចទស្ស ចទភាជនីយេ មគ្គាទិកថា

(២៥០) គឺហាការេហ៍ អរិយ៍ អដ្ឋខ្លិត មក្តិ សមាបដ្តី សមាបដ្ហាម សមាបញ្ញា អរិយស្ប អដ្ឋខ្លិ-កាស្ប មក្តស្ប ហេតិទ្ធិ វេសិទ្ធិ អរិយោ អដ្ឋខ្លិកោ មក្តោ សច្ចិតាតោ មយាតិ សម្បជាជម្មសា ភណខ្ពស្ប អាបត្តិ ចារាជិតស្ប ។ បេ ។

(២៤២) គឺហាគាយលំ សោតបត្តិដល់ សគនាតាមដល់ អនាតាមដល់ អាហត្តដល់<sup>(0)</sup> សមាបដ្ចឹ
សមាបដ្ឋាមិ សមាបញ្ញា អាហត្តដល់ស្ប<sup>(៤)</sup> លាក់ខ្លឹ
វស់ខ្លំ អាហត្តដល់<sup>(៣)</sup> សច្ចិត្តតំ មយាត់ សម្បដាឧមុសា កាណន្សរ អាបត្តិ ទារាជិតស្ប ។ បេ ។
(២៤៣) គឺហាគាយលំ រាគោ មេ ខត្តោ រាគោ

មេ ៤៩៣ នេយាកាមេ រាកោ មេ ៩ត្តោ រាកោ មេ ៤៩៣ នេយាកាមេ រាកោ មេ ១ប៉ុនោ រកោ មេ ១៩ខំស្បូដ្នោ រាកោ មេ ១៤គ្គេះ តែ រកោ មេ សមុក្គេះ តែនេត សម្បូជាឧមុសា ភណៈខ្ពស្ស អេចត្តិ ទារជិតស្ប ។ ១ ។ គឺហាកាមេ នោះសា មេ ៩ត្តោ ។ ១ ។ មេ ហោ មេ ខត្តោ វ៉ុន្តោ មុត្តោ ខហ់នោ

<sup>. 💡 -</sup> ៣ ឱ. ម. អរហត្ត ។ 🖢 អរហត្តស្បូ ។

(២៩๑) កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹង១៩ថា អាគ្មាធាន ត្រាស់ដឹង
ហើយ កំពុង ត្រាស់ដឹង បាន ត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រៈ សើរ អាគ្មាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយក្នុងមគ្គ ប្រកប ដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរ មគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរ អាគ្មាបានធ្វើ ឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។

(២៤७) ភិត្តនិយាយកុហាកដោយជំងឺខ្លួនថា អាត្វាបានសម្រេច
ហើយ កំពុងសម្រេច បានសម្រេចនូវសោតាបត្តិផល សកខាតាមិៈ
ផល អនាគាមិផល អរហត្តផល អាត្វាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់
ជំនាញហើយក្នុងអរហត្តផល អរហត្តផលអាត្វាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់
ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ។

(២៤៣) កិត្តនិយាយកុហាកដោយដឹងខ្លួនថា វាគ:អាគ្នាឲ្យនក់ខាត់បន់
ហើយ វាគ:អាគ្នាបានខ្លាក់ទោលហើយ វាគ:អាគ្នាចាន(ធ្វើ)ឲ្យផុតហើយ
វាគ:អាគ្នាបានបន្យាត់បេញហើយ វាគ:អាគ្នាបានរលាស់ខោលហើយ វាគ:
អាគ្នាបានបើចោលហើយ វាគ:អាគ្នាបានគាស់រំលើងហើយ ដោយអាការ

ញា យ៉ាង ត្រាវអាបត្តិចារជាតិ ។ កិត្តនិយាយកុហាកដោយដឹងខ្លួនថា
ប្រាស:អាគ្នាបានកំហាត់បន់ហើយ ។ បេ ។ មោហ:អាគ្នាបានកំហាត់បង់
ហើយ ចានខ្លាក់:បាលហើយ ចាន(ធ្វើ) ឲ្យធ្វាហើយ បានបន្សាត់

#### វិនយបិជិពេ មហាវិកង្គោ

បដំនិស្សដ្ឋោ ជុះត្វេដិតោ សមុត្រូដិតោត សម្ប
នមុសា កណន្តស្ប អាបត្តិ ទារជិតស្ប ។ បេ ។
(២៤៤) តីទាតាហេ រាតា មេ ចិត្តិ វិធីវេណ៌
នោស មេ ចិត្តិ វិធីវេណ៌ មោហា មេ ចិត្តិ វិធីវេណ៌
សម្បជានមុសា កណន្តស្ប អាបត្តិ ទារជិតស្ប
។ បេ ។ បុត្វេ ស្បៃ ហោតិ មុសា កណិតស្ប
កណន្តស្ប ហោតិ មុសា កណិតស្ប
សណ្តិស្ប
សណ្តិស្ប
សណ្តិស្ប
សោធិ មុសា មហា កណិតស្តិ វិធិតាយ និដ្ឋី វិធិតាយ
១ខ្លឺ វិធិតាយ ចើ វិធិតាយ ភារំ ។

#### សុទ្ធិតំ និត្តិតំ

#### វិតយប៌ដក មហាវិកង្គ

ចេញ ហើយ បានរលាស់ ចោល ហើយ បានរើចោល ហើយ **បានគាស់** រំលើង ហើយ ដោយអាការ ព្យ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាក់កិក ។ បេ**។** 

(២៤៤) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ៏ន៍ខ្លួនថា ចិត្តបេសអាគ្មាមាន
សេចក្តីការាំង ប្រាស គឺផុតស្រឡះហើយបាកកគ: ចិត្តបេសអាគ្មាផុត
សេចក្តីការាំង ប្រាស គឺផុតស្រឡះហើយបាកកគ: ចិត្តបេសអាគ្មាផុត
សេឡះហើយបាកទោស: ចិត្តបេសអាគ្មាផុតស្រឡះបាកមោហ:ដោយ
អាការ ៣ យ៉ាំង ត្រូវអាបត្តិបាកជិក ។ បេ ។ មុននឹងនិយាយ ដឹងខ្លួន
ថា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អញកំពុង
និយាយកុហក ១ និយាយរួចហើយ ដឹងខ្លួនថា អញនិយាយកុហក
រួចហើយ ១ ចិនប៉ុងសេចក្តីឃើញ ១ ចិនប៉ុងសេចក្តីគាប់ចិត្ត១ ចិន
ប៉ុងសេចក្តីពេញចិត្ត១ ចិនប៉ុងសេចក្តីពិតិត្រង់ ១ ត្រូវអាបត្តិបាកជិក ។
សុទ្ធិការ ចប់ ។

( ៤៩៩ ) កិត្តនិយាយកុហកដោយដ៏ន៍ខ្លួនថា អាភាបានចូល
ហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់បឋមជ្ឈានផង កាន់ខុតិយជ្ឈានផង

អាភាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ដំនាញហើយ ក្នុងបឋមជ្ឈាន
ផង ខុតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈាននឹងខុតិយជ្ឈាន អាភាបានធ្វើឲ្យច្បាស់

លាស់ហើយ ដោយអាការ ញ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាពជិក ។ បេ ។

### បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសំក្លាបទំណ្យ បទភាជនីយេ ខណ្ឌចក្ដុំ

នីហភាប្រាំ បឋមញ្ជ ឈាន់ ឥតិយញ្ជ ឈាន់ មានជ្ជុំ មានជុះ ម្នាន មានយើ នាងមក្រី ន လာနည္၊ အရိယည္မႈ ေကာနည္မႈ ကြန္မ်ာ មេឋមញ្ចូ ឈានំ ឥត្យេញ ឈាន់ សច្ចិកត់ មេហាត់ សម្បជាឧម្មសា ភណៈខ្លួស្ស អាចត្តិ ទារាជិតស្ប ។ បេ ។ គឺហាភាបេរា បឋមញ្ចូ ឈានំ ខេតុគ្គូញ្ ឈាន សមាជជ្ជឹ សមាជជ្ជាធំ សមាជឆ្នោ ជណ្ឌស្ប ខ ឈានស្ប ខតុត្តស្ប ខ ឈានស្ប លាភិទ្ធិ សិទ្ធិ បឋមញ្ចា ឈានំ ខតុត្តញ្ចា ឈានំ សច្ចិកាត់ មយាត៌ សម្បីជាឧទុសា ភណៈខ្ពស្បី អាពុទ្ធ ខារបន្ទុសពី ឯខេ រ (៤៥៦) ខ្លួយសាលស្លា ឧសុឧញ្ ឈាន់ សុនា្តញូ វ៉ាមេក្តាំ បឋមញ្ចូ ឈាជំ អជ៌មិត្តញ្ វ៉ាមេក្តាំ បឋមញ្ចូ ឈាន អប្បឈ្យាត់ មាន ស្នា ស្នា ស្នា សង្គា សង ಳಾಕಾದು ಮೊದಳಿಗೆ ಎ ಯುರಳಗೆ ಕಾವಿಯ್ಯುಪ್ರಿಕಳಿಗೆ င ဂါဗေန္ကာမ႑ လက်မ္မီ ဂမ်ာ္မီ ဗဗမက္ လာငံ អប្បាណ៌ហ៍នោ ខ វិមោក្ដោ សច្ចិកានោ មហេតិ សម្បីជាឧទុសា ភណន្តស្បូអាចត្តិ ទារាជិតាស្បូ ។ ចេ ។

# បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជន័យ អំពីខណ្ឌចក្ដ

តិត្តនិយា ឃកុហក គោយដ៏ងីទ្រថា អាភ្ញាបានចូល:ហើយ កំពុងចូល
បានចូល កាន់បឋមជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង អាភ្ញាជាអ្នកបាន ហើយ
ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ហើយក្នុងបឋមជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈាន
នឹងតតិយជ្ឈាន អាភ្ញាបាន ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយ ដោយអាការ លា
យាង ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ។ កិត្តនិយាយកុហក ដោយដំងីទ្រួនថា
អាភ្ញាបានចូល ហើយ កំពុងចូល បានចូល កាន់បឋមជ្ឈានផង ចតុត្ត
ជ្ឈានផង អាភ្ញាជាអ្នកបាន ហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញ ហើយក្នុងបឋមជ្ឈាន
ផង ចតុត្តជ្ឈានផង បឋមជ្ឈាននឹងចតុត្តជ្ឈាន អាភ្ញាបាន ធ្វើឲ្យច្បាស
លាស់ ហើយ ដោយអាការ លា យាង ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ។

(២៩៦) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ៏ន៍ទូនថា អាគ្មាជានច្ចេល ហើយ កំពុនចូល បានចូល កាន់បឋមជ្ឈានផង សុញាតវិមោត្តផង បឋមជ្ឈានផង អនិមិត្តវិមោត្តផង បឋមជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិតវិមោត្ត ផង អាគ្មាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ជំនាញហើយក្នុងបឋមជ្ឈាន ផង អប្បណ៌ហិតវិមោត្តផង បឋមជ្ឈាននឹងអប្បណ៌ហិតវិមោត្ អាគ្មា បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រាំអាបត្តិ បារាជិក ។ បេ។

#### វិសយចិតិពេ មហាវិកង្គោ

#### វិសយបិជិក មហាវិកង្គ

(៤៥៧) កិត្តនិយាយកុហាកដោយដឹងខ្លួនថា អាត្បាធានចូលហើយ
កំពុនចូល បានចូលកាន់បឋមដ្ឋានផង សុញ្ញាតសេខាធិផង បឋមដ្ឋានផង
អនិមិត្តសេខាធិផង បឋមដ្ឋានផង អប្បាណិហិតសេខាធិផង អាត្បាជា
អ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយក្នុងបឋមដ្ឋានផង អប្បាណិហិតសេខាធិ
ផង បឋមដ្ឋាននឹងអប្បាណិហិតសេខាធិ អាត្បាធានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់
ហើយដោយអាតារេញយ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបារាជិត ។ បេ ។

(៤៩៤) កិត្តនិយាយកុហាកដោយដឹង១៩ថា អាគ្មាជានចូលហើយ
កំពុងចូល ជានចូលកាន់បឋមជ្ឈានផង សុញាតសមាបត្តិផង បឋមជ្ឈាន
ផង អនិមិត្តសមាបត្តិផង បឋមជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិធំង ការ
ត្បាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយក្នុងបឋមជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិត
សមាបត្តិផង បឋមជ្ឈាននិងអប្បាណ៌ហិតសមាបត្តិ អាគ្មាជានធ្វើឲ្យច្បាស់
ណស់ហើយ ដោយអាការជាយាង ត្រូវអាបត្តិជាជាតិ ។ប។

## បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាបទស្ស បទរាជនីយេ ខណ្ឌបក្តុំ

ត់មា មហាខំអៅ មានខ្លំ ខាបជ្ជាមកា រ ខេ រ គ្រុំ មាន ខ្លំ ម

ហារទសា និយាម្នាល់ ឧសុឧឃំ ហាម្ពុំ ក្រុម្ពំ 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ឧសុឧឃំ ហាម្ពុំ ការម្ពុំ 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ឧសុឧឃំ បារមុំ 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ឧសុឧឃំ 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ឧសុឧឃំ 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ឧសុឧឃំ 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ខារពេធ្នា ខារពេធ្នា ការពេធ្នា 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ខារពេធ្នា 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ខារពេធ្នា ខារពេធ្នា 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ខារពេធ្នា ខារពេធ្នា 
ការពេធ្នា 
ការពេធ្នា ការពេធ្នា ខារពេធ្នា ខារពេធ្នា ខារពេធ្នា 
ការពេធ្នា 
ការពេធ្យ 
ការពេធ្នា 
ការពេធ្នា

## បារាជិតកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ បទភាជនីយ អំពីខណ្ឌបក្ត

(៤៥៧) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងទូនថា អាត្វាបានដល់ហើយ
កំពុងដល់ បានចូលកាន់បឋមជ្ឈានផង តែវិជ្ជាផង អាត្វាជាអ្នកបាន
ហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយក្នុងបឋមជ្ឈានផង តែវិជ្ជាផង បឋមជ្ឈាននឹង
តែវិជ្ជា អាត្វាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាការ ញ យ៉ាង
ត្រូវអាបត្តិបាពជិក ។ បេ ។

(៤៦០) កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹង១៩ថា អាគ្មាជានដល់ហើយ
កំពុងដល់ បានដល់នូវបឋមដ្ឋានផង សតិបដ្ឋាន៤ផង បឋមដ្ឋានផង
សម្បា្នាន៤ផង បឋមដ្ឋានផង ឥទ្ធិបាទ៤ផង អាគ្មាជាអ្នកបានហើយ
ជាអ្នកស្ងាត់ហើយក្នុងបឋមដ្ឋានផង ឥទ្ធិបាទ៤ផង បឋមដ្ឋាននឹង
ឥទ្ធិបាទ៤ផង បឋមដ្ឋានផង ឥទ្ធិបាទ៤ផង បឋមដ្ឋាននឹង
ឥទ្ធិបាទ៤អាគ្មាជានធ្វើឲ្យប្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាការពាយាង

(៤៦๑) ភិក្ខុនិយាយកុហាកដោយដឹង១៩ថា អាត្មាបានដល់ហើយ កំពុងដល់ បានដល់នូវបឋមជ្ឈានផង ឥន្ទ្រិយ៩ផង បឋមជ្ឈានផង ពល៩ផង អាត្មាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយ ក្នុងបឋមជ្ឈានផង

#### វិនយបិដិពេ មហាវិភង្គោ

បមមញ្ចូ ឈានំ បញ្ចូ ច ពលាន៍ សច្ចិកាតាន៍ មហាត់ សម្បជានមុសា កណៈខ្លួស្បូ អាមត្តិ ទារាជិៈ កាស្បូ ។ បេ ។

(៤៦៤) នីញាភាពហំ បឋមញ្ជា ឈាធំ សត្ត ច ពោជ្ឈ់ខ្ពែំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាទំ សមាប់ខ្ពោំ បហក់ំម្លិំ វេសំម្លិំ បឋមញ្ជា ឈាធំ សត្ត ច ពោជ្ឈ់ខ្ពាំ សក្ខិំ-ភាគា មឃាត់ សម្បជាឧទុសា កណេត្តស្ប អាប់ត្តិ ទារាជិត្តស្ប ។ បេ ។

(២០៣) គឺហាការេហិ បឋមញ្ចា ឈានំ អរិយញ្ជ អដ្ឋថ្មិកាំ មក្ត់ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបជ្ជោ បឋមស្ប ប ឈានស្ប អរិយស្ប ប អដ្ឋថ្មិកាស្ប មក្កស្ប លាក់ថ្ងៃ សៃថ្ងៃ បឋមញ្ចា ឈាន់ អរិយោ ជ អដ្ឋថ្មិកោ មក្តោ សប្ចិកាគោ មយាត់ សម្បជា-នមុសា កណន្តស្ប អាបត្តិ ទារាជិកាស្ប ។ បេ ។

#### វិតយបិជិក មហាវិកង្គ

ពល៩៨៩ បឋមជ្ឈាននឹងពល៩ អាត្មាធានធ្វើឲ្យប្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាការញយ៉ាង ត្រៅអាបត្តិចា្រាជិក ។ បេ ។

(៤៦៤) កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹងទូនថា អាគ្មាបានដល់ហើយ
កំពុងដល់ បានដល់ខ្លាំបឋមដ្ឋានផង ពោដ្យង្គល់ផង អាគ្មាជាអ្នកមាន
ហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយ ក្នុងបឋមដ្ឋានផង ពោដ្យង្គល់ផង បឋមដ្ឋាន
នឹងពោដ្យង្គល់ អាគ្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយដោយអាការ ញ យ៉ាង
ត្រាវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។

(២៦៣) កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួនថា អាគ្នាចានដល់លើយ កំពុងដល់ បានដល់ នូវបឋមជ្ឈានផង មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ជំបែសើរផង អាគ្នាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយក្នុងបឋមជ្ឈាន ផង ក្នុងមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសីរផង បឋមជ្ឈាននឹងមគ្គប្រកប ដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរ អាគ្នាបានធ្វើឲ្យប្បាស់លាស់ហើយ ដោយអាការ ញយាង ត្រវិមាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។

## បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស បទរាជន័យ ខណ្ឌបក្តិ

(৮৯៤) នួសាយរណ្ ឧភឧឃ៌ ហាចុំ ខារៈ ឧស្និតហយំ ឧភឧឃ៌ ហាចុំ អសាយនិតហយំ កាច់្ម ឧភេស្តិ ឧភឧឃ៌ ហាចុំ អសាយនិត្តហណ៌ កាច់្ម ឧភេស្តិ ឧភឧឃំ ហាចុំ អសាយនិតហសាំ កាច់្ម ឧភេស្តិ ឧភឧឃ៌ ហាចុំ អសាយនិតហសាំ កាច់្ម ឧភេស្តិ ឧភឧឃំ ហាចុំ អសាយនិតហសាំ កាច់្ម ឧភេស្តិ ឧភឧឃំ ហាចុំ អសាយនិតហសាំ កាច់្ម ឧញ្ហុំ កាត់ អសាយនិក្សំ សារៈ ឧឃុំខ្លំ ឧភឧឃំ ហាចុំ អសាយនិក្សំ ខារៈ ភូមេសាំ ។ ខេ រ

(២៤៤) តំណាយរេស ឧភឧណ៍ ហាចុ មាសន្តិ
ឧប្បាន មាន ខេត្ត នៃ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខ

ទ-៤ យំ ឥធ អរហត្តផលខ្លិចអរហត្តផលស្បាតិ ច ទីស្បតិ៍ តំ ឱរោមិយមរម្មបោត្តពេសុ អរហត្តខ្លិ ច អរហត្តស្បាតិ ច ទិស្បតិ៍តិ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

### បារាជិតកណ្ឌ សំក្លាបទទី៤ បទសាជនីយ អំពីខណ្ឌចក្ដ

(២៦៤) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដង៍ទូនថា អាគ្នាមានដល់ហើយ • កុត្តដល់ បានដល់នូវបឋមជ្ឈានផង សោតាបត្តផលផង បឋមជ្ឈានផង សភទាគាមផលផង បឋមជ្ឈានផង អនាគាមផលផង បឋមជ្ឈានផង អរហត្តផលផង អាត្វាជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយក្នុងបឋមជ្ឈាន ផង អរហត្តផលផង បឋមជ្ឈាននឹងអរហត្តផល អាត្មាធានធ្វើឲ្យប្បាស់ លស់ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រៅអាបត្តិចា្រជិក ។ បេ ។ ុ(២៦៥) ភិក្ខុនិយាយកុហាកដោយដឹង១ូនថា អាត្មាជានចូលហើយ ហើយ ។ បេ ។ អាភាចុានចូល ហើយ កាន់បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ ទាំង ទេស:អាត្មាក់ប្នេកបានខេញហើយ ។ បេ ។ អាត្មាឌុនចូលហើយ កាន់បឋមជ្ឍនម បេម ទាំង មោហៈអាគ្មាក់ចានកំខាត់ ចេញ ហើយ ចាន ត្លាក់ចោលហើយ បានធ្វើឲ្យផុតស្រឡនះហើយ បានបន្បត់ចេញហើយ ដោយអាការញ្ចេយ៉ាង៍ ត្រាវអាបត្តិ**ល្**រាជុំក**។** ប្រេ**។** 

#### វិនយប់ដកេ មហាវិកង្គោ

(២៦៦) គឺហាតាប្រាំ បឋមញ្ជា ឈាខំ សមាបដ្ដី សមាបដ្ឋាម សមាបន្ថោ កតា ច មេ ចិត្ត វិធីវ៉ាណំ នោសា ច មេ ចិត្ត វិធីវ៉ាណំ មោហា ច មេ ចិត្ត វិធីវ៉ាណខ្លិ សម្បជាឧមុសា កណខ្ពស្ស អាបត្តិ ចារាជិតស្ស បុត្វ ស្ប ហោតិ មុសា កណិស្សខ្លិ កណខ្ពស្ស ហោតិ មុសា កណិតខ្លិ វិធិជាយ និឌ្ជី វិធិជាយ ១ឆ្នឺ វិធិជាយ រុចី វិធិជាយ ភាវ ។ អណ្ឌាវ៉ា និធ្វី៖ ។

(៤៦៧) នីហេតាបេរាំ ឧតិយញ្ ឈានំ នតិយញ្ ឈាន់ សមាបជ្ជី សមាបជ្ជាមិ សមាបច្ឆោ ឧតិយស្ប ខ ឈានស្ប នតិយញ្ ឈាន់ សប្តិកាត់ មយាត់ ឧតិយញ្ ឈាន់ តតិយញ្ ឈាន់ សប្តិកាត់ មយាត់ សម្បជានមុសា កណន្តស្ប អាបត្តិ ទារាជិកស្ប ។ បេ ។ គឺហាកាបេរាំ ឧតិយញ្ ឈាន់ ខេតុគ្គញ្ ឈាន់ សមាបជ្ជី សមាបជ្ជាមិ សមាបច្ឆោ ឧតិយស្ប ឈាន់ សមាបជ្ជី សមាបជ្ជាមិ សមាបច្ឆោ ឧតិយស្ប បានស្ប ខេតុគ្គស្ប ខ ឈានស្ប លាក់ម្លំ ស់ម្លំ

#### វិនយប់ដឹក មហាវិកង្គ

(២៦៦) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដ៏ងីខ្លួនថា អាញ្ញានចូលហើយ
កំពុងចូល បានចូលកាន់បឋមដ្ឋាន ចិត្តរបស់អាញ្ញាផុត ស្រឡះហើយ
ចាករាគៈ ចិត្តរបស់អាញ្ញាផុត ស្រឡះហើយចាកទោសៈ ចិត្តរបស់អាញ្ញាផុត
ស្រឡះហើយចាកមោហៈ ដោយអាការ ៣ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ
ដឹងខ្លួនថា អញ្ញនឹងនិយាយកុហក កំពុងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អញ្ញក់ពុង
និយាយកុហក និយាយរួចហើយ ដឹងខ្លួនថា អញ្ញនិយាយកុហករួចហើយ
បិទជុំងសេចក្តីឃើញ បិទជុំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត បិទជុំងសេចក្តីពេញចិត្ត
បិទជុំងសេចក្តីពិត្តត្រង់ ត្រូវអាបត្តិចារាជិត ។

## ខណ្ឌចក្ក ចច់ ។

(២៦៧) កិត្តនិយាយកុហាក ដោយដឹង១៩ថា អាត្វាបានចូល ហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់ខុតិយដ្ឋានផង គតិយដ្ឋានផង អាត្វាជាអ្នក បានហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ ហើយក្នុងខុតិយដ្ឋានផង គតិយដ្ឋានផង ខុតិ-យដ្ឋាននឹងតតិយដ្ឋាន អាត្វាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រាអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។ កិត្តនិយាយកុហាក ដោយដឹង១៩ថា អាត្វាបានចូល ហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់ខុតិយដ្ឋានផង ចតុត្តដ្ឋាន ផង អាត្វាជាអ្នកបាន ហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ ហើយ ក្នុងខុតិយដ្ឋានផង

# បាននិតកណ្ដេ ចតុត្តសំភ្ជាមទស្ស មទភាជនីយេ ពន្ធបញ្ជុំ

ឧុត៌យញ្ ឈានំ ខតុត្តញ្ ឈាន់ សច្ចិកាត់ មហាត់ ភាគីព្រះ គេមា មាន ខ្លាំ ខាងខ្លាំ ខាងខ្លាំ ខាងខ្លាំ ។ ខ ។ តំហាតា ខេរ្ ខុតិយញ្ ឈាន សុ៣ភញ្ វ៉ាមោក្ខំ ឧុតិយញ្ ឈាធំ អធិមិត្តញុ វ៉ាមោក្ខំ ឧុតិ-យញ្ ឈន់ អច្បូណ៌ហិតញ្ វមោក្ខំ ខុតិយញ្ ឈានំ អុត្តាត្សា អមាជិ ខុតិយញ្ ឈាន់ អធ៌-មិត្តញ្ សមាជ៏ ឧុទិ៍យេញ ឈាជំ អប្បុណ៌ហិត្តា សមាជំ ឧុនិយញ្ ឈាន់ សុញានញ្ សមាបន្តិ ឧទ្ធល្មា ហារ មន្ត្តិស្លា មាន ឧទ្ធល្មាំ លារធំ អប្បសាំហិតញ្ចា សមាបត្តី ខុតិយញ្ចា ឃាធំ តំសេត្រ ខ វិជ្ជា ឧុត៌យញ្ ឈនំ ខត្តាភេ ខ សភ៌ប្បដ្ឋាធនុតិយញ្ ឈានំ ខត្ថា៣ ខ សម្មប្បជាធ ឧុត៌យញ្ ឈានំ ខត្តារោ ខ ឥន្ធិទាខេ ឧុត៌យញ្ လာခံ ဗက္ခ္ ေနန္ကြဲဟာခဲ့ ၾကားေတာက္ လာခံ ဗက္ခ္ ေ ၈၀၁ နေ့န်ာယ် ကျ လာပို ဆန္ရ ၁ ကောင်းျင်း မြန်ာယ် ကျော့ ឈានំ អាំយញ្ជូ អដ្ឋខ្ញុំគាំ មគ្គុំ ខុត់យញ្ចូ ឈានំ សោតបត្តិដល់ញា ផុតិយញ្ ឈាន់ ស**ភនា**គាម៌-

ចត្តជ្យានផង៍ ទុត្តយជ្យានទំង័ចតុត្តជ្យាន អាត្មាធុនធ្វើឲ្យព្យាស់លាស់ ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ ត្រូវអាបត្តិទារាជិក ។ បេ។ ភិក្ខុនិយាយ ក្ហាកដោយដឹងទូនថា អាត្នាបានដល់ហើយ កំពុងដល់ បានដល់នូវ ុត្តិយដ្ឋានផង៍ សុពាតវិមោត្តផង៍ ទុត្តិយដ្ឋានផង៍ អនិមិត្តវិមោត្តផង ទុតិយជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិតវិមោក្ខុផង ទុតិយជ្ឈានផង សុពាតសមាធិផង ទុតិយជ្ឈនផង អនិមិត្តសមាធិផង ទុតិយជ្ឈនផង អប្បូណិហិតសមាធិ ផង ខុតិយជ្ឈានផង សុពាតសមាបត្តផង ខុតិយជ្ឈានផង អនិមិត្តសមាបត្តិ ជន ខុតិយជ្ឈានផង អប្បណ៌ហិតសមាថត្តិផង ខុតិយជ្ឈានផង កែវិជ្ជា ផង ខុតិយជ្យានផង សតិប្បដ្ឋាន៤ផង ខុតិយជ្យានផង សម្មប្បធាន៤ផង ុតិយជ្ឈានផង ឥទ្ធិទុខ៤ផង ទុតិយជ្ឈានផង ឥន្ទ្រិយ៤ផង ខុតិយជ្ឈាន ពោជ្យគ្នា សង់ ខុតិយជ្បានផង៍ ពល៤ផង ខុតិយជា្ជានផង មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ដ៏ប្រសើរផង ខុតិយជ្យានផង សោតាបត្តិផលផង ុតិយជ្ឈានផង៍ សកខាតាមិផលផង៍ ខុតិយជ្ឈានផង៍ អនាគាមិផលផង៍

#### វិនយប់ជំពា មហាវិកង្គោ

ដែលញ្ជូ ឧុត៌យញ្ជូ ឈាធំ អជាតាម៉ដែលញ្ជូ ឧុត៌យញ្ជូ ឈាខ់ អរសាត្តដល់ញា សមាជជ្ជី ។ ថេ ។ ខុត់យៃញា ឈាខំ សមាបជ្ជឺ រាគោ ច មេ ខ ត្តោ ។ ចេ ។ នោសេ ច :ម ខត្តោ ។ ថេ ។ មេយោ ខ មេ ខេត្តា វេឌ្ដា មត្តោ មហិលោ មដ៏ជិក្សង្គ្រោ ជុក្ខេដិតោ សមុក្គេជិតោ ។ បេ ។ ឧត៌យញ្ ឈានំ សមាបដ្ចឹ ក្សា ខ មេ ខុំស្តុំ វិធីវេណ៌ ខុតិយញ្ចូ ឃាន់ សមាបជ្ជឹ នោសា ខ មេ ខំត្តំ វិធីវេណ៌ ឧុត៌យញ្ ឈាធំ សមាមជ្ជឹ មោហា ខ មេ ខំត្តំ វិធីវេណឆ្នំ សម្បជាឧមុសា ភណន្តស្បាសឧត្ត សេវាជ្ញុំ សាល្ខ្ធិសាស្ត្រ ។ ខេ ។ គឺសាការេហ៍ ឧុត៌យញ្ ឈានំ បឋមញ្ជ ឃាន់ សមាបជ្ជុំ សមាបជ្ជាមិ សទាពឃ្មោ ឧទ្យល់សា ខ ឈាខ់សា ខែសុឧសា ខ ឈា-ឧស្សា លាភិទ្ធិ វសិទ្ធិ ឧុតិយញ្ ឈានំ បឋមញ្ចា ឈានំ មាខ្មែន មេហាត់ មានដ្រាន់តំមា ឯឃានីមាំ អាធិន្ន ទារជិតសុ ្រ។ ខេ ។

ពទ្ធបក្ត និន្និត ។

រា ំ រា គេ អ ំ ហំ ភា ត្ ១ ១ ខ ក ំ (១) ១ វ៉ា ត្ត ភា ភា ត្ ៗ។

e ម. ចក្តុំ ។

#### វិសយចិជិក មហាវិភង្គ

ខុតិយដ្យានផង អហេត្តផលផង ។ បេ ។ អាត្មាហ៊ុនចុលហើយកា**ន់** ខុតិយជ្ឈន ទាំងពគ:អាត្មាក់ចានកំហត់បេញ ហើយ ។ បេ ។ ទាំង ទោស: អាត្មាក៏បានកំហត់ចេញ ហើយ ។ បេ ។ ទាំង មោហៈអាត្មាក៏បានកំហត់ ចេញ ហើយ បានភ្លាក់ចោល ហើយ បាន (ធ្វើ) ឲ្យផុត ស្រឡះ ហើយ បាន បន្សាត់ចេញហើយ បានវលាស់ចោលហើយ បានគាស់រំលើងហើ**យ** ច្បនចូលហើយកាន់ខុតិយជ្ឈាន ទាំងចិត្តរបស់អាគ្មាក៏បានផុត[សឡ្ន ហើយហករាគ: អាគ្នាបានចូលហើយកាន់ខុតិយដ្ឋាន ទាំងចិត្តរបស់ អាត្មាក៏បានផុត ស្រឡះហើយហកទោសៈ អាត្មាបានចូលហើយកាន់ខុតិ-យជ្ឈាន ទាំងចិត្តរបស់អាត្មាក៏បានផុត(សឡះហើយហកមោហៈ ត្រវ អាបត្តបារាជិក ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹង ១,នថា អាត្មាធ្វាន ចូល ហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់ខុតិយដ្ឋានផង បឋមដ្ឋាន ផង៍ ភាគ្នាជាអ្នកចាន ហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ ហើយក្នុងខុតិយជ្ឈានផង៍ បឋ-មជ្ឈន៨៨ ខុតិយជ្ឈនន៍ងបឋមជ្ឈន អាគ្មាចានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ហើយ ដោយអាការ ញ យ៉ាង៍ ត្រវិអាបត្តិហុកជិក ។ បេ ។ ...

បណ្ឌិត តែវ ធ្វើពទ្ធ ចក្កឲ្យមានបទផ្ទាស់ប្អូរគ្នា ធ្វើតាមមូលមួយ ១ ដូច ទ័យ ដែល ព្រះសមុទ្ធ (ទង៍ សំដៃង ហើយ នោះ ៨ង ចុះ ។ បារាជិតកណ្ដេ ចគុត្តសិក្ខាចទស្ស បទភាជនីយេ ឯកមូលកំ

# ឥទំ សង្គិត្តំ (๑)

(៤៦៨) តីហេតាប្រ មេហេ ៤ ៤ ចិត្ត វិធីវេណ សមមញ្ ឈាធំ សមាបន្តឹ សមាបន្ទាមិ សមាបញ្ហោ មេលា ៤ ៤ ខុំស្គុំ វ៉ូនុំ៤៣ ១៤៩ស្ប င ကာနေမျှ လာအိမ္တို့ 'မန်မ္တို့ မောဟာ င မေ င်န္တိ វិធីយល់ បឋមញ្ ឈាធំ សច្គិគាទ់ មេហេតុ សម្បីជា-ឧមុសា ភាណខ្ពុស្ស អាចគ្នំ ចារាជំគាស្ស ។ ចេ ។ យញ្ ឈាន់ តតិយញ្ ឈាន់ ចតុគ្គួញ ឈាន់ ស្ត្រាត់ មាន ស្ត្រាំ មាន ស្ត្រ តេញ វិទេក្ខំ **សុ៣**ត្ញ សមាជំ អធិមិត្ញ ៤មាន អព្យុណ៍ហិតុត្យូ សមាន សុញាតុញូ សមាបត្តិ អន្នភាព សមាបត្តី អប្បាណ៍បាំតិញ សមាបត្តិ ត៌សេរ ្ត វិជ្ជា ខត្តារោ ខ សត៌ឲ្យដ្ឋាធ ខត្តារា ខ សម្មព្រះ ខេ ទត្តាហ ខ ៩ខ្ញុំទា ខេ ពញ្ ច နေ  $\hat{\xi}$ ကာခဲ့ ဗက္ခ ေကလခဲ့ ေနာ္က ေကာင္ပိုးရွိ

នទំ បាឋទ្ធយ៍ ឧរោមិយបោត្តពេយេវ ន ទិស្សតិ ។

បារាជិតកណ្ដូ សិក្ខាបទទី៤ មទភាជនីយ អំពីបក្ដមានអូលមួយ

# **នេះជាលេបក្តីសង្គេប**

(២៦៨) ភិក្ខិយយក្ហកដោយដឹងទូនថា ចិត្តរបស់អាត្វា បានផុតស្រឡះហើយបាកមោហ:៨ង អាត្មាបានចូលហើយ កំពុង ចូល បានចូលកាន់បឋមដ្ឋាន៨ង៍ ចិត្តវបស់អាត្មាផុតស្រឡះហើយ ញក មោហ: ផង៍ អាត្វាជាអ្នក**ឆ្**ុនហើយ ជាអ្នកស្ងួត ហើយក្នុងិបឋ-មជ្ឍន៨ឪ ចិត្តរបស់អាគ្មាផុតស្រឡះ ហើយហកមោហ: ទាំងបឋមជ្ឈន អាត្តាក៏ហ៊ុនធ្វើឲ្យពួសលាស ហើយ ដោយអេកាវេញយ៉ាង៍ ត្រៅអាបត្តិ ជាព្រះ ។ ខេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហាក ដោយដឹន៍ ១, នថា ខិត្ត របស់អាតា្ ផុត ស្រឡះ ហើយហកមោហ:¤ង៍ អាភាទានៗល:ហើយកាន់ខុតិយជ*្ជា*ន ជន៍ តតិយជ្ឈានផង៍ ចតុត្តជា្លនផង៍ សុញាតវិមោក្ខុឌង៍ អនិមិត្តវិមោក្ខុ ៨ឯ អប្បណ៌ហិតវិមោក្ដង៍ សុញាតសមាធ៌៨ឯ អនិមិត្តសមាធ៌៨ឯ អប្បណ្ឌលាតសមាធ៌៨ង៍ សុព្វាតសមាបត្តិ៨ង៍ អនិមត្តសមាបត្តិ៨ង៍ អប្ប-ណិហិតសមាបត្តិផង ត្រៃវិជ្ជាផង សត្វប្បដ្ឋាន៤ផង សម្បីព្រាន៤ ជង ឥទ្ធិហ្ខ៤៥១ ឥ $s_{
m g}$ យ៥៥១ ៣ល៥៥១ នោជ្យូគ្គីខា៩១

#### វិនយប់ដំពេ មហាវិកង្គោ

អាច មេ ប្តី ស្រុក មេ ប្តី ស្រុក សេខ ប្តី ស្រុក មេ ប្តី ស្រុក មេ ប្តី ស្រុក មេ ប្តី ស្រុក មេ ប្រសា ប្រ មេ ប្រ ស្ត្រ ស្រុក ប្រ មេ ប្រ ស្ត្រ ស្ត្រ ស្រុក ប្រ មេ ប្រ ស្ត្រ ស្

# ឯកម្វល់ សង្ហិត្តំ និង្និតំ ។

#### វិទយប៊ីជិត មហេវិកង្គ

មត្តប្រកបដោយអន្ត្រី ៤ ដ៏ប្រសើរផង៍ សោគាបត្តិដល់ផង៍ សក្សាគាមិដល់ ជង៍ អនាគាមិដល់ផង៍ អហេត្តផល់ផង៍ ដោយអាការ ញ យ៉ាង៍ ។ បេ ។ វាគ:អាគ្នាបានកំបាត់ចេញហើយផង៍ ។ បេ ។ ខោសៈអាគ្នាបានកំបាត់ចេញហើយផង៍ ។ បេ ។ ខោសៈអាគ្នាបានកំបាត់ចេញហើយ ជង៍ ។ បេ ។ ខាងមោហៈអាគ្នាក៏បានកំបាត់ចេញហើយ បានខ្លាក់ចោលហើយ បាន (ធ្វើ) ឲ្យផុតស្រឡះហើយ បានបន្ទាត់ចេញ ហើយ បានលោស់ចោលហើយ បានគាស់រំលើងហើយ បានរើចេល ហើយ បានសេអាគ្នាបានផុតស្រឡះហើយ ចាក់ពៈផង៍ ចិត្តរបស់អាគ្នា បានផុតស្រឡះហើយ ចាក់ពៈផង៍ ចិត្តរបស់អាគ្នា បានផុតស្រឡះហើយ ចាក់ពៈផង៍ ចិត្តរបស់អាគ្នា បានផុតស្រឡះហើយ ចាក់ពៈជង៍ ចិត្តរបស់អាគ្នា បានផុតស្រឡះហើយ បាក់ពៈជង៍ ចិត្តរបស់អាគ្នា បានផុតស្រឡះហើយ បាក់ពេល ដង់ ដោយអាការ ញ យ៉ាង៍ ត្រូវមាសគ្គិបាពជំតំ ។ បេ ។

ចក្តមានមូល • ចប់ដោយសង្ខេប ។

(៤៦៩) ចក្កមានមូល ១ ដែលព្រះសម្ពុទ្ធ (៩៩សំដែងដោយពិស្តារ ហើយយ៉ាង៍ណា ចក្កមានមូល ៤ ក្តី មានមូល ៣ ក្តី មានមូល ៤ ក្តី បានមូល ៤ ក្តី មានមូល ៦ ក្តី មានមូល ៧ ក្តី មានមូល ៤ ក្តី មានមូល ៤ ក្តី មានមូល ១០ ក្តី បណ្ឌិត ត្រៃវស់ដែងឲ្យពិស្តារយ៉ាង៍ នោះផង៍ចុះ ។

## បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាមនុស្ស បន់កាជនីយេ សព្វមូលកំ

# ឥ៩ សព្ទូលគាំ

(២៧០) តំហាកាប្រាំ ។បេ។ អត្តហាកាប្រាំ មមមញ្ចា ឈានំ ឧុត៌យញ្ចា ឈានំ គត៌យញ្ចា ឈាន់ ឧសនិស្សំ ហាចុ មាយឧស្សំ មត្ថខ្មុំ មេច្នឹងសាវិ រូកោយ អ្ន មេសាល្ខ្លាំ ម្នាំ មេសាល្ខំ មេសាល្ខំ អច្ចត្តា ្ សមាជំ អប្បាណ៍ហិតាញ សមាជំ សុញា-ត់ សមាបត្ត អនិមត្តិហ្វ សមាបត្តិ អប្បូណ៌ហិ-តេញ សមាបត្តី និសេក្ខ ១ វិជ្ជា ខេត្តកោ ខ សត់ប្បដ្ឋាធេ ខត្តារោ ខ សម្មប្បដាធេ ខត្តារោ ខ နှင့်လေးအ ရေးဆီ ေနျပဳကာစ္ ရေးဆီ ေမလာခ္ សត្ត ខ ពេជ្យខ្ពុំ អាំយញ្ អដ្ឋខ្ពុំកាំ មក្តុំ សោ-តាបត្តិដល់ញុ សភានាតាមិដល់ញុ អភាតាមិដល់ញុ ងរលេខឧកឈឺ មាសពឌ្ជី មាសពឌីរត្ មាសពងើ ។ បេ ។ រាតា ខ មេ ខ តោ ។ បេ ។ នោះសា ខ ទេ ខេត្ត ១ ខេ ១ ទេ ហេ ១ ទេ ខេត្ត វេទ មុត្តោ បហិនោ បដ់និស្សដ្ឋោ ឧក្វេដិតោ សមុក្វេដិតោ រាកា ខ មេ ខ័ត្ត វិធីវេណ៌ នោសា ខ មេ ខំត្ វិធីជាណាំ មោយ ជ មេ ចំគ្នំ វិធីជាណភ្ជុំ សម្បូជាធ.

ចារាជិពពណ្ឌ សិក្ខាបទ ទី ៤ បទភាជនីយ អំពីបក្តមានមូលគ្រប់ទាំងអស់

នេះចក្ខមានមូល គ្រប់ទាំងអស់ (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ)

(២៧០) កិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួនថា អាគ្មាជានចូលហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់បឋមជ្ឈានផង **ទុតិយ**ជ្ឈានផង តតិយជ្ឃាន ផង បត្តជ្យានផង សុពាតវិមោត្តផង អនិមត្តវិមោត្តផង អប្បណ៌ហិ-តវិមេាក្ខផង៍ សញ្ជាតសមាធិផង៍ អនិមត្តសមាធិផង៍ អប្បូណិហិតសមាធិ ដង សពាតសមាបត្តិផង អនិមត្តសមាបត្តិផង អប្បណ្ឌិលិតសមាបត្តិផង ត្រៃវិជ្ជាផង សតិហ្វដ្ឋាន៤ផង សម្មហ្វធាន៤ផង ឥទ្ធិបាខ៤ផង ឥន្ទ្រីយ៩ផង ពល៩ផង ពោជ្យគ្គី៧ផង មគ្គមានអង្គី៨ដ៏ប្រែសើរ ផង សោតាបត្តិផលផង សភទាគាមិផលផង អនាគាមិផលផង អរហត្ត. ផលផង៍ ។ បេ ។ វាគ:អាត្យុធានកំហត់ចេញហើយផង៍ ។ បេ ។ ទោស:អាត្ញាបានកំហត់បេញហើយផង ។ បេ។ ទាំងមោហ:អាត្មាក់បាន កហត់ចេញហើយ បានភ្លាក់ហេលហើយ បាន(ធ្វើ)ឲ្យផុត[សទ្យុះ ហេយ បានបន្សភាចេញហេយ បានលោសចោលហេីយ បានគាស់ រំលើងហើយ បានយើបលើយ ចិត្តរបស់អាត្មាផុត ស្រឡះហើយ ចាក រាគ:ផង ចិត្តរបស់អាត្វាផុតស្រឡះហើយចាកទោស:ផង ចិត្តរបស់អាត្វា ផុត ស្រឡះហើយចាកមោហៈផង៍ ដោយអាការ្យុ យ៉ាង៍ ។ ប្រុ ៗ

#### វិនយបិជា មហាវិកង្គោ

មុសា ភណន្តស្ប អាចត្តិ ទារជំនាស្ប មុញ ស្បែ ហោតិ មុសា ភណិស្បត្តិ ភណន្តស្ប ហោតិ មុសា ភណាទីតិ ភណិតស្ប ហោតិ មុសា មហា ភណិតខ្លិ វិធិធាយ ធិដ្ឋី វិធិធាយ ទន្លឺ វិធិធាយ ច្រឹ វិធិធាយ ភារំ ។

> សព្វម្ភលក់ តិដ្ឋិត ។ សុទ្ធិកាវរកថា គិដ្ឋិត ។

## វិតយបិតិត មហាវិភង្គ

ដោយអាការ ៧ យ៉ាន៍គឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អញនឹងនិយាយ កុហាក ១ កំពុងនិយាយ ក៏ដឹងខ្លួនថា អញកំពុងនិយាយកុហាក ១ ហុះ និយាយរួច ហើយ ក៏ដឹងខ្លួនថា អញនិយាយកុហាករួច ហើយ ១ ចិនចាំង សេចក្តី ឃើញ ១ ចិនចាំង សេចក្តី គាប់ចិត្ត១ ចិនចាំង សេចក្តី ពេញចិត្ត១ ចិនចាំង សេចក្តី ពិត្ត ត្រូវ គាប់ចិត្ត១ ចិនចាំង សេចក្តី ពេញចិត្ត១

> ចក្តមានមូលត្រប់ទាំងអស់ ចប់ ។ សុទ្ធិពាររាជា ចប់ ។

(៤៧១) កិត្តចង់និយាយថា អាត្មាជុនចូលហើយ កាន់បឋមជ្ឈាន
កាលដែលនិយាយ ក៏និយាយកុហាកដោយដឹង ១៩ បែរជានិយាយថា អារៈ
ត្មាជុនចូលហើយ កាន់ខុតិយដ្ឋាន ដូច្នេះទៅវិញ ដោយអាការ ញ យ៉ាង
បើអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាចក្ដីជាពជិក បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹង
សេចក្ដីច្បាស់ទេ ត្រូវអាចក្ដីជុល្ចច្ល័យ ។ បេ ។ កិត្តចង់និយាយថា អាត្មាជាន
ចូលហើយ កាន់បឋមជ្ឈាន កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហាកដោយដឹង
១៩ បែរជានិយាយថា អាត្មាជានចូលហើយកាន់គតិយជ្ឈានដូច្នេះវិញ
ដោយអាការ ញ យ៉ាង បើអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិជាពជិក

# បារាជិកកណ្ដេ បក្សត្ថសិក្ខាបទស្ស វត្ថុនិស្សារកខណ្ឌបក្ដ

ខ ឧទ្ធុះយុខទីសា មានស្នំ នុហិជំពាមា ៧ ខេ ឯ ត្តិហាការេហ៍ បឋមំ ឈាន់ សមាបដ្ហីខ្ញុំ វត្ត តាមោ ចតុទ្តំ ឈន់ សមាបដ្ចិន្ត៌ សម្បដា-ឧមុសា ភណត្តស្ប បដ្ឋិជាឧត្តស្ប អាបត្ត ស្សាជ្ញស្សា ខេ ឧត្សាជាខេត្តសារី អាជុខ្មុំ ដុំហិ្ថិ-យុស្ស ។ ខេ ។ គឺហេតាប្រាំ ១៤មំ ឈាធំ សមាបជ្ជិធ្នំ រត្តកាមោ សុពាត់ រ៉ាមេក្តុំ អធិម៌ត្ត វាមាក្ខំ អប្បល់ប៉ាន់ វាមាក្ខំ សុញ្នំ សមាជំ អធិម៌ត្ត សមាជំ អប្បូណ៌ហ៊ុន សមាជំ សុញានំ សមាបត្តិ អនិមត្តិ សមាបត្តិ អប្បាណ៌ហ៍តំ សមាបត្តិ តំសេក្ វិជ្ជា ខត្តារោ សត្វឡដ្ឋានេ ខត្តារោ សម្មីឡ ជានេ ខត្តារោ ឥឌ្វិទានេ ខញ្ជាំ ខ្ចែំយាធិ ខញ្ច ពលាធិ សត្ត ពោជ្យផ្តែ អរិយំ អដ្ឋស្តិត មត្ត សាតាបត្តដល់ សភាពាម៌ដល់ អភាពម៉ដល់ អហេត្តដល់ សមា-ទជ្ជុំធ្វុំ សម្បជាឧទុសា ភណត្តស្ប ចឌាំជាឧត្តស្ប ហបត្តិ ចាកជិតាស្ប ឧ បដ៌ាជាឧត្តស្ស អាបត្តិ ដុល្ច្យស្បា។ បេ ។ តំហាកាបេរ៉ា បឋម ឈាធំ

# បារាជិតកណ្ត សិក្ខាបទទី៤ អំពីខណ្ឌបក្ក នៃនិក្ខេបបទ ជាវត្ថុនិស្សារក

បេដ្ឋកស្តាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រាវអាបត្តថ្មលួច័យ ។ បេ ។ កិត្ត ចង់និយាយថា អាគ្នាបុរនច្ចូលហើយ កាន់បឋមដ្ឋាន កាលដែល និយាយក៏និយាយកុហកដោយដឹងទូន បែរជានិយាយថា អាត្មាធានចូល ហើយកាន់ចតុគ្គជ្យាន ដុច្នេះវិញ ដោយអាការេញយ៉ាង បើអ្នកស្ដាប់ ដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រីវិមាបត្តិច្បាជិក បើអ្នកស្លាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ទេ ត្រាមាត្តិ សុល្ល័យ ។ មេ ។ កិត្តចង់និយាយថា អាគ្មាជានេទូល ហើយកាន់បឋមជ្ឈាន កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុលកដោយដឹងខ្លួន បែរជានិយាយថា អាត្នាធានចូលហើយ កាន់សុពាតវិមោត្ត កាន់អនិមិត្ត. វិមេត្ត កាន់អហ្មូណិហិតវ៉េមេត្ត កាន់សុញាតុសមាធិ កាន់អនិមិត្តសមាធិ កាន់អប្បណ៌ហិតសមាជិ កាន់សុពាតសមាបត្តិ កាន់អនិមិត្តសមាបត្តិ កាន អប្បូណ៌ហិតសមាបត្តិ កាន់ តែវិជ្ជា កាន់សតិហ្វដ្ឋាន៤ កាន់សម្មហ្វជាន៤ កាន់ឥទ្ធិចា្ទ ៤ កាន់ឥន្ទ្រីយ ៥ កាន់ពល ៥ កាន់ ពោជ្យភ្នំ ៧ កាន់មគ្គ មានអង្គ ៤ ដ៏ ប្រសើរ កាន់សោតាបត្តិផល កាន់សក្ខាត់ផល កាន់ អនាគាមិផល កាន់អរហត្តផល ដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ បើអ្នក ស្តាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ត្រវិមាបត្តិធា្វាជិក បើអ្នកស្តាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ េ ត្រូវអាបត្តិថុល្ងច្ច័យ ។ បេ ។ កិត្តិចង់និយាយថា អាញ្ញាធនចូលហើយ

## វិនយបិជា ពាងបិយន

សមាមជ្ឈុំ និត្តកាមោ រាកោ មេ ខត្តោ ។ មេ ។ នៅសោ មេ ខត្តោ ។ ខេ ។ មោយោ មេ ខត្តោ វភ្លោ មុត្តោ បហិសោ បដិសិស្សដ្ឋោ ឧក្គោឌិតោ साधाकुदेशक के साधाक्षक मामाद्वसी घटाँका-ឧត្តស្ស អាចត្តិ ចារាជិកាស្ប ឧ ២៩វិជាឧត្តស្ប មានទី ៩ហិថិពាទារី រ នេ រ ខ្មែលមហ្គ ឧភុគ ឈាន់ សមាបដ្ឋិត្តិ វត្តកាមោ ភកា មេ ចិត្តិ វិធិ-វេលាំ នោសា មេ ចិត្ត វិធីវេណាំ មោហា មេ ចិត្ត វិធិវេលាធ្លំ សម្បជាឧមុសា កណត្តស្ប បដិវិជាឧត្តស្ប ហេចទ្ធំ ទាក់ជំភាស្សា ឧ ១៩វិជាឧន្តស្សា អាចទ្គិ ដុល្ច្យស្ប ឬព្វេ ស្បែ យោត មុសា កណ៌ស្បត្តិ កលាខ្លួស្បូ យោត៌ មុសា ភយាម៉ឺត៌ ភណិត្ស្បូ ကောက် ဗုန္ဂ ဗဟာ ကက်က္ရွိ ဂိုင္ခ်က္တ ဇိုင္ဆို វិនិសាយ ខន្ទី វិនិសាយ រុខី វិនិសាយ ភាវ៉ ។ វត្ថនិស្សារកស្ស និញ្ចេមទស្ស ខណ្ឌមក្កំ និដ្ឋិគំ(១) ។

<sup>ិ 🕻 🖫</sup> វត្ថុវិសារកច្ស ឯកមូលកស្ស ខណ្ឌចក្ត់ ។ ម. វត្ថុវិសារកច្ស ខណ្ឌចក្តុំ 🤫

#### វិនយប៌ជិក មហាវិភង្គ

កាន់បឋមជ្យាន កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហាកដោយដំងី១៩ បែរជា និយាយថា រាគ:អាតាបានកំហត់ចេញហើយ ។ បេ ។ ទោស:អាត្មា ជានត់ថាត់ ខេញ ហើយ ។ ខេ ។ ទាំង មោហៈអាគ្នាក់ជានក់ចាត់ ខេញ ជានទាក់ចោលហើយ ជាន (ធ្វើ) ឲ្យផុត[សុទ្យៈហើយ បានបន្បាត់ចេញហើយ បានរលៈសហោលហើយ បានគាស់រំលើងហើយ បានរើចោល ហើយ ដុច្រះវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ បើអ្នកស្ដាប់ដឹង សេចក្តីច្បាស់ ត្រវអាចត្តិចារាជិក ចេដ្ឋកស្ដាប់មិនដ៏ង៍សេចក្ដីច្បាស់ េ ត្រវ អាបត្តថ្មល្ច័យ ។ បេ ។ ភិក្ខុចជនិយាយថា អាត្នាបានចូលហើយកាន់ បឋមជ្ជាន កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហាកដោយដ៏ងំខ្លួន បែរជានិ យាយថា ចិត្តរបស់អាគ្មាផុតស្រឡះហើយបាករាគ: ចិត្តរបស់អាគ្មាផុត ស្រទុះហើយថាកទោស: ចិត្តរបស់អាត្ថាផុត ស្រឡះហើយថាកមោបា: ដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង គឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អញនឹង និយាយកុហក កំពុងនិយាយ ដឹងខ្លួនថា អញកំពុងនិយាយកុហក សុះ និយាយរួច ហើយ ក៏ដឹង១ូនថា អញនិយាយកុហករួច ហើយ ដូច្នេះ បិទជាំងសេចក្តីឃើញ បិទជាំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត បិទជាំងសេចក្តីពេញ ចិត្ត បិទ្ធ ចាំងសេចក្តីពិត តែង បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ តែវអាបត្តិ ធ្នាក់ បើអ្នក ស្ថេបមិនដ៏ង៍សេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រវិមាបត្តិថ្មល្អូច្ល័យ **។** ខណ្ឌចក្ក នៃតិក្ខេចចទ ដាវត្ថុនិស្សាក ចប់ ។

បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយេ ឯកមូលកំ ពទ្ធបក្ដុំ

(៤៧៤) គីហាការេហ៍ ឧគ៌យ៍ ឈាជំ សមាមជ្ញីភ្នំ វត្តកាមោ តត់យំ ឈាជ់ សមាជជ្ជិធ្គំ សម្បជាជម្ល កណត្តរា ្រឌាំជានន្តរា ្រពត្តិ ចារាជិការា ្ន ត្រដ្ឋបាននីក្រី មានន្ទំ ៩ហំនិលក្រី រ លេ រ នូឈ-ការហើ ឧត្តយ៍ ឈាជំ សមាបដ្ហិជំ វត្តកាមោ ហេ-សា គេ ខ្ញុំ រុំខ្មុំពេលខ្ញុំ សម្បូបខេត្តសា ភ្លាខ្ពស្ប បដ់ដែលខត្តសារ អាចឆ្នាំ ចារាជិតាសារ ជ បដ់ជោ-ខេត្តសរ្ត អបត្ត ៩ល្ចូយស្បី ។ ខេ ។ ខណ្ឌា-យារ ភាមានថ្មីខ្ញុំ ភាគាំង្គាំង មាន មាន មាន ប់នាំជាជន្តស្បា អប់ត្ត ថាវាជិកស្បា ឧ ២៩វិជា-ឧត្តស្បា អេចធ្លុំ ដុល្ខ្យស្បា ។ មេ ។

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ នំព័ពទូបក្តមានមូលមួយ

(៤៧៤) ភិក្ខុចន៍និយាយថា អាគ្នាបានចូលហើយ កាន់ ឲ្តិយដ្ឋាន កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហាក ដោយដឹងខ្លួន ថែរជា និយាយថា អាគ្មាទ្ធទេច្ចលហើយកាន់គតិយជ្យាន ដូច្នេះវិញ ដោយ **ភាការ** ៣ យ៉ាង បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ គ្រវ់មាបត្តិបា្តាជិក បើអកស្តាប់មិនដឹងសេចក្តីព្យាស់ទេ ត្រាមេត្តថ្មល្អ ២ ២ ។ កក្តុចង៍ ខយាយថា អាត្មាជានទួលហើយកាន់ខុតិយជ្ឈាន កាលដែលនិយាយ ក៏ និយាយកុហកដោយដឹងទូន បែរជានិយាយថា ចិត្តបេសអាត្មាផុតស្រឡះ ហើយចាកមោហ:ដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង៍ បើអ្នកស្គាប់ដឹង សេចត្តច្បាស់ ត្រៃវេមាបត្តិពុរាជិក ថេ្តអកស្លាប់មិនដ៏ង៍សេចត្តីច្បាស់ទេ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អ ប្រ ។ ភាក្ខុខន៍និយាយថា អាគ្នាទានចូលហើយ កាន់ទុត្យជា្ពន កាលដែលខិយាយកំនិយាយក្ហកដោយដង៍១្នេ បែរជា និយាយថា អាត្មាធ្យូលហើយកាន់បឋមជ្ឈានដូច្រេះវិញ ដោយអា**ការ** ញ យ៉ាង៍ បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេខភូច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិច្បាជិក បើអ្នកស្លាប មិនដឹងសេចក្តីព្យាស ទេ គ្រាមាពត្តិថ្ម សុច្ច័យ ។ បេ ។

### វិនយប់ដីពេ មហាវិកង្គោ

နည်း ကျေးမှုက် ၅ ကျွန်တည်း (p) မင်္ဂြည်း (w) နှ မွှေလိ<sup>(៤)</sup> လာခွ်န္

(២៧៣) គឺហាការេហិ មោហា បេ ខំគ្នំ វិធីវេណឆ្គុំ វត្តកាមោ បឋទ ឈាធំ សមាបដ្ឋិត្តិ សម្បីជាឧទុសា គណន្តស្បី ឧត្សុយាបនិស្ស មាននិ ស្សាជិតស្បី ខ ឧត្សុយុខទីសារី មានស្ថិ ៩ហិនិយមារិ ។ ខេ ។ តំហាកាមេហ៍ មោយា មេ ចំតុំ វិនិវាណន្តិ វត្ថុកាមោ ដោសា មេ ចិត្ត់ វិធីវេណត្តិ សម្បីជានមុសា ងហាខិមារី ឧត្សព្យ មានទី ខាបច្ចុម្ពា ខ 

វត្ថុនិស្សារកស្ស ឯកមូលកំ សង្ខិត្ត និដ្ឋិតំ ។

យមិធ វត្ថុនិស្សារពស្សាតិ តំ ឧពេចិយយោត្តកេ វត្ថុវិសារពស្សាតិ មរម្មយោត្តភេ វត្ថុវិសា-រពស្សាតិ រាមញ្ញាលេត្តពេ វត្ថុនិស្សារពស្សាតិ និស្សីតិតិ សព្វត្ត ញាតព្ទំ ។ 🖢 🗷, ភ ឯកមូលកស្ស ។ ៣-៤ ខ. ម. ពុទ្ធបក្តមូលំ សង្គិត្ត ។

#### វិទយប់ដក មហវិភង្គ

ពន្ធចក្កមានមូលមួយ នៃវត្តនិស្សារក និយាយពីមូល ដែលព្រះសម្ពុទ្ធសំដែងហើយដោយសង្ខេច (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ)

(២៧៣) កិត្តបង់និយាយថា ចិត្តបេសអាត្មាផុត ស្រឡះហើយ

ហកមោហៈ កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន បែរជា
និយាយថា អាត្មាធានចូលហើយកាន់បឋមជ្ឈានដូច្នេះវិញ ដោយអាការ

ញយាង បើអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាបត្ដិធា្មាជិក បើអ្នកស្ដាប់មិន
ជឹងសេចក្ដីច្បាស់ទេ ត្រូវតែមអាបត្ដិថ្មលុច្ច័យ ១ បេ ១ កិត្តបង់និយាយ

ថា ចិត្តបេសអាត្មាធុត ស្រឡះហើយបាកមោហៈ កាលដែលនិយាយក៏
និយាយកុហកដោយដង់ខ្លួន បែរជានិយាយថា ចិត្តរបស់អាត្មាផុត ស្រឡះ
ហើយបាកទោសៈដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ញ យាំង បើអ្នកស្ដាប់ដឹង
សេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាបត្ដិធា្មាជិក បើអ្នកស្ដាប់មិនដំងសេចក្ដីច្បាស់ទេ
ត្រូវអាបត្ដិថ្មលូច្ន័យ ១ បេ ១

ត្រូវអាបត្ដិថ្មលូច្ច័យ ១ បេ ១

ត្រូវអាបត្ដិថ្មលូច្ន័យ ១ បេ ១

បក្តហតមួល ១ នៃវត្ថុនិស្សារក ដែលព្រះសម្ពុទ្ធសំងែងដោយសង្ខេច ១បំ ។

បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស បទរាជន៍យេ ខុមូលក់ ខណ្ឌបក្ត

អាចខ្ញុំ ដុំហ្វំចំណ្ឌា ដៃ ឯង ម្នុំ ដូច្នេះ ជា ឯង គេន្ទំ ដូហ្ជំចំណាង ឯង គេនា ក្នុំ អាចខ្ញុំ មាន អាចខ្ញុំ អាចខ្ញុំ អាចខ្ញុំ មាន អាចខ្ញាំ មាន អាចខ្ញុំ មា

# វត្តនិស្សារកស្ស «មូលកំ ខណ្ឌដក្កំ ។

អាពឌ្ញំ ខាររដ្ឋខាសារី ខ ឧត្តរ្ពុជាខេត្តសារី មាពឌ្ញំ នុំហិតិ. ពង្វិទ្ធិ មាតានៃខេត់សា ឧសនិសារិ ឧត្តរ្យុជាខេត្តសារិ ពង្វិទ្ធិ មាតានៃខេត់សា ឧសនិសារិ ឧត្តរ្យុជាខេត្តសារិ អាពឌ្ញំ ខាររដ្ឋខេត្តសារិ ខ ឧត្តរ្យុជាខេត្តសារិ អាពឌ្ញំ ខាររដ្ឋខេត្តសារិ ខ ឧត្តរ្យុជាខេត្តសារិ និសិចិ. បារាជិតកណ្ដូ សិក្ខាចទទី ៤ ចទភាជនីយ អំពីខណ្ឌចក្ដុ មានមូលពីរ

(២៧៤) ភិក្ខុចជនិយាយថា អាត្មាជានចូលហើយកាន់បឋមជ្ឈានផង
ខុតិយជ្ឈានផង កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន បែរជា
និបាយថា អាត្មាជានចូលហើយកាន់គតិយជ្ឈានផង ចតុត្តជ្ឈានផង
ជួច្នេះវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង បើអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវ
អាបត្ដិច្យាជិក បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹងសេចក្ដីច្បាស់ខេ ត្រូវអាបត្ដិចុល្ចច្ច័យ
។ បេ ។ ភិក្ខុចជនិយាយថា អាត្មាជានច្យូលហើយកាន់បឋមជ្ឈានផង
ខុតិយជ្ឈានផង កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន បែរ
ជានិយាយថា ចិត្ដបេសអាត្មាជានផុតសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាបត្ដិច្យាជិក
បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាបត្ដិច្យាជិក
បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹងសេចក្ដីច្បាស់ខេ ត្រូវអាបត្ដិច្យាជាក់
បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹងសេចក្ដីច្បាស់ខេ ត្រូវអាបត្ដិច្យាស់ គ្រាមាបត្ដិច្បាជាក់

(២៧៥) ភិក្ខុចន៍និយាយថា ភាភា្នាចុនចូលហើយកាន់ខុតិយដ្បាន ផង កាន់តតិជ្យានផង កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហាតដោយដឹងខ្លួន បែរជានិយាយថា ភាគ្នាជានចូលហើយកាន់ចតុត្តជ្យានដូច្នេះវិញ ដោយ ភាការេញ យ៉ាង បើអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រៅអាបត្តិចារាជិក បើ អ្នកស្ដាប់មិនដឹងសេចក្ដីច្បាស់ទេ ត្រៅអាបត្តិថ្ងៃបច្ច័យ ។ បេ ។ ភិក្ខុចង់

## វិសយចិដិពេ មហាវិភៈង្គា

ជានៅ ឯកេ នួសាយាស្លា ន់នួកា ឯកេ ឯ សង្សុច្នាទទី កា ឯកស្និ សាធិញ សាធ្នូ សាធិញ សាធិញ សាធា សាធ្នូ មានប្រាស្នា សាធ្នូ សាធិញ សាធ្នូ ប្រាស្លា ស្នេ ស្នំ រុច្ចរូបបន្ទំ មានប្រាស្ន់ មានប្រាស្លា ស្នេសា សាធ្នូ សាធិញ សាធ្នូ មានប្រាស្លា សាធា សាធ្នូ ស្លាសិញ បាធ្នូ មានប្រាស្លាសិ ស្នេសា សាធ្នូ សាធិញ សាធ្នូ មានប្រាស្លាសិ សាធ្នូ សាធិញ សាធ្នូ មានប្រាស្លាសិញ សាធ្នូ មានប្រាស្លាសិញ សាធ្នូ មានប្រាស្លាសិញ សាធ្នូ សាធិញ សាធិញ សាធិញ សាធិញ សាធិញ បាធិញ បាធិញ

# វត្ថុនិស្សារកស្ស ទុម្វូលកំ ពទ្ធចក្កំ ។

មេសា ខ មេ ខិត្តំ វិធីវេណត្តិ វត្តកាមោ ខមមំ យាជំ មេសា ខ មេ ខិត្តំ វិធីវេណត្តិ វត្តកាមោ ខមមំ យាជំ មេសា ខ មេ ខិត្តំ វិធីវេណត្តិ វត្តកាមោ ខមមំ យាជំ មេសា ខ្លុំ វិធីវេណ្យ ក្រសួស្បូ ខធិវិជាឧទ្តស្បូ

# វ៉ូនយប់ដក មហាវិភង្គ

និយាយថា អាគ្នាជានចូលហើយកាន់ខុតិយជ្ឈាន៨ឪ កាន់តតិយជ្ឈាន
៨ឪ កាលដែលនិយាយ ក៏និយាយកុហកដោយដ៏ន៍ខ្លួន បែរជានិយាយ
ថា ចិត្តរបស់អាគ្នាផុតស្រឡះហើយចាកមោហៈដូច្នេះវិញ ដោយអាការ
៣ យាំង បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក បើអ្នក
ស្លាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ខេ ត្រូវអាបត្តិបុល្ចចំយ ។ ចេ ។ កិត្តិចង់និសាយថា អាគ្នាជានចូលហើយកាន់ខុតិយជ្ឈាន៨ឪ កាន់តតិយជ្ឈាន៨ឪ
កាលដែលនិយាយ ក៏និយាយកុហកដោយដ៏ន៍ខ្លួន បែរជានិយាយថា
អាគ្នាជានចូលហើយ កាន់បឋមជ្ឈានដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ៣ យាំងី
បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក បើអ្នកស្លាប់មិនដឹង
សេចក្តីច្បាស់ខេ ត្រូវអាបត្តិបាលច្ល័យ ។ ចេ ។

# ពទ្ធបក្តមានមូលពីរ នៃវត្ថុនិស្សារក ។

(៤៧៦) កិត្តចង់និយាយថា ចិត្តរបស់អាគ្មាផុតស្រឡះហើយថាត លោស ផង ចិត្តរបស់អាគ្មាផុតស្រឡះហើយថាកមោហៈផង កាលដែល និយាយក៏និយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន បែរជានិយាយថា អាគ្មាជានចូល ហើយកាន់បឋមជ្ឈនដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង បើអ្នកស្ដាប់ដឹង ເກ ຄາ ສ

បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្តសំក្ខាបទស្ស បទភាជនយៃ ទម្ងល់កំ ពន្ធចក្ដុ

ន ឧត្សុច្នាទទីមារី មានស្ថិ នុំហិន់ពេទារី ឯ ខេ ឯ ស្ត្រី ប្តុំ ប្តុ ប្រុំ ប្រព័ត្រ ប្រសុំ ប្រុំ ប្រកំ ប្រុំ ប្រុំ ប្រព័ត្រ ប្រស្គិត ប្រសំ ប្រសុំ ប្រុំ ប្រុំ

វត្ថុនិស្សាពស្ស ទុម្វូលកំ សង្ខិត្ត និដ្ឋិត(ន) ។

រុំខ្ញុំ រាំមេ រួមិនេះខ្ញុំ ឯ ៣६ រាមតិលម្នុំ រួមិន មេតិលម្នុក្ខ មេនេះខ្ញុំ ឯ ៣६ រាមតិលម្នុំ រួមិន មេតិលម្នុក មេនេះខ្ញុំ ឯ ៣६ រាមតិលម្នុំ រួមិន មេតិលម្នុក មេនេះខ្ញុំ ឯ ៣६ រាមតិលម្នុំ រួមិន មេត្តបម្ពុជ្ធ មេនេះខ្ញុំ ឯ ៣६ រាមតិលម្នុំ រួមិន មេត្តបម្ពុជ្ធ មេនេះខ្ញុំ ឯ

<sup>• %.</sup> ម៉. យេត្តពេស្យ ខុម្ងូលកំ ន វីភេឌិតំ ។ ឯកមូលកេសា បង្ហាយ ខុម្ងូលកម្បិ ពីមូលកម្បិ ។ បេ។ «សម្លូលកម្បិងវមេវៈភាគឆ្នាំ ។ ឥទំ សត្វមូលកន្តិ ឧត្តភ.មវៈ គត្ថ លិទិតំ។

បារាជិកកណ្ដូ សិក្ខាបទ ទី ៤ បទភាដនីយ អំពីពទូចក្ដុ មានមូលពី៖

សេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិច្បារជិក បើអ្នកស្ដាប់មិនដ៏ងសេចក្ដីច្បាស់ខេ
ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អច្ច័យ ។ បេ ។ កិត្តិចន់និយាយថា ចិត្តរបស់អាត្វាផុត
ស្វេទ្ធរេហិយ០រកទោស:ផង ចិត្តរបស់អាត្វាផុតស្វេទ្ធរេហិយ០វាកមោហ:
ផង កាលដែលនិយាយក៏និយាយកុហកដោយដឹង១ន បែរជានិយាយថា
ចិត្តរបស់អាត្វាផុតស្វេទ្ធរេហើយ០វាកាគ:ដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង
បើអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិច្បារជិក បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹង
សេចក្ដីច្បាស់ខេ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អច្ច័យ ។ បេ ។

ចក្តមានមូលពីរនៃវត្ថុនិស្សារកដែលព្រះសម្ពុទ្ធសំដែងដោយសង្ខេប ចប់ ។

(២៧៧) ចក្តមានមូលមួយ ។ នៃបទទាំងឡាយដែល ព្រះសង្គ័តិកាចារ្យជានដឹកល់ទុកហើយ បណ្ឌិតគប្បីសំដែងយ៉ាន៍ណា ចក្កមានមូល
ចាត្តី មានមូល ៤ ត្តី មានមូល ៤ ក្តី មានមូល ៦ ក្តី មានមូល ៧ ក្តី
មានមូល ៨ ក្តី មានមូល ៧ ក្តី មានមូល ១០ ក្តី បណ្ឌិតគប្បីធ្វើយ៉ាង៍នោះ
ផងចុះ ។ (ម្យ៉ាង៍ទៀត) ចក្កមានមូលមួយ ព្រះសម្ពុទ្ធ (ទង់សំដែងហើយ
ដោយពិស្តាយ៉ាង៍ណា (ចក្កមានមូលបីដោដើម) បណ្ឌិតគប្បីសំដែង
ដោយពិស្តាយ៉ាង៍នោះផង៍ចុះ ។

#### វិនយចិជិពេ មហាវិកង្គោ

# ៩៤ សព្ទូលគាំ

(២៧៨) គឺហេតាប្រាំ ។ បេ ។ សត្តហាគាប្រាំ ស្នេស ស្នេស ខ្មែន ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ចតុត្តញ្ជូ ឈាន់ សុ៣តញ្ វិមោត្តិ អនិមិត្តញ្ វិទេក ក្នុង ក្នង ក្នុង ក អភ្នំត្ញា សទាធំ អប្បាណ៌សាត្តា សមាធំ សុញាតញ្ សមាបត្តី គំសេក្ ខ វិជ្ជា ខត្តាកេ ខ សត់ប្បដ្ឋាធ ចត្តាកោ ខ សម្មប្បាល ខេ ខេត្តកោ ខ ឥឌ្ធិទា ខេ បញ្ចុ ေး ရန္ကြက္ခဲ့ မဏ္ ေရတန္ မန္မာ့ ေကေးင္ကိုးမွဳ អាយញ្ អដ្ឋភ្នំកាំ មក្តុំ សោតាបត្តិដល់ញុំ សកា-ទាតាមិដល់ញា អស់តាមិដល់ញា អាហត្តដល់ញា សមាមជួំ ភាគា ២ បេ ខត្តោ ។ មេ ។ នោះសា ខ្មែខ ខេត្ត ។ ខេ ។ មេយោ ខ មេ ខេត្ត វ៉ុន្តោ មុត្តោ បហិសា បឌិនិស្សដ្ឋោ ឧក្ខេឌិតោ សមុក្ខេឌិតោ វាកា ៤ មេ ចំតុំ វិធីវាណ៍ នោសា ៤ មេ ចំតុំ វិធីវេណត្តិ វត្តកាមោ មោហា ២ មេ ចិត្តិ វិធីវេណត្តិ

## ផ្គុំពេលម ភេទច័យនេះ

នេះបក្ខមានមូល គ្រប់ទាំងអស់ (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ)

(៤៧៤) ភិក្ខុនិយាយថា អាភ្មាជានចូលហើយកាន់បឋមជ្ឈាន ផង កាន់ខុតិយជ្យានផង កាន់តតិយជ្យានផង កាន់ចតុត្តជ្យានផង កាន សពាតវិមោត្តផង៍ កាន់អនិមិត្តវិមោត្តផង៍ កាន់អប្បូណ៌ហិតវិមោត្តផង៍ កាន់សុព្វាគសមាធិ៨ឯ កាន់អនិមិត្តសមាធិ៨ឯ កាន់អប្បូណិហិតសមាធិ ផង៍ កាន់សុពាតសមាបត្តិផង៍ កាន់អនិមិត្តសមាបត្តិផង៍ កាន់អប្បូណិហិត-សមាបត្តិផង កាន់ តែវិជ្ជាផង កាន់សតិហ្វ ដ្ឋាន ៤ ផង កាន់សម្មហ្វ-ពាន៤ផង កាន់ឥទ្ធិហ្ទ៤ផង កាន់ឥទ្រឹយ៤ផង កាន់ពល៤ផង កាន់ ពោជ្យង្គី ៧ ផង៍ កាន់មគ្គមានអង្គី ៤ ដ៏ ប្រសើរផង៍ កាន់ សោតាបត្តិ ផលផង៍ កាន់សក្សាគាមិផលផង៍ កាន់អនាគាមិផលផង៍ កាន់អរហត្ថ-ផលផង៍ វាគ:អាត្មាធ្ងត់ខាត់បេញហើយផង៍ ។បេ។ មោស:អាត្មា ចេញ ហើយ ជានភ្លាក់ ចោល ហើយ ជាន (ធ្វើ) ឲ្យផុត ស្រឡះ ហើយ ទានបន្សត់ចេញហើ**យ ទានរលាស់ចោ**លហើយ ទានគាស់រំលើង ហើយ **ជានរើចោលហើយ ចិត្តរបស់**អាត្វាផុតស្រឡះលើយថាក្រគ: ចិត្តរប**ស់**អាត្វាផុត[ស្**ឲ្យះហើយហកទោស:**ផង៍ កាលដែលនិ-យ្យាយក៏និយាយក្លាកដោយដឹង១៩ បែរជានិយាយថា ចិត្តរបស់

បារាជិតកណ្ដេ បតុក្ខសិត្តបទស្ស បទភាជិតិយេ បេយ្យាលបណ្ដាស់ សម្បីជាន់នុសា ភណន្ដស្បី បនិវិជាន់ន្ដស្ប អាចត្ដិ ចារានិក្សា ន បនិវិជាន់ន្ដស្ប អាចត្ដិ ខ្ញុំលូចូយស្ប បុត្វេ ស្បា ហោតិ ខុសា ភណិតស្ប ហោតិ ខុសា ហោតិ ខុសា ភណាទីតិ ភណិតស្ប ហោតិ ខុសា មហា ភណិតន្ដិ វិធិធាយ និឌ្ឋី វិធិធាយ ទន្ដឹ វិធិធាយ ច្រើ វិធិធាយ ភាវិ ។ វត្ថិស្សារស្ស ចក្កបេយ្យាលំ និធ្វិតិ ។

(២៩៩) នីហេតាបេរ៉ា យោ នេះ វិហាប វេសិ សេ ភិក្ខុ បឋមំ ឈាន់ សមាបជ្ជិ សមាបជ្ជិតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ បឋមស្ប ឈានស្ប លាភិ វេសី នេះ ភិក្ខុនា បឋមំ ឈាន់ សច្ចិកាន់ត្តិ សម្បីជាន់មុសា វាណន្តស្ប បដិវិជាន់ខ្ពស់ប្ អាបត្តិ

វត្ថកាមវារកថា និដ្ឋិតា ។

បារាជិកកណ្ឌ សំក្លាបទ ទី ៤ បទភាជនីយ អំពីបេយ្យាល ១៩

អាត្មាផុត ស្រឡះ ហើយថាកមោហៈជន៍ ដូច្នេះវិញ ដោយអាការ ញ យាន៍ ៗ បេៗ ដោយអាការ ៧ យ៉ាន៍ គឺមុននឹងនិយាយ ដឹងទូនថា អញនឹងនិយាយកុហក ០ កំពុងនិយាយ ក៏ដឹងទូនថា អញកំពុងនិយាយ កុហក ១ និយាយរួចហើយ ក៏ដឹងទូនថា អញនិយាយកុហករួចហើយ ១ ជំទំណុំងសេចក្តីឃើញ ១ បិទជាំងសេចក្តីតាប់ចិត្ត ១ បិទជាំងសេចក្តី ពេញចិត្ត ១ បិទជុំងសេចក្តីតាន់តែង បើអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិជា្ជាជិត បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រូវត្រឹមតែ ពេហត្តិច្បាជិត បើអ្នកស្ដាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រូវត្រឹមតែ

> ចក្តមេយ្យាល ខែវត្ថុនិស្សារក ចម់ ។ វត្ថុកាម្មវារកថា ចម់ ។

(២៧៩) កិត្តនិយាយកុហកដោយដ៏និទ្ធនថា កិត្តណា នៅក្នុនិវត្ត
របស់អ្នក កិត្តនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់បឋមជ្ឈាន
កិត្តនោះជាអ្នកបានហើយ ជាអ្នកស្ងាតហើយ ក្នុងបឋមជ្ឈាន បឋមជ្ឈាន
កិត្តអង្គនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ដោយអាការ បា យ៉ាងគឺ មុននឹង
និយាយ ដឹងទ្នេថា អញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយ ដឹងទ្នេថា
អញាកំពុងនិយាយកុហក ១ លុះនិយាយរួចហើយ ក៏ដឹងទ្នេថា អញ
និយាយកុហករួចហើយ ១ បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រាវអាបត្ត

#### វិនយប៊ីជា មហ វិកង្គោ

द्रिष्ट्रिक को व व इंद्रिक व है भी भव है दिस द भी សុខា ស្រា ស្រាន់ មុសា គណ៌ស្បីខ្ញុំ គណៈខ្ពស្ប យោត៌ មុស ភណាម៉ត់ ភណិតស្ប យោត៌ មុសា មេឃា ភណៈតែឆ្នំ ។ ខេត្តហាការបោំ ខេញ្ហាការបោំ ជ្ញាការរលំ សត្តហការរលំ យោ គេ វិហារៈ វេស៌ សេ ភិក្ខុ បឋទ ឈាន់ សមាបដ្ឋិ សមា-ឧជីឌ្ មាសព្ទេះ មោ ឌ្យំ ឧភុឧស្មី ឈាចមារិ លាភិ វេស៊ី (តន្ល ភិក្ខុនា បឋម ឈានំ សច្ចុំ-មានទី ៩ហិជិ៣មាំ ២ ឧឌ្សុឌ្សេខឌីមាំ មានខ្លី ខេយ្យ មាន ម្នាំ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ណន្តស្បា ហោត់ មុសា គណាមិត គណិតស្បា ហោត់ ម្មា មហា ភហុសន្តិ វិធិយាយ និឌ្ជី វិធិជាយ ១៤ វិធំជាយ រុខ៏ វិធំជាយ ភាវ ។ គឺហាការេហ៍ យោ គេ វិហារ វស់ សោ ភិក្ខុ ខុតិយំ ឈាជំ តតិយំ ឈាជំ ឧស្ទុំ ឈាន់ សុញាទំ វិមោទ្ធុំ អនិមិទ្ធុំ វិមោទ្ធិ

## វិតយបិដ្ឋា មហាវិភង្គ

ឋ្យូច្ច័យ បេអកស្លាបមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ (១ តែអែបត្តិទុក្ស ។ ភិក្ និយាយកុហកដោយដឹងខ្លន់ថា ភិក្ខុណានៅក្នុងវត្តរបស់អក ភិក្ខុនោះ ចានចូល ហើយ កំពុងចូល ចានចូលកាន់បឋមជ្ជាន កិត្ត នោះជាអ្នក ចាន ហើយ ជាអ្នកស្ងាត់ហើយ គ្នងបឋមជ្ឈាន បឋមជ្ឈានភិក្ខុអង្គនោះ ទាន ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ដោយអាកាវ ៤-៩-៦-៧ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងទូនថា អញ្ជនឹងនិយាយកុហាក ១ កំពុងនិយាយ ក៏ដឹងទូនថា អញ កំពុងនិយាយកុហក១ លុះនិយាយរួចហើយ ក៏ដឹងខ្លួនថា អញនិយាយ ក្ហករួច ហើយ ១ បិខហុំង សេចក្ដី ឃើញ ១ បិខហុំង សេចក្ដី គាបចិត្ត ១ បិទហុំងសេចក្តីពេញចិត្ត ១ បិទហុំងសេចក្តីពិត ត្រង់ ១ បេអ្នកស្លាបដំង សេចក្តីច្បាស់ ត្រាំអាបត្តថ្មល្ន័យ បេអ្នកស្លាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រាមាលក្តិទុក្ខដ ។ កិត្តនិយាយកុហកដោយដឹង១៩ថា កិត្តណា នៅក្នុងវត្ត របស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល បានចូល កាន់ឲុតិយដ្ឋាន កាន់តត៌យជ្យាន កាន់បតុត្តជ្យាន កាន់សុខាត្រៃក្នុ កាន់អនិមិត្តវិមេាក្ខុ

## បារាជិតកណ្ដេ ចកុត្តសិក្ខាបទស្ស បទរវាជន័យ បេយ្យាលបណ្ណរសត់

អប្បាណ៌ហ៊ុន រ៉េមោទ្ត អុញ្គ អមាជ អធិមិត្ត សមាជ អប្បឈាំហ៊ន់ សមាជំ សព្ទាន់ សមាបត់ អធិម៌ត សមាបត្តីអប្បណ៌ហ៊ុន សមាបត្តី គំសេក្ វិជ្ជា ខត្តារោ សត៌ប្បដ្ឋានេ ខត្តារោ សម្មប្បនានេ ខត្តារោ ឥធ្វិទានេ ဗက္နီဖြွံယာစ် ဗက္န**ာကေ**စီ မေးရှာ ကောင်္ကျန္တို့ မေးလ អដ្ឋភ្នំកាំ មក្ខុំ សោតាបត្តិដល់ សភានាតាមិដល់ អណ្តាមជល់ អរហត្តដល់ សមាចផ្លឹ សមាចផ្លូតិ ស្ខេចដោ្ឋា សោ ភិត្តា អហេត្ត៩លស្ប លាភិ វីស៊ី នេះ តំតូល អហត្តដល់ សច្ចិតាតន្តិ សម្បជាជៈ aស ងហាខីអា ិ ឧទ្សុធាខខីអា មានទី ឧហិនិ**៣** អារិ ១ ឧត្សុឌ្យខេត្តមាំ ឃេត្ត ឧយុធ្ធ ។ ភេស តីហាកាប្រាំ យោ នេះ បែល ស៉ែ នស្ប វិក្ខាណ រាកោ ខត្តោ ។ បេ ។ នោសោ ខត្តោ ។ បេ ។ មោយោ ខត្តោ វន្តោ ខុត្តោ ខហ័ណ ខឌ័ធ៌ស្បូ-ដ្ឋោ ឧក្ខេត្តដ៍នោ សមុក្ខេត្តដំនោត់ សម្បូជាជម្មសា ကက္ရန္က ျပည္သိုင္သာရန္က အျပန္တိုင္တာလုိ ឧ ខឌិវិជាខន្តសារ្ធ អាមត្តិ ឧុត្ត្ឋឌស្ស ។ មេ ។

កានអប្បណ្ឌាតវិមោត្ត កាន់សុពាតសមាធិ កាន់អនិមិត្តសមាធិ កាន អប្បូណ៌ហិតសមាធិ កាន់សុ៣តសមាបត្តិ កាន់អនិមិត្តសមាបត្តិ កាន អប្បណ៌ហិតសមាបត្តិ កាន់គ្រែវិជ្ជា កាន់សតិហ្យុជាន៤ កាន់សម្បុប្ប **បាន៤ កាន់ឥទ្ធិហ្ទ៤** កាន់ឥន្ទ្រីយ៩ កាន់ពល៩ កាន់ ពោជ្ឃភ្នំ ៧ កាន់ម**គ្គមានអង្គ័** ៤ ដ៏ប្រសើរ កាន់សោតាបត្តិផល កាន់សភទាគាមផល កាន់អនាគាមផល កាន់អរហត្តផល ភិក្ខុះនាះជាអ្នកបាន ជាអ្នកស្ងាត់ ក្នុងអហេត្តផល អហេត្តផល កិត្តអង្គ៍នោះបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេខកិច្បាស់ ត្រវិអាបត្តិថ្មលួច្ច័យ បេអកស្នាប់មិនដឹងសេចក្តីព្យាស់ ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ បេ ។ ភិក្ខុ និយាយកុហាកដោយដឹងខ្លួនថា ភិត្តណា នៅក្នុងវត្តរបស់អ្នក វាគ:ភិត្ត នោះជានកំហត់ចេញហើយ ។ ថេ ។ ទោសភាគ្គីនោះជានក់ហត់ចេញ ហើយ ។ បេ ។ ទាំង មេាហ: ក៏កក្ខុនោះបានកំហត់ ចេញ ហើយ ហុន ្សាក់ ចោល ហើយ ជាន (ធ្វើ) ឲ្យផុតស្រឡះ ហើយ ជានបន្សាត់ចេញ ហើយ បានរលាស់ចោលហើយ បានគាស់រំលើងហើយ បានរើរេបាល ហើយ ដោយអាការ ញ យ៉ាង បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេចក្តីព្យាស់ (តវេអាបត្តិ ថ្មាច្ច័យ បេត្តស្ដាច់មិនដឹងសេចក្ដីឲ្យស់ទេ ត្រាំអាចតុំខ្ពង ។ ចេៗ

## វិនយបិជិកេ មហាវិកង្គោ

ត្តិហាតាមេរ៉ា យោ តេ ហោយ វេម៌ តម្បី គិត្តិដោ កតា ខំទំ វិធីវេណ នោសា ខំទំ វិធីវេណ មោយ ខំទំ န္မွာ့ၾကာစ္ခ်ဳိ မာ၏သူဗေလာ ညတာစီမေါ် ဥင္သန္ဌာဗဇီမေါ် មាន៖ ៩ហិជិ៣មរើ ខ ឧត្តុយុខខេម្មវា មាន៖ ឧុក្គដស្ប ចុំព្វេ ស្បែ ហោតិ មុសា ភណ៌ស្បុខ្ចុំ ភណន្តស្ប មោត៌ មុសា ភណាម័ត៌ ភណិត្តស្ប ហោត់ មុសា មយា គណ៌តខ្លី វិធ៌ជាយ ធិឌ្ជី វិធ៌ជាយ ១៩ វិនិសាយ ទ្រឹ វិនិសាយ ភាវ ។ គឺហាគាល់ យោ គេ វិហាប សំ សោ ភិក្ខុ សុញាភាប ១ឋទ ណានំ ខ្ទុំខា នំឃោ ឃំនិន នំឃោ ឃំនុំខា នំឃា សមាជជ្ជំ សមាជជ្ជុំ សមាជជ្ជា សោ ភិក្ខា សុញ្ញាតារេ ខេត្តស្ប ឈានស្ប លាភ ដែ នេះខ ក្នុខា សុញាតារេ ខេត្ត ឃាន់ សច្ចិត្តិ ភាគន្រែបក់សា មហាប់មារី ត្រុំព្រះប៉ីមារី មានដំ ត់ល់តំណភា ខ ឧត្សុឃុខទីសា អាឧទ្តំ ឧម្ខ័ឌ្ឍា ពុត្យ ស្បែ យោត មុសា ភណុស្បត្តិ ភណុទូស្ប

#### ផ្គុំករិយម ពង់ច័យនរិ

ភិត្តនិយាយកុហកដោយជំងំ១នថា ភិត្តណានៅកងរត្តបេសអ្នក ចិត្ត វបស់កិក្ខុនោះផុតស្រឡះហើយថាក្រគ: ចិត្តប្រសិក្ខិនោះផុតស្រឡះ ហើយ១ាក**អេស:** ចិត្តរបស់កិត្តនោះ ផុត[ស**ម្បះហើយ**ថាកមោហ: ដោយអាការ ញ **ហាំង**គឺ មុននឹងនិយាយ ដឹង១្នថា អញនឹងនិយាយ កុហក កំពុងនិយាយ កំដង់្វែខ្ទថា អញកំពុងនិយាយកុហក លុះនិយាយ រួច ហើយ ក៏ដឹង ខ្លន់ថា អញនិយាយកុហករួច ហើយ បិទជាំងសេចក្ដ ឃើញ បិទជាំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត បិទជាំងសេចក្តីពេញចិត្ត បិទជាំងសេចក្តី ពិត តែង បេអ្នកស្ដាប់ដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ត្រូវអាបត្ដិថ្មល្អ មេអ្នកស្ដាប់ មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រៅអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិត្តិយាយកុហកដោយដឹង ១៩ថា ភិក្ខុណានៅក្នុងវត្តរបស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល បានចូលកាន់**ប**ឋមជ្ឈាន កាន់ខុតិយជ្ឈាន កាន់តតិយជ**្ឈាន** ចតុត្តជា្លន ក្នុងផ្ទះជំណុត ក្កនោះជាអ្នកបាន ជាអ្នកស្ងាត ក្នុង ចតុត្តជា្ជន ក្នុងជួះជំសាត់ ចតុត្តជា្ជន កិក្កុអង្!នោះបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស ហើយក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ដោយពាការេញ ហាំងគឺ មុននឹងនិយាយ ដឹងទូនថា អញ្ជូនឹងនិយាយក្ហាក កំពុងនិយាយ ក៏ដឹងខ្លួនថា អញ្ជក់ពុងនិយាយ

បារដ្ឋប្រហេត្ត បក្សសិក្ខាបស្ស បរភាជន៍យេ បេប្បាលបណ្ណាស់បាំ បោះគិ ខុសា ភណាខីគិ ភណិតស្ប បោះគិ ខុសា មហា ភណិតខ្លិ វិធិជាយ ខិឌ្លី វិធិជាយ ១ឆ្លឺ វិធិជាយ រុខី វិធិជាយ ភាវ៉ ។

(២៥០) នីហាកាមេរ៉ា យោ នេ ចីរ៉េ មវិកុញ្ចិ យោ នេះ ចំណ្ឌាទាត់ បរិតុញ្ជិ យោ គេ សេខាសនំ បរិតុញ្ជិ យោ គេ កំលានឲ្យច្ចុយកេសដ្ឋមក្តៃារំ មកិតុញ្ជិ យេន នៅហារោ បរិកុត្តោ យេឧ នេ ជីវ៉ា បរិកុត្ត យេ៤ នេះ ភ្លំ ទោ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ ត្សមន្ត កោច ខេ មួលខត់ខ្មែកមេសម៉ីត្សម្នាប បរិក្តោ្ត យំ ត្វ អកម្ម វិហារំ អភាសិ ចំរាំ អនាស់ ចំណួចទេ អនាស់ សេលសន់ អពស់ កំហានប្បច្ចុយកេសដ្ឋមក្តៃារំ អនាស់ សោ ភិក្តា សុញ្ញាតាយ ២៥មំ ឈាន់ ឧត្តិយំ ឈាន់ គត់ឃំ ឈាន ខេត្ត ំ ឈាន់ សមាជដ្ឋិ សមាជដ្ឋិត សមាជញ្ញា

# បារាជិពពណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ អំពីបេយ្យាល ១៥

កុហក លុះនិយាយរួចហើយ ក៏ដឹងខ្លួនថា អញនិយាយកុហករួចហើយ បិទជាំងសេចក្តីឃើញ បិទជាំងសេចក្តីគាប់ចិត្ត បិទជាំងសេចក្តីពេញចិត្ត បិទជាំងសេចក្តីពិតត្រង់ បើអ្នកស្តាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រីវិមាបត្តិចុល្ច័យ បើអ្នកស្តាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រីវិមាបត្តិទុក្ខដ ។

(២៨០) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួនថា ភិក្ខុណាបានប្រើ ត្រុសចវែរបស់អ្នក ភិក្ខុណា បានខានបណ្ឌ បានបេសអ្នក ភិក្ខុ ណា បាន ្រើប្រាស់ទីសេនាសនៈរបស់អ្នក កិត្តណាបានបរិភោគគេសដ្ឋបរិត្តារយា ឋច្ច័យដល់មនុស្សឈឺរបស់អ្នក វគ្គរបស់អ្នកដែលភិក្ខុណា បាននៅហើយ ចីវរបេស់អ្នកដែលភិត្តណា មាន ប្រើប្រាស់ ហើយ បណ្ឌ មាតរបស់អ្នក ដែលភិក្ខុណា បាននាន់ហើយ 🧪 ខែសេនាសនៈរបស់អ្នកដែលភិក្ខុណា បាន ច្រើប្រាស់ហើយ គេសដ្ឋបរិក្ខារជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈឺដែលភិក្ខុណា ရှာဒေပါးကျခေးတို့လာ မှုနာမာ လြိုလာဒီရိဘိုင္ဇာကာ ေတီလာရာဒ $\widehat{v}$ အေဒန္တ ရာဒ ប្រគេនចីវរ បានប្រគេនចំណ្ហូ បាត បានប្រគេនទីសេនាសន: បានប្រ-គេនកេសដ្ឋបរិក្ខារជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈឺ ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុង ចូល បានចូលកាន់បឋមជ្ឈាន កាន់គុតិយជ្ឈាន កាន់តតិយជ្ឈាន

#### វិនយប៉ិតិពេ មហាវិកង្គោ

សេ និត្ត សុញាតាប ខេត្តស្ប ឈានស្ប លាន់
សេ និត្ត សុញាតាប ខេត្តស្ប ឈានស្ប លាន់
សេចិត្តសេចិ សម្បីជាខេតុសា កណៈខ្ពស្ប ខេស្សិញឧត្តស្ប អាចត្តិ ៩លូទូយស្ប ឧ ខេសិជាឧត្តស្ប អាចត្តិ
ឧត្តស្ប អាចត្តិ ៩លូទូយស្ប ឧ ខេសិជាឧត្តស្ប អាចត្តិ
ឧត្តស្ប អាចតិ ៩លូទូយស្ប ឧ ខេសិជាឧត្តស្ប អាចតិ
ឧត្តស្ប អាចតិ ៩លា បាន់ មុសា កណៈសំប៉ូ
សំបាន់ មុសា មហាតិ ខុសា កណៈខំនំ កណៈតស្ប
ហោតិ មុសា មហា កណៈតិន្តិ វិទិជាយ និឌ្ជី
វិធិជាយ ១ន្តី វិឌិជាយ ច្រើ វិឌិជាយ ភាពំ ។

បេយ្យាលមណ្ណរស់កំ តិដ្ឋិតិ ។ បច្ចុយប្បតិសំយុត្តវារកជា (๑) តិដ្ឋិតា ។

(២៨០) អភាបត្តិ អភិមាខេន អនុល្យនានិប្ប-យស្ប នុម្មត្តកាស្ស ទិត្តចិត្តស្ប ឋេខជន្តស្ប អនិ-កាម្មិកស្បាតិ ។

១ ភ. បច្ចុយបដិសំយុត្តកេជា ។ ឱ. ម. បោត្តកេសុ បុខ ខ កំញ្ចុំ ទិស្សតិ ។

#### វិនយបិជិក មហាវិកង្គ

កាន់បតុត្តជ្ឈាន ក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ កិត្តនោះជាអ្នកបាន ជាអ្នកស្ងាត់
ក្នុងបតុត្តជ្ឈាន ក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ បតុត្តជ្ឈាន កិត្តនោះបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
ហើយ ក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ដោយអាការ ៣ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយ
ដឹងទូនថា អញ្ជានឹងនិយាយកុហាក កំពុងនិយាយ ក៏ដឹងទូនថា អញ្ជា
កំពុងនិយាយកុហាក លុះនិយាយរួចហើយ ក៏ដឹងទូនថា អញ្ជា
កំពុងនិយាយកុហាក លុះនិយាយរួចហើយ ក៏ដឹងទូនថា អញ្ជានិយាយ
កុហាករួចហើយ បិទចាំងសេចក្តីឃើញ បិទចាំងសេចក្តីតាប់ចិត្ត បិទចាំង
សេចក្តីពេញចិត្ត បិទចាំងសេចក្តីពិត តែង់ បើអ្នកស្លាប់ដឹងសេចក្តីច្បាស់
តែវិមាបត្តិចុល្បច្ច័យ បើអ្នកស្លាប់មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ តែវិមាបត្តិ

មេយ្យាលចំនួន ១៩ ចច់ ។ បច្ចុយប្បដិស័យុត្តវារកថា ចម ។

(២៨๑) ភិក្ខុនិយាយស្ថានថា ខ្លួនចានមគ្គផល ១ ភិក្ខុនិយាយពី
មគ្គផលដោយឥតមាន ហ្វ្រាថ្នាន៍ពោលអូតកុហក ១ ភិក្ខុតត ១ ភិក្ខុមាន
បិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុមានវេទនា គែបសង្កត់ ១ ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ជាតិ ១
(ភិក្ខុប៉ុណ្ណេះ) ឥតមានអាបត្តិ ឡើយ ។

បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាម ស្សេ វិនីត់វត្តតាថា

(៤៥៤) អឌ្ធសាខេ (๑) អាយេទ្តិ ភ្នំហើយឧឌីបរាណ ឯខ្មែរ

សញ្ញាជនា យោនម្នា វិហាពេ មទូមដ្ឋិតោ

ខ ខុត្តា វិយេខដោត ឧទ្ធលោ

មាលាវុមោ គ្រឿន្យមារ្ទ មាស៊ា

ក្លាយខ យោគេខ ភាពខាយ

ឧ៩ បានសេល អភ្ជាក់សា ខាជ

អាត្សាយេ ឧណី នេះ នេះ ខាច ងឧយីគ្(p)

អឌ្ឌី មេស៊ី ១គោ តាយោគភា

ជុំណ្នោ សាគាុលាគោ ខិច្ចរវាវត្ថិ

<sup>•</sup> ទ អគ៌មាខេន ។ ៤ ១ គេិយា ប<u>ត បក្</u>តមិ ។

# យារាជីពពណ្ឌ សំក្លាបទទី ៤ វិនីសវត្ថុតាថា

(២៨៤) (មាតិកានុក្រម គឺបញ្ហីរឿងតាមលំដាប់ហូរហែដែលនឹង សំដែងតទៅ ដូចមានសេចក្តីខាង(ក្រាយនេះ)

រឿងអធិមានភិត្ត រឿងភិត្តនៅក្នុងព្រៃ រឿងភិត្តទៅបិណ្ឌូ បាត រឿងសទ្ធិវិហារិតនៃទបដ្បាយ៍ រឿងពួកភិក្ខុដំតល់ឥវិយាបថ រឿងកិត្តអ្នកហលះសញ្ជេជនធម៌បាន រឿងកិត្តនៅក្នុងទីស្វាត រឿងកិត្តនៅក្នុងវត្ត រឿងកិត្តដែល « ពុសកង្កត់ផ្គង់ រឿងកិត្ត និយាយអូតអរហត្តផលថាគ្មានក្រ រឿងភិក្ខុព្យាយាម រឿងពួក ក់ក្នុនិយាយថាអាវុសោទាំងឡាយក់ក្ខុដែលមានសេចក្តីស្តាយ ្រើកាយទេបត្រវទ្ធាបមប្តូរឿងពួកកិត្តនិយាយថាធម៌តែបុគ្គល បែកបត្យា យាមត្រវេ ហើយអាបឲ្យក្រោស្ត្រាណជាន ក់ក្នុមរូបជាអ្នកអតធនវេទនា រឿងក់ក្នុមរូបដែល ព្រាហ្មណ៍និ-មន្ត រឿងកិត្តពារុខនិយាយអូតអរហត្តផល រឿងកិត្តឃាត់បង់ នូវផ្ទះ រឿងកិត្តឃាត់បង់កាមទាំងទ្បាយ រឿងកិត្តអក តែកអរ រឿងកិត្តចៀសចេញទៅ រឿងជនពិឃាត់គោ៤នាក់ ម្នាក់កើត ជាអជ្ជិសន្នលិត បែត ម្នាក់កើតជាមំសបេសីប្រេត រឿង[៣ន សត្វស្វាបកើតជាមំសចិណ្ឌ ប្រេត **រឿងអ្នកសម្ងាប់សត្វចៀម** 

## វិនយចិត្តិកែ មហាវិកង្គោ

អស់ ខេស្តាកោ សត្ថ ១ភៅ នុសុ ខ ការណៈកោ ស្ទូខំ សាវនិ យោ ខ អាំព្វិយត៌ អា្ទកោះ ហំ អោ អណ្ឌាភារិ អហ្វ តាមគុខគោ តា្យ និមុក្តោ ហ៊ី សោ ថានោរិកោ မ်ိန္တန္ နည္က ဗ်န္ဓီယြက်(ဟာ ជំនាំគ្នា អត់ចារិជី អហ្ ឧទ្តល់ឆ្នំ អហ្វ ឥក្ខាណ់ឆ្នំកា ជុំគាល់ន សមត្តស្ពាក់តំរិ សូមខ្មែញ មហ្វ ចោរសានយោ ក់ត្ត ក់ត្ថ ស់គ្នេមាល សាមលោយ អន់ សាមលោវិកា សបកម្ម គេ អក់វិសុ តាវនេ តែទោល រាជក ហេ យុធ្វំ ឆាកា ឆោកាមា ខេជ ច សោភ៌ តោ អរ ជា ភិក្គា ខញ្ជាកាច្បស់ សហ សំ ។

## វ៉ែនយចិដិក : មហាវិភង្គ

កើតជានិច្ចវិទ្រេត រឿងអ្នកសម្ងាប់ជ្រឹកកេតជាអសិលោម ប្រេត រឿង[ពាន[មិតកើតជាសត្តិលោមប្រេត រឿងពេជ្ជ-ឃាតកេតជាឧសុលោម បែត រឿននាយសារថីកេតជាសុចិ លោមប្រេត រឿងបុរសដែលនិយាយពាក្យញុះញង់កើតជា សុចក $(v_n^{(0)})$  រឿងអមាត្យកាត់ក្នុំអ្នក $(N_n)$ ប្រភេតជាអ $M_n$ . ลางเบ็ล (๒) เป็นหล่นเงเฉียงตาลยเล็กสาเบ็ลเงื่อเฟ ក្នុងរណ្ដេលមក វៀន៍ ត្រាហ្មណ៍កំណាចកើតជាច្រេតស៊ីតែ លាមកជាប្រក្រត់ រឿងស្រីប្រព័ត្តកន្ទង់ចិត្តប្តីកើតជានិច្ចវិ-เบร เป็นโพเยยล์เก็ลสายผู้เงียชล เป็นโพยหเกล ต่อกิงธ์เบิล เโตะอาล์เสื้อเเลื้มเครื่มเห็นเยู่ชี រឿងអ្នកពិឃាតលោរកើតជាប្រេតដាច់ក្បាល រឿងកិត្ត កិត្តនី ស័ក្តមានា សាមណេរ សាមណេរី ដែលបួសក្នុង៍សាសនា តែះពុទ្ធ ខ្ទុស់ត្រះនាមកសុស្រ ប្រត្រឹត្តធ្វើតែជាបកម្មជាជ្ញាប រឿងស្ទឹងសព្វាទា រឿងចំពុំងក្នុងក្រង់ពជគ្រឹះ រឿងដែលចុះ ទ្យើងខែពុកដំរី រឿងសោភិតកិត្តជាអហេន្តរលឹកជាតិបាន doo not y

<sup>្</sup>ធ តីស្ងូចិណេមប្រើតទីពីរ ដែលមានសំដែងទៅខាងមុខ ។ » តឹកុម្ពណ្ណប្រើត ដែល មានសំដែងទៅខាងមុខនោះឯង ។

# យរាដ់ពកស្នេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្តុម្តិ បណិធិពថា

កំក្តា អត់មានេសន៍ ។

(២៤៣) នេះ ទេ បន សមយេន អញ្ជាន់ពេក

កំក្តាបន់ អាចត្តិ អាចន្ពេក ។ អស្ចាត្ត

អស់ មារាជិត់ អាចត្តិ អាចន្ពេក ។ អស្ចាត្ត

កំក្តាម កំក្តាម ។ អស្ចាត្ត

កំក្តាម កំក្តាម ។ អស្ចាត្ត

កំក្តាម កំក្តាម ។ អស្ចាត្ត

កំក្តាម កំក្តាម ។ អស្ចាត្ត

កំក្តាម កំក្សាម ។

កំក្សាម កំក្សាម ។

កំក្សាម កំក្សាម ។

កំក្សាម កំក្សាម ។

កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស ។

កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស ។

កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស ។

កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស ។

កំប្រាស កំប្រាស កំប្បាស កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស កំប្រាស កំប្បាស កំប្បាស កំប្រាស កំប្បាស កំប្ប

# បារាជីពពណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិនីពវត្ថុ អំពីសេចក្តីតាំងចិត្ត

(២៨៣) សម័យនោះ កិត្តមួយប្រ ពោលអ្នតអហេត្តផល
ដោយនឹកស្ថានមាននធានសម្រេចពិតហើយ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តី
សង្ស័យថា សិត្តាបទពេះដ៏មានព្រះភាគខ្មែបញ្ញាត្តជាស្រេចហើយ
អញត្រូវអាបត្តិបាពជិកហើយដឹង ។ កិត្តនោះក៏កាបទូលរឿងទុំះចំពោះ
ពេះដ៏មានព្រះភាគក្នុងកាលនោះឯង ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត
(ដំណើរនិយាយអូតអហេត្តផល) ដោយនឹកស្ថានថាខ្លួនបានសម្រេចពិត
មិនត្រៃអាបត្តិទេ ។

(២៨៤) គ្រានោះ មានភិក្ខុមួយរូបនៅក្នុង ព្រៃដោយតាំងចិត្តថា
កាលបើអញនៅក្នុង ព្រៃយ៉ើងនេះ អ្នកផងគង់នឹងសរសើរអញ ។ អ្នកផង
ក៏បានសរសើរភិក្ខុនោះ (មែន) ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។
ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមិន ត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ម្នាលភិក្ខុ
ចាំងឡាយ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងឡាយមិន ត្រូវតាំងចិត្តនឹង នៅក្នុង ព្រៃឲ្យគេសរសើរឡើយ ភិក្ខុណានៅ (ដោយតាំងចិត្តយ៉ាងនោះ) ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខុដ ។ សម័យនោះ មានភិក្ខុមួយរូបដើរទៅដើម្បីចិណ្ឌ បាតដោយ
តាំងចិត្តថា កាលបើអញដើរទៅចិញ្ច្បា បាតយ៉ាងនេះ អ្នកផងនឹងសរសើរ
អញ ។ អ្នកផងក៏បានសរសើរភិក្ខុនោះ (មែន) ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដី

#### នៃយបិនិក មហាវិភាង្គា

អលមត្តិ ភិក្ខុ ចារាជិកាស្ប ឧ ៩ ភិក្ខុវេ មណ៌-ឧាយ ចិណ្ឌាយ ខាំនេញំ យោ ខាយៀ អាមត្តិ ឧក្កាដក្សាតិ ។

(៤៤៤) ខេខ សោ ឧទ ភាពលេខ ងយាស្លា ភូមិ អញ្ជន្ងំ ក្នុង នេះ ។ ខេ លេ អាវុសោ អន្ទាក់ ឧបជ្ឈ-យស្ប សន្ទំហោះកា សព្វ ។ អហេ ្គោត់ ។ តស្ប តុត្ថូ នយោសិ ។ ភក់ ខោ ឯតមត្ត ភាពេខសិ ។ ၾင္းမ်ား ဆို မွာမ်ား ရ စီတဲ့ရောင္စာပါးက မည္ ក្នុង ។ មាន ស្នា ស្នា ស្នា ស្នា ស្នា ស្នា ស្នា ရိက်င္တီက အႏြန္ ရ ေလး ေလး သမင္းက ဗ អញ្ជា កិត្ត អញ្ជា កិត្ត ឯកឧក្ខេ យេ ស់ស្រែ អសិយ្ ៩ឧឌី២៣ភា អូទើបអូយ ភាពិ វ មហ៍ធ្វិកា មហាឧុភាវាតិ ។ តស្ប កុក្កប្ ម ហោស ។ ភក់ តោ ឯតមគ្គំ អារោ ខេស៌ ។ គឺខំ ត្ថោ စွဲ န်ာက္ခဲ့နာ ។ ရက္မဆင္ဆင္များဟာ မယ္ အကန္မွာ ។ អខាបត្តិកិត្ត ទារាជិតស្បា អាបត្តិ ដុល្បចូយស្បាតិ ។

### វិនយច៌ដក មហាវិភង្គ

សង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអន្តខ្មែន់ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកឯងមិន ត្រូវ អាបត្តិបារាជិកខេ ម្នាលក់ក្នុខាំងទ្បាយ ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងទ្បាយមិន ត្រូវតាំង បត្តនឹងដើរទៅប៊ណ្ណាធាតឲ្យគេសរសើរឡើយ ក់ក្នុណាដើរទៅ (ដោយ គិតយ៉ាងនោះ) ក់ក្ខុនោះ ត្រែវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២៨៥) សម័យនោះឯង មានភិត្តមួយរូបបានពោលពាក្យនឹងភិត្ត មួយរូបថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ពួកគិត្តណាដែលជាសទ្ធិវិហាវិករបស់ទុបផ្សាយ៍ នៃយើង កិត្តទាំងនោះសុទ្ធតែជាអរហន្តទាំងអស់ ។ កិត្តនោះមានសេចក្ដ សង្ស័យ ។ ក៏ក្រាបទូលរឿងនុំ៖ចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្លាស ស្សថា មាលក់ក្នុ អ្នកឯង៍មានបត្តគិតដូបម្ដេច ។ ក់ក្ខុនោះ ក្រាបទូលថា បត្តិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ 🦫 ព្រះអង្គមាន ជ្រាថ្នាន់ង៍អត្តអាង ។ ព្រះអង្គ តាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិន ត្រវអាបត្តិ**បារាជិកទេ ត្រវ៉ាត**្រឹមអាប**ត្តិ**ថុលូច្ន័យ **។** សម័យនោះ ភិក្ខុមួយរួចបានពោលពាក្យនឹងភិក្ខុមួយរួចថា ម្នាលអាវុសោ ព្យកកិត្តណាដែលដាអន្តេកសិតនៃឧបជ្ឈយ៍របស់យើង កិត្តទាំងអស់នោះ សុទ្ធតែជាអ្នកមានឫទ្ធិធំ មានអានុកាពប្រើន ។ ភិត្តនោះក៏មានសេចក្ត សង្ស័យ ។ ទើបក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មាន $\{ \hat{p}_i : \hat{n} = 1 \}$ តាសសួរថា មាលភិក្ខុ អ្នកឯងមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះ ក្រាបទូល ថា បភ្ជិត្តព្រះដ៏មានចុណ្យ ខ្ញុំព្រះអង្គមានចំណង់នឹង គោលអូត ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវតែ ត្រឹមអាបត្តិប៉ុល្លច័យ ។

# លារាជិកកណ្ដេ ខតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិធីតវត្តុគ្លិ បករាធិកថា

ರಾಜ್ಯ ಕ್ಷಮ ಕ್ಷಮ ಕ್ಷಮ (ರಿಜ್ಞ) နီကို ငေလာ့လာက ငမ္ဆိန္ဆ $_{(0)}$  ၅ ရှိ နဲ့ င $_{(0)}$  တည်း ឋេស្បត់តែ ។ តំ ៨នោ សម្ភាប់សំ ។ តស្ប តុក្តថ្នំ អយោសំ ។ ភក់វតោ ៀតមត្ត អារោចេស៍ ។ អលាបត្តិ ភិក្ខុ ទារាជិតាសុ ្រន ច ភិក្ខុឋ បណ៌-សាល ឧឌ័ត្ឌមិញ លោ ឧឌ័ុតេលា មានខ្លី ឧយីនុក្សាខ្លួ រ នេះ ទោ បន សមយេន អញនាក ភិក្ខា ប្រ.ិ-ជាយ តិដួតិ ។ បេ ។ បណ៌ជាយ ធិសីធត៌<sup>(៤)</sup> ។ បេ ។ ဖက္ေတာ့ အေကာ္ကို အေကာ္ကို $^{(m)}$  ညို မွဴး နားအား ဆမ္း-ឋេស្បត់តែ ។ត់ ៩៣ សម្ភាបស់ ។ តស្ប កក្តេចំ អបោរសំ ។ ភក់ពេ ឯតមត្ត អារោចេស៍ ។ អនាមត្តិ ភិក្ខា ខារាជិកសុទ្ធ ខ ភិក្ខាវ ខណ៌ជាយ မောဏ္မာ အေးစျိန္မည္တို့ ကေ အေးစါကါ မာစဦး ឧុក្គដស្ព្ទិ ។

ទ ឧ. ម. ចង្កមិ ។ ៤ ឧ. ម. និសីទិ ។ ៣ សព្វត្ថ កញ្ជេសីតិ ទិស្សតិ ។ ៤ សព្វត្ថ សេយ្យំ កញ្ជេតព្វត្តិ ទិស្សតិ ។

# បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិសីតវត្ថុ អំពីសេចក្តីតាំងចិត្ត

(២៨៦) សម័យនោះ មានភិក្ខុមួយប្រដើរបន្តែមដោយគាំងចិត្តថា កាលបើអញច $\int$ ត្តមយ៉ាងនេះ បណ្តាជននឹងសរសើរអញ y បណ្តាជន កំពុនសរសេរកិត្តនោះ(មែន) ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើប ក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គគាស់ថា ម្នាលកិត្ត មិន ត្រវមាបត្តិបារាជិកទេ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ប៉ុន្តែអក្សាជ ទ្យា យមិន ត្រែវដើរចង្ក្រឹមដោយតាំងចិត្ត (នឹងឲ្យគេសរសើរដូច្នោះ) ឡើយ កិត្តណាដើរចង្រឹម (ដោយគិតយ៉ាងនោះ) កិត្តនោះ ត្រៅមាបត្តិទុក្ខដ ។ សម័យនោះ មានកិត្តមួយរូបឈរដោយតាំងចិត្ត ។ បេ ។ អង្គ័យដោយ ភាំងចិត្ត  $\gamma$  បេ  $\gamma$  ដេកដោយតាំងចិត្តថា កាលចើកញ $\int \sigma \left( \sigma_{
m g}^{
m f} \omega \right)^{
m g}$ នេះ អ្នកផង៍នឹងសរសើរអញ ។ អ្នកផង៍កសរសើរភិក្ខុនោះ(មែន)។ ភិក្ខុ នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើប $\widehat{m}$ បទូលវឿងនុំះចំពោះ $\widehat{n}$ ះដ៏មាន $\widehat{n}$ ៖ ភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុ មិនត្រូវអាបត្តិលារាជិក ទេ មាល ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងទ្បាយមិន ត្រវេស មេចឥរិយាបថដេកដោយ តាំងចិត្ត (នឹងឲ្យគេសរសើរដូច្នោះ) ឡើយ ភិក្ខុណាសម្រេច (ឥវិយាបថ យាងនោះ) ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

## វិនយចិដិកេ មហាវិកង្គោ

ខារព្យុយខ្ញុំ ។

មេញ ខា មន្តេំ ក្រពុំ ក្នុង ម្នាំ ម្នាំ ក្នុង មន្ត្រៃ មនុស្ស ខាន់ មេឃ ខ្លាំ ក្នុង មនុស្ស ខាន់ ក្នុង ក្

## វិតយចិជា មហាវិកង្គ

(២៩៧) សម័យនោះ មានភិក្ខុមួយរូបពោលអ្នត ត្តិមៃនុស្សជម្មស់កិត្តមួយរូប ។ ភិក្ខុដែលអូតនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាល
អាវុសោ សញ្ហោជនធម៌ទាំងឡាយ ១,លះបង់អស់ហើយ ។ ភិក្ខុអ្នក
អូតនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បានក្រាបទូលរឿងនុំះចំពោះព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ។ ព្រះអន្តិតាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិបារាជិត
ហើយ ។

(២៨៨) សម័យនោះ មានភិក្ខុមួយរូបទៅនៅក្នុងទីស្ងាត់ ក៏ពោលអួត ឧត្តរិមនុស្យធម្ម ។ មានភិក្ខុអ្នកបានបរចិត្តវិជ្ជា គឺកិរិយាកំណត់ដឹងចិត្តរបស់ អ្នកដទៃ លោកបានហាម ប្រមាធិត្តនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកកុំនិ-យាយអួតឧត្តរិមនុស្សធម្មយាននេះឡើយ (ក្រោះ) ឧត្តរិមនុស្សធម្មនុំមេន មានដល់ខ្លួនលោកទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើបក្រាបទូល អឿងនុំ៖ចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិន ត្រាអា-បត្តិបារាជិកទេ ត្រាវិតត្រឹមអាបត្តិទុក្ខដ ។ ក្នុងសម័យនោះ មានភិក្ខុមួយរូប ទៅនៅក្នុងទីស្ងាត់ ហើយពោលអួតឧត្តរិមនុស្សធម្ម ។ ទៅតាបានពោល ឃាត់ហាមភិក្ខុនោះថា បពិត្រលោកម្ខាស់ លោកកុំពោលអួតឧត្តរិមនុស្ស ធម្មយាងនេះ (ពីញោះ) ឧត្តរិមនុស្សធម្មនិទាន់មានដល់ខ្លួនលោកទេ។

# បារាជិតកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស វិនឹតវត្ថុម្ភិ អញ្ញាត្យាករណ៍

តស្ប កក្ខំ អយោសំ ។ ភយានា ឯនមន្ត់ អារោចសំ ។ អធាមត្តិ ភិក្ខុ ចារាជិកស្ប អាមត្តិ ឧក្ខុដស្បាតិ ។

(៤៨៩) នេះ ខេ ១០ ១០ សមលេខ អញ្ជា ភិទ្ធា អញ្ជនាំ ឧទាសគាំ ឃិតឧកេខ យោ អាវុសោ ត្ល វិហារ សេត សេ ភិក្ខុ អរហាតិ ។ សេ ច ភិត្ត្<sup>(0)</sup> តស្ប វិបាប សេតិ ។ តស្ប ភាក្ត្ អយោសំ ។ ភក់ពោ ឯតមត្តំ អាពេទេសំ ។ គឺខំតោ ရွိ န်ာက္ခွန်း ၅ ရလ္မာဆင်းပျူးဟာ မက် အလက် ၅ ងយពន្តំ ភ្នំ សេជ្ជមករា អពន្តំ ៩លុច្យសា្ជន៍។ នេះជ ទោ បជ សមយោជ អញាតុរោ ក៏គ្នា អញាតុរំ ឧទាសក់ ឯតឧវេខ យំ តំ អាវុសោ ភិក្ខុំ នុបដ្ឋា $\hat{A^{(b)}}$  ចំពេចណ្ឌទានសេនាសនកិហានព្យួច្ចបកេ សដ្ឋមក្ដៅវេធ សោ ភិក្ខុ អយោតិ ។ សោ ច ត ភិក្ខុ ឧបដ្ឋាត់<sup>(៣)</sup> ចាំមេិណ្ឌ្ទាគ សេទាសេខភិលានស្បច្ចុ យកេសដូចក្ដៃបន ។ តស្ប កក្ដុខ្ញុំ អយោស៍ ។

១ និ. ម. ហេត្តពេស្យ អយ់ បាហេ ន បញ្ញាយតិ ។ ៤ និ. ម. ឧបផ្នើសិ ។ ៣ ឧ. ម. ឧបផ្នេតិ ។

# បារាដ៏ពកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ វិនីតវត្ថុ អំពីដំណើរពោលអូតអរហត្តផល

ភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើបក្រាបទូលរឿង់ខ្លុះចំពោះព្រះដឹ មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ តាស់ថាម្នាលភិក្ខុ មិនត្រវមាបត្តិចារាជិកទេ ត្រវត្តៃតែមាបត្តិទុក្ខដ ។

(២៥५) សត្ថិត សន្ទ្រឹតិស្ថិលសៃលន្ទ សេលន្ទ ១ សម្គារ ថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ភិក្ខុណាគង់នៅក្នុងវត្តរបស់អ្នក ភិក្ខុនោះ**ជា** ្រះអរហន្ត ។ ឯកក្តិនោះតែងនៅក្នុងវត្តរបស់ខ្យាសកនោះ ។ កិត្តនោះ មានសេចក្តីសន៍ស្រែ។ ខើច $\int$ ភាបទ្ទល្សឿងនុំ៖ចំពោះ $\int$ ព្រះដ៏មាន $\int$ ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គគ្រាស់សរូវថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះ ក្រាបទូលថា បតិត្រិត្រះដឹមានព្រះភាគ ភ្នំព្រះអង្គមានបំណងនឹងពោល អូត ។ ព្រះអង្គ្លិទ្ធន៍ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិ**ពុកជិកទេ ត្រូវតែ** ត្រឹមអាបត្តិថុល្មច្ច័យ ។ គ្រានោះ មានភិក្ខុមួយរូបបានពោលពាក្យនេះ និងទ**ហ្**សកម្នាក់ថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកបានទំនុកបុរុងកិត្តអង្គណា ដោយចីវវ ចិណ្ឌថាត សេនាសនៈ នឹងកេសដួចវិក្ខាវជាបច្ច័យដល់មនុស្ស មានជម្ងឺ កិក្ខុអង្គីនោះជាព្រះអរហន្ត ។ ឯទុហ្វសកនោះក៏តែងខំនុកបុរុង ភិត្តនោះ ដោយចីវរ ចិណ្ឌូទុត សេនាសនៈ នឹងកេសជួចវិត្តាដោចច្ច័យ ដល់មនុស្សមានជម្ងឺ ។ ភិត្ត នោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើប កាែបទូល

#### វិនយប៌ជិះក មហាវិភង្គោ

ភេយ សេខមត្ត អេ ភេយ ។ ក៏ខំ ត្តោ ត្វំ កិច្ចុតិ ។ ឧល្ទេលៈ ខ្សាយោ អហំ ភភភភិ ។ អភាមត្តិ ភិក្ខុ ទារាជិតាស្ប អាមត្តិ ដុល្ទូយស្បាត៌ ។

(២៩០) នេះ ទោ បន សមយេន អញ្ជូនរោ ភិក្តុ កំណានា ហោត់ ។ តំ ភិក្តុ សិនឧរេជំ អត្ថាយ. ស្មានា ខុត្តមែនុស្សនយោត់ ។ នាវុសោ ឧុក្ខាំ អញ្ជូ ព្យាកាត់ខ្លំ ។ តស្ស កក្កេខំ អហោស់ យេ ទោ នេ កការតា សាវភា នេ សំវនេយ្យំ អហញ្ជូន ឧ ភកា-នោ សាវភោ កាជិតា សិនមត្ត អហេខស៍ ។ កាំខំត្តោ អាចន្លោត់ ។ កកវតោ សិនមត្ត អហេខស៍ ។ កាំខំត្តោ អាចន្លោត់ ។ កកវតោ សិនមត្ត អហេខស៍ ។ កាំខំត្តោ អាចន្លោត់ ។ កកវតោ សិនមត្ត អហេខស៍ ។ កាំខំត្តោ អាចន្លាត់ ភិក្តុ អនុល្បនជាជំប្បាយស្បាត់(<sup>()</sup>) ។ នេះ ទោ បន្ទេស សមយេន អញ្ជូនហេ ភិក្តុ កំហេលា ហោត់ ។

## វិនយចិដិក មហាវិភង្គ

 $\eta$ ြန်နိုးစ်ကေး ကြးဆိုမာနှငြးကခ $\gamma$  ကြးမှန်နိုင်နှင်ကြလဲလုံးတဲ့ မာလ ភិក្ខុ អ្នកឯង៍មានចិត្តគិតដូចមេច ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រិព្រះដំ មាន(ពះភាគ ខ្ញុំ ព្រះអង្គមានបំណងនឹង ពោលអូត ។ (ពះអង្គ(ខង់(តាស់ ឋា ម្នាលភិក្ខុ មិន ត្រូវអាបត្តិចារាជិកទេ ត្រូវតែ ត្រឹមអាបត្តិថ្មល្អ ។ (៤៥០) សត្ថានោះ សានអ្នត់ពីលេវិសសឌុធ្នៃ 1 មន្ទឹមខ្លាយសាន ស្សភិក្ខុនោះថា លោកដ៍មានអាយុបានសម្រេចដល់ឧត្តវិមនុស្សធម្មហើយ ឬ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើយតបថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ក់វិយាដែលនឹងធ្វើ ឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តផល មិនមែនក្រឡើយ ។ ភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្ដី សង្ស័យថា ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា ដែលជាសាវករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកទាំងអម្បាលនោះទើបគួរពោលយា<sup>"</sup>ង៍នេះ ក៏ខ្លួនអញមិនទាន់បាន ជាសាវករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនៅឡើយ មញ្ជប្រហែលត្រវអាបត្តិ ចារាជិកហើយដឹង ។ (លុះគិតដ្ល:vេហ៍w) ទើបvកាបទ្ទូលរឿងvព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សរូវថា ម្នាល់ភិក្ខុ អ្នកឯងមានចិត្ត គិតដូចម្លេច ។ ភិក្ខុនោះក្រាបចូលថា បតិន្រិត្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំត្រះ អង្គមិនមានបំណង៍នឹងពោលអ្នកទេ ។ ទេបព្រះអង្គ ត្រាស់ថា មាលកិក្ខុ ក្តុំដែលមិនមានបំណង៍នឹងពោលអ្នក មិនត្រាំអាបត្តិទេ ។ ក្នុងសម័យ មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ ។ កិត្តទាំងឡាយបានសូរកិត្តនោះថា

# បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្តសីក្ខាបទស្ស វិធីតវត្ថុម្ភិ អញ្ញាព្យាករណ៍

តំ ភិក្ខា ឯភឧកេចុំ អគ្គាយស្មុតោ ឧត្តាមែនុស្ស-ឌស៊ើន ៧ មារងច្ចលោ សេ មាដុំមោ ឌស៊ើ អាធ្វេរីយេសត៌ ។ តស្ប កក្តខ្ញុំ អបេរាស៍ ។ បេ ។ អលបត្តិ ភិក្ខុ អនុល្យជាធិប្បយស្សាតិ ។ គេជ ទោ បាន សមយោន អ្នក ភិក្សា ភិក្សា ភិក្សា ភិក្សា យោត៌ ។ តំ ភិក្ខុ ឯតឧកេចុំ មា ទោ អាវុសោ ម្នាល់ ម្នាល់ ម្នាល់ មន្ទ្រ ម្នាល់ ម្នាល់ មន្ទ្រ រ តស្ប តុត្ថ មយោស ។ ខេ ។ មសបត្តិ ភ្លំ អថ់ហិឧឃន្តបាណការិឌ្ធ ៤ ខេខ សេ ឧទ សមយេជ អញ្ជាកា កិត្ត កំលានោ យោតិ ។ តំ ភិក្ខុ ឯតឧរេជ្ជ មា ទោ អាវុសោ ភាយ័ត៌ ។ យោ ខ្លួនាវុសោ វិទ្យុឌិសារី អស្ប សោ ភាយេយ្យាតិ ។ តែស្បា កាក្លាខ្ញុំ មហោស ។ បេ ។ អសបត្តិ ភិក្ អនុល្សឧញ្ជាំជ្យាយសា្ធ្រាំ ។ គេខេ សេ ជន សមយោន

លោកដ៏មានអាយុមានឧត្តមេនុស្យធម្មដែរឬ ។ ភិត្តនោះតបថា អាវុសោទាំងឡាយ ធម្មតាអ្នកមានព្យាយាម ប្រព្យាហ័យ វមែងញាំង ព្រះធម៌ឲ្យ ្រាស្ បាណធាន ។ សេចក្តីសង្ស័យក៏កើតមានដល់ភិក្ខុ នោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លាតាស់ថា ម្នាលកិត្ត កិត្តដែលមិនមានបំណង នឹងអូត មិន តែវអាបត្តិទៀយ ។ សម័យនោះ មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ។ ភិក្ខុទាំងទ្បាយបាននិយាយនឹងភិក្ខុនោះថា នៃអាវុសោ លោកកុំគប្បីទ្វាប ឡើយ ។ កិក្ខុ នោះតបថា ម្នាលអាវុសោព៌ងឡាយ ខ្ញុំមិនទ្វាចសេចក្ដី ស្លាប់ទេ ។ សេចក្តីសង្ស័យក៏កើតមានដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ កិក្ខុដែលមិនមានបំណងនឹងអូត មិន ត្រូវអាបត្តិ ទ្បើយ ។ សម័យនោះ មានកិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ ។ កិត្តទាំងឡាយជាន ពោលពាក្យនេះនឹងកិត្តនោះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកកុំទ្វាប់ឡើយ ។ កក្ខនោះតបថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភក្ខណៈនៅមានសេចក្តីក្តៅក្រ-ហាយស្តាយ ៀតាយដោយពិតនៅឡើយ កិត្តនោះ ទើបត្រវទ្ធាច ។ សេច-ក្តីសង្ស័យក៏កើតមានដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ៍ តាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកដែលមិនមានបំណង៍នឹងពោលអូត មិន ត្រវអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះ

#### វិនយបិជិពេ មហាវិកង្កោ

អញនយោ ភិត្តា កំលានោ យោធំ ។ តំ ភិក្ខា រាសន ហេចុំ អត្តាយស្នាតា ឧត្តាមនុស្សជម្<mark>មោតិ</mark> ។ មារពន្ធលោ សេ មារុំមោ ខគើ មាគីរពណ់ឌើសង្ខ រ តស្ប កក្ត់ មយោស ១ ខេ ១ មលខត្តិ ភិក្ខុ អ<sup>ត្</sup>ហិ្ធឃ<sub>ុ</sub>ធ្សិក្សា មួយ ខេត្ត ខេត្ត មាន-យេធ អញនយេ ភិក្ខុ កំលានេ ហេវតិ ។ តំ អ្នក រាស្នេលជុំ អស្ថាលកាំខោ ជស្ថាត្រប់ការកាស់ ឯ មារជន្មលោ សេ មារ៉ុទោ ឧតើ មារចំរួរូវពេខាន្ទ ៤ តស្ប កក្ខំ មលោភ ១០១ មេស១ឆ្នំ ភិក្ អថ្មលិធឃុខប្រាយសុបិទ្ធ ៤ ខេខ សេ ឧទ មា មយេខ អញនារា ភិត្តា ភិលានោ យោតិ ។ ត់ កំក្នុ រាឧខលខ្មុំ អគ្គាយៈ ។ នៅមនុស្ស-ಪಣಿತ್ರ ಎ ಕುಬಜ್ಜಾಣು ಬು ಕುಸ್ತಳು ಜಣೆ យុត្តយោខេស្តិ ។ តស្ប កុក្ខុំ មហោស៍ ។ ខេ រ មសល់ខ្ញុំ ម្លាំ មន់ហិនយន្ត្រាញ អាវិទ្ធ រ

### វិនយចិដិក មហាវិកង្គ

មានភិត្តមួយរូបមានជម្ងឺ ។ កិត្តទាំងឡាយសួរភិត្តនោះថា លោកដ៏មាន អាយុមានទត្តវិមនុស្សធម្មដែរឬ ។ ភិក្ខុនោះតបថា ម្នាលអាវុសោទាំន ទ្យាយ ធម្មតាអ្នកដែលប្រកបដោយព្យាយាម តែវហើយ វមែងញ៉ាំង ព្រះ ដម់ឲ្យ/ជុះស/ជុំណ្ឌាន ។ កិត្តនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ**។** ព្រះអង្គ (ខង់ តែសំថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកដែលមិនមានបំណងនឹង ពោលអូត ទនៃត្រវមាបត្តឡើយ ។ គ្រានោះ មានភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុទាំង ទ្បាយសួរភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ មានទន្តវិមនុស្សធម្មដែរឬ ។ ភិត្ត នោះតបថា ម្នាលអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ ធម្មតាអ្នកមានព្យាយាម ជ្រុវព្ធ ហើយ វមែងញ៉ាំង $\int$ ព្រះធម៌ឲ្យ $\int ្រុស \int$ ណ្ឌល្អន ។ ភិក្ខុនោះមានសេច $_{lpha}$ ក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ្លី (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខុ អ្នកដែលមិនមាន បំណង៍នឹង ពោលអត្ត មិន ត្រាអាបត្តិ ទេ ។ សម័យនោះ មានភិក្ខុមួយរូប មានដម្លី។ ភិក្ខាធ៍ឡាយសួរភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ មានឧត្តរិ-មនុស្សធម្មដែរឬ ។ ភក្ខុនោះធ្វើយតបថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ធម្មតាអ្នកមានព្យាយាមប្រកបត្រវិហើយ វមែងញ៉ាំង[ព្រះធម៌ឲ្យប្រាស ថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកដែលមិនមានបំណងនឹងពោលអូត មិន ត្រូវអាបត្តិ ទេ ៗ

# បារាជិពពណ្ឌេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្តម្លិ អាវាធនីយាទិ

នេះ ទោ ខេ សមយេន អញនរោ ភិក្ខុ កំហៈ យោ យោត់ ។ តំ ភិក្ខុ ឯតឧវេរចុំ កច្ចៅសោ យេជ វា គេជ វា អជ៌វាសេតុជ្ញិ ។ តស្ប កុក្ក្ ម ហេ ភ្នំ នៃ ភ្នំ ម្នាំ ម្នាំ ម្នាំ មេ ហិន ខ្លាំ ខាំ ខាំ មេ ហិន ខ្លាំ ខាំ មេ ហិន ខ្លាំ មេ ហិន ខេត្ត ខាំ មេ ខេត្ យស្បាត់ ។ គេជ ទោ បជ សមយេជ អញ្ជារា ភិក្ខុ ភិលានោ ហោតិ ។ តំ ភិក្ខុ ឯតឧវេជុំ យសំរុមោ ខេត្តកា យន្តិ ខាងខ្លែង នេះ នេះ សញ្ញា ជុជ្ជជិះខេខ អត្តប្រសេសច្និ ៤ សមារី ឃុំឃុំខំ អយោសិ ។ មេ ។ ភក់វាតា ឯតមត្ត អារោចេស៍ ។ ယ္ဆင္း၏ မို မွမိမိန္း ၈ ရက်င္သား ပါးကေ မလ့ កក្សត់ ។ អយបត្ត ភិក្ខុ ខារាជិកស្ប អបត្តិ ရက္ဌယက္ဂုန္း ျ

យេខើស ដរសទើសខ្លួ ឯ ខេត្ត យ៉ឺ ដំ ដលោក្ ម្រសិក្សោ ដូយ៉ឺ ចូតទើស វាឧឧបេខ មណិខា (គុកុប) ខេច សេ ឧច ភាឧកោខ ដណិខាប លរាជិតកណ្ដ សិក្ខាមទទឹង វិនីតវត្ថុ អំពីដំណើរពោលអ្នកថាព្រះធម៌ប្រោសប្រាណជាដើម

សម័យនោះ មានកិក្ខុមួយប្រមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុស្តាំងឡាយថានស្បូរកិត្តនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកល្មមអត្ថធន្ធជានទេឬ លោកល្មេច្យប្រើត្រឹត្តទៅបាន ឬទេ ។ ភិត្តនោះតបថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គល (កៅការមិន អាចនឹងអត់ធន់បាន ឡើយ ។ ភិក្ខុនោះមាន សេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ (ទង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកដែលមិនមានបំណងនឹង ពោលអូ<sub>គ</sub> មិន តែវអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះ មានកិក្ខមួយរូបមានជម្ងឺ ។ កិក្ខុទាំង៍ ទ្យាយបានសូរកក្តានោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកល្មមអត់ធន់បានខេថ្ក លោកល្មឲ្យប្រព័ត្តទៅបានខេប្ត ។ ភិក្ខុនោះតបថា ម្នាលអាវុសោ ទាំងទ្បាយ បុគ្គលជាចុថុជូនមិនអាចនឹងអត់ធន់បានឡើយ ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ចានក្រាបទូលរឿងនុះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្លី ( នៅ្ត្រាស់សូរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមានចិត្តគិត ដ្ឋបម្រេច ។ កិត្តនោះ ក្រាបទូលថា បតិត្រ (តេះដ៏មាន (តេះភាគ ខ្ញុំ តែះអង្គ មានបំណងនឹង ពោលអូត ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត មិនត្រវ អាបគ្និជារាជិកទេ ត្រាវ៉ាត់ត្រឹមអាបត្តិថ្មល្អ ។

(៤៩๑) សម័យនោះ មាន[៣ហ្មណ៍ម្នាក់ចាននិមន្តពួកភិក្ខុ ហើយ ថានពោលពាក្យទូលថា បពិត្រិលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកជា អបោន្តទាំងឡាយនិមន្តបូលមក ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏មានសេចក្ដីសង៌្យយថា

## វិសយចិជិកេ មហាវិកង្គោ

aက ၏ ဆို ေနာင္မားလို $_{(0)}$  မက ၏ ေဆြးညီးလာ អគេ អរល់ខ្សាខេច មាត់ជានាស្នុ យនុ សេ អគេសា ជឌ្ជជំនួន១៤ ។ កក្សខា វាឌគង្គំ មាបេ-ចេសុំ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខាវ ចសាធភាពោតិ ។ នេះ សេ ឧះ មានកោះ មួយខ្លាំ ប្រាសិក្សា ក់ក្លា ជំមន្តេត្តា រ៉ាត់នក់េច ជំស័នត្ត កោត្តោ អរមាន្តោត ។ ខេ ។ ភុញ្ជូន ភោឌោ អហេ នោតិ ។ ខេ ។ តម្បេត្ កោ ពេ អហេ ត្រេង ។ បេ ។ កច្នុ កោ ត្រា អហេ ត្រេង ។ តេស កក្ត់ អយោស ឧយញ្មា ជ អហេ នោ ង៣ឃំ (ឃល់ហោ មុំនេះ ងរស្ទេសុខេទ មាន់យន្ស គេតុ ខា មគេស ឧត្តន្ទឹមសិទ្ធ រ ឧសាខា រាឌឧឌ្ឌ មារេខេស៊់ ឯងសឧឌ្ឌ មួយ ពេលឧឌ្យ ខ្មែរ (೯५೯) ಜರ ಚು ದರ ಭಾವಣದ ಕಟ್ಟುಬ ಬ್ರತ್ತಿ មេឃ្លាស្រី មួយ នេះ នេះ មេសាធ្លាស់ នេះ នេះ មោត្ត សុសាល ឧលីត្ សារុមា សមារ ឧល្ឃទ ្ធ ៤

ទ ឱ. ម. អស្ចហស្តោ ។

## វិតយចិជា មហាវិកង្គ

យើងទាំងឡាយ មិនមែនថា ព្រះអរហន្តទេ ប៉ុន្តែ ព្រាហ្មណ៍នេះនិយាយ លើកយើងទាំងទ្យាយដោយពាក្យថា ព្រះអរហន្ត យើងរាល់គ្នាត្រវ โชลิชลินุยเยย ที่ ๆ เจียลิฐ ที่มีเลาะโลข ตุญ เป็น ธุ่งยาตาะโตงนั้ មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត្ទាំងទ្បាយ ព្រាហ្មណ៍ ពោលដោយសេចក្តីដែំរថ្វា មិនត្រវអាបត្តិទេ ។ សម័យនោះ មាន លោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកជាអរហន្តទាំងឡាយនិមន្តគង់ ។បេ។ បត់ត្រៃលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកដាមរហន្តទាំងឡាយនិមន្ត តាន់ ។ បេ ។ បត់ ត្រៃលេកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលេកជាអហេន្ត ទាំងខ្យាយនិមន្តនាន់ឲ្យផ្នែត ។ បេ ។ បតិ ត្រៃលេះ កដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកជាអហេន្តទាំងឡាយនិមន្តទៅចុះ ។ កិត្តទាំងនោះក៏មានសេចក្តី សង្ស័យថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជាអរហន្តទេ ក៏ព្រាហ្មណ៍នេះ និយាយលើកយើងដោយពាក្យថា ព្រះអរហន្ត យើងគួរប្រិតិបត្តិស្តីច. เยูย ဟု ๆ ลิสต์ ลีเฮาะส์ โกาชคุณเป็นระยาเตาะโตะนัยายโตะกาล ฯ ពែះអង្គ ខែន៍ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ព្រាហ្មណ៍ពោលដោយ សេចក្តីជែះថ្នា មិនត្រូវអាបគ្គិទេ ។

(៩៩၆) សម័យនោះ មានកិក្ខុមួយរូបពោលអូត១ត្តិមែនុស្សធម្ម ចំពោះកិក្ខុមួយរូប **។** កិក្ខុដែលពោលអូតនោះបាននិយាយយាងនេះថា

តស្បា ក្រុស្នំ អយោស ។ បេ ។ អាបត្តី ត្វុំ កិត្តា អាចល្នោ ចារាជិតាឆ្នំ ។ តេខ ទោ បន សមយេខ អញ្ជាក់ កំត្ត អញ្ជាស្បា កំត្ថាល ឧត្តាមលុស្សជម្មុំ ៩ហិធន្ធ រ មោត្ត ៗគោស ឧណិត្ត មារមោ ៗ នេ ជម្នា សំដ្លៃខ្លុំ ។ តស្ស កក្តេចំ អហោស៍ ។ ភតា-តោ ឃិតមត្តំ អាពេចេស ។ អាចត្តី ត្វំ ភិក្តុ អាចន្ពោ ទារាជិកាត្តិ ។ គេខ ទោ ថន សមយេន អញ្ជូតភេ ភិក្តុ អញនស្ប ភិក្ខុខោ ឧត្តាមឧស្សឌម្មំ ឧល្មត្ ។ សខ្លុំស្បាម៉ត់ ។ នស្ប កាក្ត់ អហោស ។ កក់តោ រាងឧង្គំ មាបេខម្មា ឯងឧង្គំ ង្គំ ង្គំ មាល់យ៉ា ទារជិកស្ដិ ។

(៤៩៣) នេះ ទោ បន សមយេខ អញ្ញាត់ កំតាត់ ញាត់កា ឯតនកេខុំ ឯហិ ភៈខ្លេ អក្សា អដ្ឋា្រ-សាត់ ។ អកញា ទោ អាវុសោ មាន់សោ អការំ អដ្ឋារសិតុខ្លំ ។ តស្ប កក្តេខ្ញុំ អយោសិ ។ បារាជីពពណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិនីពវត្ថ អំពីដំណើរពោលអ្នកថាបានលះបង់អាសវិធម៌ជាដើម

ម្នាលអាវុសោ អាស់ដែមទំនំងឡាយ ១ំជានលះបង់អស់ហើយ ។ កិត្ត នោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គិទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិច្ច អ្នកឯង ត្រវអាបត្តិចារាជិកហើយ ។ គ្រានោះ មានភិក្ខុមួយរូប ពោល អ្នកឧត្តមៃនុស្សធម្មចំពោះកិត្តមួយរូប ។ កិត្តដែលពោលអូតនោះបាន និយាយ ហេងខេះថា ម្នាលអាវ៉ុសោ ក៏ទុត្តវិមនុស្សធម្មតាំងនេះ ១ភុរុណា មានសព្វគ្រប់ ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ខេបក្រាប**្**លសេចក្តី ÷ ៖ ពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្ល (ទង់ត្រាស់ថា ម្នា**លក**ក្តុ អ្នក ឯជន្រាវអាបត្តិចាកជិកហើយ ។ សម័យនោះ មានភិក្ខុមួយរូប ពោល អ្នកស្ថិតស្បានមចំពោះភិក្ខុមួយរូប ។ ភិក្ខុដែលពោលអូតនោះបាន ពោលយាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំឃើញចំពោះខ្លួនឯង ក្នុងធម៌ទាំង នោះ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ (ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯង៍ ត្រវ អាបត្តិបា**ព**ដឹកហើយ ។

(២៩៣) សម័យនោះ ជនទាំងឡាយជាញាតិបាននិមន្តភិក្ខុមួយ
រូបថា បតិត្រិលោកដ៏ចំរើន សូមលោកនិមន្តមកនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ ។ ភិក្ខុ
នោះធ្វើយតបថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលដូចជាអាគ្នា មិនគួរ
ដើម្បីនឹងនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះទេ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង៌្យ័យ ។ ទើប

### វិនយប់ជីពេ មហាវិកង្គោ

កក់គោ ឃិនមត្តុំ អារោចេស ។ គេចំ ត្រោ ត្វុំ កិត្តុតំ ។ អនុល្មនានិច្យាយោ អស់ ភភវតិ ។ អនាមត្តិ អ្នយ អន់ហិនយត្តពិបាលមារីអង្គ រ នេះ ខេ ខេ ឧទ សមយេធ អញ់តាំ ភិគ្គាំ ញាត់តា ឯតឧកេខុំ អាវុស ភាមាត់ ។ តស្ដ កក្ដុំ អហោសំ ។ កក់ នោ ឃុំនមគ្គ អាព្រេស្ស ។ កើច្ខេស ភ្នំកុំគួន ។ អនុល្យជាជិញ្ជាយោ អញ់ កកក់តំ ។ អភាជគ្គិ ង្ទុំ ងទ់ហំឧងភ្ជាពភាមិ ។ ខេត សេ ឧថ សម យេខ អញ្នាំ ភិគ្គុំ ញាតកា រាស្នេរប្ដុំ អភិ រមេស៊ ភឌ្ឌេឌិ ។ អភិវេតា អហំ អាវុសោ បរមាយ អភាទិយាទិ ។ តស្ប តុត្តខ្ញុំ អយោសំ យេ ទោ

## អ្នកព្រំណម រដ្ឋភ្លិយឧត្តិ

ត្រាបទ,លសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ស្គាល់ ម្នាល់កក្ក អក្សន៍មានចិត្តគិតដូច មួច ។ កិត្តនោះ ក្រាបទូលថា បត្តិត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ 🧃 ព្រះអង្គគ្នានចំណងនឹងព្រោលអ្នកទេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកដែលគ្មានបំណង់នឹង គោលអូតមិនត្រូវអាបត្តិ ទេ ។ សម័យនោះ ជនទាំងឡាយជាញាតិបាននិមន្តកិត្តមួយរូបថា បតិត្រលោក ដ៏ខរេន សូមលោកនិមន្តមកបរិភោគកាមទាំងឡា យចុះ ។ ភិត្តនោះធ្វេយ តបហ់ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ឯកាមទាំងឡាយ អាគ្នាឃាត nំងែកបានហើយ ។ ភិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ ទើបក្រាប**ខុ**លសេចក្តី + . នុះចពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សូរថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកឯង មានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិត្តនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ 🤋 ត្រះអង្គមិនមានបំណងនឹង ពោលអត្តទេ ។ ត្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្ត អកដែលគ្មានបំណង៍នឹងអត្ត មិន ត្រូវអាបត្តិ ទេ ។ សម័យនោះ ជនទាំង ព្យយជាញាតិបានស្លូវកិត្តមួយរូបថា បពិត្រលេកដ៏បំរើន លោកម្ចាស់ ត្រេកសហ្វាយដែរឬទេ ។ ភក្ខុនោះនិយាយថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ទាំងទ្វាយ អាត្មា ត្រកសហ្វាយដែរ (តែត្រេកសហ្វាយ) ដោយ សេចក្ដី សហ្វាយដ<sup>៏ឧត្តម ។ ភិត្ត្</sup> នោះមានសេចក្តី**សង្ស័**យថា ភិក្ខុទាំងឡាយណា

# បារាជិតកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិនឹតវត្តម្និ បក្កមនា វិកតិកាករណ៍

នេះ កក់វេសា សាវកា នេះ ឃុំ វេឌយ្យំ អហញុទ្ធិ ជ កក់ តោ សាវកោ កច្ចិ នុ ទោ មហំ ទារដឹកាំ អាពត្តិ អាចន្លោតិ ។ ភភាពោ ឯនមត្ត អាព្រេចស៍ ។ ក់ខែត្រោ ត្វ ភិក្ខុតិ ។ អនុល្យនានិច្បាយោ អហ អនុកុខ ។ អនាបន្តិ ភិក្តុ អនុក្សបនាធិប្បាយសុក្ខ ។ (၉५៤) នេះ សេ ឧះ មានពេលខ មានិស្សា ភិទ្ធ គេនិទ្ធ គេនា អញនាស្មុំ អាវាស ស្បុំ និត្តដ្ឋា លោ មុគស មារុស ឧសុខ ឧស្ឌ័ នៃ មេឃ អហោតិ ជាជិស្សាមាតិ ។ អញ្នារោ ភិក្ខា មំ អរហាត់ ជាជធ្លុំ តម្លា អាវាសា ចឋមំ ចក្តាម៉ំ ។ តស្ប តុត្តថ្ងៃ អហោស៌ គេថ្វិ ភ ទោ អហ៌ ទារាជិត អាចត្តី អាចខ្លោត ។ ភក់ តោ ឯតមត្ អារោចសំ។ អាមត្តីទំ ភិក្ខា អាមន្នោ ខារាជិកាន្តិ។ (២៤៤) នេះខ សមយោខ ពុំធ្វោ ភក្សា រាជក ហេ វិហវត៍ ជន្បីខេ កាលខ្លុកខ្សាប ។ គ្រេខ ទោ **၈၁ နာရက္သင့္ မာတ္သည့္ ေလာက္ဆုလာ မာတည္ ខ** មហាមោក្តហ្វាល ក៏ដ្ឈូក្យូដេ បព្វគេ វិហរត្ថិ ។

បារាជិតកណ្ដ សិក្ខាបទទី៤ វិនីតវត្ថុ អំពីដំណើរយ្ដេញថាចេញទៅដាដើម

មួយដែលជាសាវករបស់ ព្រះជ័មានព្រះកាត ភិក្ខុទាំងនោះទើបត្បូរពោល ពាក្យយ៉ាងនេះបាន ក៏១នអញមិនមែនជាសាវករបស់ ព្រះជ័មានព្រះកាត ខេ អញត្រវិអាបត្តិបារាជិកហើយដឹង ។ ភិក្ខុនោះក៏ក្រាបទូលសេចក្តីទុំះ ចំពោះព្រះជ័មានព្រះកាត ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សូរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមាន ចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះក៏ទូលតបថា បពិត្រព្រះជ័មានព្រះកាត ១ ព្រះអង្គគានចំណងនឹងពោលអូតទេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកដែលគ្មានចំណងនឹងពោលអូតទេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ

(២៩៤) សម័យនោះ មានភិក្ខុ (ប៊ិនរូបនៅហិវស្សក្នុងអាវាសមួយ បានធ្វើកតិកា (ណាត់គ្នា) ថា កិត្តអង្គណានឹងចេញបាក់អាវាសនេះជាមុន គេយើងទាំងឡាយនឹងដឹងថាកិត្តអង្គនោះជា ព្រះអរហន្ត ។ មានកិត្តមួយរូប ចេញបាក់អាវាសនោះទៅមុនគេ ដោយគិតថា កិត្តទាំងនោះចូរដឹងនូវអញ ថា ជាព្រះអរហន្តចុះ ។ កិត្តនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញ្ជូត្រវៃអាបត្តិ បារាជិកហើយដឹង ។ ក៏កាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាល់កិត្ត អ្នកឯងត្រវៃអាបត្តិបារាជិកហើយ ។

(២៩៩) តែនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោត ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡវន កលន្ទុកនិរាបស្ថាន ។ សម័យនោះ ព្រះលក្ខណៈត្ថវនិងព្រះមហាមោគ្គ. ល្វានត្លេវដ៏មានអាយុ គង់នៅលើភ្នំគិជ្ឃកូដ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមហា.

#### វិនយប់ដំពេ មហាវិកង្គោ

ងខ្មស់ មាល់ហ៊ាំ ឧសាខេងខ្មស់ប្រ ដដំហឹមឧត្ ភ្នំក្សេត្តា ឧឌ្គីជ្រុសខាល លេខាលេស៊ា បង្គេលោ គ្រេចសង្ខំ ឧបសង្ខ័ត្តា អយុសុខ្លុំ បត្តាណំ ឯ៩ឧ-មេខ មាលាសុម្រោ ប្រស្និហា ឯឌ្នស ភ្នំហ៊ីឯ៣ ត្សេក្សាសន្ត ៤ គ្រាង្កែមួយ ខេ មាល់ កាំ ល់ខ្លាំហោ អាយ់ ស្មាំខោ ឧសាគេរដ្ឋសិបន់ ស្បី ឧជិវេសិប-ម្នា រ ង៩ សេ មា ៣ មាំ ឧលា ខេង ខ្លាំ ខេង នេះ បញ្ចូតា ជុំពេហន្តោ អញ្ជូនអ្វើ ប្រទេស សំតំ ಕಾತ್ರಾಹ್ಕ ೩ ಜ೯(೩ ಜನ್ ಬಹೀಯು អាយក្សន្នំ មហាមោត្តហ្វាន់ រៀតនូវ៉ោច គោ ជុ ညေး ညေးများ နညားများ ကိုလာ ကေးမေး ကေး အင်းကာ មានមារិ ខាន់យក់ពាលន រ ងយាលេ សេ ងារុមោ സത്തസ മുജപ്പ് മലപ്പ് പിഷുസ്സ $\alpha_{(0)}$  മുജ-វាតា មំ សភ្នំកោះ ឃុំតំ បញ្ជុំ បុព្វាត៌ ។ អថាទា មាលាទី ខេល្ស ហោ មាលាទី ខេ ឧឈខេងន៍លិខោ រជនសេ ត្តំណី៣ ត្សខិរ ឧសីមន្តំ ត្តំហឹសនសា -ដំគ្គាន្តា យេជ ភភព តេខុបសន្ត័មិស្ ឧបសន្ត័មិត្តា

<sup>🔞</sup> ឱ. ម. បោត្តពេស្យុ អយ់ ជាហៅ ៩ ទីស្សួតិ ។

#### វិតយប៌ជា មហាវិវាង្គ

មោគ្គល្ងានត្លេវជ៌មានអាយុ ស្ងៀកស្បង់[ទង់ចុស្តិនឹងចីវិវច្ចលស់ដៅទៅ ឯទីដែល ព្រះលក្ខណៈត្រវគង់ ក្នុងវេលាបុព្វណ្ឌសម័យ លុះចូលទៅ ដល់ហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹង ព្រះលក្ខណៈគេដើមានអាយុថា ម្នាល អាវុសេលក្ខណ: មកយើននឹងចូលទៅកាន់ក្រង់រាជគ្រឹះដើម្បីបណ្ឌូ ថា្ត ។ ព្រះលក្ខណៈត្ថេរដ៏មានអយុ ក៏ទទួលពាក្យព្រះមហាមោគ្គលួនត្វេរដ៏មាន អាយុថា ករុណា អាវុសោ ។ គ្រាដែលព្រះមហាមោគ្គល្ងានគ្នេរដ៏មាន អាយុ កំពុងតែចុះអំពីភ្នំគិជ្ឃក្លុដ (ដល់មក) ត្រង់កន្ទែងមួយកំបានធ្វើនូវ ញញឹមឲ្យ $\varphi$ កដ ។ លំដាប់នោះ  $\varphi$ លេក្ខណៈត្រូវដ៏មានអាយុ កំ $\chi_{y}$ ព្រះមហាមោគ្គល្ងនត្ថេរដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវ៉ុសេមហាមោគ្គល្ងន អ្វ ជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ចំពោះកិរិយាធ្វើនូវញញឹមឲ្**∫**ហុកដ (នេះ) ។ ព្រះមហាមោគ្គល្ងន់ នេះធ្វើយត់បថា ម្នាល់អាវ៉ុសោលក្ខណៈ កាលនេះ មិនមែនជាតាលគួរនឹងព្យាក់រប្រសានេះទេ លោកចូរសួរប្រិស្ថានេះនឹងៗ ក្នុងសំណាក់ព្រះជ៏មានព្រះភាគចុះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះលក្ខណៈត្ថរដ៏មាន អាយុ និង ព្រះមហាមោគ្គហ្វានត្លេវដ៏មានអាយុ ក៏និមន្តទៅបណ្តាបាតក្នុង ក្រង្គរដ្ឋគ្នះហើយ ត្រឡប់អំពីបណ្ឌ បានក្នុងវេលា ក្រោយកត្ត ទើបចូល ទៅ តាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គ័ព្រះដ៏មានព្រ**ះ** 

កការត្តំ អក់វាខេត្ត ឯកាមត្តំ ជំស័ធិសុ ។ ឯកាមត្តិ ខ្មែរ သေ អជាសាំ ភេឌិយោ មជាស៊ីខ្ញុំ ឧឈ• សេជ្ជសិរាច្ ត្រូនប្រេខ មុខរាណក្សា ត្រាស្តេរ សេវិសាខោ តិជ្ឈាកូដា បព្វតា ឱ្យរាពន្តា អញ្ជតរម្មឹ បនេសេ សិត្តំ ស្នាយក្ យោ ខ់ សេ អារ៉ុកោ សេដ្ឋលិខ សេដ យោ ឧជំពោ មុខមរិ ខេឌមគាលខ្លួន នេះ មួយ មេរុមមា ခ်င္ကြုံကွာင်းး စ႐ွာက ဒီကေတ ဘူးေမွာ မင္မွာက် မင္ဆိုက္လည္ခ်က္လိုက္ခ် ឋេហាសំ កព្ខំ តមេខំ កិជ្ឈាច់ កាញ់ចំ<sup>(\*)</sup> កា្លលច់ អនុប្បត្តិត្យា អនុប្បត្តិត្យា ដាសុឱ្យន្តាំកាហ៍ វិតុខេត្តិ ្នេះ ខេត្ត $_{(p)}$  ្ស ខេត្ត $_{(w)}$  ស្វាស្ត $_{(p)}$  អង្គស្សំ គេហេតុ ស្មា ឧណ្ត សង្គម វាស្ត្រ អនិរូញ ខេ ខេ អត្ត វាត ភោ សាវ្ទ្រេច ជាម ស ្តោ ភាស្បូត៌ ရှည်းလာစ္ လာခ ကမ္ဘော မန္တက်ိန္တ ရှည်းလာစ္ လာဓ ເດເຍມ ည္မက္ခ်ိန္က $(\mathbf{g})$  ၅, ၅, ၁၈ ရာ မည္ဆည္းဝါဒ္က  $\mathbf{g}$ លាភោ ភវិស្សតីតិ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយភ្នំ ទីយភ្នំ

# បារាជិកកណ្ដ សិក្ខាបទទី៤ វិសីតវត្ថុ និទាខអដ្ឋិសង្គលិកប្រើត

ភាគរុបហើយក៏អង្គ័យក្នុង៍ទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះលក្ខណៈគួរដ៏មានអាយុ លុះអង្គ័យក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ពោលពាក្យនេះនឹង ព្រះមហាមោគ្គួហ្គុន ដ៏មានអាយុថា ក្នុងថ្ងៃនេះ មហាមោគ្គលានដ៏មានអាយុ កាលដែល ចុះអំពីភ្នំគិជ្ឈកូដធានធ្វើនូវញញឹមឲ្យ ( ចាកដក្នុងកន្លែងមួយ ម្នាលការុះសា មោគ្គល្ងាន អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ចំពោះកិរិយាធ្វើឱ្យព្យាមិឲ្យ√ពុកដ នោះ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្ងានត្តេរធ្វើយកបថា ម្នាលអាវុសោ ក្នុងថ្ងៃនេះ ទំកាលដែលចុះអំពីភ្នំគិជ្ឈក្កូដ បានឃើញអដ្ចិសង្គលិកប្រេត<sup>(១)</sup> កំពុងតែ អណ្តែតឯអាកាសពព្យក្ខត្នាតពព្យកខ្វែង $^{(k)}$ ពព្យកអោត $^{(m)}$ ដេញតាមចោម តាបចឹកចោះភើចជញ្ចែងអដ្ទិសង្គលិកម្រេតនោះតាមចន្លោះនៃគ្នឹងជំនីពំទ័ ទ្បាយ អដ្ឋិសន្ន៍លិក បែត នោះ ចេះ តែ ែសកថ្ម ម្នាលអាវុសោ ខេប់ខ្ញុំចាន បរិវិតក្ដថា យ៍អើហ្វ៊ុ (នេះ ហៅពេញ) ជាអស្ចារ្យ យ៍អើហ្វ៊ុ មិនធ្លាថកើតមាន សោះទ្វើយ សត្វបែបនេះនឹង ត្រឡប់ទៅដាមានខ្វះតើ យក្សបែបនេះនឹង តែទទ្រទៅជាមាន១៖ ប្រេតបែបនេះនឹងតែទុប្រទៅជាមាន១៖ កំរិយាត្រ-ឲ្យប់ណ្ឌរូបរាងបែប នេះខំង(តែឲ្យប់ ទៅជា មាន១ ដែរ តើ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ

ច្រើតឥតមានសាច់ឈាមឡើយ មានតែវាងឆ្អឹង ។ k-m បានពិតិត្យមើលក្នុងតម្លីរ
 ទាំងពួងមានអភិធានច្បទីចិកាដាដើម ឃើញថា កង្ក ប្រែថា ខ្វែង កុលល ប្រែថា រអាត ឬ
 ច្រមង់ ។ ត្រង់ កង្កាចិ ក្នុងទីនេះ ឧ. ម. ជា កាកាចិ (ក្អែក) ។ សត្វទាំង ៣ ពួកនេះ មិន
 មែនសត្វធម្មតាមែនខែនទេ គឺសត្វដែលកើតអំពីបាបកម្មរបស់ប្រើក្នុះឯង ។

### វិនយថ៌ដពេ មហាវិភង្គោ

រួសនេទ័ វឌ័រឧଟ៍শានតុំ មាល់សា ឧណៈគោង-က်ောလာ ဒက်ဂမ္ဘာ့မှာ ႕ မရသော မမဟု អាមធ្លេស ចត្តភ្លា វត ភិក្ខាវ សាវតា វិហាធ្លិ ញាណភូតា វត ភិក្ខាវ សវភា វិហវត្ថិ យ ត្រ ហិ យឧ មារមេ វារាំធ្ លិកាំខ្មែ ឯ ឧយឹខ្មុ ឯ មេត្តិ ។ សម្រុំ មុខ្មេរ មេ មោ ភិទ្ទាវ សត្ថោ ឧដ្ឋោ អហោសិ អចិចាហំ ជ ត្យាកាស់ អហ ញេត់ ၅ ក្រហយ ្រំ ១៤ ខ ខេ ឧ សន្ទ ហេយុំ យេ មេ ជ សគ្គលេល្យ តេសឆ្នំ អស្ប ឌីឃាត់ អហ៌តាយ ឧុក្ខាយ ឯសោ ភិក្ខាវ សត្ថោ ៩មុស្នឹ-យោះ ១៩៩លេ តោឃាត់តោ អយោក សោ សក្ស យតិការី រួយ យេខ ពសិទ្ធ រុការិច្ច ពសិទ្ធ វេស្សសតាធិ ពហ្វធិ វេស្សសហសុក្ខិ ពហ្វធិ វេស្ស-សតសហសុក្ខ ជំពេល ១៤៣ តាស្បា កម្មសុុះ-វិទាគារ សេស ១៤ ខ្លុំ អត្តភាវឲ្យដំលាត់ ២៩ សំដេ-ខេត្ត សច្ចុំ ភិក្ខាប់ មោក្តហ្វាយ អាហ អនាចត្ត

#### វិតយប៌ជិក មហាវិកង្គ

ទេបពោលទោស តិរដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ព្រះមហាមោគ្គល្ងានដ៏មាន អាយុពោលអូតឧត្តវិមនុស្សជម្ម ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ ហៅពូកកិត្តមកហើយ ត្រាស់ (ធ្លាប់ថា ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ សាវកទាំង ទ្យាយមានចក្ខុកើតពិតហើយ ម្នាលកិក្ខុទាំងទ្បាយ សាវកទាំងឡាយមាន ញាណកើតពិតហើយ ក្រោះហេតុថា សាវកនឹងដឹងឬនឹងឃើញប្រេត បែបនេះ ឬថានិងធ្វើរ(បិតបែបនេះឲ្យជាបន្ទាល់ (បេស់គថាគត) ម្នាល ភិក្ខុទាំនិទ្យាយ សត្វនោះតថាគតជានឃើញពីក្នុងកាលមុនរួចមកហើយ ប៉ុន្តែតថាគតមិនបានសំដែង (្រោះថា ចើតថាគតសំដែងទៅ ពពុក្ខជន ដទៃមិន ដឿ (ភាក្ស) តថាគត តត្ចកដនណាដែលមិន ដឿតថាគត សេចក្ដី ដែលមិនដឿនោះ វឹងនាំឲ្យ**ភានបាន (បយោជន៍** នាំឲ្យបានសេចក្ដីទុក្ខ្មុស កាលយុទ្រង្កែងដល់ពពួកជនទាំងនោះ ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ (កាលពីដើម) ជាអ្នកពិឃាតគោ ក្នុង[កង្កជ[គិះនេះឯង ដោយកម្មវិបាក នោះ អ្នកពិឃាត់គោនោះ**ទៅចេះទៅក្នុងខរកអស់**ធ្នាជ័ះ ច្រឹន គឺ**អស់វយ** ពាន់ សែនឆ្នាំដ៏ច្រើន ដោយសេសសល់នៃកម្មវិទាកនោះ ក៏ត្រឡប់មក ទទួលដល់គឺ ត្រឡប់បានន្ទវអត្តភាពបែបនេះឯង ។ ម្នាល់ភិក្ខុទាំ≦ឡាយ មោគ្គហ្វានពោលពាក្យពិត ម្នាលក់ក្ខុទាំងឡាយ មោគ្គហ្វូនមិន ត្រូវអាបត្តិ

# បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្ថុម្ភិ មំសបេស្យាទិ

កំដា្តក្ដា បត្តា ជុំពេល ត្តោ អធ្លស់ មំសប្រស៊ី ឋេហាសំ កម្ពុំ នេះមេខំ ក៏ជ្ឈាច់ កេស្ត្រំ កុលេលចំ អត្តប្បត្តិទាំ អត្តបន្ត្រីទាំ វិត្តខេត្ត វិក្សានិត្ត(b)ស្ងាស្ទ្រ អដ្តស្ទ្រាំ ភាពភាគិ ។ បេ ។ ឯសោ ភិក្ខុវេ សត្តោ ន់មស្ទីយៅ រាជការោ តោឃានកោ អាហាស់ ។ ខេ ។ ៩៩១ ហំ អាវុសោ ក៏ជ្ឈូកូដា ខព្វតា ជុំពេល ភ្លោ អន្ទុស ម៉ស់ប្ណាំ ប្រាស់ កិច្ច កមេខ កិច្ចាប់ វិតច្ចេត្ត វិលផេឌ្គី ស្វាស់ផ្ទុំ អដ្ឋសំព្រំ គេហេតុ ។ បេ ។ រាសោ ភិក្ខាវ សត្តោ ឥមស្មីយៅ ភជកលោ សា-កុណ៌កោ មហេសំ ។ ៤ ។ ៩៩១០ អាវុសោ កិជ្ឈក្សា មព្វតា ឱ្យមាន្ត្រា អខ្ពស់ ធិច្ឆាំ ប៉ាំសំ ឋេហាសំ កច្ចន្នំ គមេនំ ក៏ជា្ប្រិ កក្ដាចិ កុលលាចិ អនុប្បត់ត្វា អនុប្បត់ត្វា វិត្តខេត្ត វិត្តខេត្ត វិក្សាជាតិ ស្វាស្ប៊ុន អដ្តស្ប៉ា គេហេតិ ។ ចេ ។ ឯសោ ភិក្ខុថា

<sup>🍳 🤋</sup> ម. ហេត្តកេសុ អយ់ ញហៅ ៩ត្ថិ ។ 🖢 🤋 ម. វិកជេខ្ញុំ ។

ទេ ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសោលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ ១ កាលដែលចុះអំពីក្នុំតិជ្ឈូកូដ បានឃើញមសបេសីយេត<sup>(១)</sup> កំពុងតែអណ្ដែតទៅឯអាកាស ត្មាត ខ្វែង រមាត ដេញតាមចោមឆាបចឹកចោះជញ្ហែងមំសាបស់រ(បែត เธาะคน ชังเชงเบลเอาะเอะโลโงกชุง ๆ เช ๆ ตุกลิกูตำนึ ទ្យាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជាអ្នកពិឃាតគោ ក្នុង[ក្នុងកដ្ឋិននេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសេលក្ខណៈ ថៃ្ងនេះ ១ កាលដែលចុះអំពីភ្នំគិជ្ឈក្នុដ បានឃើញមំសបិណ្ឌ (បត<sup>(២)</sup> កំពុងតែអណ្តែតទៅឯអាកាស ពព្ទភ្ភាត រអាត ដេញតាមចោមតាបចឹកចោះជញ្ជែងមំសបិណ្ឌ (ប្រិតនោះ ឯង មំសចិណ្ឌ ប្រេតនោះចេះតែស្រែកថ្ម ។ បេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡា យ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជា ព្រានសត្វស្វាប ក្នុង ក្រុងពជ្យ គឺ៖នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសោលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ ១ភាលដែលចុះអំពីភ្នំគិជ្ឈកូដ បានឃើញបុរសដែលកើតជានិច្ចវិប្រេត<sup>(m)</sup> កំពុងតែអណ្តែតទៅឯអា-កាស ពពូកត្មាត ខ្វែង អោត ដេញតាមចោមចាបចឹកចោះជញ្ហែង နိစ္စ္ရိုး ပြဲရေးအေးရဲန် နိစ္စ္ရိုး ပြဲရေး အား းဗား ကြီးကြဲက ဗျာ ေပာက္ခ်င္တ

ទ ច្រើតមានវាងកាយដូចជាចម្រៀកសាច់ ។ 🦫 ច្រើតមានវាងកាយដូចជាដុំសាច់ ។ ៣ ច្រើតមានវាងកាយរងាលឥតស្បែក ។

#### វិនយប់ដពេ មហាវិកង្គោ

សត្តោ ៩៩ស្មីយេវ រាជការេ ងុំក្ដៅកោ អហោសិ ។ មេ ។ ឥ៩ហ៍ អាវុសោ ភិជ្ឈាក់្ដា មព្ភា ជុំពេល ភ្លោ អឌ្ទុស អស់លោម ហ៊ុំសំ ៤៣៧ កច្ច ត្ត ក្សា តេ អស់ ឧប្បត់ត្វា ឧប្បត់ត្វា តស្បេ កាយេ តិបត្តិ ក្រុស្ទ្រ អដ្ឋញ្ជាំ ភាពគិ ។ បេ ។ រាំសោ ភិក្ខាវ សត្តោ ឥមស្មីយៅ រាជការោ សុការកោ ម លោភ្តំ ខេ ១ ៩២៦ មា ម្រែ ភ្មាំ មិន្ត្រិង ខេតិខា ရှိကတေးရွာ អឌ្ចសំ សត្តិលោទំ ព្រំសំ ៤**ហាសំ ក**ព្ជុំ នេស្ប ខា សត្តិយោ ជុប្បតិត្យា ជុប្បតិត្យា គ ស្បៅ កា យេ ច្ឆង្គុំ ស្វាស្ទ្រ អដ្តស្សុំ ភាពភិ ។ ២ ។ ឯសោ  $\hat{n}$ ក្តាវ សត្ថោ សមស្មឹយវ រាជកលេ មាក់កែ $\hat{m}$ អ មេរាស៍ ។ មេ ។ ឥ៩វាទាំ អាវុសោ កិជ្ឈក្នុដា បញ្គា ឱ្យសន្តោ អន្ទស់ ឧស្សោទំ ឬរំសំ ៤ហាស់

### វិនយបិជិក មហាវិភង្គ

ពុំឥទ្យាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជាអ្នកសម្លាប់សគ្គចៀម ក្នុង[កង កដ[គឺ៖នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសោលត្នណៈ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំកាលដែលចុះ អំពីភ្នំគិជ្ឈក្កដ  $\varphi$ នឃើញបុរសដែលកើតជាអសិលោម $\iota$ ប្រត $^{(\mathfrak{e})}$  កំពុ $\mathfrak{a}$ តែអណ្តែតទៅឯអាកាស ដាវទាំងទ្យាយរបស់ប្រេតនោះអណ្តែតទ្លស់ ទ្បើង ។ ហើយធ្លាក់មកដោតដាប់ព្វដ៏កាយនៃ ប្រេតនោះឯង អសិលោម-្រេតនោះចេះតែស្រែកថ្ង ។ បេ ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជាអ្នកពិឃាតជ្រឹកចិញ្ចឹមជីវិត ក្នុងក្រង់កជ្រឹទ្ធិខនេះឯង ។ ៤ ។ ម្នាលអាវុសោលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ ១កាលដែលចុះអំពីភ្នំគឺជ្ឈក្នុដ បានឃើញបុរសដែលគើតជាសត្តិលោម $(
abla a^{(f b)})$  កំពុងតែអណ្តែតទៅឯ អាកាស លំពែងទាំងទ្យា យរបស់ ប្រិតនោះអណ្តែតខ្ពស់ឡើង ៗ ហើយ ព្រក់មកដោតជាប់ព្ទដ៏កាយនៃប្រេតនោះឯង សត្តិលោមប្រេតនោះចេះ តែស្រែកថ្ម ។ ចេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម)ជe ពាsម៉ែត ក្នុង ក្រុងក្រុងក្នុះនេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសេលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ 

ប្រើតមានជាវិជោតដាប់នឹងរាង៣យដ្ឋប្រជារោម ។ ៤ វៀបតមានលំពែងដោតជាប់នឹងរាង
 វាយដូចជារោម ។

បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិន័តវត្តម្លិ ឧសុលោមាទិ

កច្ចុំ តស្ប តេ ឧស្ស ឧប្បត៌គ្នា ឧប្បត៌គ្នា ខាស្បូវ តាយេ និមឥន្តិ ស្វាស្សុខ អដ្តស្សាំ ការោតិ ។ មេ ។ ស្រា ភិក្ខាវ សត្តោ ឥមស្មីយៅ រាជកាមា ការ-ណ៍កោ អយោសិ ។ មេ ។ ៩៣១ អាវុសោ ក៏ជ្ឈូក្នុងា បញ្ជា ចុំព្រហន្តោ អឌ្គស់ ស្ងួចំលោច បុរិសំ ៤ហាស់ ក្ខខ្ពុំ សក្ស ខា ស្ទុំយោ ឧទ្យត់ត្វា ឧទ្យត់ត្វា នមៅរ មាកា ច្ចន្ទំ មាមច្នៃ អង្គមារិ ការោតិ ។ បេ ។ ឃុំសោ ភិក្ខុវេ សត្តោ ឥមស្ម័យវ រាជក មេ សារន៍ មយោក ។ ខេ ។ ៩៩១ អាកុំសោ ក់ជ្ឈក្នុដា បត្វតា ឱ្យសព្រោ អន្តសំ ស្ងច់លោម បុរិសំ ឋហាសំ កច្ចន្នំ តស្ប តា សុខិយោ សំសេ មាំសិត្វា មុខតោ ជំគ្នាមធ្លី មុខេ បរិស័ត្វា ខុរតោ ជំគ្នាមឆ្និ

# បារាជិវាកណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ វិគីតវត្ថុ អំពីឧសុលោមប្រេតជាដើម

្រេត្<sup>(a)</sup> កំពុងតែអណ្តែតទៅឯអាកាស (ពញទាំងឡាយបេស (បេត នោះអណ្តែតខ្ពស់ទ្បើង។ ហើយធ្យាក់មកដោតដាប់ព្ទដ៏កាយនៃប្រេតនោះ ឯង ទសុលោមប្រេតនោះចេះតែស្រែកថ្ង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ **។** បេ ។ ម្នាលអាវុសោលក្ខណ: ថ្ងៃនេះ 🧃 កាលដែលចុះអំពីភ្លុំគិជ្ឈក្កុដ ចានឃើញចុរសដែលកើតជាសុទ្ធិលោម $\log n$ កំពុងតែអណ្តែតទៅឯ អកាស ម្ជួលទាំងឡាយរបស់ ប្រតនោះ អណ្តែតទួស ឡើង ៗ ហើយ ជាកម្មកដោតជាប់នឹងកាយរបស់ប្រេតនោះឯង សុច្ចលោមប្រើតនោះចេះ តែស្រែកថ្ម ។ បេ ។ មាលកិក្ខុទាំងឲ្យឃ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជា នាយសារថី ក្នុង តែង៣៧គ្រឹះនេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអាវ៉ុសោលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំកាលដែលចុះអំពីភ្នគិជ្ឈកូដ បាន**ឃើ**ញបុរសដែលកើតជាសូចិ. លោម $(\mathfrak{b}\mathfrak{a}^{(k)})$  ចំពុងដែរដើល្អតទៅឯអាកាស ដែកសែចទាំងឡាយ របស់ប្រេតនោះដោតចូលទៅតាមក្បាល ហើយគ្នាយចេញមកខាងមាត់ ដោតច្ចូលទៅតាមមាត់ហើយគ្នាយចេញមកទាង[ ្នង់ ដោតច្ចូលទៅតាម

ច្រើតមានព្រឹញដោតដាប់នឹងរាងកាយផ្លិចជាពេម ។ ៤ ជាពេដ្ឋប្រភាពបញ់មនុស្សទោស ដោយព្រឹញ ។ ៣ ច្រើតមានម្តួលដោតដាប់នឹងរាងកាយផ្លិចដារោម ។ ៤ ច្រើតមានដែកស្រួច បាក់ខ្លាស់ប្រុំងប្រាងសារាងកាយផ្លិចដារោម ។

## វិសយបិដិពេ មហាវិកង្គោ

ឧប មាំសំត្វា ឧឧបតា ជំក្នុមផ្តុំ ឧឧប មាំស់ត្វា ៕ ទ្រាំ ឧិក្ខាមន្ត្តិ ៕ ទ្រាំ មន្ត្រី ជង្ហាញ ឧិក្ខាមន្តិ ជន្យាស់ បរិសិត្យ ចានេហិ និក្ខាមន្ត្តី ស្វាស្បូនំ អដ្ឋមា គេហេត្ ។ មេ ។ ឯសោ ភិក្ខាប់ សត្តោ ៩៩ស្មីយេវ រាជកាហេ ស្វច្ខំកោ<sup>(\*)</sup> អហោសិ ។ ខេ ។ ឥឡាញ់ អាកុំសោ ក៏ជា្ញកូដា ខព្វា ជុំពេល ពេល អន្ទស់ តា្ទស្នាំ បុរិសំ ៤៣សំ កិច្ចនិ  $(\mathfrak{s}_{\mathsf{m}})$  ក្ខព្តេច គេ ។ អណ្តេ ១ធ្វេ អារោបេត្វា ក្ខត់ និស័នន្តោច តេក្សេ អណ្ដេស និស័នត់ តមេធំ គិជ្ឈាច់ គេញ់ចំ គេលលចំ អនុឲ្យគិត្វា អត់ពន្លែង ស្នេច ស្នេច ស្នេច ស្នេកាច អដ្ឋហ្វុំ ការោតិ ។ ចេ ។ ឯសោ ភិក្ខាវេ ស្ឡោ ៩៩ភ្មុំយោះ ភជិតលេ គាមគា្យដា អយោក ។ បេ ។ មយល្ សារុមោ អ្នក្សាទិញ ឧធិ្យ នូបសេសើ អធ្លស់ បុរែសំ កូ៩កូ បេ សស៊ីសក់ ធ៌ឬក្តុំ ។ បេ ។

e ឱ. ម. សូចកោ ។ ៤ ឱ**. ស ។** 

#### វិតយបិជា មហាវិកង្គ

e្សែហើយគ្នាយចេញមក**ភាងកោះ** ដោតចូលទៅភាមកោះហើយធ្វាយ ចេញមកវាងភ្ជោ (ទាំងពីរ) ដោតចូលទៅតាមភ្ជៅ (ទាំងពីរ) ហើយ ឆ្នាយ ចេញមកខាងស្នង (ទាំងពីរ) ដោតចូលទៅតាមស្នង (ទាំងពីរ) ែសកថ្ង ។ បេ ។ ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជា អ្នកញុះញង់គេ ក្នុង[ក្នុងវាជ្រាះនេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអាវ៉ុសេលក្ខណៈ d នេះ ខ្ញុំកាលដែលចុះអំពីភ្នំគឺជ្ឈក្ខុដ បានឃើញបុរសដែលកើតជា កុម្ពណ្ណ $(vs^{(ullet)})$  កំពុងតែអណ្ដែនទៅឯអាកាស  $(vs^{(ullet)})$ លុះតែលេកអណ្ត:ទាំងនោះលី ទេបដេីtទៅថា្ន កាលបេអង្គ័យ ក៏ចេះ តែអង្គ័យសង្គ័ត់លេអណ្ឌៈទាំង៍ ទោះឯង ១ពុកតាត ខ្វែង អោត ដេញតាម ចោមតាបចឹកចោ°ជ[់ញូង៍ កុម្ពណ្ឌៈ(បតនោះចេះតែស្រែកថ្ម ។ បេ ។ ម្នាល់កិត្តទាំងទ្បាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជាអមាត្យអ្នកវិនិច្ច័យក្ដ នៃអ្នកស្រុកដោយអំពើរៀប ក្នុង[ក្នុងរាជ[គឺ៖នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាល អាវុសេលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំកាលដែលចុះអំពីភ្នំគឺជ្យុក្ខដ បាន  ${\it tw}$ ញបុរសដែលលិចចុះទាំងក្បាលទៅក្នុងរណ្ដោលមក $^{(b)}$  ។  ${\it tv}$  ។

<sup>🏮</sup> ច្រេតមានអណ្តៈ (ពងល្វា) ប៉ុន្តកូមយ៉ាងធំ ។ 🌬 ហៅគូថទាទិច្រេត ។

# បារាជិតតណ្តេ បតុត្តសិក្ខាមទស្ស វិសីតវត្ថុមិ្ភ កូថិខាទវត្ថុ

រាមោ ភូមិព មាខា មុគ្គិលា ប្រម្យេ ជា នារាំ ភោ<sup>(ខ)</sup> អហោសិ ។ មេ ។ ៩៩១៣ អាកុំសោ ក់ជាត្រាដា បញ្គា ជុំពេល ក្ដោ អន្ទស់ បុរិសំ កូ៥-က္ဖေ សស់សត់ និម្មត់ ឧកោហ៍ ហត្តេហ៍ ភូ៩ សេចខ្ញុំ ១ ខេ ១ ស ស ភិក្ខុវេ ស ត្តោ ឥមស្មីយេវ ಬರ್ಷಣ ಕಷ್ಟೆ ಮನ್ನೇಯ ಕಾಣುಕ್ಕು ಚು ಅಭ್ಯಾಕನ್ನು សមាសដ់ដំ មាន ស្រុខ មាន ស្រុំ មាន ស្រុំ មាន ស្រុំ မေးက္တက မိန္အက် ရိပ္စည္း မေးက္လက္ေစ့ပဲ ស្នេខក្រេខ ឥតោ<sup>(២)</sup> កោត្តេ យាវឧត្ត កុញ្ចត្ត ចេវ ស្សេត្ត ខេត្ត សេវា មេតិសារ ខ្មែរ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត វស្សាធិ តហ្វូធិ ស្បែ្សសាធិ តហ្វូធិ ស្បែ្សសស្បាធិ តហ្វេធិ ស្បាស្សសមាសារាធិ និយោ បចិត្តា សស្បា អត់ជា រួយមារុក្សេច ស្រុំត្ អនិ្សាធាន្រួយអ ចដ៏សំ៤៤នគី សច្ចុំ ភិក្ខុវេ មោក្តហ្វាណេ អាហ ងឃុន្តិ ភ្នំសុ គេស្លានស្សាន ១ ១ ១ ៩៩ល អាកុសោ ក៏ជ្ឈាក្នុដា មព្វតា ជិព្រព្ធោ អន្តសំ

ស្ម. ញរ**ទ**រពោ ។ ໝ ឡ. ថ. អហោ ។

## បារាជិកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិនឹកវត្ថុ និទានគូថទាទិម្រេត

ម្នាលកិក្ខទាំងឡាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម)ជាអ្នកធ្វើ**បរទារក**ម្ម ក្នុង រាជ $\left\{\hat{\mathbf{a}}^{2}_{s}$ នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសោល $\hat{\mathbf{a}}_{s}$ ណៈ ថ្ងៃ េះ  $\hat{\mathbf{b}}_{s}$ កាលដែលចុះ អំពីភ្នុគិជ្ឈកូដ បានឃើញបុរសដែលលិចចុះទាំងក្បាលទៅក្នុងរណ្ដេល-មក $^{(f e)}$  កំពុងតែ  $({\it ord})$  លាមកដោយដៃខាំងពីស៊ើ ។ បេ ។ ម្នា ${\it ord}$ ភិក្ខុទាំងទ្បាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជា ព្រាហ្មណ៍កំណាចក្នុងក្រង រាជ[គឺ៖នេះឯង [៣ហ្គណ៍នោះកាលក្នុងសាសនា[ពះសម្មាសម្ពុទ្ធ[ពះនាម កស្ស្រ បាននិមន្តភិក្ខុសង្ឃដោយ (ពាក្យថានិមន្តនាន់) កត្តាហារ ក៏បា**ក់** លាមកពេញក្នុងសករួចហើយ បើគេមិន្រ្តាប់កត្តកាលថា (b) ចតិ តែ លោក ដីចំរើនទាំងទ្បាយ សូមលោកម្ចាស់និមន្តទាន់ (ចង្កាន់) ទាល់គ្រែតក្នុងទី នេះផង៍ សូមនិមន្តយក (ចង្កាន់) អំពីទីនេះទៅផង៍ ដោយកម្មវិទាក់នោះ ញ្ច្រហ្មស្នាក់ ណាចនោះក៏ ចេះ នៅក្នុងនរកអស់គ្នាដ៏ ច្រើន គឺអស់រយៈពាន់ សែនឆ្នាំដ៏ច្រើន ដោយសំណល់នៃកម្មវិបាកនោះឯង ក៏បានមកសេយ ន្យផលកម្មដែលត្រឡប់បានន្យអត្តភាពបែបនេះ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ មោគ្គហ្វានពោលនូវពាក្យពិត ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ មោគ្គហ្វានមិន[ត្ អាបត្តិទេ ។ ចេ ។ ម្នាលអាវ៉ុសោលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ ១កាលដែលចុះ

<sup>🔹</sup> ហៅតូចទាទិច្រេត ។ 🌬 ពេលដែលបាត់បែងបង្ហាន់ស្វ្រែបហើយ ត្រូវនិមន្ត្លបាន់ ។

#### វិនយចិដិកេ មហាវិភង្គោ

ធំប្<sup>រី</sup> ឥត្តិ ឋេហាសំ កម្មន៍ គមនំ ក់៩៣០ កេស្តាប កុលលាច់ អនុប្បត៌ត្វា អនុប្បត៌ត្វា វិតុខេត្តិ វិតុខេត្តិ វិហ ជេន្តិ ស្វាស្បូនំ<sup>(0)</sup> អដ្តស្ប៉ា ការោតិ ។ ចេ ។ រាសា ភិក្ខាវ ឥទ្ឋី ឥមស្មីយៅ រាជកលោ អត់ចារិធី អយោក ។ មេ ។ សច្ចុំ កិត្ត្ឋា មេត្តហ្វាលេ អាហ អយ្ជន៍ ភ្នំពេះ មេនេស្ថាខ្មាំ ១ ខេ ១ ៩៩១១ អាវុសោ គិជ្ឈកា្ឌា មព្វតា ឱ្យបាល្ខោ មន្ទឹស ឥទ្ធឹ ឧក្សំ មន្ទ័ល វេហាសំ កព្វឹ តមេនំ ក៏ជា្លាប់ កាន់ប្រឹ គេលលាចំ អនុប្បត់ត្វា អនុប្បត់ត្វា វិតុខេត្ត វិតច្ចេត្តិ វិកដេធ្លំ ស្ងស្ប៊ន់<sup>(២)</sup> អដ្តស្ប៉ា កកោត ។ ខេ ។ ಶಿಳು ಕ್ರಮ್ಮೆ ಕರ್ಷಿಯ, ಬದ್ದರು ಕರ್ಷ. ណ៍ភា អយោសំ ។ មេ។ ឥជាហំ អាវុសោ ភិជ្ឈៈ ကွားသ បញ្ជូតា ជុំព្រេហ្ស អុខ្គុស ឥទ្ធិ ជុប្បក្តា ង្គាល់**ជំ ង្គាល់ មេហស់ ក**ព្រឹ ស្វាស្បូន អដ្ឋា្ចំ គាហេតិ ១ ខេ ១ ឯសា ភិក្ខាវ ឥគ្គិ

n- ២ ម. សា សុទំ ។

## វ៉ិនយបិដិក មហាវិភង្គ

អំពីភ្នំគឺជ្យុក្កដ $\varphi$ នឃើញស្រីដែលកើតជានិច្ចវិ $(vs^{(9)}$  កំពុងតែអណ្តែត ទៅឯអាកាស ពព្ទភត្តាត ខ្វែង អោត ដេញតាមលោមឆាបចឹកលោះ ជញ្ជែងនិច្ចវិទ្រែតនោះឯង និច្ចវិទ្រេតនោះ ចេះតែស្រែកថ្ង ។ ចេ ។ မာက $\hat{\sigma}_{\hat{\sigma}}$  က်ရမှာ ယ ဆြန္း (ကလဂ်းမီမ) င်္ဘာလြပ်ပြုရှိနေနှစ်စွဲတို့ ក្នុង ក្រង់ពជ(គឺ៖នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ មោគ្គូហ្វានពោល នូវពាក្យពិត ម្នាលក់ក្ខុទាំងឡាយ មោគ្គល្ងនមិន ត្រវេអាបត្តិទេ ។ បេ ។ ម្នាលអាវ៉ុសេលក្ខណៈ ថ្ងៃនេះ ១ភាលដែលកំពុងចុះអពិភ្និតជ្ឈកូដ ថាន wញ $\sqrt{N}$ ដែលកើតជាមង្គ្លល់ $\sqrt{v}$ ត $^{(b)}$  មានក្លិនសួយ កំពុងតែអណ្តែតទៅ ឯអាកាស ពពុកគ្មាត ខ្វែង អោត ដេញតាមចោមចាបចឹកចោះជញ្ចែង មង្គ្លល់ ប្រតនោះឯង មង្គ្លល់ ប្រតនោះចេះតែស្រែកថ្ង ។ បេ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រីនុះ (កាលពីដើម) ជាស្រីមេមត់ក្នុង(ក៏ឯកជគ្រឹះនេះ ឯង ។បេ។ ម្នាលអាវុសោលក្ខណៈ ថៃ្ងនេះ ១កាលដែលចុះអំពីភ្នំគឺជ្យ-ក្ដ្ឋ ហ៊ុនឃើញស្រីដែលកើតជាខ្មុកលិនី $(v_n^{(m)})$  ចេះពេលដោយវងើក ក្ខេីង មានរងើកក្ខេងឆ្នាក់(សាចលើខ្លួន (ក្ដៅអន្ទះសាវ) កំពុងតែអណ្ដែត ទៅឯអាកាស ខ្ពល់នីយេតនោះចេះតែស្រែកថ្ង ។ ថេ ។ ម្នាល់ភិក្ខុ ១ ប្រើតមានរាងកាយរងាលឥតស្បែក ។ ៤ ប្រែតមានរាងកាយអាក្រក់គួរខ្លើមធ្វើម ៣ ប្រើតមានរាង៣យស្រែបដោយរងើតភ្លើង ។

## បារាជិកកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស វិនីកវត្ថុម្ភិ អសីសពពត្វាទិ

កោល់ខ្លុំស្ស ក្រោ អត្តមហេសំ អហោសំ<sup>(a)</sup> សា ឥស្សាបភាគា សបត្តី អង្គារកាដា មោខ ជុំគាំរំ ។ បេ ។ ម្យាល អារុមោ មួយីយ៉ិញ ឧធិមា វូបេលយើ អន្ទុស អស់សភាពខ្ញុំ បាញាស់ ភាពខ្លុំ ភាស្ត្រ ។ប អត្ថិធ៌ បៅ ហោះធ្លំ មុខញ្ នមេខំ ក៏ជ្ឈាចំ កស្ត្រចំ តាលលាច់ អនុប្បតិត្វា អនុប្បតិត្វា វិតុខេត្ត វិតច្ឆេត្តិ រ្សែ ស្នេស្ត្រ អដ្សស្ត្រ គេ កេត្ត ។ ២ ។ ឯសោ ភិក្ខាវ ស ត្រា ឥមស្មី យៅ ១៨៩ មោ នាមរិ កោ (b) សាម ចោប្រានគោ អយោក ។ បេ។ ឥ៩្ហា អាវុសោ កិជ្ឈគា្នដា ខព្វតា ជិវេសាន្តោ អន្ទុស ភិក្ខុំ ៥ហាស់ ឧဋ္ဌ តេស្បូ សខ្សាជិច អាធិត្តា សម្បដ្ឋបិតា សញ្ជោត់ក្នុតា បត្តោច អាធិត្តោ សម្បដ្ឋបាតោ សញ្ជោតិកូតោ តាយពន្ធខំបំ អាធិត្ត សម្បីដួល់តំ សញ្ជោតិក្ខុតំ កាយោថ៌ អាធិត្តោ សម្បជ្ជល់តោ សញ្ជោតិកូតោ ស្វាស្ប៊ុន អដ្តស្ប៊ុះ ការោតិ ។ បេ ។ រាសោ ភិក្ខាវ ភិក្ខា កស្បស្បុ សម្មាសម្ពុទូស្ស ទាវច េខ ទាបភិក្ខា អយោសំ ។ បេ ។

<sup>🗣</sup> ឱ. ម. បោត្តកេសុ អយ់ ជាហៅ ៩ត្តិ ។ 🖢 🤋 ម. ហារិកោ ។

បារាដឹកកណ្ឌ សិក្ខាបទទី ៤ វិនីតវត្ថុ និទានអំពីអសីសភពនុទ្ធប្រេតជាដើម

ទាំងទ្យាយ ស៊ីន់ុះ (កាលពីដើម) ជាអគ្គមហេសីនេស្ដេចក្នុងដែនកលិង្គ ជាស្រីមានចិត្តបុស្យា បានចាក់ជ្រើកក្ខេងមួយអម្បែងលើស្រីជាស់ត្រា ។ បេ ។ ម្នាលអាវុសោលក្ខណៈ ថ្ងៃ ៖ ១ កាលដែលចុះអពភិតិជ្ឈក្នុង បានឃើញអសិសភពន្ធ $\log s^{(4)}$  កំពុងតែអណ្តែតទៅឯអាកាស  $\log s$ នោះមានក្អែកនឹងមុខនៅ ត្រង់ ៤ និង ពព្វកគ្មាត ខ្វែង រអាត ដេញតាម លោមតាបចិកលោះជញ្ហែងនូវអសីសកពន្ធប្រេតនោះឯង **្រេ**តនោះលេះ តែស្រែកថ្ង ។ បេ ។ ម្នាលក់ភ្លាំងឡាយ សត្វនុះ (កាលពីដើម) ជា អ្នកពិឃាត្**លោរឈ្មោះ**ខាមរិក ក្នុង ក្រុងពជ្រឹះនេះឯង ។ បេ ។ ម្នាល ស ស្រស្នាស់ ស្ពែន៖ ខ្ញុំកាលដែលចុះអំពីភ្នំគិជ្ឈកូដ ថាន ឃើញកិត្ត្ តំពុងតែអណ្តែតទៅឯមាកាស សង្ឃាជិរបស់កិត្តនោះក្ដី មានក្ដើងចេះក្ដី សន្ទោះសន្តៅ ចុំ ត្រក្តី ក៏មានក្នុងចេះក្នុងនោះសន្តៅ វត្តពន្ធចងេះក្នុ កមានក្វើងនេះក្វឹសន្ទោរសន្ទៅ វាង៍កាយរបស់កិក្ខុនោះក្ដី កមានក្វើងចេះ ភ្លឺសន្នោរសន្នៅ ភិក្ខុនោងចះតែស្រែកថ្ង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភក្ខុនុះ ជាកិត្តបាបក្ខុងសាសនានៃព្រះសមាសមុទ្ធព្រះនាមកស្រ ។ បេ ។ ប្រេតឥតញ្ជាលមានរូបសណ្ឋានដូចសាពអសុរាដាច់ក្បាល ។ ៤ ហៅវិត្តម៉េត គឺម្ខេត សាសសេវដ្ឋជាវិក្ខុ ។

#### វិនយចិនិកែ មហាវិភះង្គា

ឥ៩លា អាវុសោ កិជ្ឈក្នុដា ខព្វតា ឱ្យបានន្តា អនុ្ស ភិក្ខិ ។ ២ ។ អនុ្ស សិក្ខាន់ អនុ្ស សាមលោវ អឌ្គស់ សាមលោវី ៤២៣សំ កញ្ជូំ តស្បា សង្ឃាន់ចំ អន់ត្តា សម្បដ្ឋហិតា សញ្ជាត់ក្នុតា $^{(0)}$ បត្តេច អាឌិត្តេ សម្បជ្ជបំតេ សញ្ហេតិក្ខុតោ<sup>(៤)</sup> កាយពន្ធំចំ អន់ត្តំ សម្បដ្ដល់តំ សញ្ជោតិភូតំ $^{(n)}$ កា:យាខំ អាធិត្តោ សម្បដ្ឋលំគោ សញ្ជោតិក្ខុតោ ស្វាស្ស៊ី អដ្តស្សាំ គេហេតុ គស្ស មល្លំ អារុសោ រាឌនយោស អញ្ជំ**លំ វឌ** កោ អគ្គនំ វឌ កោ ស្គ្រាច្ យុគ មាខា អុម្បីទូ សុគ្គិល្ខេ យុគ យ ក្ដោ កុំស្បីខ្ញុំ ព្យុវិសេត្ ២ឧ នេខេ សូទ្ធិ វាជ្រៃ ខ្ ខាង អន្តិឃុស្សីខ្លួល មេ ម្សាវិទ្ធិខ្លួន ។ មួយ នជា្ល្រស្គី ខ្លួលខ្ញុំ ខ្ញុំ ខេត្ត នៃខ្លុំ មាលកាំ ឧសាគេមើលាខោ ៥ហិតុខ្លួន ៤ ង៩សេ ឧឧប ភិក្ខុ អមន្តេស៍ ចក្ខុភ្នា វត ភិក្ខុវេ សាវតា

### វិនយបឹងក មហាវិកង្គ

ម្នាល់អាវុសេលត្តណៈ ថ្ងៃនេះ ១ភាលដែលចុះអំពីភ្នំគិដ្ឋាកូដ ជានយើញ  $\hat{r}_{r}^{*}$ ត្ $\hat{s}^{(9)}$  ។ បេ ។ បានឃើញសិក្ខាមានា $\hat{s}^{(9)}$  បានឃើញសាមណេ $s^{(m)}$ បានឃើញសាម:ណវី<sup>(៤)</sup> កំពុងតែអណ្ដែតទៅឯអាកាស សង្ឃដំរបស់ សាមណេវីនោះក្ដី មានគ្វើងចេះក្ដីសន្ធោរសន្ធៅ ពុត្រក្ដីក៏មានគ្វើងចេះក្វឹ សន្ទោវសន្ទៅ វគ្គពន្ទចង្កេះក្ដី ក៏មានក្ដើងចេះក្ដីសន្ទោរសន្ទៅ វាងកាយក្ដី ក៏មានក្ខេីងចេះភ្វឹសន្ធោរសន្ធៅ សាមណេរនោះចេះតែស្រែកថ្ម ម្នាល អាវុសោលក្ខណៈ ១ភ័មានបរិវិតក្តុថា យីអើហ្គឺ (នេះហៅពេញ) ជា អស្ចារ្យ យ៉ាអីហ្គំ មិនដែលកើតមានសោះឡើយ  $oldsymbol{\kappa}$ ត្វបែបនេះនឹង ត្រទ្បប់ទៅជាមានខ្លះទេតើ យក្សបែបនេះនឹង ត្រឡប់ទៅជាមានខ្លះ ប្រេត បែបនេះនឹង តែឲ្យប់ទៅជាមានខ្វះ កិរិយា ត្រឲ្យប់បាននូវអត្តភាពបែបនេះ **គ**ស់ដ៍មានទូះដែរគើ ។ ភិក្ខុទាំងីឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តរបង្គាប់ថា ព្រះមហាមោគ្គហ្វូនដ៏មានអាយុ ពោលអូត «ត្អូវិមនុស្ស-ជម្ម ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្រឹង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឲ្យយមក ហើយ ទើបត្រាស់ថា ម្នាលកុំក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះសាវកខាំងឡាយ • ហៅភិក្ខុតីប្រើត ។ 🖢 ហៅសិក្ខុមានប្រើត ។ ៤ ហៅសាមណេរប្រើត ។ ៤ ហៅ

សាមណេរីប្រើត ។

# បារាជិកកណ្ដេ បតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិសីតវត្ថុម្ភិ សាមណេរីវត្ថ

វិទាវត្តិ ញាណភូតា វត ភិត្តាថ សវតា វិទាវត្តិ យ ត្រៃ ញ ឃាន សារ កោ ស្រុំ ញស្បូត ប ឧក្ខិត វា សក្ខឹ វា ការស្ទិត ឬព្យេ វ មេ សា ក្នុក្ស សាមលោវ ខ្ទុំដ្ឋា មណេអ្ អត្**ច**ល្**ល** ប ត្យាភាស់ អហញាន់ ត្យាភាប្រៀ មហ ខ មេ ន សន្ទមោយ ្ធ មេ ន សន្ទមោយ្យំ គេសន្តំ អស្ប ឌីឃវត្ត អហ៌តាយ ឧុក្ខាយ រាសា ភិក្ខុវេ មានហេរ មាមាំងមាំង មានប្រ ខាឧសាឧហោរ មណេស មា ឧសារិ យត់សារិ វិទា គេខ ពហ្ខំ សព្ទិ ពហ្ខំ សព្សសភានិ ពហ្វុធ ស្បែសសសាធ្ ពហ្វុធ ស្បែសសសាធិ . និយេ បចិត្តា នស្ប៉ៅ កម្មស្បី វិទាការសេសេខ មាកូច អត្តភា**វប្បដិលាភ់** បដិសំ៧ខេត់ សច្ចុំ ភិក្ខាវ មោត្តហ្វាលេ អាហ អនាបត្តិ ភិក្ខុវេ មោត្តហ្វ-ឧស្សាត់ ។

# បារាជិកកណ្ដ សិក្ខាបទទី ៤ វិនីតវត្ថ និទានសាមៈណេរីប្រើត

មានចក្កុះកើតពិតហើយ មាលភិក្ខុទាំងទ្វាយ សវកទាំងឡាយមាន ញាណកើតពិតលើយ ព្រោះហេតុថាសាវកនឹងដឹងប្អូនឹងឃើញសាម-ណេរីបែបនេះ ឬថានិងធ្វើនូវសាមណេរីបែបនេះឲ្យជាបន្ទាល់ ម្នាលកិក្ខុ ទាំងទ្យាយ សាមណេរីនោះតថាគតជានយើញគាំងពីក្នុងកាលមុនរួចមក ហើយដែរ តែតថាគតមិនហុនសំដែង ជ្រាប់ ក្រោះថាបើតថាគតសំដែង ប្រាប់ទៅ ជនទាំងឡាយឯទៀតគេក៏មិនដឿ ពួកជនណាដែលមិនដឿ ពាក្យត់ថាគត សេចក្ដីដែលមិនដឿនោះនឹងនាំឲ្យបាននូវកម្មទមែនជា ប្រយោជន៍ នឹងនាំឲ្យចានសេចក្តីខត្តអស់កាលយូរអង្វែងដល់ជនទាំងនោះ ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ សាមណេរីនុះដាសាមណេរីចាប់ ក្នុងសាសនា ព្រះ សម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះនាមកស្យុប ដោយកម្មវិជាកនោះ សាមណេវីនោះនេះ នៅក្នុងនេះក្រុស ឆ្នាំង ប្រើន គឺថា អស់រយ-ពាន់ សែនឆ្នាំង ប្រើន ដោយ សំណល់នៃកម្មវិធា្កនោះ ទើបធានមកសោយផលកម្មដែលត្រឡប់ចាន នូវអត្តភាពបែបនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យាយ មោគ្គល្ងានពោលនូវពាក្យពិត ម្នាលកក្តុខាំងទ្បាយ មោគ្គល្ងានមិន ត្រាក់អាបត្តិទេ ។

#### វិនយប៉ាំងពេ មហាវិកង្គោ

( $\rho < \rho$ ) ಇರುಖ ಕುದಾರ್ ಕಾರ್ಬಾಟ್ಲಿಯುರು ಭರ್ಟಿ អាមន្ត្រស់ យតាយំ អាវុសោ តទោខា សន្តតំ សោ ឧយោ អញ្ជេនកោ សំតោនកោ សាតោនកោ សេតោ-ឧកោ សុខត់ត្តោ រមណ៍យោ ខហ្វុនមឌ្គកឌ្ឌទោ ខគ្គ-មត្តាធិ 🗷 មឌុមាធិ មុប្ផត្តិ អ៩ ២ មនាយំ តទោធា តុខិតា<sup>(0)</sup> សន្ទឹត៌។ ភិក្ខុ ជុជ្ឈន្និ ទីយន្តិវិទា ខេត្តិ ဆင့် ည ဃၕ ဃကဘ် ၕဃးေဆၚတ်ဟာ ၅<sub>န</sub> វេត្តិ យតាយំ អាវុសោ តទោខា សខ្ទុតិ សោ ឧយោ អច្ឆោឧភោ សំតោឧភោ សាតោឧភោ សេតោឧតោ សុខត់ត្តោរមណ៍យោ ១ហ្វត់មខ្ពុកខ្ពស ខេត្តមានិ ខ បន្ទានិ បុប្ចធំ អថ ខ បនាយំ តទោខា កុថិតា<sup>(២)</sup> សច្ចតិតិ ជុត្សមនុស្សម្នំ អ-យៈស្មា មហាមោក្តហ្វានោ ជល្មន់តំ ។ ភកវាតា **ឃុំ ស្ត្រាស្រ្ត ស្ត្រា ស្ត្រា ស្ត្រា ស្ត្រា** ស្ត្រា ស្ត្ សន្តត់ សោ ឧហោ អញ្ជេនកោ សំតោនកោ សាតោឧកោ សេតោឧកោ សុមត់ត្តោ រមណ៍យោ បញ្ជូនមច្ឆក្ស ចេញ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត

e-๒ ឥព្ណួសយំ កុដ្ឋិតាតិ លិខិតំ **។** 

## វិតយចិដក មហាវិភង្គ

(မွန်စွဲ) ခြားအေး စြားမဟာမောန္တက္သန္မီမာနေနာဏ္ တော်ကိုက္ခ ទាំងទ្បាយមក ហើយនិយាយ ច្រុប់ថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ស្ទឹង តប្រោទនេះហ្វុរមកអំពីអន្ទង់ទឹកណា អន្ទង់នោះមានទឹកថ្នា ទឹក(តជាក់ ទឹកគ្នាញ់ ទឹកស្អាត មានកំពង់ដ៏ល្អ គួរជាទីរីក៧៤ មាន(តិនឹង អណ្ដើតដ៏ច្រើន មានទាំងផ្កាឈូតប៉ឺន ៗ កង់ (នៃរថ) រីកស្គះស្គា**យ** តែថាស្ទឹងតច្ឆោននេះមានទឹកក្ដៅហូរមក ។ កិត្តទាំងទ្បាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តះបង្គាប់ថា ហេតុអ្វី ព្រះមហាមោគ្គល្ងានពោលយ៉ងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ស្ទឹងតប្រោទនេះហូរមកអំពីអន្ងង់ទឹកណា អន្ងង់ នោះ មានទឹកថ្លា ទឹកត្រជាក់ ទឹកធ្លាញ់ ទឹកស្អាត មានកំពង់ជ័ណ្ឌ គុំរួ ជាទីរីករាយ មានត្រីនឹងអណ្ដើតដ៏ច្រើន មានទាំងផ្កាឈូកហ៊ុន១កង់ (នៃរថ) រីកស្ទះស្វាយ តែថាស្ទឹងតបោទនេះមានទឹកក្ដៅហូរមក ៣៖ មហាមោគ្គល្អនដ៏មានអាយុ ពោលអ្នកឧត្តិវិមនុស្សធម្ម (ខេតេី) ។ ទើប ក្របទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ្លីតាស់ថា ម្នាល ភិក្ខុទាំងទ្បាយ ស្ទឹងតច្ចោទនេះហុវមកអំពីអន្ទង់ទឹកណា អន្ទង់នោះ មាន ទឹកថ្វា ទឹកត្រជាក់ ទឹកឆ្មាញ់ ទឹកស្អាត មានកំពង់ដ៏ល្អ គួរជាទីរីករាយ មានត្រីនឹងអណ្ដើកដ៏ច្រើន មានទាំងផ្ទាឈុកប៉ុន ៗ កង់ (នៃរថ) រីក றுற்ற

បារាធិត្តកណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាបទស្ស វិនីតវត្ថុម្លិ ពិម្ពិសារសង្គាមោ

អត្ថថា ឃុំ អ្នក្ខាំ នេះ ខា ខ្លំខ្ញុំ មហាធិរយាធំ អន្ត វិកាយ អាក្ខតិ នេះ ខាយំ នទោនា កុខិតា សន្តតំ សថ្នុំ អិក្ខាវេ មោក្តហ្វានោ អាហ អនាបត្តិ អិក្ខាវេ មោក្តហ្វានស្បាតិ ។

ទ លិច្បី ឯ លិច្ជា ៃសេ សតិ អអ្គាក់ ខេត្ត ។ ៤ ឧ. ម. លិច្ចី ។

បារាជិកកណ្ដ សិក្ខាបទ ទី ៤ វិនីតវត្ថុ អំពីសង្គ្រាមនៃព្រះបាទពិម្ពិសារ

ស្ទះស្គាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្វាយ ប៉ុន្តែស្ទឹងតប្រេទានេះ មកតាមបន្ទោះនៃ មហានរកទាំងពីវ<sup>(๑)</sup> ព្រោះហេតុនោះបានជាស្ទឹងតប្បេទានេះ មានទឹក ក្តៅហូរមក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោគ្គហ្វានពោលនូវពាក្យពិត ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ មោគ្គហ្វានមិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

(២៩៧) សម័យនោះ ព្រះពជា ( នៃព្រះនាមពិម្ពិសារជានស្រះក្នុង ដែនមគន: ជាអធិបតីលើសេនា កំពុងតែតសន្ត្រាមជាមួយនឹងពពួកស្ដេច លិច្ខុរី ក៏ ( ប្រជ័យ) ។ លុះកាលជាទាន (កាយមកព្រះ ពជា ( នៃតែកស្ត្រាមជាមួយនឹងពញ្ចកស្ដេច ពជា ( ប្រជ័យ) ។ លុះកាលជាទាន (កាយមកព្រះ ពជា ( នៃតែកស់ឲ្យកេណ្ឌ ប្រមូលពួកសេនា ហើយ ( នៃផ្ដាញ់ពពួកស្ដេច លិច្ខុរីបានវិញ ។ ស្ដេចក៏ ( នៃឲ្យទូវជិជយកេរី ទៅក្នុង សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពពួកស្ដេចលិច្ចរី ព្រះពជា ( នៃឲ្យបុក់ទ័ព ( ប្រជ័យ) បាន ហើយ ។ គានោះ ព្រះមហាមោគ្គ ហ្វានដ៏មានអាយុ បាន ហៅពួកកិត្តមកហើយ ប្រាប់ថា មាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះបានពិម្និស្ស សារ ( នៃផ្ដាញ់ពួកស្ដេចលិច្ចរីបាន ហើយ ទេប ( នៃច្នុន្ធវិជយកេរី ទៅ ក្នុង សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពពួកស្ដេចលិច្ចរីបាន ហើយ ទេប ( នៃច្នៃន្ធវិជយកេរី ទៅ ក្នុង សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពពួកស្ដេចលិច្ចរីបាន បាជា ( នៃច្នេន្ធវិជយកេរី ទៅ ក្នុង សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពពួកស្ដេចលិច្ចរីបាះ ពេជា ( នៃឲ្យ ទី សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពពួកស្ដេចលិច្ចរីបាះ ពេជា ( នៃឲ្យ ទី បាន បាជា នៃនិទ្ធ សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពពួកស្ដេចលិច្ចរីបាះ ពេជា ( នៃឲ្យ ទី បាន បាជា ( នេច នៃ សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពពួកស្ដេចលិច្ចរីបាះ ពេជា ( នៃនិទ្ធ បាន សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពព្វកស្ដេចលិច្ចរីបាះ ពេជា ( នៃនិទ្ធ បាន សង្គ្រាមដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពព្វកស្ដេចលិច្ចរីបាះ ពេជា ( នៃនិទ្ធ បាន សង្គ្រាមជា ប្រក់សង្គ្រាម ដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពព្វកស្ដេចសិច្ចរីបាះ ពេជា ( នេចក្ដីទី បាន បាជា ( នៃទី បាន សង្គ្រាម ដោយ ប្រកាសសេចក្ដីថា ពព្វកស្ដេចសិច្ចរីបាន ពេជា ( នៃចំន្ង បាន បាជា ( នៃចំនុំ បាន បាជា ( នេចក្ដី បាន បាជា ( នេកក្ដី បាន បាន បាជា ( នេកក្ដី បាន បាន បាជា ( នេកក្ដី បាន បាន បាន បាជា ( នេកក្ដី បាន បាន បាជា ( នេកក្ដី បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន ( នេកក្ដី បាន បាន បាន បាន ( នេកក្ដ

អដ្ឋព្រមាតឲ្យល់សេចក្ដីថា មានមហាបេតលោក គឺលោកជាស្ថានលំនៅដ៏ធំសម្រាបពូក
 ច្រើតនៅចំក្រុងអដ៏ត្រឹះ ស្ទឹងតយោទានេះ មកតាមចន្លោះនៃមហាលោហកុម្ពីនរកទាំងពីរ ត្រឹង់
 មកលើមហាបេតលោកនោះ គ្រោះហេតុផ្លូច្នោះបានដាមានទឹកក្ដៅហ្វរមក ។

## វិទយច់ដពេ មហាវិភង្គោ

## វិតយចិជា មហាវិភង្គ

(២៩៨) គែរនោះ ព្រះមហាមោគ្គហ្វូនដ៏មានអាយុ ហៅកិត្តទាំង ទ្បាយមកហើយ ប៊្រប់ថា ម្នាលអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំបានពូល សេខាធិឥតមានកំរើកប្រែប្រល ទៀបច្ចេះស្ទឹងឈ្មោះសព្យិនិកា បានពុស្ស សម្រែកដំរីទាំងទ្បាយ ដែលកំពុងតែចុះឡើងស្រែកបន្ទឹកេញ្ជនាទ<sup>(១)</sup> ៗ

ដាក់ប្រមោយក្នុងមាត់ ដញ្ចូបឮសូរដូចជាសម្រែកក្រៀល ។

# បារាដ៏ពពណ្ដេ ចតុត្តសិក្ខាចទស្ស វិធីតវត្ថុម្លិ សោភិតត្ថេរនិទាន់

ភិក្ខា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិទាខេត្តិ គេថំ ហំ សម អាវុសោ សព្យរិនិតាយ ឧឧិយា ន័យ អាខេញ សមាជំ សមាបញ្ជោ នាគាន់ ង្គយ នុត្តានានំ ကောက္ခံ့ ကောက္ဆင္ဆို လဖ္ဖို့ မေလျှည်င္ဆို့ ရက္ခ်ာမြင္မည္မႈ-ឌត្តំ អាយស្មា ឧឈគេរដ្ឋហ៊ានេ ឋហិឧឌ្ឌ ជ ភក់តោ រានមត្តំ អាពេចេសុំ ។ អត្តេសា ភិក្ខុវេ សមាធ៌ សោ ៥ ទោ អប់សុំ គ្នេ សច្ចុំ គិត្តា៤ មោក្ក-ស្វានោ មាល មយឧឌ្ឌ័ ភ្នំឌំពុ មោឌ្ដសិច្ចម្បីខ្ពុំ ។ (೯५५) ಜರ್ವು ಬಡ್ಡ್ ಚಾತ್ರ ಬಕ್ಕು ឧទើទ្ធ ងល សង់ទោ ឧឈំ យពិទាន្ទ ងេទ់អាំិ វិតា ខ្លែបទ្រេត្ត ខ្លែបត្ត្រី ខ្លាបទ្ធិ កាម ហ៊ុ យាម អាយុស្នា សោកតោ រៀវ ក្រុក អហំ សារុសោ ឧណ៌ យនាិកាខាត្ត អេថមរីរបគ្គុំ ងខ្សុំគេថមវិ-ឌត់ មាលសា មោយខេម នលិនខ្លួន ។ ឧងខេម

# យារាជីពពណ្ឌ សិក្ខាបទទី៤ វិធីឥវត្ថុ និទានព្រះសោភិពត្ថេរ

តិត្តទាំងឡាយក៏ពោលទោស គិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ហេតុអ្វី បាន
ជាព្រះមហាមោគ្គល្ងានដ៏មានអាយុពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំង
ឡាយ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំបានចូលសមាធិឥតមានកំរើកប្រែប្រល ទៀបគ្នេះស្លឹង
សប្បិនិកាបានជាសូរសមែកដំរីទាំងឡាយ ដែលកំពុងចុះឡើងស្រែកបន្ទឹ
កោញនាទព្រះមហាមោគ្គល្ងន់ដ៏មានអាយុ ពោលអូតខុត្តវិមនុស្សជម្ម
(ខេតើ) ។ កិត្តទាំងនោះក៏កាបទូលសេចក្តីខ្លុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។
ព្រះអង្គគ្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ សមាធិខ្លុះមាន ប៉ុន្តែសមាធិនោះ
មិនបរិសុទ្ធ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ មោគ្គល្ងានពោលនូវពាក្យពិត ម្នាល
គិត្តទាំងឡាយ មោគ្គល្ងានមិនត្រូវមាបត្តិខេ ។

(២៩៩) គ្រានោះ ព្រះសោភិតត្តេវជីមានអាយុ ហៅភិត្តុទាំង ខ្យាយមកហើយនិយាយ ប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកជាតិ បានបែមាណ ៥០០កល្យ ។ ភិត្តុទាំងឡាយក៏ពោលទោស គិះដៀល បន្ទះបង្អាប់ថា ហេតុអ្វី បានជាព្រះសោភិតត្តេវជ៏មានអាយុពោលយ៉ាង នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកជាតិបានបែមាណ ៥០០កល្ប ព្រះសោភិតត្តេវជ៏មានអាយុ ពោលអ្នកខេត្តមនុស្សធម្ម (ខេត្ត) ។

#### វិនយប់ជីពេ មហាវិកង្គោ

ស្នេច ទៅ ស្រាយ់ ជាតិ សច្ចំ ភិក្ខាវៈ សោភិនស្បាតិ ។

សោភិនា អាមា អនាមត្តិ ភិក្ខាវេ សោភិនស្បាតិ ។

បតុក្ខាវាដំពុំ ខ្ញុំដំពុំ ។

(၈၀၀) နန္နိမ္ဗ်ာ (၈ နာ ယာလ္မရွာ ဧရွားက မာဂဒီကာ မော့ (ယလံ ခ်ဲရွာ မော္တား ဂ မော္တား ဂ နာ-မင္ဗို့ရာ ဒ လခန် ခ်ဲရွာ တဲ လန္နီ လံဂံလံ ယဗာ မို့ နား မင္ဗို မာဂဒီကေ ဟာခဲ မလံဂံ (လာ ၅ ရာရာယလ္မရွ မုပ္မို့ အင္ဒို့ရ မဂံဂန္

#### វិនយប់ដាក់ មហាវិភង្គ

ទេប ក្រប់ ស្រ សេចក្តីខ្លះចំពោះ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា

ម្នាល់កិត្តទាំងទ្បាយ សេភិតភិត្តលើកជាតិបានមែន តែថាលើកបានត្រឹម

តែជាតិ ១ ប៉ុណ្ណោះ ម្នាល់ភិត្តទាំងឡាយ សេភិតភិត្តពោលខ្យុវពាក្យពិត

ម្នាល់ភិត្តទាំងឡាយ សេភិតភិត្តមិនត្រាវអាបត្តិទេ ។

ពារដ្ឋាទី ៤ ប្រំ ។

(៣០០) បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះជាជិក ទាំង៤ ដែលខ្ញុំបានសំដែងហើយនេះ បណ្តាអាបត្តិទាំង៤ នុ៎ះ ភិក្ខុណា ត្រាអាបត្តិណាមួយហើយ ក៏មិនជាននូវកំរិយានៅរួបរួមជាមួយនឹងកិត្តិទាំង ឡាយឡើយ កិត្តនោះជាបារាជិកកេស់វាសគ្មាន កាលពីមុនយាងណាមិញ ទាងក្រោយក៏ដូច្នោះដែរ<sup>(១)</sup> ។ ខ្ញុំព្រះកុរណា សូមសូរលោកដ៏មានអាយុ ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិបារាជិកទាំង៤ នោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ ហើយឬ ខ្ញុំព្រះកុរុណា សូមសូរគំបេពីរដង់ទៀត លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ

អង្គកថា ពន្យល់សេចក្ដីថា កាលដែលចុត្តលទោះនៅជាត្រិហស្ថ ឬ នៅជាសាមណេរ
មិនអាចរួចរួមសង្ឃកម្មជាមួយនឹងភិក្ខុ ទាំងឡាយបាន យ៉ាងណា លុះដល់ត្រ្តិវិអាចត្តិបារាជិក
ហើយក់ខ្លះប្រាះដែរ ។

# បារាជិពកណ្ដេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស តស្សូទាន់

ဒုဆိယ၍ ပုတ္ခါ ကင္ခ်ာ ပႏံလုတ္မွာ အဆိယ၍ ပုတ္ခမ် ကင္ခ်ာ ပႏံလုတ္မှာ ပႏံလုတ္မွာ လယ္လုတ္ဆ သည္ ခုလ်ာ ၅ သါမက် ဘေးယာဗီဆီ ၅

បារាជិតកណ្ដាំ និដ្ឋិតំ ។

ត្តសុទ្ធានំ

គេដុខាធូចិនាចណិ ឧថមារិរុម្ពស់ខ្មុំ

ទារជិតាធំ ខត្តា ខេដ្ឋក្នុ អស់សយាត់ ។

បារាជីពកណ្ឌ នទ្ទាននៃសិក្ខាបទ ទី ៤ របស់បារាដិពកណ្ឌនោះ

បរិសុទ្ធលើយថ្ម ខ្ញុំ ព្រះករុណា សូមស្បៈគំរប់ ៣ ដងទៀត លោកទាំង ទ្យាយជាអ្នកបរិសុទ្ធលើយថ្ម លោកដ៏មានអាយុទាំងទ្យាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ ហើយក្នុងជាជិកាបត្តិទាំង ៤ នុះ ញ្រោះហេតុដូច្នោះ បានជាស្ងៀម ។ ខ្ញុំ ព្រះករុណា ដឹងថា លោកទាំងឡាយបរិសុទ្ធលើយ ដោយហេតុដែល សៀមយាងនេះ ។

បារាជិកកណ្ដ ចច់ ។

ចំនួនសិក្ខាបទរបស់បារាជិកកណ្ឌូគោះ

ច្បារជិតសិក្ខាបទទាំង ៤ គឺសេតមេថុន ១ លួច ទេព្យគេ ១ សម្ទាប់មនុស្ស ១ ពោលអូត ឧត្តវិមនុស្សធម្ម ១ ហៅថា ធេដ្ឋវិត្ត (វិត្តជាច់លាកភិត្តភាវ:) មិន ត្រវស់ងីស្រែឡើយ ប

# សន្លឺកេចផ្តួលច្រាប់មាត់កា

	លេខទំព័រ
សេចក្តីទទ្ទិស សៀវភៅជាភាសាបារាំង	٧
សេចក្តីឧទ្ទិស សៀវភៅជាភាសាឡែរ	VI
អារម្ភកថាព្រះករុណាព្រះបាទសម្ដេចព្រះសីសុវត្ថិមុនីវង្ស	VII
អារម្ភពថារបស់ច្រុមជំនុំ	XI
<i>ឋេវញ្ជក</i> ណ្ឌ	<b>⊙</b>
សំដែងអំពីវេរញ្ជព្រាហ្មណ៍ពោលបង្កាច់ព្រះដំមានព្រះភាគ	ო
សំដែងអំពីសេចក្តីប្រៀបធៀចដោយក្នុនមាន់	9 9
សំដែងអំពីត្រៃវិជ្ជា	୭.୯೧
សំដែងអំពីស្រុពវេរញ្ហាអត់បាយ	9 લ
ស់ដែងអំពីព្រហ្មចរិយធម៌មិនស្ថិតទៅយូរ	l∞ m
ពាត្យពោលប្រារព្ធ្លូវសេចក្តីបញ្ចត្តិសិក្ខាចទ	) <sub>ක</sub> (7
សំដែងអំពីពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ផ្ទះវេរញ្ជព្រាហ្មណ៍	m <del>9</del>
<i>ច្បាក់ដឹកកណ្ឌសិក្ខាបទទី ១</i>	ന ഷ
និទាទសុទិន្នភិជ្ជ	•
សេចក្តីបញ្ចត្តិជាដំបូង	દ્યં દ્
សេចក្តីមញ្ញត្តិដាមគ្នាច់ ទី ១ គ័ទានមេស្វា	3 8
សេចក្តីបញ្ញាត្តិដាបគ្នាប់ ទី ៤ និទានវដ្ជីបុត្តកភិក្ខុ	ពីទ
ចំណែកស៊ីក្លាបទ	ប៊ី៣
លកណៈមិនពោលណសិកា	ពីដ

៣៨០ សន្ធិតាខដ្ឋបទ្រាប់មាត់កា

* H	
	លេខទំព័រ
លក្ខណៈពោលណសិក្ខា	<b>ತ</b> ೧೧
លក្ខណៈមិនពោលលេសិក្ខា	ದೆಗೆ
របៀបសំដែងអំពីអង្គជាគនឹងទ្វារមគ្គឥតស្រោមទ្រនាប់	દ્ધ જ
របៀបសំដែងអំពីអង្គជាតនឹងទ្វារមគ្គមានស្រោមទ្រនាប់	๑๐๗
វិនីពវត្ថុ រឿងភិក្ខុមិនបានពោលលាសិក្ខាជាដើម	୭୭୩
ចា្រជិតកណ្ឌ <b>សិក្ខាប</b> ់ ខឹ ៤	၈ကု ဗ
តិទានធតិយភិក្ខុ	tı
លេចក្តីបញ្ចក្តិដាដំបូង	១៤៧
សេចក្តីបញ្ហាត្តិដាបន្ទាប់	n
ចំណែកសិក្ខាបទ	949
និយាយអំពីទ្រព្យដែលស្ថិតនៅក្នុងផែនដី	• द द
តិយាយអំពីច្រយោគបង្គាប់	୭ମିଳ
អាញាវិទារ	೦೧ ಚ
វិសីតវត្ថុ រឿងភិក្ខុ ត្រេចទៅប៊ណ្ឌបាតជាធើម	0 ಚ ಚ
<i>ចា្ជាជិកកណ្ដូស</i> ិក្ខាប <b>េទី</b> ញ	666
និទានក្នុងសេចក្តីបញ្ញត្តិជាជំបូង	n
និយាយអំពីអានាញឧស្សតិសមាធិ	के ब्रे ज
និទានក្នុងសេចក្តីបញ្ចត្តិដាបន្ទាប់	le m m
ចំណែកសិក្ខាមទ	pwq
និយាយអំពីប្រយោគបង្គាច់	յթ <sub>[</sub> Մ

လန္တီကင္ဆိုလစြာဗ်မာ <b>ခ်ကာ</b>	ආශ්ඛ
1	លេខទំព័រ
និយាយអំពីពណ៌នាសេចក្តីស្វាថ់	மைப்ரி
និយាយអំពីដំណើរសម្លាប់ដោយរូបជាដើម	阿尔巴
និយាយអំពីដំណើរបង្គាប់ឲ្យស្លាប់ជាដើម	. જિલ્લ
វិនីពវត្ថុ រឿងភិក្ខុពណ៌ខាសេចក្តីស្លាប់ជាដើម	២ជ្ជ
ច្នាក់ជាក់ក្ខាប់ ខ ៤	७ଟଣ
រឿងភិក្ខុពោលអ្នកឧត្ត្យវិមនុស្សធម្ម	) ම ස් ෆී
រឿងពួកភិក្ខុនៅទៀបច្នេះស្ទឹងវគ្គុមុទា	Je ය ද
និយាយអំពីមហាបោរ ៥ ពួក	് ക്
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំបូង	) જ લુ
សេចក្តីបញ្ញាត្តិជាបន្ទាប់	n
ចំណែកស៊ិក្ខាបទ	Je & &
និយាយអំពី ទត្តវិមនុស្សធម្មមានយានជាដើម	m o m
និយាយអំពីសុទ្ធិកផ្សាន	m 9 9
និយាយអំពីមគ្គជាជើម	៣១៣
តិយាយអំពី <b>រ</b> ណ្ឌូចក្តុ	നഴെ
និយាយអំពីពទ្ធបក្ក	ಗ್ರಹಿಗ
តិយាយអំពីបេយ្យាល ១៩	យយង
វិនីតវត្ថុ និយាយអំពីសេចក្តីតាំងចំត្តជាដើម	ოსშ
វិនីតវត្ថុ និទានអដ្ឋិសង្គលិកប្រេតជាដើម	თ გ <del>მ</del>

បោះពុម្ព នៅរោងពុម្ពព្រះបរមរាជវាំង ក្រុងភ្នំពេញ មាន ឯ. ៖. ទឹម ពេសជាហាងហ្វាង បប់នៅថ្ងៃទី ៤ ខែ៖សភា ឆ្នាំ ១៤៤៥ ជោយពុទ្ធសាសនបណ្ឌិក្យូលគំការ

លើកទី ៤

# ស្យៅវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ អ្នកខាងក្រោមនេះ :

Printing costs were met through the gift of

Wat. Sotoshu Fukusenji Temple The Rev. Seikyo Muchaku · Toki Muchaku 292 Hitokuwada, Tako-Machi, Katori-Gun, Chiba Prefecture Japan

この本は次の方によって復刻されました。

宗教法人 曹洞宗 福泉寺 住職 無着成恭・無着とき 〒289-22 日本国千葉県香取郡多古町一鍬田292 ☎0479-75-0894 ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក " ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសដប៉ុន

# TRIPITAKA VOL. 1 (of 110 volumes total) "VINAYA PITAKA"

Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh Reproduced with the kind cooperation of the TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE First edition December 8, 1994 Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

#### トリピタカ(南伝大蔵経)全110巻・第1巻ヴィナヤピタカ(律部)

発 行:プノンペン仏教研究所

復刻救援:カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会

発 行:1994年12月8日

印刷・製本/弘前相互印刷株式会社

製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

